Terry Hayes

Pur și simplu unul dintre cele mai bune romane de suspans pe care l-am citit în ultima vreme

DAVID BALDACCI

CĂLĂTORUL

CEL MAI AȘTEPTAT THRILLER AL ANULUI

Terry Hayes

CĂLĂTORUL

Traducere din limba engleză

CRISTINA MIHAELA TRIPON

virtual-project.eu

Nu există o teroare mai inefabilă și mai iluzorie de descris ca atunci când urmărești un spion într-o țară ciudată.

John le Carré „*Războiul oglinzilor*”

De-a lungul străzilor astea meschine, un bărbat trebuie să meargă fără să fie el însuși, fără gânduri întunecate sau înspăimântat.

Raymond Chandler, *Simpla artă de a ucide*

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Există locuri pe care mi le voi aminti toată viața – Piața Roșie, măturată de un vânt fierbinte, dormitorul mamei mele situat de partea cealaltă a autostrăzii 8-Mile, grădinile nesfârșite ale unui orfelinat cu o arhitectură aparte, un bărbat care așteaptă să mă ucidă într-un conglomerat de ruine cunoscut sub denumirea Teatrul Morții.

Dar nimic nu îmi este mai impregnat în memorie ca apartamentul acela din New York – cu draperii uzate, mobilă ieftină, o masă plină cu „praf”{1} și alte droguri de petrecere. Pe jos, lângă pat se află o geantă, o pereche de chiloți negri, subțiri, și niște pantofi model Jimmy Choo cu toc de cincisprezece centimetri. Locul lor nu pare să fie aici, cum nu este nici al proprietarei lor. Ea este goală în baie cu gâtul tăiat și plutește cu fața în jos, în cada plină cu acid sulfuric – componenta activă a soluțiilor de curățare care pot fi procurate de la orice magazin.

Împrăștiate pe jos zac mai multe sticle goale de soluție de curățare DrainBomb. Neobservat, încep să le cercetez. Toate au etichetele lipite pe ele, iar eu îmi dau seama că, pentru a înlătura orice suspiciune, persoana care a ucis-o le-a cumpărat de la douăzeci de magazine diferite. Întotdeauna am zis că nu ai cum să nu admiri un plan bine pus la punct.

Peste tot e haos, zgomotul este asurzitor – stațiile de emisie-recepție ale polițiștilor cârâie, asistenții medicului legist strigă să fie ajutați, o femeie hispanică plânge cu sughițuri.

Chiar dacă victima este singură pe lume, întotdeauna găsești pe cineva care plânge în fața unei asemenea priveliști.

Tânăra din baie este desfigurată. Deoarece zăcea de trei zile cu fața în acid, trăsăturile feței îi fuseseră complet distruse. Bănuiesc că ăsta fusese și planul – ucigașul ei îi așezase pe mâini niște cărți grele de telefon. Acidul îi dizolvase atât amprentele, cât și aproape întreaga structură a metacarpienelor. În cazul în care criminaliștii de la NYPD{2} nu vor avea noroc cu amprenta dentară, atunci le va fi extrem de greu să identifice victima.

În astfel de locuri, în care ai senzația că răul încă dă târcoale, mintea ta poate rătăci pe tărâmuri necunoscute. Ideea unei tinere fără chip m-a dus cu gândul la o melodie mai veche a lui Lennon și a lui McCartney – este vorba despre *Eleanor Rigby,* o femeie care își ținea chipul într-un borcan, lângă ușă. În gând am botezat victima Eleanor. Echipa care se ocupă de locul crimei nu și-a terminat încă treaba și toți cei care se află acolo sunt de părere că Eleanor a fost omorâtă în timpul unei partide de sex: salteaua era deplasată, așternuturile erau șifonate, iar noptiera era împroșcată cu sânge arterial, maroniu. Cei cu imaginație mai bogată cred că ucigașul i-a tăiat gâtul în timp ce o

penetra încă. Mai rău e că s-ar putea să aibă dreptate. Indiferent cum a murit, cei care caută dovezi au toate șansele să găsească una aici – mai mult ca sigur că ea nu conștientizase ce i se întâmpla – decât în ultimul moment, bineînțeles.

Metamfetamina ar fi avut grijă de asta. Te excită atât de mult, te aduce într-o stare atât de euforică atunci când îți atinge creierul, încât este imposibil să ai vreun semn prevestitor. Sub influența sa, singurul gând coerent pe care îl au cei mai mulți oameni este acela de a-și găsi un partener cu care să se reguleze.

Lângă cele două folii goale de metamfetamină se află ceea ce pare a fi una dintre acele sticluțe de șampon pe care le găsești în baia unei camere de hotel. Nu are etichetă și conține un lichid transparent – GHB{3}, cred eu. Lucrurile încep să devină interesante în colțurile întunecate ale creierului: luat în doze mari, înlocuiește rohypnolul, drogul violului. În majoritatea cluburilor, acesta circulă liber: petrecăreții trag o dușcă să reducă efectele „prafului”, adică paranoia. Însă GHB are propriile efecte secundare – pierderea inhibiției și o experiență sexuală mai intensă. În limbajul străzii se mai spune și „Ecstasy lichid”{4}. După ce își aruncase din picioare pantofii Jimmy și își dăduse jos fusta neagră, Eleanor sigur se dezlănțuise în pat.

Îmi fac loc printre oamenii adunați acolo, iar pentru cei care nu mă cunosc sunt un străin cu o haină scumpă aruncată peste umăr și cu un trecut agitat – și mă opresc lângă pat. Încerc să nu iau în seamă gălăgia și mi-o imaginez pe ea deasupra lui, goală. Are în jur de douăzeci de ani și un corp bine proporționat. Mi-o mai imaginez purtată de val – cocktailul de droguri îi dă o stare euforică, provocându-i orgasme multiple, metamfetamina îi crește temperatura corpului, sânii i se umflă, excitarea, combinată cu chimicalele, îi accelerează pulsul, începe să gâfâie, limba ei umedă caută cu disperare gura celui aflat sub ea. Cu siguranță, sexul în ziua de azi nu este pentru cei timizi.

Firmele luminoase ale barurilor aflate dincolo de fereastră trebuie să-i fi accentuat șuvițele blonde pentru care plătise trei sute de dolari, găsindu-și reflexia în ceasul luxos, marca Panerai. Da, este un fals, dar este unul reușit. O cunosc pe femeia asta. Cu toții o cunoaștem – cel puțin genul ăsta de femeie. O poți găsi în noile magazine Prada din Milano, stând la coadă ca să intre în cluburile din Soho, sorbind un latte în cafenelele la modă de pe Avenue Montaigne – tinere care confundă articolele din revista *People* cu știrile și simbolul japonez tatuat pe spate ca un act de răzvrătire.

Îmi imaginez mâna ucigașului pe sânul ei, atingându-i cercelul din sfârc. Individul îl ia între degete și îl înșfacă, trăgând-o mai aproape. Ea strigă de durere – totul este extrem de sensibil acum, în special

sfârcurile ei. Însă ea nu pare deranjată de asta – dacă lui îi place sexul brutal, înseamnă că, într-adevăr, o place. Cât timp îl călărise – tăblia patului lovind cu putere, peretele – ea trebuie să se fi aflat cu fața la ușa de la intrare. Cu siguranță, aceasta era încuiată, iar lanțul tras. Este singura soluție la care poți să recurgi în cartierul ăsta.

Schema de pe spatele ușii arată ieșirile în caz de urgență – ea se află într-un hotel, dar singura asemănare cu Ritz-Cariton se oprește aici. Îi spune Eastside Inn și găzduiește călători, turiști, dezechilibrați mintal sau pe oricine care plătește douăzeci de dolari pe noapte. Poți sta cât dorești – o zi, o lună, tot restul vieții – nu îți trebuie decât două acte de identitate, dintre care unul cu poză.

Individul care se mutase în camera 89 locuia acolo de ceva vreme – pe birou se află un bax de bere, patru sticle pe jumătate goale de lichior tare și câteva cutii de cereale. Pe noptieră, tronează o combină muzicală și câteva CD-uri. Arunc o privire printre ele. Are gusturi bune la muzică, cel puțin așa pare. Cu toate astea, dulapul este gol – probabil că nu și-a luat cu el decât hainele atunci când a plecat și a lăsat trupul femeii să se descompună în baie. În spatele dulapului zace un maldăr de gunoi: ziare aruncate, un bidon gol de insecticid, un calendar de perete pătat cu cafea. Îl ridic de jos, pe fiecare pagină se află o fotografie alb-negru reprezentând câte o ruină antică – celebrul Colosseum, un templu grecesc, Biblioteca lui Celsus noaptea. Foarte artistic. Însă paginile sunt goale, nu este însemnată nicio întâlnire – dacă nu ar fi petele de cafea, ai zice că nu fusese folosit niciodată. Îl arunc la loc.

Mă întorc și, fără să mă gândesc, îmi trec degetele peste noptieră – e un gest mecanic pe care îl fac. Ciudat, nu este praf. Procedez la fel și cu biroul, cu tăblia patului și cu combina muzicală și obțin același rezultat – ucigașul a făcut curățenie, ca să-și șteargă amprentele. Nu primește laude pentru asta, însă când percep un miros și îmi duc degetele la nas totul se schimbă. Reziduul pe care îl simt provine de la un spray antiseptic folosit la terapie intensivă pentru a combate infecțiile. Acesta nu numai că omoară bacteriile, dar ca efect secundar, distruge și materialul ADN – transpirație, epidermă, păr. Când a pulverizat peste tot în cameră și a curățat covorul și pereții, ucigașul s-a asigurat că cei de la NYPD nu se vor obosi să folosească aspiratoarele lor speciale.

Brusc, mi-am dat seama că era clar vorba despre o crimă ca la carte pentru bani sau droguri, sau satisfacție sexuală. Era o crimă cu totul remarcabilă.

Capitolul 2

Nu toți știu sau sunt interesați, dar prima lege a criminalisticii se numește Principiul schimbării lui Locard, conform căruia „orice contact între făptaș și locul crimei lasă o urmă”. În timp ce stau în camera asta, înconjurat de zeci de voci, mă întreb dacă profesorul Locard a întâlnit vreodată ceva asemănător cu scena din camera 89 – tot ce a atins criminalul se află acum într-o cadă plină cu acid, sau a fost curățat sau înmuiat în antiseptic industrial. Sunt convins că nu a lăsat în urma lui nici măcar o celulă sau un folicul.

În urmă cu un an am scris o carte complicată despre tehnicile moderne de investigare. În capitolul intitulat „Noi frontiere” arătam că am întâlnit o singură dată în viață o situație în care a fost folosit spray antibacterian – în cazul unui atac profesionist asupra unui agent secret din Republica Cehă. Cazul respectiv nu este de bun augur – nici până în ziua de azi nu a fost soluționat. Evident, cel care a ocupat camera 89 a știut foarte bine ce făcea, iar eu am început să analizez încăperea cu atenția care i se cuvenea.

Nu era o persoană prea ordonată și, lângă pat, printre alte gunoaie, zăresc o cutie de pizza. La început nu îmi spune nimic, dar apoi înțeleg că în ea trebuie să-și fi ținut cuțitul: pe cutie, la îndemână. Probabil că Eleanor nici măcar nu a observat-o.

Mi-o imaginez pe pat, coborându-și mâna printre așternuturile răvășite, ca să-l apuce de mădular. Ea îi sărută umerii, pieptul și coboară. Poate că individul știa ce urma, sau poate nu: unul dintre efectele secundare ale GHB este acela că împiedică reflexul de vomă. Prin urmare, nu există niciun motiv pentru care cineva nu ar putea înghiți un mădular de 17-25 centimetri – de aceea, unul dintre locurile unde poți găsi ușor așa ceva este sauna pentru homosexuali. Sau platourile filmelor pentru adulți.

Îmi închipui cum el o apucă de mâini, o întoarce pe spate și își pune genunchii de fiecare parte a pieptului ei. Ea crede că el se poziționează ca să ajungă la gura ei, însă el își coboară cu grijă mâna în partea laterală a patului. Nevăzute, degetele individului găsesc cutia de pizza și ating ceea ce caută – e rece și ieftin, dar nou fiind, este îndeajuns de tăios încât să-și facă treaba.

Dacă cineva ar fi privit din spate, ar fi văzut cum ea se arcuiește, lăsând să-i scape un geamăt – ar fi bănuit că el îi penetrează gura. Dar nu o face. Ochii ei, strălucind din cauza drogurilor, se umplu de groază. El îi acoperă gura cu mâna stângă, dându-i capul pe spate și lăsându-i gâtul la vedere. Ea se zbate și se răsucește, încercând să se folosească de brațe, însă el a anticipat deja această mișcare. Așezându-se pe sânii ei, îi apasă cu genunchii partea superioară a brațelor. De unde știu asta? Cele două vânătăi sunt vizibile pe trupul

neînsuflețit din baie. Ea este neajutorată. El își ridică mâna dreaptă în aer – Eleanor o vede și încearcă să țipe, zvârcolindu-se și luptându-se să se elibereze. Lama zimțată a cuțitului de pizza trece de pieptul ei și se îndreaptă către gâtul palid. Taie adânc…

Sângele țâșnește, împroșcând noptiera. Deoarece una dintre arterele care alimentează creierul este complet secționată, totul se va termina într-o clipă. Eleanor se zbate, se îneacă, sângerează abundent. Ultimele semne de luciditate îi spun că tocmai fusese martoră la propria crimă. Tot ce a fost ea și a sperat să urmeze, a dispărut. Astfel a procedat criminalul, însă fără să o penetreze deloc. Îi mulțumesc încă o dată lui Dumnezeu pentru micile îndurări.

Ucigașul se duce să pregătească baia de acid și, pe drum, își dă jos cămașa albă cu care trebuie să fi fost îmbrăcat și care era pătată de sânge – tocmai s-au găsit în baie bucăți din ea sub trupul lui Eleanor, împreună cu cuțitul: are lama lungă de zece centimetri și mânerul negru din plastic. Genul de cuțit produs cu milioanele în fabricile insalubre din China.

Cum sunt încă pierdut în acele imagini care par atât de vii, abia dacă simt mâna aspră care mă apasă pe umăr. De îndată ce mă dezmeticesc o arunc de pe umărul meu, pregătit să îi rup brațul – o deprindere din perioada timpurie a vieții mele, mă tem. E un tip care bombăne o scuză scurtă. Se uită la mine ciudat și încearcă să mă dea la o parte. Este șeful unei echipe de criminaliști, alcătuită din trei bărbați și o femeie, care își pregătesc lămpile UV ca să verifice dacă există urme de lichid seminal pe saltea. Nu au aflat încă despre antiseptic, iar eu nu am de gând să le spun – din câte îmi dau seama, criminalul a omis o parte a patului. Dacă e așa, având în vedere natura hotelului Eastside Inn, mă gândesc că vor găsi câteva mii de indicii pozitive de pe vremea când prostituatele purtau dresuri.

Mă dau la o parte, însă sunt extrem de confuz: încerc să înțeleg ceva în legătură cu camera asta, cu întreaga situație – nu sunt sigur ce anume – nu-mi dă pace. Ceva din scenariu nu se potrivește, dar nu-mi dau seama ce. Mă uit în jurul meu și cuprind cu privirea tot ceea ce se află în încăpere, însă nu găsesc ce caut. Am sentimentul că este legat de ceea ce am văzut mai devreme. Derulez pașii în minte, până ajung la momentul în care am intrat prima oară în cameră.

Ce era, oare? Caut în subconștientul meu, încercând să revin la prima mea impresie – nu are legătură cu violența, este ceva minor, dar încărcat de semnificație. Dacă mi-aș aduce aminte… o senzație… este… este un „cuvânt” aflat undeva în memoria mea. Mă gândesc la ceea ce am scris în cartea mea, și anume că supozițiile – supozițiile incontestabile – sunt cele care te induc de fiecare dată în eroare. Apoi am o revelație.

Când am intrat am văzut baxul de bere pe birou, o cutie de lapte în frigider, am reținut titlurile de pe câteva DVD-uri care se aflau lângă televizor și am observat tușul de ochi din coșul de gunoi. Și senzația – cuvântul – care mi-a apărut prima dată în gând, fără să o conștientizez, a fost „femeie”. Am avut dreptate în legătură cu aproape tot ce se întâmplase în camera 89, cu excepția celui mai important aspect. Camera nu era locuită de un tânăr; Eleanor nu făcuse sex cu un bărbat dezbrăcat, care ulterior îi tăiase gâtul. Nu un ticălos deștept îi distrusese trăsăturile feței cu acid și curățase încăperea cu spray antiseptic.

Fusese o femeie.

Capitolul 3

Am cunoscut o mulțime de oameni puternici de-a lungul carierei mele, dar am întâlnit o singură persoană cu o fire autoritară veritabilă – genul de om care reușea să-ți închidă gura doar cu o șoaptă. Acum se află în hol și vine înspre mine, spunându-le criminaliștilor că trebuie să aștepte – pompierii vor să securizeze zona afectată de acid înainte ca să ia foc cineva.

— Nu vă scoateți totuși mănușile, îi sfătuiește el, între timp puteți beneficia de o consultație gratuită la prostată pe hol.

Toată lumea râde, în afară de criminaliști.

Vocea îi aparține lui Ben Bradley, locotenentul de la Departamentul de Omucideri, care se ocupă de locul crimei. Fusese în biroul managerului ca să încerce să îl găsească pe netrebnicul care administrează locul. Este un negru înalt – Bradley, nu netrebnicul – și are în jur de cincizeci de ani, mâini mari și poartă blugi marca Industry, suflecați jos. Soția lui îl convinsese să și-i cumpere de curând în încercarea disperată de a-i îmbunătăți imaginea, în schimb – susține el – aceștia îl fac să semene cu un personaj dintr-un roman de Steinbeck, un refugiat modern care fuge de secetă.

Întocmai celorlalți care se află de obicei la locul unei crime, nici el nu îi prea îndrăgește pe criminaliști. În primul rând, activitatea asta a fost contractată cu câțiva ani în urmă și, astfel, indivizi cu salarii exagerate au început să își facă apariția în salopete albe, apretate, cu inscripția Forensic Biological Services, Inc[5] pe spate. În al doilea rând – lucru care îl irita și mai mult – erau cele două emisiuni de televiziune de succes despre activitatea criminaliștilor care îi făceau pe specialiștii din acest domeniu să sufere de sindromul insuportabil al celebrității.

— Isuse, s-a plâns el de curând, e cineva în țara asta care nu visează să apară la televizor?

În timp ce privește cum viitoarele celebrități își așază obiectele de laborator în serviete, mă repereazå – stau rezemat de perete și doar privesc, în tăcere, de parcă așa mi-aș fi petrecut jumătate din viață. El îi ignoră pe cei care încearcă să-i atragă atenția și vine spre mine. Nu ne strângem mâna – nu ne-am salutat niciodată așa, nu știu de ce. Nici măcar nu sunt sigur dacă suntem prieteni – am încercat întotdeauna să fiu neutru, prin urmare, nu sunt persoana în măsură să emit judecăți. Ne respectăm unul pe celălalt, dacă are vreo importanță.

— Mulțumesc că ai venit, zice el.

Încuviințez din cap și îi privesc blugii suflecați și ghetele negre, ideale pentru a călca în sângele și mizeria care caracterizează locul

crimei.

— Cu ce-ai venit? Cu tractorul? îl întreb eu.

El nu râde. Ben nu râde aproape niciodată. Este cel mai sobru tip pe care l-ați cunoscut vreodată. Asta nu înseamnă că nu e amuzant.

— Ai reușit să arunci o privire, Ramon? zise el încet.

Numele meu nu este Ramon, iar el știe asta. Și mai știe că, până de curând, am făcut parte din una dintre cele mai secrete agenții de spionaj, prin urmare, presupun că se referă la Ramon Garcia. Ramon a fost un agent FBI care a făcut tot posibilul să-și ascundă identitatea atunci când a vândut secretele națiunii noastre rușilor – apoi și-a lăsat amprentele pe toți sacii menajeri Hefty, pe care i-a folosit pentru a transporta documentele furate. Este aproape sigur, Ramon a fost cel mai incompetent agent secret din istorie. După cum spuneam, Ben este foarte amuzant.

— Da, mi-am făcut o idee, îi răspund eu. Ce-ai aflat despre cea care locuiește în văgăuna asta? E suspectul principal, nu?

Ben poate ascunde multe lucruri, însă nu și privirea surprinsă din ochii lui – o femeie?!

„Minunat, îmi zic eu, Ramon lovește din nou.” Și totuși Bradley este un polițist de treabă.

— Interesant, Ramon, zice el, încercând să își dea seama dacă am descoperit într-adevăr ceva sau doar mi-am ieșit din mână. Cum ți-ai dat seama de asta?

Arăt către baxul de bere de pe birou și cutia de lapte din frigider.

— Ce bărbat face asta? Un bărbat ține berea la rece și lasă laptele să se strice. Uită-te la DVD-uri – comedii romantice și niciun film de acțiune printre ele. Vrei să ne plimbăm puțin? continui eu. Să vedem câți tipi din văgăuna asta folosesc tuș de ochi pe care îl aruncă la coșul de gunoi. Așa procedează o femeie – una al cărei loc nu este aici, indiferent ce rol joacă.

Bradley cugetă la cele auzite și mă privește în ochi, însă îmi este imposibil să-mi dau seama dacă el crede o iotă din ce i-am spus.

Înainte să apuc să întreb ceva, doi detectivi tineri – o femeie și partenerul ei – își fac apariția din spatele containerelor cu substanțe periculoase ale pompierilor. Aceștia se opresc în fața lui Bradley.

— Am găsit ceva, Ben! zice femeia. Are legătură cu locatarul…

Bradley dă liniștit din cap.

— Mda, e femeie. Spune-mi ceva ce nu știu. Ce-i cu ea?

Presupun că a crezut ce i-am spus. Cei doi detectivi se holbează la el, întrebându-se de unde naiba știa. Până dimineață faima șefului lor va fi și mai mare. Cât despre mine, cred că tipul e un nerușinat și își va atribui meritul ăsta fără să clipească. Izbucnesc în râs.

Bradley îmi aruncă o privire și, preț de o secundă, am impresia că va izbucni și el în râs, dar mă înșel. Însă când își îndreaptă atenția

către cei doi polițiști, mi se pare că zăresc o sclipire în ochii lui somnoroși.

— Cum v-ați dat seama că este femeie? îi întreabă el.

— Am pus mâna pe registrul hotelului și pe dosarele camerelor, răspunde bărbatul pe care îl cheamă Connor Norris.

Bradley începe brusc să se agite.

— De la administrator? L-ați găsit pe ticălos și l-ați făcut să vă deschidă biroul?

Norris clatină din cap.

— Au fost emise patru mandate de arestare pentru droguri pe numele lui, probabil că în clipa asta e în drum spre Mexic. Nu, Alvarez, aici de față – el arată înspre partenera lui – l-a recunoscut pe un individ care este căutat pentru spargere și care locuiește la etaj, încheie Norris, apoi o privi pe partenera lui, nefiind sigur dacă să continue sau nu.

Alvarez ridică din umeri, sperând că totul va fi bine, pe urmă începe să dea lămuriri.

— I-am spus hoțului că scapă de închisoare dacă descuie ușa biroului și cea a seifului.

Ea îl privește neliniștită pe Bradley, întrebându-se ce repercusiuni va avea fapta ei.

Pe fața șefului ei nu se poate citi nimic, însă el începe să vorbească pe un ton mai blând.

— Și?

— Sunt opt yale în total și le-a deschis pe toate în mai puțin de un minut, zice ea. Nu-i de mirare că nu te mai simți în siguranță în orașul ăsta.

— Ce-ați găsit în dosarul femeii? întreabă Bradley.

— Chitanțe. Locuiește aici de un an, răspunde Norris. A plătit în numerar. Nu are telefon, televiziune prin cablu, nimic. Cu siguranță, n-a vrut să i se dea de urmă.

Bradley încuviințează – asta crede și el.

— Când au văzut-o ultima oară vecinii?

— În urmă cu trei sau patru zile. Nimeni nu știe sigur, răspunde Norris.

Bradley murmură.

— A dispărut imediat după ce și-a omorât partenera, presupun. Vreun act de identitate, trebuie să existe ceva în dosarul ei?

Alvarez își verifică notițele.

— Fotocopii de pe un carnet de șofer din Florida și de pe o legitimație de student sau ceva de genul ăsta – fără poză, zice ea. Pun pariu că sunt adevărate.

— Verificați-le, pentru orice eventualitate, le spune Bradley.

— I le-am dat lui Petersen, precizează Norris, referindu-se la un

alt detectiv tânăr. Se ocupă el de asta.

Bradley consimte.

— Hoțul sau ceilalți locatari o cunosc pe suspectă, știu ceva despre ea?

Ei clatină din cap.

— Nu. Au văzut-o venind și plecând, zice Norris. Are în jur de douăzeci de ani, 1,72 în și un corp superb, după spusele hoțului…

Bradley își dă ochii peste cap.

— După standardele lui, probabil înseamnă că are două picioare.

Norris zâmbește, dar nu și Alvarez – ea nu dorește decât ca Bradley să îi spună ceva despre înțelegerea ei cu hoțul. Dacă are de gând să o muștruluiască, atunci să o facă. Însă ea trebuie să continue să se implice profesional.

— Conform spuselor așa-zisei actrițe din camera 114, tipa își schimba înfățișarea tot timpul. Într-o zi era Marilyn Monroe, în ziua următoare Marilyn Manșon, uneori ambele Marilyn în aceeași zi. Apoi era Drew și Brittney, Dame Edna, K.D. Lang…

— Vorbești serios? întreabă Bradley și cei doi detectivi tineri încuviințează, înșirând și alte nume drept dovadă. Abia aștept să văd portretul-robot realizat după indicațiile martorilor, zice el, înțelegând că toate pistele anchetei au ajuns într-un punct mort. Altceva?

Ei clatină din cap, însemnând nimic.

— Ar fi bine să începeți să luați declarațiile ciudaților – sau cel puțin ale celor care nu au mandat de arestare, nu cred că sunt mai mult de trei.

După ce i-a lăsat să plece, Bradley se întoarce către mine îngândurat și începe să abordeze o problemă care îl neliniștea cumplit.

— Ai văzut vreodată așa ceva? întreabă el, trăgându-și pe mâini mănușile de plastic și luând o cutie de metal de pe un raft din dulap.

Este kaki și atât de subțire, încât nici nu am observat-o. Dă să o deschidă, însă se întoarce o clipă să se uite la Alvarez și la Norris. Aceștia se îndepărtează, croindu-și drum printre pompierii care își strâng pompele pentru substanțe periculoase.

— Hei, voi! strigă Bradley și ei s-au întors către el. În legătură cu hoțul – ați făcut o treabă bună.

Pe fața lui Alvarez se putea citi ușurarea și amândoi își ridicară mâinile, aprobând în tăcere și zâmbind. Nu e de mirare că oamenii lui îl venerează.

Privesc cutia de metal. Uitându-mă la ea mai atent, mi se pare că seamănă mai mult cu o servietă care are un număr de serie marcat pe partea laterală, cu litere albe. Este, evident, de factură militară, însă îmi aduc aminte doar vag să fi văzut așa ceva înainte.

— O trusă chirurgicală de război? spun eu, nefiind prea convins.

— Pe-aproape, zice Bradley. Stomatologică.

Deschide cutia și lasă să se vadă – așezat în spumă – un set întreg de instrumente stomatologice militare: pense, sonde, clești de extracție.

Îl privesc îndelung.

— I-a scos dinții victimei? întreb eu.

— Pe toți. N-am găsit niciunul, deci presupun că i-a aruncat. Poate a tras apa peste ei, de aceea dezasamblăm instalația sanitară.

— I-a scos dinții înainte sau după ce a omorât-o?

Ben își dă seama unde bat.

— Nu, nu e vorba despre tortură. Medicul legist spune că a facut-o după ce și-a omorât victima, astfel încât să nu poată fi identificată. Iată motivul pentru care te-am rugat să treci pe-aici – mi-am amintit ceva din cartea ta despre stomatologia la domiciliu și o crimă. Dacă s-a întâmplat la noi, speram să existe o…

— N-are nicio legătură, a fost în Suedia, răspund eu. Un tip a folosit un ciocan chirurgical pe proteza dentară și maxilarul victimei – același obiect, presupun dar clești? N-am mai văzut așa ceva.

— Ei bine, vedem acum, replică Ben.

— Înălțător, zic eu. Mă refer la progresul făcut de civilizație.

Lăsând deoparte disperarea mea despre umanitate, trebuie să recunosc că sunt și mai impresionat de ucigașă – nu cred că i-a fost ușor să extragă treizeci și doi de dinți dintr-un cadavru. Este evident că ucigașa a înțeles un concept extrem de important, un lucru care îi induce în eroare pe cei care își dau cu părerea despre domeniul ei de activitate – nimeni nu a fost arestat niciodată pentru crimă, a fost arestat pentru că nu a plănuit-o corect.

Arăt către cutia de metal.

— De unde poate face rost un civil de așa ceva? întreb eu.

Ben ridică din umeri.

— De oriunde vrea. Mi-am sunat un prieten de la Pentagon, iar el a intrat în arhive: patruzeci de mii erau nefolosite. În ultimii ani, armata le-a predat unor centre de distribuție pentru clinici dentare private sau de stat. Vom încerca să le reperăm, dar nu cred că vom reuși, nu cred că va reuși cineva…

Vocea lui tărăgănează. Se simte ca într-un labirint, își plimbă privirea prin încăpere, încercând să găsească o ieșire.

— Nu am nici chip, zice el încet, nici amprentă dentară, nici martori, exceptându-i pe cei trei ciudați, și, mai rău, niciun motiv. Cunoști treaba asta mai bine decât oricine. Dacă te-aș întreba despre rezolvarea ei, ce șanse i-ai da?

— În momentul ăsta? Niciuna, îi răspund eu. Când intri în cameră, primul lucru la care te gândești este „treabă de amator”, doar încă o joacă obișnuită cu droguri sau sex. Apoi te uiți mai atent – n-am mai

întâlnit decât vreo două cazuri la fel de bune ca ăsta.

Apoi îi spun despre spray-ul antiseptic și, desigur, lui nu îi face plăcere să audă asta.

— Mulțumesc pentru încurajare, zice el.

Își freacă în mod mecanic arătătorul de degetul mare, iar eu știu, în urma unei observări îndelungate, că asta înseamnă că ar vrea să fumeze o țigară. Odată mi-a spus că renunțase la fumat în anii ’90, însă, de atunci, trebuie să se fi aflat în nenumărate situații în care să creadă că un fum ar putea fi de ajutor. Evident, asta este una dintre ele. Ca să uite de poftă, începe să vorbească:

— Știi care este problema mea? Marcie mi-a spus asta odată – Marcie este soția lui. Mă atașez prea mult de victime și sfârșesc prin a-mi imagina că sunt singurul prieten care le-a mai rămas.

— Eroul lor? insinuez eu.

— Este exact cuvântul pe care l-a folosit și ea. Un singur lucru nu am reușit să fac – Marcie zice că s-ar putea să fie singurul lucru pe care îl îndrăgește la mine – nu am reușit niciodată să dezamăgesc un prieten.

„Eroul morților”, meditez eu. Există lucruri și mai rele. Mi-aș dori să-l pot ajuta cu ceva, dar nu am cum. Nu este ancheta mea și, deși am doar 30 de ani, sunt pensionat.

În cameră dă năvală un tehnician, strigând cu un accent asiatic:

— Ben?

Bradley se întoarce.

— La subsol!

Capitolul 4

Trei tehnicieni în salopete spărseseră un perete din cărămidă veche. În ciuda măștilor care le acopereau fețele, erau pe punctul de a-și vărsa stomacul, din cauza mirosului din încăpere. Nu au descoperit un cadavru – carnea putrezită are un miros specific – este canalizarea, mucegaiul și nenumărate straturi de rahat provenind de la generații întregi de șobolani.

Bradley străbate câteva beciuri murdare și se oprește în lumina puternică a unor reflectoare de lucru care luminează peretele spart. Eu împreună cu alți anchetatori îl urmăm și ajungem acolo tocmai în momentul în care asiaticul – un chinez de naționalitate americană căruia toată lumea îi spune Bruce din motive evidente – vâră o lanternă în gaura nou-creată.

Înăuntru este un labirint de țevărie improvizată. După ce au dezmembrat baia din camera 89 fără să găsească nimic prins în coturile țevilor, au hotărât să continue mai jos, explică Bruce. Au luat o capsulă cu substanță fosforescentă de la criminaliști, au amestecat-o cu puțină apă și au turnat-o pe țeava de scurgere.

A durat cinci minute până când lichidul a ajuns jos, iar ei au știut că, dacă el s-a scurs atât de încet, înseamnă că țeava era înfundată undeva între subsol și camera 89. Descoperiseră locul – în încrengătura de țevi și de conexiuni care se afla dincolo de perete.

— Te rog, spune-mi că sunt dinții, zice Bradley. I-a aruncat în WE și a tras apa?

Bruce clatină de cap și fixează lumina lanternei pe un cocoloș de hârtie arsă, prins într-un cot de 90°.

— Țeava coboară direct din camera 89, am verificat, explică el, arătând înspre cocoloș. Indiferent ce este, probabil că a ars-o înainte să tragă apa peste ea. A procedat corect, numai că nu a știut că încalcă regulamentul.

Bradley încearcă să desprindă grămăjoara udă cu ajutorul unei pensete.

— Fragmente de chitanțe, un colț de cartelă MetroCard[6], un bilet de film, enumeră el pentru toți cei de față. Se pare că a mai dat o raită prin cameră și s-a descotorosit de niște chestii pe care le omisese, precizează el în timp ce desprinde cu grijă alte fragmente arse. O listă de cumpărături ne-ar putea fi utilă ca să comparăm scrisul de mână dacă vom găsi vreodată…

Se oprește și privește cu atenție o bucată de hârtie care nu este atât de arsă ca și celelalte.

— Șapte cifre. Scrise de mână: 9.0.2.5.2.3.4. Nu este complet, restul a fost ars.

Ridică bucata de hârtie în aer, arătând-o grupului, însă eu știu că,

de fapt, mi se adresează mie, ca și cum, dacă am lucrat pentru o agenție de informații secrete, înseamnă că sunt și criptograf. Șapte cifre scrise de mână, pe jumătate distruse, ar putea însemna orice, însă eu dețin un avantaj: cei care practică fosta mea meserie au întotdeauna de-a face cu fragmente, așa că nu trec nimic cu vederea.

Firește că toată lumea începe să facă speculații – cont bancar, card de credit, cod poștal, adresă IP, număr de telefon. Alvarez spune că nu există cod poștal care să înceapă cu 902 și are dreptate. Oarecum.

— Mda, dar noi ne raportăm la sistemul canadian, i se adresează Petersen, tânărul detectiv, care are construcția unui fundaș de fotbal american. 902 este Noua Scoție. Bunicul meu a avut o fermă acolo.

Bradley nu răspunde, ci mă privește în continuare, cerându-mi părerea. În urma unor experiențe nefericite am învățat să nu-mi dau cu părerea înainte să fiu sigur de ceva, prin urmare ridic doar din umeri, ceea ce îi face pe Bradley și pe ceilalți să continue.

De fapt, mă gândesc la calendarul de perete, care m-a îngrijorat de prima dată când l-am zărit. Eticheta de pe spate arată că a costat patruzeci de dolari la Rizzoli, o librărie de lux – cam mulți bani pentru un calendar care nu este folosit. Ucigașa e o femeie inteligentă, desigur. Atunci mi-a trecut prin minte un gând – poate nu calendarul o interesa, ci ruinele antice.

O mare parte a carierei mele am petrecut-o muncind în Europa și, cu toate că a trecut mult timp de când n-am mai călătorit așa departe în Est, sunt aproape convins că 90 este codul internațional pentru Turcia. Nu trebuie să călătorești decât o singură zi în această țară și îți vei da seama că are mai multe ruine greco-romane decât orice alt loc de pe planetă. Dacă 90 este prefixul țării, atunci cifrele următoare ar fi posibil să reprezinte un cod poștal și o parte dintr-un număr de telefon. Ies, fără să fiu observat, și mă îndrept către un colț mai liniștit al subsolului, ca să sun la Verizon de pe mobilul meu – vreau să aflu mai multe informații despre codurile poștale din Turcia.

În timp ce aștept să răspundă cineva de la compania de telefonie, mă uit la ceas și sunt șocat când îmi dau seama că e aproape dimineață – au trecut zece ore de când omul de serviciu, după ce a verificat pana de curent din camera alăturată, a descuiat ușa camerei 89, ca să aibă acces la instalația electrică. Nu e de mirare că toată lumea este obosită.

În cele din urmă reușesc să prind pe cineva de la serviciul de informații al companiei Verizon, o femeie care vorbește cu un accent puternic – un centru de apel din Mumbai, presupun – și descopăr că încă stau bine cu memoria: într-adevăr, 90 este prefixul Turciei.

— Și 252? Este un cod poștal?

— Da, o provincie… îi spune Muğla sau ceva asemănător, zice

ea, străduindu-se să pronunțe corect cuvântul.

Turcia este o țară mare – mai mare decât Texas, cu o populație de peste șaptezeci de milioane de locuitori – iar numele provinciei menționate nu-mi spune nimic. Dau să îi mulțumesc, gata să închid, când ea spune:

— Nu știu dacă ajută, dar din datele noastre reiese că unul dintre orașele principale se află situat pe coasta Mării Egee. Se numește Bodrum.

Mă cutremur când aud acest cuvânt și simt un fior de teamă care încă n-a dispărut, deși au trecut atâția ani. „Bodrum”, a rostit ea – și cuvântul a ieșit la suprafață precum rămășițele unei epave.

— Zău? zic eu pe un ton calm, încercând să fac față unui tumult de gânduri.

Apoi acea parte a creierului meu care se ocupă de prezent îmi amintește că nu sunt implicat în ancheta asta și mă simt ușurat. Nu mai vreau să am de-a face cu acel colț de lume.

Mă întorc în camera 89. Bradley mă vede, iar eu îi spun că sunt de părere că pe acea bucată de hârtie se află prima parte dintr-un număr de telefon, dar care nu este din Canada. Îi explic despre calendar. Îmi spune că și el l-a văzut mai devreme și că este îngrijorat.

— Bodrum? Unde e Bodrum? întreabă el.

— Ar trebui să călătorești mai mult. E în Turcia – una dintre cele mai căutate destinații de vară din lume.

— Și-atunci, Coney Island ce este? întreabă el pe un ton serios.

— O evadare, îi răspund eu, imaginându-mi portul cu iahturile luxoase, vilele elegante, moscheea micuță ascunsă între dealuri, cafenelele care poartă denumiri de genul Mezzaluna și Oxygen pline cu hormoni și cappuccino care costă zece dolari.

— Ai fost acolo? întreabă Bradley.

Clatin din cap – există lucruri pe care guvernul nu mă lasă să le divulg.

— Nu, mint eu. De ce ar fi sunat pe cineva în Bodrum? întreb eu cu voce tare, schimbând subiectul.

Bradley ridică îngândurat din umeri, nevrând să facă speculații.

— Uriașul a făcut o treabă bună, zice el, arătând către Petersen, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Nu o legitimație de student a găsit Alvarez în dosarele din biroul administratorului care, desigur, este pe un nume fals, ci un permis de cititor la o bibliotecă din New York.

— Nemaipomenit, exclam eu, deloc entuziasmat. O persoană cultă.

— Nu chiar. Conform bazei lor de date, în tot anul nu a împrumutat decât o singură carte: a ta, precizează el ezitând și

privindu-mă cu asprime.

Îl privesc înmărmurit. Nu e de mirare că era îngrijorat.

— Mi-a citit cartea? reușesc să rostesc eu într-un sfârșit.

— Nu numai că a citit-o, a și studiat-o, bănuiesc, răspunde el. După cum ai menționat și tu – rar se întâmplă să ai de-a face cu o treabă executată cu atâta profesionalism. Acum știm și de ce – dinții lipsă, spray-ul antiseptic, toate apar în cartea ta, corect?

Îmi las capul pe spate când îmi dau seama de grozăvia situației.

— S-a inspirat din cazuri diferite și le-a folosit drept manual – cum să ucizi pe cineva, cum să-ți ștergi urmele.

— Întocmai, aprobă Ben Bradley și, pentru prima oară, zâmbește. Țin să-ți mulțumesc – acum trebuie să dau de urma unui fan al tău, cel mai înfocat din lume.

Capitolul 5

Dacă vreți să știți adevărul, cartea mea despre tehnici de investigare este destul de complicată – din punctul meu de vedere, este genul de carte care sfidează teoria publicistică: odată ce o lasă din mână, cei mai mulți oameni nu o mai pot relua.

Cu toate astea, cartea a provocat un șoc în rândul cadrelor avizate. Materialul se apropie de limita tehnologiei, a științei, a credibilității chiar. Însă, la o analiză mai atentă, nici măcar cei mai înverșunați sceptici nu au reușit să își mențină dubiile – fiecare caz pe care l-am amintit includea mici detalii, acel ciudat amestec de circumstanțe și de motivări care le permite anchetatorilor să facă diferența între adevărat și fals.

La o zi după apariția cărții, o mulțime de întrebări au început să circule în cercul restrâns al anchetatorilor de top. Cum naiba nu a auzit nimeni de aceste cazuri? Semănau cu niște comunicate primite de pe o altă planetă, doar că prezentau alte nume, pentru a-i proteja pe cei vinovați. Și, cel mai important, cine naiba scrisese cartea?

Nu aveam nici cea mai mică intenție să permit să se afle asta. Din cauza meseriei pe care am practicat-o, aveam mai mulți dușmani decât mi-aș fi dorit și nu voiam ca, într-o bună zi, pornind motorul mașinii mele, să mă transform într-un nor de praf cosmic care încercuiește Luna. Dacă vreun cititor ar fi vrut să afle mai multe informații despre așa-zisul autor, ar fi aflat doar că era un bărbat care murise de curând în Chicago. Un singur lucru este clar, nu am scris cartea pentru faimă sau bani.

Am scris-o pentru că rezolvasem crime comise de oameni care acționau la limitele extreme ale ingeniozității omenești și m-am gândit că, poate, unele tehnici inițiate de mine vor fi utile altor anchetatori. Și ăsta era adevărul – până la un punct. Privind în profunzime însă, sunt încă tânăr și sper că mă așteaptă o altă viață, una reală. Cartea, consider eu, a fost un rezumat, un mod de a-mi lua rămas-bun pentru totdeauna de la viața mea anterioară.

Timp de aproape zece ani am făcut parte din cea mai secretă organizație de contrainformații din țară, care acționa din umbră, astfel încât doar câțiva oameni știau despre existența ei. Sarcina agenției era aceea de a controla comunitatea de contrainformații din țara noastră, de a avea funcționalitatea unui minister de Afaceri interne. Din acest punct de vedere, am putea spune că eram o amintire a Evului Mediu. Noi eram călăii.

Deși numărul de oameni angajați de cele douăzeci și șase de agenții cunoscute publicului – și opt necunoscute – este secret, aș putea afirma că peste o sută de mii de oameni au intrat în vizorul nostru. Având în vedere mărimea populației, investigam o gamă largă

de infracțiuni – de la trădare la corupție, de la crimă la viol, de la trafic de droguri la furt. Singura diferență era aceea că unii dintre făptași erau cei mai buni și mai inteligenți din lume.

Grupul însărcinat cu această misiune specială și ultrasecretă a fost înființat de Jack Kennedy în primele luni ale mandatului său. După un scandal monstru care a izbucnit în cadrul CIA – detaliile nu au fost nici până azi divulgate – el a hotărât că membrii comunității de contrainformații erau supuși greșelii omenești la fel ca orice alt om. Poate mai mult.

În condiții normale, FBI ar fi acționat ca un investigator general discret. Sub conducerea lui J. Edgar Hoover însă, agenția nu funcționa decât normal. Acordându-i-se libertatea de a-i ancheta pe spioni, ar fi fost ca și când… ei bine, ca și când Saddam ar fi fost lăsat singur într-o fabrică de armament. Din acest motiv, Kennedy și fratele lui au creat o agenție căreia i s-a acordat, în virtutea responsabilităților sale, o putere fără precedent. Înființată în urma unui decret, a devenit una dintre singurele trei agenții care îi raportau direct președintelui, fără să obțină acordul Congresului. Nu încercați să întrebați despre celelalte două – legea interzice ca numele lor să fie făcute publice.

În sfera înaltă a celor privilegiați, această agenție nou-înființată, precum și misiunea sa ambițioasă fuseseră privite, la început, cu scepticism. Încântați de ingeniozitatea lor, aceștia au botezat-o Divizia a 11-a Aeropurtată{7} – „cavaleria”, cu alte cuvinte. Puțini dintre ei s-au așteptat să aibă succes, dar când reputația agenției a început să crească din ce în ce mai mult, nu li s-a mai părut atât de amuzant.

Ca printr-un acord comun, o parte din titulatură a dispărut treptat până când comunitatea serviciilor de contrainformații a început să-i spună cu admirație, foarte simplu Divizia. Nu este vorba de infatuare când spun că angajații ei erau geniali. Trebuiau să fie – unele dintre țintele Diviziei erau cei mai experimentați agenți secreți pe care îi cunoscuse vreodată lumea spionilor. De-a lungul anilor de pregătire, acești bărbați și femei învățaseră cum să amăgească și să mintă, cum să își ia rămas-bun și să dispară fără a lăsa urme, cum să pună mâna pe tot și să nu lase amprente pe nimic. Concluzia era aceea că cei care îi vânau erau nevoiți să fie și mai experimentați. Presiunea pusă pe vânători, care trebuiau să fie mereu cu un pas înaintea prăzii lor, era uriașă, aproape insuportabilă uneori, prin urmare, nu era de mirare că Divizia înregistra cea mai mare rată de suicid dintre toate agențiile guvernamentale, în afară de Poștă.

În ultimul meu an la Harvard am fost recrutat în grupul de elită, fără măcar să conștientizez asta. Unul dintre reprezentanții agenției – o femeie plăcută, cu picioare frumoase, care purta o fustă surprinzător de scurtă și care zicea că ocupa funcția de

vicepreședinte la Rand Corporation – a venit la Harvard și a vorbit cu tinerii absolvenți care promiteau.

Studiasem medicina timp de trei ani, având specializarea în farmacologie. În cursul săptămânii învățam teoria despre medicamente, iar în weekenduri făceam practică. Vizita făcută la un doctor din Boston, pe care l-am convins să-mi scrie o rețetă pentru Vicodin, deoarece experimentam simptome de fibromialgie, a fost un moment de revelație pentru mine.

Să fi fost realitatea sau faptul că stăteam în spatele tejghelei, ocupându-mă de diferite boli – adevărate sau închipuite – ale pacienților pe care îi analizam în tăcere în sala de așteptare, nu știu. Dar mi-am dat seama că nu ceea ce le provoca boala mă interesa, ci ceea ce îi motiva. Am renunțat la medicină și m-am înscris la psihologie, am absolvit cu *magna cum laude* și urma să termin doctoratul anul următor.

Doamna în fustă scurtă oferea de două ori salariul de început al oricărui angajat și oportunități infinite pentru cercetare și dezvoltare. Prin urmare, am petrecut șase luni întocmind rapoarte care nu aveau să fie citite niciodată și elaborând chestionare care nu aveau să primească niciodată răspuns, înainte să descopăr că, de fapt, nu lucram pentru Rand. Eram monitorizat, testat, evaluat și verificat. Brusc, „fusta scurtă” își pierduse urma.

În schimb, doi bărbați – bărbați duri – pe care nu-i mai văzusem înainte, sau de-atunci, m-au dus într-o încăpere securizată dintr-o clădire aflată într-un parc industrial, la nord de sediul CIA, în Langley, Virginia. M-au făcut să semnez o serie de formulare, interzicându-mi să divulg ceva, înainte să mi se spună dacă eram luat în considerare pentru o poziție în cadrul unui serviciu secret clandestin, al cărui nume nu mi-l spuseră.

M-am holbat la ei, întrebându-mă de ce se gândiseră la mine. Dar, sincer să fiu, știam răspunsul. Eram un candidat perfect pentru lumea spionajului. Eram inteligent, fusesem întotdeauna un singuratic și eram profund rănit în adâncul sufletului.

Tata plecase înainte să mă nasc eu și dus a fost. Câțiva ani mai târziu mama a fost ucisă în dormitorul ei din apartamentul pe care îl aveam în Detroit – după cum spuneam, există unele locuri pe care mi le voi aminti tot restul vieții.

Fiind unicul copil, am ajuns în cele din urmă la niște părinți adoptivi din Greenwich, Connecticut – opt hectare de gazon aranjat, cele mai bune școli, cea mai liniștită casă din câte ați văzut vreodată. Familia fiind completă, presupun că Bill și Grace Murdoch și-au dat toată osteneala, însă eu nu am putut să mă comport niciodată ca fiul pe care și l-au dorit.

Un copil orfan învață să supraviețuiască și să-și ascundă trăirile,

iar dacă durerea se dovedește a fi insuportabilă, el găsește o modalitate prin care să se izoleze de restul lumii. Am încercat de ochii lumii să mă comport așa cum doreau Bill și Grace și am sfârșit prin a fi un străin pentru amândoi.

În timp ce ședeam în acea încăpere în afara zonei Langley am înțeles că o identitate nouă, care te ajută să ascunzi cine ești și ce simți în realitate, este pregătirea ideală pentru lumea spionajului.

În anii următori, în care am călătorit în secret în întreaga lume, sub diferite identități, am descoperit că cei mai buni spioni pe care i-am întâlnit învățaseră să ducă o viață dublă cu mult înainte să se alăture vreunei agenții.

Aceștia erau niște oameni retrași, într-o lume homofobă, adulteri discreți cu soții în suburbii, pasionați ai jocurilor de noroc și vicioși, alcoolici și perverși. Indiferent de povara lor, ei aveau o experiență îndelungată în a face lumea să creadă în imaginea iluzorie pe care o înfățișau. Le era ușor să aleagă o nouă mască și să-și slujească guvernul.

Presupun că cei doi duri au simțit ceva din toate astea la mine. În cele din urmă, au ajuns și la acea parte a interviului care se referea la ilegalitate.

— Povestește-ne despre droguri, mi-au zis ei.

Mi-am amintit vorbele cuiva despre Bill Clinton – că el n-a întâlnit niciodată o femeie pe care să n-o placă. M-am gândit că n-ar ajuta la nimic să le spun că aceeași părere o aveam și eu când venea vorba despre droguri. Am negat că aș ști ceva, recunoscător că nu adoptasem niciodată traiul nechibzuit care însoțea, de regulă, consumul lor. Era o altă viață a mea și am păstrat-o secretă, respectându-mi propriile reguli: nu mă drogăm decât singur, nu încercam să-mi găsesc norocul prin baruri sau prin cluburi, consideram că petrecerile cu droguri erau pentru amatori, iar ideea de a conduce prin cartiere obscure unde acestea erau vândute mi se părea o rețetă sigură pentru a încasa un glonț.

Și a funcționat, deoarece nu fusesem niciodată arestat sau interogat din cauza lor. Având în vedere că reușisem să duc o viață secretă, aveam încredere că voi reuși la fel de bine să adopt o alta nouă. Când s-au ridicat în picioare și m-au întrebat cât timp îmi va lua să răspund ofertei lor, le-am cerut pur și simplu un pix.

Astfel au decurs lucrurile – am semnat Memorandumul lor de angajament, într-o încăpere fără geamuri, dintr-un parc industrial pustiu și am intrat în lumea spionajului. Dacă ar fi să mă gândesc la prețul plătit, la lucrurile extraordinare pe care nu aveam să le experimentez sau să le împărtășesc vreodată, cu siguranță aș îndepărta gândul ăsta.

Capitolul 6

După patru ani de pregătire, în care am învățat să citesc cele mai mici semne pe care alții le-ar putea omite și să supraviețuiesc în situații în care alții ar muri, am evoluat repede. Postul meu inițial era peste hotare, în Berlin, și la șase luni de la sosirea mea am omorât pentru prima oară un om.

Încă de la înființarea Diviziei, operațiunile sale în Europa fuseseră comandate de unul dintre cei mai vechi agenți, care locuia în Londra. Prima persoană care ocupase poziția asta fusese un ofițer de marină de rang înalt, un om care intrase în istoria războiului naval. Drept urmare, el se autointitulase Amiralul valurilor, cel care fusese odinioară al treilea ofițer la comanda flotei – exact poziția pe care o ocupa și în Divizie. Porecla a rămas, însă, de-a lungul deceniilor, ea a suferit unele modificări până când, în cele din urmă, a devenit Călărețul valurilor.

Când am ajuns în Europa, titularul de atunci al postului conducea o operațiune extrem de importantă și era aproape sigur că, într-o bună zi, se va întoarce la Washington și va fi învestit într-o funcție de conducere în cadrul Diviziei. Cei care se descurcau bine în ochii lui avansau inevitabil pe scara ierarhică, astfel încât exista o competiție acerbă pentru a obține aprobarea lui.

Astfel stăteau lucrurile când biroul din Berlin m-a trimis la Moscova la începutul lunii august – cea mai rea lună în acel oraș sufocant și aglomerat –, ca să investighez o fraudă financiară de care era acuzat un serviciu clandestin american care opera acolo. Banii lipseau, asta era sigur, însă când am început să investighez mai în profunzime, am descoperit lucruri și mai grave – un agent secret american făcuse o călătorie la Moscova cu intenția de a vinde KGB-ului numele unora dintre cei mai valoroși informatori ruși ai noștri.

Deoarece mă alăturasem destul de târziu acestui grup, eram nevoit să iau o decizie pe loc – nu aveam timp să cer sfaturi sau să fac presupuneri. Am dat de urma agentului nostru când el se ducea la o întâlnire cu intermediarul rus. Da, el a fost primul om pe care l-am ucis.

L-am împușcat – l-am omorât pe Călărețul valurilor în Piața Roșie, măturată de rafale de vânt fierbinte care suflau dinspre stepă și aduceau cu ele mirosul Asiei și duhoarea trădării. Nu știu dacă este ceva cu care să te mândrești, dar, cu toate că eram tânăr și lipsit de experiență, mi-am ucis șeful ca un profesionist.

L-am urmărit până la marginea dinspre sud a pieței, unde se învârtea un carusel. M-am gândit că muzica puternică va acoperi zgomotul produs de declanșarea armei. M-am apropiat de el din lateral – eu îl știam bine, însă el nu m-a observat decât în ultimul

moment.

Pe chipul lui a apărut o expresie de nedumerire și, aproape instantaneu, aceasta a lăsat locul fricii.

— Eddy… zise el.

Numele meu adevărat nu era Eddy, însă, la fel ca toți angajații agenției, îmi luasem o identitate nouă în momentul în care începusem să lucrez pe teren. Cred că asta a ușurat lucrurile, de parcă nu eu eram cel care acționa.

— S-a-ntâmplat ceva? Ce cauți aici?

Era din sud, iar mie îmi plăcuse întotdeauna accentul lui. Am clătinat din cap.

— *Vyshaya mera,* am răspuns eu.

Era o expresie veche folosită de KGB, pe care o cunoșteam amândoi și care însemna „pedeapsa supremă" – un eufemism utilizat atunci când cineva era împușcat în ceafa cu un glonț de calibru mare.

Îmi țineam deja mâna pe arma din buzunarul de la șold – un pistol modelul PSM 5.45, de fabricație rusească, puțin mai gros decât o brichetă. Ironic, nu? Asta însemna că îl puteai ține în buzunarul unui sacou bine croit. I-am văzut privirea panicată îndreptându-se către copiii din carusel, gândindu-se, probabil, la cei doi copii ai lui și întrebându-se cum de lucrurile scăpaseră de sub control.

Am apăsat pe trăgaci fără să scot arma din buzunar, trimițând un glonț cu miez de oțel capabil să străpungă cele treizeci de straturi de Kevlar și cei doi milimetri de protecție de titan cu care era prevăzută vesta antiglonț pe care bănuiam că o purta. Nimeni nu a auzit nimic din cauza zarvei din jurul caruselului.

Glonțul i-a străpuns pieptul cu o rapiditate impresionantă, făcând ca inima să i se oprească și el să cadă secerat – întocmai cum trebuia să se întâmple. Mi-am întins brațele ca să îl prind și, cu mâna, i-am șters transpirația de pe frunte, comportându-mă ca și când tovarășul meu leșinase din cauza căldurii.

L-am cărat până la un scaun de plastic liber, sub o umbrelă care fâlfâia, adresându-mă într-o rusă stâlcită câtorva mame care își supravegheau copiii de la o distanță de zece metri și arătând spre cer, plângându-mă de vreme.

Ele au zâmbit, satisfăcute în adâncul lor că li se confirmase încă o dată faptul că slavii erau rezistenți, iar americanii slabi: „A, căldura… îngrozitoare, într-adevăr", ziceau ele pe un ton compătimitor.

I-am scos haina și i-am așezat-o în poală, ca să ascund gaura din care începuse să se prelingă sângele. Le-am atras din nou atenția mamelor, zicându-le că îl lăsam acolo puțin până mă duceam să chem un taxi. Ele au încuviințat din cap, mai interesate de copiii lor de pe carusel decât de ce făceam eu. Mă îndoiesc că vreuna dintre ele observase că luasem cu mine servieta lui – de portmoneu nici nu mai

încăpea vorba – în timp ce mă grăbeam spre stația de taxiuri de pe Kremlevski Prospekt[8].

Până să observe cineva sângele care îi șiroia din gură și să alerteze poliția, eu intrasem deja în camera mea de hotel, aflat la câțiva kilometri depărtare. Nu apucasem să îi golesc toate buzunarele, prin urmare, știam că nu va trece mult până să fie identificat.

În timpul nenumăratelor mele vizite la Londra luasem cina la el acasă și mă jucasem cu copiii lui – două fete preșcolare. Număram minutele până când telefonul din casa lor din Hampstead va suna, iar ele vor afla vestea că tatăl lor murise. Gândindu-mă la copilăria mea, știam mai bine decât majoritatea oamenilor cum îl va afecta pe un copil o astfel de veste – acel val de neîncredere, acel zbucium interior de a înțelege ideea de moarte, atacul de panică, acel sentiment înspăimântător de abandon. Oricât am încercat, nu am reușit să-mi scot din minte acea scenă – imaginea era cu ele, însă mi-e teamă că trăirile erau ale mele.

Într-un sfârșit m-am așezat pe pat și am deschis servieta. Singurul lucru pe care l-am găsit înăuntru a fost un DVD pe a cărui copertă era Shania Twain. L-am introdus în CD-ROM-ul din laptop și l-am trecut printr-un program de algoritmi. În muzica digitală erau ascunse numele și fișierele secrete ale celor nouăsprezece ruși care ne furnizau contrainformații. *Vyshaya mera* și pentru ei în cazul în care Călărețului i-ar fi reușit tranzacția.

În timp ce accesam fișierele și citeam datele personale din cele nouăsprezece dosare, am început să țin socoteala numelor tuturor copiilor ruși pe care i-am întâlnit. Nu asta era intenția mea, dar mi-am dat seama că întocmeam un fel de cont de profit și de pierderi. La sfârșit, erau paisprezece copii ruși într-o coloană și cele două fete ale Călărețului în cealaltă. S-ar putea spune că fusese un schimb bun, dar nu suficient, deoarece numele rusești erau mult prea abstracte, iar cele ale copiilor Călărețului mult prea reale.

Mi-am luat haina, mi-am săltat pe umăr rucsacul, pistolul mi l-am pus în buzunar și m-am îndreptat spre un loc de joacă de lângă Parcul Gorky – din fișiere aflasem că unele dintre soțiile spionilor noștri ruși își duceau deseori copiii acolo după-amiaza. M-am așezat pe o bancă și, din descrierile pe care le citisem, am reușit să identific, sigur, nouă dintre femeile ai căror copii construiau castele într-o groapă cu nisip.

Am înaintat și i-am privit îndelung. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei l-a observat pe străinul care avea o gaură arsă în haină și care îi privea prin gard – acești copii a căror vară speram să fie mai lungă decât a mea. Cu toate că reușisem să îi identific, nu mă puteam abține să nu mă gândesc că, în schimbul a ceea ce le oferisem,

pierdusem o parte din mine. Haide să-i spunem inocență.

Simțindu-mă mai bătrân, dar, oarecum, mai liniștit, am luat-o către stația de taxiuri. În urmă cu câteva ore – când mă îndreptam în grabă spre camera mea de hotel după ce îl omo- râsem pe Călăreț – dădusem un telefon codat la Washington și știam că un avion CIA, care zbura sub acoperire ca avion privat al companiei General Motors, se afla în drum spre Aeroportul Sheremetyevo, ca să mă scoată de acolo.

Îngrijorat că polițiștii ruși mă identificaseră deja ca fiind ucigașul, drumul până la aeroport mi s-a părut a fi una dintre cele mai lungi călătorii din viața mea. Când am pășit la bordul avionului privat, m-am simțit extrem de ușurat. Exaltarea mea a durat cam douăzeci de secunde. Înăuntru se aflau patru bărbați, care au refuzat să-și dezvăluie identitatea, dar care păreau a face parte din Forțele Speciale.

Mi-au înmânat un document legal prin intermediul căruia am aflat că eram supus unei anchete inițiate de comunitatea serviciilor secrete – o investigație referitoare la incidentele critice – în legătură cu omorul. Conducătorul grupului mi-a spus că urma să zburăm către America.

Apoi mi-a citit drepturile și m-a pus sub arest.

Capitolul 7

Bănuiala mea era că ne îndreptam spre Montana. Când m-am uitat pe geamul avionului, ceva din înfățișarea dealurilor m-a făcut să fiu aproape convins că ne aflam în nord-vest. Nu exista niciun semn distinctiv care să marcheze zona, doar un câmp de rulaj secret, alcătuit dintr-un grup de buncăre nemarcate, câteva hangare subterane și kilometri de gard electric.

Zburaserăm în timpul nopții și, când am aterizat în zori, mă aflam deja într-o dispoziție proastă. Avusesem timp suficient să întorc problema pe toate părțile, iar îndoiala devenise din ce în ce mai mare cu fiecare kilometru parcurs. Și dacă DVD-ul cu Shania Twain era un fals sau cineva i-l strecurase Călărețului fără ca el să știe? Poate se afla într-o misiune sub acoperire despre care nu știam, sau poate îl folosea o altă agenție, ca să ofere dușmanului informații greșite. Și ce însemnau toate astea? Poate că anchetatorii vor susține că DVD-ul era al meu, iar Călărețul mă demascase pe mine ca fiind trădătorul. Asta explica faptul că îl împușcasem fără să mă consult cu nimeni.

Eram și mai cufundat în acel labirint de îndoieli când tipii de la Forțele Speciale m-au scos afară din avion și m-au urcat într-un SUV cu geamuri fumurii. Ușile s-au blocat automat și am observat că mânerele din interior fuseseră îndepărtate. Trecuseră cinci ani de când lucram pentru lumea secretă, iar după trei zile agitate petrecute în Moscova, mă aflam într-o situație-limită.

Am mers cu mașina timp de două ore fără să părăsim zona delimitată de gardul electric și, în cele din urmă, am oprit la o fermă izolată, înconjurată de o pajiște neîngrijită.

Am fost închis în două încăperi mici și mi s-a interzis să vorbesc cu altcineva în afară de anchetatorii mei. Știam că în cealaltă parte a casei câteva echipe de criminaliști cercetau fiecare detaliu din viața mea și a Călărețului, încercând să descopere adevărul. Mai știam, de asemenea, cum avea să decurgă interogatoriul, însă, oricât de bine instruit eram în sensul ăsta, nu mă simțeam pregătit pentru un interogatoriu real, în care anchetatorii ostili ar fi făcut tot posibilul să mă intimideze.

Patru echipe munceau în ture și spun asta nu ca notă explicativă, ci pur și simplu ca un fapt divers: femeile erau cele mai rele – sau cele mai bune –, depinde din ce unghi priveai situația. Cea mai amorfă dintre ele părea să creadă că, dacă avea câțiva nasturi descheiați la cămașă și se apleca în față, va ajunge cumva mai aproape de adevăr. Am poreclit-o Sutienul-minune. Aceeași metodă urma să fie folosită, câțiva ani mai târziu, cu un efect impresionant, asupra musulmanilor reținuți în Golful Guantanamo.

Am înțeles ideea – era o aluzie la lumea pe care o râvneai, la

lumea plăcerilor, complet diferită de cea guvernată de anxietate. Nu trebuia decât să cooperezi. Și dați-mi voie să vă spun că funcționează. După ce te „bombardează” cu întrebări zi și noapte, ca să obțină informații și să găsească nepotriviri, te simți obosit, vlăguit. Încă două săptămâni și începi să tânjești după o altă lume, indiferent care ar fi asta.

Într-o seară, târziu, după douăsprezece ore de interogatoriu fără pauză, am întrebat-o pe Sutienul-minune:

— Crezi că eu am pus la cale totul și că l-am împușcat la marginea Pieței Roșii? Piața Roșie? De ce aș face una ca asta?

— Din prostie, presupun, mi-a răspuns ea sec.

— De unde te-au recrutat? De la Hooters[9]?!

Aproape am țipat. Pentru prima oară, ridicasem tonul – era o greșeală, în acele clipe, analiștii și psihologii, care mă urmăreau cu ajutorul camerelor de vedere ascunse, știau că îmi pierdusem cumpătul.

Am sperat ca ea să-mi dea replica pe loc, însă era experimentată – a păstrat tonul calm, s-a aplecat și mai mult în față, iar cei câțiva nasturi descheiați la cămașă aproape că au pocnit.

— Sunt naturali, și nu arată așa datorită sutienului, în caz că te interesează. Ce melodie se auzea la carusel?

Am încercat să-mi înfrâng furia.

— V-am spus deja.

— Mai spune-ne o dată.

— *Smells Like Teen Spirit.* Vorbesc serios, este o Rusie modernă, nimic nu are logică.

— Ai mai auzit-o până acum? m-a întrebat ea.

— Bineînțeles că am mai auzit-o. O cântă Nirvana.

— În piață, vreau să spun, când inspectai locația…

— N-a existat nicio inspecție, pentru că n-a existat niciun plan, am răspuns eu calm, simțind o durere surdă în tâmpla stângă.

Când m-au lăsat, în cele din urmă, să merg la culcare, am simțit că ea avea să câștige – indiferent cât ești de nevinovat, nu este bine să te gândești la asta atunci când ești izolat într-o casă, privat de libertate, aproape uitat de lume.

În ziua următoare, dis-de-dimineață – credeam că era miercuri, când, în realitate, era sâmbătă, atât de dezorientat devenisem – ușa încăperii în care dormeam a fost deschisă, iar în spatele ei un agent a agățat un rând de haine curate. Mi s-a adresat pentru prima dată, propunându-mi să fac un duș, în loc să mă spăl în ligheanul cu apă care se afla într-un colț al încăperii. Cunoșteam și tactica asta – să mă facă să cred că începeau să aibă încredere în mine, încurajându-mă astfel să am și eu încredere în ei, însă, în acel moment, nu îmi mai păsa deloc de latura psihologică a acelei situații. După cum ar

spune și Freud: uneori, un duș nu e decât un simplu duș.

Agentul a descuiat ușa băii alăturate, apoi a ieșit. Era o încăpere albă, ca de spital, cu inele prinse în bolțuri și fixate în tavan și în pereți, care făceau aluzie la o întrebuințare cu mult mai sumbră, dar nu-mi păsa. M-am bărbierit, m-am dezbrăcat și am dat drumul la apă. În timp ce mă ștergeam cu prosopul, mi-am surprins reflexia goală în oglinda de mărime naturală și m-am oprit – era ciudat, nu mă mai privisem de multă vreme în oglindă.

Slăbisem vreo nouă kilograme în cele trei săptămâni de când eram la fermă și nu îmi aduceam aminte să-mi mai fi văzut vreodată fața atât de descompusă ca în acel moment. Păream mult mai bătrân și m-am holbat o vreme în oglindă, de parcă ar fi fost o fereastră către viitor. Nu eram urât – eram înalt, iar părul mi se deschisese la culoare din cauza verii europene.

Deoarece dădusem jos câteva kilograme din jurul taliei și de pe fund în urma anchetei, mă aflam într-o formă bună. Spre deosebire de actorii de cinema, pentru care abdomenul nu era decât un capriciu, al meu era bine lucrat grație celor patruzeci de minute de antrenament Krav Maga pe care îl făceam în fiecare zi. Este o tehnică israeliană de autoapărare, care printre cunoscători este considerată ca fiind cea mai practicată formă de luptă corp la corp de către traficanții de droguri din New York la nord de Strada 140. Întotdeauna am fost de părere că, dacă era eficientă pentru profesioniști, era eficientă și pentru mine. Într-o bună zi, câțiva ani mai târziu – singur și disperat fiind – avea să-mi salveze viața.

În timp ce stăteam aproape de oglindă, privindu-l îndelung pe bărbatul din fața mea și întrebându-mă dacă îl plăceam, într-adevăr, mi-am dat seama că s-ar putea să nu fiu singurul care îl privea. Sutienul-minune și prietenii ei se aflau, probabil, de partea cealaltă a sticlei, făcând propria lor evaluare. Poate că nu mă aflam pe lista preferințelor cuiva pentru rolul masculin principal în *Deep Throat II,* dar nici nu aveam de ce să mă rușinez. Nu, nu asta mă înfuria, ci acea încălcare a intimității, acea căutare continuă de dovezi care nu existau, acea convingere plictisitoare că nimeni nu poate face ceva doar pentru că așa consideră că este corect.

Instructorii de Krav Maga spun că greșeala pe care o fac cei mai mulți oameni în timpul unei lupte este aceea că lovesc puternic cu pumnul în capul adversarului. Primul lucru pe care ți-l rupi sunt articulațiile degetelor. Din acest motiv, un profesionist adevărat își strânge pumnul și lovește cu partea laterală așa cum lovește ciocanul o nicovală.

Din spusele instructorilor, o astfel de lovitură aplicată de o persoană aflată în formă fizică bună va descărca o forță de patru newtoni în punctul de contact. Vă puteți imagina ce efect va avea

asupra feței cuiva?! Sau a unei oglinzi. Așadar, am lovit oglinda și ea s-a sfărâmat în bucăți. Marea surpriză a fost că peretele din spate era gol. Nu exista nicio oglindă dublă, nimic. M-am holbat la zidul gol, întrebându-mă dacă nu cumva eu eram cel care claca.

După ce am făcut duș și m-am ras, m-am întors în dormitor și, îmbrăcat cu haine curate, m-am așezat pe pat și am așteptat. N-a venit nimeni. M-am dus să bat în ușă și am descoperit că era descuiată. „O, ce drăguț! mi-am zis eu, coeficientul de încredere crește.” Ori asta, ori, în acest episod special din *Zona crepusculară,* voi descoperi că nu era nimeni în casă, ea fiind părăsită de ani buni.

M-am îndreptat către camera de zi. Nu mai intrasem în ea până atunci, însă acolo am dat peste întreaga echipă. Erau vreo patruzeci de persoane care îmi zâmbeau. Preț de o secundă am crezut că aveau de gând să aplaude. Liderul echipei, un individ cu trăsături ciudate, a bolborosit ceva ce n-am prea înțeles. Atunci, Sutienul-minune și-a întins mâna și mi-a explicat că doar și-au făcut meseria, sperând că nu am luat-o în nume de rău.

Eram pe punctul să-i sugerez să urcăm în dormitor, unde o voi supune unor acte de violență, unele dintre ele cu tentă sexuală, însă cuvintele liderului echipei m-au făcut să mă opresc – m-am gândit că o persoană care primește o scrisoare scrisă chiar de președintele Statelor Unite ar considera scandaloase astfel de gânduri. Misiva se afla pe o masă, iar eu m-am așezat ca s-o citesc. Sub emblema impresionantă albastru cu auriu scria că, în urma unei anchete complete și minuțioase, fusesem găsit nevinovat. Președintele îmi mulțumea pentru ceea ce el numea un act de mare curaj „dincolo de chemarea datoriei”. „Aflat pe un teritoriu ostil, departe de orice sursă de ajutor sau de siguranță, fiind pus în fața unei situații în care ați fost nevoit să acționați prompt, nu ați ezitat și nu ați pus pe primul loc propria persoană”, scria el.

Mai scria că, deși acțiunile mele trebuia să rămână secrete, atât el personal, cât și întreaga țară erau profund recunoscători pentru faptele mele. Undeva, printre rânduri, folosise cuvântul „erou”.

M-am îndreptat spre ușă. Cu toate că am simțit toate privirile ațintite asupra mea, nu le-am acordat prea multă importanță. Am ieșit și m-am oprit pe peluză, privind peisajul posomorât ce se întindea dinaintea mea. „Găsit nevinovat” scria în scrisoare. În timp ce cugetam asupra acestor cuvinte și a celuilalt pe care îl folosise, m-am simțit inundat de un val de emoții dezlănțuite. M-am întrebat ce-ar fi gândit Bill și Grace, dacă ar fi fost mândri de mine.

Am auzit scrâșnetul roților de mașină înaintând pe aleea lungă, acoperită cu pietriș, și oprindu-se în fața casei, însă l-am ignorat. Dar femeia moartă în Detroit, cea cu ochi la fel de albaștri ca ai mei? Mă iubise, eram sigur de asta, însă era ciudat având în vedere că abia o

cunoșteam. Ce-ar fi zis mama dacă aș fi apucat să-i spun?

Am rămas în continuare nemișcat, cu umerii aplecați în bătaia vântului și măcinat de un tumult de emoții, până când am auzit ușa de la intrare deschizându-se. M-am întors – liderul echipei și Sutienul-minune ieșiseră pe verandă. Cu ei se afla un bărbat mai în vârstă care tocmai sosise cu mașina și pe care îl cunoșteam de mult timp. Numele lui nu avea importanță, nimeni nu auzise de el. Era directorul Diviziei.

A coborât încet scările și s-a oprit lângă mine.

— Ai citit scrisoarea? m-a întrebat el.

Am dat din cap. El și-a așezat mâna pe brațul meu, apăsându-mă ușor – era modul lui de a-mi mulțumi. Bănuiesc că știa că, orice ar fi zis, nu ar fi avut nicio valoare comparativ cu acea emblemă albastru cu auriu.

Privind peisajul mohorât, a început să-mi vorbească despre bărbatul pe care îl ucisesem.

— Lăsând deoparte ultimul lui act de trădare, a fost un agent bun – unul dintre cei mai experimentați, a zis el.

L-am privit îndelung.

— Se poate spune și așa, am replicat eu. Lăsând deoparte explozia bombei, probabil că și 6 august a fost o zi frumoasă în Hiroshima.

— Isuse, Eddy! îmi dau toată silința, încerc să găsesc ceva pozitiv. A fost prietenul meu.

— Și al meu, domnule director, am precizat eu pe un ton sec.

— Știu asta, Eddy, a zis el încercând să se abțină, e uimitor ce efect poate avea o scrisoare de la președinte. Am spus-o de zeci de ori că mă bucur că ai fost tu și nu eu. Și tânăr să fi fost, tot nu sunt convins că aș fi reușit s-o fac.

Am tăcut. După cum îl cunoșteam, ar fi fost în stare să ciuruiască pe toată lumea din Disneyland dacă ar fi găsit de cuviință că gestul ăsta l-ar fi ajutat să avanseze în carieră.

Și-a ridicat gulerul ca să se apere de vânt și mi-a spus că voia să mă întorc la Londra.

— Am vorbit cu toți cei care trebuie să se transfere. Decizia a fost unanimă – de acum înainte tu vei fi Călărețul valurilor.

N-am zis nimic, ci am continuat să privesc îndelung câmpiile veștejite, întristat până în adâncul sufletului din cauza situației și a sorții celor două fetițe. Aveam douăzeci și nouă de ani și am devenit, astfel, cel mai tânăr Călăreț din istorie.

Capitolul 8

Londra nu fusese niciodată mai frumoasă ca în seara în care am zburat cu avionul deasupra ei – Catedrala St. Paul, Parlamentul și toate celelalte fortărețe vechi care inspirau putere și grandoare și care se ridicau precum niște statui pe fundalul aprins al amurgului.

Trecuseră mai puțin de douăzeci de ore de la promovare, iar eu călătorisem fără întrerupere. Mă înșelasem în privința poziției fermei – se afla în Black Hills, în statul Dakota de Sud, și mai departe decât îmi imaginasem eu. De acolo am făcut două ore cu mașina până la cel mai apropiat aeroport public, de unde am luat un avion, de data asta privat, către New York, ca să prind un zbor de legătură transatlantic al companiei British Airways.

Un SUV Ford, vechi de trei ani și murdar, ca să nu atragă atenția, m-a luat de la Heathrow și m-a dus în cartierul Mayfair. Era duminică seara, iar traficul era lejer, dar și așa înaintam destul de încet – vehiculul era blindat și acea greutate suplimentară îngreuna manevrarea lui.

Individul care încerca să controleze volanul a virat, în cele din urmă, într-o înfundătură lângă South Audley Street și ușa garajului unei case cu etaj s-a ridicat. Am pătruns în garajul subteran al unei clădiri care, conform plăcuței de bronz de pe ușa de la intrare, era sediul european al Fondului de Investiții al Insulelor Baleare.

Pe afișul de dedesubt scria că programările cu publicul se făceau doar prin telefon. Nu era menționat niciun număr de telefon și dacă cineva ar fi verificat, nu ar fi găsit nimic nici în cartea de telefon a Londrei. Se înțelege de la sine că nu suna nimeni niciodată.

Din subsol am urcat cu liftul până la ultimul etaj și am intrat într-un birou, care fusese întotdeauna al Călărețului – o întindere vastă de parchet lustruit și canapele albe, dar nicio fereastră sau lumină naturală.

Pereții interiori ai clădirii erau din beton. Pornind de la acest „stup”, am încercat să descâlcesc rețeaua de minciuni a predecesorului meu. În prima mea noapte am apelat până târziu numere de telefon secrete pe care companiile telefonice nici nu știau că le găzduiau, adunând o echipă specială de criptografi, analiști, arhivari și agenți secreți.

În ciuda a ceea ce susțin guvernele, nu toate războaiele se poartă cu reporteri aflați în prima linie și sub lumina camerelor care înregistrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În ziua următoare, noul Călăreț împreună cu micul lui grup de partizani și-au lansat propria campanie pe teritoriul Europei, luptând împotriva a ceea ce s-a dovedit a fi cea mai gravă infiltrare în comunitatea serviciilor secrete americane de la Războiul Rece încoace.

Am avut câteva succese importante și, în ciuda faptului că de-a lungul timpului dușmanii fuseseră înlăturați unul câte unul, tot nu reușeam să dorm noaptea. Într-o seară, în timp ce urmăream o posibilă pistă în Praga, m-am plimbat ore în șir prin Centrul Vechi, încercând să trec în revistă situația. Conform propriilor standarde, lipsite de orice complicații, dădusem greș – după douăzeci de luni de eforturi susținute, tot nu reușisem să descopăr metoda prin care rușii îi plăteau pe agenții noștri – pe trădători, cu alte cuvinte – pe care îi corupseseră.

Nu am izbutit să dăm de urma banilor, care a rămas la fel de misterioasă, și dacă nu reușeam să o descoperim, nu aveam să știm cât de adânc se împrăștiase această „infecție”. În concluzie, am hotărât să ne concentrăm doar asupra acestei probleme, însă, într-un sfârșit, nimic nu a mai avut importanță, fiindcă am fost salvați de un expert contabil timid și de o întâmplare fericită.

Căutând pentru o ultimă oară prin mormanul de documente pe care le luasem din casa de la Londra a predecesorului meu înainte să fie acoperite de praf în arhivele Diviziei, contabilul a găsit o listă de cumpărături scrisă de mână și lipită pe spatele unui carnet de cecuri. Înainte să o arunce a întors-o și a observat că era scrisă pe spatele unui conosament FedEx – lucru ciudat, deoarece niciuna dintre anchetele noastre nu a dezvăluit că ar exista un cont FedEx. Intrigat, a sunat la companie și a descoperit o listă de ridicări de la adresă, toate fiind plătite în numerar.

Un singur colet ne-a atras atenția – o cutie de trabucuri cubaneze scumpe trimisă la luxosul hotel Burj Al Arab în Dubai. În curând s-a dovedit că numele destinatarului de pe conosamentul FedEx era fals. Totul s-ar fi terminat aici dacă nu intervenea acea întâmplare fericită. O femeie care lucra cu contabilul fusese cândva agent de turism și știa că politica tuturor hotelurilor din Emiratele Arabe Unite cerea o copie după pașaportul fiecărui client.

Am sunat la hotel, dându-mă drept agent special FBI atașat pe lângă Interpol, și l-am convins pe manager să caute în dosarele lor și să îmi ofere datele din pașaportul clientului care ocupase camera 1608 în data respectivă.

Acesta era un individ pe care îl chema Christos Nikolaides. Era un nume elegant, păcat de persoana care îl purta.

Capitolul 9

Toată lumea a căzut de acord asupra unui singur lucru: Christos ar fi putut trece drept un bărbat chipeș dacă nu l-ar fi împiedicat înălțimea. Tenul măsliniu, părul negru, dezordonat și dantura perfectă nu reușeau să distragă atenția de la picioarele lui, care erau mult prea scurte în raport cu trupul. Însă banii probabil îl ajutau, mai ales când venea vorba despre femei, iar Christos Nikolaides avea parte de acțiune din plin.

Mai multe căutări în baza de date a poliției au arătat că el corespundea profilului – un ticălos autentic niciodată condamnat, dar care fusese implicat serios în trei crime și într-o serie de alte acte de violență. Era un grec de treizeci și unu de ani, fiul cel mai mare al unor părinți ignoranți care locuiau în afara orașului Thessaloniki{10}, în partea de nord a țării. Este important să pun accentul pe „ignoranți” în cazul de față, în opoziție cu „idioți” – ceea ce cu siguranță nu erau.

În săptămânile următoare, pe măsură ce săpam mai adânc în viața lui, familia devenea din ce în ce mai interesantă. Un clan bine închegat de frați, unchi și verișori condus de tatăl lui Christos, Patros, în vârstă de șaizeci de ani – șeful nemilos al familiei. Așa cum se spunea în Atena, era bine „căptușit”, adică avea un cazier judiciar bogat, dar care îi adusese și o mare satisfacție materială. După o recalculare a orbitei, un satelit american care monitoriza zona Balcanilor a oferit imagini în cele mai mici detalii cu reședința familiei.

Așezat în mijlocul unor câmpuri întinse de lavandă, complexul format din șapte vile, piscine și grajduri generoase era împrejmuit cu un gard înalt de aproape patru metri, păzit de albanezi înarmați cu mitraliere Skorpion. Era ciudat, având în vedere că familia se ocupa cu vânzarea de flori. Poate că furtul de flori constituia o problemă mult mai serioasă în nordul Greciei decât conștientiza majoritatea oamenilor.

Am presupus că, la fel ca și cartelul Medellin din Columbia, aceștia aleseseră căile aeriene și rețelele de drumuri cele mai rapide pentru a transporta un produs perisabil precum florile și o marfă care le aducea un profit și mai mare.

Dar ce legătură avea o familie de traficanți de droguri greci cu predecesorul meu și de ce ar trimite acesta fiului mai mare o cutie de trabucuri la un hotel de șapte stele din Orientul Mijlociu? Era posibil ca fostul Călăreț să fi avut o afinitate pentru droguri, iar Christos să fi fost traficantul lui, însă nu avea nicio logică: grecii erau, categoric, vânzătorii în afacerea asta.

Eram pe punctul să renunț la întreaga investigație, care nu ducea nicăieri – poate Christos și predecesorul meu nu fuseseră nimic altceva decât niște ticăloși care, din întâmplare, erau și prieteni –,

când norocul a făcut să nu reușesc să dorm într-o noapte posomorâtă în timp ce mă aflam în Londra. Priveam peste acoperișuri de la fereastra apartamentului meu din Belgravia, gândindu-mă în ce circumstanțe ar fi putut cei doi bărbați să ia masa împreună la unul dintre restaurantele luxoase, când mi-am dat seama că răspunsul la cea mai dificilă problemă a noastră se afla chiar sub nasul meu.

Și dacă nu rușii erau cei care îi plăteau pe agenții noștri corupți? Să zicem că, de fapt, Christos Nikolaides și familia lui erau cei responsabili cu plățile. De ce? întrucât introduceau droguri în Moscova și o asemenea acțiune reprezenta contribuția pe care trebuia să o plătească rușilor pentru a obține dreptul de a face asta. Haide să-i spunem impozit pe afacere.

Asta însemna că grecii se foloseau de banii lor murdari și de priceperea în spălarea de bani, pentru a transfera fonduri din conturile lor în cele deschise pe numele trădătorilor noștri, fără ca serviciile secrete rusești să miroasă ceva. În astfel de circumstanțe, cineva care tocmai primise o sumă uriașă de bani – Călărețul valurilor – ar fi putut trimite o cutie de trabucuri scumpe bărbatului care tocmai îl plătise: lui Christos Nikolaides, aflat în vacanță în Dubai.

Am renunțat la somn, m-am întors în birou și am început să cercetez în amănunt – cu ajutorul guvernului grec – fiecare aranjament financiar ascuns al familiei Nikolaides.

Informația descoperită în timpul acestui proces m-a condus în Elveția, pe străzile liniștite din Geneva. În ciuda faptului că orașul este recunoscut pentru curățenia lui, eu aș zice că este un orășel cam murdar.

Capitolul 10

Funcționarii celei mai secrete bănci din lume se aflau în spatele acelei fațade anonime din calcar, situată în centrul Quartier des Banques din Geneva. Nu există nicio plăcuță, însă această clădire a fost ocupată vreme de două sute de ani de firma Clément Richeloud & Cie, printre ai cărei clienți s-au numărat despoți africani, numeroși infractori corporatiști și descendenții bogați ai câtorva membri marcanți ai celui de-al Treilea Reich.

Firma Richeloud gestiona și banii familiei grecești și, din punctul meu de vedere, reprezenta singura noastră cale de a avansa. Trebuia convinși să ne dea o listă cu tranzacțiile făcute de familia Nikolaides în ultimii cinci ani – documente care vor arăta dacă într-adevăr Christos era platnicul rușilor și, în caz afirmativ, care americani se aflau pe statul de plată.

Puteam apela la justiție, desigur, însă cei de la Richeloud ar fi susținut, pe bună dreptate, că divulgarea oricărei informații era ilegală în baza legii emise de guvernul elvețian privind caracterul secret al tranzacțiilor bancare – legislație care a făcut ca națiunea asta să devină paradisul bancar al tiranilor și al criminalilor.

Din acest motiv, am contactat banca în calitate de avocat cu sediul în Monaco, asociat al armatei din Paraguay, și m-am înființat la ușa lor ca să discutăm o serie de chestiuni financiare extrem de secrete. Cu o servietă plină de documente false și sub pretextul unui depozit valorând sute de milioane de dolari, am luat loc într-o sală de ședințe plină cu artefacte contrafăcute și l-am așteptat pe directorul executiv al băncii.

Întâlnirea s-a dovedit a fi unul dintre cele mai memorabile evenimente din viața mea profesională – nu din cauza lui Christos Nikolaides, ci a unei lecții primite. Inițierea mea a început odată cu momentul în care s-a deschis ușa din stejar.

Trebuie să recunosc că în meseria mea aveam de-a face cu tot felul de scursuri ale societății, dar chiar și cu aceste standarde scăzute, Markus Bucher a rămas memorabil. În ciuda faptului că era predicator laic la catedrala calvină din Geneva, la fel ca aproape toți cei care profesau meseria asta, era vârât până la gât în mizerie. Ajuns la cincizeci de ani, îți puteai da seama că dăduse lovitura – avea o proprietate mare în Cologny, cu priveliște la lac, și un Bentley în garaj –, însă, având în vedere că începuse de la baza a doua, ca să folosesc o comparație cu jocul de baseball, nu era cine știe ce realizare: familia lui deținea cele mai multe acțiuni ale acestei bănci private.

A ținut să sublinieze că încăperea în care ne aflam era izolată fonic, conform „standardelor impuse de serviciul de informații

american”, dar a omis să amintească despre camera de supraveghere ascunsă în rama unui portret agățat pe perete și pe care o observasem deja. Era poziționată special ca să obțină imagini peste umărul clientului și să înregistreze toate documentele pe care le avea în posesia lui. Din încăpățânare, am aranjat scaunele astfel încât obiectivul să capteze doar spatele servietei mele. „Amatori”, mi-am zis eu.

În timp ce Bucher răsfoia actele false, calculând, probabil, în gând taxa de management pe care o vor încasa de pe urma unei sume atât de uriașe, m-am uitat la ceas – era ora unu fără trei minute, ora prânzului.

Din nefericire pentru membrii familiei Nikolaides, ei trecuseră cu vederea un aspect foarte important când făcuseră depozite mari de bani la banca Richeloud – singura fiică a lui Bucher alesese să profeseze în domeniul tranzacțiilor bancare. În vârstă de douăzeci și trei de ani și fără prea multă experiență în relațiile interumane sau de viață, ea se ocupa de latura mai respectabilă a afacerii, reprezentând Credit Suisse în Hong Kong.

M-am uitat din nou la ceas – era ora unu fără două minute. M-am aplecat în față și i-am spus în șoaptă:

— N-am nicio legătură cu armata paraguayană așa cum n-am legătură cu avocatura.

M-a privit nedumerit, apoi a râs, crezând că era vreo glumă. L-am asigurat că nu glumeam.

I-am dat numele complet al lui Christos și ceea ce credeam eu că era numărul de cont și i-am spus că doream o copie a extrasului contului său, al familiei sale și al firmelor asociate, din ultimii cinci ani. În adâncul meu speram să am dreptate în privința asta, altfel aveam să plătesc cu vârf și îndesat – nu exista cale de întoarcere.

Bucher s-a ridicat în picioare, vădit indignat, și a început să vocifereze că oamenii reușeau să intre în bancă invocând pretexte false, că își dăduse imediat seama că documentele erau contrafăcute, că numai un american ar crede că un bancher elvețian ar divulga astfel de informații chiar dacă le-ar deține. S-a apropiat de mine, iar eu am intuit că urma să mi se acorde singura favoare de care mulți dictatori și criminali în masă nu avuseseră parte – să fiu dat afară dintr-o bancă elvețiană.

Era ora unu. El s-a oprit și l-am văzut aruncând o privire spre birou: mobilul lui personal, care se afla pe documentele mele și al cărui număr era cunoscut doar de membrii familiei, sau cel puțin așa credea el, vibra. L-am urmărit în tăcere când a aruncat o privire la numărul celui care suna. Hotărând să se ocupe de el mai târziu, s-a întors și a început să mă atace, folosindu-se de indignarea lui ca de o armură.

— E ora opt seara în Hong Kong, i-am zis eu pe un ton calm, fără să mă mișc pe scaun, pregătit să-i rup brațul dacă ar fi încercat să mă atingă.

— Poftim?! a izbucnit el, ușor nedumerit.

— În Hong Kong, am repetat eu încet. E târziu deja.

Am observat teama din privirea lui când a înțeles cuvintele mele. M-a privit întrebător – de unde naiba știam că primise apelul din Hong Kong? S-a întors și a înșfăcat telefonul.

Mi-am ținut privirea ațintită asupra lui când el a înțeles că avusesem dreptate – apelul venea într-adevăr din Hong Kong. Era fiica lui care, străduindu-se să-și ascundă panica, îi spunea că se confrunta cu o problemă gravă. Cu toate că era abia ora prânzului, pentru Markus Bucher ziua avea să devină din ce în ce mai sumbră cu fiecare clipă care trecea.

Din câte se părea, în urmă cu două ore, toate rețelele de comunicație din blocul de lux în care locuia fiica lui suferiseră o defecțiune majoră – telefonul, televiziunea prin cablu, wi-fi, internetul, toate erau deranjate. Mai multe echipe de la Hong Kong Telecom încercaseră să descopere problema. Una dintre aceste echipe de întreținere, formată din trei bărbați, toți îmbrăcați în salopete albe și cu ecusoane atârnate la gât, intrase în apartamentul Clarei Bucher.

Când l-a sunat pe tatăl ei, era aproape convinsă că presupușii lucrători nu erau cine pretindeau a fi. În primul rând, doi dintre ei nu păreau a vorbi deloc chineza, de fapt, păreau a fi americani. În al doilea rând, era vorba despre echipamentul de comunicare. Deși nu se prea pricepea la astfel de lucruri, era convinsă că nu era nevoie de un pistol Beretta de 9 mm, folosit de NATO, prevăzut cu un amortizor, ca să repari rețelele de comunicație.

Mă uitam la fața tatălui ei, care începuse să prindă o paloare nesănătoasă, în timp ce ea îi explica situația în care se afla. El și-a ridicat privirea și m-a privit cu un amestec de ură și disperare.

— Cine ești? m-a întrebat el, atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Din câte știu, i-am răspuns eu, sunt singura persoană din lume care te poate ajuta. Din fericire, directorul de la Hong Kong Telecom îmi este dator – haide să spunem că l-am ajutat să încheie cu succes un contract de telecomunicație în Paraguay.

În acel moment am crezut că se va năpusti asupra mea, așa că eram pregătit să îl rănesc dacă era cazul, apoi am continuat:

— Sunt convins că, în circumstanțe adecvate, l-aș putea suna să îl rog să-și trimită tehnicienii să caute în altă parte.

Bucher a reușit cumva să se stăpânească. S-a uitat la mine, conștient că se confrunta cu mari probleme și că se afla într-un moment crucial care avea să-i hotărască tot restul vieții.

I-am urmărit chinul care i se citea pe față – nu putea nici să-și

abandoneze fiica, dar nici să-și încalce principiile în care credea. Era îngrozit, iar eu trebuia să-l ajut să ia decizia corectă. După cum ziceam, era o dimineață teribilă.

— Dacă-mi dai voie… în cazul în care decizi să nu cooperezi, iar tehnicienii vor fi nevoiți să o elimine pe fiica ta, nu am cum să le influențez faptele premergătoare acestui moment, dacă înțelegi ce vreau să spun. Lucrul ăsta mă depășește.

Nu îmi plăcea să pronunț cuvântul „viol”, nu în fața unui tată. Fără să zică nimic, s-a întors într-o parte și a vomat pe jos. S-a șters la gură cu mâneca și s-a ridicat clătinându-se pe picioare.

— Îți aduc extrasele, mi-a zis el, apoi a plecat cu pas șovăitor.

Cei care spun că iubirea te face vulnerabil se înșală – iubirea te întărește. În cele mai multe cazuri, ea primează în fața altor lucruri – patriotism și ambiție, religie și educație. Și, dintre toate tipurile de iubire, fie ea grandioasă sau măruntă, nobilă sau rudimentară, iubirea unui părinte pentru copilul lui este cea mai mare dintre toate. Aceea a fost lecția pe care am învățat-o în ziua respectivă și voi fi mereu recunoscător pentru asta – câțiva ani mai târziu, în mijlocul ruinelor numite Teatrul Morții, acest sentiment avea să salveze totul.

L-am apucat de braț când se afla aproape de ușă, dornic să renunțe la tot, disperat să-și salveze fiica.

— Stai! i-am spus eu.

S-a întors spre mine, gata să izbucnească în plâns.

— Crezi că voi chema poliția, cât timp „tehnicienii” tăi sunt încă în apartamentul ei?! a strigat el.

— Firește că nu, am răspuns eu. Nu ești nesăbuit.

— Atunci, lasă-mă să aduc extrasele, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-aș vrea să-mi dai extrase false sau ale altor clienți. Nu, vom merge și vom verifica împreună în computer.

A clătinat din cap, cuprins de panică.

— E imposibil. Nu are nimeni voie să intre în biroul administrativ. Vom atrage atenția angajaților.

Avea dreptate, cu o singură excepție.

— De ce crezi că am ales tocmai ora unu, într-o zi de vineri, înaintea unui weekend prelungit? l-am întrebat eu. Toată lumea este în pauza de prânz.

Mi-am luat servieta, l-am urmat afară din sala de ședințe și l-am privit cum deschidea o ușă a departamentului administrativ cu o cartelă codată.

Ne-am așezat în fața unui monitor și, după ce a folosit un scanner de amprente pentru a accesa sistemul, a introdus cifrele care formau un număr de cont. Și, iată-le! Pagini întregi cu extrasele de cont secrete ale lui Christos Nikolaides, strâns legate de alte conturi ale

familiei. Câteva minute mai târziu acestea ieșeau la imprimantă.

Am privit îndelung paginile – mărturii ale corupției și ale crimei. Familia era miliardară, sau pe-aproape, iar extrasele mai dovedeau limpede un fapt: Christos era cel care îi plătea pe ruși. Mai mult încă, așa cum sperasem, documentele dezvăluiau și alte nume. Transferurile regulate în alte conturi din cadrul băncii divulgau numele a șase dintre oamenii noștri pe care nu i-aș fi bănuit niciodată că ar fi trădători.

Doi dintre ei erau agenți FBI implicați în contraspionaj, iar ceilalți patru erau diplomați de carieră la ambasadele americane din Europa, inclusiv o femeie cu care mă culcasem odată, iar pentru ceea ce făcuseră ei exista, de obicei, un singur tarif, în adâncul sufletului speram să își ia avocați buni și să reușească să-și negocieze pedeapsa la închisoare pe viață. Să nu credeți ce vi se spune – este îngrozitor să ții în mâna ta viața altei persoane.

Am așezat documentele în servietă cu mai puțină satisfacție decât mă așteptasem, apoi m-am întors spre Bucher. I-am zis că peste două ore îl voi suna pe managerul de la Hong Kong Telecom și îi voi spune să le dea tehnicienilor altă sarcină. M-am ridicat în picioare și, având în vedere circumstanțele, am hotărât să nu îi strâng mâna. Am ieșit fără să rostesc un cuvânt, lăsându-l singur – cu costumul pătat de vomă, cu o mână tremurândă, încercând să își dea seama dacă palpitațiile pe care le simțea în piept erau din cauza nervilor sau erau provocate de ceva mult mai serios.

Nu știam dacă bărbatul avea să-și mai revină vreodată și poate că l-aș fi compătimit dacă nu aș fi avut parte în copilărie de un eveniment ciudat.

Însoțit de Bill Murdoch, vizitasem un sătuc francez numit Rothau, de lângă granița cu Germania. De-atunci trecuseră douăzeci de ani și avusesem parte de nenumărate aventuri, însă, într-un fel sau altul, o parte din mine nu părăsise niciodată locul acela sau poate ar trebui să spun că o parte din el nu mă părăsise pe mine niciodată.

Capitolul 11

Dacă veți ajunge vreodată în acea parte a lumii unde Franța și Germania se întâlnesc și vreți să vi se frângă inima, plecați din sat cu mașina și luați-o pe drumul șerpuitor care urcă prin pădurile de pin și ajunge la dealurile de la poalele munților Vosges.

Mai devreme sau mai târziu veți sosi într-un loc izolat, numit Natzweiler-Struthof. A fost un lagăr nazist, care azi este aproape dat uitării și nu a devenit un loc învăluit de mister pe care să-l vizitezi cu ghidul turistic în mână, precum Auschwitz și Dachau. Ieșiți din pădurea de pini și, la o răscruce de drumuri, veți da peste un indicator dublu de circulație – o săgeată te îndrumă înspre barul local, iar cealaltă, către camera de gazare. Nu, nu glumesc.

Zeci de mii de prizonieri au trecut pe poarta lagărului, însă nu ăsta este cel mai rău lucru, ci faptul că mai nimeni nu știe de el – suferința asta nu este îndeajuns de cumplită, încât să fie înregistrată pe scara Richter a secolului al XX-lea. E o altă modalitate de a măsura progresul, presupun.

Aveam doisprezece ani când am vizitat locul. Era vacanța de vară și, ca de obicei, Bill și Grace închiriaseră un apartament la Georges Cinque Hotel în Paris pentru cea mai mare parte a lunii august. Amândoi erau iubitori de artă – ei îi plăceau clasicii europeni, deoarece oamenii care intrau în casă puteau să-și dea seama că era o femeie înstărită, cu gusturi rafinate. Bill, mulțumesc lui Dumnezeu, era mai relaxat – jubila de cele mai multe ori. Nu putea fi mai fericit decât atunci când descoperea o galerie nouă sau se plimba prin atelierul vreunui artist tânăr.

Grace, complet dezinteresată, îi interzisese demult să agațe pe pereți vreuna dintre achizițiile lui, iar Bill îmi făcea cu ochiul și zicea: „Are dreptate – poate fi orice, numai artă nu. Eu îi zic caritate – unii oameni fac donații la United Way, eu îi sprijin pe artiștii muritori de foame.”

Dar lăsând deoparte glumele lui, știa ce făcea – peste ani am aflat că avea ochi de expert, ceea ce era ciudat, ținând cont de faptul că nu era specializat în domeniu, iar familia lui nu fusese interesată decât de chimicale. Numele de familie al mamei lui înainte să se căsătorească fusese DuPont.

În a doua săptămână de când ne aflam la Paris, Bill a primit un telefon de la un individ din Strasbourg care i-a spus că avea un teanc de desene semnate de Robert Rauschemberg, datând de pe vremea când marele artist pop fusese un pușcaș marin anonim. În ziua următoare, Bill și cu mine ne-am urcat în avion cu geamantanul făcut pentru un weekend și am lăsat-o pe Grace să se răsfețe cu a doua ei mare pasiune: cumpărăturile la Hermes.

Astfel, după ce Bill a cumpărat desenele, ne-am trezit în Strasbourg, într-o zi de duminică, fără nimic în plan.

— M-am gândit să mergem în munții Vosges, mi-a zis el. Probabil, Grace ar spune că ești prea tânăr, dar există acolo un loc pe care ar trebui să-l vezi – uneori viața poate părea grea și e bine să cunoști importanța lucrurilor.

Bill știa despre Natzweiler-Struthof de la tatăl lui – acesta fusese locotenent-colonel în cea de-a Șasea Armată a Statelor Unite, care luptase în Europa. Colonelul ajunsese la lagăr imediat după ce grupul nazist SS îl abandonase, cu însărcinarea de a întocmi un raport care a fost ulterior predat Tribunalului Militar Internațional de la Numberg.

Nu știu dacă Bill citise vreodată documentul întocmit de tatăl lui, însă a găsit fără probleme drumul șerpuitor și am oprit în parcare cu puțin înainte de ora prânzului, într-o zi însorită de vară. Am pătruns încet în casa morții.

Lagărul fusese păstrat ca un sit istoric francez, deoarece acolo muriseră mulți membri ai Rezistenței. Bill mi-a arătat vechea clădire a hotelului pe care nemții o transformaseră în încăpere de gazare și crematoriu, înțesată cu lifturi și cuptoare.

A fost unul dintre puținele momente din viața mea în care l-am ținut de mână.

Am trecut de spânzurători, folosite pentru execuțiile publice, de clădirea în care nemții desfășuraseră experimente medicale și am ajuns la Baraca Prizonierilor Numărul Unu, care găzduia un muzeu. Înăuntru, printre vechile uniforme ale prizonierilor și schițele lagărului, ne-am despărțit.

Într-un colț retras din spate, lângă un șir de paturi, unde fantomele care bântuiau locul păreau și mai tangibile, am găsit o fotografie lipită pe un perete. De fapt, erau mai multe poze cu Holocaustul, însă aceasta m-a bântuit mereu din ziua aceea. Era alb-negru și înfățișa o femeie scundă și îndesată care se plimba pe o cărare largă, între gardurile electrice înalte. După lumină, părea a fi după-amiaza târziu, iar după portul acelor vremuri, părea a fi țărancă.

Din întâmplare, în fotografie nu apăreau nici paznici, nici câini, nici turnuri de veghe, cu toate că sunt convins că erau acolo – doar o femeie singură, cu un copilaș în brațe și cu alți doi copii ținându-se de fusta ei. Plină de stoicism, neclintită și alinându-le sufletelele – ajutându-i așa cum numai o mamă poate –, ea îi ducea către camera de gazare. Aproape că puteai auzi tăcerea și mirosi teroarea.

Am privit-o îndelung, înnobilat, dar și devastat de acea imagine grăitoare a unei familii și a dragostei nețărmurite a unei mame. O voce interioară, o voce de copil îmi repeta mereu ceva ce n-am putut uita niciodată – mi-aș fi dorit să o fi cunoscut. Apoi am simțit o mână pe umăr. Era Bill, care venise să mă caute. Mi-am dat seama după

ochii lui că plânsese.

Copleșit de emoție, mi-a arătat grămada de pantofi și niște articole mărunte, ca de exemplu perii de păr pe care prizonierii le lăsaseră în urmă.

— Nu mi-am dat seama câtă însemnătate pot avea lucrurile mărunte.

În cele din urmă, am luat-o pe o cărare mărginită de vechiul gard electric, înspre ieșire. În timp ce mergeam, m-a întrebat:

— Ai văzut partea cu țiganii?

Am clătinat din cap că nu.

— Au pierit și mai mulți decât evreii.

— N-am știut asta, am zis eu, încercând să fac pe adultul.

— Nici eu, a replicat el. Țiganii nu-i spun Holocaust. Au un alt termen în limba lor, îi spun Mistuitorul.

Am parcurs restul drumului până la mașină în tăcere și am zburat la Paris în noaptea aceea. Printr-un consimțământ negrăit, niciunul dintre noi nu i-a povestit lui Grace unde fuseserăm. Cred că amândoi știam că nu avea să înțeleagă niciodată.

Câteva luni mai târziu, cu puțin înainte de Crăciun, am coborât scările casei noastre liniștite din Greenwich și m-am oprit când am auzit niște voci mânioase.

— Cinci milioane de dolari? a exclamat Grace, nevenindu-i să creadă. Oricum, presupun că poți face ce vrei, doar sunt banii tăi.

— Cred și eu, a răspuns el.

— Contabilul zice că vor ajunge la un orfelinat din Ungaria, a adăugat ea. Încă un lucru pe care nu-l înțeleg – ce știi tu despre Ungaria?

— Nu prea multe. Din câte se pare, de acolo au venit mulți țigani. Este un orfelinat pentru țigani, a explicat el mai mult sau mai puțin calm.

Ea s-a uitat la el ca la un nebun.

— Țigani? Țigani?!

Apoi s-au întors și m-au văzut stând în prag. Bill mi-a întâlnit privirea și și-a dat seama că înțelesesem. *Porrajmos,* cum zic țiganii în limba lor, Mistuitorul.

După acel Crăciun m-am înscris la Academia Caulfield, un liceu cu adevărat înșelător care se mândrea cu faptul că „oferea fiecărui student mijloacele de a trăi o viață satisfăcătoare”. Având în vedere taxele amețitoare – probabil că aspectul ăsta fusese deja rezolvat trebuia să ai vreo șase generații de investitori în spate ca să te lase măcar să intri pe poartă.

În a doua săptămână de când mă aflam acolo am urmat un curs care ne ajuta să ne îmbunătățim talentul oratoric – numai cei de la Academia Caulfield puteau inventa astfel de cursuri. Subiectul pe

care cineva l-a ales din pălărie a fost maternitatea și am petrecut treizeci de minute ascultându-i pe băieții care au vorbit despre ce făcuseră mamele lor pentru ei – probabil nimic – și despre chestii amuzante care se întâmplaseră la casele de vacanță din sudul Franței.

Apoi a venit și rândul meu. M-am ridicat în picioare, destul de agitat, și am început să le vorbesc despre pini în timpul verii și despre drumul lung care urca în munți, apoi m-am apucat să le explic despre fotografia pe care o văzusem și despre faptul că știam că mama aceea își iubea copiii mai mult decât orice pe lume. Pe urmă le-am povestit despre o carte pe care o citisem, scrisă de un autor al cărui nume nu mi-l mai aminteam, despre cum folosea expresia „durere plutitoare”, care descria perfect fotografia respectivă. Încercam să le leg pe toate, când ceilalți au început să râdă și să mă întrebe ce fumasem. Până și profesoara, o tipă tânără care credea că era sensibilă, dar nu era, mi-a spus să stau jos și să nu mai bat câmpii, că poate ar trebui să mă gândesc de două ori înainte să candidez pentru biroul electoral, afirmație care i-a făcut pe ceilalți să râdă și mai cu poftă.

În cei cinci ani petrecuți la Caulfield nu am mai vorbit în clasă, indiferent cât de mult aș fi vrut. Ceilalți ziceau că eram un singuratic, că aveam o latură întunecată și bănuiesc că aveau dreptate. Câți dintre ei au ales să ducă o viață secretă sau să omoare atât de mulți oameni câți am ucis eu?

Lucru ciudat însă – în ciuda tuturor dificultăților și a celor douăzeci de ani care au trecut de-atunci, timpul nu a șters amintirea acelei fotografii. Nu a făcut decât să o accentueze – mă așteaptă înainte de culcare și, oricât am încercat, nu am reușit să mi-o scot din minte.

Capitolul 12

M-am gândit din nou la fotografie în momentul în care am ieșit afară pe ușa firmei Clement Richeloud & Cie și am pășit sub soarele Genevei. Aș fi putut să-i compătimesc, desigur, pe Markus Bucher și pe fiica lui, dar nu reușeam să nu mă gândesc că bancheri elvețieni, precum Bucher și familia lui, ajutaseră la finanțarea și sprijinirea celui de-al Treilea Reich.

Nu mă îndoiesc că mama din fotografie și milioane de alte familii din vagoanele ce le-au adus în lagăr ar fi fost mai mult decât bucuroase ca Bucher să aibă parte de suferința lor măcar pentru câteva ore. Era așa cum spusese Bill cu mulți ani în urmă – e bine să cunoști importanța lucrurilor.

Meditând asupra istoriei sumbre care marca atât de mult bogăția ascunsă a Genevei, am luat-o pe Rue du Rhône, am făcut la dreapta, m-am oprit în fața intrării în Turnul Vechi și am dat un telefon codificat de pe mobilul meu pe una dintre insulele grecești.

Registrele bancare din servieta pe care o prinsesem de încheietura mâinii cu cătușe reprezentau condamnarea la moarte a lui Christos Nikolaides. În lumea din care făceam parte nu existau nici recursuri, nici amânări de ultim moment ale execuției. S-a dovedit a nu fi o greșeală că l-am ucis, însă modul cum am făcut-o a fost cu siguranță.

Erau cinci asasini – trei bărbați și două femei – care așteptau telefonul meu în Santorini. Portul azuriu, casele albe ca spuma laptelui și măgărușii care cară în spinare turiștii către buticurile cu bijuterii fac ca insula asta să fie cea mai frumoasă din Grecia.

Purtând pantaloni *chino* sau *capri,* membrii echipei se pierdeau printre miile de turiști care vizitau insula în fiecare zi. Armele le țineau în husele aparatelor de fotografiat.

Cu luni în urmă, când am adunat mai multe informații clare despre familia Nikolaides, interesul nostru fusese stârnit de un fost spărgător de gheață denumit *Arctic N.* Înregistrată în Liberia, ambarcațiunea lungă de aproape o sută de metri, capabilă să reziste oricărui gen de atac, fusese transformată, cu costuri exorbitante, într-un vas de croazieră luxos, prevăzut cu pistă de aterizare pentru elicopter și un garaj pentru Ferrari. Destinat, în aparență, pentru superelita de oameni de afaceri din zona Mediteranei, acesta avusese doar un singur client, ceea ce era ciudat – Christos Nikolaides și anturajul lui de iubite, lingușitori, parteneri de afaceri și bodigarzi.

Toată vara am ținut vasul sub observare prin satelit și, în timp ce noi ne aflam în Grozny sau în București pe urmele unor trădători și traficanți de droguri, urmăream și vasul unde se petrecea neîncetat și care aluneca din St. Tropez până în Capri, până când, în cele din

urmă, a acostat în scorbura vulcanului care alcătuiește portul din Santorini.

Vasul a rămas acolo, iar Nikolaides și gașca lui se mutau în fiecare zi de pe puntea uriașă a acestuia în restaurantele și cluburile de noapte ale orașului, apoi reveneau pe vas.

Între timp, aflat la jumătatea continentului, așteptam la un colț de stradă din Geneva, ca să mi se răspundă la un apel telefonic. Când mi s-a răspuns, am rostit trei cuvinte unui bărbat aflat într-o cafenea din vârful unei stânci.

— Tu ești, Reno? am întrebat eu.

— Greșeală, a răspuns el și a închis.

Jean Reno era numele actorului care jucase rolul asasinului în filmul *Leon,* iar liderul echipei din cafenea știa că asta însemna moarte.

El a făcut un semn cu capul colegului său care i-a sunat imediat pe ceilalți trei agenți aflați printre sutele de turiști ce ocupau alte cafenele. Cei cinci au stabilit să se întâlnească lângă frumosul restaurant-bar Rastoni. În ochii celorlalți oameni semănau cu un grup de turiști europeni care se reunea să ia masa de prânz împreună. Cele două femei din echipă erau țintașii principali și, din păcate, în asta a constat greșeala mea.

Era cu puțin înainte de ora două și restaurantul era încă plin când au intrat și așa-zișii turiști. Cei trei bărbați i-au cerut managerului agitat o masă, în timp ce femeile s-au dus la bar, chipurile, să își verifice machiajul în oglindă când, în realitate, au localizat în reflexia ei fiecare persoană aflată în spațiul boltit.

Christos și garda lui – trei bodigarzi albanezi și un grup de pipițe despre care mama lui îl avertizase, probabil – ședeau la o masă cu priveliște la port.

— Gata?

Una dintre femei s-a întors și i-a întrebat pe colegii săi într-o italiană acceptabilă. Era o întrebare care, de fapt, avea înțelesul unei afirmații. Bărbații au încuviințat.

Femeile și-au deschis poșetele, și-au pus înăuntru rujurile și au căutat husele aparatelor de fotografiat. Ambele și-au scos revolverele SIG P232 din oțel inoxidabil și s-au întors.

Bodigarzii lui Christos cu blugii lor True Religion, tricourile mulate și mitralierele cehe nu au avut nicio șansă în fața unor profesioniști adevărați. Doi dintre ei nici nu au conștientizat ce se întâmpla – primul lucru pe care l-au auzit a fost sunetul de oase rupte când gloanțele i-au nimerit în cap și în piept.

Cel de-al treilea bodigard a reușit să se ridice în picioare, fapt care a făcut să se transforme într-o țintă clară pentru liderul echipei. Acest lucru demonstra cât de bine se pricepea. Agentul l-a nimerit cu

trei gloanțe, deși nu a fost nevoie, fiindcă primul i s-a înfipt în inimă.

După cum întâmplă, de obicei, în astfel de situații, mulți oameni au început să țipe, dar fără niciun efect. Unul dintre ei era Christos, care încerca să controleze lucrurile, presupun. S-a ridicat anevoie în picioare și și-a vârât mâna pe sub cămașa vaporoasă de în unde își ținea Beretta, la betelia pantalonilor.

Asemenea multor tipi duri care nu au de fapt niciun antrenament, el a crezut că era bine pregătit dacă ținea trasă siguranța armei. Cuprins de panica provocată de acel schimb de focuri adevărat, și-a scos arma, a apăsat pe trăgaci și s-a împușcat în picior. Luptându-se cu durerea și cu umilința, s-a întors cu fața la atacatorii lui și a văzut două femei de vârstă mijlocie, cu picioarele depărtate care, dacă ar fi existat o formație de muzică în local, păreau că se pregăteau pentru un dans ciudat.

În schimb, ele au început să tragă de la o distanță de șase metri, două gloanțe fiecare. Cele mai multe dintre organele vitale ale lui Christos, inclusiv creierul, fuseseră distruse înainte ca el să se prăbușească la pământ.

Apoi, brusc, cei cinci agenți au început să ciuruiască oglinzile, creând un zgomot asurzitor și o stare de panică maximă. Clienții terifiați se repezeau către ușă, un turist japonez încerca să filmeze totul cu telefonul, iar un glonț care a ricoșat a nimerit-o în fund pe una dintre femeile din grupul lui Christos. După cum mi-a povestit mai târziu una dintre agentele noastre, având în vedere felul în care era îmbrăcată tipa, ultima oară când o duruse atât de tare fundul fusese, probabil, atunci când primise bani pentru asta.

Acea rană a fost singura daună colaterală – și nicidecum o mare realizare, ținând cont de numărul de persoane din restaurant și de conjunctura neprevăzută a oricărui asasinat.

Agenții și-au vârât armele în buzunare, au țâșnit pe ușă printre oamenii cuprinși de panică, strigând să cheme cineva poliția. S-au regrupat într-o locație prestabilită – o piațetă pietruită – și s-au urcat pe patru scutere Vespa, pe care doar localnicii aveau voie să le conducă, dar care fuseseră închiriate mai devreme, contra unei sume considerabile, de la un atelier de reparații din zonă. Echipa a străbătut în viteză străduțele înguste ale orașului, apoi liderul a chemat cele două bărci cu motor care așteptau în golful învecinat.

Peste trei minute asasinii au ajuns la o telecabină care oferea o alternativă – mult mai rapidă – pentru coborâre decât măgărușii. Le-a luat mai puțin de două minute ca să coboare de la altitudinea de trei sute șaizeci de metri, iar bărcile trăgeau deja lângă debarcader. Echipa se afla la jumătatea drumului înspre insula învecinată, în șalupele despicând valurile albastre într-un nor de stropi albi, când primii polițiști au ajuns la Rastoni.

Spre amuzamentul polițiștilor greci, aceștia au aflat repede următorul fapt: Christos, primul născut și cel mai iubit fiu al lui Patros Nikolaides, fusese împușcat de două doamne în pantaloni *capri* și cu ochelari de soare Chanel. Și în asta a constat greșeala mea – nu asasinatul, ci femeile. Ca să fiu sincer, nu luasem în calcul acest lucru, ci trimisesem cei mai pregătiți oameni care să facă treaba, dar, după cum învăț de fiecare dată, supozițiile incontestabile sunt cele care îți vin de hac de fiecare dată.

În satele din nordul Greciei, unde deciziile sunt luate exclusiv de consiliile formate din bărbați, faptul că cineva trimisese niște femei să omoare era într-un fel mai rău decât însăși moartea. Era o insultă. Pentru bătrân, era ca și când ucigașii i-ar fi spus că fiul lui nu era decât un *castrato* neimportant care nici măcar nu merita să fie ucis de un asasin adevărat.

Poate că Patros, nemilosul ucigaș și părinte, ar fi ieșit oricum de pe proprietatea lui ca să se răzbune, însă când a aflat circumstanțele, pentru demnitatea lui de bărbat, pentru onoarea lui – lăsând deoparte faptul că din cauza trecutului său nu mai avea niciuna, nici cealaltă – a considerat că nu avea de ales.

Agenta se înșelase și în legătură cu cealaltă victimă: în ciuda îmbrăcămintei din material sintetic, tânăra aceea nu era o damă de companie, ci sora mai mică a lui Christos. După cum aveam să aflu mai târziu, ziua în care se aflase în Rastoni fusese una dintre puținele dăți când era relativ trează și nedrogată. În timp ce ceilalți clienți se năpusteau spre ieșire, ea se târâse pe sub ploaia de cioburi de sticlă și se aplecase deasupra fratelui său, încercând să îl țină în viață.

Dându-și seama că era în zadar, ea și-a scos mobilul și a dat un telefon. În ciuda vieții sale sexuale tumultoase, l-a sunat pe singurul bărbat adevărat din viața sa – pe tatăl ei. Drept rezultat, Patros și banda lui de albanezi au aflat înainte ca eu să fiu pus la curent cu ce făcuseră mai exact oamenii mei în după-amiaza aceea.

Eu mă aflam tot la colțul străzii, lângă Vechiul Turn, când am primit un mesaj text la zece minute după ce el aflase despre atac. Mi se comunica prețul unui DVD pe Amazon cu filmul *Leon* – asta însemna: Christos era mort, membrii echipei se aflau în siguranță în bărci și nu îi urmărea nimeni. Am pus mobilul deoparte și m-am uitat la ceas – trecuseră optsprezece minute de când dădusem semnalul pentru a lansa întreaga misiune.

În acest răstimp, eu coordonasem prin telefon alte echipe mai mici care să-i aresteze pe ceilalți șase colaboratori, iar în acele clipe evenimentele care începuseră cu mulți ani în urmă în Piața Roșie urmau să fie, în sfârșit, încununate de succes. Bănuiesc că aș fi putut să-mi îngădui un moment pentru a mă bucura în tăcere, pentru a mă simți ca un învingător, însă sunt predispus la îndoieli – mereu mă

îndoiesc, din păcate.

În vreme ce îmi aranjam servieta, un tânăr om de afaceri anonim a ieșit din umbră, amestecându-se în mulțimea aceea de străini fără chipuri – în acele momente m-am gândit că semăna cu un orator și scriitor britanic mort deja. Edmund Burke spunea că problema războiului este aceea că, de obicei, distruge exact acele lucruri pentru care lupți – dreptatea, decența, omenirea –, iar eu nu m-am putut abține să nu chibzuiesc de câte ori încălcasem cele mai profunde valori ale națiunii noastre tocmai pentru a le apăra.

Pierdut în gânduri, m-am îndreptat către podul mic care traversa râul. Sunt opt sute de pași de la marginea Vechiului Turn și până la hotelul în care stăteam. Opt sute de pași, cam patru minute – în termeni istorici, nici cât ai clipi din ochi – și, tocmai în momentele acelea, toate sufletele noastre aveau să ajungă pe mâna câtorva nebuni.

Capitolul 13

Hotel du Rhône era pustiu când am intrat eu. Portarii dispăruseră, recepționerul nu se afla la locul lui, iar recepția era nesupravegheată. Mai tulburătoare era liniștea. Am strigat și, nerăspunzându-mi nimeni, am luat-o înspre barul aflat în partea laterală a holului.

Toți angajații erau adunați acolo și se uitau la televizor împreună cu patronii lor. Era cu puțin înainte de ora 3 p.m. În Geneva și 9 a.m. În New York. Data era 11 septembrie.

Primul avion lovise deja Turnul de Nord al World Trade Center, iar imaginile erau difuzate fără încetare. Câțiva prezentatori de știri au început să facă speculații, zicând că ar putea fi teroriști anti-SUA, teorie întâmpinată cu urale de câțiva idioți elvețieni din bar care vorbeau în franceză. Ca urmare a vacanțelor mele petrecute la Paris, ajunsesem să cunosc limba suficient de bine, încât să înțeleg că ei lăudau curajul și ingeniozitatea celor care se făceau responsabili de așa ceva.

M-am gândit la cei de acasă, din New York, care priveau aceleași imagini ca și noi, știind că cei dragi lor se aflau undeva în clădirea care ardea și rugându-se cu disperare ca, într-un fel sau altul, să scape. Poate existau lucruri și mai dureroase decât să-ți vezi familia murind în direct la televizor, însă în acel moment nu-mi venea în minte niciunul.

Aveam un pistol în buzunar – fabricat din ceramică și plastic, proiectat special să păcălească toate detectoarele de metal, precum cele din biroul lui Bucher – și eram suficient de furios, încât aș fi vrut să-l folosesc.

În timp ce luptam cu emoțiile, avionul 175 al United Airlines, care decolase din Boston, a lovit Turnul de Sud. Acest lucru i-a făcut pe toți din încăpere să se cutremure, chiar și pe idioți. Din câte îmi aduc aminte, după un țipăt, în bar s-a așternut tăcerea, însă s-ar putea să mă înșel – tot ceea ce știu este că am avut un sentiment puternic că se prăbușea lumea, că Marea Republică a fost zdruncinată.

Singur, departe de casă, îmi era teamă că nimic nu va mai fi la fel – pentru prima dată în istorie, un dușman neidentificat făcuse victime pe teritoriul Statelor Unite. Și nu numai asta, fusese distrus un simbol care, într-un fel, reprezenta însăși națiunea – ambițioasă, modernă, țintind mereu mai sus.

Nimeni nu putea să evalueze cât de mari erau pagubele, dar în bar atmosfera era fragmentată în secvențe disparate: un telefon suna fără să răspundă cineva, un trabuc a ars până s-a făcut scrum, la televizor alternau imagini cu evenimentele petrecute recent și cele ale prezentului terifiant.

Oamenii păstrau în continuare tăcerea. Poate că până și acei

idioți se întrebau, la fel ca mine, dacă avea să mai urmeze ceva. Unde va lua sfârșit atacul – la Casa Albă, la Three Mile Island?

Cu pistolul în buzunar, mi-am croit drum prin mulțimea care se adunase neobservată în spatele meu și am urcat în cameră, singur în lift. Am sunat la Washington, primul apel făcut prin intermediul unei linii terestre convenționale care se conecta în afara Londrei și apoi via satelitul Pine Gap, însă toate mijloacele de comunicație de pe Coasta de Est a Statelor Unite erau nefuncționale, din cauza traficului intens.

În cele din urmă, am sunat la o stație de releu NSA din Peru, le-am dat codul personal al Călărețului și mi s-a făcut legătura cu Divizia printr-o rețea de satelit de urgență. Conexiunea prin intermediul căreia am schimbat câteva cuvinte cu directorul era atât de „înfundată”, încât am avut impresia că vorbea dintr-un vas de toaletă. L-am rugat să trimită un avion după mine și l-am întrebat cum puteam ajuta.

El mi-a spus că nu puteam face nimic și că aflase de la Consiliul Național de Securitate că toate zborurile către și din țară urmau să fie oprite. Trebuia să rămân pe loc, deoarece nimeni nu știa ce amploare aveau să ia evenimentele. Nu cuvintele pe care le rostea m-au speriat, ci panica pe care am simțit-o în vocea lui. Mi-a mai spus că trebuia să plece – clădirea în care se afla era evacuată, la fel și Casa Albă.

Am pus receptorul jos și am pornit televizorul. Toți care au trăit acea zi teribilă știu la ce mă refer: oameni care săreau ținându-se de mână de la Dumnezeu știe ce înălțime, prăbușirea celor două turnuri, praful și scenele apocaliptice din partea de jos a Manhattanului. Oamenii din toată lumea aflați acasă, la birou sau în centre de comandă erau martorii unor evenimente pe care nu le vor uita niciodată. Tristețea plutea în aer.

Și, cu toate că nu aveam să descopăr asta multă vreme, în timp ce priveam cum polițiștii și pompierii intrau în fugă în ceea ce avea să devină mormântul lor din beton, a existat o persoană care, în acel haos de nedescris, a întrezărit șansa vieții sale. Mă refer la femeia care a comis crima din camera 89 a hotelului Eastside Inn, una dintre cele mai deștepte pe care le întâlnisem vreodată și, în ciuda faptului că investigasem multe cazuri în care erau implicate diverse substanțe halucinogene, inteligența fusese mereu drogul meu preferat. Din acest motiv, nu o voi uita niciodată. Indiferent care este părerea oamenilor referitor la moralitate, fără îndoială, numai un geniu ar fi putut plănui crima perfectă în mijlocul haosului creat în 11 septembrie 2001 și să o comită efectiv cu mult mai târziu, într-un motel obscur numit Eastside Inn.

În vreme ce ea punea la cale acel plan diabolic, eu mi-am petrecut seara privind cum oamenii săreau din clădire, până când, pe

la ora 10 p.m. În Geneva, momentul de criză s-a diminuat treptat. Președintele s-a întors la Washington dintr-un buncăr de la baza Offutt Air Force din Nebraska, incendiul de la Pentagon era ținut sub control, iar circulația pe podurile care duceau în Manhattan era redeschisă.

Cam pe la aceeași oră am primit un telefon de la un membru al Consiliului Național de Securitate care mi-a spus că guvernul, prin intermediul serviciilor secrete, îl bănuia pe un cetățean saudit, Osama bin Laden, și că fuseseră ordonate atacuri împotriva bazei acestuia din Afganistan, întreprinse de rebelii care formau Alianța de Nord. Douăzeci de minute mai târziu au fost raportate la televizor explozii în Kabul, capitala afgană, și am știut că așa-zisa luptă împotriva terorismului începuse.

Simțindu-mă deprimat și fără aer, am ieșit să fac o plimbare. Lupta împotriva terorismului avea un înțeles la fel de general ca și lupta împotriva drogurilor, iar eu știam din experiență proprie ce succes răsunător a avut cea din urmă. Străzile din Geneva erau pustii, barurile liniștite, tramvaiele goale – mai târziu am aflat că la fel fusese în toate orașele, din Sydney și până la Londra, de parcă luminile fuseseră stinse în lumea occidentală în semn de compasiune față de America.

Am traversat Grădinile englezești[11], am ocolit grupurile de traficanți de droguri marocani care se plângeau că treaba nu prea mergea, m-am gândit pentru o clipă să-i împușc pur și simplu, apoi am luat-o de-a lungul promenadei de pe marginea lacului, în față se întindea satul exclusivist Cologny, unde Fahd, conducătorul Arabiei Saudite, Aga Khan și jumătate dintre escrocii din lume își aveau casele. M-am așezat pe o bancă de pe marginea lacului și am privit peste apă, la clădirea Națiunilor Unite care se afla pe malul celălalt, inundată de lumină și complet inutilă.

Mai jos, aproape pe malul lacului, se înălța clădirea cenușie a hotelului President Wilson, care oferea o vedere splendidă către cea mai cunoscută plajă a lacului Geneva. În fiecare vară, saudiții, precum și alți arabi bogați plăteau sume uriașe pentru camerele din față, pentru a le putea urmări pe femeile care făceau plajă topless pe iarbă. Prevăzut cu mini-baruri încărcate, hotelul semăna cu o versiune arabă a unui club de strip-tease – fără inconvenientul bacșișului.

Deși era târziu, luminile erau aprinse în aproape toate camerele – bănuiesc că își dăduseră seama ce belele urmau să se abată asupra lor și începuseră să-și strângă binoclurile și să-și facă bagajele, pregătindu-se să ia primul avion spre casă.

Însă, indiferent ce fel de răzbunare aveau să exercite occidentalii asupra lui Osama bin Laden și a arabilor în general, un singur lucru

era cert: evenimentele care se întâmplaseră în ultimele douăsprezece ore reprezentau eșecul de proporții epice al serviciilor secrete. Misiunea prioritară a comunității serviciilor secrete din Statele Unite, în care se investeau sume uriașe, era aceea de a apăra teritoriul țării. Aceste organizații atotputernice nu o mai dăduseră în bară atât de dezastruos și cu efecte dramatice în rândul populației de la Pearl Harbour încoace.

În timp ce ședeam pe bancă, în aerul rece al Genevei, încercam să nu arăt pe nimeni cu degetul – niciunul dintre noi nu era fără vină. Cu toții dețineam acele insigne albastre, cu toții aveam aceeași responsabilitate. Aceeași responsabilitate o aveau și președintele, și membrii Congresului pe care îi serveam, cei care ne dăduseră aceste insigne și ne stabiliseră prioritățile. Spre deosebire de noi, cel puțin aceștia puteau să se adreseze public, însă, după părerea mea, va trece mult timp până când poporul american va accepta scuzele lor – în mileniul următor, probabil.

Vântul a început să se întețească, suflând dinspre Alpi și aducând cu el miros de ploaie. Era o distanță destul de mare până la hotel și ar fi trebuit să o iau din loc, dar nu m-am clintit.

Era sigur, chiar dacă nimeni nu se gândea încă la așa ceva, că, în curând, nu numai partea de jos a Manhattanului avea să fie distrusă, ci și întregul sistem de servicii secrete al națiunii. Trebuia să se întâmple asta dacă aveau de gând să-l reconstruiască. Nimic din lumea secretă nu avea să mai fie la fel, nici măcar Divizia – nimeni din guvern nu va mai fi interesat să supravegheze în secret această lume, ci își va îndrepta interesul către lumea islamică.

Mă trezisem dimineață și până la ora când trebuia să mă pregătesc de culcare planeta se schimbase – lumea nu se schimbă în fața ochilor tăi, ci se schimbă când ești întors cu spatele.

Știam că nu dispuneam nici de competențele lingvistice, nici de competențele operaționale necesare pentru noua lume secretă care urma să se nască, așadar, m-am trezit brusc – la fel ca Markus Bucher – la răscruce de drumuri. Nesigur de ceea ce îmi va aduce viitorul – nu căutam neapărat fericire, ci împlinire –, mă simțeam pierdut. Am început să mă întreb ce fel de viață îmi doream cu adevărat.

Cum stăteam așa, singur, în calea furtunii care se apropia, am făcut o retrospectivă de-a lungul anilor și am descoperit, dacă nu adevărul, măcar o cale de a merge înainte. Făcându-și apariția din negura trecutului, a venit să mă întâmpine amintirea unui sat îndepărtat numit Khun Yuam, care se află la granița Thailadei cu Birmania. Privind în urmă, cred că amintirea asta așteptase ani la rând în întuneric, știind că va veni și vremea ei.

Este un ținut sălbatic, fără legi, nu departe de Triunghiul de Aur,

pe a cărui coastă naufragiasem la începuturile carierei mele – nu eram în Berlin decât de o lună. Nimic nu deosebea Khun Yuam de celelalte sate tribale de pe deal, în afară de faptul că la cinci kilometri în junglă se aflau o serie de clădiri de zgură cenușie împrejmuite cu turnuri de veghe și cu un gard electric.

Oficial, ansamblul era un post de releu al Global Positioning System, însă, de fapt, era o închisoare CIA de maximă securitate, parte integrantă a unui gulag american adevărat, vehement contestat: o clădire în care erau închiși cei ce nu puteau fi torturați în mod legal acasă.

Unul dintre paznici murise în închisoare și, cu toate că cei de la biroul din Tokyo ar fi trebuit să se ocupe de asta în mod normal, copleșiți fiind de un alt scandal în care erau implicați spioni chinezi, m-am trezit că părăsesc Europa și zbor către o destinație numită Mae Hong Son, Orașul celor trei neguri, într-un avion vechi cu propulsoare turbo.

De cele mai multe ori era o călătorie scurtă cu elicopterul până la stația GPS, dar atunci era anotimpul musonului și nu degeaba i se spunea Orașul celor trei neguri. Am închiriat o Toyota 4x4 de la un individ care cred că era traficant de opiu de prin partea locului și am luat-o înspre Khun Yuam, unde se afla închisoarea CIA.

După ce am traversat peisajul muntos mirific, am ajuns la un feribot vechi, fără propulsie proprie și tras de un cablu. Era singura modalitate de a traversa râul învolburat, care se umflase din cauza musonului, un afluent al mărețului Mekong, scena atâtor operațiuni secrete și martor al suferințelor soldaților americani în timpul războiului din Vietnam.

M-am dat jos din mașină, epuizat și cu ochii încercănați – călătorisem fără oprire timp de treizeci și două de ore, alimentat doar de ambiție și de adrenalina pe care mi-o oferea misiunea. În timp ce așteptam în mijlocul vânzătorilor de mâncare și al sătenilor, privind cum un cablu ruginit trăgea înspre noi feribotul cu fund plat care lăsa în urma lui o dâră albă, un călugăr budist, îmbrăcat în veșminte de culoarea șofranului, m-a întrebat dacă nu doream o ceașcă de Masala-chai, ceaiul local. Vorbea într-o engleză curată și, cum nu exista o altă ofertă, în afară de berea Thai, am acceptat bucuros.

Și călugărul mergea în aceeași direcție. Având în vedere că trebuia să trec drept un expert care supraveghea bolile endemice, era destul de greu să-i refuz cererea de a mă însoți. Am traversat râul în Toyota. Între noi și cea mai înaltă cascadă din țară, aflată la jumătate de kilometru în aval, nu se găsea decât ambarcațiunea care abia reușea să se mențină la suprafață, asaltată de valurile ce o loveau din toate părțile, grație acelui cablu gros de cinci centimetri, ruginit, însă destul de rezistent. A fost cea mai îngrozitoare și cea mai palpitantă

călătorie din viața mea.

După ce am ieșit din trecătoare și am pătruns în jungla care forma o cupolă deasupra capetelor noastre, călugărul m-a privit puțin cam insistent și m-a întrebat despre munca mea. Mulțumită pregătirii mele medicale, i-am făcut o descriere excelentă a febrei hemoglobinurie, însă mi-am dat seama în scurt timp că nu credea o iotă din ce-i spuneam. Poate că știa despre lagărul din Khun Yuam.

Trăise într-un *ashram*{12} nu departe de New York, prin urmare cunoștea mai multe despre stilul de viață american decât ți-ai fi putut imagina și vorbea într-un mod inteligent despre drogurile recreative și stresul vieții moderne. Am început să am sentimentul că nu era o conversație banală.

— Pari a fi o pradă, mi-a spus el în felul caracteristic al budiștilor, mai mult pe un ton compătimitor decât pe unul moralizator.

— Pradă? Am râs și i-am răspuns că era pentru prima oară când mi se spunea asta – de obicei, oamenii mă așezau la capătul celălalt al lanțului trofic.

— Lanțul trofic nu are capete, mi-a zis el încet. Numai Occidentul crede asta. Fără grația divină, toată lumea fuge de ceva.

Privirile ni s-au întâlnit. L-am întrebat zâmbind dacă nu se gândise să îmbrățișeze o viață religioasă. A râs drept răspuns și m-a întrebat la rândul lui dacă știam cum prindeau sătenii maimuțele.

I-am răspuns că știam câteva lucruri despre viață, dar că asta nu se număra printre ele.

— Nu am mâncat prea multe maimuțe la Harvard – în general, numai de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, am precizat eu.

Prin urmare, el mi-a povestit cum sătenii legau un urcior – un vas cu gâtul strâmt și fundul rotund – la rădăcina unui copac.

— Aceștia umplu fundul cu nuci sau cu ce le place maimuțelor să mănânce. Noaptea maimuța coboară din copaci și își vâră mâna în gâtul strâmt. Înșfacă bunătățile și își strânge pumnul. Asta înseamnă că este prea mare ca să îl mai scoată din vas, iar mâna îi rămâne blocată. Sătenii vin dimineața și o lovesc în cap.

M-a privit o clipă.

— Este o poveste Zen, desigur, a explicat el, zâmbind din nou. Ideea este că, dacă vrei să te eliberezi, nu trebuie decât să renunți.

Da, înțelesesem bine și i-am spus asta. Era o poveste bună, însă pentru mine nu avea nicio însemnătate, nu în acel moment, oricum.

— Probabil că nu, a adăugat el, dar poate că ne-a fost dat să ne întâlnim ca să ți-o spun. Ești tânăr, domnule doctor – poate va veni și momentul când va însemna ceva.

Și a avut dreptate, bineînțeles, a sosit și acel moment, dar într-un mod cu totul neașteptat pentru mine – mă aflam noaptea în Geneva, așteptând furtuna și mă gândeam la masacrul din New York și la

femei în fuste scurte care recrutau absolvenți tineri și mai deștepți pentru o nouă eră.

Aveam treizeci și unu de ani și mi-am dat seama, fără să am vreo legătură, că fusesem instruit pentru războaiele cu tancuri din Europa, numai ca să descopăr că, de fapt, lupta se dădea cu gherile în Afganistan. Fie că-mi convenea sau nu, istoria trecuse pe lângă mine.

La un alt nivel, mult mai profund, știam că, mai devreme sau mai târziu, voi dori să aflu ceva – ceva ce îmi este greu să-l definesc… un lucru pe care cei mai mulți oameni îl numesc iubire. Îmi doream să mă plimb pe plajă alături de cineva și să nu mă gândesc de la ce distanță putea să țintească un lunetist. Doream să uit că poți simți glonțul cu mult înainte să auzi împușcătura. Doream să găsesc pe cineva care să-mi spună ce însemna cu adevărat siguranța.

În adâncul sufletului știam că, dacă nu ieșeam din lumea secretă în acele momente, nu o voi face niciodată. Era greu să întorc spatele la tot ceea ce trăisem până atunci, în special acelor lucruri dificile pe care le-am făcut, însă îmi repetam întruna un singur lucru: „Dacă vrei să te eliberezi, trebuie să renunți.”

Capitolul 14

Mi-am scris demisia în acea noapte în Hotel du Rhône, am trimis-o prin curierul diplomatic în dimineața următoare, apoi am luat imediat avionul către Londra.

Am petrecut următoarele trei săptămâni punând la punct cazurile remarcabile la care lucrasem și am înmânat dosarele FBI-ului: printre primele schimbări majore din comunitatea serviciilor secrete, Divizia fusese închisă, iar responsabilitățile sale delegate – după patru decenii de încercări – Biroului.

În mod ironic, ultima mea zi de lucru a fost în Berlin, orașul unde începuse cu adevărat totul pentru mine. Am încuiat biroul pentru ultima oară și m-am alăturat personalului care se îndrepta spre Tempelhof, pentru a lua avionul spre casă. Am dat mâna cu ei și, ca să fiu un agent până la capăt, le-am spus că aveam bilet pentru un avion care decola mai târziu.

În schimb, am ieșit pe ușa aeroportului și, sub o nouă identitate, am luat un taxi până la o reprezentanță auto, de unde am închiriat un Cayenne turbo. Cu cinci sute de cai putere, mi-am zis că eram pregătit, mai mult sau mai puțin, pentru *autobahn*[13].

Mi-am aruncat bagajele în spate, am trecut de Frankfurt seara și în primele ore ale dimineții am traversat granița. Fusese o toamnă târzie în acel an și, chiar luminat de Lună, nu cred că mi se păruse vreodată mai frumos peisajul franțuzesc. Am trecut în viteză pe lângă satele cu denumiri romantice și am găsit *peage*-ul – punct de încasare a taxei – pe care îl căutam.

Dacă intri în Paris dinspre sud, există un anume loc – între clădirile înalte care îi găzduiesc pe imigranți – de unde nu se vede deloc orașul. Singurul lucru pe care îl vezi este Turnul Eiffel care se ridică la orizont.

Era la mijitul zorilor, iar aerul răcoros făcea ca totul să pară mai clar. Admirasem de multe ori această priveliște, dar chiar și așa, mi-a tăiat răsuflarea. Sentimentul de eliberare crescuse în sufletul meu în timpul nopții, copleșindu-mă în cele din urmă. Am tras pe marginea drumului: să fii în Paris când ești tânăr și liber – ei bine, nu cred că există în lume ceva mai plăcut.

Am închiriat un apartament în acea parte a arondismentului 8 pe care parizienii o numesc „triunghiul de aur”, aproape de frumoasa Rue François I. Zi după zi, până târziu în noapte, scriam la cartea pe care puțini oameni aveau s-o citească – exceptând-o pe acea tânără din New York care mi-aș fi dorit din suflet să n-o fi făcut.

După șase luni era gata – sute de mii de cuvinte, toate adnotate și verificate. Am crezut că încheiasem socoteala cu viața mea anterioară – am terminat ultimul capitol cu acea perioadă, trimițându-l

în trecut așa cum trimiți o barcă funerară pe apă în jos. Mă mândream cu cartea – numiți-o serviciu public, numiți-o naivitate dacă vreți, dar am crezut că, dacă experiența mea va putea ajuta la înfrângerea unor oameni precum Christos Nikolaides, atunci meritase efortul.

După ce fusese validată de o echipă de analiști care se afla în subordinea directorului Serviciilor Secrete, cartea a fost publicată de o editură mică specializată în memorii sfâșietoare despre evadări din Cuba lui Castro și despre crimele de onoare împotriva femeilor din lumea arabă. Cu alte cuvinte, era o sucursală secretă a CIA.

Un astfel de editor era, evident, obișnuit cu autori ale căror identități trebuia să rămână ascunse, dar, chiar și așa, cazul meu era complicat: când am renunțat la insignă, s-a hotărât că știam destule despre securitatea națională în comparație cu cineva care ar fi încercat să afle cine eram și cu ce mă ocupam. Fără să vrea, lumea secretă îmi răpise atât identitatea, cât și povestea vieții mele.

Când cartea mea a fost, în sfârșit, publicată, ca autor a fost trecut Jude Garrett. Mai mult, ca să nu fie doar un nume între atâtea altele, autorului respectiv i se crease o biografie complet nouă. Oricine făcea cercetări primea următoarele informații:

„Jude Garrett, absolvent al Universității din Michigan, a activat mai mult de paisprezece ani în poliție – mai întâi în Departamentul Șerifului din Miami, iar apoi ca anchetator special la FBI. A murit în timpul unei misiuni în Chicago. Manuscrisul acestei cărți, care cuprinde cercetări minuțioase, a fost găsit în biroul lui la scurt timp după moartea sa și reprezintă ultimul testament al unuia dintre cei mai buni anchetatori din lume.”

Și era adevărat – cel puțin o parte. Existase un agent FBI pe numele Jude Garrett care murise într-un accident de mașină în drum spre casă. Necăsătorit, un singuratic cu puține interese în afara meseriei, editorii i-au împrumutat identitatea, oferindu-i acea realizare literară post-mortem pe care nu o avusese niciodată în timpul vieții.

Trebuie să recunosc că mi-a plăcut biografia lui și faptul că era mort. Cine ar căuta un mort?

Ei bine, cineva a facut-o.

Cu cartea, în sfârșit, publicată și cu barca funerară pierdută în zare, începusem pentru prima dată să trăiesc ca adult într-o lume fără secrete. Mă uitam după toate femeile care râdeau și își unduiau șoldurile, plimbându-se agale pe bulevardele largi din Paris, iar când primăvara a lăsat locul verii, am început să cred că orice era posibil.

Totuși problema cu spionajul este că poți să demisionezi, dar nu poți pleca niciodată. Presupun că nu am vrut să recunosc asta la momentul respectiv, însă în viața mea existase prea multă distrugere – oamenii pe care îi rănești nu uită. În subconștient este singura lecție pe care ți-o repetă când ești tânăr și ai tot viitorul în față: în breasla

asta nu poți învăța din propriile greșeli. Nu ai ocazia. Dacă faci una, ești mort.

Singurele lucruri care te vor salva sunt intuiția și tehnica. Imprimă-le în suflet. Cred că ar fi trebuit să ascult, deoarece la cinci luni după ce demisionasem am observat un taxi în care se afla un pasager și care dădea târcoale prin cartier. Nimeni nu face asta în Paris. Având în vedere traficul îngrozitor, ar putea dura ore.

Era trecut de ora opt, într-o seară de vineri aglomerată. Mă aflam pe terasa unei cafenele din Place de la Madeleine și așteptam să mă întâlnesc cu un doctor în vârstă. Era un gurmand ale cărui însoțitoare tinere rusoaice costau, de obicei, mai mult pe noapte decât cinele cu care se desfăta, prin urmare, era mai mereu calic. După opinia mea, sărăcia manierată constituia un mare avantaj pentru un cadru medical. Asta însemna că atunci când punea un diagnostic și scria o rețetă era pregătit să asculte sugestiile pacientului, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Nu am remarcat taxiul alb când a trecut prima dată – nu în mod conștient, oricum –, dar, ca urmare a pregătirii mele, tot acest du-te-vino din trafic s-a înregistrat undeva. Când a trecut a doua oară am știut că mai fusese pe-acolo.

Am simțit un junghi în inimă, însă nu am reacționat – aici a intervenit pregătirea. L-am urmărit cu privirea, încercând să par cât se poate de nepăsător și înjurând că nu reușeam să văd bine cine se afla pe bancheta din spate, din cauza mai multor semafoare și a traficului. Nici nu avea importanță – este totuși bine să cunoști identitatea celor care au venit să te lichideze.

Taxiul a dispărut odată cu valul de mașini, iar eu am știut că nu aveam mult timp la dispoziție – prima dată te localizează, a doua oară plănuiesc unghiurile, a treia oară te împușcă. Am aruncat zece euro pe masă și am străbătut în grabă trotuarul.

Am auzit o voce în urma mea care mă striga – era doctorul, însă nu aveam timp să-i explic că nu puteam lua masa împreună în seara aceea. Am făcut la stânga și am intrat în Hediard, cel mai bun magazin alimentar din oraș, am trecut repede printre piramidele perfecte de fructe și am ajuns la raionul aglomerat unde erau vinurile.

Totul se desfășură cu repeziciune – cum se întâmplă mereu – și, cu toate că nu aveam nicio dovadă, instinctul îmi spunea limpede că erau grecii. Bătrânul nu numai că avea puterea financiară, dar și un motiv emoțional ca să caute răzbunare – acel imbold pe care fiecare Crăciun și zi de naștere fără o persoană dragă îl fac să devină din ce în ce mai puternic. Mai avea și acces ușor la baza de date a Interpolului – rapoartele cu informații criminalistice din orice departament de poliție din Europa arătau că jumătate din Albania era implicată în afacerea cu asasinate plătite.

Raionul cu vinuri din Hédiard era prevăzut cu o ușă care dădea într-o străduță laterală și eu am țâșnit afară fără nicio ezitare, apoi am făcut la stânga. Era o stradă cu sens unic, iar eu am luat-o în direcția dinspre care rulau mașinile, fiind singura strategie în acele circumstanțe – cel puțin îl vezi pe țintaș venind.

Cercetând din priviri drumul din față, mi-am dat seama că acționam conform unui plan bine pus la punct. Nu conștientizasem până atunci că oriunde mergeam o parte din mine se gândea întotdeauna la cel mai bun mijloc de a scăpa, de parcă în mintea mea se derula neîncetat un program invizibil de evacuare. Cel mai mare regret al meu era legat de armă.

O ceașcă de cafea, o întâlnire rapidă cu doctorul și un taxi înspre casă – o jumătate de oră, maximum, asta îmi spusesem. Asta însemna că arma se afla în siguranță în apartament. După șase luni devenisem cam neglijent, presupun – chiar dacă i-aș fi văzut apropiindu-se, nu aș fi putut face prea multe în acel moment.

Mă îndreptam spre casă, în primul rând ca să deschid nenorocitul acela de seif și să mă înarmez. Am făcut dreapta, am grăbit pasul până la următoarea stradă, am făcut stânga și am ajuns în Rue Faubourg Saint-Honoré, exact unde voiam – la o aruncătură de băț de Palatul Élyseé. Că era un grec sau un albanez în acel taxi, știa clar că era cea mai sigură stradă din Paris – lunetiști pe acoperișuri, întreaga zonă aflându-se sub monitorizare constantă împotriva actelor de terorism. Doar atunci m-am simțit suficient de încrezător încât să iau un taxi.

I-am spus șoferului să oprească aproape de intrarea de serviciu a clădirii în care locuiam – dacă întredeschideam ușa taxiului și stăteam aplecat, puteam descuia ușa din oțel și mă puteam furișa înăuntru fără să mă vadă nimeni. Șoferul m-a crezut nebun, dar cum în religia lui exista convingerea că lapidarea unei femei pentru adulter era o acțiune rezonabilă, m-am gândit că eram chit.

Am trântit ușa în urma mea și am traversat în fugă garajul subteran. Cândva acea clădire de calcar fusese un conac splendid, construit în 1840 de către Contele de Crissier, însă ajunsese o ruină. Fusese restaurat cu un an în urmă și transformat în apartamente. Eu închiriasem unul la primul etaj. Cu toate că era mic, în mod normal, cineva aflat în situația mea nu și l-ar fi permis niciodată, însă starea mea materială se schimbase – Bill Murdoch murise în urmă cu trei ani în timp ce mă aflam într-o misiune în Italia.

Nu am fost invitat la înmormântare, iar asta m-a durut. Am primit doar o scrisoare de la Grace în care îmi scria că Bill murise brusc și că fusese deja îngropat. Aceasta era mama mea adoptivă, să nu uitați – geloasă până în măduva oaselor. Câteva luni mai târziu am primit o scrisoare de la un avocat prin care eram înștiințat că firmele

lui Bill – controlate de o companie *offshore* – fuseseră lăsate lui Grace. Nu era o surpriză – fuseseră căsătoriți vreme de patruzeci de ani. În scrisoare se mai specifica și faptul că, deși nu exista nicio clauză în favoarea mea, Grace hotărâse să pună deoparte destui bani, încât să îmi stabilească un venit de optzeci de mii de dolari pe an, pentru tot restul vieții. Nu o spunea pe șleau, însă subînțelesul era cât se poate de clar – ea credea că astfel scăpa de toate responsabilitățile față de mine.

La doi ani după acest aranjament Grace a murit și ea. Am considerat că atitudinea ei anterioară mă scutea de orice obligație, așa că nu am luat parte la funeraliile pompoase care s-au ținut în vechea biserică episcopală din Greenwich.

Eram din nou singur pe lume, însă nu mă puteam abține să nu zâmbesc când mă gândeam ce diferență puteau face doi ani – dacă ordinea morții lor s-ar fi inversat, știam că Bill mi-ar fi lăsat o moștenire considerabilă. Prin urmare, Grace a lăsat totul Muzeului Metropolitan de Artă, ca să reconstruiască galeria clasicilor în numele ei.

Această informație era inclusă într-o scrisoare primită de la același avocat care m-a înștiințat, de asemenea, că existau câteva chestiuni legate de proprietățile lui Bill ce trebuia finalizate. I-am răspuns că îi voi face o vizită la birou cu prima ocazie când veneam în New York, însă încetul cu încetul am început să las deoparte problema asta. Primeam în mod regulat venitul stabilit de Grace și asta însemna că puteam duce un trai mult mai confortabil comparativ cu orice pensie pe care aș fi primit-o de la guvern.

Cel mai tangibil beneficiu era apartamentul din Paris. M-am trezit traversând în fugă ceea ce fusese cândva bucătăria conacului – transformată ulterior într-o seră – și urcând în grabă scările de incendiu care duceau către apartamentul meu. Am deschis o ușă secretă lângă lift și am dat buzna în holul mic.

Acolo se afla o femeie. Era Madame Danuta Furer, vecina mea în vârstă de șaptezeci de ani care ocupa cel mai mare apartament din conac și avea grijă de acesta. Bine îmbrăcată și elegantă, văduvă a unui industriaș aristocrat, ea avea acel har ciudat de a-i face pe ceilalți să se simtă ca și când ar face parte din lumea a treia.

M-a surprins când mi-am umezit buzele uscate cu limba și a observat că aveam cămașa scoasă din pantaloni.

— Ai pățit ceva, domnule Campbell? m-a întrebat ea într-o franceză pretențioasă.

Mă cunoștea drept Peter Campbell și știa că aveam funcția de administrator de fond de acoperire – singura slujbă care îi permitea cuiva de vârsta mea să locuiască într-un astfel de apartament fără să muncească.

— Nu, Madame, mi-e teamă doar să nu fi lăsat cuptorul aprins, am mințit eu.

Liftul a sosit, ea a intrat în el, iar eu am descuiat ușa de oțel a apartamentului meu. După ce am tras zăvorul, m-am îndreptat cu pași repezi, prin întuneric, către camera de zi, prevăzută cu bovindouri frumoase și o colecție mică, dar în continuă creștere, de artă contemporană. Lui Bill i-ar fi plăcut.

Am deschis în semiîntuneric un compartiment secret din șifonier și am introdus codul în seiful din pardoseală. Înăuntru se aflau o sumă impresionantă de bani, un teanc de hârtii, opt pașapoarte pe nume diferite și trei pistoale. Am scos un Glock de 9 mm, prevăzut cu o țeavă extensibilă – cel mai exact dintre toate –, am verificat mecanismul și am luat un încărcător cu gloanțe de rezervă.

În timp ce îmi așezam arma la betelie, mi-a venit din nou în minte ceva ce mă frământase tot drumul spre casă – dacă erau grecii, cum naiba reușiseră să dea de mine?

O variantă care m-a străfulgerat apoi a fost aceea că rușii descoperiseră ceva și îi anunțaseră pe foștii lor parteneri – de dragul vremurilor apuse, știți, și contra unei sume fabuloase care nu putea fi depistată.

Sau făcusem eu o mică greșeală la Richeloud pe care Markus Bucher o dezvăluise clienților lui și care le permisese acestora să afle cine eram? Oricare ar fi fost răspunsul, ce îi adusese, oare, pe greci la Paris? Adoptasem o identitate complet nouă, pentru numele lui Dumnezeu.

Bătaia în ușă a fost fermă.

Nu am reacționat. Știusem întotdeauna că un inamic ar fi putut pătrunde cu lejeritate în clădire – François, portarul prefăcut, de vârstă mijlocie, lăsa întotdeauna ușa de la intrare deschisă când făcea pe serviabilul. De îndată ce o auzise pe Madame Furer coborând cu liftul, probabil că și ieșise în stradă să-l anunțe pe șoferul limuzinei și se ploconise în fața ei ca să se asigure că ajungea pe lista cu daruri de Crăciun.

Fără să ezit, am făcut exact ceea ce învățasem în timpul instructajului – m-am deplasat repede, fără zgomot, în partea din spate a apartamentului. O tehnică de strategie folosită de asasini era aceea de a lipi câteva grame de Semtek – un explozibil din plastic cu consistență de pulbere – de cadranul ușii înainte să sune la sonerie.

Atacatorul se ascunde – în lift, în cazul de față – și detonează explozibilul cu un apel de pe mobil. Două sute douăzeci de grame de Semtek au făcut să se prăbușească un avion Pan Am 103 deasupra localității Lockerbie, prin urmare, vă puteți imagina ce ar face jumătate din această cantitate cu o ușă din oțel și cu cel care se uită în acel moment pe vizor.

M-am retras în sufragerie, mi-am luat haina, ca să acopăr arma, și m-am îndreptat spre dormitorul oaspeților. Pe vremea când conacul aparținuse Contelui de Crissier, servitorii lui foloseau un lift cu manivelă, ca să urce mâncarea de la bucătărie în sufragerie. Acest „chelner” ajungea în odaia majordomului, cameră care devenise dormitorul oaspeților.

În timpul renovării, liftul fusese transformat ca să susțină cablurile electrice și, sub pretextul că voiam să instalez cabluri de mare viteză pentru computer, ca să monitorizez activitățile fondului meu de acoperire inexistent, am obținut permisiunea de folosire a liftului pentru un antreprenor care instalase un echipament de supraveghere în numele Diviziei. După ce mi-a amenajat înăuntru o scară mobilă, care ajungea până la subsol, mi-am zis că apartamentul merita acea chirie fabuloasă. În acel moment era de neprețuit.

Am deschis ușa unei debarale, am înlăturat un panou de acces și, în mai puțin de un minut, mă aflam pe o străduță îngustă din spatele clădirii. Mă așteptam din moment în moment să aud cum fațada din secolul al XIX-lea și bovindourile, aflate pe lista de patrimoniu, să se facă țăndări pe Champs Élyseé.

Nimic. Ce îi oprea? M-am gândit că, deoarece îmi pierduseră urma în Place de la Madelaine, ei se întorseseră imediat la apartamentul meu. Neștiind dacă revenisem sau nu, bătuseră la ușă încercând să afle răspunsul.

Foarte bine că nu răspunsesem. Eram aproape sigur că erau doi – atâția aș fi folosit și eu – și că în acel moment stăteau ascunși lângă lift, așteptând să mă întorc. Asta îmi dădea o șansă – dacă intram prin față și urcam scările, eram aproape convins că îi puteam lua prin surprindere. N-am fost niciodată cel mai bun țintaș din clasă, însă eram suficient de priceput ca să-i elimin pe amândoi.

Am încetinit pasul când am ieșit de pe străduță și i-am cercetat din priviri pe trecători, ca să mă asigur că indivizii din interior nu aveau ajutoare în stradă. Am zărit câteva femei care se întorceau de la cumpărăturile făcute în magazinele de lux de pe Avenue Montaigne, un cuplu care își plimba câinii, un individ cu o șapcă Mets pe cap, care stătea cu spatele la mine – semăna cu un turist – și se uita în vitrina unei patiserii de lângă clădirea mea, însă nu am văzut pe nimeni care să corespundă profilului pe care îl aveam în minte. Mi-am îndreptat atenția spre vehicule, dar, tot așa, nu am văzut niciun taxi alb sau țintași în mașini parcate.

M-am apropiat din spate de o femeie de vreo cincizeci de ani care purta tocuri înalte și era însoțită de iubitul ei, cu douăzeci de ani mai tânăr – nu mă protejau complet de un posibil lunetist care s-ar fi aflat pe acoperiș, dar, cu siguranță, i-ar fi îngreunat sarcina. La adăpostul lor, am micșorat treptat distanța până la clădirea mea: șaptezeci de

metri, treizeci, zece…

Când am trecut pe lângă patiserie, m-a acostat din spate individul cu șapcă Mets.

— Nu era mai simplu să deschizi nenorocita aia de ușă, domnule Campbell?

Mi-a stat inima în loc și temerile pe care le avusesem s-au adunat în golul din stomac. În clipa următoare, două gânduri distincte și contradictorii se luptau pentru supremație. Primul era: „Deci așa se sfârșește totul? Agentul pensionat păcălit pe o stradă din Paris, împușcat în cap, probabil de cineva aflat în patiserie. *Vyshaya mera* pentru mine. Voi sângera pe trotuar în timp ce un individ pe care nu îl cunosc mă va căuta prin buzunare, ca să-mi ia arma, iar apoi el și tipul cu șapcă Mets vor fi luați de un taxi alb."

Celălalt gând era: „Nu mă vor ucide. Chiar dacă ar fi existat un lunetist pe acoperișul unei clădiri sau într-o cameră din hotelul Piaza Athenée, tipul cu șapcă i-ar fi făcut un semn discret și țintașul și-ar fi făcut treaba. În lumea reală, aceștia nu stau la povești cu tine – numai în filme băieții răi simt nevoia asta patologică să-ți spună povestea vieții lor înainte să apese pe trăgaci, în lumea reală, pericolul este prea mare, iar valul de adrenalină mult prea puternic ca ucigașul să nu vrea să-și termine treaba cât mai repede. Cum s-a întâmplat în Santorini, de exemplu."

Cu toate astea, există întotdeauna un început – prin urmare, nu știam încă dacă să fac pe mine de frică sau de ușurare. M-am uitat la bărbat: era un afro-american în jur de cincizeci de ani, cu trupul zvelt și chip frumos, ușor ridat. „Mai mult *Reject China* decât *Limoges",* mi-am zis eu. Această părere mi s-a confirmat când a venit puțin mai aproape și mi-am dat seama că șchiopăta foarte tare cu piciorul drept.

— Cred că mi-ai spus „domnule Campbell". Te înșeli, am zis eu în franceză, încercând să accentuez fiecare silabă cu acel dispreț caracteristic parizienilor. Nu mă cheamă Campbell, am tras eu de timp, străduindu-mă să înțeleg ce se întâmpla.

— Măcar bine că suntem de acord asupra unui lucru, a zis el în engleză, având în vedere că nu există niciun Peter Campbell care să aibă licență de tranzacționare pe Wall Street, iar fondul de acoperire pe care îl administrează nu există.

De unde naiba știa toate astea? M-am mișcat ușor, punându-l între mine și vitrina patiseriei.

— Dacă nu ești Campbell, atunci cine ești? a continuat el. Jude Garrett, agent FBI și scriitor? Asta ar fi cam greu, ținând cont că este deja mort. Și încă un lucru ciudat legat de Garrett, a adăugat el pe un ton calm, am vorbit cu verișoara lui care locuiește în New Orleans. A fost destul de surprinsă de realizarea lui scriitoricească, deoarece se

îndoia că citise în viața lui vreo carte, darămite să scrie una.
Știa toate lucrurile astea despre mine, iar eu eram încă în viață! Acesta era cel mai important aspect, iar el părea să-l ignore. Am cercetat din priviri acoperișurile, încercând să reperez un lunetist.
El s-a uitat la mine, știind ce făceam, însă nu a părut afectat.
— Uite ce cred eu, domnule Campbell sau cum te-o fi chemat, trăiești sub o identitate falsă, dar ai scris o carte împrumutând numele unui mort, doar ca să fii în siguranță. Cred că ai lucrat pentru guvern și doar câțiva oameni îți cunosc adevăratul nume. Poate nici măcar atâția. Mai cred că nici n-ar fi prea înțelept să te întreb cu ce te-ai ocupat și adevărul este că nici nu mă interesează. Cartea ta este cea mai bună lucrare despre tehnici de investigație pe care am citit-o vreodată. Nu vreau decât să vorbim despre ea.
M-am holbat la el. Într-un sfârșit, am reușit să vorbesc, în engleză de astă dată.
— Vrei să vorbim despre o carte?! Și eu care voiam să te ucid!
— N-aș zice, a replicat el înainte să coboare tonul. Să-ți spun domnul Garrett?
— Campbell, i-am șuierat eu printre dinți. Campbell.
— N-aș zice, domnule Campbell. Cred că eu aș fi cel care ar putea ucide, de fapt.
Avea dreptate, desigur, și – după cum era de așteptat – asta n-a făcut decât să mă înfurie și mai tare. Și-a întins mâna, fără să zâmbească. În timp, mi-am dat seama că era un om care nu zâmbea aproape niciodată.
— Ben Bradley, a zis el pe un ton calm. Locotenent, Departamentul de Omucideri, NYPD.
Neștiind cum să procedez altfel, i-am strâns mâna – un polițist care învăța din nou să umble și un fost agent secret.
Știu că în acea noapte, când ne-am întâlnit pentru prima oară, amândoi am crezut că rasa noastră era pe cale de dispariție și că viețile noastre profesionale luaseră sfârșit, însă – lucru ciudat – întâlnirea dintre noi a avut un impact semnificativ asupra noastră.
Și asta a contat, Doamne, cât de mult a contat! La fel ca și celelalte lucruri. Toate au început să devină importante: crima din Eastside Inn, împușcarea lui Christos Nikolaides în barul din Santorini, operațiunea secretă din Bodrum care fusese un eșec, până și călugărul budist care străbătea drumurile din Thailanda. Dacă aș crede în soartă, aș zice că există o forță care le coordonează pe toate.
În curând aveam să aflu că mă aștepta o sarcină importantă, un lucru care, mai mult decât celelalte, avea să-mi definească întreaga viață. Într-o seară, câteva săptămâni mai târziu, aveam să fiu din nou târât în acea lume secretă și orice speranță pe care o avusesem de a

duce o viață normală avea să dispară, probabil pentru totdeauna. Cum e vorba aceea: „Dacă vrei ca Dumnezeu să râdă de tine, fă-ți planuri.”

Având la dispoziție puține informații, iar timp și mai puțin, am fost însărcinat să găsesc singurul lucru de care orice serviciu secret se teme cel mai mult: un om fără vreo afiliere importantă, fără înregistrare în vreo bază de date și fără cazier judiciar. Un „nepătat”, o fantomă.

Mă tem că nu va fi plăcut ceea ce va urma. Dacă vreți să aveți un somn liniștit, să vă uitați la copiii voștri și să credeți că există speranța unei lumi mai bune decât cea pe care o lăsăm în urmă, atunci ar fi mai bine să nu îl întâlniți.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

PARTEA A DOUA

Capitolul 1

Indiferent câți ani vor trece sau dacă voi fi îndeajuns de norocos, încât să îmbătrânesc la soare, el tot Sarazin va rămâne pentru mine. Acesta era numele de cod pe care i-l dădusem la început și, fiindcă am pierdut mult timp încercând să-i descopăr adevărata identitate, îmi este greu să îl numesc altfel.

Sarazin înseamnă arab sau, într-un sens mult mai vechi, un musulman care lupta împotriva creștinilor. Dacă mergem și mai departe în timp, vom afla că odinioară însemna nomad. Toate aceste înțelesuri i se potriveau ca o mănușă.

Chiar și în ziua de azi ceea ce cunoaștem despre el sunt doar frânturi de informații. Nu e o surpriză, fiindcă și-a petrecut cea mai mare parte din viață ascunzându-se în umbră, acoperindu-și în mod voit urmele ca un beduin în deșert.

Dar orice viață lasă o urmă, orice ambarcațiune lasă un siaj și, chiar dacă deseori nu erau decât niște scăpărări fosforescente în întuneric, le-am urmărit pe toate. M-au purtat prin jumătate din *souks*{14} și moscheile din lume, m-au condus în arhivele statelor arabe și m-au pus față în față cu cei câțiva oameni care ar fi putut să-l cunoască. Mai târziu, chiar și după ce evenimentele din acea vară cumplită luaseră sfârșit, echipe întregi de analiști le-au interogat pe mama și pe surorile acestuia săptămâni la rând și, în ciuda faptului că aș putea fi acuzat că i-am pus cuvinte în gură și gânduri în cap, toate aceste acțiuni mi s-au părut rezonabile. Am ajuns să știu mai multe despre Sarazin și despre familia lui decât orice om de pe planeta asta.

Singurul lucru cert este acela că pe vremea când era tânăr asistase la o decapitare în public. Asta se întâmpla în Jeddah, al doilea mare oraș din Arabia Saudită și, după opinia generală, și cel mai sofisticat. Credeți-mă, afirmația nu este exagerată.

Jeddah se întinde pe țărmul Mării Roșii și când Sarazinul avea paisprezece ani, locuia deja împreună cu părinții și cu surorile lui mai mici într-o vilă modestă de la periferia orașului, îndeajuns de aproape, încât să simtă mirosul de sare. Știu toate astea, deoarece, mulți ani mai târziu, stăteam în fața casei vechi și o fotografiam.

Ca majoritatea saudiților, tatăl băiatului, care era zoolog, disprețuia Statele Unite și țara pe care un ziar arab o numea „târfa lor plătită”: Israelul. Cu toate astea, ura lui nu avea la bază propaganda, sau situația palestinienilor, nici măcar fanatismul religios – nu, era mult mai profundă.

De-a lungul anilor el îi ascultase atât pe cei de la Washington, cât și pe cei de la Tel Aviv și, spre deosebire de majoritatea occidentalilor, a crezut în ceea ce spuneau liderii politici – că obiectivul lor era de a

aduce democrația în Orientul Mijlociu. Fiind un musulman devotat trup și suflet, perspectiva asta l-a înfuriat. Deoarece era un om educat – cel puțin după standardele locale –, el știa că unul dintre principiile democrației era separarea religiei de stat. Cu toate astea, pentru mulți musulmani, religia este statul. Ultimul lucru pe care și-l doresc este ca ele să fie separate.

După părerea lui, singurul motiv pentru care păgânii ar susține un asemenea lucru ar fi ca să dezbine și să cucerească, să slăbească lumea arabă și să o distrugă, continuând astfel o campanie pe care creștinii o începuseră odată cu Prima Cruciadă, în urmă cu o mie de ani și care continuase de atunci.

Ar fi ușor să îl catalogăm pe acest zoolog drept extremist, însă, în lumea crepusculară a politicilor din Orientul Mijlociu, el făcea parte din aripa „moderată" a opiniei publice saudite. Exista totuși un lucru care îl deosebea de ceilalți: părerile lui despre familia regală.

Există multe lucruri care nu îți sunt permise în regatul Arabiei Saudite: să predici despre creștinism, să mergi la cinematograf, să conduci mașina dacă ești femeie, să renunți la credința ta. Dar deasupra tuturor se află o altă prohibiție: să nu critici Casa de Saud, dinastia domnitoare formată din rege, două sute de prinți puternici și douăzeci de mii de membri ai familiei.

Tot anul, prin Jeddah circulaseră zvonuri că regele permisese trupelor americane, soldaților unei țări păgâne, să pătrundă pe pământul sacru al Profetului. La fel de alarmante erau și informațiile care veneau înapoi de la disidenții saudiți din Europa, cum că prinți marcanți pierdeau averi în cazinourile din Monte Carlo și ofereau cu mărinimie ceasuri de aur tinerelor de la „agențiile de modele" din Paris. Ca toți saudiții, zoologul știuse întotdeauna despre palatele aurite și despre stilul de viață risipitor al regelui, însă prostul gust și extravaganța nu sunt *haram* – interzise – în lumea islamică. Prostituția, jocurile de noroc și alcoolul, cu siguranță, sunt.

Desigur, dacă trăiești în Arabia Saudită, poți să-ți exprimi dezgustul față de politicile regelui și de comportamentul familiei lui, poți s-o numești o ofensă adusă lui Dumnezeu dacă vrei și chiar să susții abdicarea lor. Numai să ai grijă să faci toate astea în gând. Dacă vorbești despre acest subiect cu oricine care nu este soția ta sau tatăl tău, chiar folosind cele mai abstracte înțelesuri, este o nesăbuință. Mabahith, poliția secretă saudită – o lege în sine –, și rețeaua ei de informatori aud tot și știu tot.

Era târziu, într-o zi de primăvară, când patru agenți, toți îmbrăcați în tunici albe numite *thobes* și obișnuitele turbane roșu cu alb, i-au făcut o vizită la serviciu zoologului. S-au legitimat și l-au condus afară din birou, traversând o zonă cu laboratoare și computere și ieșind în parcare.

Cei douăzeci și ceva de oameni care munceau în acel sector al Departamentului de Biologie Marină de la Marea Roșie au văzut cum ușa s-a închis în urma lui, însă nimeni nu a spus nimic, nici măcar cei mai apropiați prieteni ai lui – unul dintre ei fiind, cu siguranță, informatorul.

Nu vom afla niciodată de ce a fost acuzat zoologul sau cum s-a apărat, deoarece procedurile juridice saudite, desfășurate în secret, nu se preocupă cu amabilități care necesită timp, cum ar fi: martorii, avocații, jurații sau chiar dovezile.

Sistemul se bazează în întregime pe declarațiile semnate obținute de la poliție. Este ciudat cum metodele de tortură reprezintă unul dintre puținele lucruri care traversează toate granițele rasiale, religioase și culturale – miliția amărâtă din Rwanda, care venerează stafiile, folosește cam aceleași metode ca și catolicii bogați ce monitorizează securitatea statului în Columbia. Drept rezultat, polițiștii musulmani care l-au închis pe zoolog într-o celulă dintr-o închisoare din Jeddah nu aveau nimic nou de oferit – doar o baterie de camion foarte rezistentă cu clești speciali pentru organele genitale și sfârcuri.

Familia zoologului și-a dat seama de catastrofa care urma să se abată asupra ei atunci când el nu s-a mai întors acasă de la serviciu. După rugăciunile de seară membrii familiei au dat mai multe telefoane unor colegi ai lui, însă aceștia fie nu răspundeau, fie păreau total dezinteresați. Din experiențe neplăcute, oamenii învățaseră că cei care ascultau convorbirile telefonice vor lua în vizor pe oricine ar fi încercat să ajute familia unui criminal. Devenind din ce în ce mai disperată, soția zoologului a fost în cele din urmă de acord ca fiul ei de paisprezece ani să meargă în căutarea lui. Nu putea face acest lucru ea însăși, deoarece legea saudită interzicea ca o femeie să iasă în public dacă nu era însoțită de fratele, tatăl sau soțul ei.

Adolescentul și-a lăsat mama și surorile și a plecat pe motoretă, un cadou primit cu un an în urmă de ziua lui de la tatăl său. Luând-o pe străduțe lăturalnice, băiatul a gonit cu viteză până a ajuns la un grup de clădiri de birouri de pe țărmul mării unde a găsit mașina tatălui său, părăsită în parcare. Numai într-un stat polițist un copil se roagă ca părintelui său să nu i se fi întâmplat nimic decât un simplu accident. Invocându-l pe Allah ca tatăl lui să zacă inconștient undeva în clădirea întunecată, băiatul s-a apropiat de intrare.

Paznicul pakistanez, aflat la postul lui în pavilionul din interiorul învăluit în întuneric, a tresărit când a văzut fața unui băiat dincolo de ușile din sticlă. Strigând într-o arabă stâlcită, acesta i-a făcut semn băiatului să plece, apoi a înșfăcat un baston, pregătit să descuie ușile și să-l folosească dacă era nevoie.

Dar băiatul nu s-a clintit din loc – striga disperat în arabă, implorând ajutorul Profetului și zicând ceva în legătură cu tatăl lui

care dispăruse. Abia atunci și-a dat seama paznicul că vizita era legată de evenimentul care provocase acel val de zvonuri toată după-amiaza. S-a holbat la fața transpirată a copilului, mult prea tânăr să se agațe de asemenea speranțe mici, și a lăsat bastonul jos. Poate faptul că și el avea copii a schimbat ceva în interiorul paznicului, iar el a făcut un lucru care nu îl caracteriza deloc – a riscat.

Stând cu spatele la camerele de înregistrare care supravegheau ușile și gesticulând ca și când încerca să-l facă pe băiat să plece, el i-a spus ceea ce știa: patru membri ai poliției de stat, conduși de un colonel, îl ridicaseră pe tatăl lui în cătușe. Conform spuselor șoferului lor – un pakistanez de-al lui cu care băuse o ceașcă de ceai –, aceștia îl urmăriseră în secret luni întregi, „însă bagă de seamă, a zis el, vorbeau despre acuzația de *corupție în lume”,* un termen atât de general, încât nu avea decât un singur înțeles. Aducea pedeapsa cu moartea.

— Spune-i familie tale, a continuat pakistanezul, că trebuie să acționeze repede dacă vrea să-l salveze.

Zicând astea, el a deschis ușile ca și când și-ar fi pierdut răbdarea și, ținând seama de camerele de supraveghere, a început să-și legene amenințător bastonul. Băiatul a fugit la motoretă și a plecat. Nepăsându-i deloc de propria persoană, a traversat în viteză parcarea, într-un nor de praf și a țâșnit printre porți.

Cu toate că nimeni nu va ști niciodată sigur, îmi imaginez că sufletul îi era sfâșiat în două: copil fiind, își dorea cu disperare alinarea mamei, dar ca bărbat – capul familiei în absența tatălui său – avea nevoie de sfatul altor bărbați. Nu exista decât o singură cale să soluționeze acest conflict – era arab, iar asta însemna două mii de ani de moștenire legată de orgoliul bărbătesc.

Prin urmare, era lesne de înțeles că o va lua înspre nord, în partea întunecată a orașului, acolo unde se afla casa bunicului său.

Pe drum, un sentiment sumbru de conștientizare a început să crească în sufletul lui. Știa că tatăl său era închis într-un vagon destinat transportului de vite și păzit de cei de la securitatea de stat, și și-a dat seama că va fi nevoie de o *wasta* enormă ca să schimbe cursul evenimentelor. În absența democrației și a unei birocrații eficiente, lumea arabă funcționează pe bază de *wasta* – asta înseamnă legături, influență, o rețea de favoruri vechi și istorie tribală. Cu *wasta,* ușile – chiar și cele ale palatelor – se deschid. Fără ea, ele rămân închise pentru totdeauna.

Băiatul nu se mai gândise la asta înainte, însă, în acel moment, a înțeles că familia lui, inclusiv bunicul pe care îl iubea atât de mult, erau oameni modești: cu ambiții modeste și legături modeste. Pentru ei, încercarea de a-i convinge pe cei de la securitatea de stat să renunțe la acuzația pe care ei o considerau a fi un atac la Casa de

Saud ar fi… ei bine, ar fi ca și cum ai lupta cu un cuțit într-un război nuclear.

Către sfârșitul nopții – după ce lungul și tainicul sfat ținut cu unchii, bunicul și verișorii lui nu dusese la niciun rezultat – a știut că a avut dreptate în privința șanselor lor. Asta nu însemna că ei aveau de gând să renunțe – timp de cinci luni familia, aproape să cedeze din cauza stresului, a încercat să penetreze gulagul saudit și să descopere acel licăr de speranță ascuns în labirintul lui.

Ce au obținut în urma eforturilor lor? Nicio informație, niciun ajutor din partea guvernului și, cu siguranță, nicio veste despre zoolog. La fel ca și victimele atentatului din 11 septembrie, el plecase la serviciu într-o dimineață și nu se mai întorsese acasă.

Era pierdut într-un labirint supranatural, prins în mijlocul stafiilor care ocupau sute de celule ticsite. Acolo el a aflat repede că toți sfârșesc prin a semna o mărturisire, un testament înainte de a fi torturați prin șocurile electrice generate de o baterie de camion. Trebuie precizat însă că prizonierii erau împărțiți în două grupuri distincte.

Cei din primul grup se lăsau pe mâna credinței, sau a lui Allah, și își mâzgăleau semnătura pe acel document afurisit. Cei din al doilea grup credeau că singura lor speranță era să semneze documentul, ca să ajungă, în cele din urmă, în fața unui judecător. Atunci își puteau retracta mărturisirea și să-și susțină nevinovăția.

Asta a fost exact strategia pe care a adoptat-o și zoologul, însă sistemul juridic saudit găsise o cale să rezolve problema respectivă – prizonierul este, pur și simplu, dat pe mâna poliției, ca să explice de ce s-a răzgândit. Este mult prea deprimant să vorbim despre asemenea metode „îmbunătățite" folosite împotriva acestor bărbați și femei – e suficient să spunem că nimeni nu a ajuns vreodată în fața unui judecător și să-și retracteze astfel mărturisirea a doua oară. Niciodată.

După ce recunoscuse, în cele din urmă, și fusese acuzat de declarații instigatoare și de „corupție în lume", călătoria zoologului prin sistemul juridic se oprise brusc înaintea ultimei etape: execuția.

Cauza: unele probleme legate de trafic în centrul orașului Jeddah. Era nevoie de o înștiințare prealabilă de zece zile, pentru a închide parcarea uriașă din fața moscheii principale. Doar atunci se putea ridica în mijlocul ei eșafodul din marmură albă.

Capitolul 2

Spectatorii au început să se adune dimineața devreme, de îndată ce au văzut baricadele ridicându-se și echipa specială de tâmplari înălțând eșafodul. Anunțurile publice referitoare la execuții sunt rare în regat, însă vestea se răspândește prin intermediul mobilelor și al mesajelor.

În câteva ore, mase mari de oameni se adunau în parcare, iar când un băiat de doisprezece ani – cel mai bun prieten al Sarazinului – a trecut cu mașina pe acolo, împreună cu tatăl său, și-a dat seama imediat ce însemna asta. Era vineri – ziua de odihnă a musulmanilor – și traficul era îngrozitor, prin urmare, copilul a reușit să ajungă acasă abia peste o oră. S-a urcat imediat pe bicicletă și a pedalat treisprezece kilometri, ca să-i spună prietenului său ceea ce văzuse.

Temându-se de ceea ce era mai rău și fără să-i spună nimic mamei sale sau surorilor lui, Sarazinul s-a urcat pe motoretă, luându-l și pe prietenul lui cu el, și s-a îndreptat către cornișă, drumul ce șerpuia pe marginea Mării Roșii și care ajungea în Jeddah.

Când băieții au ajuns la mare, rugăciunile de la prânz se încheiaseră deja în marea moschee și sute de bărbați ieșeau ca să se alăture maselor de spectatori care așteptau în parcare. *Thobe*-urile albe ca laptele cu care erau îmbrăcați bărbații formau un contrast uluitor în lumina puternică a soarelui de vară cu grupurile de femei înveșmântate în *abbaya* negre și purtând voaluri pe față. Numai copiii îmbrăcați în blugi și cămăși aduceau o pată de culoare.

Execuțiile sunt singura formă de distracție permisă în Arabia Saudită – filmele, concertele, dansul, piesele de teatru, chiar și cafenelele unde e permis accesul femeilor sunt interzise. Însă toată lumea este invitată, chiar și femeile și copiii, să vadă cum cineva își pierde viața. Lăsând deoparte inovațiile moderne, cum ar fi injecțiile medicale și chiar plutonul de execuție, metoda saudită părea să fie pe placul mulțimii: decapitarea în public.

Erau aproape 43°C pe cornișă în acea zi, iar dogoarea se ridica din asfalt în valuri tremurătoare, în timp ce motoreta traversa în viteză traficul de sfârșit de săptămână. În față se dezlănțuia haosul: drumul era distrus, deoarece se construia un pasaj nou, echipamentele de construcții blocau o bandă de circulație, iar coada de mașini se întindea pe mai multe sute de metri.

Sub casca sufocantă, băiatul zoologului se simțea răvășit. Era atât de speriat, încât aproape îi venea să vomite și spera cu disperare să fie vorba despre vreun traficant de droguri african dus pe eșafod. Nu voia să se gândească la faptul că, dacă se înșela, ultima imagine a tatălui său va fi aceea în care el stătea în genunchi pe marmură, cu muștele bâzâind în jurul lui și sabia de argint dispărând într-un șuvoi

roșu.

Văzând traficul impenetrabil din fața lui, băiatul a ieșit cu motoreta de pe acostament, într-un nor de praf și reziduuri, și a intrat pe terenul accidentat al șantierului.

În ciuda masei mari de oameni adunați pentru spectacol, nu era gălăgie în parcare – nu se auzea decât murmurul vocilor și sunetul unui *mullah* care citea dintr-un Coran prin intermediul sistemului de sonorizare al moscheii. Treptat, murmurul a încetat când o mașină oficială a trecut prin cordon și s-a oprit în fața eșafodului.

Din vehicul a coborât un bărbat solid, îmbrăcat într-o *thobe* albă, și a urcat cele cinci trepte ale eșafodului. Peste piept purta o curea din piele lustruită care se termina la șoldul stâng cu o teacă în care se afla o sabie lungă și curbată. Acesta era călăul. Numele lui era Sa'id bin Abdullah bin Mabrouk al-Bishi și era cunoscut ca fiind cel mai priceput din regat, reputația lui având la bază o procedură denumită „amputație pe diagonală". Cu mult mai dificilă decât o decapitare simplă și folosită drept pedeapsă pentru jafurile pe autostradă, metoda în sine necesită folosirea cuțitelor personalizate, pentru a tăia mâna dreaptă și piciorul stâng al prizonierului. Exersând cu sârguință acest procedeu, Sa'id al-Bishi ridicase de-a lungul anilor standardul pedepselor publice din Arabia Saudită. Doar ocazional mai vedea publicul un călău ciopârțind capul sau membrele prizonierului, pentru a le desprinde de corp.

După ce călăul i-a salutat pe câțiva privitori, abia având timp să se familiarizeze cu spațiul de lucru, a văzut o dubă albă care înainta prin mulțime. Un polițist a ridicat o barieră, iar vehiculul prevăzut cu aer condiționat a oprit lângă trepte. Când ușile din spate s-au deschis, privitorii și-au lungit gâturile ca să îl poată vedea pe pasager.

Zoologul a ieșit din dubă și a pășit pe caldarâmul încins – era în picioarele goale, legat la ochi cu o fâșie de pânză albă și groasă, iar mâinile îi erau prinse la spate cu cătușe.

Printre privitori se aflau oameni care îl cunoșteau, sau care credeau că îl cunoșteau, însă ei au avut nevoie de câteva momente ca să-i recunoască trăsăturile. Numai Dumnezeu știe ce îi făcuse poliția secretă în ultimele cinci luni, dar părea că se micșorase – era doar o umbră, iar trupul îi era deformat și micșorat. Semăna cu acei bătrâni străvezii pe care îi vezi uneori în aziluri. Avea treizeci și opt de ani.

Știa exact unde se afla și ce se întâmpla – un oficial al așa-zisului minister de Justiție venise la el în celulă în urmă cu patruzeci de minute și îi citise o sentință formală. Era pentru prima oară când afla că fusese condamnat la moarte. În timp ce era condus încet de doi polițiști sus, pe scările eșafodului, el și-a ridicat fața către soare și a încercat să-și îndrepte umerii, cel puțin așa ziceau martorii. Sunt

convins că nu a vrut ca fiul și fiicele lui să audă că tatăl lor nu a avut curaj.

Pe cornișă șoferii blocați în trafic priveau cu un amestec de dezgust și invidie cum motoreta trecea în viteză pe lângă ei, folosind șantierul pe post de autostradă personală. Copii nenorociți!

Băiatul conducea motoreta pe lângă furtunurile de apă încolăcite, pe care muncitorii din Bangladesh încălziți le foloseau ca să se ude și să nu leșine din cauza căldurii, apoi a traversat în zigzag o pădure de piloni din beton. Mai avea aproximativ șapte minute până să ajungă în piață.

Nu cred că ar fi putut explica de ce făcuse acea cursă nebună, nici măcar mai târziu. Ce avea de gând să facă el acolo? Eu cred că, din cauza fricii și a suferinței, singurul lui gând a fost acela că era parte din sufletul și trupul tatălui său și că o astfel de legătură cerea prezența lui acolo. A virat puternic la stânga, printre maldărele de reziduuri, apoi a luat-o și mai repede spre o șosea care ducea la piață. Era blocată cu un gard din sârmă, însă, în partea cealaltă a grămezilor de bare din oțel armat, a zărit o deschizătură îndeajuns de largă, încât să-i permită să se strecoare. Allah era cu el!

A virat și mai mult la stânga, făcând slalom printre stivele de bare, trimițând nori de praf fin în aer și apropiindu-se tot mai repede de deschizătura îngustă. Va reuși!

Zoologul, legat la ochi pe eșafod, a simțit o mână pe gât care l-a apăsat în jos. Era a călăului care i-a spus să îngenuncheze. În timp ce se lăsa în jos, căldura soarelui pe care o simțea pe față îi indica faptul că se afla cu fața la Mecca, situată la o distanță de șaizeci și patru de kilometri. Casa lui era în direcția aceea, iar gândul că soția și copiii lui se găseau în acel loc drag i-a adus acel sentiment dureros de despărțire.

Călăul l-a apucat de umeri pe bărbat – spadasinul făcuse treaba asta de nenumărate ori și știa exact când un condamnat trebuia liniștit. În difuzorul moscheii s-a auzit o comandă.

În toată piața, care se întindea de la clădirea sobră a Ministerului Afacerilor Externe și până la fâșia de iarbă din fața moscheii, mii de oameni au îngenuncheat cu fața la Mecca pentru a se ruga. La fel ca toți musulmanii pioși, zoologul știa cuvintele pe dinafară și a început să le rostească în șoaptă împreună cu restul mulțimii. Știa și cât dura rugăciunea – după estimările lui, mai avea patru minute de trăit.

Băiatul, pe jumătate orbit de norul de praf pe care îl ridicase în aer motoreta lui, nu a văzut grămada de bare decât când a fost prea târziu. O țeavă care ieșea aproape un metru în afara stivei intrase deja între spițele roții din față când a observat el.

Reacția lui a fost incredibilă – a virat motoreta într-o parte, dar nu îndeajuns de repede. Deoarece bara era învârtită de roata din față,

spițele acesteia au început să se desprindă. Bucăți de aliaj subțire au pătruns în rezervorul de benzină și în chiulasă, roata s-a rupt, furca s-a înfipt în pământ, apoi motoreta s-a oprit brusc. Fiul zoologului și prietenul său au zburat peste ghidon și au aterizat în praf. Motoreta a ajuns un morman de fiare și ei aproape că și-au pierdut cunoștința.

Un automobilist șocat, care văzuse toată scena de pe cornișă, a ajuns la ei imediat ce rugăciunea din parcare luase sfârșit și mulțimea se ridicase în picioare. Călăul s-a apropiat de prizonierul îngenuncheat, iar peste piață s-a așternut tăcerea. Spadasinul a ajustat ușor unghiul gâtului zoologului și spectatorii aflați îndeajuns de aproape au auzit cele câteva cuvinte pe care cei doi le-au schimbat.

Mulți ani mai târziu am vorbit cu câțiva oameni prezenți în acea zi în piață. Printre aceștia, s-a numărat și Sa’id al-Bishi, călăul. Am servit un ceai împreună în *majlis*-ul – camera de oaspeți – casei lui și l-am întrebat ce îi spusese zoologul.

— Rar se întâmplă ca un prizonier să spună ceva într-o astfel de situație, mi-a mărturisit Said al-Bishi, și-atunci nu ai cum să uiți, desigur. El a inspirat adânc. A fost scurt, dar a spus-o cu toată convingerea. Mi-a zis: „Singurul lucru care contează este acela că Allah și poporul saudit îmi iartă păcatele.”

Al-Bishi a tăcut și a privit înspre Mecca – se pare că asta a fost tot. Eu am încuviințat reverențios.

— *Allahu Akbar,* am murmurat eu drept răspuns. „Mare este Dumnezeu.”

A luat o gură de ceai, privind în gol, căzut pe gânduri și meditând asupra înțelepciunii de care dă dovadă un om în ultimele clipe de viață. L-am privit în continuare, dând din cap a înțelegere. Singurul lucru pe care nu trebuie să îl faci într-o țară arabă este să acuzi pe cineva că minte, nici măcar indirect.

Drept urmare, am continuat să-l privesc, iar el a continuat să cugete. Afară auzeam clipocitul apei din fântâna aflată în frumoasa lui curte și forfota servitorilor din odăile femeilor. Fiind călăul statului, trebuie să fi fost plătit destul de bine.

În cele din urmă, a început să se foiască pe scaun, apoi mi-a aruncat o privire să vadă dacă eram genul tăcut sau îi făcusem vizita cu un scop anume.

Nu mi-am luat ochii de la el, iar călăul a râs.

— Ești destul de inteligent pentru un occidental, mi-a zis el, și-acum haide să discutăm despre ce a spus prizonierul cu adevărat, ce zici? Când m-am aplecat deasupra lui, i-am zis să își expună gâtul cât mai mult posibil și să nu se miște – asta ar fi ușurat lucrurile pentru amândoi. Nu a părut să-i pese, doar mi-a făcut semn să vin mai aproape. Cineva trebuie să-i fi rănit interiorul gurii – cu un electrod, poate –, deoarece nu putea vorbi prea bine. „Îl cunoști pe Rege?” m-a

întrebat el. Cu toate că m-a luat prin surprindere, i-am răspuns că am avut onoarea să îl întâlnesc pe Maiestatea Sa de câteva ori. A încuviințat din cap ca și când s-ar fi așteptat la acest răspuns. „Data viitoare când îl vezi spune-i vorba aceasta americană: „Poți ucide gânditorul, dar nu poți ucide gândul.” Călăul s-a uitat la mine și a ridicat din umeri.

— Și i-ați transmis aceste cuvinte? l-am întrebat eu. Regelui, vreau să zic.

Călăul a râs.

— Nu, a răspuns el. Știind ce alternative aveam, am preferat să-mi păstrez capul pe umeri.

Nu era nevoie să-l întreb ce a urmat – ceilalți oameni din parcare îmi povestiseră deja. Când al-Bishi a încheiat schimbul de replici cu prizonierul, o briză puternică a suflat dinspre Marea Roșie; aproape toți și-au amintit de acest lucru, deoarece se simțea fierbinte pe asfalt. Călăul s-a ridicat și și-a tras sabia cu o mișcare sigură. A făcut un singur pas în spate și a măsurat distanța din priviri, înainte să își proptească bine picioarele.

Din sistemul de sonorizare al moscheii răsuna un sunet static. Al-Bishi a ținut sabia pe orizontală, și-a îndreptat spatele și și-a ridicat bărbia, ca să-și accentueze profilul – când m-am întâlnit cu el, nu am putut să nu-i observ vanitatea. Cu o mână, a ridicat sabia și, când vârful a ajuns sus, toți ochii din piață l-au urmat, aproape orbiți de lumina albă a soarelui de deasupra lui.

El a ezitat, iar sabia a scânteiat de parcă ar fi vrut să mai îndulcească drama pe care urma să o provoace, apoi a apucat mânerul și cu cealaltă mână și a coborât lama cu o viteză uluitoare. Tăișul lamei a lovit cu precizie ceafa zoologului. Prizonierul nu s-a mișcat, așa cum i se spusese.

Singurul lucru de care își amintește toată lumea este sunetul – puternic și ud, ca și când cineva ar tăia un pepene verde. Lama a secționat coloana vertebrală, arterele carotide și laringele zoologului până când capul s-a desprins.

Acesta s-a rostogolit pe marmură, cu pleoapele care se zbăteau, urmat de un șuvoi de sânge țâșnind din arterele tăiate. Trunchiul decapitat al zoologului a părut că plutea o clipă, ca și când s-ar fi aflat în stare de șoc, apoi s-a înclinat în față, în propriul lichid.

Călăul a rămas nemișcat în *thoba* lui obișnuită și și-a privit opera de artă. Sunetul static din sistemul de sonorizare a fost înlocuit cu o rugăciune musulmană, un roi de muște a început să se adune, iar mulțimea din piață a început să aplaude.

Fiul mortului – abia respirând după ce fugise, cu partea stângă a corpului zdrelită și cu o batistă înfășurată în jurul mâinii care îi sângera – a intrat șchiopătând în parcare imediat după ce corpul

neînsuflețit al tatălui său fusese pus în interiorul rece al dubei albe. Iată motivul pentru care vehiculul era prevăzut cu aer condiționat – nu pentru confortul celor vii, ci să înlăture mirosul mortului.

Majoritatea spectatorilor plecase, lăsându-i pe polițiști să înlăture barierele și pe câțiva muncitori din Bangladesh să spele marmura.

Băiatul a privit în jurul lui, încercând să zărească pe cineva cunoscut și să-l întrebe despre identitatea prizonierului executat, însă oamenii se deplasau repede ca să scape de vânt, trăgându-și în jos basmalele în carouri la fel ca beduinii, pentru a-și proteja fața. În partea cealaltă a peticului de iarbă, un *muezzin* – ajutorul conducătorului moscheii – trăgea obloanele din lemn și încuia clădirea, ca să o apere de ceea ce părea a fi o furtună puternică de nisip.

Biciuit de vânt, băiatul a alergat și l-a strigat pe acesta prin grilajul de fier, întrebându-l de un nume, de o profesie. Muezinul s-a întors și, ducându-și mâna la față ca să o apere de nisip, i-a răspuns. Din cauza vântului, băiatul nu a reușit să audă decât un singur cuvânt: zoolog.

Înregistrările camerelor de supraveghere care monitorizau piața – descoperite mult mai târziu – au arătat că muezinul și-a reluat activitatea și nici măcar nu l-a văzut pe băiat întorcându-se și holbându-se la eșafodul din marmură, cu trupul biciuit de vântul fierbinte și cu sufletul încărcat de o mâhnire devastatoare. A rămas nemișcat minute în șir și, hotărând să se comporte ca un bărbat și să nu plângă, el semăna cu o statuie măturată de vânt.

Fie vorba între noi, cred că în acea stare de abandonare parcurgea cu repeziciune, mental, multe dimensiuni – ca mulți oameni care trăiesc o dramă cumplită, el s-a desprins de spațiu și timp. Probabil că ar fi rămas acolo ore în șir dacă nu s-ar fi apropiat de el un polițist care i-a strigat să plece, iar el a fugit ca să scape de bastonul de bambus al acestuia.

În timp ce mergea împleticindu-se prin nisipul învolburat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și singur într-un oraș pe care începuse să-l urască, a scos un singur țipăt sfâșietor. Mai târziu mi s-a spus că fusese un țipăt de durere, dar eu știam că nu era așa. Era primul țipăt al nașterii.

Într-un proces la fel de sângeros și de dureros ca și latura lui fizică, într-o parcare din centrul orașului Jeddah, măturată de vânt, se năștea teroristul Sarazin. În timp, din dragoste nețărmurită pentru tatăl lui, el avea să se transforme într-un adept fanatic al islamismului conservator, într-un dușman al tuturor valorilor occidentale, într-un distrugător declarat al monarhiei Fahd și într-un susținător al violenței jihadului. Mulțumesc Arabiei Saudite, mulțumesc.

Capitolul 3

În pofida bogăției colosale, a vastelor rezerve de petrol și a afinității pentru armamentul american de ultimă generație, iată că există și unele care nu funcționează în Arabia Saudită. Mijloacele de transport în comun din Jeddah, de exemplu.

Deoarece motoreta ajunsese o epavă, fiul zoologului nu avea alt mijloc de transport decât cel în comun, care – din cauza orarului neregulat și a furtunii de nisip ce devenea din ce în ce mai intensă –, a făcut ca vestea execuției să ajungă acasă cu douăzeci de minute mai repede decât el.

Familia lui numeroasă se adunase deja în *majlis*-ul modest al vilei lor, iar mama lui inducea tuturor celor prezenți o teroare crescândă – între valurile de durere și de neîncredere, ea se răzvrătea împotriva propriei țări, împotriva sistemului juridic din Arabia Saudită și chiar împotriva familiei regale. Cu toate că niciun bărbat saudit, cu atât mai puțin societatea, nu ar fi recunoscut, ea era aproape întotdeauna cea mai înțeleaptă persoană din încăpere.

Atacul ei înverșunat a luat sfârșit doar când cineva s-a uitat afară pe fereastră și l-a văzut pe fiul ei apropiindu-se. Cu răsuflarea înecată de lacrimi, ea și-a întâmpinat fiul în hol, disperată că el fusese martor la execuția propriului tată.

Când el a clătinat din cap și i-a povestit despre accidentul de motoretă de pe șantier, ea a căzut în genunchi pentru prima și singura dată și i-a mulțumit lui Allah pentru fiecare rană de pe trupul copilului. Băiatul s-a aplecat, și-a ridicat mama și, peste umărul ei, le-a văzut pe cele două surori ale sale stând singure, ca și cum ar fi fost izolate pe o insulă pustie a propriei disperări.

Le-a îmbrățișat pe toate trei și le-a povestit despre cea din urmă durere care îl apăsase tot drumul înspre casă, și la care nimeni nu se gândise – fiind prizonier executat, nu aveau voie să-i facă o slujbă, să-l îngroape, nu puteau să-i închidă pleoapele, nici să-l spele și să-l înfășoare în giulgiu după ritualul islamic, ca un ultim omagiu adus tatălui. Trupul lui avea să fie aruncat într-o groapă comună, iar mormântul lui nu avea să fie marcat. Dacă vor avea noroc, unul dintre gropari îl va așeza pe partea dreaptă, cu fața către Mecca. Dacă vor avea noroc.

În lunile care au urmat, a mărturisit mama într-un interogatoriu ulterior, atmosfera apăsătoare în urma pierderii care s-a instalat în casă nu a fost tulburată aproape de nimic. În afară de membrii apropiați ai familiei, nimeni nu i-a vizitat, nimeni nu i-a sunat – din cauza naturii infracțiunii, familia era ostracizată de prieteni și de comunitate, în general. Într-un fel, și familia fusese aruncată și îngropată într-un mormânt nemarcat. Chiar și așa, trecerea timpului

le-a mai alinat durerea, iar băiatul – un student eminent – și-a luat cărțile și și-a continuat studiile acasă. Și, mai mult decât orice, a unit familia – la urma urmei, educația este o speranță pentru un viitor mai bun, indiferent cât de imposibil ar fi părut în acel moment.

Apoi, la opt luni după execuție, la orizont s-a întrezărit o lumină – fără ca familia să știe, bunicul muncise fără întrerupere pentru ei. Cu ajutorul puținei *wasta* pe care o avea și al mitei pe care abia și-o permitea, el reușise să obțină pașapoarte, permise de ieșire și vize pentru nora lui și pentru cei trei copii ai ei. Cu siguranță, era o mărturie a dragostei pe care le-o purta, însă adevărul era că familia reprezenta o rușine pentru autorități, iar acestea erau mai mult decât bucuroase să le dea drumul să plece. Indiferent care era motivul, bunicul a sosit într-o seară târziu, i-a dat familiei vestea uimitoare și le-a spus că vor pleca dimineața devreme înainte ca oamenii care îl ajutaseră să se răzgândească.

Toată noaptea ei și-au împachetat puținele lucruri la care țineau, au mai făcut o ultimă oprire în tărâmul amintirilor și, neavând de la cine să-și ia rămas-bun, au plecat la drum la ivitul zorilor. Convoiul format din patru vehicule de familie supraîncărcate s-a deplasat timp de douăsprezece ore – peste întinderea țării, prin deșertul fără sfârșit, pe lângă câmpuri de petrol nesfârșite – până când, la asfințit, a ajuns la apele turcoaz din Golful Arabiei.

Arcuindu-se peste apă ca un colier, se zărea pasarela strălucitoare care lega Arabia Saudită de insula independentă Bahrain. Se întindea pe o distanță de douăzeci și cinci de kilometri peste poduri și viaducte, un triumf al ingineriei olandeze cunoscut sub denumirea Pasarela Regelui Fahd. La fiecare kilometru erau panouri uriașe cu monarhul saudit care zâmbea familiei în timp ce aceasta traversa oceanul, o ironie pe care băiatul o înțelegea – era omul care semnase sentința de execuție a tatălui său. Chipul lui Fahd, pe care îl ura, a fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să-și părăsească țara.

După ce i-au mituit pe cei de la graniță, bunicului și celor trei verișori li s-a permis să intre pentru puțin timp în Bahrain fără acte, ca să transporte cu feribotul bunurile familiei la o casă pe care bătrânul o închiriase prin intermediul unui prieten al unui vecin. Nimeni n-a spus nimic, dar când au văzut-o cu toții s-au simțit descurajați.

Casa dărăpănată se afla în mijlocul unei curți mizerabile, în sectorul semi-industrial al capitalei țării, Manama. Ușa de la intrare era deschisă și atârna, instalația de apă abia dacă funcționa, iar curent electric nu exista decât în două camere – însă atunci nu mai putea fi cale de întoarcere și oriunde era mai bine decât în Jeddah.

După ce lucrurile sărăcăcioase ale familiei au fost, în cele din urmă, descărcate, mama băiatului s-a retras în bucătăria distrusă

împreună cu bătrânul și a încercat să-i mulțumească în șoaptă pentru tot ceea ce făcuse pentru ei. El a clătinat din cap, i-a așezat un sul mic de bancnote în palmă, zicându-i că îi va mai trimite – nu mult, dar suficienți – în fiecare lună. Ea și-a mușcat buzele, încercând să nu plângă din cauza generozității lui, iar bătrânul s-a îndreptat agale către nepoatele lui – care priveau din curtea mizerabilă – și le-a îmbrățișat.

Apoi s-a întors și a ezitat – lăsase partea cea mai grea la sfârșit. Nepotul lui, conștient de ce urma, încerca să pară ocupat cu deschisul cutiilor pe veranda din spate. Bunicul lui s-a apropiat și a așteptat ca el să-și ridice privirea. Fiind bărbați, niciunul nu știa câtă emoție să arate, asta până când bunicul și-a întins brațele și l-a strâns pe băiat la pieptul lui. Nu era momentul să fie mândru, era bătrân și numai Dumnezeu știa dacă avea să-l mai vadă vreodată pe nepotul lui.

A făcut un pas în spate și l-a privit pe tânăr – în fiecare zi se gândea cât de mult semăna cu băiatul lui, cel pe care îl executaseră. Și cu toate astea, viața continuă cu copiii noștri și cu copiii copiilor noștri, și nici măcar un rege nu poate împiedica lucrul ăsta. S-a întors brusc și s-a îndreptat către vehicul, strigându-le verișorilor să pornească motorul. Nu a privit în urmă, de teamă ca familia să nu îi vadă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Băiatul, înconjurat de mama și de surorile lui, a rămas multă vreme în întunericul care începea să se lase, privind cum luminile vieții lor anterioare dispăreau în noapte.

Capitolul 4

Două zile mai târziu, pentru prima oară în viața ei de adult, mama copiilor a ieșit în public neînsoțită de un bărbat. Cu toate că îi era teamă și rușine, nu avea de ales – dacă nu își antrena copiii în diverse activități, singurătatea și sărăcia lor i-ar fi copleșit.

Singură într-o țară străină, fără rude și prieteni, a găsit stația de autobuz, și-a urcat copiii în el și s-au plimbat împreună ore în șir prin centrele comerciale din oraș. Era o revelație. Niciunul nu mai trăise experiența unui islamism liberal și priveau cu gura căscată la posterele care prezentau filme americane și filme muzicale de la Bollywood[15], se holbau la femeile occidentale îmbrăcate în maiouri și pantaloni scurți și nu le venea să creadă că femeile musulmane în *abbaya* elaborate renunțaseră la văluri în favoarea ochelarilor de soare Chanel.

Pe băiat, un lucru l-a surprins cu desăvârșire. Singurele chipuri feminine pe care le zărise vreodată erau cel al mamei lui și cele ale rudelor apropiate – nici măcar nu văzuse fotografii cu femei: revistele și panourile care înfățișau femei cu fața descoperită erau interzise în Arabia Saudită. Prin urmare, în magazinele din Bahrain, avea deja un element de comparație, a aflat ceva ce altminteri nu ar fi conștientizat – mama lui era frumoasă.

Firește că toți băieții cred asta despre mamele lor, însă băiatul știa că era o idee preconcepută. Ea avea numai treizeci și trei de ani, pomeți proeminenți, un ten impecabil și ochi mari, migdalați care sclipeau de inteligență. Nasul îi era fin și drept, ceea ce făcea ca privirea să se îndrepte imediat către buzele ei perfecte. Mai mult de-atât, suferința ei recentă îi conferise o grație și o mândrie cu mult deasupra condiției ei modeste.

Într-o seară, nu mult după ce au ajuns în Bahrain, când surorile lui merseseră la culcare, el s-a așezat sub un bec prins doar prin două fire de sârmă de tavanul bucătăriei și i-a spus mamei lui pe un ton șovăitor cât de drăguță era. Ea a râs și i-a sărutat creștetul capului, dar mai târziu, în pat, a început să plângă în tăcere – când un băiat observă frumusețea unei femei înseamnă că începe să se maturizeze, iar ea știa că avea să-l piardă.

În săptămânile care au urmat ea a reușit să-i înscrie pe cei trei copii la școli publice bune, iar băiatul, după șase încercări, a găsit o moschee suficient de strictă și de antioccidentală, încât să primească aprobarea tatălui său, dacă ar fi trăit. Un adolescent de cincisprezece ani care a intrat acolo de pe stradă reprezenta o achiziție neobișnuită pentru orice grup religios. Așadar, în prima vineri după rugăciune, imamul, care era orb din naștere, împreună cu câțiva bărbați l-au invitat la ceai într-o grădină splendidă din spatele clădirii.

Stând sub un copac violet jacaranda, băiatul n-a dezvăluit aproape nimic despre întâmplările care îl aduseseră în Bahrain, însă bărbații nu s-au lăsat păcăliți ușor și, neputându-l minți pe imam, acesta le-a povestit, în cele din urmă, frânturi despre moartea tatălui său. La sfârșit, bărbații și-au plecat capetele și l-au preamărit pe tatăl lui. „Care fiu… care musulman devotat nu ar fi mândru de un om care a vorbit cu voce tare în apărarea credinței lor și a valorilor sale?” au întrebat ei furioși.

Pentru un băiat care fusese înjosit și respins de propria comunitate, care fusese singur atâta vreme, asta era o experiență aparte. Moscheea începuse deja să umple golul emoțional din viața lui.

Imamul cel orb i-a spus că Dumnezeu îi dă omului atâta suferință cât poate să îndure. Prin urmare, evenimentele îngrozitoare din Jeddah au fost o mărturie a credinței profunde și a curajului tatălui său. Zicând astea, el și-a întins mâna și a pipăit cu degetele fața tânărului, încercând să-i memoreze trăsăturile – era un semn de respect, o primire specială în frăția lor.

Băiatul, menționând doar că adepții erau foarte culți, nu i-a destăinuit mamei lui nimic despre prelegerile la care lua parte în majoritatea serilor la moschee. Era o treabă de bărbați, zicea imamul, iar un bărbat se putea exprima liber doar dacă știa că vorbele lui nu vor fi repetate.

Și, în vreme ce băiatul făcea primii pași în politica agresivă, aderând la ceea ce părea a fi o celulă a Frăției Musulmane, restul familiei se îndrepta către alte orizonturi. Spre deosebire de majoritatea locuitorilor din Bahrain, familia nu avea televizor, însă expunerea fetelor la cultura pop creștea din ce în ce mai mult în fiecare zi – la școală, în mall-uri, prin intermediul panourilor – și, la fel cum se întâmpla în fiecare țară din acea regiune, cultura populară nu însemna cultură arabă.

Americanizarea crescândă a surorilor lui provoca certuri din ce în ce mai serioase între băiat și mama acestuia până când, într-o seară, ea i-a vorbit pe șleau. I-a spus că Bahrain era singurul lor viitor, și voia ca fetele să se integreze, să fie îndrăgite de prieteni – își dorea lucrul ăsta pentru toți copiii ei, iar dacă asta însemna să renunțe la modul lor de viață din Arabia Saudită, atunci nu avea să verse nici măcar o lacrimă pentru ceva ce le adusese atâta suferință.

Ea a mai spus că singurătatea este asemenea unei lame care sfâșie inima, că un copil are dreptul să viseze și că, dacă fetele nu-și vor afla fericirea, atunci nu o vor găsi niciodată. I-a zis toate lucrurile astea cu multă introspecție și sinceritate, și de ce n-ar fi făcut-o? Doar se referea și la ea. Băiatul nu o mai auzise niciodată pe mama lui vorbind atât de înverșunat și a înțeles că, deși pentru ceilalți era încă

o musulmană, în adâncul sufletului – simțindu-se abandonată de Dumnezeu –, ea venera, în realitate, doar viața și pe copiii ei. Profund tulburat, el i-a reamintit că Allah veghea asupra lor, apoi s-a dus la culcare.

După ce el a adormit, mama a intrat în camera fetelor, le-a trezit fără zgomot și le-a îmbrățișat. Apoi le-a spus că știa că ele încercau să se îndrepte într-o altă direcție, doar că nu mai puteau să-l ofenseze pe fratele lor în propria casă. Muzica trebuia să înceteze, iar când plecau la școală trebuiau să poarte vălul.

Deoarece fetele semănau cu mama lor, atât la înfățișare, cât și la temperament, amândouă au început să vocifereze. Ea le-a făcut semn să tacă și le-a spus că fratele lor le iubea și nu încerca decât să îndeplinească imensa responsabilitate pe care o avea față de tatăl lor. Le-a privit îndelung fețele, care o implorau să se răzgândească, și aproape că a zâmbit – urma să împărtășească un secret cu fetele ei și nu mai făcuse niciodată asta cu nimeni în afară de mama sa.

— Am nevoie de ajutorul vostru, a spus ea. Trebuie să discut ceva extrem de important cu el, iar el nu va fi niciodată de acord dacă va crede că sunteți corupte.

Cele două fete au uitat de protestele lor, întrebându-se ce punea la cale mama lor.

— Nu mai putem continua așa, a adăugat ea. Nu e vorba doar despre casă, bunicul vostru nu mai este tânăr. Ce se va întâmpla dacă va muri și nu vom mai primi bani? a întrebat ea și a făcut o pauză, acordându-le răgaz să-i cumpănească vorbele. Am aplicat pentru o slujbă.

Dintre toate lecțiile pe care fetele aveau să le învețe ca femei tinere musulmane, cea pe care mama lor le-a dat-o în acea noapte a fost cea mai importantă – să preiei controlul, să conștientizezi că singura cale spre rai este aceea pe care ți-o construiești singur pe pământ. Ele s-au holbat la ea uimite. O slujbă?!

Ea le-a explicat că auzise despre un post vacant de la una dintre mamele copiilor de la școala lor și că sunase la firmă cu câteva săptămâni în urmă. Fusese pe punctul de a renunța, însă primise o scrisoare chiar în ziua respectivă în care i se cerea să se prezinte la un interviu. Ea le-a destăinuit că nu îi spusese nimic fratelui lor, deoarece era posibil să nu fie angajată – și, ca să fie sinceră, era aproape sigur că nu va obține slujba, nu din prima încercare –, prin urmare, nu avea rost să poarte o discuție dacă nu era nimic sigur. A refuzat să le dea mai multe informații, zicând că era târziu și că venise vremea să meargă la culcare.

Dimineața următoare fetele și-au arătat sprijinul pentru mama lor așa cum au știut mai bine – au dat jos posterele de pe pereți, au pus în saci de gunoi teancurile de reviste și și-au ascuns toate CD-urile cu

muzică și trusele de machiaj.

În ziua interviului, când copiii erau la școală, mama lor a luat puținii bani pe care a reușit să-i strângă și, urmând un plan foarte bine gândit, a intrat într-un magazin din cel mai bun mall și și-a cumpărat o geantă Luis Vuitton elegantă și o pereche de ochelari de soare Gucci.

A intrat într-o toaletă publică, a despachetat geanta cea nouă, a aruncat-o pe cea veche la gunoi și și-a dat jos vălul – era hotărâtă să se pună în valoare, renunțând inclusiv la ceea ce fiul ei îi interzisese în urmă cu câteva luni. Însă nu era ușor să treacă peste modestia în care trăise o viață și, chiar dacă avea ochelarii de soare pe nas, tot nu a reușit să-și facă destul curaj să se privească în oglindă.

Cu o înfățișare modernă și foarte frumoasă, s-a strecurat, în cele din urmă, pe ușă și s-a îndreptat către clădirea de birouri de alături – sediul central al companiei locale de telefonie Batelco. Fremătând de teamă și de emoții, s-a așezat pe o canapea și a așteptat să fie chemată la interviu. A înțeles că sentimentele care o încercau în acel moment nu erau departe de cele din noaptea nunții – iar în acel moment se simțea ca și cum ar fi fost goală.

„Nu e de mirare că femeilor le place să iasă îmbrăcate astfel”, și-a spus ea.

S-a apropiat de ea o secretară și a condus-o într-o sală de ședințe, unde doi bărbați și o femeie, din consiliul de conducere, i-au explicat că firma a decis să mai angajeze oameni în cadrul departamentului de relații cu clienții. Cum i se părea hotărârea respectivă? Ea le-a răspuns că era o idee bună – compania avea o reputație atât de proastă când venea vorba despre relații cu clienții, încât era greu de crezut că aveau un astfel de departament.

Bărbatul mai bătrân s-a holbat la ea, apoi a râs – toată ziua îi ascultaseră pe posibilii angajați spunându-le cât era compania de extraordinară. În sfârșit, intervievau pe cineva care cel puțin înțelegea că postul acela era necesar. Cu zâmbetul pe buze, el i-a explicat că postul presupunea să ai de-a face cu clienții nemulțumiți care se plângeau despre prețurile exagerate, să explici modul în care erau emise facturile, să dezlegi misterele politicii prețurilor.

Ea le-a spus că, deși nu avea experiență, era totuși expertă – ca văduvă cu un venit mic, a trebuit să înțeleagă și să analizeze toate facturile care țineau de casă, inclusiv cea de la Batelco. Subjugată de emoții, ea a continuat să vorbească fără să-și dea seama că, deși încuviințau din cap, membrii consiliului de administrație abia dacă îi acordau atenție.

Știau că slujba respectivă avea mai mult de-a face cu liniștirea clienților nemulțumiți decât cu calificări tehnice. Femeia care se afla în fața lor părea să aibă o combinație rară între inteligență și stil, suficientă cât să îl facă pe orice client iritat să se calmeze.

Membrii comisiei s-au uitat unul la celălalt, au ridicat din sprâncene și ușor din umeri și, fără să schimbe un cuvânt între ei, au luat o decizie. Bărbatul mai în vârstă a intervenit și a întrebat-o dacă putea începe de luni. Ea a fost atât de emoționată, încât nu a putut să rostească vreo vorbă. Abia după ce acesta a repetat întrebarea a reușit și ea să răspundă afirmativ.

A ieșit din sala de ședințe copleșită de o mulțime de gânduri, știind că nu putea să împărtășească vestea cu fiicele ei. Totul depindea de o singură persoană: fiul ei.

După cină ea l-a rugat, într-o doară, să o însoțească până la magazinul din apropiere. Plănuise asta toată după-amiaza, iar când au ieșit, ea și-a dat seama că sincronizarea era perfectă. Era începutul weekendului și în fața unui atelier care personaliza mașini se adunaseră grupuri de tineri, pâlcuri de bărbați pakistanezi care munceau în fabricile de prin partea locului își dăduseră întâlnire la colț de stradă și mașini pline cu scandalagii se îndreptau către cinematografele din oraș. Pe drum ea a subliniat fiecare aspect negativ, spunându-i că în curând, cu sau fără văl, fetele vor ajunge la o vârstă la care nu vor mai putea ieși din casă.

Fiul ei a încuviințat din cap. Și el se gândise la asta – ca bărbat, era capul familiei și deci responsabil pentru virtutea femeilor.

— Trebuie să ne mutăm într-o zonă mai bună, a zis ea.

— Sigur, a răspuns el, și cum vom plăti?

— Mă angajez, a rostit ea încet, omițând intenționat să spună că o făcuse deja.

S-a oprit și s-a holbat la ea.

— E ridicol! a exclamat el.

Ea și-a plecat supusă capul acoperit cu văl, lăsând să treacă primul val de mânie și de uimire. El s-a întors și și-a continuat drumul către magazin, însă ea nu s-a clintit din loc.

— Ridicol, poate, dar dă-mi o altă alternativă, a adăugat ea cu încăpățânare. Cum altcumva vom putea să asigurăm viitorul fetelor?

El nu s-a oprit din drum, iar ea tot nu s-a clintit din loc, hotărâtă să lupte împotriva fiului ei pentru șansa la o viață mai bună.

— Nu putem trăi din milă o veșnicie! a strigat ea în urma lui. Cine și-ar dori asta? Nicio mamă nu ar permite așa ceva. Dacă aș avea o slujbă, ne-am putea permite o viață nouă…

Nu și-a terminat fraza. El s-a întors furios și s-a îndreptat cu pași mari înspre ea.

— Răspunsul este nu, e greșit!

El a început s-o tragă de mânecă, însă ea întrezărise șansa la care sperase cu disperare.

— Se prea poate ca ideea ca o femeie să muncească să nu fie pe placul orgoliului masculin, s-ar putea să-i ofenseze pe câțiva imami

idealiști, însă nu este *greșit*, a zis ea pe un ton rece.

Fiul ei a zărit hăul care se căsca în fața lui, însă nu mai putea retrage cele spuse. În schimb, a încercat să închidă subiectul, arătând către grupurile de bărbați care urmăreau acea dispută domestică.

— Haide! a zis el. Se uită lumea la noi!

Însă ea nu s-a clintit.

— Studiez de mulți ani scrierile religioase, a zis ea. Așa că, spune-mi, unde se spune în islam că este *greșit* ca o femeie să facă o muncă cinstită?

— Este greșit pentru că spun eu…

Dar ea nu l-a lăsat să scoată și alte prostii pe gură.

— Părerea ta este mai presus decât cea a Profetului, pacea fie cu el? a vrut ea să știe.

Să gândești un astfel de lucru era un sacrilegiu. Preț de o clipă el nu a putut da un răspuns. Mama lui a profitat de avantajul în care se afla.

— A fost voia lui Dumnezeu ca tu să iei locul tatălui tău – comportă-te ca el. Crezi că ar vrea ca fiicele lui să ducă o astfel de viață? Crezi că ar vrea ca *soția* lui să ducă o astfel de viață?!

Băiatul cunoștea răspunsurile. A lăsat deoparte opiniile care îi despărțeau și a privit printr-o deschizătură îngustă din vălul ei – timp de mai bine de o mie de ani deschizătura asta a fost singurul mijloc prin care bărbații și femeile din lumea arabă s-au observat unii pe ceilalți.

Ea l-a privit cu acei ochi frumoși, machiați.

— Te-am întrebat dacă ai convingerea că tatăl tău ar vrea, dacă ar mai fi în viață, ca noi să trăim în astfel de condiții, răspunde-mi, i-a cerut ea.

Băiatul a încercat să o intimideze cu privirea, însă ea a rămas neînduplecată. Atunci, el și-a mutat privirea – era totuși mama lui și o iubea nespus de mult.

— Cât se plătește? a întrebat el în cele din urmă.

Capitolul 5

Vara indiană a familiei ar fi putut continua la nesfârșit dacă n-ar fi fost un grup de muncitori din Bangladesh.

La o lună după ce fiul ei fusese de acord ca ea să muncească, familia s-a mutat într-o casă dintr-un cartier bun și cinci zile pe săptămână ea se urca în autobuz împreună cu fetele ei și se ducea la muncă. Niciodată nu se simțise mai împlinită și nu se bucurase mai mult de compania fetelor. Totul a luat însă sfârșit după ce o echipă de muncitori a început să construiască o clădire mică de birouri lângă școala băiatului.

Neștiind ce însemna să pregătești un șantier, muncitorii din Bangladesh au început să sape cu excavatorul și au atins țevile de apă și liniile de curent electric, întrerupând aerul condiționat în școală. În timp ce nefericitul șofer care mânuise cupa se uita la excavatorul lui, copiii îl aplaudau de la ferestre, știind că pentru ei acea zi de școală luase sfârșit.

Băiatul a hotărât să îi facă o surpriză mamei lui și să ia prânzul împreună, însă transportul cu autobuzul din Manama nu era cu nimic mai prejos decât cel din Jeddah. Astfel adolescentul a ajuns la câteva minute după ce clădirea Batelco fusese închisă pentru pauza de prânz. Bănuind că ea se afla la cantina din incintă, el s-a dus la mall să bea ceva și să se gândească la modul în care să-și petreacă după-amiaza.

Când a ieșit din lift, a zărit-o la o distanță de treizeci de metri, și în acel moment viața măruntă pe care și-o construise în Bahrain s-a făcut bucăți. Fără văl și dată cu ruj, cu ochelarii de soare Gucci pe cap, ea lua prânzul într-o cafenea împreună cu un grup de colegi.

S-a uitat la fața ei machiată, fără văl și s-a cutremurat – era ca și când ar fi fost goală în fața lui. Și mai rău decât indecența ei era faptul că patru bărbați ședeau la masă cu ea. Dintr-o privire, și-a dat seama că nu erau nici tații, nici frații celorlalte femei.

Un val de greață, de trădare aproape că l-a făcut să se sufoce și, în timp ce încerca să îl înlăture, simțea cum îl copleșea gustul amar al eșecului – el a înțeles că își dezamăgise tatăl în cel mai rău mod posibil.

S-a gândit să o înfrunte pe mama lui de față cu toți, să îi acopere fața și să o târască spre casă – dar, într-un fel, abia dacă s-a urnit de acolo. Furios, rănit și dărâmat, și-a îndreptat pașii spre singurul loc care îi putea oferi un refugiu, moscheea, disperat să găsească alinare și să primească un sfat de la imam și de la ceilalți soldați ai Frăției Musulmane.

S-a întors acasă noaptea și s-a ridicat din pat dimineața târziu, astfel încât nu s-a întâlnit cu mama și surorile lui decât la cină. În mod

ciudat, nu a spus nimic despre ceea ce văzuse la mall, însă, în timpul cinei, mama lui și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

După ce fetele s-au dus la culcare, ea l-a întrebat ce se întâmpla cu el, dar, posomorât cum era, băiatul nu s-a lăsat angrenat în conversație. Singurul lucru la care se putea gândi mama lui era că avea legătură cu vreo fată, prin urmare, a hotărât să nu îl mai bată la cap – avea și ea frați și știa cât de grea era adolescența pentru băieți.

Au trecut câteva săptămâni până când băiatul s-a așezat și a stat de vorbă cu ea. Cu privirea plecată, el i-a destăinuit că, după mai multe luni de gândire, hotărâse să urmeze o viață religioasă și că, într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, va deveni imam.

L-a privit uimită, dar nu a încercat să-l întrerupă – visurile pe care și le făcuse pentru el nu includeau și acea variantă.

El i-a spus pe un ton calm că știa că drumul către o viață spirituală era greu, însă, de la moartea tatălui său, religia fusese singura care îi adusese cea mai mare alinare și – după cum îi zisese de nenumărate ori imamul – era o decizie de care tatăl său ar fi fost foarte mândru.

Mama lui știa că era adevărat și, chiar dacă asta explica de ce fusese atât de tăcut în ultima vreme, ea simțea că mai era ceva legat de această decizie, pe care nu îl înțelegea. L-a privit îndelung pe unicul ei băiat care, cu fiecare lună ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lui, fapt care o făcea să-l iubească și mai tare, încercând să-l determine să i se confeseze, însă el și-a ridicat privirea și s-a uitat în ochii ei fără să ezite.

— Peste două săptămâni voi împlini șaisprezece ani, a zis el. Dar tot am nevoie de permisiunea ta ca să obțin un pașaport. Vreau să merg în Pakistan pentru o lună.

Ea n-a spus nimic, era prea șocată. Pakistan? De unde-i venise acea idee?

— Va fi în timpul vacanței de vară, așa că nu îmi va afecta studiile, a continuat el pe un ton rece. Lângă Quetta se află o *madrassah* faimoasă – școală religioasă –, unde se ține un curs pentru tinerii care vor să se inițieze. Imamul mi-a spus că școala asta va stabili un standard ridicat pentru viitoarea mea carieră.

Mama lui a încuviințat din cap, parcă și-l imagina pe imam rostind vorbele astea. Ce știa el despre fiul ei? Băiatul era înalt și puternic, cu o constituție surprinzător de atletică, iar ea se îndoia că o viață religioasă i-ar aduce satisfacții.

— Chiar dacă aș fi de acord, cu ce vom plăti? a întrebat ea, optând pentru cea mai rezonabilă formă de împotrivire.

— Cursul este gratuit, a precizat el, iar imamul s-a oferit să-mi plătească biletul de avion. Ceilalți membri ai moscheii m-au asigurat că le vor scrie prietenilor lor, ca să rezolve cu cazarea.

Ea și-a mușcat buza, ar fi trebuit să anticipeze una ca asta.

— Și când vei pleca? a întrebat ea.

— Peste zece zile, a răspuns el, provocând-o să spună că era prea devreme.

— Când?!

— Peste zece zile, a repetat el, știind că ea auzise foarte bine.

Ea a avut nevoie de câteva clipe ca să își liniștească bătăile puternice ale inimii. Doar după aceea a reușit să își înfrunte teama că, dacă nu îl va ajuta, va deschide între ei o prăpastie imposibil de trecut.

— Ce zici? a întrebat el, pe un ton destul de agresiv, încât ea să înțeleagă care era răspunsul pe care el îl aștepta.

— Nu voi sta niciodată în calea unei ambiții atât de onorabile, a răspuns ea în cele din urmă. Dar îmi fac totuși griji. Răspunsul meu depinde de cum va decurge întâlnirea dintre mine și imam și dacă voi fi mulțumită de aranjamentele făcute.

El a zâmbit încântat și s-a ridicat în picioare.

— Nicio problemă. Așteaptă să îl suni.

Două zile mai târziu, mulțumită de întâlnirea avută, ea a semnat cererea pentru obținerea pașaportului, iar în dupăamiaza respectivă tânărul s-a dus la agenția Pakistan Air și și-a cumpărat bilet.

Între timp, mama lui și-a dat seama că el nu va fi acasă de ziua lui de naștere și, în agitația împachetatului și a cumpărăturilor, ea și fetele și-au asumat o sarcină în plus – să-i organizeze o petrecere-surpriză în ziua în care trebuia să plece. Secretul nu a fost prea bine păstrat, însă el părea să le facă jocul, prefăcându-se că nu observa mâncarea în plus cumpărată și invitațiile împărțite la școală și la moschee.

La ora patru, în dimineața zilei în care urma să aibă loc petrecerea, el era deja treaz și îmbrăcat. S-a furișat ușor în camera surorilor lui și a rămas la capătul paturilor lor. Epuizate, deoarece stătuseră până la miezul nopții ca să termine pregătirile, niciuna nu s-a mișcat.

Le-a privit fețele încântătoare, cufundate într-un somn adânc și, poate, doar atunci a înțeles cât de mult le iubea. Însă nu era momentul să se lase copleșit de emoții. Le-a așezat sub perne câte o copie a Coranului și le-a sărutat pentru ultima dată.

Simțind o apăsare în piept mai mare decât și-ar fi putut imagina, a traversat holul și a deschis ușa dormitorului mamei lui. Ea dormea pe o parte, cu fața la el, luminată de o strălucire blândă care se revărsa din baie.

Fără ca vreuna dintre ele să știe, cu trei zile în urmă, el se întorsese la biroul companiei de zbor și își schimbase biletul pentru zborul de ora șase dimineața. De când o văzuse pe mama lui în mall

își ascunsese sentimentele, însă nu era convins că și le va putea reprima în timpul acelei încărcături emoționale care caracteriza o petrecere de rămas-bun – numai el știa ce însemna asta. Le spusese că avea să revină acasă peste o lună, însă nu era adevărat. În realitate, habar nu avea dacă se vor mai întâlni vreodată.

Privind-o pe mama lui, știa că nu exista o modalitate mai ușoară. Deoarece crescuse în deșert, nu văzuse ceață decât o singură dată în viață – tatăl lui îl trezise într-o dimineață devreme, ca să privească împreună un zid de vapori albi, nepământean, care se rostogolea înspre ei dinspre Marea Roșie. În acel moment amintirile îl năpădeau la fel: pântecele care îi creștea când fusese însărcinată cu una dintre surorile lui, tatăl său care o lovea cu putere peste gură pentru că nu se supusese, fața ei frumoasă care râdea la glumele lui. Acel tumult de emoții omenești – de la speranță la disperare, de la dragoste copilărească la dezamăgire amară – își înfășură tentaculele în jurul lui până când l-a înghițit în universul său alb și schimbător.

Ar fi rămas pierdut în acea amintire sfâșietoare dacă nu l-ar fi auzit pe muezin chemând credincioșii la rugăciune. Asta însemna că se apropiau zorile, iar el era în întârziere. S-a strecurat lângă pat și s-a aplecat aproape de fața femeii, simțindu-i respirația regulată pe obraz. Se spune că atunci când bărbații mor în război, aproape întotdeauna își înfig degetele în sol, încercând să nu se despartă de pământ și de suferința și dragostea pe care le conține.

Băiatul nu și-a dat seama de asta, dar dacă ar fi privit în jos, ar fi văzut că ținea strâns între degete pătura cu care era acoperită mama lui. Când a sărutat-o pe frunte, el a murmurat un singur cuvânt, pe care nu i-l spusese niciodată – i-a rostit numele ca și cum ea ar fi fost copilul lui.

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat cu spatele către ușă, nedezlipindu-și privirea de la ea. Apoi și-a înșfăcat repede rucsacul, a ieșit și a luat-o la fugă pe stradă, de teamă ca lacrimile să nu îl copleșească și să-l facă să-și asculte inima și să se întoarcă.

La capătul celălalt al străzii îl aștepta o mașină, conform înțelegerii. Înăuntru se aflau imamul și doi membri superiori ai Frăției Musulmane. Aceștia l-au salutat când el s-a așezat pe bancheta din spate, șoferul a băgat schimbătorul în viteză și mașina a plecat în trombă către aeroport.

Mama lui s-a deșteptat peste două ore, trezindu-se cu noaptea-n cap ca să termine ultimele preparative pentru petrecere. Când a intrat în bucătărie, a găsit o scrisoare care îi era adresată. În timp ce o citea simțea cum parcă un val de apă rece începea să se ridice din pardoseală, înghițindu-i partea de jos a trupului – era ca și cum pământul îi fugea de sub picioare, dar a reușit să ajungă la un scaun înainte să se prăbușească.

În scrisoare el îi povestea în cuvinte simple cum o văzuse la mall, afișându-se tuturor privirilor, cum credea că surorile lui erau complice comportamentului ei și că singura lui ambiție fusese aceea de a le proteja întocmai cum și-ar fi dorit tatăl său.

În timp ce citea – erau două pagini scrise caligrafic – ea învăța o lecție pe care o învățaseră mulți alți părinți – de obicei, copiii tăi te rănesc în cel mai cumplit mod posibil. În cele din urmă, a ajuns și la ultimul paragraf și și-a dat seama că fusese păcălită de imam. Ce a citit a distrus și cea mai mică urmă de stăpânire de sine, iar ea a început să se simtă copleșită de un sentiment de pierdere, vină și frică îngrozitoare.

Fiul ei îi scrisese că mergea la Quetta, dar nu la o *madrassah* faimoasă, ci într-o altfel de tabără, undeva în munți. Acolo va fi pregătit timp de șase săptămâni, înainte să fie dus pe un vechi traseu al contrabandiștilor și trecut granița, în zona unde se dădeau luptele.

Mai scria că nu avusese niciodată intenția de a îmbrățișa o viață religioasă. Ca orice musulman devotat, el mergea în Afganistan ca să lupte în jihad împotriva cotropitorilor sovietici care omorau copiii islamului.

Capitolul 6

În timpul războiului afgan care a durat nouă ani, peste un milion de oameni și-au pierdut viața. Însă Sarazinul nu s-a numărat printre ei, fapt care, având în vedere acțiunile lui ulterioare, i-a făcut pe mulți să se îndoiască dacă nu de existența lui Dumnezeu, măcar de judecata Lui.

După ce a trecut granița, Sarazinul a luptat împotriva sovieticilor timp de doi ani până când, într-o noapte rece de februarie, avea optsprezece ani și era călit, s-a urcat pe o culme de unde a privit în jos, la un drum care ducea până în Europa.

În spatele lui, semiluna își arunca lumina peste rândurile îngrămădite de piscuri, unde alți zece mii de *mujahideen* îndârjiți stăteau precum niște santinele.

Cu toții văzuseră lucruri cutremurătoare – cât de sprinten dansa un prizonier rus când se arunca benzină pe el și i se dădea foc, cum arătau morții lor cu organele genitale tăiate și îndesate în gură –, dar, pe lângă astea, într-o noapte cu un milion de stele ei ar fi putut la fel de bine să se afle pe al cincilea inel al planetei Saturn, urmărind cum trece Flota Stelară Imperială. Nimeni nu mai văzuse așa ceva.

În valea largă de jos, pe o distanță de șaizeci și cinci de kilometri și, conform stațiilor radio militare afgane, încă o sută șaizeci de kilometri dincolo de acea vale, cele două benzi de circulație din asfalt erau pline ochi cu remorci cu platformă joasă, cu camioane și cu transportatoare de tancuri. Din kilometru în kilometru, ardeau focuri care luminau în noapte asemenea unei versiuni Christo a rugurilor funerare. În timp ce vehiculele înaintau de-a lungul focurilor, soldații care se țineau în picioare de partea exterioară a mașinilor aruncau surplusul de materiale – costume de fâș, cutii cu provizii, corturi, truse de prim ajutor.

Din când în când era aruncată în foc din greșeală și muniție, determinându-i pe soldații de pe vehicule să se aplece. Exploziile iluminau cerul ca niște focuri de artificii înfiorătoare și vreme de câteva secunde lăsau să se întrevadă, ca la sclipirea unui bliț, unul dintre cele mai lungi convoaie din lume. Vehiculele se îndreptau către râul Amu Darya și granița cu Uzbekistan: nenumăratele trupe ale Armatei a 40-a Sovietice – cea care ocupase Afganistanul – se retrăgeau, înfrânte.

Sarazinul, împreună cu ceilalți mujahedini, știau exact de ce pierduseră sovieticii. Cauza nu a fost curajul rebelilor sau încăpățânarea Moscovei de a duce o luptă greșită. Nu, ci pentru că sovieticii nu aveau niciun Dumnezeu – credința le adusese victoria mujahedinilor.

Allahu Akbar! a strigat o voce de pe vârful uneia dintre cele mai

înalte culmi. „Dumnezeu este mare.” Zece mii de voci au preluat aceste cuvinte, strigând cu reverență și ascultând ecoul. *Allahu Akbar!* s-a auzit mereu și mereu, aceste cuvinte căzând ca o ploaie peste sovieticii care fugeau acasă. Afganistanul, mormântul atâtor imperii, își revendicase încă o victimă.

Două săptămâni mai târziu douăzeci de bărbați înarmați până în dinți au intrat călare în satul îngropat în zăpadă, unde își aveau tabăra Sarazinul și alți soldați străini răniți în luptă.

Conducătorul musafirilor era Abdul Mohammad Khan și, cu toate că era perioada coloșilor, el rămăsese în continuare o legendă. În vârstă de 40 de ani când au invadat sovieticii, el și-a condus clanul la război, a căzut într-o capcană urzită de doi „consilieri militari” care făceau parte dintr-un alt trib, a fost prins într-un schimb de focuri dezlănțuit și torturat într-o închisoare din Kabul până într-atât, încât și paznicilor ruși li s-a făcut rău. A reușit să scape în timpul unei revolte sângeroase în închisoare și – ținându-și trupul întreg mai mult cu ajutorul voinței decât cu ajutorul bandajelor – a fost capabil să se întoarcă în ascunzătoarea lui din munți.

Șase luni mai târziu, după ce se însănătoșise într-o oarecare măsură, a izbutit să-și îndeplinească dorința care îl făcuse să reziste nenumăratelor bătăi crunte și electrocutări din Kabul – luptătorii lui îi prinseseră vii pe cei doi bărbați care îl trădaseră. Nu i-a torturat. Le-a legat de spate bucăți mari de oțel și i-a întins goi, cu fața în sus, în niște chenare mari. Neputându-se ridica în picioare, aceștia au început să dea din mâini și din picioare când au văzut cum betonul era turnat peste ei.

Odată ce betonul le-a acoperit trupurile și fețele suficient cât să-i înece doar, manevra a fost oprită și betonul lăsat să se întărească. Astfel, conturul membrelor contorsionate și al fețelor îngrozite au fost imortalizate în piatră – un basorelief grotesc.

Blocurile de beton în care fuseseră zidiți bărbații și eterna lor încercare de a scăpa au fost fixate în pereții luxoasei săli de întruniri a fortăreței, astfel încât cei care îl vizitau pe Lordul Abdul Mohammad Khan să ia aminte. Nimeni nu l-a mai trădat vreodată.

Când a ajuns în acel sat înghețat, însoțit de escorta lui militară, el se auto-denumise deja – în calitate de dictator militar fără egal și slujitor devotat al credinței – guvernator al provinciei. În această calitate traversase imensul lui domeniu în scopul de a le mulțumi soldaților străini pentru ajutorul acordat și pentru a discuta despre repatrierea lor.

Dar în această călătorie lungă el își dorea să-l cunoască pe un singur om mai mult decât pe oricine – vreme de doi ani auzise povești despre acest Sarazin care își instalase tabăra în munți cu un lansator de rachetă Blowpipe, greu de optsprezece kilograme, în spate și cu o

mitralieră AK-47 pe umăr.

În anii de luptă care au urmat, după ce primele tancuri sovietice au trecut granița Afganistanului, rușii pierduseră peste trei sute douăzeci de elicoptere. Trei dintre ele, toate elicoptere de luptă Hind, înfricoșătoare, au fost doborâte de acest tânăr arab cu lansatorul de rachetă – două în cele mai grele luni ale războiului și unul în ultima săptămână a conflictului. Conform oricărui standard, era o realizare remarcabilă.

Abdul Khan – rămas șchiop pe viață, din cauza torturilor la care fusese supus în închisoarea pe care sovietici o numeau în glumă Clubul Sportiv din Kabul, cu un zâmbet pe fața-i palidă și frumoasă care nu dispărea niciodată, nici măcar atunci când îi transforma pe oameni în sculpturi din beton – a stat de vorbă cu oamenii adunați acolo și le-a ascultat doleanțele, începând de la tratamente medicale până la cheltuieli de călătorie. Numai Sarazinul, care se afla undeva în spate, n-a spus nimic și n-a cerut nimic, iar dictatorul militar l-a admirat și mai mult.

După ce luaseră cu toții cina împreună la cantina satului, guvernatorul i-a făcut semn Sarazinului să i se alăture singur în pavilionul de lângă focul cel mare. În timp ce vântul mătura văile și urla până în China, iar troienele de zăpadă se adunau lângă casele îngrămădite, Abdul Khan a servit chiar el ceaiul, zicând că auzise că tânărul era un musulman devotat.

Sarazinul a încuviințat din cap, iar Khan i-a spus că exista un erudit religios – un fost mujahedin ce își pierduse un ochi în luptă – care își înființa propria *madrassah* de elită în orașul Kandahar. Studenții lui erau toți foști luptători și dacă Sarazinul dorea să studieze islamismul în toată gloria lui, guvernatorul Abdul Khan ar fi fost bucuros să suporte costurile.

Sarazinul, bând din cana lui de oțel și trăgând un fum din țigara americană oferită de guvernator, auzise de Mullah Omar și de grupul lui de talibani – cuvânt arab atribuit unei persoane care aspiră la cunoașterea religioasă – și, deși se simțea măgulit de oferta guvernatorului, a clătinat din cap.

— Mă voi întoarce acasă, în țara în care m-am născut, a spus el.

— În Jeddah? a întrebat guvernatorul, neputând să-și ascundă indignarea – în alte nopți, în jurul altor focuri, el îi auzise pe oameni spunând povestea execuției care îl făcuse pe tânăr să pornească în lungul său drum către jihad.

— Nu, în Riyadh, a răspuns băiatul, iar guvernatorul a ghicit la ce se referea – Riyadh era capitala Arabiei Saudite, scaunul de domnie al regelui și al Casei de Saud. Ați aflat ce i-au făcut tatălui meu? a întrebat tânărul, uitându-se în ochii adânciți ai bătrânului.

— S-a dus vestea, a răspuns încet despotul războinic.

— Atunci înțelegeți. Mă duc să caut răzbunare.

Aceste vorbe au fost rostite fără ranchiună sau emoție, ci, pur și simplu, ca un fapt real. Chiar și așa, dacă alți tineri i-ar fi spus asta, guvernatorul ar fi râs și le-ar fi oferit încă o țigară fină. Însă mai toți tinerii nu înfruntaseră niciodată un elicopter de luptă Hind sovietic, dezlănțuit, nici măcar o dată, nici măcar în cele mai negre coșmaruri ale lor. Privindu-l pe Sarazin, guvernatorul s-a întrebat, nu pentru prima dată, dacă el însuși ar fi avut curajul, înarmat doar cu un Blowpipe, să o facă. La fel ca toți cei din Afganistan, el știa că racheta era cea mai rea invenție făcută vreodată, care aproape garanta moartea nefericitului ce o folosea.

Declanșată de pe umăr, racheta lungă de un metru și douăzeci de centimetri era prevăzută cu un sistem manual de ghidare – adică, după ce declanșai racheta, foloseai o manetă așezată pe o cutie de radio, ca să o îndrepți către țintă. Ca și cum asta nu era îndeajuns de periculos, racheta scotea o lumină atât de puternică la lansare, încât victima vizată, de obicei pilotul unui elicopter, o putea vedea apropiindu-se.

El întorcea imediat elicopterul, punând în funcțiune mitralierele cu țevi rotative și tunurile de calibru 50. Dezlănțuind rafale de metal, echipajul de la bord încerca să îl anihileze pe operator, cu tot cu maneta lui, înainte ca el să reușească să îndrepte racheta în direcția elicopterului.

Să ai 17 ani, să fii singur, fără un părinte care să te îngroape, darămite să te apere, să stai la răsărit pe un munte stâncos din Afganistan, înconjurat numai de umbrele lungi care să te ascundă, cu bucăți de stâncă și gloanțe care trec pe lângă tine, în timp ce piloți încrâncenați dezlănțuie câinii iadului, să fii ținta unei „moriști” care distruge totul în jurul tău, să auzi zgomotul asurzitor al rotoarelor și al motoarelor, uruitul mitralierei și al tunului care se apropie cu repeziciune, să rămâi pe loc, fără să fugi sau să clipești și să mânuiești o manetă în fața morții amenințătoare, să numeri secundele nesfârșite până când un cal al apocalipsei se va întoarce și se va îndepărta cuprins de teamă, să răsucești maneta și să dirijezi focosul către pântecele moale al motorului și să simți dogoarea exploziei, apoi să simți mirosul morții și al cărnii arse și să conștientizezi brusc că nu este a ta, nu de data asta, oricum, ei bine, nu sunt mulți bărbați care pot face asta.

Sarazinul a jucat de trei ori cel mai mortal joc cunoscut vreodată și de trei ori a câștigat. Lordul Abdul Khan nu ar lua niciodată în râs vorbele unui asemenea tânăr.

— Rămâi, i-a spus încet guvernatorul. Saudiții te vor aresta de îndată ce vei ajunge. Cu numele tău și implicarea ta în jihad, nu vei trece granița.

— Știu, a răspuns Sarazinul, turnând ceai pentru amândoi. Când voi pleca, mă voi duce în Quetta – cu o mie de dolari poți să cumperi un pașaport pe ce nume dorești din bazarul de arme.

— Se prea poate, dar ai grijă, cei mai mulți falsificatori pakistanezi sunt nepricepuți. Ce naționalitate vei adopta?

— Nu-mi pasă, oricare mă va ajuta să intru în Liban. Există o școală de medicină în Beirut care este printre cele mai bune.

Abdul Khan a ezitat.

— Vrei să studiezi ca să devii doctor?

Tânărul a încuviințat din cap.

— Dacă nu mai sunt saudit, cum altcumva aș putea să mă întorc în țara mea și să trăiesc acolo? a zis el. Este închisă pentru străini, dar nu și pentru doctori. Un musulman străin care are o diplomă în medicină primește garantat viza. Și mai există un avantaj. Mabahith nu își va pierde vremea supraveghind un doctor. Acesta trebuie să salveze vieți, nu?

Abdul Khan a zâmbit fără să-și ia privirea de la el.

— Asta va dura ani buni, a zis el în cele din urmă.

— O viață, poate, a continuat Sarazinul, zâmbind la rândul lui. Dar nu am de ales, îi sunt dator tatălui meu. Cred că de aceea Dumnezeu a vegheat asupra mea în munți, ca să pot distruge Casa de Saud.

Guvernatorul a rămas tăcut multă vreme – n-ar fi crezut vreodată că tânărul luptător ar fi putut face altceva care să-l impresioneze mai mult decât faptul că înfruntase elicopterele Hind. Se înșelase. A învârtit ceaiul în cană, apoi a ridicat-o în semn de salut – știa mai multe despre răzbunare decât majoritatea oamenilor.

— Pentru Arabia Saudită și răzbunare atunci, a zis el. *Insha Allah.*

— *Insha' Allah,* a răspuns Sarazinul. Cu voia lui Dumnezeu.

Și, pentru cincisprezece ani, acestea au fost singurele cuvinte pe care și le-au spus. Guvernatorul și escorta lui au plecat în dimineața următoare. Totuși trei săptămâni mai târziu, după ce soldații străini își strânseseră tabăra și așteptau ca ultima furtună de zăpadă a anului să treacă, doi nepoți tineri ai guvernatorului au intrat în sat târându-se.

Fuseseră nevoiți să dea drumul cailor din cauza viscolului și, în timp ce patrupedele au reușit să-și găsească un adăpost, cei doi tineri au înfruntat furtuna. Aceștia au venit neanunțați, complet pe neașteptate și au adus cu ei un mic pachet din pânză uleiată pentru Sarazin, legendarul mujahedin care era puțin mai mare decât ei.

Rămași singuri cu el în bucătărie, au așteptat ca el să semneze de primire. Înăuntru se afla un pașaport libanez pe un nume fals – nu vreun fals realizat neîndemânatic și cumpărat dintr-un bazar din Quetta, ci un pașaport autentic cu fiecare detaliu înregistrat corect, furnizat de un angajat corupt al Ambasadei Libanului din Islamabad,

capitala Pakistanului, contra sumei de zece mii de dolari americani, bani lichizi.

Alte detalii la fel de importante: pachetul conținea vize și permise care arătau că purtătorul intrase din India în urmă cu trei ani, ca să-și obțină diploma de bacalaureat de la o școală internațională respectabilă. Sub documente, erau vârâți patru mii de dolari americani în bancnote folosite. Nu exista nicio scrisoare, nicio explicație, nici nu era nevoie – era ca o mitralieră AK-47 bine întreținută, un dar de la un războinic a cărui luptă luase sfârșit către un altul a cărui campanie abia începuse.

Odată cu topirea zăpezii, Sarazinul a pornit pe lungul drum care ducea câte graniță, la ieșirea din Afganistan. În timp ce mergea pe rute ocolitoare, peste tot se puteau vedea semnele distrugătoare ale războiului – orașe nimicite, câmpuri devastate, trupuri în șanțuri. Însă familiile începuseră să planteze deja cea mai productivă recoltă aducătoare de bani: macul. Când s-a apropiat de granița cu Pakistanul, el a întâlnit primele cinci milioane de refugiați care se întorceau acasă și de acolo înainte a continuat să înoate într-o mare crescândă de oameni.

La punctul de trecere orice asemănare cu stăpânirea de sine pierise, iar el a reușit să iasă neobservat din Afganistan, târziu, într-o după-amiază înnorată – un tânăr cu un trecut fals, cu o identitate falsă și cu un pașaport adevărat. Nu e de mirare că, la momentul potrivit, mi-a luat atât de multă vreme să-l găsesc. După cum spuneam, era o fantomă.

Capitolul 7

Sarazinul a ajuns în Karachi la prima răbufnire a musonului. Orașul imens se întinde de-a lungul Mării Arabiei, iar el și-a folosit cei câțiva dolari ca să-și cumpere un loc de dormit la bordul unui cargobot vechi care se îndrepta către Dubai. De acolo zburau zeci de avioane spre Beirut și, o săptămână mai târziu, pașaportul fals s-a dovedit bine realizat când el a trecut nestingherit de Serviciul de Imigrări libanez.

Beirut însuși era un dezastru – jumătate era în ruină, iar majoritatea populației era rănită și epuizată. Însă această situație îi convenea Sarazinului – țara își revenea după opt ani de război civil și o persoană dezrădăcinată nu avea nicio problemă să treacă drept băștinaș într-un oraș plin de vieți distruse.

Fusese întotdeauna un student bun și după un efort susținut de șase luni, ajutat de meditatorii pe care i-a întâlnit în cea mai severă și intelectuală moschee din oraș, a trecut cu ușurință de examenul de admitere la facultate. La fel ca și pentru ceilalți studenți, costul ridicat al școlarizării reprezenta o problemă, însă, din fericire, a descoperit un program de burse al Departamentului de Stat prin care se dorea reclădirea națiunii și instaurarea democrației. Personalul Ambasadei Statelor Unite l-a ajutat până și să completeze formularele.

Cu sprijinul financiar asigurat de americani, Sarazinul își dedica lungile zile studiului medicinei, întrerupt doar de rugăciuni și de mese scurte, iar nopțile, terorii și revoluției. Îi citea pe toți greii – Mao, Che, Lenin – și lua parte la dezbateri și prelegeri ținute de adepții înverșunați ai naționalismului panarab, de instigatorii palestinieni la război și de alte persoane care cel mai bine puteau fi descrise ca fiind „sălbatici islamici”. Unul dintre ei, aflat într-o acțiune de strângere de fonduri, intenționa să înființeze o organizație care se traducea prin „legea” sau „baza” – Al-Qaeda, în arabă. Sarazinul auzise de acest *sheikh* înalt, un concetățean saudit, de pe vremea când luptase în Afganistan, însă, spre deosebire de ceilalți adunați în acea zi în moschee, el nu a încercat să-l impresioneze pe Osama bin Laden cu un discurs înflăcărat – o dovadă în plus că persoana cea mai tăcută din încăpere este, de obicei, și cea mai periculoasă.

În timpul uneia dintre discuțiile de grup – aceasta având loc în cadru restrâns, a fost ținută într-o încăpere ponosită folosită de clubul de filatelie al universității – lui i-a venit o idee care avea să îi schimbe viața. Și a noastră, regret să o spun. În mod ironic, deoarece persoana care urma să țină prelegerea era femeie, era cât pe ce să nu participe. O chema Amina Ebadi – probabil era un alias – și era organizator politic în imensa tabără de refugiați Jabalia din Gaza, care găzduia peste o sută patruzeci de mii de refugiați palestinieni,

unul dintre cele mai depravate și mai extremiste perimetre de pe pământ.

Subiectul discursului ei era criza umanitară din tabără și la discuție au luat parte zece oameni. Însă ea era obișnuită să meargă împotriva curentului indiferenței internaționale, așa că nu își făcea griji – într-o zi cineva o va asculta și va schimba totul.

Era o seară toridă și, în mijlocul discursului, ea s-a oprit și și-a îndepărtat voalul. „Suntem așa de puțini, încât am impresia că mă aflu în sânul familiei”, a zis ea zâmbind. Nimeni din micuța adunare nu a obiectat și chiar dacă Sarazinul simțise impulsul să o facă, i-a luat mult timp să-și revină după ce i-a văzut chipul, așa că a ratat oportunitatea asta.

Auzindu-i doar vocea serioasă, el își făcuse în minte o imagine a chipului care contrasta puternic cu ochii ei mari, gura expresivă și tenul fără cusur. Părul strâns la spate îi conferea un aer băiețesc și, luate individual, trăsăturile îi erau mult prea neregulate pentru a fi considerată atrăgătoare. Atunci când zâmbea acestea păreau să se contopească, astfel încât nimeni nu l-ar fi putut convinge pe Sarazin că nu era frumoasă.

Cu toate că era cu cinci ani mai mare decât el, avea ceva – conturul ochilor și pofta ei de viață – ce îi amintea de cea mai mare dintre surorile lui. Nu luase legătura cu familia lui din ziua în care plecase din Bahrain și, brusc, s-a simțit copleșit de un val puternic de dor de casă. Când a reușit să scape de el, femeia zicea ceva despre „dușmanii apropiați”.

— Îmi cer scuze, puteți să repetați? a zis el.

Ea și-a întors ochii mari către tânărul cu o atitudine rezervată, cel despre care cineva îi spusese că era un student la medicină extrem de religios, dar care, după fața bătută de vreme, părea aproape sigur a fi un fost războinic al jihadului. Cunoștea genul – tabăra Jabalia era plină de veterani *muj.*

Adresându-i-se cu respectul care i se cuvenea, ea a repetat că aproape toate problemele lumii arabe erau provocate de ceea ce s-ar putea numi dușmanii apropiați: Israelul, desigur; dictaturile nemiloase împrăștiate în toată regiunea; monarhiile feudale corupte ca Arabia Saudită, aflată la degetul mic al Occidentului.

— Aud mereu spunându-se că, dacă dușmanii noștri apropiați vor fi distruși, aproape toate problemele se vor rezolva. Nu cred că este posibil – dușmanii apropiați sunt prea nemiloși, prea dornici să ne asuprească și să ne ucidă. Dar aceștia supraviețuiesc și prosperă numai din cauza faptului că sunt sprijiniți de „dușmanii îndepărtați”. Câțiva gânditori îndrăzneți – oameni înțelepți – spun că dacă reușești să îi învingi pe dușmanii îndepărtați, toți dușmanii apropiați vor dispărea.

— De aceea îmi plac teoriile, a replicat studentul la medicină, pentru că funcționează întotdeauna. Lucrurile stau altfel când încerci să le implementezi. Oare este posibil să distrugi o țară atât de puternică precum este America?

Ea a zâmbit.

— După cum bine cred că știi, luptătorii jihadului au nimicit în Afganistan trupele unei națiuni la fel de puternice.

Sarazinul a parcurs extrem de tulburat cei opt kilometri pe jos până acasă. Nu găsise încă o metodă prin care să distrugă Casa de Saud și trebuia să recunoască faptul că exista un motiv pentru care toți disidenții saudiți se aflau în străinătate: cei care trăiau sau călătoreau pe teritoriul țării erau, inevitabil, găsiți și eliminați. La fel pățise și tatăl lui. Dar să pătrunzi în țară și să forțezi totuși prăbușirea monarhiei saudite, provocând o rană serioasă dușmanului îndepărtat – ei bine, asta era cu totul o altă perspectivă!

Când a ajuns în fața ușii micului său apartament știa deja cum va proceda – nu va renunța la ideea de a deveni doctor, dar nici nu se va întoarce în Arabia Saudită. Încă nu știa cum avea s-o facă – Allah îl va îndruma la momentul potrivit –, dar va purta lupta în singurul loc care se contura cel mai bine în imaginația colectivă arabă.

Vor dura ani, uneori obstacolele vor părea insurmontabile, însă lunga lui călătorie către masacru începuse. Avea să lovească în inima Americii.

Capitolul 8

Zece ani mai târziu, în partea cealaltă a lumii, mă aflam pe un trotuar din Paris și discutam cu un străin, un bărbat de culoare care era șchiop.

În acel moment însă soarta mea depindea de locotenentul Bradley, pe care eu îl trimiteam în gând în focurile iadului. Spunându-mi că voia să discutăm despre cartea mea, îmi distrusese complet toate straturile de identități false pe care avusesem atâta grijă să le clădesc.

La fel de inconștient de explozia pe care o provocase, îmi spunea că ajunsese în fața apartamentului meu cu o oră în urmă, tocmai în momentul în care o persoană, pe care o crezuse a fi eu, urca într-un taxi. Urcând într-un alt taxi, el m-a urmărit până în Place de la Madeleine, a dat o tură încercând să mă găsească și pentru că nu reușise, revenise la apartament. El fusese cel care bătuse la ușă și, nefiind sigur dacă eram sau nu înăuntru, hotărâse să aștepte pe stradă, ca să vadă dacă nu apăream.

Aveam impresia că treaba asta îl amuza și a început să-mi displacă și mai mult. Oricât de mult îmi doream să scap de el, nu puteam – mi-era teamă. Mă găsise și dacă el reușise, putea s-o facă și altcineva. Grecii, de pildă. Trebuia să las totul deoparte, inclusiv sentimentele mele, până când aflam cum reușise.

— Ai chef de-o cafea? am întrebat eu pe un ton amabil.

— Da, mi-ar face plăcere, a răspuns el, oferindu-se să facă cinste.

Dar a fost o greșeală. Având în vedere acea zonă din Paris unde ne aflam, ar fi trebuit, probabil, să își dea toată pensia pe un espresso și un ecler, însă nu eram dispus să-l cruț.

Am luat-o în tăcere la picior pe Rue François I, însă după câțiva pași, nici nu merseserăm cinci metri, a trebuit să mă opresc – Bradley încerca să țină bărbătește pasul cu mine, dar șchiopăta cu piciorul drept mai rău decât îmi imaginasem eu.

— Defect din naștere? l-am întrebat eu. Pot fi extrem de antipatic când sunt iritat.

— La piciorul celălalt, a răspuns el. Pe ăsta mi l-am rănit anul trecut.

— La muncă sau făcând sport?

Trebuia să merg alături de el, prin urmare, era logic să continui conversația.

— La muncă, a ezitat el o fracțiune de secundă înainte să-mi răspundă. În partea de jos a Manhattanului, am pătruns repede într-o clădire fără să mă gândesc. Nu a fost prima dată când o făceam, doar că de data asta a fost diferit – din fericire, n-am fost ucis.

Din tonul lui reieșea clar că nu voia să dea detalii despre incident.

— Se pare că ți-a fost afectat șodul, am zis eu în timp ce înaintam și mai încet, aproape sigur că aveam dreptate, luând în considerare modul cum pășea și cunoștințele pe care mi le mai aduceam aminte din pregătirea mea medicală.

— L-au înlocuit cu titan și plastic. Mi s-a spus că voi avea nevoie de consiliere psihologică, dar, la naiba, opt luni e prea de tot.

Un polițist la omucideri, un șold distrus, șuruburi din titan care să-i țină osul – mie mi se părea a fi o rană provocată de o armă de calibru mare. Nu a mai dat niciun detaliu, iar eu trebuie să recunosc că, în ciuda voinței mele, începeam să-l plac – nu există nimic mai rău decât polițiști cu povești tragice. Cu excepția spionilor, poate.

Ne-am oprit la semafor, iar eu am arătat înspre un hotel cu fațadă din calcar în fața căruia erau parcate trei Rolls-Royce Phantom noi.

— Plaza Athénée, am zis eu. Putem bea o cafea acolo.

— Pare scump, a răspuns el, fără să știe că foarte curând avea să înțeleagă sensul adevărat al cuvântului.

Am intrat prin ușa rotativă, am traversat holul din marmură și am pătruns în galeria mare a hotelului, prevăzută cu uși înalte care se deschideau înspre una dintre cele mai frumoase curți interioare din Paris. Era complet împrejmuită de ferestrele camerelor, iar pereții erau acoperiți cu iederă. Balcoanele care ieșeau din frunziș erau umbrite de tende roșii, astfel că musafirii puteau urmări de acolo concertele de pian, aranjamentele florale elaborate, nenumărații oligarhi ruși, precum și o varietate de europeni care ducea o viață de huzur. Ne-am așezat la o masă din spate, aproape ascunsă de privirile curioșilor, iar polițistul a început să-mi explice cum demontase mitul unuia dintre cei mai secreți agenți din lume.

Cu toate că nu a spus-o direct, am înțeles imediat că rănile pe care le suferise când intrase în clădire erau mult mai serioase decât un simplu șold zdrobit. Unul dintre plămâni nu îi mai funcționa – un alt glonț, presupun –, coloana vertebrală îi fusese afectată și o lovitură serioasă la cap îl trimiseseră trei săptămâni la terapie intensivă.

În prima săptămână nu era sigur că va supraviețui și Marcie nu a plecat de la căpătâiul lui. Cumva ea și doctorii au reușit să îl stabilizeze și, în cele din urmă, a fost mutat la secția de îngrijire a pacienților imobilizați. Începea să devină din ce în ce mai limpede că durerile lui erau mai mult decât fizice. Indiferent în ce iad intrase, părea să fie extrem de afectat. Poate era teamă, poate era lașitate, poate era o persoană pe care nu reușise s-o salveze – indiferent ce găsise în acea clădire, lucrul ăsta făcuse ca o parte din el să rămână acolo.

— Eram în viață, însă nu eram decât o umbră a celui care mersese la muncă în acea zi, a zis el încet. Amorțeala, detașarea

emoțională erau mai rele decât orice altă rană fizică – nu numai pentru mine, ci și pentru Marcie.

Nici măcar dragostea soției lui n-a reușit să-l facă să-și revină, iar eu eram sigur, cu toate că nu a rostit cuvântul, că suferise de ceea ce se numea odinioară psihoză traumatică și care în zilele noastre se numește sindromul stres post-traumatic. După săptămâni de medicamente împotriva anxietății, dar fără îmbunătățiri considerabile, doctorii au sugerat că, dacă ar merge acasă, șansele de revenire ar fi mai mari. Probabil, aveau nevoie de un pat liber.

Lui Marcie i-a luat două zile ca să reamenajeze apartamentul – transformase un colț al dormitorului lor într-o zonă pentru ședințele de fizioterapie și îl umpluse cu cărțile și muzica lui preferată, precum și cu alte obiecte care i-ar fi putut stârni interesul soțului ei.

— N-a funcționat, a adăugat el. Adunasem prea multă furie în mine și sufeream sever de ceea ce psihologii numeau sindromul supraviețuitorului.

Pentru prima dată, am înțeles că și alte persoane trebuie să fi murit în timpul incidentului – un partener, oare, câțiva membri ai echipei lui? Privind în urmă, eram destul de năucit de întreaga situație, dar, în apărarea mea, nu aveam timp să iau în considerare fiecare detaliu – el și-a continuat repede povestea.

A spus că indiferent câte speranțe își făcuse Marcie că îi va grăbi însănătoșirea prin dragostea ei, acestea fuseseră năruite de îngrozitorul impact pe care o boală mintală poate să îl aibă până și asupra unei relații sănătoase.

Deoarece fusese rănit la datorie, ea nu trebuia să-și facă griji în legătură cu facturile pentru serviciile medicale și, după trei săptămâni sfâșietoare, Marcie a reușit să facă rost de numărul de telefon al unui centru rezidențial de întreținere foarte respectabil, aflat în partea de nord a statului New York. În acele ceasuri negre ea s-a întrebat dacă soțul ei se va mai întoarce acasă în cazul în care va fi acceptat.

Am fost la destule întruniri ale Narcomanilor Anonimi ca să știu că nu durează mai mult de douăzeci de minute până când cineva se ridică în picioare și spune că trebuie să ajungi jos de tot ca să te poți ridica din nou. La fel era și în cazul lui Marcie. Într-o seară târziu, ea a început să completeze formularele pe care le primise în acea dimineață de la Wellness Foundation din Hudson Falls.

Cu Ben care dormea în camera alăturată – bântuit în visele lui de oamenii care mureau – și un chestionar care o făceau să-și reamintească atâtea experiențe împărtășite, ea a început să se afunde din ce în ce mai tare în canionul disperării. Nu și-a dat seama de asta, desigur, însă, în cele din urmă, a ajuns la fund. Una dintre întrebări se referea la obiectele personale pe care pacientul ar vrea să le ia cu el. „Nimic în mod deosebit”, a răspuns ea – ce rost avea,

încercase să-i ofere totul. Când a vrut să continue a privit îndelung cuvântul și un gând ciudat a pus stăpânire pe ea. „Nimic”, a repetat ea încet.

Marcie era o femeie deșteaptă – profesoară în New York, la o școală finanțată de stat – și, la fel ca majoritatea femeilor, se gândise mult la dragoste. Chiar și în căsătorie știa că dacă îți sufocai partenerul, nu făceai decât să îl îndepărtezi, iar tu sfârșeai prin a face tot felul de lucruri ca să-l atragi înapoi. Uneori trebuia să rămâi ferm pe poziție și să-l lași pe el să vină la tine – doar pentru a menține echilibrul.

S-a întors și s-a uitat către ușa dormitorului – știa că făcuse tot posibilul ca să îl ajute pe soțul său să-și restabilească sănătatea mintală, însă echilibrul fusese complet pierdut. Poate ideea era să îl facă să renunțe la acel zid pe care și-l construise în jurul lui și să se apropie de ea.

Când s-a trezit mai târziu, după șapte ore de somn ajutat de medicamente, Ben a crezut că se află într-o altă viață. Acela nu era dormitorul pe care el și Marcie îl împărțeau, aceea nu era camera pe care o văzuse înainte să adoarmă. Da – ușile și ferestrele se aflau în același loc, dar toate obiectele care îi dădeau o notă personală, care făceau să fie spațiul lui și al lui Marcie dispăruseră.

Nu mai era nicio fotografie, niciun tablou și nici dezordine pe jos. Televizorul nu mai era și până și covorul *kilim* dispăruse pe nesimțite. În afară de pat și câteva echipamente de fizioterapie, nu mai era, ei bine, *nimic.* Din câte își dădea el seama, aceea era camera albă de la capătul universului.

Confuz în legătură cu locul unde se afla, el a coborât din pat – șchiopătând din cauza șoldului zdrobit – și a traversat încăperea. A deschis ușa și a privit într-un univers paralel.

Soția lui era în bucătărie, încercând să-și facă mai repede cafeaua. Bradley o urmărea în tăcere – în cei douăzeci de ani de când erau împreună, ea devenise în ochii lui și mai frumoasă. Era înaltă și zveltă și avea o coafură simplă care îi punea în evidență linia fină a feței, dar care, și mai important, părea să sugereze că ei nu prea îi păsa de felul cum arăta. Era singurul mod de a face față unui astfel de dar, iar asta o făcea să pară și mai atrăgătoare.

În timp ce o privea în mijlocul căminului pe care amândoi îl iubeau i s-a pus un nod în gât. S-a întrebat dacă era o viziune a ceea ce lăsase în urma lui, poate că nu ieșise din clădire și era deja mort.

Apoi Marcie și-a dat seama că el era acolo și i-a zâmbit. Bradley s-a simțit ușurat – era aproape sigur că dacă oamenii ar vedea un mort stând în pragul dormitorului, nu ar reacționa așa. Nu și Marcie, oricum, căreia nu-i prea plăcea sărbătoarea de Halloween și avea o aversiune profundă față de cimitire.

Pentru prima oară de luni întregi, Marcie avea emoții – noua ei strategie îl făcuse măcar să iasă de după zid și să privească dincolo de el.

— Mai am un minut și plec la muncă. Mă voi întoarce la timp ca să pregătesc cina, a zis ea.

— La muncă? a întrebat el nedumerit, încercând să înțeleagă – ea nu mai mersese la muncă de când fusese el rănit.

Ea n-a spus nimic – dacă el voia răspunsuri, atunci trebuia să depună puțin efort. El a urmărit-o cum mușcă dintr-o bucată de pâine prăjită, cum își luă cana cu cafea și se îndreptă către ușă, făcându-i cu mâna.

Bradley a rămas singur în prag, însă, după un moment de tăcere și nemaiputându-și ține greutatea pe piciorul rănit, a făcut singurul lucru pe care îl putea face în acea situație – a părăsit lumea paralelă și s-a întors în camera albă.

S-a întins pe pat, dar oricât încerca, nu reușea să gândească limpede și să-și dea seama ce se întâmpla, iar asta din cauza atâtor medicamente psihoactive care îi fuseseră introduse în corp. Înconjurat de liniște, rămas singur în acea dimineață ciudată, a hotărât că cea mai bună idee era să încerce să scape de acele medicamente. Era o decizie periculoasă, dar crucială – în sfârșit, își asuma responsabilitatea pentru propria recuperare.

În ciuda promisiunii făcute, Marcie nu i-a pregătit cina în seara aceea – el avea din nou un somn agitat, iar ea l-a lăsat în pace. În loc de tava cu mâncare, ea i-a așezat pe noptieră o carte nouă cu coperte tari, sperând că, neavând altceva de făcut, el o va citi. Ideea cu cartea îi venise în acea dimineață, iar după școală ea se grăbise să ajungă la o librărie de lângă Christopher Street. Deși fusese intitulată Zodiac Books, librăria nu avea nicio legătură cu astrologia – fusese botezată după un criminal în serie, din Carolina de Nord, ale cărui fapte dăduseră naștere la o adevărată literatură de gen.

Marcie nu mai intrase niciodată în Zodiac – știa de librărie doar de la Ben – prin urmare, după ce a urcat treptele abrupte, a fost uimită când a intrat într-un spațiu la fel de încăpător ca un depozit, plin ochi cu cea mai variată gamă de cărți despre crime, criminalistică și investigații din lume. I-a explicat proprietarului în vârstă, aflat în spatele unui birou, ce căuta – ceva tehnic, ceva real, ceva care să acapareze atenția unui profesionist.

Proprietarul avea aproape doi metri înălțime și semăna mai mult cu un om al pădurii decât cu un librar. Fostul psiholog criminalist FBI a ieșit încet din spatele biroului și a condus-o de-a lungul rafturilor prăfuite, până au ajuns la un rând de cărți și reviste intitulat „Noutăți”. Unele dintre ele trebuie să fi fost vechi de patruzeci de ani. Dintr-o cutie mică, așezată pe jos și tocmai sosită de la editură, el a scos o

carte cu coperte din piele.

— Ziceați că este bolnav, a spus Sequoia[16], deschizând materialul cu caracter tehnic ca să i-l prezinte. Cincizeci de pagini din asta ar trebui să-l dea gata.

— Chiar este interesantă? a întrebat ea.

El a zâmbit și a făcut un gest amplu cu mâna arătând încăperea.

— Le-aș putea arunca liniștit pe celelalte.

Prin urmare, cartea la care lucrasem atâtea luni a ajuns, în cele din urmă, pe noptiera lui Rradley. A văzut-o când s-a trezit a doua zi dimineața devreme, însă nu a băgat-o în seamă. Era într-o sâmbătă, iar când Marcie i-a adus micul dejun, el a între – bat-o despre carte.

— Pentru ce este?

— M-am gândit că ți se va părea interesantă, uită-te dacă vrei, a răspuns ea, încercând să nu-l preseze.

Fără să-i arunce măcar o privire, el și-a îndreptat atenția asupra mâncării. În timpul zilei, de fiecare dată când ea intra în cameră ca să-l verifice, devenea din ce în ce mai dezamăgită – el nici măcar nu se atinsese de carte.

Ea nu știa, însă Bradley era într-o stare de agitație de când se trezise. Nu mai lua medicamente și din cauza asta avea o durere îngrozitoare de cap, deoarece corpul încerca să se obișnuiască astfel cu lipsa lor, și o mulțime de gânduri începuseră să-l copleșească, făcându-l să-și aducă aminte chiar și atunci când nu voia să gândească.

Până la momentul cinei Marcie renunțase deja la orice speranță – fiindcă soțul ei nu arăta că l-ar interesa cartea, ea a scos formularele primite de la Wellness Foundation și a început să repete cum urma să-i explice că era mai bine dacă s-ar întoarce în spital. Însă n-a reușit să găsească nicio expresie potrivită, astfel încât să nu pară a înfrângere, știind că asta l-ar putea doborî. Neavând habar ce să mai facă și cu ochii în lacrimi, ea a deschis ușa dormitorului, trăgând aer în piept și pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

El ședea în fund în pat, cufundat în lectură – parcursese deja treizeci de pagini din cartea mea transpirând abundent și cu fața brăzdată de durere. Numai Dumnezeu știe cât efort depusese ca să ajungă atât de departe, dar știa la rândul lui că era important pentru Marcie. De fiecare dată când intra în cameră ea nu se putea abține să nu arunce o privire la carte.

Marcie a rămas uluită, temându-se să nu scape tava, dar conștientă că, dacă își arăta teama, l-ar putea determina să se retragă din nou în spatele zidului său, așa că a hotărât să se comporte normal.

— E o cacealma, a zis el.

Dumnezeule! Cu sufletul zdruncinat, ea s-a pregătit să înfrunte

încă unul dintre accesele lui de furie.

— Îmi pare rău, librarul mi-a spus că… a răspuns ea.

— Nu, nu mă refer la carte – este fantastică, a zis el pe un ton iritat. Vorbesc despre autor. Poți să-i spui intuiție, poți să-i spui cum vrei, dar nu e agent FBI. Îi cunosc pe indivizii ăștia – nu depășesc anumite granițe. Tipul ăsta are ceva aparte…

El i-a făcut semn să se apropie, arătându-i pasajele pe care le subliniase și pe care le găsise captivante. Ea nu le-a acordat prea multă atenție, deoarece era mai preocupată să îl privească pe furiș pe soțul ei și să se întrebe dacă nu cumva acea scânteie de interes îi va reaprinde focul sau dacă – la fel ca în cazul oamenilor care se trezeau din comă – se va stinge repede, iar el se va scufunda din nou în acel abis.

El a luat șervețelul de pe tavă și și-a șters fața transpirată. Asta i-a oferit ocazia lui Marcie să deschidă cartea. S-a oprit asupra celor câtorva rânduri de biografie, însă era, într-adevăr, ciudat că lipsea poza autorului.

— Atunci, cine este? a întrebat ea. Cine crezi că este în realitate Jude Garrett?

— Habar n-am. Sper să facă o greșeală și să ni se dezvăluie din întâmplare, a răspuns el.

Spre ușurarea ei, flacăra a continuat să ardă tot weekendul. Ea s-a așezat pe pat în timp ce el parcurgea pagină cu pagină – citindu-i fragmente, făcând comentarii. Pe măsură ce înainta în lectură, meditând încontinuu asupra metodelor de investigare, s-a văzut obligat să ia în calcul singura crimă pe care se străduise atât de mult să o uite. Fragmente din cele petrecute în clădire continuau să îi apară în minte, vlăguindu-l și facându-l să transpire abundent.

Duminică seară, aparent din senin, cuvintele au început să curgă pur și simplu, iar el i-a povestit că la un moment dat rămăsese blocat în ceea ce părea a fi un mormânt din beton. Înăuntru era beznă, iar el nu reușea să vadă fața muribundului care se afla acolo cu el. A început să plângă în timp ce îi povestea că nu putuse să facă nimic decât să îi asculte ultimele cuvinte – un mesaj pentru soția și cei doi copii ai lui – și, pentru prima dată, în vreme ce soțul plângea în brațele ei, Marcie era convinsă că totul va fi bine.

El s-a întors încet la lectură, iar Marcie i-a rămas alături în tot acest timp. Câteva ore mai târziu Bradley a spus că i se părea că autorul era prea deștept – nu avea să-și dezvăluie întâmplător identitatea. I-a mai zis în glumă că testul la care era supus orice anchetator priceput consta în a descoperi cine era individul în realitate. S-au întors încet și s-au privit unul pe celălalt.

Fără să scoată un cuvânt, Marcie s-a dus în camera alăturată și și-a adus laptopul. Din acel moment, descoperirea identității mele a

devenit scopul lor, reabilitarea lor, reînnodarea poveștii lor de dragoste.

Iar pentru mine? A fost un dezastru.

Capitolul 9

Nouăsprezece cuvinte. În timp ce ne aflam în Piaza Athénée, fără să recunosc ceva, l-am întrebat pe Bradley ce îl determinase să creadă că autorul se afla în Paris și iată ce mi-a răspuns. Dintr-un total de trei sute de pagini și douăzeci de mii de cuvinte ale cărții, nouăsprezece cuvinte nenorocite mă dăduseră de gol.

Șapte dintre ele, a explicat el, erau o încercare a autorului de a descrie nuanțele diferite ale sângelui aflat în descompunere, îmi aminteam exact pasajul respectiv – comparasem nuanțele cu un anume tip de copac pe care îl văzusem în copilărie și ale cărui frunze se transformau în fiecare toamnă din roșu aprins în maroniu. Și ce era cu asta? Verificând fiecare detaliu, Bradley mi-a spus că îl sunase pe un profesor de botanică și îl întrebase despre copac. Din câte se părea, copacul creștea doar pe Coasta de Est, iar eu dezvăluisem, fără să vreau, cel puțin zona în care crescusem.

Celelalte douăsprezece cuvinte, două sute de pagini mai încolo, făceau referire la o armă a crimei: un băț folosit în *lacrosse,* un obiect despre care spuneam că îl recunoscusem, deoarece îi văzusem pe elevii de la liceul meu folosindu-l. Bradley mi-a spus că dacă sunai la Asociația Lacrosse din Statele Unite, puteai afla că există o sută douăzeci și patru de licee pe Coasta de Est unde se practica sportul ăsta. Se apropiau din ce în ce mai mult.

Marcie reușise să o găsească pe verișoara lui Garrett, care locuia în New Orleans și de la care aflase că lectura individului se rezumase la patru litere – ESPN. Verișoara le-a zis că Garrett absolvise liceul în 1986, iar Bradley a ghicit, conform celor două referințe din carte, că autorul se trăgea din aceeași zonă.

A sunat la cele o sută douăzeci și patru de licee unde se practica *lacrosse* și, în calitate de detectiv NYPD, a cerut numele tuturor elevilor de sex masculin care absolviseră între 1982 și 1990 – extinzând cercetarea doar ca să fie mai sigur. În scurt timp a reușit să întocmească o listă lungă – dar una despre care era sigur că includea și identitatea adevărată a autorului.

Ar fi fost o treabă epuizantă să îi caute pe toți – numai că liceele erau în marea lor majoritate private și mereu în căutare de donații, pentru a-și crește fondurile. Cea mai bună sursă de bani o reprezentau foștii elevi și nu exista o bază de date mai bună decât cea a unei asociații de absolvenți dispusă să întindă o mână. Asociațiile dețineau arhive bogate cu toți foștii lor elevi, iar Bradley a răsfoit pagini întregi cu avocați și bancheri de pe Wall Street, în căutarea a ceva neobișnuit.

Efortul nu i-a fost răsplătit, până într-o seară când, printre numele absolvenților unei școli intitulate Academia Caulfield, el și cu Marcie

au dat peste un nume: Scott Murdoch.

— Acesta a absolvit liceul în 1987, mi-a spus Bradley, mușcând din cel mai scump ecler din lume. A fost acceptat la Harvard, a studiat medicina și și-a obținut doctoratul în psihologie. Îl aștepta o carieră minunată, dar apoi… nimic. Asociația nu avea nicio adresă, nici experiență profesională, nici alte noutăți. Din momentul în care absolvise, asociația a primit din ce în ce mai puține informații despre el. Dispăruse, pur și simplu. Dintre toți pe care i-am căutat, el era singurul în acea situație.

Și-a ridicat privirea ca să vadă ce gândeam. N-am spus nimic. Eram prea preocupat – era ciudat să aud numele Scott Murdoch după atâția ani. Uneori – în cele mai rele momente ale vieții secrete, când fusesem atât judecător, cât și călău – mă întrebam ce se întâmplase cu acea persoană.

A urmat o tăcere lungă, apoi Bradley și-a continuat povestea.

— După săptămâni de cercetări cei de la Harvard mi-au spus că doctorul Murdoch s-a angajat la Rand – știau asta, deoarece el fusese recrutat din campus și găsiseră un document. Dar partea ciudată era că cei de la Rand erau convinși că nu auziseră de el. La fel și asociațiile profesionale, consiliile de acreditare, precum și celelalte organizații pe care le-am contactat. Din câte ne dădeam noi seama, atunci când Scott Murdoch a plecat de la Harvard, a dispărut de pe suprafața pământului. Unde-a plecat, ne-am întrebat noi?

Un fior pe care l-am simțit la baza șirei spinării a început să urce vertiginos. Îl dezgropaseră pe Scott Murdoch și știau că el dispăruse – făcuseră o treabă bună, dar nici pe jumătate în comparație cu aceea care avea să urmeze, am bănuit eu.

— Aveam o adresă a lui Scott Murdoch din anii lui de licean, a continuat Bradley. Prin urmare, am pornit înspre Greenwich, Connecticut. Am vorbit cu cineva la interfon, le-am spus că sunt de la NYPD și porțile s-au deschis larg.

M-am uitat la el, întrebându-mă ce trebuie să fi simțit el și Marcie, un cuplu care ducea un trai modest în Manhattan, când au înaintat cu mașina pe aleea nesfârșită care ducea la casa mea din copilărie, când au trecut pe lângă lacul amenajat și pe lângă grajduri și s-au oprit în fața uneia dintre cele mai frumoase zece case din țară, după cum fusese descrisă. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Bradley mi-a răspuns la întrebare.

— Nici nu știam că în America există astfel de case, a zis el încet.

Proprietarul actual, un speculant cunoscut, le-a spus că bătrânii Murdoch muriseră.

— Am auzit că n-au avut decât un copil, a zis acesta. Nu, habar n-am ce s-a întâmplat cu el. Dar trebuie să fie putred de bogat, atâta pot să spun.

În ziua următoare, cei doi anchetatori au căutat în registrul de decese și au găsit înregistrările pentru Bill și Grace.

— Am reușit chiar să vorbim cu câțiva oameni care luaseră parte la funeraliile amândurora, a continuat Bradley, și toți ne-au spus că Scott nu participase la niciuna dintre ele.

Din tonul lui reieșea clar că asta era partea cea mai ciudată din toată povestea, însă eu nu aveam nici cea mai mică intenție să-i dezvălui că aș fi făcut tot posibilul să iau parte la înmormântarea lui Bill – dacă aș fi știut.

Cred că Bradley era conștient că atinsese o coardă sensibilă, însă mi-am dat seama că era un om cumsecade, deoarece nu a insistat. În schimb, mi-a spus că în acel moment erau siguri că Scott Murdoch era cel pe care îl căutau.

— Două zile mai târziu, ne-am convins.

Din câte se pare, el și cu Marcie îmi trimiseseră codul numeric personal – sau cel puțin cel pe care îl avusesem la Academia Caulfield și la Harvard – la Washington, pentru a fi verificat. Voiau să știe unde fusese emis, dacă fusese vreodată înlocuit, precum și alte detalii care ar fi putut să-i ajute să descopere unde se afla Murdoch. Când au primit răspunsul, acesta a fost alarmant de scurt: nu fusese niciodată emis un astfel de număr.

Am tăcut. Vreun idiot din birourile Diviziei o dăduse rău în bară. Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Cu ani în urmă, când mi-am luat o identitate nouă, pregătit să lucrez pe teren pentru prima dată, o echipă specială îmi șterseseră numele vechi și viața anterioară. Mi-au închis conturile bancare, mi-au anulat cărțile de credit și mi-au desființat pașaportul – înlăturaseră orice urmă care ar fi putut lega un agent sub acoperire de vechea lui identitate. Trebuia să se creadă că agentul plecase în străinătate, așa cum fac mulți tineri, și dispăruse.

Una dintre echipele de „curățenie” – fie din exces de zel, fie că nu fusese supravegheată – trebuie să fi hotărât ca fiind și mai eficientă ștergerea fostului meu cod numeric personal. Le-ar fi putut spune celor de la Departamentul de Asigurări Sociale că murisem, ar fi putut lăsa numărul inactiv, ar fi putut face o sută de alte lucruri, dar un singur lucru nu ar fi trebuit să facă, și anume să ceară să fie *șters.*

Greșeala asta a condus la situația în care mă aflam în acel moment – un puști din Connecticut avea un număr de identificare care, conform guvernului, nu fusese emis. Nu trebuia să fii Bradley ca să-ți dai seama că ceva nu era în regulă.

— M-am gândit că un cod numeric personal care dispăruse fără nicio urmă trebuie să fi avut legătură cu CIA sau ceva de genul ăsta, a zis polițistul.

Confirma ceea ce începuse să bănuiască – deși multe detalii din

carte fuseseră modificate, cazurile pe care le expunea erau din culisele operațiunilor secrete.

O seară care începuse cu o întâlnire plăcută cu un doctor agreabil se transformase într-un dezastru care se înrăutățea din ce în ce mai mult – cartea îl condusese pe Bradley la Scott Murdoch și îl convinsese că doctorul și Jude Garrett erau una și aceeași persoană. Așadar, știa cu ce mă ocupasem.

„Dar, oare, cât de grav era?” m-am întrebat eu. „Foarte grav”, a răspuns agentul din mine. M-am gândit că tocmai aceea ar putea fi ultima mea noapte în Paris.

Neavând timp de pierdut, i-am vorbit pe un ton jos și tranșant.

— Să nu mai pierdem timpul, locotenente. Spune-mi, te rog. Crezi că Garrett este spion, însă bărbatul ar fi putut fi oriunde în lume. Ce te-a făcut să cauți în Europa?

— Școala, a răspuns Bradley.

„Școala?! De unde naiba știau cei de la Academia Caulfield că fusesem trimis în Europa”, m-am întrebat eu.

— Când am vizitat campusul, unele dintre cadrele didactice și-au amintit de el. Un copil ciudat, ne-au spus ele, care refuza să răspundă în clasă, dar care excela în limbile străine – în special franceză și germană. Dacă muncea pentru vreo agenție de spionaj guvernamentală, nu ar fi fost trimis în America de Sud, nu?

— Probabil că nu, am răspuns eu, dar în Europa sunt șapte sute de milioane de oameni, iar dumneata ai ajuns în Paris? Haide – cineva ți-a spus unde îl poți găsi, nu?

Acesta era coșmarul oricărui agent – trădarea, fie accidentală, fie voită, a fost ceea ce le-a adus moartea majorității dintre ei. Polițistul s-a holbat la mine, dezgustat că cineva ar putea crede că aptitudinile lui erau limitate.

— A fost cu mult mai greu decât un nenorocit de pont.

A spus asta după luni întregi în care îl căutase pe Scott Murdoch și, convins fiind că individul lucra pentru o agenție de spionaj, își dăduse seama că trebuia să îl caute după un alt nume. Dacă Murdoch era agent secret american, cum ar fi reușit să intre într-o țară străină? El a bănuit că cea mai bună și mai sigură metodă era să-și asume o identitate nouă și un post neimportant ca angajat al guvernului – analist de afaceri, atașat comercial sau ceva asemănător.

Deoarece tatăl lui Bradley lucrase în Washington, știa că astfel de posturi erau înregistrate într-o varietate de publicații guvernamentale necunoscute. De obicei, anunțurile includeau informații precum studii, vârsta, experiența profesională, coduri poștale, date de naștere și alte detalii similare neimportante.

În timp ce stătea treaz într-o noapte, el a încercat să-și imagineze

cum era să-ți asumi identități noi, să te afli sub presiune la fiecare graniță, să încerci să memorezi o listă întreagă de minciuni fără să ai timp să gândești, doar să răspunzi.

Știa că, dacă ar fi fost pus în acea situație, dacă ar fi avut măcar ocazia s-o facă, el și-ar fi marcat identitățile false cu lucruri ușor de ținut minte – un număr de telefon din copilărie, o dată de naștere adevărată căreia i-ar fi schimbat doar anul, prenumele reale ale părinților.

— Înțelegi ce vreau să spun, a zis el în timp ce ne beam cafeaua, la un univers depărtare de gardul electric al unui punct de control de la granița bulgară, fiind interogat de un ucigaș în uniformă a cărui respirație puțea din cauza țigărilor și a resturilor de la cina de seara trecută, care îți răsfoia documentele și îți punea întrebări din senin, atent la fiecare ezitare și bucuros să facă pe grozavul și să îi strige vreunui Vopos nebărbierit că nu îl credea pe acel american, sau englez, sau canadian, sau cine voiai să pretinzi că ești în acel moment, în acel loc, în acea zi.

Da, înțelegeam ce voia să spună, însă eram prea tulburat ca să pot răspunde – folosindu-se doar de inteligența lui, Bradley ghicise exact cum reușeau să intre agenții secreți într-o țară și să controleze detaliile nesfârșite de care depindea viața lor. Ca să fiu sincer, îmi venea greu să rămân furios pe cineva care îmi stârnise atât de mult admirația.

Bradley mi-a spus că discutase teoria asta cu Marcie și că hotărâseră să încerce. Dintre toate informațiile pe care le adunaseră despre viața anterioară a lui Scott Murdoch, ei aleseseră douăzeci de date neesențiale. Cât timp ea se afla la muncă el își petrecea ziua în fața computerului descărcând edițiile din ultimii zece ani ale uneia dintre publicațiile care înregistrau posturile guvernamentale – săptămânalul *Registrul Federal.*

Într-o seară, el și cu Marcie au introdus datele într-un motor de căutare, sperând să găsească o potrivire pentru vreuna dintre ele și lăsându-l să caute printre anunțurile nesfârșite din *Registru.*

Treizeci și șase de ore mai târziu primiseră trei răspunsuri. Unul era codul poștal din Greenwich, Connecticut – folosit de un bărbat, delegat al Statelor Unite la Consiliul Internațional al Artei în Florența – și care ar fi putut sau nu însemna ceva. Altul se referea la un atașat comercial care jucase *squash* la Harvard, la fel ca și Scott Murdoch, și care părea foarte promițător – asta până când și-au dat seama că îi citeau necrologul. Al treilea răspuns îl viza pe cineva care purta numele Richard Gibson, un observator american în cadrul unei întruniri a Organizației Internaționale de Meteorologie din Geneva. Puțina lui biografie includea data nașterii, care coincidea cu cea a lui Scott Murdoch, și un sumar al studiilor. Liceul numit era Academia

Caulfield.

— Am căutat în listele de absolvenți, dar nimeni cu numele Richard Gibson nu fusese la Caulfield, a zis Bradley încet.

Era o realizare remarcabilă. Pornind de la denumirea unui copac din Connecticut, el și cu Marcie îl găsiseră pe Richard Gibson – identitatea pe care o folosisem ca să intru în Geneva pentru întrevederea mea cu Markus Bucher de la Richeloud & Cie.

Numele Gibson era dovada conceptului – erau siguri că metoda aceea funcționase și s-au ținut de ea cu toată forța. Trei săptămâni mai târziu, sistemul l-a identificat pe un funcționar neimportant de la Trezoreria SUA, care plecase în România la o conferință. Numele pe care îl folosea bărbatul era Peter Campbell.

— Am sunat la Departamentul de Finanțe din România și am dat de un tip care ajutase la organizarea evenimentului. Avea o copie a vizei de intrare a lui Peter Campbell, inclusiv detaliile din pașaport. Un amic de la Apărarea Națională a verificat informațiile și a descoperit că, de fapt, același pașaport fusese folosit pentru a intra în Franța. Autoritățile franceze au spus că respectivul Campbell nu numai că intrase în țară, dar și aplicase pentru rezidență în Paris. În formular el scrisese că era administrator de fonduri de acoperire, prin urmare, Marcie a sunat la Comisia de Valori Mobiliare și Burse – nimeni cu numele Peter Campbell nu deținea autorizație de comercializare de la comisie, iar fondul de acoperire nu exista.

Am privit în tăcere cum Bradley își vâră mâna în buzunarul de la jachetă, scoate două foi de hârtie și le așază pe masă.

Prima era o pagină din vechiul album al școlii, care înfățișa o fotografie cu cei patru membri ai echipei de *squash* a Academiei Caulfield. Unul dintre adolescenți ieșea în evidență – ca și când ar fi jucat cu echipa, dar n-ar fi făcut parte din ea. Chipul și numele lui erau încercuite: Scott Murdoch.

A doua foaie de hârtie era o fotografie de pașaport atașată formularului francez de aplicare pentru rezidență pe numele Peter Campbell. Nu încăpea nicio îndoială că cele două fotografii înfățișau aceeași persoană. Pe mine. N-am spus nimic.

— Uite cum mi-am dat seama, a zis Bradley. Scott Murdoch a studiat la Academia Caulfield, apoi la Harvard, iar mai apoi s-a înscris într-un program secret al guvernului. A devenit agent secret, a folosit o sută de nume diferite printre care și Campbell…

Priveam cu atenție fotografia din album, încercând să-mi aduc aminte de ceilalți membri ai echipei de *squash.* Pe unul îl chema Desmond Corcoran – un nesuferit pe care toată lumea îl ura, îmi aminteam asta. Ceilalți – niște ticăloși și mai mari – nici măcar nu mai îmi aduceam aminte cine erau. „Suprimare deliberată”, ar numi-o un psiholog.

— Poate că doctorul Murdoch a fost expulzat din lumea secretă sau poate că sufletul lui s-a săturat de ea – nu știu, a zis Bradley, dar a intrat în Franța cu pașaportul lui Campbell, a scris o carte ca să-și transmită mai departe cunoștințele și a publicat-o sub numele Jude Garrett, un agent FBI decedat.

Observând că mă încăpățânez să răspund, el a ridicat din umeri.

— Astfel am ajuns noi doi aici.

Da, și nu încăpea nicio îndoială: era o treabă nemaipomenită semnată de Bradley și de soția lui, dar, după cum spuneam, dacă ei reușiseră lucrul ăsta, vor reuși și alții.

Nu mai puteam face decât un lucru, prin urmare, m-am ridicat în picioare – sosise timpul să o iau din loc.

Capitolul 10

Bradley m-a ajuns din urmă la ușile care făceau legătura între frumoasa curte interioară a hotelului și galeria cea mare, mișcându-se surprinzător de repede, având în vedere faptul că șchiopăta.

I-am spus un „la revedere” sec și m-am îndreptat spre ieșire, însă el a reușit să mă apuce de braț înainte să-mi dau seama că mă urma.

— Am să te rog să-mi faci o favoare, a spus el. Ăsta este motivul pentru care eu și cu Marcie am venit la Paris.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să plec.

— Ascultă-mă, te rog…

A inspirat adânc, luptându-se cu ceea ce urma să spună. Dar nu i-am dat ocazia – i-am îndepărtat mâna și am dat să plec.

— Nu, a rostit el pe un ton autoritar.

Am privit în jur și am văzut că oamenii de la mesele învecinate se uitau la noi. Nu voiam să fac o scenă, iar asta i-a dat un răgaz.

— Dacă te afunzi prea tare în întuneric, nimic nu va mai fi la fel, a zis el încet. Faptul că am fost rănit m-a făcut să-mi schimb perspectiva asupra vieții, asupra relației mele cu Marcie și asupra meseriei mele. În special asupra meseriei mele. Dacă ar exista ceva pozitiv…

Îmi era de ajuns.

— Îmi pare rău, am replicat eu, rana trebuie să fi fost îngrozitoare și mă bucur că ți-ai revenit, dar sunt niște lucruri de care trebuie să mă ocup.

Nu aveam timp pentru povești triste sau să aud reflecții despre viață de la un bărbat pe care nu aveam să-l mai revăd. Trebuia să plec din Paris, să mă ascund, să-mi salvez viața, și nu aveam timp de pierdut.

— Doar un minut, unul singur, a insistat el.

După o clipă am oftat și am încuviințat din cap – bănuiesc că îi datoram puțină considerație după ce tocmai îmi spusese cum viața mea anterioară putea fi descoperită cu atâta eficiență. Dar nu m-am obosit să mă clintesc din loc, iar limbajul trupului meu îi arăta că Zidul Plângerii era în Ierusalim și că trebuia să spună repede ce avea de spus.

— Nu m-ai întrebat cum m-am ales cu rănile – și vreau să-ți mulțumesc. De obicei, profesioniștii n-o fac – cei mai mulți dintre noi au ajuns în situații-limită, prin urmare, n-are rost să vorbim despre asta.

„Da, da, ajunge cu atâta conduită profesională corectă. Ce vrei să mă întrebi?” mi-am zis eu în gând.

— Ți-am spus că am rămas blocat într-o clădire. A fost ceva mai

mult de-atât – mă aflam în Turnul de Nord al World Trade Center când acesta s-a prăbușit.

Capitolul 11

Bradley a continuat să vorbească, dar nici până în ziua de azi habar nu am ce a spus. Fără să-mi dau seama, ne-am întors la masa noastră, însă eu eram prea preocupat să mă dojenesc pentru prostia de care dădusem dovadă ca să mai ascult. Nu era de mirare că suferise de stres post-traumatic, nu era de mirare că stătuse săptămâni întregi la terapie intensivă, nu era de mirare că suferise de sindromul supraviețuitorului, nu era de mirare că avusese nevoie să se implice într-o anchetă imposibilă care să-l aducă înapoi din starea de letargie.

Bradley spusese că îl sprijinise pe un individ în întuneric, că îl auzise cum murea, în timp ce, în afara mormântului lor de beton, partea de jos a Manhattanului ardea în flăcări. Și, cu toate astea, am fost atât de deștept, încât să mă gândesc că primise un glonț în șold și un altul în plămân. Dacă doar de atât eram în stare, atunci făcusem bine că îmi dădusem demisia.

Vocea lui m-a trezit din autoevaluarea pe care mi-o făceam – își scosese mobilul și mă întreba ceva.

— Te deranjează dacă dau un telefon? Vreau să verific ceva cu Marcie.

Am clătinat din cap. El a așteptat ca ea să răspundă, s-a întors și a rostit câteva cuvinte scurte pe care nu le-am înțeles. După ce a închis a mai comandat cafea și produse de patiserie. Speram să aibă un card de credit nelimitat.

— Am amintit de 11 septembrie, a zis el, pentru că are legătură cu favoarea pe care vreau să ți-o cer.

— Continuă, am zis eu pe un ton blând, încercând să compensez pentru faptul că mă gândisem că biata mamă ar fi trebuit să meargă la Zidul Plângerii.

— Ca parte din recuperarea mea, m-am întors, în cele din urmă, la Ground Zero, la locul unde fusese cândva Turnul de Nord, a adăugat el. Am stat acolo mult timp – Dumnezeule, ce frig era! — și, într-un sfârșit, mi-am dat seama că eram atât de furios, încât nu exista nicio speranță să îmi revin complet vreodată. Însă nu eram furios pe cei care deturnaseră avioanele – ăștia erau deja morți. Și nici din cauza rănilor cu care mă alesesem – să fim serioși, scăpasem cu viață. Eram furios din cauza nedreptății, din cauza modului nepăsător în care funcționează lumea. Știam că în acea zi muriseră mulți oameni obișnuiți și nu din cauza incendiului sau a zidăriei care se prăbușise, ci din cauza *compasiunii* lor. În urma încercărilor lor disperate de a salva alți oameni – majoritatea străini –, își găsiseră sfârșitul acolo.

A luat o gură de cafea, dar știam că nu avea chef să bea nimic.

Trăgea de timp, încercând să găsească o cale mai bună prin care să continue. Eu am așteptat – în mintea mea, el își câștigase dreptul să tragă de timp cât simțea nevoia.

— Te-ai gândit vreodată câți oameni cu handicap lucrau în acea zi în Turnurile Gemene? a întrebat el în cele din urmă. Nici mie nu mi-a trecut prin minte acest gând, a continuat el, decât după ce a lovit avionul. Dacă erai într-un scaun cu rotile, problemele tale erau și mai grave, desigur – nu aveai cum să ieși cu ajutorul ascensorului. Este un lucru pe care îl știe toată lumea, corect? Acele semne ne avertizează întotdeauna să coborâm pe scări. Dar să zicem că nu poți umbla. Dacă voi rămâne vreodată blocat într-o clădire, domnule Campbell, nu-mi doresc decât să îmi pot folosi picioarele. Să am șanse egale fie să fug, fie să mor. Nu cer prea mult, nu-i așa? Șanse egale. Acolo era un tip – lucra pentru o companie ce oferea servicii financiare – care fusese atent la toate instrucțiunile în caz de incendiu și care știa unde se afla scaunul lui în caz de evacuare. Ai văzut vreodată așa ceva? Seamănă cu un scaun cu spătar înalt din aluminiu, cu mânere lungi care ies în față și în spate, astfel încât oamenii să poată să îl ridice și să îl care. Era paraplegic și bănuiesc că era mândru că reușise să-și depășească handicapul și să obțină o slujbă. Poate avea soție și copii, nu se știe. Ziua de 11 septembrie reprezenta prima zi de școală și mulți oamenii se aflau în întârziere. Asta însemna că era singur în colțul lui din Turnul de Nord atunci când a lovit avionul companiei American Airlines. Impactul l-a trimis cu scaunul cu rotile în partea cealaltă a încăperii. A văzut prin fereastră văpăile care se arcuiau înspre cer și a știut că trebuia să se miște repede, altfel murea. Și-a găsit scaunul de evacuare, l-a luat în brațe și s-a îndreptat către scările de urgență. Pe drum a fost udat până la piele – se declanșaseră duzele de stropire și odată cu ele se stinseseră și luminile. A ieșit în holul unde se afla ascensorul, dar cum nu existau ferestre, acesta era cufundat în beznă. A avut noroc cu cei care se ocupau cu întreținerea clădirii – cu câțiva ani în urmă aceștia folosiseră vopsea fosforescentă pe ușile de incendiu, astfel încât, în caz de pericol, oamenii să poată să le localizeze. Numai Dumnezeu știe câți oameni au scăpat cu viață în acea zi grație acestei decizii. El a deschis ușa de la scara A și a proptit-o cu ajutorul scaunului cu rotile, apoi și-a așezat scaunul de evacuare înăuntru. Nu era un tip puternic, dar a reușit să treacă pe scaunul celălalt. Imobilizat, el stă pe scara de urgență într-o clădire cuprinsă de flăcări și face singurul lucru pe care poate să-l facă. Așteaptă. În Turnul de Nord existau trei scări de urgență. Două aveau o lățime de un metru, iar una, o lățime de un metru și jumătate. Este o diferență mare – în cea lată pot trece unul sau doi oameni unul pe lângă altul și nu are unghiuri strâmte. Acele unghiuri pot deveni o provocare pentru cineva

care transportă ceva ce seamănă cu o targă pe un scaun. După cum îți poți imagina, cum soarta poate fi cruntă uneori, paraplegicul se afla într-una dintre scările înguste. Oamenii din clădire încearcă să hotărască încotro să fugă – spre sol sau spre acoperiș – pentru a fi salvați de elicopter. Cei care au urcat spre acoperiș au murit – ușa care dădea înspre acoperiș era încuiată, pentru a preveni tentativele de suicid. Scara A era plină de praf, fum, oameni și apă. Asemenea unui șuvoi, apa care provenea de la duzele de stropire și din țevile sparte curgea pe scări în jos. Dar tipul din scaunul de evacuare nu a strigat, nu a cerut ajutor. Doar a așteptat. Un miracol, bănuiesc.

Bradley a tăcut, gândindu-se la miracole, presupun. Când a început din nou să vorbească, am simțit un tremur în vocea lui, însă a încercat să și-l controleze.

— Ceva mai jos, un bărbat între două vârste, cu o condiție fizică nu prea bună, a auzit despre bărbatul din scaun și a început să strige. Căuta voluntari care să urce cu el și să-l ajute să îl coboare. S-au oferit trei bărbați. Oameni obișnuiți. L-au urmat pe bărbatul de vârstă mijlocie pe scări în sus, au apucat fiecare de câte un capăt și au luat decizia corectă – nu au urcat cu el, ci au început să-l coboare, prin mulțimea de oameni, prin fum, prin apă și prin acele colțuri care sunt ale naibii de strâmte.

A tăcut din nou.

— L-au coborât *șaizeci și șapte de etaje!* Și știi ce au găsit când au ajuns jos? Nicio cale de scăpare. Le-a luat mult timp, până când Turnul de Sud s-a prăbușit, l-a destabilizat și pe geamănul lui. În fața lor nu erau decât mormane de beton. În spatele lor, flăcări.

Bradley a ridicat din umeri. Eu am tăcut – chiar dacă mi-aș fi găsit cuvintele, ce-aș fi putut spune? Nu mă puteam gândi decât la valurile de suferință.

— S-au întors, au ajuns la o ușă de la mezanin și au intrat în hol. La scurt timp, când clădirea s-a prăbușit, s-a dezlănțuit iadul. Tipul din scaunul cu rotile și doi dintre salvatori au reușit cumva să scape, dar ceilalți doi, nu, a zis el și a ezitat o clipă. Știi din ce cauză au murit, domnule Campbell?

— Compasiune? am intuit eu.

— Exact, după cum ziceam – nu muriseră din cauza zidăriei care se prăbușise sau a incendiului. Ci din cauza nenorocitei lor de încercări de a ajuta pe altcineva. De aici a izvorât furia mea. Unde era dreptatea?

A inspirat adânc înainte să continue încet:

— Nu eram sigur că îmi doream să trăiesc într-o astfel de lume.

Am știut că Bradley vizitase Ground Zero în mai multe feluri. Mi-l imaginam stând în zăpadă, în amurg, o siluetă măruntă în mijlocul acelui spațiu gol unde fuseseră cândva Turnurile Gemene, încercând

din răsputeri să găsească un motiv pentru a mai trăi.

Din fericire, Marcie se afla cu el, iar locotenentul a spus că se țineau de mână în timp ce-i povestea despre zbuciumul lui.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta? a vrut ea să știe, doar într-o doară.

Mi-a spus că s-a uitat la ea nedumerit, neștiind la ce se referea.

— Da, am înțeles, Ben, nu vrei să trăiești într-o astfel de lume, a zis ea. În regulă. Dar vorba aceea: blestemi întunericul sau aprinzi o lumânare? Lasă-mă să te întreb din nou: ce ai de gând să faci în privința asta?

Așa era Marcie – devenise atât de dură, încât nu avea de gând să cedeze nicio clipă.

— Avea dreptate, desigur, a continuat Ben, iar în drum spre casă am discutat despre ce puteam face. Din cauza rănilor, nu știam prea multe despre ancheta referitoare la evenimentele din 11 septembrie și, în timp ce ne îndreptam spre centrul Manhattanului, ea mi-a povestit că cincisprezece dintre cei nouăsprezece teroriști erau din Arabia Saudită, că familia lui bin Laden fusese scoasă din țară, că mai toți făptașii care se aflau pe teritoriul Americii aveau vizele expirate și că unii dintre ei învățaseră să piloteze avioane, însă nu fuseseră prea interesați să aplice și tehnicile de aterizare. Era din ce în ce mai evident că, în ciuda faptului că teroriști comiseseră o serie de greșeli, erau totuși mai buni decât noi, iar dacă cineva avea dubii, pe teritoriul țării erau trei mii de victime care puteau dovedi lucrul ăsta. Când am ajuns în Village, mi-am dat seama că o idee începea să prindă contur. M-am gândit la ea toată noaptea și în ziua următoare – era într-o luni. M-am dus la Universitatea New York și mi-am aprins lumânarea.

Mi-a spus că, aflat într-un birou mare care dădea înspre Washington Square, el le-a explicat celor din conducerea universității că voia să inițieze un eveniment care va deveni mai faimos, în felul lui, decât Forumul Economic Internațional din Davos – o serie anuală de prelegeri, seminarii și cursuri predate de un specialist pentru cei mai importanți anchetatori din lume. Un loc unde vor fi expuse idei noi și metode științifice de ultimă oră. Le-a mai spus că evenimentul va fi moderat de experți de top din domeniile respective, care vor trece dincolo de limitele disciplinelor și ale instituției.

— Am arătat prin fereastră, a adăugat Bradley, spre locul unde se înălțau Turnurile Gemene. Astfel de oameni se vor întoarce, le-am spus eu, iar data viitoare vor fi mai buni, mai deștepți, mai puternici. La fel trebuie să fim și noi – toți cei care suntem anchetatori avem un singur obiectiv clar: trebuie să-i înfrângem data viitoare. În încăpere erau unsprezece oameni, iar eu mă gândeam că îi câștigasem pe trei de partea mea, prin urmare, le-am relatat povestea tipului din scaunul

cu rotile și le-am amintit că făceau parte din cel mai apropiat colegiu de Ground Zero – aveau o responsabilitate deosebită. Dacă nu ei aveau să găzduiască evenimentul, atunci cine? La final, jumătate dintre ei se simțeau rușinați, câțiva aveau lacrimi în ochi, iar votul de susținere a fost unanim. Poate anul viitor voi candida pentru funcția de primar.

A încercat să râdă, dar era prea abătut ca s-o facă. A spus că pregătirile pentru Forul Internațional pentru Investigații se derulau mai bine decât s-ar fi așteptat el și a început să înșire o listă cu numele celor care fuseseră de acord să predea sau să participe.

Am dat din cap, sincer impresionat. Bradley a continuat:

— Da, vor lua parte toți greii, apoi s-a uitat la mine. Cu excepția unuia…

Nu m-a lăsat să răspund.

— Cartea ta a avut un impact uriaș, a continuat el. Probabil că nu conștientizezi, pentru că ești aici, dar nu există o listă cu profes…

— De aceea ai venit la Paris, am exclamat eu, ca să mă recrutezi?

— În parte. Bineînțeles că am venit ca să rezolv misterul legat de Jude Garrett și de vreme ce am făcut-o, ai ocazia să-ți aduci contribuția. Știu că nu putem să îți dezvăluim identitatea, prin urmare, m-am gândit că ai putea fi anchetatorul lui Garrett. Cum era doctorul Watson pentru Holmes. Cineva care a ajutat…

— Taci! am strigat eu – un cuvânt pe care, probabil, nu era obișnuit să-l audă.

Nu mi-am dezlipit privirea de la masă, dar când mi-am ridicat-o, am început să vorbesc în șoaptă, astfel încât numai urechile lui să audă.

— În momentul ăsta voi încălca toate regulile profesiei mele anterioare – îți voi dezvălui adevărul despre ceva. Aceasta va fi, probabil, singura dată când îl vei auzi din gura unuia ca mine, așa că ascultă cu atenție. Ai făcut o treabă remarcabilă descoperindu-mă. Dacă voi publica o altă ediție a cărții, cu siguranță că voi aminti de tine. Ai fost genial.

A ridicat ușor din umeri – era flatat, bănuiesc, mândru, dar prea modest ca s-o arate.

— Ai descoperit multe nume, ai deslușit o mulțime de acțiuni secrete, dar nu ai aflat ce am făcut cu adevărat pentru țara mea, nu-i așa?

— Este adevărat, a răspuns Bradley. Nu am fost sigur că voiam asta – m-am gândit că un astfel de secret nu trebuia dezgropat.

— Aici ai dreptate. Prin urmare, dă-mi voie să-ți spun. Am arestat oameni, iar pe cei pe care n-am putut să-i arestez i-am ucis. I-am arestat de cel puțin trei ori, la început, apoi i-am ucis.

— Isuse! a spus el în șoaptă. Țara noastră face asta?

— Cred că detectivii de la omucideri și judecătorii folosesc un termen pentru așa ceva, nu? Aș putea să-ți spun, deși astfel de acțiuni apasă greu sufletul unui om, mai ales când începe să îmbătrânească. Dar pot să-ți promit un lucru: nimeni nu m-ar putea acuza de discriminare. M-am comportat ca un ecumenic în meseria mea – am eliminat catolici și arabi, protestanți, ateiști și cel puțin câțiva evrei. Cei care se pare că au scăpat au fost adepții zoroastrismului. Crede-mă, i-aș fi inclus și pe ei dacă aș fi știut cine erau. Problema este însă că mulți oameni pe care i-am rănit – în general, prietenii și familiile acestora – nu sunt practicanți activi a ceea ce dumneata și cu mine numim „principii creștine", domnule Bradley. Mai exact, nu prea le pasă de partea care se referă la „a întoarce și celălalt obraz". Îi cunoști pe sârbi? Încă sunt furioși din cauza unei bătălii pe care au pierdut-o în 1389. Unii spun că albanezii și croații sunt și mai rău. În cazul unor astfel de oameni, un deceniu de căutări pentru a da de urma mea li s-ar părea o săptămână. Îți spun toate astea ca să înțelegi – am venit la Paris ca să trăiesc în anonimat. Încerc să revin la normal. Seara asta nu mi-a adus deloc vești bune, prin urmare, nu voi ține prelegeri, ci îmi voi salva pielea.

M-am ridicat în picioare și mi-am întins mâna.

— La revedere, domnule Bradley.

El mi-a strâns mâna, dar de data asta n-a încercat să mă oprească. De altfel, curtea interioară se golise, iar Bradley a rămas singur și deznădăjduit printre lumânările aprinse în timp ce eu mă îndreptam spre ieșire.

— Succes! i-am strigat eu peste umăr. Seminarul este o idee minunată, țara are nevoie de așa ceva.

M-am întors ca să-mi continui drumul și m-am trezit față în față cu o femeie. Ea a zâmbit.

— Îmi dau seama după expresia de pe fața soțului meu că răspunsul este „nu".

Era Marcie. Bradley trebuie să-i fi spus unde ne aflam când o sunase.

— Aveți dreptate, am zis eu. Nu mă pot implica – el cunoaște motivul.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care i l-ați acordat, a rostit ea repede, pentru că ați avut răbdare să-l ascultați.

În vocea ei nu se simțea nici resentiment, nici supărare – singura ei grijă părea să fie starea în care se afla soțul ei. Am simpatizat-o pe loc.

Bradley și-a luat privirea de la noi și a încercat să-i atragă atenția chelnerului, strigând să-i facă nota de plată.

— Știți, Ben vă admiră enorm, mi-a mărturisit Marcie. Nu cred că

v-a spus, dar a citit cartea de trei ori numai din plăcere. Mereu spune că și-ar fi dorit să facă pe jumătate din lucrurile despre care ați scris dumneavoastră.

Pentru o clipă, am întrezărit un altfel de Bradley – un anchetator de prim rang care credea că nu jucase niciodată într-o ligă pe măsura talentului său. Știam mai bine decât majoritatea oamenilor că regretul profesional era un lucru teribil cu care trebuia să trăiești și, după cum deseori se întâmplă, am început să mă gândesc la cele două fetițe și la ce făcusem în Moscova în urmă cu mult timp.

Marcie a fost nevoită să îmi atingă brațul, ca să mă aducă înapoi din tărâmul amintirilor, și am văzut că îmi întindea o carte de vizită.

— Este numărul nostru din New York. Dacă veți avea vreodată ocazia, dați-i un telefon. Nu acum, cândva în viitor, a zis ea și a observat reticența mea, apoi a zâmbit. Va fi în regulă și peste câțiva ani.

Dar tot n-am luat-o.

— Este o persoană cumsecade, a adăugat ea pe un ton serios. Cel mai bun om dintre câți am cunoscut, mai bun decât și-ar putea imagina cineva. Ar însemna mult pentru el.

Bineînțeles că nu aveam de gând să-l sun, însă mi s-a părut inutil să o jignesc neacceptând cartea de vizită. În timp ce o puneam în buzunar, Bradley s-a întors și a schimbat o privire cu ea peste curtea cufundată în tăcere.

În acea clipă de neatenție, niciunul din ei nebăgând de seamă că îi priveam, i-am văzut lăsând garda socială jos. Nu se mai aflau nici în Paris, nici lângă un hotel de cinci stele, ci, după cum puteam citi pe chipurile lor, se aflau unde fuseseră înainte și după momentul prăbușirii Turnului de Nord – erau îndrăgostiți. Nu mai erau copii, nici infatuați, cu siguranță, și era bine de știut că într-o lume plină de înșelăciuni și minciuni mai exista încă așa ceva. Poate că seara aceea nu fusese totuși atât de dezastruoasă.

După acel moment Marcie s-a uitat din nou la mine, iar eu mi-am luat rămas-bun. Am ieșit pe ușile înalte și m-am oprit lângă pupitrul unde șeful de sală privea gânditor. Mă cunoștea suficient de bine și, după ce i-am mulțumit pentru ospitalitatea lui, l-am rugat să mai trimită o dată servanta pe roți, apoi i-am dat două sute de euro pentru a acoperi nota de plată.

Habar n-am de ce am plătit. Din prostie, bănuiesc.

Capitolul 12

Avionul companiei American Airlines a aterizat pe aeroportul din New York dimineața devreme – nori negri acopereau orașul, iar rafalele de ploaie și de vânt au biciuit aeronava până când ea a atins pista. La două ore după ce decolasem din Paris am fost anunțați să ne punem centurile de siguranță, apoi condițiile meteorologice s-au înrăutățit atât de repede, încât toate serviciile din timpul zborului au fost suspendate. Nu mâneam, nu beam, nu dormeam. M-am gândit că lucrurile nu puteau merge decât spre bine.

Călătoream în calitate de diplomat canadian, fapt care explica de ce mă aflam la clasa I și care mă ajuta să scap de întrebările celor de la Imigrări. După ce mi-au procesat datele fără întârziere, mi-am luat bagajele și am ieșit în ploaia torențială. Eram acasă, dar nu mă simțeam în largul meu, exact așa cum anticipasem – fusesem plecat atât de mult timp, încât devenise o țară pe care abia o cunoșteam.

Trecuseră optsprezece ore de când mă despărțisem de soții Bradley la Piaza Athénée. Odată ce am înțeles că fusesem descoperit, am știut ce aveam de făcut, instrucțiunile primite în timpul pregătirii mele erau foarte precise: fugi, ascunde-te unde poți, încearcă să te aduni și apoi scrie-ți testamentul. Poate nu și ultima parte, dar ăsta era tonul pe care se discuta atunci când cineva era deconspirat.

M-am gândit că America era cea mai bună șansă a mea. Dușmanului i-ar fi fost greu să mă găsească printre milioane de semeni, iar eu știam că, dacă voiam să fiu în siguranță, trebuia să șterg amprentele pe care le lăsasem în urma mea și să fac în așa fel, încât ceilalți să nu poată merge pe calea pe care o deschiseseră Ben și Marcie.

Parcursesem distanța de la Piaza Athénée și până la apartamentul meu în șase minute și, de îndată ce am pășit înăuntru, am început să sun la companiile de zbor. Din fericire, am găsit un loc la clasa I într-un avion care pleca dimineața.

Totuși este ciudat cum funcționează subconștientul. În acea grabă să-mi iau hainele, să verific facturile și să-mi fac bagajele, mi-am adus aminte, din senin, de cele două scrisori primite de la avocatul lui Bill și al lui Grace Murdoch. Am răsfoit printr-un dosar cu corespondență veche, le-am pus în bagajul de mână și am revenit asupra singurei probleme care mai rămăsese: conținutul seifului.

Era imposibil să iau cele trei pistoale, o sută de mii de dolari în valute diferite și opt pașapoarte cu mine, nici măcar în bagajele de cală. Dacă detectoarele de metale sau razele X le-ar fi descoperit – chiar și în calitate de așa-zis diplomat –, aș fi fost supus unei percheziții amănunțite. Odată ce ar fi descoperit că pașaportul era

fals, ceea ce, cu siguranță, s-ar fi întâmplat, aș fi fost nevoit să dau explicații săptămâni la rând – prima dată legate de identitatea mea și apoi despre celelalte obiecte. Despre toate armele, pașapoartele și agendele de contact pe care ar fi trebuit să le predau odată ce părăsisem Divizia.

Drept urmare, am tăiat cusătura saltelei, am scos o parte din umplutură și am vârât uneltele muncii mele înăuntru. Odată întors în America, urma să-l sun pe François, portarul cel lingușitor, și să-l rog să aranjeze cu o firmă specializată în mutări să-mi trimită toată mobila înapoi acasă. După ce m-am asigurat că toate erau în siguranță, am lipit cusătura, am rearanjat cuvertura și am chemat un taxi care să mă ducă la Charles de Gaulle.

Zece ore mai târziu stăteam în ploaie în aeroportul Kennedy, spunându-i unui alt șofer de taxi să mă ducă în oraș. Am sunat de pe drum la Four Seasons, unul dintre acele hoteluri a cărui dimensiune garantează anonimatul, și am închiriat o cameră.

După trei zile de umblat pe la agenții imobiliare am închiriat un apartament mic în NoHo. Nu era cine știe ce, dar aveam soare dimineața. În prima zi de stat acolo am găsit scrisorile de la avocat și am sunat să stabilesc o întrevedere.

Într-o după-amiază târzie ne aflam în biroul lui somptuos, cu priveliște spre Central Park, iar ceea ce el a descris ca fiind o chestiune minoră în legătură cu averea lui Bill avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

Câteva zile după aceea m-am plimbat prin oraș până seara târziu, întorcând chestiunea pe toate părțile în minte, încercând să mi-o însușesc, cum ar spune un psiholog. M-am lăsat dus unde m-au purtat pașii, trecând pe lângă baruri și restaurante aglomerate, ocolind cozile lungi din fața unui club la modă sau din fața cinematografelor unde rula cel mai recent film. În cele din urmă, simțind că mă dureau picioarele și conștientizând cu durere că nu prea aveam experiență în ceea ce oamenii numeau viață normală, am început să accept ceea ce îmi spusese avocatul. Doar atunci am revenit la problema amprentelor.

Prima oară am sunat-o pe o supraveghetoare FBI – femeia căreia îi dădusem toate dosarele europene ale Diviziei atunci când agenția fusese închisă. Ea a luat legătura cu unul dintre directorii ei adjuncți, căruia i-a șoptit că fusesem cândva Călărețul valurilor, iar în ziua următoare mă aflam împreună cu acesta într-o sală de ședințe sărăcăcioasă într-un zgârie-nor anost din centru.

După ce cerusem să vorbesc cu el între patru ochi, iar cei doi asistenți ai lui închiseseră ușa în urma lor, i-am explicat cum codul numeric personal al lui Scott Murdoch fusese șters și cât de periculos era lucrul ăsta pentru mine. I-a luat o clipă să scape de scepticism,

dar odată ce terminase de blestemat pe cel care se făcuse responsabil de asta, a dat un telefon și a aranjat ca numărul să reapară în sistem.

— Îl voi marca. Voi face în așa fel, încât să fii avertizat dacă cineva caută numărul, a zis el. Altceva?

— Cineva trebuie să intre și să schimbe baza de date din computer. Există o mulțime de informații despre mine sau despre celelalte nume pe care le-am folosit care trebuie să dispară.

— Computerele guvernului sau cele private? a întrebat el.

— Ambele, am răspuns eu. Totul, începând cu asociația de absolvenți ai unei școli intitulate Academia Caulfield și până la nenumărate anunțuri din *Registrul Federal.*

— Nicio șansă, a spus directorul adjunct. În cazul bazelor de date se aplică aceleași reguli ca în cazul stripteuzelor – Curtea Supremă stipulează că poți să te uiți, dar nu și să le atingi. Aș comite o ilegalitate chiar și dacă ți-aș spune cine te-ar putea ajuta.

Am insistat, i-am amintit despre anii pe care i-am dedicat serviciului țării, i-am explicat de ce voiam ca el să încalce regulile.

A dat din cap îngândurat, apoi ceva a părut să-l enerveze și a început să turuie:

— Să încalc regulile? îmi ceri să mă implic în accesarea ilegală a computerelor. Ai idee cât ar costa asta comunitatea? Nu e o treabă de tocilari, asta a fost cu ani în urmă – spațiul virtual le aparține berbecilor acum. Sparg un site, ignoră pagubele, fură orice e de valoare…

Eram uluit – puțin îmi păsa de Curtea Supremă sau de noutățile apărute în criminalitatea informatică, nu voiam decât să-mi fac curățenie în trecut. M-am gândit că trebuie să fi atins o coardă sensibilă, dar asta n-avea cum să mă ajute să mă pun la adăpost.

Era pe val și n-avea de gând să se oprească.

— Există un nivel și mai înalt decât berbecii, a continuat el. Li se spune hoți-felină – aceștia se furișează înăuntru, copiază orice și nimeni nu știe că au fost acolo. Sunt cei mai inteligenți. A fost un tip care a furat dosare cu credite ipotecare în valoare de cincisprezece milioane de dolari. *Cincisprezece milioane!* Fiecare cuprindea detalii despre cârdul de credit al cuiva, cod numeric personal, cont bancar, domiciliul. La ce crezi că le-a folosit?

— La furt de identitate? am zis eu și totuși habar nu aveam de ce mai purtam acea conversație.

— Exact. Dar nu avea de gând să se folosească el însuși de ele – o, nu, ar fi însemnat prea multă muncă. Urma să le vândă mafiei rusești. Un dolar pentru fiecare până la primul milion, ne-a spus el, doar ca să stârnească interesul. Apoi a crescut prețul până a obținut zece dolari pentru un dosar. A crezut că va face o sută de milioane,

doar din fața unui ecran. Știi cât câștigă, în medie, unul care jefuiește bănci? a întrebat el, aplecându-se peste masă. Nouă mii de parai și poate și un glonț. Cine crezi că a descoperit planul de afaceri corect?

Am ridicat din umeri, chiar nu mă interesa.

— Tipul are douăzeci și trei de ani și este, probabil, cel mai bun din lume.

— Câți ani de pușcărie o să facă? am întrebat eu, încercând să par interesat.

— Nu s-a hotărât încă. Poate niciunul, depinde dacă va dori să coopereze și să ne ajute să-i înfundăm pe spărgătorii samurai care comit și ei ilegalități. Battleboi era pseudonimul virtual pe care îl folosea și așa i-am spus și noi.

— Battleboy? am întrebat eu, nefiind sigur că auzisem bine.

— Mda, însă cu „i”. Un ticălos hispanic. A crescut în Miami, dar locuiește prin apropiere acum, dincolo de Canal Street, deasupra farmaciei Walgreens.

El s-a uitat la mine, iar privirile noastre s-au întâlnit. Mi-am deschis bine ochii și mi-am dat seama de ce îmi spusese povestea aceea.

— În sfârșit, gata cu istorisirea mea. Trebuie să mă opresc înainte să spun ceva ilegal, a zis el. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Cu nimic, ai făcut mai mult decât suficient. Mulțumesc, am zis eu pe un ton amabil.

S-a ridicat în picioare și a luat-o înainte. S-a oprit și s-a întors cu fața la mine.

— Mă bucur că am putut să te ajut cu codul numeric personal, îți cunosc reputația – mulți dintre noi o cunoaștem –, a fost o onoare, o adevărată onoare să-l întâlnesc pe Călărețul valurilor.

A rostit aceste cuvinte cu atâta admirație și mi-a strâns mâna suficient de tare, încât să transforme cărbunele în diamant, și m-a lăsat fără cuvinte. El și cu asistenții lui m-au urmărit în tăcere, cu respect aș putea spune, în timp ce eu mă îndreptam către lift. Simțindu-mă flatat, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la cum se poate înșela un om cu mult înainte de reputația sa.

După ce-am ieșit, m-am urcat într-un taxi și am traversat orașul, privind chipurile trecătorilor. În timp ce întunericul începea să se aștearnă am avut încă o dată acel sentiment ciudat de dezrădăcinare, și anume că eram un străin în propria țară. Știam că cei care o apucau pe acel drum sfârșeau prin a deveni invizibili pentru lume – îi puteai vedea pe băncile din parc, în sălile de lectură ale bibliotecilor publice, singuri pe peroanele gărilor. „Halal viitor”, mi-am zis eu. Dar nu puteam face nimic – caravana merge mai departe, câinii continuă să latre, iar eu trebuia să-mi îngrop trecutul.

Taxiul s-a oprit în fața farmaciei Walgreens. Am mers de-a lungul

clădirii și am găsit o ușă ascunsă într-un perete. Exista un singur interfon, iar cuvintele de lângă el erau în japoneză. Minunat!

Întrebându-mă dacă nu cumva îl înțelesesem greșit pe tipul de la FBI, am apăsat pe buton.

Capitolul 13

S-a auzit vocea răgușită a unui bărbat care a răspuns în engleză. I-am spus că un prieten comun, care lucra în clădirea alăturată la etajul 23, îmi sugerase să-i fac o vizită. Mi-a deschis, iar eu am urcat o serie de scări, observând că cineva se străduise din răsputeri să ascundă patru camere de supraveghere cu circuit închis care monitorizau casa scării. „Își face griji în legătură cu mafia rusească”, m-am gândit eu.

Am luat-o pe un coridor și l-am văzut abia după ce ochii mi s-au obișnuit cu semiîntunericul: Battleboi era chiar în față, stând în pragul unei uși din oțel cu care s-ar mândri orice speluncă. Însă cel mai surprinzător lucru la el nu era greutatea, cu toate că trebuie să fi cântărit vreo 180 kilograme, ci faptul că era îmbrăcat asemenea unui *daimyo* japonez din Evul Mediu. Un traficant samurai de prim rang, mi-am dat eu seama.

Purta un kimono din mătase șocant de scump și șosete albe japoneze tradiționale, cu loc pentru degetul mare, părul negru îi era uns și strâns la spate într-un fel de coc. Dacă cineva va avea vreodată nevoie de un luptător de sumo hispanic, știu exact persoana potrivită. El s-a înclinat ușor, minimum de bun simț – presupun că nu îl prea plăcea pe prietenul nostru comun de la etajul 23 – și s-a dat la o parte, ca să mă lase să intru.

E drept că domeniul lui feudal se întindea doar peste patru camere, poziționate toate pe aceeași parte, însă pe jos se întindeau covoare *tatami* frumoase, spațiile erau separate de paravane *shoji,* iar pe un perete atârna un tablou vechi cu Muntele Fuji, care pun pariu că trebuie să fi costat cel puțin douăzeci de mii dintre cele mai scumpe dosare ale lui.

Imediat după ce am trecut pragul am reușit să evit un dezastru social – mi-am dat seama în ultima clipă că trebuia să mă descalț și să încalț o pereche de sandale puse la dispoziție musafirilor. În timp ce îmi dezlegam șireturile ghetelor mele grosolane, l-am întrebat cum să-i spun.

Fața lui era inexpresivă.

— Cum adică, nu ți-au zis?

— Ba da, am răspuns eu. Doar că nu mi se pare corect să-i spun cuiva Battleboi drept în față.

El a ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează, idiotule, a replicat el și a luat-o înainte înspre niște perne aflate pe jos.

— Directorul adjunct zice că ești cooperant, am precizat eu, de parcă mă aflam acolo cu acordul bărbatului.

El m-a privit dezgustat, dar n-a negat.

— Ce vrei?

După ce ne-am așezat turcește, i-am explicat că voiam ca toate trimiterile la Scott Murdoch să fie șterse din baza de date deținută de asociația de absolvenți a fostei mele școli. M-am gândit că era locul cel mai potrivit pentru a demara acțiunea asta.

M-a întrebat cine era Murdoch și i-am răspuns că habar n-aveam.

— S-a luat hotărârea să i se șteargă trecutul, doar atât ne interesează.

A vrut să știe data de naștere a lui Murdoch, detalii despre asociația de absolvenți, precum și alte informații, ca să se asigure că era vorba despre persoana corectă. După ce am răspuns, el și-a aranjat kimonoul și mi-a zis că va începe în câteva minute.

— *Cha, neh?* a rostit el într-o doară, dar am înțeles subtextul: trebuia să par indiferent și să mă simt inferior, dar, sincer să fiu, n-aveam dispoziție pentru așa ceva.

Am scotocit în memorie, aducându-mi aminte de o vară îndepărtată. Mă aflam pe o plajă îmbibată în sânge, înconjurat de un val de decapitări și de nenumărați samurai care comiteau sinucideri ritualice. Cu alte cuvinte, îmi petrecusem vacanța citind romanul lui James Clavell, *Shogun.* Dintre toate acele pagini epice, am ținut minte câteva cuvinte-cheie – *cha* însemna ceai.

— *Hai, domo,* am zis eu, sperând că mintea nu-mi juca feste și că ziceam: „Da, mulțumesc” și nu „Du-te dracu’.”

Trebuie să fi spus corect.

— Vorbești japoneza? a întrebat el cu un amestec de uimire și de respect.

— O, doar puțin, am răspuns eu cu modestie.

A bătut din palme și unul dintre paravane s-a dat la o parte. O hispanică subțirică, îmbrăcată într-un kimono din mătase roșie, a intrat și s-a înclinat, făcând să-mi vină în minte o întrebare care îi preocupase dintotdeauna pe cei mai mari filosofi. „Cum se face că tipii neatrăgători se aleg aproape întotdeauna cu cele mai sexy femei?”

Era mai tânără cu câțiva ani decât el și avea ochi mari și buze senzuale. La o privire mai atentă, era evident că ea adoptase de bunăvoie kimonoul tradițional – era mult mai strâmt pe coapse și pe sâni decât ai fi văzut în Tokyo. Pentru a se putea mișca mai bine, își făcuse o crăpătură la spate, de la tiv și până la coapsă, și, în timp ce traversa camera, era evident după felul cum se unduia și atârna mătasea că nu trebuia să-și facă griji că s-ar putea observa linia lenjeriei intime sau breteaua sutienului. Nu purta așa ceva. Efectul general era ispititor și înnebunitor.

— Ceai? a întrebat ea.

Am încuviințat din cap, iar Battleboi s-a întors înspre mine.

— Ea este Rachel-san.

Fata m-a privit pe furiș și a schițat un zâmbet.

Battleboi? Rachel-san? Vechea Japonie deasupra farmaciei Walgreens? În ciuda a ceea ce tipul de la FBI îmi spusese despre talentele lui, nu îmi făceam speranțe prea mari – mi se părea că aveam de-a face cu două cazuri de „sprijin și îngrijire în cadrul comunității".

Trei ore mai târziu m-am văzut obligat să-mi schimb radical părerea. Lorenzo, după cum i se adresase odată Rachel, nu numai că reușise să șteargă toate datele despre mine din baza de date a asociației, dar mi-a spus că poate face la fel și cu cele mai complexe fișiere deținute de Academia Caulfield și de Harvard.

— Poți să ștergi o evidență întreagă a notelor și a prezențelor? am întrebat eu. Să faci să pară că Scott Murdoch n-a fost niciodată nici la Caulfield, nici la Harvard?

— De ce nu? a zis el râzând. Sunt atâția oameni pe nenorocita asta de planetă, încât ne-am transformat în niște coduri lungi pe un hard drive. Dacă ștergi codurile, nu mai exiști, dacă faci adăugări, devii cineva. Vrei o catedră întreagă – spune-mi facultatea. Vrei o sută de milioane de dolari? Așteaptă să modific un cod binar. Apropo, poți să-mi spui Dumnezeu dacă vrei.

— Mersi, dar a început să-mi placă Battleboi, am zâmbit eu.

În noaptea aceea, târziu, am văzut cum ștergea și ultimele realizări academice ale lui Murdoch.

— Ce păcat! Atâtea studii și acum au dispărut, a zis el ironic.

Nu prea mai aveam ce să spun, bântuit de amintiri, în special legate de Bill – venise la Boston în vechiul lui Ferrari; singura persoană care luase parte la absolvirea mea.

După ce Lorenzo se asigurase că nu lăsase nicio urmă când accesase bazele de date, i-am spus despre următorul lucru de pe lista mea: computerele guvernului și anunțurile cu locuri de muncă ce trebuia șterse.

— Câte intrări? a întrebat el.

— Câteva sute, probabil mai multe.

După expresia de pe fața lui, ai fi zis că îi cerusem să comită *seppuku.*

— Lasă-mă să ghicesc, e urgent, *neh?* m-a iscodit el, dar nu a așteptat răspunsul, îl știa deja. Ai copii după aceste anunțuri sau va trebui să le căutăm noi?

Am ezitat. Ben Bradley și soția lui dețineau toate informațiile, însă erau ultimii oameni pe care i-aș fi întrebat.

— Va trebui să mă gândesc, am răspuns eu.

— Va dura luni întregi dacă vom fi nevoiți să începem de la zero. Anunță-mă ce hotărăști, a zis el și a început să-și închidă unitățile

centrale de pe rafturi.

În timp ce mă conducea la ușă devenise suficient de relaxat, încât să inițieze o discuție.

— Studiez japoneza de trei ani, nenorocită limbă, hm? Unde-ai învățat-o?

— Am citit *Shogun,* am răspuns eu simplu și, după ce și-a revenit din șoc, pot să afirm că a acceptat lucrul ăsta cu destul de multă eleganță.

Muntele de carne s-a scuturat când a început să râdă de naivitatea lui și, privind acei ochi jucăuși și generozitatea de care dădea dovadă, am început să-mi dau seama ce văzuse Rachel la el.

— La naiba, a zis el, ștergându-și lacrimile, și eu care în ultimele șase ore m-am simțit ca un inadaptat, de parcă aș fi fost din nou în liceu.

În timp ce eu mă încălțam, încurajat de râsetele noastre, el m-a întrebat:

— Cu ce te ocupi mai exact la FBI?

— Eu nu… e complicat. Haide să spunem că am fost camarad de drum cu ei, atâta tot.

— Tu ești Scott Murdoch?

Am râs.

— Crezi că, dacă aș fi avut aptitudinile lui, aș mai fi stat de vorbă cu tine? am replicat eu și am folosit doar atâta cinism și umor în tonul meu cât era necesar. Pot fi un mincinos dat naibii când este cazul.

— Oricine ai fi, sigur ai legături strânse cu etajul 23.

— Nu chiar. De ce?

— Speram să pui o vorbă bună pe lângă directorul adjunct, să-l rogi să fie mai indulgent în legătură că acuzațiile.

— Din câte am înțeles eu, dacă vei coopera în continuare, s-ar putea să nu existe nicio acuzație.

— Sigur, a zis el, râzând cu amărăciune. De aceea au înființat un departament special pentru criminalitate informatică. Este noua lor lume inovatoare – cred că mă vor stoarce de tot ce știu, iar apoi mă vor trage pe sfoară. Știi, doar ca să dea un exemplu.

Am clătinat din cap, zicându-i că e paranoic, că nu operau astfel. Dar avea dreptate, firește. Câteva luni mai târziu i-au adus toate acuzațiile posibile, apoi i-au oferit o înțelegere care nu era, de fapt, o înțelegere. În cele din urmă, incapabil să-și mai permită vreun avocat – își vânduse până și tabloul cu Muntele Fuji –, s-a văzut nevoit să semneze. A primit cincisprezece ani în Leavenworth.

Și ar fi zăcut acolo, aproape uitat de toată lumea, dacă nu s-ar fi declanșat o avalanșă înspăimântătoare de evenimente atunci când căutarea Sarazinului ajunsese într-un impas.

Capitolul 14

Sarazinul a sosit la granița cu Siria cu puțin timp înainte de prânz. A coborât din autobuzul de Beirut cu o geantă medicală din piele într-o mână, cu un geamantan obișnuit în cealaltă și cu un plan uluitor în minte.

Trecuseră cinci ani de când terminase, *cum laude,* facultatea de medicină, iar aceștia fuseseră anii lipsă, anii de foame. Mi-a luat mult timp să leg mișcările lui din acea perioadă, dar un singur lucru era cert – când a ajuns în fața ofițerului sirian de la Imigrări rezolvase deja enigma care îi ocupase gândurile în clipele de veghe. Știa cum va ataca America.

Pretextând că era un doctor care se ducea să muncească în taberele de refugiați tot mai numeroase, a primit viza pe pașaportul lui libanez fără să întâmpine nicio dificultate. Ocolind șoferii de taxi și alte persoane care se îmbrânceau, a luat-o la stânga, a intrat în parcarea murdară și a găsit un autobuz care să-l ducă în Damasc.

Când a ajuns la terminalul principal de autobuze al orașului și-a lăsat cele două geamantane la depozitul de bagaje, a ieșit printr-o ușă laterală și a luat-o la pas. Era hotărât să lase cât mai puține dovezi posibile în urma lui, ăsta fiind și motivul pentru care nu luase un taxi.

Timp de o oră s-a plimbat pe drumuri prăfuite și prin cartiere din ce în ce mai sumbre – Damasc găzduiește aproape două milioane de oameni, dintre care cinci sute de mii sunt refugiați palestinieni săraci.

În cele din urmă, la intersecția dintre două autostrăzi, a găsit ceea ce căuta. Sub drumurile suspendate era un loc părăsit, o pădure pietrificată de stâlpi din beton, înnegriți de fumul de la țevile de eșapament. Zona era ornată cu lumini colorate, steaguri care atârnau și citate din Coran, dovada dragostei pentru onestitate a proprietarilor. Era un magazin unde se vindeau mașini uzate.

Acolo, la capătul „lanțului trofic motorizat”, Sarazinul a ales un Nissan vechi, modelul Sunny. În timp ce vânzătorul îl lăuda pentru că trecuse cu vederea rugina, descoperind astfel diamantul din parcare, Sarazinul îi plătea în numerar. A mai plătit cinci bancnote siriene pentru transferul de acte, apoi a dispărut în întuneric la volanul mașinii. Aceasta consuma mai mult ulei decât benzină, dar Sarazinului nu-i păsa – transportul nu reprezenta decât al doilea motiv pentru care achiziționase mașina. Primul era cazarea. Știa că până și în cele mai ieftine hoteluri oamenii își aminteau prea multe. A condus timp de trei ore prin oraș până când a găsit o zonă izolată din spatele parcării unui supermarket și s-a instalat acolo.

În săptămânile care au urmat a adunat materialul de care avea nevoie pentru scopul pe care îl urmărea, neglijându-și complet igiena.

A început să poarte haine care deveneau din ce în ce mai soioase și, chiar dacă lucrul ăsta îi leza mândria de sine, nu avea de ales – planul lui includea ideea de a trece drept un om al străzii. În cele din urmă, după ce cercetase încă o dată câmpul de luptă, era pregătit.

La marginea Damascului, o clădire înaltă de patru etaje, construită din sticlă și beton, trona aproape singură în peisaj. Pe tăblița de la intrare scria Institutul Sirian de Medicină Avansată, însă scopul său exact nu era clar – nimeni nu își mai aducea aminte ultima oară când demnitarii țării căutaseră tratamente medicale altundeva decât la clinicile particulare din Londra și din Paris.

Deoarece serviciile secrete occidentale se temeau că respectiva clădire era folosită pentru cercetări nucleare și biologice, unul dintre cei opt sateliți americani care survolau deasupra Orientului Mijlociu ținea constant sub supraveghere institutul. Fotografia chipuri la ferestre, înregistra toate livrările și monitoriza emisiile de chimicale, dar, din nefericire, nu surprindea imagini ale împrejurimilor imediate. Prin urmare, nu au existat niciodată imagini cu Sarazinul deghizat în om al străzii și care, conform unui raport întocmit mai târziu de poliția secretă siriană, au fost primite pe bucăți.

Vineri, la lăsarea serii, un agent de pază, care trecea printr-o grădină aflată la capătul clădirii, a văzut o prelată veche ce fusese legată între doi palmieri și care adăpostea la umbra ei un tub piezometric folosit la udarea plantelor. Câteva zile mai târziu au mai apărut o tigaie mică, o butelie de gaz recuperată și un răcitor uzat. Și totuși oamenii care treceau pe acolo în drumul lor spre clădire nu îl văzuseră încă pe locatar – nici măcar după ce mai apăruseră o copie uzată a Coranului cu coperte vechi și două pături jerpelite.

Când au observat, în cele din urmă, a fost prea târziu să se mai facă ceva în legătură cu situația aceea – începuse Ramadanul, a noua lună din calendarul islamic și, de departe, cea mai sacră. Cartea sfântă de pe pătură era o aluzie subtilă pentru toată lumea că islamul trebuia să le acorde sprijin cerșetorilor, călătorilor și săracilor. Ce credincios adevărat ar fi fost de acord ca un om al străzii să fie izgonit în timpul Ramadanului?

Abia atunci, sub protecția religiei lui, și-a făcut apariția și Sarazinul, abandonându-și Nissanul în parcarea supermarketului, apropiindu-se pe jos și instalându-se sub prelată, de parcă locuise acolo tot timpul. Ăsta fusese și planul lui, sunt convins de asta. Bărbos și zdrențuros, purtând o tunică obișnuită și acoperământ pe cap asemănător cu cele purtate de mii de refugiați palestinieni, el a deschis tubul piezometric, ca să ia niște apă de băut, și s-a apucat să citească din Coran.

La momentul potrivit a umplut tigaia cu apă și a început procesul de spălare care precede cele cinci rugăciuni zilnice, apoi și-a

îndreptat rogojina spre ceea ce era fie Mecca, fie toaleta paznicilor, depinde de cum vede fiecare lucrurile, presupun.

Nimeni nu s-a plâns de prezența lui, iar el a scăpat astfel de primul hop. În ziua următoare s-a pus pe treabă – spăla geamurile mașinilor parcate, aduna mizeria, comportându-se, în general, ca un paznic al Parcării Al-abah Numărul Trei. La fel ca majoritatea refugiaților, nu cerea niciodată bani, însă așezase o farfurioară pe trotuar – în cazul în care cineva ar fi simțit nevoia bruscă de a fi mărinimos.

Oricum, a fost o idee genială. Câteva săptămâni mai târziu, după ce a fost descoperit trupul mutilat al unui ofițer superior al institutului, poliția și spionii sirieni au invadat clădirile din vecinătate. În cele din urmă, l-au luat în vizor pe vagabond și au încercat să realizeze un portret-robot. Toți cei cu care vorbeau spuneau același lucru: 1,80 în, în jur de 80 de kilograme, bărbos și apoi – ei bine, mai nimic.

În lumea secretă, o deghizare și o poveste de viață care au fost inventate pentru a ascunde identitatea adevărată alcătuiesc o legendă. Paznicul zdrențuros din Parcarea Al-abah Numărul Trei – arab saudit, absolvent al Facultății de Medicină din Beirut, erou în războiul din Afganistan – a creat o legendă atât de verosimilă dându-se drept refugiat palestinian, încât aceasta îl făcuse, practic, invizibil. Pentru un profesionist, lucrul ăsta ar fi fost o realizare; pentru un amator fără resurse sau pregătire, era remarcabil.

La o săptămână după sosirea lui, Sarazinul își făcuse obiceiul ca, în cel mai cald moment al zilei, să se așeze la umbra unui pâlc de palmieri de lângă intrarea în clădire, cu Coranul în brațe, profitând de briza răcoroasă produsă de aerul evacuat de aparatele de aer condiționat. Chiar dacă ideea lui ingenioasă smulgea zâmbete, adevărul era că puțin îi păsa de căldură – rezistase unor călduri insuportabile în timpul verilor din Afganistan, prin urmare, toamna din Damasc nu îl îngrijora. Nu, zona de sub conducte îi permitea să urmărească – prin peretele de sticlă – procedurile de securitate la care erau supuși toți cei ce intrau în clădire. După ce s-a asigurat că le înțelesese, s-a apucat să-i cântărească – la propriu și la figurat – pe oamenii care lucrau în clădire.

Directorul adjunct al institutului se număra întotdeauna printre ultimii care plecau din clădire. Avea 50 de ani și îl chema Bashar Tlass. Se înrudea cu unul dintre oamenii aflați la conducerea Siriei, era unul dintre cei mai proeminenți membri ai poliției secrete și – îmi pare rău s-o spun – era și un ticălos desăvârșit.

Însă nici funcția înaltă, nici calitățile de inginer chimist și nici înclinația lui spre tortură, demonstrată cât timp activase în poliția secretă, nu aveau nicio legătură cu motivul pentru care fusese ales. Ar fi fost o surpriză imensă pentru toată lumea, inclusiv pentru Tlass,

să afle că fusese ucis din cauză că avea o greutate de 80 de kilograme, sau cel puțin așa estimase doctorul care se instalase la umbra palmierilor.

După ce își identificase ținta, Sarazinul nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte. În toată lumea musulmană, cele treizeci de zile de post, de rugăciune și de abstinență sexuală pe care le impune Ramadanul se încheie cu o explozie de petreceri, daruri și ospitalitate numită *Eid al-Fitr.* În seara premergătoare sărbătorii Eid aproape toată lumea pleacă mai devreme de la lucru, ca să se pregătească pentru ritualul rugăciunii de seară, urmat de o zi de festin.

Damascul nu făcea excepție și, la ora 4 seara, băncile și birourile își încheiau activitatea, magazinele se închideau, iar străzile deveneau din ce în ce mai pustii. Tlass a ieșit pe ușa din față a institutului și i-a auzit în urma lui pe paznicii de la pupitrul de comandă activând sistemul electronic de închidere. Asta însemna că în clădire nu mai rămăsese nimeni, iar el știa, la fel ca toată lumea, că de îndată ce va pleca paznicii vor arma și restul sistemului și se vor duce liniștiți acasă, ca să se pregătească pentru sărbătoare.

Cu ani în urmă directorul încercase să îi determine pe paznici să lucreze în timpul sărbătorii Eid, însă inițiativa lui fusese întâmpinată cu atâta ostilitate, inclusiv de angajații moscheilor, încât toată lumea își reluase vechiul obicei. Și-apoi, nimeni nu știa mai bine decât Tlass că țara era un stat polițist – cine ar fi atât de nebun, încât să încerce să pătrundă prin efracție într-o clădire guvernamentală?

A primit răspunsul la întrebarea lui câteva minute mai târziu, în timp ce traversa aleea dintre grădini, îndreptându-se către mașina lui. Cele câteva clădiri învecinate, precum și parcările erau pustii, prin urmare, s-a alarmat ușor când, trecând de un colț împrejmuit de garduri vii și de palmieri, a auzit un foșnet în spatele lui. S-a întors și aproape a zâmbit când și-a dat seama că nu era decât idiotul acela de palestinian, cel care insista să-i spele parbrizul SUV-ului chiar dacă nu îi aruncase nici măcar un piastru în tigaia mică pentru efortul lui.

În acel moment, cerșetorul credea că îl prinsese la înghesuială. Își ținea capul plecat în timp ce înainta înspre el, având în mână tigaia pentru bani și murmurând urarea tradițională *Eid Mubarak.* Tlass l-a salutat la rândul lui, după cum cerea tradiția, dar doar atât – a împins tigaia la o parte și s-a întors ca să-și continue drumul.

Sarazinul și-a întins brusc brațul și, într-o clipă de confuzie, și l-a încolăcit strâns în jurul gâtului lui Tlass, speriindu-l și sufocându-l în același timp. Primul gând al directorului adjunct, născut din furie, a fost acela că nu îi va da niciun sfanț; refugiatul va trebui să-l omoare ca să-l obțină. Apoi se gândi: cum putea un cerșetor, care se hrănea numai din gunoi, să fie atât de al naibii de puternic?

Tlass încerca să tragă aer în piept și, în timp ce se chinuia să-și aducă aminte tehnica de luptă corp la corp folosită pentru a contraataca o astfel de imobilizare, încercând cu disperare să o aplice, a simțit o durere sfâșietoare în ceafa. Împietrit de căldura înfiorătoare pe care o simțea, ar fi țipat dacă ar fi avut aer. Și-a dat seama imediat că nu era vorba de un cuțit, altfel i-ar fi tăiat gâtul și ar fi simțit căldura propriului sânge prelingându-i-se pe piept. Nici nu i-a pătruns bine în minte acest gând, când a simțit o arsură incredibilă în mușchii gâtului, care a început să îi pătrundă în sânge.

Durerea îl năucea, însă știa despre ce era vorba. Era o seringă al cărei ac fusese înfipt adânc. Având în vedere circumstanțele, judecata lui era impresionantă și exactă, pe deasupra. Buimăcit și îngrozit, Tlass știa că trebuia să strige repede după ajutor, dar substanța care îi curgea prin vene îi blocase mușchii gurii, astfel încât nu reușea să rostească vorbele pe care le striga în minte.

Substanța i-a ajuns în membre – și-a dat seama, cuprins de o furie violentă, că nu mai avea cum s-o oprească – și a văzut cum scapă cheile de la mașină din mâna care îi amorțise. Atacatorul și-a întins palma și le-a prins în cădere. Și, mai mult ca orice altceva, gestul ăsta părea să-i spună lui Tlass că se afla în mâinile unui profesionist.

Capitolul 15

Tlass a căzut în genunchi. Sarazinul l-a prins înainte să cadă și l-a târât până la mașină – un SUV american negru, același vehicul al cărui parbriz îl spălase de nenumărate ori. La jumătatea drumului s-a oprit.

I-a tras o palmă zdravănă lui Tlass și a văzut în ochii prizonierului durerea și furia.

Când își pregătise planul, una dintre grijile lui majore fusese aceea ca sedativul intravenos recuperat din trup să nu conțină un marker chimic prin intermediul căruia să se descopere numărul lotului de fabricație. Un astfel de număr ar fi dus la spitalul regional la care lucrase în Liban și nu le-ar fi luat prea mult unor anchetatori sârguincioși – o echipă a poliției secrete siriene, de exemplu – să parcurgă lista cu angajați și să descopere că el își luase concediu în perioada respectivă.

Cu toate astea, în Beirut existau suficienți cai înhămați la căruțe care să favorizeze dezvoltarea unei piețe largi și ilegale de produse veterinare. Drept urmare, în trupul lui Tlass se răspândea în acele clipe conținutul unei fiole neînregistrate cu se- dativ pentru cai, iar Sarazinul nu putea decât să spere că administrase dozajul corect – îndeajuns încât să paralizeze mușchii, fără ca victima să-și piardă cunoștința. Dacă ar fi leșinat, Tlass ar fi devenit inutil – indiferent ce urma să se întâmple, prizonierul trebuia să rămână conștient.

Pleosc! Sarazinul i-a mai tras o palmă, doar ca o măsură de precauție, apoi a început să-l târască din nou spre mașină.

După cum îl văzuse pe Tlass făcând în timp ce îi spăla parbrizul, el a apăsat pe un buton al telecomenzii, ca să descuie ușile, apoi a deschis portiera din spate și l-a îngrămădit pe prizonier înăuntru.

Interiorul vehiculului semăna cu o peșteră. În toate țările acoperite de arșiță, care se întind de la Mediterană și până la Golful Arabiei, există o singură metodă sigură prin care să-ți dai seama cine are *wasta* și cine nu. Jargonul folosit este *makhfee* și înseamnă fumuriu – adică acea nuanță închisă pe care o aplici pe geamurile mașinii, ca să împiedici pătrunderea luminii. Redusă prin lege la cincisprezece procente, cu cât aveai mai multă *wasta,* cu atât puteai să-ți aplici mai mult *makhfee.*

Tlass avea o grămadă de *wasta,* iar geamurile Cadillacului său erau fumurii în proporție de optzeci la sută, izolând aproape în întregime interiorul vehiculului – locul ideal pentru ceea ce urma să se întâmple. După ce Sarazinul l-a înghesuit pe prizonier înăuntru, a trântit portiera, s-a urcat la volan, a vârât cheia în contact și a pornit motorul. Nu avea de gând să plece nicăieri, dar voia ca aerul condiționat să sufle cât mai rece cu putință. A apăsat pe un buton

care activa bancheta din spate și a privit cum aceasta se întindea până când Tlass a ajuns să se zbată precum un pește pe puntea unui vas.

Acționând după un plan pe care și-l făcuse cu săptămâni în urmă, a scos din buzunar niște role cu bandă adezivă și s-a înghesuit și el pe platformă. Tlass privea cu o teroare mută cum profesionistul îi lega încheieturile cu bandă de mânerele din interiorul ușilor, întinzându-l cu fața în sus, așa cum făcuse și Tlass odinioară cu o femeie dezbrăcată pe care o „interogase” cu atâta plăcere, până când ea nu mai putuse țipa, iar el se plictisise și o strangulase.

Apoi profesionistul i-a imobilizat picioarele, coapsele și pieptul de platformă, asigurându-se că victima nu se putea mișca. Însă ceea ce s-a întâmplat pe urmă a fost unul dintre cele mai ciudate lucruri – profesionistul i-a legat cu bandă bărbia și capul de tetieră, strângându-le atât de tare, încât prizonierul avea impresia că erau prinse într-o menghină. Tlass a încercat să vorbească, vrând să știe ce naiba făcea. Însă cuvintele nu voiau să-i iasă pe gura inundată de salivă.

Cu o satisfacție tăcută, Sarazinul l-a privit cum încerca să vorbească și cum își arunca îngrozit ochii împrejur – era sigur că administrase dozajul corect. Convins că Tlass, care stătea crucificat, nu putea să se miște, Sarazinul a deschis ușa din spate, a aruncat o privire să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, s-a furișat afară și a luat-o la fugă către locul unde își instalase tabăra.

Cu o mișcare bruscă, a smuls prelata cortului din piroane, a pus în ea butelia de gaz și celelalte lucruri, nelăsând nicio urmă care le-ar fi putut fi de ajutor criminaliștilor. A strâns prelata ca pe o boccea, a aruncat-o peste umăr și și-a luat răcitorul cel vechi pe care îl pregătise cu grijă cu o zi în urmă, ca și când ar fi intenționat să meargă la un picnic ciudat.

Ultimul lucru pe care îl așezase în răcitor fusese și cel care îi provocase atâta neliniște – o pungă mare cu gheață. Se gândise săptămâni întregi cum să facă rost de ea când, de fapt, răspunsul era foarte simplu – l-a rugat pe cel mai prietenos dintre paznici, același care îi povestise și despre obiceiul paznicilor de a dispărea pentru Eid, să îl ajute să țină la rece câteva băuturi răcoritoare pentru propriul festin.

Oare era posibil să îi aducă niște gheață din frigiderul bucătăriei angajaților? îl rugase el pe paznic, iar mărinimosul musulman i-o dăduse cu câteva ore în urmă.

Eid Mubarak și-au urat unul altuia, apoi Sarazinul a pus punga cu gheață în răcitor, peste două recipiente mici din plastic, câteva resturi de mâncare și câteva sticle de energizant care nu serveau decât ca paravan. Adevăratul conținut al răcitorului, restul echipamentului

special de care avea nevoie, era într-un compartiment ascuns de pe fundul acestuia.

Cu răcitorul sub braț și cu bocceaua pe umăr, a revenit în fugă la SUV. Tlass a auzit portiera din spate deschizându-se, iar când și-a rotit îngrozit ochii, l-a văzut pe palestinian cum își arunca lucrurile înăuntru, apoi cum intra și el și trântea portiera în urma lui. Profesionistul s-a întins amenințător și a apăsat pe un buton, activând sistemul central de blocare, închizându-i astfel înăuntru.

Sarazinul i-a golit apoi buzunarele directorului adjunct. A pus deoparte mobilul, i-a deschis portmoneul și, ignorând banii și cârdurile de credit, a găsit exact ceea ce căuta: cartela de acces a lui Tlass.

Devenind din ce în ce mai încrezător, a îngenuncheat, așezându-se cu grijă aproape de capul lui Tlass, apoi a ridicat capacul răcitorului. A scos mâncarea și a desprins cârligul care îi permitea să îndepărteze fundul fals. Din compartimentul secret, a scos un sac greu din plastic – făcut sul și legat cu o frânghie – și l-a așezat lângă el. Pe urmă a început să umple cu gheață cele două recipiente din plastic, iar Tlass a recunoscut acea atitudine calmă și meticuloasă.

„Ticălosul e doctor!”, și-a spus în gând, singurul mod în care putea vorbi în acel moment. Își mișca necontenit ochii în orbite – acea intuiție interioară îl înspăimântase mai mult decât s-ar fi așteptat el.

„Ce nemernic bolnav, care a făcut atâta școală și pe care îl așteaptă o carieră minunată dacă nu face prostii, ar face curățenie prin parcări?”, a vrut el să știe.

„Cineva care are un plan”, a fost răspunsul pe care și l-a dat imediat. Și, din experiența lui, cei care aveau un plan erau fanatici, nu genul de oameni cu care să te poți înțelege – chiar dacă Tlass și-ar fi putut mișca limba ca să rostească ușor cuvintele astea pe care și le dorea cu atâta disperare să le spună.

Doctorul a mai scos o pereche de mănuși chirurgicale din compartimentul secret. Vederea lor l-a înspăimântat și mai tare pe Tlass. „Pentru ce sunt astea?”, a încercat el să țipe.

Ca și când l-ar fi auzit, doctorul a început să-i vorbească. În alte circumstanțe, oamenii l-ar fi complimentat pentru tactul de care dădea dovadă. „Am să-ți scot ochii”, a zis el.

Capitolul 16

„Ce-ai spus?”, a țipat în gând Tlass. „Ce spusese ticălosul despre ochii mei?”

Sarazinul a privit cum panica își făcea loc în cele două orbite întunecate – în realitate, nu era deloc interesat să-i explice lui Tlass ce avea de gând să facă, dar era nevoie de un suflu de frică și de adrenalină pentru ca pupilele să se dilate, iar ochii să fie injectați. Cu cât pătrundea mai mult sânge în ei, cu atât mai mult ochii dădeau impresia că păreau vii după ce erau scoși.

— Nu te cunosc, i-a zis Sarazinul, deci nu e nimic personal.

Firește că îl cunoștea – îl cunoștea așa cum și-i imaginase întotdeauna pe cei care îl duseseră pe tatăl lui în celula din Jeddah cu mulți ani în urmă.

„Nimic personal?!”, a țipat Tlass în gând. Avusese dreptate, tipul era un fanatic – asta era vorba fanaticilor. A încercat să-și adune toate forțele, cel mai mic gram de energie, forțându-se să își miște mușchii, încercând să se elibereze. Sarazinul a observat cum bărbatul încerca în zadar să se miște. Era trist, într-adevăr.

Ochii lui Tlass s-au umplut de lacrimi – de teamă, de frustrare, de ură. Sarazinul a luat sacul din plastic și a desfăcut sfoara, lăsându-l să se desfășoare. Era o trusă chirurgicală și se bucura că Tlass o vedea. Un alt val de frică și de adrenalină, spera el. Dintr-un buzunar a scos un instrument – un bisturiu din oțel, lung de zece centimetri.

Tlass s-a holbat la el – un nenorocit de bisturiu? Trebuia să facă ceva! Orice! Apăruse din nou acel val, a observat cu satisfacție Sarazinul.

— Cred că voi începe cu ochiul drept, a zis el.

Încordându-și toți mușchii din corp, Tlass a reușit să vorbească.

— Nu, a șoptit el sugrumat.

Dacă Sarazinul l-a auzit, atunci n-a schițat niciun gest.

— Scoaterea ochilor este o procedură relativ ușoară, a rostit el pe un ton calm, încolăcindu-și degetele în jurul mânerului instrumentului.

Tlass a simțit cum îl inundau groaza și disperarea când a văzut bisturiul apropiindu-se de ceea ce mulți oameni consideră a fi cea mai vulnerabilă parte a corpului lor. Lama bisturiului a strălucit în ochiul lui drept, în timp ce doctorul îi ținea pleoapa depărtată cu degetul mare și cu arătătorul. Cu o mână dibace, acesta a început să îi taie pleoapele.

— Din punct de vedere tehnic, se numește enucleare, a explicat Sarazinul.

Lui Tlass îi venea să vomite – *voia* să vomite; orice, numai să-l oprească pe nebun.

Sângele a început să curgă, obturându-i pe jumătate vederea

ochiului drept. Simțea cum nebunul apăsa cu degetul mare între podul nasului și partea laterală a ochiului, cum a dat globul ocular la o parte, descoperind mușchii oculari care îl țineau în orbită, și a început să taie tendoanele!

Tlass a fost copleșit de o durere din ce în ce mai mare. Dar încă reușea să vadă cu ochiul suferind acea intervenție. Ha, nu avea să țină! Sarazinul a găsit ultima legătură, un nerv optic și vasul sanguin care era încolăcit în jurul lui. Apoi l-a tăiat.

Jumătate din câmpul vizual al lui Tlass a dispărut brusc, absorbit de o gaură neagră. Globul ocular a sărit din orbită.

În acele clipe, Sarazinul trebuia să se miște repede. A legat vasul sanguin al globului ocular cu o ligatură, încercând astfel să împiedice să se scurgă sângele, apoi l-a introdus între cuburile de gheață, ca să-i încetinească procesul de deteriorare. Din același motiv dăduse drumul și la aerul condiționat. Și-a îndreptat atenția asupra ochiului stâng – mai rapid ca niciodată, a aplicat aceeași procedură, dar de două ori mai repede.

Tlass și-a pierdut și cealaltă jumătate a câmpului vizual în câteva secunde. Durerea era foarte intensă și abia dacă era îndeajuns de conștient, încât să priceapă că era complet orb.

Sarazinul a dezactivat încuietorile Cadillacului, a traversat în viteză parcarea, îndreptându-se țintă către intrarea în institut. În mâini căra cei doi ochi ai lui Tlass, așezați cu grijă în cele două recipiente cu gheață.

Însă asta a fost doar prima parte din puzzle – următoarea problemă era cea a greutății.

Capitolul 17

Cartela de acces codată pe care Sarazinul o luase din portmoneul lui Tlass și-a făcut treaba pe loc, iar ușile de la intrarea în institut s-au deschis.

Cu toate că recepția era nesupravegheată și în clădire nu se afla nimeni, detectoarele de metale funcționau în continuare. A trecut printre ele fără nicio dificultate – își scosese ceasul și își golise buzunarele cu câteva ore în urmă. A mai făcut încă șase pași și s-a oprit.

În fața lui se întindea un coridor îngust – singura cale de trecere, blocată la capătul celălalt de o ușă automată din oțel. Între el și ușă se întindea pardoseala formată dintr-un panou lung din metal.

Sub pretextul că se răcorea la aerul condiționat ce se scurgea prin conductă, reușise să dezlege, privind prin geam, unul dintre multele secrete de securitate ale clădirii – pardoseala funcționa ca un cântar ascuns. Înainte să pășești pe metal trebuia să-ți treci cartela de acces printr-un alt cititor. Un computer îți căuta numele într-o bază de date care îți verifica greutatea.

Dacă nu ar fi existat această măsură de precauție, Sarazinul l-ar fi putut apuca pe Tlass de ceafă și l-ar fi luat în spate. Dar doi bărbați de optzeci de kilograme, stând pe pardoseală, ar fi închis automat clădirea.

Cu mănușile chirurgicale trase pe mâini, Sarazinul a trecut cartela lui Tlass prin cititor. A pășit pe cântar, neștiind ce marjă de eroare avea sistemul și așteptându-se oarecum ca obloanele să cadă din tavan și să-l prindă înăuntru.

Nu s-a întâmplat nimic – bănuiala lui că Tlass și el aveau aceeași greutate i se confirmase. Și apoi, următorul obstacol – scanerul de retină. A așezat recipientele cu gheață pe un pervaz și a luat un ochi în fiecare mână, având grijă să nu încurce stângul cu dreptul. Ținând globurile alunecoase între degetul mare și arătător, le-a presat cu putere de pleoapele lui, afundându-și-le în orbitele osoase. Incapabil să vadă, sperând și rugându-se pentru ajutor, s-a întors cu fața la scanerul din perete.

Știa că mănușile chirurgicale nu îi vor crea probleme – sistemul era proiectat în așa fel, încât să ignore plasticul sau ochelarii cu ramă din metal, lentilele de contact, machiajul și orice altceva. Urmărea doar un singur lucru – vasele de sânge din membrana aflată în spatele ochiului, fiecare individ dintre cele șase miliarde de oameni care populează planeta, inclusiv gemenii identici, având un model unic.

Fabricantul susținea că sistemul nu putea fi păcălit și, deși era adevărat că retinele morților se degradau foarte repede, adevărata

întrebare era dacă ochii prelevați de la o persoană în viață în urmă cu trei minute erau suficient de irigați cu sânge pentru a convinge software-ul că cel aflat în fața lui era Bashar Tlass. Sarazinul nu cunoștea răspunsul, probabil că nici alte persoane – nu se oferise nimeni să încerce.

El observase că majoritatea angajaților stătea cu fața la scaner cam două secunde, prin urmare, s-a străduit să numere până la trei și apoi s-a întors. A așezat ochii în gheață și a revenit la ușa din metal de la capătul îndepărtat al coridorului. A început din nou să numere – văzuse pe cineva așteptând cel mai mult, cât timp numărase el până la patru.

Când a ajuns la șase a știut că va trebui să fugă. Planul lui era să spargă geamul în cazul în care cartela nu ar fi funcționat și sistemul ar fi blocat ușile. După ce ieșea afară, urma să conducă SUV-ul până la cea mai apropiată groapă de gunoi pe care o cercetase deja, să-l lichideze pe Tlass și să meargă pe jos treizeci și doi de kilometri până la cea mai apropiată stație de mașină. Apoi ar fi luat primul autobuz care se îndrepta către graniță, sperând că va putea trece înainte ca ea să fie închisă.

Când a ajuns la opt a vrut să se întoarcă, simțind că planul lui se năruia și că trebuia să acționeze repede, însă ușa din metal a început să se deschidă. Reușise să intre.

Motivul întârzierii a rămas un mister – poate schimbările subtile apărute la ochi zăpăciseră sistemul, obligându-l să folosească un algoritm mai complex sau poate că a trebuit să ruleze mai mult ca să iasă din starea de hibernare, dar pe el nu îl interesa. A traversat coridorul cu pași grăbiți și a pătruns prin ușa din metal într-un antreu mare, simțindu-se mândru de realizarea lui. Însă speranțele i s-au năruit.

Din cauza pereților înalți, a sârmei ghimpate și a camerelor de supraveghere, nu reușise să vadă nimic decât partea din față a institutului. Fără să se gândească la problema asta, calculase mărimea clădirii pe baza acelei informații. Din câte se părea, făcuse o mare greșeală – poate una fatală. Aflat în interiorul holului de la intrare, și-a dat seama că locul era imens.

Numai Allah știa cât timp îi va lua să găsească ceea ce căuta în acel loc vast, în timp ce, la un moment dat, probabil foarte curând, lui Tlass i se va simți lipsa. Atunci când prietenii sau familia lui nu vor reuși să dea de el nici la birou, nici pe telefonul mobil, careva dintre ei va veni, fără îndoială, cu mașina până în parcare ca să-l caute.

Sarazinul nu știa cât timp avea la dispoziție – poate că se aflau deja pe drum –, însă știa că timpul era limitat, iar treaba, extrem de solicitantă. După cum zicea și un proverb turcesc: era ca și când ai săpa o fântână cu un ac.

Neînarmat, aflat complet la mila oricui ar fi apărut acolo, a luat-o la fugă de-a lungul primului dintre cele cinci coridoare și a virat la dreapta când a ajuns la o intersecție. S-a oprit la mijlocul drumului – calea îi era blocată de un geam antiglonț și de biroul paznicului.

Doi paznici, care băuseră împreună cu el o ceașcă de ceai într-un weekend imediat după ce își făcuse el apariția, menționaseră ceva despre o măsură specială de securitate, aflată undeva în interiorul clădirii și care, după descrierea lor, includea o scanare cu raze X. Era imposibil să încerci să introduci ceva pe ascuns, deoarece metoda asta te dezbrăca practic, razele X putând verifica, de asemenea, o gamă largă de măsurători – lungimea femurului drept, distanța dintre nas și lobul urechii. Spre deosebire de scanerul de retină, trebuia să fii cel care pretindeai că erai.

Niciun alt institut medical din lume nu se lăuda cu geamuri antiglonț și cu scanare cu raze X, iar Sarazinul știa că în spatele acestora se aflau, fără îndoială, acele lucruri înspăimântătoare pe care institutul le cerceta în realitate. Nu crezuse niciodată că va reuși să pătrundă în măruntaiele fortăreței, dar nici nu-i păsa. Dacă avea dreptate, nici nu era nevoie.

A făcut cale întoarsă până la intersecție – un străin pe un teritoriu străin, care încerca cu disperare să găsească ceva rar, dar, ciudat, complet *inofensiv* – doar o cutie cu sticluțe folosite pentru a-i proteja pe cei ce lucrau acolo.

În timp ce se afunda în labirintul de coridoare și de birouri, printre câmpuri de umbre adânci, pe lângă siluete care căpătau contur și puteau ascunde orice formă de amenințare, luminile din pardoseală și din holuri prindeau brusc viață. S-a oprit și s-a întors pe călcâie.

Cineva intrase în clădire și activase luminile! A ascultat cu fiecare celulă din corpul lui, ca să-și dea seama unde se afla persoana respectivă. A auzit în depărtare un telefon sunând, un robinet picurând și un oblon exterior izbit de vânt. Ritmul în care se izbea era aproape identic cu cel al bătăilor inimii lui. A ciulit urechile ca să audă zgomotul pașilor, foșnetul hainelor, zăngănitul unei arme care era încărcată. Nimic.

Apoi a înțeles că luminile erau activate de un temporizator, ceea ce însemna că afară se lăsase întunericul. Abia atunci i-a dispărut teama care îl cuprinsese.

Capitolul 18

Felinarele au început să prindă viață în parcarea institutului. Tlass nu putea vedea lumina portocalie, nu avea să o mai vadă niciodată, însă a auzit sfârâitul lor, iar sufletul i-a tresărit de bucurie – căderea nopții însemna că împuțitul acela de palestinian nu mai avea mult timp la dispoziție.

Prin frunte, îl săgeta o durere îngrozitoare și simțea în continuare cum sângele i se prelingea din orbite. Sedativul începuse să-și piardă din putere și, cu toate că durerea creștea exponențial, la fel creștea și energia lui Tlass.

Era un bărbat puternic, în formă fizică bună, dar la ce-i folosea dacă avea sufletul frânt? Ceea ce îi alina durerea, ceea ce îl menținea în viață era faptul că deja întârziase mult peste program când ieșise din clădire. În momentul ăla, când se lăsa întunericul, știa că toată lumea va începe să se îngrijoreze.

Soția și cei patru copii adulți ai lui, care îl așteptau cu nerăbdare acasă la fiica lui mai mare, ca să sărbătorească pe marginea piscinei, în mod sigur, îi sunaseră deja pe toți cunoscuții. Unul dintre cei doi fii ai lui voinici – amândoi creându-și un nume în vechea breaslă a tatălui lor – cu siguranță se furișase înăuntru și o sunase pe amanta tatălui lor, gata să o dojenească pentru că îl reținea de la obligațiile lui familiale.

Nereușind să dea de el și având în vedere că se lăsa întunericul, era convins că cei doi băieți se vor urca în mașină ca să-i ia urma, îngrijorați să nu fi fost implicat într-un accident. Făcând parte din poliția secretă, aceștia erau mereu înarmați, iar Tlass nu avea altceva de făcut decât să rămână în viață și să-i ajute să-l descopere cât mai repede cu putință. În ciuda rănilor, a durerii și a senzației de greață, știa ce avea de făcut.

A început să-și legene capul într-o parte și în cealaltă, reușind să-și elibereze treptat părul, fruntea și barba, dezlipind banda adezivă. Era o treabă foarte dureroasă, însă dacă reușea să-și elibereze capul, putea să se folosească de dinți, ca să rupă banda din jurul pieptului și al brațelor.

Mai devreme simțise cum fanaticul îi scotea mobilul din buzunar, apoi îl văzuse cum înșfăca receptorul telefonului din mașină. Câteva secunde mai târziu, auzise ambele telefoane spărgându-se de asfalt. Însă idiotul lăsase motorul pornit în caz că era nevoit să plece în grabă și, nepricepându-se la mașinile de lux, nu își dăduse seama că lucrul ăsta însemna că sistemul *handsfree* funcționa în continuare. Dacă Tlass ar reuși să-și elibereze brațele și să se așeze pe scaunul șoferului, nu ar avea nevoie de ochi ca să găsească butonul de pe volan care activa telefonul din mașină. Și, cu siguranță, nu avea

nevoie nici de receptor.

Ultima oară sunase pe numărul de telefon al fiului său mai mare în acea dimineață și, apăsând pe butonul de pe volan, l-ar fi format automat. Tot ce trebuia să facă Tlass era să vorbească suficient de tare, astfel încât să se facă auzit în microfonul de deasupra.

— Birou. Parcare, a zis el în șoaptă, exersând.

Fiul lui îi va recunoaște vocea și-atunci Allah să-l ajute pe palestinian când vor sosi cei doi băieți. Strigătele de îndurare ale femeii înainte ca el să o penetreze prima oară – iar apoi rugămințile ei fierbinți pentru o moarte rapidă câteva ore mai târziu – nu vor avea niciun grad de comparație cu strigătele pe care le va scoate nenorocitul atunci când vor pune mâna pe el fiii lui și colegii acestora. Încă repeta cele două cuvinte, de data asta mai tare, mai cu forță, când a reușit, în cele din urmă, să-și elibereze capul și bărbia. A icnit de durere și ar fi plâns cu adevărat dacă ar mai fi avut canale lacrimale.

A rămas nemișcat o clipă, ca să-și revină din agonie, și dacă cineva s-ar fi uitat atunci prin geamurile fumurii ale Cadillacului, ar fi văzut un bărbat fără ochi, cu smocuri de păr lipsă de pe cap și bucăți de carne smulse de pe față.

Dacă ar fi continuat să se uite, l-ar fi văzut aplecându-se în față, ca să rupă cu dinții banda ce îi țintuia pieptul, și, având în vedere determinarea lui de nestrămutat, ar fi spus că nu era decât o chestiune de câteva minute până avea să se elibereze.

Capitolul 19

Un scafandru mic lucra neobosit la epava unui galion spaniol când cinci pești-clovn au înotat printre bulele de aer ce ieșeau din casca lui.

Strălucirea stranie a acvariului de mărimea unui perete lumina sala de așteptare din aripa luxoasă rezervată birourilor executive ale institutului, aruncând umbra tremurătoare a Sarazinului pe peretele opus. În timp ce traversa spațiul cufundat în tăcere – aproape de disperare, neștiind exact ce coridor sau galerie să cerceteze în continuare – a tresărit când a văzut peștii viu colorați.

Nu îi mai văzuse de douăzeci de ani, dar știa ce erau. *Amphiprion ocellaris,* a zis el, surprins că își mai aducea aminte denumirea lor biologică după atât de mult timp. Dintre toți peștii tropicali, aceștia fuseseră preferații tatălui său și deseori, când obișnuia să lucreze în weekend, acesta își dusese fiul în biroul lui cu vedere la mare și îl așezase printre acvariile uriașe destinate cercetărilor. Cel mai mare era plin cu anemone de mare, frumoasele, dar înșelătoarele flori ale lumii marine.

— Privește peștii-clovn, îi zicea tatăl lui. Sunt singurii pești din lume pe care anemonele nu îi pot otrăvi și ucide cu tentaculele lor. De ce? Asta încerc să descopăr.

Acum, după atâția ani – singur într-un institut al armelor secrete – Sarazinul înțelegea ironia sorții. La fel ca și tatăl său, și el era mistuit de acea căutare a ceva care să-l protejeze împotriva unui agent patogen mortal.

I-ar fi plăcut să mai stea o clipă să privească peștii, să-și mai aducă aminte cum erau vremurile inocenței, însă nu avea timp de pierdut. S-a întors, uitându-se drept înainte spre un coridor întunecos pe care nici măcar nu îl observase. La capătul îndepărtat se afla o ușă și, cumva, și-a dat seama că era încăperea pe care o căuta înainte chiar să vadă semiluna roșie prinsă pe perete.

Simbolul, versiunea islamică a Crucii Roșii, arăta că era un centru medical de prim-ajutor al clădirii. Auzise de existența lui de la o fostă angajată – o asistentă împreună cu care lucrase la spitalul din Liban –, însă peștii tatălui său îl conduseseră la ea, iar el a luat asta drept un semn de la Allah.

Ușa care dădea în clinica de prim-ajutor nu era încuiată. S-a furișat repede înăuntru, traversând zona de tratament până când a dat de magazia din spatele încăperii. Scopul centrului era să îi trateze pe angajații bolnavi și să îi examineze pe cei noi; era prevăzut cu aparate EKG, benzi de alergare, defibrilatoare, aparate artificiale de respirat, precum și alte echipamente care ar face orice spital să se mândrească.

În mijloc se afla o farmacie. Sarazinul a intrat în ea cu lejeritatea cuiva care are mulți ani de experiență într-un spital. Peretele din spatele tejghelei era plin de cutii cu medicamente și instrumente chirurgicale. Pe un alt perete se aflau cabinete închise, prevăzute cu grilaj din oțel, iar el știa că ele conțineau medicamente din clasa A: narcotice, substanțe halucinogene, amfetamină și diferite preparate de opiu folosite ca anestezice.

A ignorat totul – în spate se afla o încăpere mică și înăuntru a văzut mai multe dulapuri frigorifice pentru care venise special în acea țară uitată de lume și îl obligaseră să ducă o viață de câine în parcare.

Cuprins de un val de speranță și de nerăbdare, a înaintat de-a lungul frigiderelor prevăzute cu sticlă. Ochiul lui de expert observa pungi cu sânge, flacoane cu medicamente sensibile la temperatură și, ca în toate spitalele, mâncarea și băutura angajaților. Dar nimic din ceea ce avea el nevoie. Cu fiecare pas pe care îl făcea, disperarea lui creștea – poate toate poveștile pe care le auzise, toate presupunerile pe care le făcuse nu erau decât o mare iluzie. Ca un prost, crezuse doar ceea ce voia să creadă…

Apoi s-a uitat în ultimul dulap frigorific, plecându-și capul pentru a se ruga în tăcere. Pe un raft se aflau opt recipiente din carton și rânduri de sticluțe pe care erau lipite etichete cu o descriere tehnică destul de complexă, ceea ce i-a indicat că era exact ce căuta.

A deschis dulapul și a luat șase flacoane dintr-o cutie pe jumătate goală. Lichidul limpede pe care îl conțineau era rezultatul unui experiment făcut într-un cătun englez în urmă cu două sute de ani și, în timp ce le învelea într-o pânză și le așeza în buzunar, se gândea câte va avea în curând în comun cu peștele-clovn. Și el se va putea deplasa într-un mediu frumos, dar ostil, complet protejat de otrava mortală pe care o conținea. Nu se poate exprima în cuvinte ceea ce simțea – în acele luni în care am încercat cu disperare să dau de urma lui și chiar când călătoria mea s-a transformat într-o cursă infernală nu am reușit să descopăr decât două bucăți de hârtie care făceau referire la identitatea lui. Pe fiecare dintre ele stătea scris „peștele-clovn”.

După ce și-a așezat fiolele în buzunar și-a îndreptat atenția asupra registrului medicamentelor aflat pe tejghea și a modificat cu grijă intrările pe trei ani, ca să se asigure că nimeni nu își va da seama că lipseau câteva fiole. A așezat registrul la loc, s-a îndreptat către coridor, a închis ușa și, mulțumită mănușilor chirurgicale, nu a lăsat nicio urmă prin care să se poată dovedi că fusese acolo. A trecut pe lângă acvariu, apoi a traversat coridoarele lungi, cufundate în tăcere, care duceau către ieșire.

A estimat că în două minute va ajunge acasă, liber. Numai că a

intervenit o problemă: prizonierul din SUV avea să i-o ia înainte.

Capitolul 20

Prrr! Banda adezivă care îi lega pieptul lui Tlass a cedat când dinții lui au rupt și ultima fibră. Unul dintre incisivii fisurați a început să sângereze, însă el abia dacă a observat. S-a eliberat de rămășițele de bandă și s-a ridicat în poziție verticală.

Circulația sângelui care i-a revenit în mâini l-a făcut să icnească de durere, dar el s-a întins și a început să-și elibereze picioarele și gleznele, legănându-se în spate de fiecare dată când își pierdea echilibrul. Se forța să se elibereze, imaginându-se deja cu mâinile pe volan și apăsând pe butonul care activa telefonul, urmat de sunetul sirenei pornite de băieții lui, care aveau să intre în parcare câteva minute mai târziu cu scârțâit de roți.

Începea să simtă nu gustul salvării, ci al răzbunării. A reușit să-și elibereze un picior, folosindu-se de cizmă ca să îndepărteze banda. Bâjbâind prin întuneric, a izbutit să se ridice în genunchi. Era liber.

La o sută optzeci de metri mai încolo ușile din sticlă ale institutului s-au deschis și Sarazinul – după ce luase recipientele în care se aflau ochii – a țâșnit afară din clădire, luând-o pe cărarea ce ducea în parcare. În douăzeci de secunde va fi în Cadillac. Având în vedere că motorul era pornit, nu va trebui decât să bage maneta în viteză și să iasă din parcare în momentul în care închizătorile electronice și computerele institutului vor fi blocat clădirea.

Vedea deja strălucirea stranie a felinarelor din față. A tăiat-o printre rondouri, scurtând drumul cu câteva secunde, apoi a ieșit pe asfalt și a văzut SUV-ul negru chiar în fața lui. Vehiculul se legăna pe suspensii. Cineva se mișca înăuntru…

Tlass – un om hotărât – mergea în patru labe peste scaunele întinse, încercând să ajungă la volan și făcând astfel să se legene mașina. S-a izbit cu umărul de unul dintre scaunele din față, și-a mutat poziția și, cumva, a reușit să se prăbușească între ele. Și-a întins o mână ca să atenueze căderea și, cu puțin noroc, a apucat de volan.

Sarazinul a lăsat să-i cadă din mână recipientele din plastic în care se aflau ochii și a luat-o la fugă înspre vehicul. Habar nu avea ce încerca să facă Tlass – să apese pe accelerație și să distrugă mașina, să lovească schimbătorul de viteze și să-l dezactiveze, să-l blocheze pe dinafară –, însă și-a dat seama că tot pericolul venea de pe locul șoferului.

În acel moment de frenezie a luat o decizie care avea să schimbe atât viața lui, cât și cea a lui Tlass. Și mai important, decizia lui avea să hotărască soarta întregului său plan. Un bărbat mai bun – un bărbat cu soție și copii și care avea visuri pentru ei, indiferent cât de modeste ar fi fost, un bărbat care văzuse mai puține crime și mai

multă dragoste, un bărbat cumsecade, cu alte cuvinte – ar fi deschis portiera. Însă Sarazinul a procedat întocmai cum aș fi procedat eu sau orice alt ucigaș adevărat – a hotărât să lovească tare cu pumnul în geamul fumuriu al șoferului.

Ținându-și brațul îndoit, a fost cuprins de panică un moment: și dacă geamul era antiglonț? Și ar fi fost dacă Tlass ar mai fi activat în poliția secretă, însă Cadillacul – mare și ostentativ – era mașina lui personală. În orice caz, el nu avea timp să stea pe gânduri…

Tlass reușise deja să se așeze pe scaunul șoferului și, găsind butonul telefonului, a apăsat pe el. Sistemul a început să emită sunete în timp ce forma numărul. Ajutorul se afla la doar câteva numere distanță. Trei, doi…

O Toyota Landcruiser albă, cu sirena țipând și luminile roșii și albastre scânteind în spatele grilajului radiatorului, înainta cu viteză pe o autostradă goală – fiind ajunul sărbătorii, nu circulau prea multe mașini – aflată la marginea unei oaze, îndreptându-se țintă către institut. Înăuntru cei doi fii ai lui Tlass, tunși periuță, cercetau din priviri drumul, ca să depisteze mașini de pompieri, ambulanțe, vreun parapet rupt sau orice alt indiciu al unui accident.

Telefonul de pe bordul mașinii Toyota a început să sune, iar cei doi frați s-au uitat imediat la numărul de telefon de pe ecran. Era tatăl lor, în sfârșit!

Pumnul Sarazinului și-a făcut apariția într-o ploaie de cioburi, lovindu-l pe Tlass în podul nasului. A fost o lovitură puternică, una cu care un *muj* afgan s-ar fi mândrit – un pumn care a rupt septul bărbatului, făcând să-i țâșnească sângele, și care l-a trimis pe locul din dreapta, provocându-i o durere cumplită.

Cel mai înalt dintre fiii lui Tlass, care conducea cu viteză Toyota, a luat telefonul și a rostit repede un cuvânt. „Tată!” Nu a primit niciun răspuns.

Tatăl lui era întins peste consola centrală a vehiculului și gemea. Însă era conștient – îl auzea pe fiul lui strigându-l impacientat. Ca și când s-ar fi aflat pe patul morții, Tlass nu trebuia decât să găsească forța de a rosti acele cuvinte care să-i aducă salvarea. În cazul acesta: „Birou. Parcare.”

Nedumerit, deoarece nu își putea explica deloc cum putea funcționa un telefon fără receptor, Sarazinul a auzit o voce necunoscută care striga după tatăl său și l-a văzut pe Tlass sprijinindu-se în umăr și deschizând gura ca să răspundă. Pentru a doua oară, a luat o decizie inspirată – l-a ignorat pe Tlass și propria nedumerire, s-a întins, a rotit cheia în contact și a scos-o afară. Motorul s-a oprit, sistemul electric s-a dezactivat și telefonul a fost deconectat.

Tlass, incapabil să vadă ce se întâmpla, a încercat să ignore

durerea provocată de nasul rupt. Tot ce știa era că nu avusese ocazia să bâiguie acele cuvinte care l-ar fi salvat și a început să se ridice.

Cei doi bărbați din Toyota care gonea pe autostradă au auzit că legătura se întrerupsese, iar cel mai înalt dintre ei a format numaidecât numărul telefonului din mașina tatălui lor.

Habar nu aveau unde se afla, prin urmare, fratele lui și-a continuat drumul în viteză către institut.

Tlass reușise să se sprijine într-un cot când a auzit portiera pasagerului deschizându-se brusc. A simțit cum Sarazinul îl apuca de rever și îl trăgea peste consolă, proptindu-l în șezut pe scaunul pasagerului. A încercat să se opună, dar în zadar.

Soldatul Frăției Musulmane a întins centura de siguranță și a început să i-o înfășoare strâns în jurul gâtului sângerând și al brațelor. Apoi l-a țintuit pe bărbatul sleit de puteri drept în scaun, legându-l strâns. A vârât catarama în fantă, a verificat să se asigure că Tlass era complet imobilizat, pe urmă a ieșit din vehicul. A traversat în fugă parcarea, a cules de pe jos recipientele din plastic în care se aflau ochii și a sprintat înapoi la vehicul.

De îndată ce a pornit motorul, telefonul a început din nou să sune. Sarazinul ar fi vrut să-l oprească, însă, neștiind nimic despre sistem, a hotărât să nu se atingă de el. A dat în viteză cu spatele, asigurându-se că roțile vor zdrobi cioburile geamului. Ar fi preferat să le adune de pe jos, ca să nu lase nicio urmă, însă nu voia să piardă timpul. Mai întâi vocea necunoscută, apoi țârâitul telefonului îi spuneau că vânătorii erau pe urmele lor și, deși habar nu avea pe unde se aflau, faptul că întârziase cercetând clădirea făcuse ca fiecare nerv din corpul lui să îl determine să își schimbe repede planul.

A învârtit volanul și a apăsat pe accelerație. A pătruns pe drumul de acces cu partea din spate a vehiculului, legănându-se într-o parte și-n alta. În loc să pătrundă pe autostradă și să se îndrepte către parcarea aeroportului unde intenționase să-l execute pe Tlass și să abandoneze mașina printre alte câteva mii parcate acolo, a hotărât să folosească planul B și să scape de vehicul cât mai repede cu putință.

Din acest motiv – și numai din acest motiv –, totul s-a dus pe apa sâmbetei pentru noi, restul. A continuat să înainteze pe drumul de acces, apoi s-a pierdut în spatele complexului. Fiii lui Tlass, cu armele pe genunchi, au ieșit de pe autostradă și au pătruns pe poarta principală, ajungând la doar zece secunde după ce Cadillacul negru s-a făcut nevăzut.

Zece secunde, mai nimic, dar suficient. Nu era pentru prima oară când viețile mai multor oameni aveau să se schimbe din cauza unui eveniment infim – dacă bomba nu ar fi fost așezată sub masa de stejar din sala de ședințe a Führerului, dacă Țarul Rusiei nu l-ar fi

executat pe fratele lui Lenin. Dar, din experiența mea nefericită, am învățat că nu te poți baza pe intervenția divină și că soarta îi favorizează atât pe cei răi, cât și pe cei buni.

Cei doi bărbați din Toyota au ajuns cu doar câteva secunde mai târziu și nu au văzut mașina tatălui lor, ceea ce a însemnat că nu au urmărit-o, că nu l-au prins pe Sarazin și că nimeni nu a descoperit cele șase fiole lipsă.

Capitolul 21

Înainte ca fiii să fi terminat de cercetat parcarea, Sarazinul găsise deja drumul pe care îl căuta. A virat pe el și a stins farurile Cadillacului, care a fost repede înghițit de întunericul ca smoala.

Într-o parte se afla groapa de gunoi municipală, iar Sarazinul a făcut în așa fel, încât să înainteze încet, ca să nu sperie cârdurile de pescăruși adunate acolo sau haitele de maidanezi care dădeau mereu târcoale prin același loc. În partea cealaltă se afla un teren neîngrijit, acoperit cu arbuști, singurele repere fiind câteva caroserii abandonate și un canal acoperit cu trestie, prin care curgea o apă urât mirositoare.

Sarazinul a încetinit când s-a apropiat de un gard din sârmă, a pătruns cu Cadillacul printr-o poartă atârnând în țâțâni și a oprit într-o înfundătură pustie care deservea o zonă industrială, după cum ar spune un agent imobiliar optimist.

În față se zăreau câteva clădiri – un atelier auto în care, probabil, erau dezmembrate mașini furate, un depozit dărăpănat care vindea mașini de spălat recondiționate și cinci garaje transformate, folosite pentru a ambala delicatese din carne de miel. Când vine vorba de mâncare, uneori e mai bine să nu știi prea multe.

Din cauza durerii, a centurii de siguranță strânse în jurul gâtului ca un ștreang, a febrei și a infecției galopante provocate de bisturiul nesterilizat, Tlass căzuse într-o stare de inconștiență psihedelică și convulsivă. Sarazinul a deschis ușa, a desfăcut centura și l-a scos afară în acea tăcere de putregai. Aerul cald care a intrat în plămânii lui Tlass a făcut ca, pentru o fracțiune de secundă, realitatea să pătrundă în lumea lui cuprinsă de febră și, clătinându-se, el a reușit să se ridice în șezut.

— Ai făcut treabă bună cu ștreangul – asta ca de la un profesionist la altul, a zis el, deși laringele îi era rănit.

Apoi s-a prăbușit pe asfaltul crăpat și a început să rostească în șoaptă propoziții frânte despre Dumnezeu și spectacolul de lumini cerești.

Sarazinul știa de unde i se trăgea – la fel ca și cei cărora li se amputează brațele, dar încă își simt degetele, tot așa, o persoană care nu își mai poate folosi ochii vede deseori lumini spectaculoase. L-a lăsat pe Tlass în propria *aurora borealis,* și-a luat lucrurile de care avea nevoie din spatele SUV-ului, apoi l-a tras pe prizonier de guler lângă un container plin cu resturi provenite de la un abator.

A băgat totuși de seamă că printre stufuri și tufișuri pipernicite se mișcau niște forme primitive – puțin mai mari decât niște umbre – și a știut că se apropiau câinii maidanezi. Abatorul era locul preferat de cei mai puternici pentru a se hrăni, iar în acele clipe simțeau miros de

transpirație și de sânge – știau că un animal, unul mare, se afla la ananghie.

Sarazinul l-a rezemat pe Tlass de container. A scos ochii morți din recipientele cu gheață, i-a îndesat înapoi în orbite și a înfășurat cu agilitate o cârpă în jurul capului rănitului. Semăna cu o legătură murdară, însă adevăratul ei scop era acela de a ține ochii fixați în locul lor.

Când Tlass a simțit acea răceală bruscă pe carnea-i încinsă, caleidoscopul de lumini s-a stins și, în nebunia lui, a crezut că atacatorul avea grijă de rănile lui. Bineînțeles că voia să-l ucidă, însă, în acel moment, asemenea mai tuturor oamenilor supuși la tortură, a simțit o efuziune de gratitudine față de acea mică urmă de bunătate.

— Mulțumesc pentru bandaj, a șoptit el.

S-a însuflețit la gândul bandajului alb și curat și și-a întors atenția la acea duhoare sufocantă de sânge, vomă și defecație. Grație experienței lui în poliția secretă, știa exact unde se afla – fusese târât înapoi în celulă. În curând va veni cineva, îl va dezbrăca și îl va spăla cu furtunul. Temnicerii nu puneau niciodată mâna pe prizonierii acoperiți de fecale, decât dacă erau femei.

De obicei, temnicerii le obligau pe femei să se dezbrace și când se apropiau îndeajuns, Tlass trebuia să-și aducă aminte să încerce să le pipăie, iar paznicii izbucneau întotdeauna în râs. A auzit un sunet ascuțit de metal. Acesta l-a făcut să tresară, sunetul îi era cunoscut, semăna… semăna… Apoi, deși cuprins de febră, și-a amintit și a început să râdă – semăna cu sunetul scos de cocoșul unui pistol armat. Era ridicol – nimeni nu era împușcat în celulă, se făcea mult prea multă mizerie. Și de ce s-ar fi ocupat de rănile lui dacă, oricum, urma să fie executat? Nu, era vorba despre altceva.

— Cine-i acolo? E cineva? a strigat el pe un ton autoritar, dar prietenos, cel puțin așa a crezut el.

Singura persoană prezentă, care îndrepta în jos țeava unui pistol luat din Afganistan și pe care îl ascunsese în compartimentul secret de pe fundul răcitorului, l-a auzit punând întrebarea cu o voce răgușită, neclară și aproape imperceptibilă, dar l-a ignorat. Sarazinul se afla doi metri mai încolo, suficient de departe, încât să nu ajungă până la el fragmentele osoase și sângele, și ținea arma îndreptată înspre ochiul stâng al lui Tlass.

Fiind sigur că mai era cineva în celulă, Tlass a rămas perfect nemișcat și cu urechile ciulite. Sarazinul știa că momentul era perfect. Era, într-adevăr, binecuvântat. A apăsat pe trăgaci.

Poc! Tlass a simțit durerea pricinuită de… apoi nu a mai simțit nimic. Un șiroi de sânge, fragmente osoase și materie cenușie au țâșnit prin spatele capului acestuia tocmai în momentul în care trăgătorul a simțit mișcare în spatele lui și s-a întors repede. Erau

maidanezii care fugeau să se ascundă.

Sarazinul s-a întors, a țintit și a tras, de data asta nimerind mortul în partea dreaptă a legăturii, distrugând, cu puțin noroc, orice dovadă că ochii fuseseră scoși printr-o metodă chirurgicală. Spera ca anchetatorii să creadă că Tlass, uitând ceva, revenise în biroul lui și că fusese jefuit și răpit după ce părăsise institutul pentru a doua oară. Astfel, nu le-ar fi trecut prin minte că cineva furase ceva din clădire.

Evident, cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine și astfel s-a simțit mulțumit când i-a auzit pe câini întorcându-se, alergând prin întuneric, nerăbdători să se înfrupte din dovezi. Până atunci el parcase deja Cadillacul într-un colț întunecat din spatele atelierului auto, încrezător că un trecător oarecare va crede că nu era decât un alt vehicul ce aștepta să fie dezmembrat. Purtând încă mănușile chirurgicale, a scos din portbagajul mașinii orice ar fi putut prezenta un interes pentru experții criminaliști.

Cărând în mâini răcitorul, precum și celelalte lucruri ale lui, a luat-o la pas pe maidan. Înainta repede, ținând într-o mână pistolul încărcat, în cazul în care unii dintre câini ar fi preferat să muște din carne vie.

Când a ajuns la groapa de gunoi municipală, a făcut zob răcitorul și a împrăștiat toate celelalte lucruri printre grămezile de gunoaie. Știa că la două ore după răsăritul soarelui ele vor fi luate de gunoieri și reciclate în taberele ilegale de refugiați.

În afară de seringă, un bilet și niște mărunțiș, nu îi mai rămăsese decât un pistol, Coranul tatălui său și șase fiole de sticlă. După părerea lui, acele sticluțe îl făceau cel mai bogat om din lume.

Capitolul 22

Sarazinul a mers ore în șir, călăuzit doar de lumina slabă a stelelor. După ce a părăsit groapa de gunoi, a trecut printre arbuști, înaintând în canal până când, în cele din urmă, a dat peste o construcție șubredă din lemn care se dorea a fi un pod. L-a traversat și și-a târât picioarele de-a lungul stufului kilometri întregi până când a dat cu ochii de ceea ce căuta: caroseria ruginită a unei camionete vechi pe jumătate scufundată în apă.

A băgat în recipientele din plastic seringa, portmoneul lui Tlass și alte obiecte, apoi le-a umplut cu pietricele și le-a aruncat în mijlocul canalului.

Cu un teribil regret, a luat pistolul – avusese arma asupra lui mai mult timp decât oricare alte obiecte personale, în afară de Coranul tatălui său, însă era singurul lucru care îl lega direct de moartea lui Tlass. Știa că nu avea de ales. A aruncat arma cât mai departe, iar aceasta a aterizat în apă, lângă caroseria ruginită – dacă vor căuta în canal cu un detector de metal, vor crede că arma nu era decât o parte componentă a vehiculului.

Grăbind pasul, s-a îndreptat către luminile îndepărtate ale Damascului.

Patru ore mai târziu, epuizat și murdar, înmâna biletul la recepția bagajelor din terminalul de autobuze și își lua geamantanul și trusa medicală. A dezactivat cifrul geamantanului, a scos un sul subțire de bancnote, a plătit pentru bagaje, apoi i-a dat unui îngrijitor o liră ca să îl lase să facă un duș.

Primul autobuz care trecea granița libaneză, cu destinația Beirut, pleca abia peste două ore. A profitat de acest interval de timp ca să-și tundă barba și să facă un duș, îndepărtându-și straturile de mizerie. Și-a scos din geamantan costumul occidental ieftin, cămașa și cravata și a așezat două dintre fiolele furate, ale căror etichete le rupsese, în geanta lui medicală – se aflau la vedere printre alte sticluțe și medicamente. Apoi a ieșit cu pașaportul într-o mână și cu bagajul în cealaltă, arătând exact ca persoana care pretindea că era, asta în cazul în care l-ar fi întrebat cineva: un doctor libanez credincios care, după ce lucrase în taberele de refugiați, se întorcea acasă.

Își vârâse hainele murdare cu care se deghizase în palestinian într-o pungă de plastic și, în drum spre autobuzul rablagit, a aruncat-o într-un container mare cu haine pentru săraci. A doua oprire, și ultima, a făcut-o ca să arunce resturile de mâncare – pâine, fructe și ceai – într-un coș de gunoi. Chiar dacă pentru un privitor lucrul ăsta ar fi părut inofensiv, gestul era încărcat de semnificație.

La scurt timp după ora patru dimineața și-a ocupat locul în spatele

autobuzului – cu aproape o oră înainte ca băieții lui Tlass, care întârziaseră din cauza căutărilor, să găsească trupul tatălui lor, atenționați de zgomotul făcut de maidanezii ce începuseră să se încaiere.

În ciuda orei nepotrivite și a faptului că era una dintre cele mai importante sărbători islamice, apartenența lor la poliția secretă însemna că cei doi știau exact pe cine să sune. Vestea a ajuns până la cele mai înalte cercuri din guvern și, în curând, căile aeriene erau încărcate cu convorbiri telefonice și mesaje în rețelele de comunicație care ar fi trebuit să fie securizate.

Echelon[17] le-a interceptat pe toate.

Echelon nu obosește niciodată, nu doarme niciodată. Patrulează spațiul virtual vast fără să aibă nevoie de aer, sau mâncare, sau confort, acționează ca un hoț tăcut asupra fibrelor optice din lume și comandă nenumăratele radomuri – carcasele sferice care protejează antenele contra agenților atmosferici – ale bazelor militare din întreaga lume. Cu alte cuvinte, ascultă orice comunicare electronică de pe pământ, fiind un satelit imens și o rețea computerizată atât de secretă, încât existența ei nu a fost niciodată recunoscută de cele cinci națiuni vorbitoare de limba engleză care au înființat-o în timpul Războiului Rece.

Miliardele de biți de date pe care le strânge fiecare nanosecundă sunt descărcate într-o rețea de supercomputere de la sediul central NSA din Fortul Meade, Maryland, unde programe strict secrete folosesc cuvinte-cheie, modele de fraze și chiar recunoaștere vocală, în unele cazuri secrete, pentru a cerne orice fragment demn de a fi cercetat mai departe.

În acea noapte au existat o mulțime de astfel de fragmente în Damasc. Echelon l-a înregistrat pe unul dintre fiii lui Tlass care, copleșit de durere, a sunat-o pe sora lui și i-a spus că îi va înghiți iadul pe disidenții și pe dușmanii statului responsabili pentru acea faptă.

— Să-i ferească Allah, pe ei și pe familiile lor, a zis el.

După ce au evaluat aceste interceptări, analiștii serviciilor secrete americane au ajuns la aceeași concluzie: Tlass era atât de faimos pentru cruzimea lui, încât își făcuse, cu siguranță, o mulțime de dușmani bucuroși să-i arunce trupul câinilor. O crimă din răzbunare, într-un stat arab falit nu prezenta cine știe ce interes pentru departamentul de securitate american, prin urmare, întâmplarea a fost ignorată repede.

Asta a fost o greșeală monumentală – la fel și faptul că Departamentul Securității Naționale din Siria, sub pretextul orei timpurii și a sărbătorii din weekend, nu închisese imediat granițele.

Capitolul 23

Autobuzul vechi, care huruia și scârțâia în noapte în timp ce străbătea cu greu Autostrada 1 din Siria, aflată în lucru, a fost obligat să se oprească pentru *fajr,* rugăciunea de dimineață.

Când a ajuns în cele din urmă la graniță, vameșii înfumurați de la Imigrări i-au controlat actele Sarazinului, l-au măsurat din cap până-n picioare și l-au tratat cu respectul cuvenit atunci când au înțeles că era doctor. Dacă s-ar fi deranjat să-l percheziționeze, cu siguranță nu ar fi descoperit cele patru fiole, deoarece conținutul lor se afla într-un loc unde ei nu ar fi putut ajunge. Îi curgea prin vene.

Ultimul lucru pe care îl făcuse în Damasc înainte să iasă de la duș a fost să scoată din geanta lui medicală un ac special, să îl introducă în conținutul fiolelor și să își injecteze lichidul în partea superioară a brațului până când acesta a început să sângereze. Știa că doza era de patru ori mai mare decât cea obișnuită, însă intenția lui a fost să se protejeze cât mai bine cu putință. Și-a bandajat brațul, și-a îmbrăcat cămașa și a zdrobit fiolele, astfel încât să nu fie recunoscute. Cioburile le aruncase în acel coș de gunoi, împreună cu resturile de mâncare.

După cum anticipase, când a ajuns la graniță era deja cuprins de febră, transpira abundent și avea o durere de cap infernală. Nu putea decât să spere că va ajunge la un hotel ieftin din Beirut, înainte ca starea lui să se agraveze și mai mult. Simptomele pe care le avea erau aproape identice cu cele pe care le trăise un băiat dintr-un sătuc englez în urmă cu două sute de ani, prima persoană supusă unei proceduri inventate de un doctor de prin partea locului, Edward Jenner. El a fost omul de știință care a inventat vaccinul.

Exact asta făcuse și Sarazinul, își riscase viața intrând ilegal într-un laborator de arme și omorâse un necunoscut, pentru a putea fura un vaccin. Și iată un lucru cu adevărat ciudat: la duș se vaccinase împotriva unei boli care nu mai exista, care nu mai prezenta niciun pericol pentru nimeni, care fusese eradicată de pe suprafața pământului în urmă cu patruzeci de ani.

Înainte însă fusese una dintre cele mai devastatoare boli cunoscute de om, responsabilă pentru mai multe decese decât orice altă cauză, inclusiv războiul, omorând peste două milioane de oameni anual până la sfârșitul lui 1960, echivalentul unui nou Holocaust, care ar fi survenit din trei în trei ani. Boala purta denumirea științifică *variola vera,* cunoscută și ca variolă.

Deoarece virusul fusese distrus complet, în multe locuri de pe pământ nu mai exista vaccinul contra lui – în afară de institutele de cercetare și laboratoarele de arme secrete. Doar dacă, desigur, la fel ca și Sarazinul, plănuiai să sintetizezi un virus și îți era teamă că,

dintr-o eroare minoră în timpul acelui proces aproape imposibil, ar putea să te infecteze și să te omoare. Tocmai de aceea căutase un vaccin de ultimă oră, unul care, fără îndoială, fusese testat și dovedit eficient și care nu îl va lăsa să facă atâtea greșeli câte trebuia să facă.

Nu toate vaccinurile „se prind” și nu toate vaccinurile funcționează la fel pentru toată lumea. Ca să încerce să compenseze acest lucru și, după cum spuneam, să se protejeze cât mai bine cu putință, el mărise de patru ori doza. Nu era de mirare că se simțea rău, însă pentru Sarazin febra era semn bun – însemna că trupul lui era supus unei provocări, iar sistemul lui imunitar se mobiliza ca să lupte împotriva intrusului. Vaccinul „se prinsese”.

În timp ce vameșul aștepta ca pe ecranul computerului din fața lui să apară validarea pașaportului Sarazinului, a început să sune un telefon din biroul de alături. Până când răspunsese cineva și dăduse ordinul să se închidă granița, vameșul îi făcuse deja semn Sarazinului să treacă. Astfel a pătruns în Libia un om cu nume fals, cu pașaport adevărat și cu o imunitate crescută împotriva unuia dintre cei mai mortali viruși din lume.

Capitolul 24

Nu pot nega că, de mai multe zile, un anume sentiment începuse să-și facă culcuș în sufletul meu. Nu prea cred în soartă sau destin, dar după ce plecasem de la Battleboi și în timp ce străbăteam străzile întunecate din Manhattan încercam o senzație copleșitoare că voi avea de înfruntat o forță a naturii.

Am intrat în micul meu apartament, urmat de acel sentiment de singurătate, și am început să caut prin bagajele pe care le adusesem cu mine din Paris. De îndată ce m-am despărțit de Battleboi, am luat hotărârea că singura modalitate de a mă ocupa de sutele de anunțuri guvernamentale ce îmi amenințau viața era să le cer celor doi soți, Ben și Marcie, să îmi dea toate informațiile pe care le aflaseră. Sincer vorbind, nu credeam că eu sau hackerul am fi avut timpul sau abilitatea necesară să facem ceea ce făcuseră ei. În cele din urmă, am găsit ceea ce căutam – haina pe care o purtasem la Piaza Athénée în seara în care îi cunoscusem. În buzunar era cartea de vizită pe care mi-o dăduse Marcie și pe care o acceptasem cu atâta reticență.

Era prea târziu să-i sun în seara aceea, însă în ziua următoare, când s-a lăsat înserarea, i-am sunat. Marcie a fost cea care a răspuns.

— Peter Campbell la telefon, am zis eu încet. Ne-am întâlnit în Paris.

— Nu v-a luat mult timp să sunați, a spus ea, stăpânindu-și surpriza. Mă bucur să vă aud. Unde sunteți?

— În New York o vreme, i-am răspuns eu, prevăzător ca de obicei. Mă întrebam dacă a-ți putea să-mi dați informațiile pe care le-ați strâns despre Scott Murdoch și despre care mi-a povestit soțul dumneavoastră.

— Ben nu este acasă… dar sigur, nu văd de ce nu.

— Mulțumesc, am spus eu, ușurat. Aș putea veni să le iau?

— Nu în seara asta – mergem la film, iar mâine avem musafiri la cină. Ce ziceți de vineri, pe la șapte?

O întârziere de două zile era mai mult decât aș fi vrut, dar nu eram în măsură să obiectez. I-am mulțumit, mi-am notat adresa lor și am închis. Deoarece eram un profesionist cu o experiență vastă care cunoștea dedesubturile lumii secrete, o persoană care – după cum cred că am mai spus – fusese pregătită să supraviețuiască în situații în care alții și-ar fi pierdut viața, era logic să preconizez o ambuscadă. N-am făcut-o, însă profesoara de liceu crescută în Queens îmi întinsese o capcană, iar eu nu mi-am dat seama decât atunci când am intrat în apartament.

Lumina era difuză, în fundal se auzea melodia *Hey Jude*, în

încăpere se simțea miros de mâncare gătită și masa era aranjată pentru trei persoane: fusesem invitat la cină. Am bănuit că întreaga seară va fi dedicată pentru a se face presiuni asupra mea cu scopul de a mă determina să particip la seminarul lui Bradley, iar eu nu aveam cum să mă eschivez, mai ales când cineva petrecuse luni întregi să întocmească un dosar despre viața mea și eu venisem să-l cerșesc.

— Nu trebuia să vă deranjați, am zis eu, străduindu-mă să schițez un zâmbet.

— Nu e niciun deranj, a replicat Marcie, având în vedere neplăcerile pe care vi le-am cauzat.

Bradley și-a făcut apariția, mi-a întins mâna și m-a întrebat ce doream să beau. Din întâmplare, mă aflam în acea perioadă de „abstinență”: hotărâsem ca revenirea mea în New York să fie un nou început, o ocazie perfectă să încerc o cură de detoxifiere, iar de data asta nu erau doar vorbe goale – făcusem rost de programul întâlnirilor de la Narcoticii Anonimi. Deoarece aveam o fire înclinată spre vicii, nu reușeam să fac nimic cu moderație – nici măcar în ceea ce privea băutura –, astfel încât renunțasem complet și la alcool. Avea să fie o seară lungă.

Bradley mi-a adus un pahar cu apă plată Evian. În timp ce Marcie avea grijă de cină, el a luat o înghițitură de tărie și m-a condus către camera albă de la capătul universului. Numai că ea dispăruse – covorul *kilim* era întins pe jos, draperiile erau la locul lor, iar singura dovadă a dramei petrecute între cei patru pereți era doar echipamentul pentru psihoterapie, aflat într-un colț.

Lângă el se aflau câteva zeci de cutii pentru dosare. Bradley a arătat înspre ele și a zâmbit.

— Asta este viața ta, domnule Murdoch.

Când m-am aplecat și am aruncat o privire prin ele, am fost șocat să descopăr cât de mult își extinseseră cercetarea – cutiile erau pline cu documente listate de pe computer, dischete de stocare a datelor și copii după orice, de la albumele Academiei Caulfield și până la rapoartele anuale ale agențiilor Națiunilor Unite. Am luat un dosar la întâmplare – cuprindea lista principală cu pseudonimele pe care le folosisem eu – și acele nume mi-au trezit o mulțime de amintiri.

Bradley mă privea în timp ce răsfoiam paginile.

— Marcie și cu mine am stat de vorbă, a zis el. Te superi dacă îți spunem Scott?

— De ce nu Peter Campbell? am întrebat eu.

— Era doar o sugestie… cel puțin când suntem doar noi ar fi mai ușor să îți folosești numele adevărat – așa îți spuneam mereu când vorbeam despre tine.

M-am uitat la el.

— Problema este, Ben, că nici Scott Murdoch nu este numele meu adevărat.

Bradley a tresărit, încercând să înțeleagă. Oare mințeam, oare încercam un ultim truc ca să-i îndepărtez de pista pe care o urmaseră cu atâta asiduitate sau încercam să fac o glumă proastă?

I-am arătat lista cu pseudonime.

— Este la fel ca restul. Doar o identitate falsă – o altă perioadă de timp, o altă locație, un alt nume, am precizat eu și am ridicat din umeri. Asta este viața mea.

— Dar… ai fost Scott Murdoch în timpul școlii… doar un puști… asta se întâmpla cu mulți ani înainte de viața ta secretă, a zis el, și mai nedumerit.

— Știu, nimeni nu ar fi vrut să se întâmple ce s-a întâmplat, însă așa s-au petrecut lucrurile.

L-am privit cum încerca să înțeleagă totul – numele copilului care nu era deloc unul real, absența mea de la ambele funeralii, faptul că, din câte se părea, nu moștenisem averea soților Murdoch. S-a uitat la mine, apoi și-a dat seama: eram adoptat, nu eram copilul biologic al lui Bill și al lui Grace.

I-am zâmbit; nu era un zâmbet amuzat.

— Mă bucur că nu ai încercat să cauți mai departe de Scott Murdoch. Tot ce s-a petrecut înainte de Greenwich îmi aparține, Ben, mie și numai mie.

Cred că a înțeles că era un avertisment. Cele trei încăperi care dădeau înspre autostrada 8 Mile, trăsăturile femeii care se estompaseră în amintirea mea cu fiecare an care trecuse, numele adevărat pe care mi-l dăduse reprezentau esența ființei mele, singurele lucruri pe care le aveam și care îmi aparțineau, indiscutabil, doar mie.

— Cui îi pasă de un nume? a zis într-un sfârșit Bradley zâmbind. E bine și Pete.

Marcie ne-a chemat, iar seara a luat o turnură la care nu mă așteptasem. Pentru început, era o bucătăreasă desăvârșită și dacă mâncarea gustoasă nu îți induce o stare de bine, înseamnă că *te-ai îndopat* de prea multe ori. În plus, nu au amintit nimic despre seminar și trebuie să recunosc că nu păreau să aibă de gând să mă coopteze. Am început să mă relaxez și mi-am dat seama că, având în vedere că știau atât de multe lucruri despre trecutul meu, pentru ei cel puțin, era ca și când ar fi luat cina împreună cu un vechi prieten.

Bradley avea o mulțime de întrebări în legătură cu cartea mea și cu cazurile la care aceasta făcea referire, iar Marcie era vădit încântată să îl vadă pe soțul ei încercând să mă determine să îi dezvălui detaliile despre care nu aveam voie să vorbesc. În timpul unei sesiuni de întrebări Marcie a izbucnit în râs și a mărturisit că nu îl

mai văzuse niciodată înfuriindu-se atât de tare. M-am uitat la ea și nu m-am putut abține să nu-i țin isonul.

Când cineva te face să râzi, când te invită în casa lui și își dă toată silința să te simți bine, când îți dă cutii pline cu informații care ar putea să-ți salveze viața, când te ajută să le cobori în stradă și să le încarci într-un taxi, când stă sub un felinar din Manhattan, iar pe tine te așteaptă doar un apartament neprimitor pe care poți să-l numești cu ușurință Lagărul NoHo, când te simți pierdut în propria țară, iar promisiunile nu se ridică la nivelul așteptărilor tale, când ai presentimentul că nu te așteaptă un viitor prea plăcut, când îți zâmbește, îți strânge mâna și îți mulțumește pentru că ai venit și te întreabă cum ar putea da de tine, ai de făcut o alegere foarte grea.

Am ezitat, pregătirea și experiența acumulată mă îndemnau să scriu un număr de telefon fals și să plec cu tot cu munca lor de cercetare. De ce aș mai fi avut nevoie de ei? Dar m-am gândit la căldura cu care m-au primit, la bucuria cu care Bradley alesese muzica pentru acea seară și îmi pare rău, nu m-a lăsat inima. Mi-am scos mobilul, am afișat numărul pe ecran și am privit-o pe Marcie în timp ce îl nota.

În săptămânile care au urmat ei obișnuiau să mă sune și mergeam împreună la film sau la club ca să ascultăm melodiile marilor cântăreți de blues pe care Bradley îi îndrăgea, bucurându-ne de acele seri – eram întotdeauna doar noi trei. Mulțumesc Cerului că nu au încercat niciodată să îmi prezinte pe cineva sau să amintească de seminarul lui Bradley.

În această perioadă, Bradley a dat mai multe teste fizice și psihologice și, spre marea lui ușurare, a fost considerat apt de muncă. Mai șchiopăta puțin și, din aceste considerente, i s-au atribuit sarcini mai ușoare decât de obicei. Uneori, mai ales noaptea târziu, mă suna și mă întreba dacă nu voiam să trec pe la un loc al crimei unde existau anumite elemente ce m-ar fi putut interesa. Într-o anumită seară, în timp ce mă aflam la una dintre întrunirile regulate ale programului în doisprezece pași, mi-a lăsat un mesaj. În acea perioadă îmi schimbasem patronajul, trecând la A. A.[18] – după cum ar spune Tolstoi, dependenții de droguri sunt toți la fel, în timp ce fiecare alcoolic este nebun în felul lui. Această schimbare a condus la întâlniri mult mai interesante și am hotărât că, dacă tot nu mai puneam picătură de băutură în gură, măcar să mă distrez.

Întâlnirea, care se ținea în galeria unei biserici părăsite din Upper West Side, a luat sfârșit, iar eu i-am lăsat pe camarazii mei proscriși să se plimbe prin foaier. Am luat-o pe jos către est, bucurându-mă de seara neobișnuit de caldă pentru acel anotimp, și abia când am zărit turnurile gotice ale clădirii Dakota, m-am gândit să-mi verific mesajele din telefon. Am văzut numărul de telefon al lui Bradley și am crezut că

dezgropase încă una dintre fantomele rock'n'roll, prin urmare, am fost surprins când am apăsat pe buton și l-am auzit, pentru prima oară de când ne cunoșteam, cerându-mi ajutorul.

„Am un caz de crimă foarte ciudat”, zicea în mesaj. Fără să-mi dea alte explicații decât că era vorba de o femeie, mi-a indicat adresa la care se afla acel motel mizerabil unde voia să ne întâlnim.

Îi spunea Eastside Inn.

Capitolul 25

Femeia responsabilă pentru omorul din camera 89 folosise cunoștințele mele, experiența mea, *gândirea* mea ca să comită crima și asta mă făcea – cel puțin în accepțiunea mea – părtaș la faptă.

Nu aveam de gând să tolerez așa ceva și, odată ce medicul legist trăsese fermoarul sacului în care se afla trupul lui Eleanor, am ieșit din cameră, furios cum nu mai fusesem de mult, și am început să cobor scările.

Am găsit ceea ce căutam, adică ușa biroului administratorului, într-o nișă mică de lângă recepție. Alvarez sau unul dintre polițiștii mai tineri o încuiaseră înainte să plece, prin urmare, am făcut un pas în spate și am izbit cu călcâiul lemnul chiar sub clanță.

Un polițist în uniformă și-a făcut apariția la auzului sunetului scos de lemnul despicat.

— Sunt cu Bradley, am spus eu, pe un ton autoritar.

El a ridicat din umeri, iar eu am continuat să lovesc cu piciorul, apoi am intrat în bârlogul ticălosului, care duhnea a transpirație și a țigări.

În mijlocul acelei mizerii se afla un dulap înalt din metal pentru dosare care fusese dat la o parte, lăsând să se vadă un loc ascuns în pardoseală. În cavitate se afla un seif. Hoțul, fiind expert, trebuie să fi știut exact unde să caute, descifrase combinația și deschisese ușa seifului.

Printre bancnote și hârtii se aflau documente imprimate de pe computer care conțineau conturile motelului, câteva pistoale ieftine și câteva pliculețe micuțe și colorate. M-am aplecat și am ridicat câteva dintre ele la lumină: cele verzi conțineau cocaină, în cele negre se aflau bucăți de cocaină, iar metamfetamina – după cum era și normal, bănuiesc – în cele albastru-deschis. Celelalte culori însemnau alte produse – la fel ca în orice depozit bine organizat. Ticălosul își ratase meseria – ar fi trebuit să conducă magazinul WalMart.

Aș minți dacă aș spune că în timp ce cercetam locul ascuns nu m-am simțit tentat, mai ales de *Percodan*-ul{19} aflat în pliculețele galbene. Mi-am întins mâna ca să văd câte erau, știți, așa, din curiozitate. În mod ciudat, m-am oprit înainte să le ating, apoi m-am mișcat ușor într-o parte – cine spune că programul în doisprezece pași este o pierdere de timp?

Am scos hârtiile imprimate și documentele din seif și m-am așezat la biroul uzat. Acolo m-a găsit Bradley treizeci de minute mai târziu.

— Ce faci? m-a întrebat el, rezemându-se de tocul ușii, atât de istovit, încât fața îi era răvășită.

— Dau o mână de ajutor.

Luat prin surprindere, și-a ridicat bărbia.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Așa e, dar sunt de modă veche – cineva s-a folosit de cartea mea ca să comită o crimă și asta mă scoate din sărite.

A intrat în birou și s-a așezat cu grijă pe un scaun. Mi-a spus că piciorul avea să-l deranjeze, probabil, toată viața, cu precădere atunci când era obosit.

— Ar trebui să mergi acasă și să te odihnești, l-am sfătuit eu. Echipa ta a terminat?

— În urmă cu o jumătate de oră, își strâng lucrurile acum. Ai găsit ceva? a întrebat el, arătând spre documentele împrăștiate pe birou.

— Mda, am bâiguit eu și i-am întins un dosar. Este dosarul camerei 89. Detectivii tăi au aruncat un ochi peste el și au avut dreptate – s-a mutat aici cu mai bine de un an în urmă și a plătit în avans. Însă detaliile sunt încâlcite, nu există date precise. Cred că l-a păstrat așa în mod deliberat…

— În cazul în care cei de la Fisc ar fi desfășurat un audit? m-a întrerupt Bradley.

— Exact. Așa că am scotocit pe fundul seifului cu droguri. Acolo am găsit documentele conturilor reale. Sunt perfecte, până la ultimul cent.

— Trebuie să fie. Sunt ținute pentru deștepții care dețin maghernița asta. Îți dai seama ce ar fi în stare să facă dacă ticălosul ar încerca să-i tragă în piept.

I-am arătat un articol pe care îl subliniasem.

— Poți vedea aici – criminala s-a mutat în hotel în data de 11 septembrie.

Pe fața lui obosită a apărut o expresie surprinsă. S-a aplecat în față, privind cu atenție articolul.

— Ești sigur?

— Da, marcajul temporar arată că ea s-a cazat în jur de ora cinci – la șase ore după ce au căzut Turnurile Gemene. Erai încă în operație, Ben, dar presupun că, la fel ca și mine, ai citit toate poveștile referitoare la ziua respectivă. Întreaga zonă semăna cu un câmp de luptă, cenușa cădea ca o perdea, oamenii alergau să-și salveze viața, gândindu-se cu toții că urma să se întâmple lucruri și mai grave. Când s-a cazat ea, în aer era atât de mult fum, încât ai fi crezut că era noapte, mașinile zăceau abandonate pe străzi și totul era cufundat în tăcere, numai sirenele se mai auzeau. Îmi aduc aminte că am citit că un preot străbătea străzile chemându-i pe oameni pentru ultima spovedanie. Parcă venise sfârșitul lumii și, conform hârtiilor listate de pe computer, până și peștii și prostituatele din Eastside Inn conștientizau asta. Cu o seară înainte fuseseră ocupate nouăzeci de camere. În noaptea de 11 septembrie, doar șase. Întreaga maghernință – întreg *cartierul* – se mutase. Însă

criminala noastră vine aici. Trebuie să fi ajuns pe jos, printre dărâmături. Imaginează-ți, Ben, acoperită de praf, probabil de nerecunoscut, cu pantofii aproape arși de cenușa fierbinte și poate o eșarfă pe față care să o protejeze de fumul înecăcios. Intră, în cele din urmă, pe ușă și își scoate eșarfa – abia dimineața începe să se deghizeze, iar asta înseamnă că ticălosul este singurul care știe cum arată, dacă își mai poate aminti. Nu că l-am găsi, oricum. Îi spune că vrea o cameră. După cum ziceam, nu aparține acestui loc, dar deja știe că va rămâne – documentele arată că a plătit în avans pentru două luni.

Am dat la o parte documentele care conțineau detaliile conturilor.

— De ce, Ben? am întrebat eu. De ce a făcut toate astea? Nu avea unde altundeva să stea, ăsta era singurul hotel din New York? A călcat pe cărbunele încins doar pentru că îi plăcea locul ăsta așa de mult?

El a scos o țigară Camei dintr-un pachet care zăcea pe birou. Uneori îi plăcea doar să țină țigara în mână. Mi-am zis în gând să nu uit să-i vorbesc despre importanța programului în doisprezece pași.

— Ți-ai dat seama de toate astea din niște coloane cu numere? m-a întrebat el, vădit impresionat.

N-am răspuns.

— Nu știu de ce-a făcut-o, a zis el într-un sfârșit. Habar n-am.

— Nici eu, am răspuns, dar ceva s-a întâmplat. Ceva s-a întâmplat în ziua respectivă, ceva ce a schimbat totul pentru ea.

El a ridicat din umeri.

— Sigur, ceva ce a schimbat totul pentru mulți alți oameni.

— Așa este, însă niciunul nu s-a cazat la Eastside Inn. S-a decis să își ascundă identitatea și să se dea la fund. Cred că a luat hotărârea în acea zi – avea să omoare pe cineva. Faptul că s-a cazat la Eastside Inn nu a reprezentat decât începutul pregătirilor.

Polițistul s-a uitat la mine, știind că era de rău – o persoană care își petrecuse atât de mult timp plănuind o crimă era cu mult mai puțin predispusă să facă vreo greșeală. Umerii i-au căzut la gândul anchetei lungi ce îl aștepta și, combinat cu durerea din picior, a fost îndeajuns să-l facă să devină din nou posomorât.

Mi-am ridicat privirea și am zărit pe cineva trecând prin fața ușii.

— Petersen! am strigat eu. Ai o mașină afară?

— Pot face rost de una, a răspuns el.

— Ia-l pe umăr pe șeful tău, am zis eu. Du-l acasă.

Bradley a vrut să se împotrivească, însă l-am întrerupt.

— Chiar tu ai spus că echipa își strânge lucrurile. Nimeni n-o să rezolve cazul în seara asta.

Petersen nu mai auzise pe nimeni care să-i dea ordine lui Bradley și nu își putea ascunde încântarea. S-a aplecat ca și când ar fi vrut

să-mi urmeze instrucțiunile, însă șeful lui l-a dat la o parte, ironizându-l că exista întotdeauna un loc liber la serviciul de patrulă.

Petersen mi-a zâmbit.

— Dar tu? Vrei să te duc undeva?

— Nu, mulțumesc. Mă descurc să ajung acasă și singur, am răspuns eu.

Dar nu era adevărat, nu mergeam acasă, ci în locul de unde mă gândeam că își începuse criminala călătoria în acea zi cumplită. Mă duceam la Ground Zero.

Capitolul 26

Am fost în multe locuri sacre, dar niciunul nu a fost atât de ciudat ca Ground Zero, care se întinde pe o suprafață de șapte hectare. Era un șantier.

În perioada care se scursese între momentul atacului asupra Turnurilor Gemene și uciderea lui Eleanor, întreaga zonă fusese transformată într-o groapă uriașă, iar cele aproape două milioane de tone de moloz au fost transportate de acolo cu scopul de a pregăti suprafața pentru o construcție nouă.

În cele din urmă, clădiri noi se vor ridica din cenușă, pe ele vor fi montate plăcuțe cu numele tuturor morților până când, într-un timp mult mai scurt decât ar crede cineva, oamenii vor trece grăbiți pe acolo fără să-și mai aducă aminte că se aflau pe pământ sfânt.

În acea duminică liniștită, imaginea acelei întinderi brute a fost una dintre cele mai emoționante priveliști pe care o văzusem vreodată: pustietatea însăși a acelui loc constituia o dovadă a pierderii suferite care era mai elocventă decât orice alt monument. În timp ce priveam de pe platformă mi-am dat seama că atacul se imprimase atât de adânc în mintea noastră, încât șantierul forma o pânză neagră, un ecran gol pe care noi ne proiectam cele mai urâte amintiri.

Cu inima frântă, am revăzut cerul albastru și strălucitor și clădirile arzând, am văzut oamenii fluturându-și mâinile prin geamurile sparte cerând ajutorul care nu a mai venit, i-am văzut pe cei răniți fugind pe străzile acoperite de praf, am auzit trosnetul asurzitor al clădirilor care se prăbușeau și am văzut salvatori care își scriau numele pe brațe în cazul în care aveau să fie găsiți morți printre dărâmături. Simțeam mirosul și trăiam momentul, și încercam să rostesc câteva cuvinte șoptite în amintirea celor două mii șapte sute de suflete care nu vor mai părăsi niciodată acel loc. Două mii șapte sute de oameni – peste o mie ale căror trupuri nu au mai fost găsite.

A fost o minune că s-au descoperit cadavre. La o temperatură de 800°C, osul omenesc se transformă în cenușă în trei ore. Incendiul de la World Trade Center a ajuns până la o temperatură de 1093°C și n-a fost stins decât după o sută de *zile.*

În Coran scrie că, dacă iei o singură viață, distrugi un univers și dovada era chiar în fața mea – două mii șapte sute de universuri distruse în doar câteva clipe. Universuri de familii, de copii, de prieteni.

Odată cu răsăritul soarelui care aducea lumină, dar prea puțină căldură, am părăsit și eu platforma și am luat-o la picior. Nu știam ce căutam – inspirație, probabil –, dar nu mă îndoiam că ucigașa își începuse drumul spre Eastside Inn foarte aproape de locul unde mă

aflam eu.

Nu exista altă cale de a ajunge la motel – imediat după ce a lovit primul avion, Autoritatea Portuară a închis toate podurile și tunelurile către Manhattan; autobuzele, metrourile și mașinile care brăzdau insula fie s-au oprit din mers, fie au rămas blocate; două ore mai târziu primarul a ordonat evacuarea întregii zone la sud de Canal Street. Ca să ajungă la hotel, ea trebuia să se fi aflat deja în afara zonei interzise.

În timp ce mergeam încercam să-mi imaginez ce căuta în acea parte a orașului, la ora nouă, într-o dimineață de marți – poate mergea la muncă, sau era un turist care se îndrepta spre puntea de observare din vârful Turnului de Sud, sau făcea livrări, sau era o infractoare care avea o întâlnire la un birou de avocatură. De ce se afla în acea zonă? mă întrebam eu. Dacă reușeam să aflu răspunsul, cazul era pe jumătate rezolvat.

Și, deși era adevărat că habar nu aveam ce căutam, cu siguranță, nu am fost pregătit pentru ceea ce am descoperit.

Pierdut în speculații legate de mișcările pe care le făcuse în acea zi, mi-a luat un minut până să observ micile altare care fuseseră înșirate de o parte și de cealaltă a trotuarului. Pentru miile de oameni care nu primiseră trupurile recuperate ale celor dragi, Ground Zero părea să țină locul unui cimitir. În săptămânile ulterioare atacului, aceștia veniseră și păstraseră un moment de reculegere – să se gândească, să își aducă aminte, să încerce să înțeleagă. Însă pe măsură ce lunile treceau, iar ei veneau în vizită cu ocazia aniversărilor și a zilelor de naștere, de Ziua Recunoștinței sau cu prilejul altor sărbători, era firesc să aducă flori, felicitări și mici aduceri-aminte. Acele altare erau înșirate de-a lungul gardurilor și al trotuarelor.

Aproape de mine se aflau câteva jucării de pluș lăsate de trei copii pentru tatăl lor decedat. Prinsă de gard, era o fotografie cu ei, iar eu m-am oprit și m-am uitat la ea – cel mai mare trebuie să fi avut vreo șapte ani. În fotografie aceștia dădeau drumul unor baloane, astfel încât, conform bilețelului scris de mână, tatăl lor să le prindă în ceruri.

Am mers mai departe și am văzut mai multe altare create de părinții mai în vârstă pentru copiii lor decedați. Am citit poezii scrise de bărbați cu inima zdrobită și m-am uitat la colaje de fotografii create de femei care abia își mai puteau controla furia.

Ciudat lucru însă, în mijlocul acelei dureri imense nu mă simțeam trist. Poate greșeam, dar mi se părea că răzbătea ceva – izbânda sufletului omenesc. Peste tot vedeam cum familiile îndurerate promiteau că vor rezista, citeam despre bărbați și femei care își riscaseră propriile vieți pentru a salva necunoscuți și vedeam mai

multe poze cu pompieri decedați decât aș fi putut să număr.

M-am oprit în epicentru, singur printre atâtea memoriale făcute acasă, și mi-am plecat capul. Nu mă rugam – nu sunt o persoană religioasă, un om al Cărții Sfinte, cum se spune –, nici nu mă simțeam afectat în mod deosebit de atâta moarte. Am fost la Auschwitz și la Natzweiler-Struthof și am vizitat osuarele din Verdun, prin urmare, ideea de masacru nu mă mai uimește de mult. Eram însă copleșit de atâta curaj în stare pură – probabil pentru că mă îndoiam atât de mult de propriul curaj.

Durerea și suferința s-au imprimat în sufletul meu de tânăr – știți, eram doar un copil și mă aflam în apartament când mama mea a fost ucisă. Să nu mă înțelegeți greșit, nu mi-e frică de moarte, însă întotdeauna m-am rugat ca, atunci când va veni momentul, să am parte de o moarte rapidă și curată. Întotdeauna mi-a fost teamă să nu sufăr cum a suferit mama mea, să nu pot să opresc durerea – asta era groaza mea ascunsă care mă aștepta de fiecare dată când se lăsa întunericul.

Înconjurat de atâtea dovezi de curaj ale oamenilor obișnuiți și conștientizând încă o dată că atunci când vine vorba de curaj sunt un om fragil, m-am îndreptat înspre casă. În acel moment am zărit-o – o planșă albă agățată pe un gard, pe jumătate ascunsă de curba pe care o făcea trotuarul și pe lângă care aș fi putut trece nestingherit dacă soarele ce răsărea nu i-ar fi luminat suprafața. Buchetele de flori, care erau mult mai numeroase decât în alte locuri și care fuseseră așezate la baza ei, m-au atras într-acolo.

Pe planșă erau scrise caligrafic numele a opt bărbați și femei, toate însoțite de fotografii. Titlul arăta că persoanele respective fuseseră scoase în viață din Turnul de Nord care se prăbușea de un singur om – un polițist din New York. Altarul fusese creat de o adolescentă a cărei mamă fusese salvată și reprezenta un omagiu adus curajului unei singure persoane. Fata înșirase numele oamenilor pe care polițistul îi salvase, printre care: o avocată în costum, un operator de bursă cu o familie perfectă, care semăna cu un adevărat Don Juan, un bărbat în scaun cu rotile…

„Un bărbat în ce?!”, am exclamat în gând. Mi-am coborât privirea și am descoperit fotografia polițistului care îi salvase pe toți. Bineînțeles că l-am recunoscut, era Ben Bradley. După cum spuneam, a fost ultimul lucru pe care mă așteptasem să-l descopăr.

Când Ben mi-a povestit în Paris că rămăsese blocat în Turnul de Nord al World Trade Center am crezut că se aflase acolo cu treabă, însă m-am înșelat. Adolescenta cunoștea adevărata poveste. Ea spunea că el se afla pe Fulton Street când a văzut avionul lovind și secțiunea uriașă a turnului explodând ca o imensă rană deschisă.

În timp ce bucăți din turn cădeau ca o ploaie și oamenii începeau

să fugă disperați care încotro, el și-a prins vesta de protecție de gulerul cămășii, și-a aruncat haina de pe el și a luat-o la fugă în direcția turnului. Pentru Bradley, acela a fost cel mai cumplit moment, dar și momentul lui de glorie, cum a fost, de altfel, și pentru orașul New York.

A intrat și a ieșit din clădire de cinci ori – de fiecare dată urcând scările de urgență în timp ce o mare de oameni cobora – încercând să dea o mână de ajutor, să salveze pe cineva. La un moment dat, aflat într-un lift care s-a oprit la cel de-al treizecilea etaj – primul dintre cele două sute de ascensoare care urcau și coborau pe fațadă –, Bradley a fost nevoit să își acopere gura cu cămașa, ca să poată respira. Atunci și-a pierdut și vesta de protecție, singurul mod prin care putea fi identificat.

Așteptându-se la ce era mai rău, a năvălit într-un birou părăsit, a găsit un marker și și-a scris pe braț numele și numărul de telefon al lui Marcie. S-a uitat pe geam și nu i-a venit să creadă – Turnul de Sud, aflat la o depărtare de treizeci și șapte de metri, se prăbușea! Până atunci nici măcar nu știuse că turnul fusese lovit.

S-a adăpostit în scara de urgență A și atunci cineva i-a spus că undeva, sus de tot, un individ în scaun cu rotile aștepta să fie ajutat. Datorită povestirii adolescentei am aflat că Bradley fusese individul de vârstă mijlocie care chemase ajutoarele, care, însoțit de cei trei bărbați, urcase în căutarea invalidului și care îl coborâse cu scaunul șaizeci și șapte de etaje.

Adolescenta a mai scris că echipa reușise să ajungă la mezanin și să scoată afară scaunul și pe ocupantul acestuia. Îngroziți că turnul s-ar putea prăbuși, aceștia au fugit să se adăpostească. Unul dintre salvatori – un tip solid, agent de asigurări văzând că ceilalți membri ai echipei erau epuizați, a lăsat jos scaunul și l-a săltat pe invalid pe umărul lui. Le-a strigat lui Bradley și celorlalți doi tipi – un paznic și un cambist – să plece.

Două minute mai târziu totul s-a năruit, Turnul de Nord s-a prăbușit, strângându-se ca un acordeon. Totul în acele minute a fost la mâna hazardului, inclusiv moartea – tipul de la asigurări și invalidul s-au adăpostit într-un portal care nu oferea nicio protecție, scăpând totuși nevătămați din calea dărâmăturilor care cădeau. La trei metri mai încolo, paznicul a fost răpus de un morman de moloz, murind pe loc. Bradley și cambistul s-au aruncat sub o mașină de pompieri care a fost îngropată sub un munte de beton.

Cât timp au fost prinși sub dărâmături, Bradley l-a ținut strâns pe cambist – un milionar de treizeci și doi de ani – și i-a auzit mesajul către familie înainte să își dea ultima suflare.

Cinci ore mai târziu, un echipaj de pompieri ajutat de un câine de salvare l-au scos afară pe Bradley dintre dărâmături, au văzut

însemnele de pe braț, au sunat-o pe Marcie și i-au spus să meargă la spitalul de urgență cât mai repede cu putință.

Am rămas mult timp tăcut. Era una dintre cele mai incredibile povești despre curaj pe care le auzisem vreodată și am știut că în ziua următoare aveam să-i ofer lui Bradley singurul lucru de preț pe care i-l puteam da. Îi voi spune că voi inventa o ultimă legendă și că voi vorbi la afurisitul lui de seminar.

M-am întors și am început să chibzuiesc ce aș putea declara în fața unei audiențe formate din cei mai buni anchetatori din lume. M-am gândit să pretind că sunt Peter Campbell, fost doctor care a devenit administrator de fonduri de acoperire. Le voi spune că îl întâlnisem pentru prima oară pe Jude Garrett pe când eram student la medicină, atunci când el îmi ceruse părerea în legătură cu o crimă pe care o investiga. Ne-am împrietenit și de-atunci m-a consultat în legătură cu aproape orice crimă sau tehnică de anchetare pe care o aplica. Le voi relata că eu descoperisem manuscrisul cărții după moartea acestuia și că îl pregătisem pentru publicare. Îi voi face să creadă, după cum sugerase și Bradley, că fusesem pentru el cum fusese doctorul Watson pentru Sherlock.

Nu era cea mai plauzibilă variantă, dar mergea. Cunoscând profilul academic al lui Campbell, precum și multe alte detalii pe care urma să le inventez, eram sigur că ele vor trece de orice verificare minuțioasă. Mă puteam bizui pe Battleboi în privința asta.

Puteam, bineînțeles, să dezvălui adevărul despre Campbell, dar atunci ce aș mai putea spune în momentul în care m-aș adresa audienței? Mă gândeam dacă i-aș putea implica pe acești anchetatori de elită în rezolvarea unui caz, dacă le-aș putea dezvălui detaliile ciudate ale unei crime geniale – cu alte cuvinte, aș putea, oare, deschide subiectul crimei din motelul Eastside Inn?

Cu siguranță, întrunea toate elementele pentru un studiu de caz: o femeie care își schimba înfățișarea în fiecare zi, o cameră de hotel curățată cu antiseptic industrial, un cadavru căruia îi fuseseră smulși toți dinții și faptul că ucigașa se inspirase din cartea lui Jude Garrett, cea care provocase atâta neliniște printre participanți, deoarece fusese folosită drept ghid.

Însă acestea nu erau decât niște simple informații, iar asistența nu se va mulțumi doar cu atât. „Vrem o teorie”, vor spune ei. „Care este povestea? De ce 11 septembrie? Nu asta ar fi prima întrebare care i-ar veni în minte genialului Jude Garrett?”

Și ar avea dreptate, bineînțeles – dintre toate zilele, de ce tocmai aceea? M-am gândit că, dacă aș fi Garrett – și din fericire eram – le-aș spune…

Prin minte mi-a trecut un gând neașteptat. Concentrându-mă asupra discursului meu imaginar, mi-a venit o idee legată de motivul

pentru care ea căuta un loc unde să stea în timp ce toată lumea alerga să-și salveze viața.

Să spunem că voia să omoare pe cineva, dar nu știuse niciodată cum să procedeze ca să nu fie prinsă. Să presupunem că lucra într-unul dintre Turnurile Gemene și era în întârziere în acea dimineață. Să spunem că nu se afla în birou, ci afară, și privea cum clădirile ardeau și se prăbușeau. Dacă toți colegii ei erau morți, cine ar fi putut afirma că ea supraviețuise?

Putea să dispară, pur și simplu. Nu avea nevoie decât de un loc unde să stea și să se asigure că nu o va recunoaște nimeni. Atunci ar fi putut comite crima când ar fi avut chef…

Cred că nu există un alibi mai bun decât acela de a fi mort, nu?

Capitolul 27

În seara următoare am luat cina împreună cu Ben și cu Marcie, însă lui nu i-am spus nimic despre noua mea teorie. Voiam să o întorc pe toate părțile ca pe un exponat scump de artă, ca să văd dacă rămânea intactă.

Ca să îi mulțumesc lui Marcie pentru invitațiile precedente la cină, i-am invitat pe amândoi la restaurantul japonez Nobu și, la un moment dat, între o porție de crevete cu tempura și un pahar cu vin alb, m-am pomenit că mă răzgândisem: acceptam bucuros să iau parte la seminar.

Amândoi m-au privit fix. Marcie a vorbit prima:

— Lasă-mă să ghicesc, și tu l-ai descoperit pe Isus?

Am zâmbit. Deoarece bărbații erau tot bărbați, nici prin gând nu-mi trecea să mă pun pe mine sau pe Bradley într-o poziție stânjenitoare vorbind despre altarul pe care îl descoperisem la Ground Zero și emoțiile pe care le trăisem când am citit despre actul lui de curaj.

— Poate e aerul de acasă, am sugerat eu. Cred că a sosit timpul să ofer și eu ceva comunității.

Bradley era cât pe ce să se înece cu sake. El și cu Marcie și-au aruncat o privire.

— Minunat, a zis Brandley. Ce-ai zice dacă te-ai alătura și patrulei de cartier? Doar din curiozitate, există vreo șansă să ne dezvălui adevăratul motiv?

— Nu prea, am răspuns eu zâmbind, gândindu-mă la cele șaizeci și șapte de etaje și la faptul că individul din scaunul cu rotile, judecând după fotografie, era un tip destul de solid.

S-a așternut o tăcere lungă. În cele din urmă, Marcie și-a dat seama că nu aveam de gând să dau vreo explicație, prin urmare, a deschis un alt subiect de conversație.

— Te-ai gândit să te întorci la casa părintească? m-a întrebat ea.

Era rândul meu să fiu surprins. M-am holbat la ea ca la o nebună.

— La Greenwich? Adică, să apăs pe butonul interfonului și să-l rog pe actualul proprietar să mă lase să arunc o privire?

— Poți să încerci și așa dacă vrei, dar, având în vedere că l-am cunoscut, nu cred că va funcționa, a zis ea. Am crezut că ai citit fragmentul din revista *New York.*

Mi-am așezat paharul cu apă pe masă și i-am aruncat o privire întrebătoare.

— O societate locală de peisagistică organizează un tur al domeniului pentru strângerea de fonduri caritabile, mi-a explicat ea. Dacă te interesează, Ben și cu mine te vom însoți bucuroși.

Simțeam că mă lua amețeala – să mă întorc la Greenwich? —,

dar nu am ezitat.
— Nu mă interesează, mulțumesc. Nu este decât o casă, Marcie – nu reprezintă nimic pentru mine. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.
După ce ne-am despărțit, bineînțeles că am cumpărat și eu revista, am sunat la Societatea de Horticultură din Connecticut și am achiziționat un bilet.
Lui Bill i-ar fi plăcut.
— Două sute de dolari ca să vezi niște copaci? Dar Central Park ce-are?
Într-o dimineață frumoasă de sâmbătă – soarele urca pe un cer curat ca lacrima – străbăteam bulevardele mărginite de copaci din Connecticut. Aș fi putut să-i spun șoferului de taxi să mă ducă până la aleea din fața casei, însă voiam să fac câțiva pași. M-am gândit că era mai bine să acord puțin răgaz amintirilor. Porțile uriașe din fier forjat erau deschise, iar eu i-am întins biletul unei doamne în vârstă, care avea la piept o rozetă, și am pătruns în trecut.
Era uimitor cât de puține schimbări surveniseră în douăzeci de ani. Platanii încă formau o cupolă deasupra aleii acoperite cu pietriș, fagii europeni continuau să confere profunzime dealurilor, pe când în poienițele răcoroase rododendronii erau la fel de frumoși ca întotdeauna. Pe la jumătatea aleii se afla o deschizătură în frunziș care le permitea vizitatorilor să zărească pentru prima oară casa. Priveliștea șoca întotdeauna.
M-am oprit și am privit din nou casa Avalon. Se ridica în depărtare, cu fațada oglindindu-se în apele întinse ale lacului artificial. În 1920, bunicul lui Bill, aflat în Anglia, fusese găzduit de familia Astor la Cliveden, palatul lor în stil italian de pe malul Tamisei. El s-a întors acasă cu o mulțime de fotografii, i le-a arătat arhitectului și i-a spus să construiască „o vilă asemănătoare, dar mai frumoasă”.
Casa a fost terminată înainte cu șase luni de marea criză – împreună cu Mar-A-Lago din Palm Beach, care aparținea lui Marjorie Merriweather Post, reprezenta ultimul dintre conacele americane impresionante ale secolului XX.
Am urmărit cu privirea pereții acoperiți cu calcar de Indiana, scăldați în lumina dimineții, și am descoperit cele trei ferestre înalte din capătul dinspre nord. Era dormitorul meu – vă imaginați, poate, ce reprezenta o asemenea cameră pentru un copil ca mine, venit de undeva din Detroit. Amintirea acelor zile înspăimântătoare m-a făcut să-mi cobor privirea la lacul pe lângă care obișnuiam să mă plimb de unul singur.
Sub un șir de stejari am văzut promontoriul acoperit cu iarbă, unde, câțiva ani mai târziu, Bill mă învățase să conduc o barcă. În copilărie, el își petrecuse verile în Newport și ajunsese să

îndrăgească iahturile lungi de doisprezece metri care participau la Cupa Americii. Într-o bună zi a venit acasă cu machetele a două dintre cele mai grozave ambarcațiuni care fuseseră lansate vreodată la apă. *Australia II* și *Stars and Stripes* aveau mai mult de 1,5 metri lungime, velele și cârma erau controlate prin telecomandă și erau dirijate doar de vânt și de îndemânarea cârmaciului. Numai Dumnezeu știe cât or fi costat.

Parcă îl văd și acum alergând înspre lac, aranjând velele, încercând să profite de vânt și să mă întreacă atunci când ocolea o baliză. Abia după ce l-am întrecut de trei ori la rând m-a dus în estuarul Long Island Sound și m-a învățat cum să navighez o barcă prevăzută cu vele, pentru două persoane.

Nu cred că sunt o ființă lăudăroasă, așa că poate mă veți crede dacă vă voi mărturisi că navigația era singurul meu har. Și minciuna, desigur. Astfel, într-o sâmbătă, în timp ce stăteam pe carena răsturnată, Bill mi-a spus că aveam șanse să particip la olimpiadă.

Știind că aveam obiceiul să mă izolez de ceilalți, a avut inspirația să-mi sugereze să mă înscriu la clasa individuală, numită Laser, și m-a antrenat din greu în fiecare weekend. În cele din urmă, nu a mai avut nicio importanță – când aveam vreo șaisprezece ani, debusolat și supărat pe viață, neavând împotriva cui să mă răzvrătesc, am renunțat. I-am zis că nu mai doream să navighez și, în naivitatea și cruzimea mea, am crezut că expresia dezamăgită de pe chipul lui simboliza victoria mea. De multe ori m-am gândit cum să-mi retrag cuvintele, însă nu eram suficient de înțelept ca să înțeleg că scuzele erau un semn al puterii și nu al slăbiciunii și, astfel, momentul prielnic a dispărut odată cu vara.

În timp ce stăteam pe alee după atâția ani și priveam lacul mi-am dat seama de ce revenisem. Cu toate că el nu mai era, voiam să-i vorbesc.

M-am îndreptat către vechea casă. Pe peluză fuseseră instalate corturi în formă de umbrelă, pregătite pentru masa de prânz, iar accesul în reședință era restricționat – doar membrii comisiei și invitații de seamă puteau trece de paznici. Până și un agent foarte pregătit ar fi întâmpinat probleme să intre în casă, dar nu și cineva care își petrecuse copilăria între pereții ei.

În spatele anexelor am găsit ușa descuiată care dădea în vestiarul grădinarilor, m-am furișat repede înăuntru și am intrat în garajul întunecat.

Când am ajuns în partea cealaltă, mi-am întins mâna deasupra unor rafturi cu scule și am apăsat pe un buton ascuns sub un rând de prize. O secțiune cu rafturi s-a deschis – era un pasaj subteran care ducea în casă. Aparent construit de tatăl lui Bill pentru a avea acces în casă din garaj în timpul anotimpului rece, scopul lui real era cu totul

altul.

Conform spuselor fostei menajere, colonelul – după ce cucerise Europa cu cea de-a Șasea Armată – s-a întors acasă și a început să aibă același comportament și cu servitoarea. Își stabilise cartierul central pe canapeaua din birou, o încăpere de unde se vedea întreaga alee, astfel încât aleasa săptămânii să aibă timp suficient să se îmbrace, să coboare prin pasaj și să intre în garaj înainte ca soția colonelului să ajungă la ușa de la intrare. Menajera spunea că planul era întotdeauna atât de bine pus la punct, încât stăpânul ei ar fi trebuit să fie general.

M-am oprit în pasaj, încercând să îmi dau seama dacă se auzea vreun zgomot în birou. Nimic. Am apăsat pe clanță și am intrat pe ușa ascunsă în lambriul vechi al încăperii.

Grace ar fi făcut infarct. Inestimabilele ei obiectele vechi englezești dispăruseră, iar parchetul de Versailles fusese înlocuit cu canapele îmbrăcate în pled și un covor din tartan. Deasupra vechiului șemineu, adus dintr-un castel – unde, cândva, stătuse atârnat îndrăgitul ei tablou de Canaletto – se afla un portret de familie al actualului proprietar, toți membrii privind un punct fix în depărtare ca și când atunci ar fi descoperit Lumea Nouă. Artistul ar fi putut face o singură îmbunătățire, și una bună, dacă portretul ar fi fost pictat pe catifea neagră.

Ignorând privirea lor fixă, am traversat încăperea și am deschis ușa care dădea în vestibul. Am auzit voci – toți cei buni și mărinimoși se consfătuiau în camera de zi –, însă cele două namile de lângă ușa de la intrare stăteau cu spatele la interior, prin urmare, nu m-au văzut când am luat-o pe scări în sus. Odată ajuns în capul scărilor, am avut parte de unul dintre acele momente.

Proprietarul nu renovase încă primul etaj, așadar, anii s-au șters brusc, iar eu m-am trezit înapoi în copilărie. Am înaintat pe coridorul frumos cufundat în tăcere – cred că v-am spus că era cea mai liniștită casă în care fusesem vreodată – și am deschis ușa de la capătul de nord.

Interiorul camerelor era neschimbat, apăsarea trecutului aproape tangibilă – o cameră de zi mare, o baie, debarale și un dormitor care dădea înspre pădure. În casă mai existau alte câteva apartamente similare și era evident că familia proprietarului nu îl folosise pe acesta.

Am rămas tăcut minute în șir, doar aducându-mi aminte până când, în cele din urmă, m-am așezat pe pat și m-am uitat la divanul din bovindou. Ori de câte ori venea să îmi vorbească, Bill se așeza întotdeauna acolo, cu fața încadrată de fagii roșii care alcătuiau pădurea din spatele lui. Încetul cu încetul am început să privesc în gol și jur că mi s-a părut că îl vedeam din nou.

În gând i-am spus toate acele lucruri pe care nu i le spusesem niciodată cu voce tare. I-am zis că el mă îngrijise, cu toate că nu avusese nicio obligație de sânge sau de prietenie, și i-am mai spus că după părerea mea, dacă exista într-adevăr rai, cu siguranță cineva care făcuse asta pentru un copil merita să ajungă acolo. I-am mărturisit că toată bunătatea care izvora din mine i se datora lui, dar că latura aceea întunecată era doar a mea. I-am mai dezvăluit că îl purtam mereu în gând și că nu trecea nicio zi fără să nu-mi doresc să mă reapuc de navigat, ca să îl fac mândru de mine. I-am cerut iertare pentru că nu fusesem fiul pe care și-l dorise atât de mult, iar pe urmă m-am cufundat în tăcere.

Dacă cineva ar fi intrat atunci în cameră și m-ar fi văzut cu capul plecat, ar fi crezut că mă rugam. Cred că am rămas așa mult timp, deoarece singurul lucru care m-a trezit din visare a fost un acord de vioară. Cele două sute de dolari acopereau nu numai prânzul simandicos, ci și un ansamblu cameral, iar eu am bănuit că toată lumea începea să se îndrepte înspre corturi. M-am ridicat în picioare, am aruncat o ultimă privire înspre trecut și am mers către ușă.

Capitolul 28

Am coborât scările și mă aflam la jumătatea vestibulului, la șase metri de ieșire și de libertate, când am auzit-o.

— Scott…? Scott Murdoch? Tu ești?

Vocea îmi era cunoscută, însă nu îmi aminteam chipul. Nu m-am oprit în loc – doar câțiva pași și voi fi în siguranță, înghițit de mulțimea care se îndrepta către ieșire. Patru pași. Trei.

Ea m-a apucat de cot, făcându-mă să mă opresc.

— Scott, nu m-ai auzit?

M-am întors și am recunoscut-o. Purta rozeta violet a membrilor din comisie. Trebuia să fi știut că va fi acolo – iubise întotdeauna grădinăritul. A fost singurul lucru pe care ea și cu Grace l-au avut în comun și motivul principal al prieteniei lor.

— O, bună, doamnă Corcoran, am zis eu, încercând să schițez un zâmbet.

Întâmplător, era mama lui Dexter, nesuferitul care fusese cu mine în echipa de *squash* de la Caulfield, iar eu fusesem nevoit să suport toate întâlnirile de consolidare a echipei organizate la ea acasă.

— Nu-mi vine să cred că ești tu. Ce cauți aici?

— Arunc o privire… știți… de dragul vremurilor trecute, am răspuns eu.

Și-a aruncat ochii peste haina mea, dar nu a văzut ecusonul care mi-ar fi permis intrarea. Îmi dădeam seama că era nerăbdătoare să mă întrebe cum naiba reușisem să trec de pază, dar a hotărât să nu spună nimic.

— Condu-mă până la cort, a zis ea, luându-mă de braț. Mai stăm de vorbă, apoi te voi prezenta proprietarului. Un bărbat încântător, apoi a adăugat pe un ton conspirativ: știe tot ce vrei despre Bursă.

Dar eu nu m-am clintit din loc și am rostit pe un ton ferm:

— Nu, tocmai plecam, doamnă Corcoran, am văzut tot ce voiam să văd.

M-a privit și cred că în acea clipă și-a dat seama că vizita avea o mare însemnătate pentru mine.

A zâmbit.

— Ai dreptate. Ce prostuță sunt! Dă-l încolo pe proprietar – ca să fiu sinceră, e un om îngrozitor. Soția e și mai rău, se crede decorator.

Râsul ei fusese întotdeauna strident, asemănător sticlei care se sparge, și nu se schimbase.

A făcut un pas în spate și m-a măsurat din priviri.

— Arăți bine Scott, trecerea timpului nu și-a pus amprenta asupra ta.

— Nici asupra dumneavoastră, am complimentat-o eu, clătinându-mi capul și prefăcându-mă mirat. Abia dacă v-ați schimbat.

Nu-mi venea să cred că spuneam asta, însă ea a încuviințat fericită – măgulirea și amăgirea făceau parte din aerul pe care îl respira.

Am continuat să ne privim. A fost un moment stânjenitor, deoarece niciunul nu știa ce să spună.

— Ce mai face Dexter? am întrebat eu, ca să fac conversație.

O umbră de nedumerire a apărut pe fața ei întinsă.

— Ciudat, Grace mi-a spus că ți-a scris despre asta.

Habar nu aveam despre ce vorbea.

— N-am mai ținut legătura cu Grace de ani buni. Despre ce să-mi scrie?

— Tipic pentru Grace, a zis ea, forțându-se să zâmbească. N-o interesa decât propria persoană. Dexter a murit, Scott.

Pentru o clipă, nu am reușit să mă dezmeticesc: era un tip puternic care lua în râs pe toată lumea, și totuși mort? Era de necrezut. Întrucât eu eram o fire retrasă și nu vorbeam cu nimeni, iar el era un nesuferit, ceilalți jucători din echipa de *squash* făceau în așa fel, încât noi doi să facem pereche. Eu am fost cel care i-a suportat ieșirile și tachinările.

Mama lui m-a privit, iar eu am fost recunoscător că nu trebuia să mă prefac – eram de-a dreptul șocat. Ea clipea des, încercând să-și alunge lacrimile, ceea ce nu era prea ușor având în vedere câtă piele îi tăiase chirurgul estetician de-a lungul anilor.

— Am rugat-o pe Grace să-ți spună, deoarece știam cât de apropiați ați fost voi doi, a precizat ea. Mereu îmi zicea cât de des îi cereai sfatul, și nu numai pe teren.

Corcoran a spus asta? Preferam să-i cer sfatul lui Bart Simpson. Isuse Cristoase!

— Putem fi sinceri acum, Scott. Nu-ți găseai locul, nu-i așa? Dexter mi-a povestit că de aceea te alegea ca partener, nu voia să te simți exclus. Întotdeauna a fost un altruist.

Am încuviințat din cap.

— Asta a fost o latură a lui Dexter pe care nu mulți o știau, am adăugat eu.

Ce puteam să zic. A fost singurul ei copil, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a înecat. S-a dus singur la casa de pe plajă și a vrut să înoate noaptea.

Cunoșteam plaja respectivă – era periculoasă chiar și ziua, nimeni întreg la minte nu s-ar fi încumetat să înoate noaptea. Am început să-mi aduc aminte fragmente din ce auzisem: renunțase la facultatea de drept, bârfe urâte despre problema lui cu băutura, perioada pe care o petrecuse la o clinică de dezintoxicare din Utah.

— Firește că au apărut și bârfe îngrozitoare, a zis mama lui. Știi cum sunt oamenii, însă atât medicul legist, cât și poliția au spus că a fost un accident.

Mi-am adus aminte că bunicul lui fusese un judecător remarcabil la Curtea Supremă și m-am gândit că cineva mușamalizase totul. Dacă a fost descoperită vreo scrisoare de adio în casă, bănuiesc că ea a fost înmânată părinților pe ascuns, iar aceștia au distrus-o.

Aveam prea multă experiență în ceea ce privea moartea pentru cineva de vârsta mea, dar nici măcar asta nu mă putea imuniza. Întotdeauna am crezut că eu voi fi acela, însă prostănacul de Corcoran a fost primul din clasă care a trecut în lumea cealaltă, iar acest gând trebuie să mă fi făcut să mă albesc la față.

— Ești palid, a remarcat doamna Corcoran, atingându-mi brațul ca să mă consoleze. Nu ar fi trebuit să o spun atât de direct, dar Scott, nu știu altă cale…

A înghițit în sec, iar eu am crezut că va începe să plângă, dar, din fericire, n-a făcut-o. A încercat să se înveselească.

— Și tu? Tot cu arta te ocupi?

Durerea nu o dezechilibrase – asta a fost povestea pe care am spus-o prietenilor și familiei mele când am început să îmi desfășor activitatea pe teren pentru Divizie. Oficial, nimeni nu avea voie să știe despre existența agenției, prin urmare, am petrecut câteva luni punând cap la cap o poveste înainte ca directorul să o aprobe în cele din urmă.

Într-o duminică am făcut o vizită inopinată la Avalon și, în timp ce luam prânzul cu Grace și cu Bill, le-am spus că mă săturasem de Rand, de cercetare, de psihologie. Le-am zis că cel mai minunat lucru pe care cei doi mi-l insuflaseră era interesul pentru artă și, prin urmare, aveam de gând să plec de la Rand și să încep o afacere cu tablouri ale artiștilor europeni din cel de-al XX-lea secol, în Berlin.

Povestea era bine pusă la punct, deoarece îmi permitea să călătoresc peste tot în Europa în scopul adevăratei mele meserii și, în același timp, îmi oferea un motiv să întrerup legătura cu foștii mei cunoscuți, până când, în cele din urmă, am fost dat uitării. Se pare că povestea era credibilă, fiindcă, după atâția ani, o ascultam pe femeia care fusese prietenă cu Bill și cu Grace întrebându-mă cum mergea afacerea cu arta.

Am zâmbit.

— Da, încă mai alerg după pânze, doamnă Corcoran. Îmi duc și eu traiul cum pot.

Mi-a analizat îmbrăcămintea: de la puloverul de cașmir și până la pantofii scumpi, iar eu mi-am dat seama că făcusem o greșeală – în amintirea lui Bill m-am îmbrăcat conform etichetei.

— Cred că te descurci mult mai bine, a spus ea mijind ochii.

Nu voiam să creadă că afacerea mea fictivă era de succes, deoarece oamenii ar putea să se întrebe de ce nu auziseră de ea, așadar, am hotărât să-i mărturisesc adevărul.

— Am avut noroc. Poate că știți deja, dar Grace mi-a lăsat ceva bani.

Ea a ezitat.

— Aș fi pus rămășag că nu se va întâmpla asta niciodată, a zis ea încet.

— Da, putea fi extrem de rece uneori, am adăugat eu, dar trebuie să fi simțit ceva în adâncul sufletului.

— Obligație, dacă mă întrebi pe mine, a spus ea pe un ton sarcastic. Acum sunt morți, deci cred că nu mai are nicio importanță – Grace nu te-a dorit niciodată, Scott, nici măcar la început.

Indiferent ce dificultăți întâmpinasem cu mama mea vitregă, nu m-am așteptat să aud adevărul gol-goluț. M-am întrebat dacă doamna Corcoran exagera. Cred că pe chipul meu s-a citit îndoiala.

— Nu te uita așa la mine. Am auzit-o spunând acest lucru cam la o săptămână după ce ai sosit tu din Detroit. Serveam cafeaua acolo, a arătat către peluza de lângă lac. Bill, Grace și cu mine te priveam. Bona te ținea pe marginea apei și îți arăta lebedele, cred.

Cu toate că eram foarte mic, amintirea rămăsese vie. Nu mai văzusem lebede până atunci, prin urmare, mi s-au părut cele mai frumoase creaturi din lume.

— Bill nu își lua ochii de la tine, a continuat doamna Corcoran. Ca să fiu sinceră, nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de absorbit de un copil. Și Grace a observat acest lucru. Ea l-a privit îndelung, apoi a zis în șoaptă: „M-am răzgândit, Bill, nu cred că avem nevoie de un copil.” El a privit-o. „Te înșeli”, i-a zis. „Este exact ceea ce avem nevoie. *Mai mulți* copii – să mai însuflețim locul ăsta nenorocit.” Discuția părea terminată, însă Grace nu a renunțat la idee, hotărâtă să schimbe lucrurile în favoarea ei – din câte se pare, aveau la dispoziție doar câteva zile ca să anunțe agenția de adopție dacă aveau sau nu de gând să te păstreze.

Doamna Corcoran a tăcut ca să vadă reacția mea. La ce se aștepta? Oare există om pe lume care să nu-și dorească să fie iubit de părinții lui?

— Mda, Grace se pricepea la cumpărături, am zis eu. Lua totul pe considerentul „cumpăr și returnez”.

Bătrâna a râs.

— De aceea te-am plăcut întotdeauna, Scott – nu ai lăsat nimic să te afecteze.

Am încuviințat din cap.

— În sfârșit, discuția dintre ei a devenit din ce în ce mai aprinsă până când, în cele din urmă, Grace și-a pierdut cumpătul. „Știi care

este problema ta, Bill?”, a zis ea. „Ești ca un hamal – când vezi că cineva are bagaje, simți nevoia să dai o mână de ajutor.” Zicând astea, ea i-a spus că vei pleca în dimineața următoare, apoi s-a îndreptat înspre casă, sub pretextul că vrea să verifice masa de prânz. Nimeni nu a mai văzut-o tot restul zilei. Bill a rămas tăcut multă vreme, cu ochii fixați asupra ta, apoi a spus: „Scott va rămâne la Avalon până va pleca la facultate, și mai mult dacă va vrea. Va rămâne pentru că așa vrea hamalul. Grace n-are decât să se împace cu ideea.” Nu am știut ce să spun, nu îi mai văzusem niciodată acea latură hotărâtă – nu cred că a văzut-o cineva. Apoi s-a întors spre mine și a spus un lucru foarte ciudat. Probabil știi că Bill nu era o persoană spirituală – nu l-am auzit niciodată vorbind despre Dumnezeu –, însă mi-a mărturisit că în fiecare seară stătea lângă patul tău în timp ce dormeai. „Cred că Scott ne-a fost trimis. Am sentimentul că am fost ales să am grijă de el. Nu știu de ce, dar cred că va înfăptui ceva foarte important într-o zi”, mi-a zis el.

În timp ce stăteam în vechea casă, după atâția ani, doamna Corcoran mi-a zâmbit.

— Așa s-a întâmplat, Scott? A avut dreptate Bill? Ai înfăptuit ceva important?

I-am zâmbit la rândul meu și am clătinat din cap.

— Nu și dacă aveți convingerea că a descoperi câteva pânze pierdute este un lucru important. Bill a fost un om cumsecade și a fost frumos din partea lui să gândească astfel.

Cineva care se afla pe peluză a strigat-o pe doamna Corcoran pe nume – probabil trebuia să țină un discurs. Pe picior de plecare, ea m-a bătut ușor pe umăr.

— Ei bine, cine știe? a zis ea. Ești tânăr, mai ai timp, nu-i așa? La revedere, Scott.

Dar nu mai era – timp, vreau să spun. Aveam peste treizeci de ani, iar vremea mea trecuse. Numai un nebun ar crede că lucrurile ar putea fi altfel. Prin urmare, „salutați-l pe nebun”, îmi spuneam deseori când îmi aminteam de acele vremuri.

Capitolul 29

Sarazinul, proaspăt sosit în Afganistan, călătorea repede prin văile slab populate, îndreptându-se mereu către răsărit. Trecuseră douăzeci de ani de când se aflase în țară ca tânăr *muj,* însă dovezile vechiului război sovietic erau încă vizibile: amplasamente de tunuri părăsite, o bucată de artilerie ruginită, coliba bombardată a unui oier.

Pâraiele și râurile traversau valea, oferind adăpost. Luncile fertile aflate de o parte și de cealaltă a cursurilor de apă erau cultivate cu o singură cultură – marijuana, iar plantele înalte și încărcate cu vapori de apă ofereau protecție împotriva camerelor de luat vederi termice americane.

În cele din urmă însă, a fost nevoit să părăsească văile și să înceapă urcarea anevoioasă a muntelui Hindu Kush. Ajuns în pădurile abrupte, a urmat cărările făcute de tăietorii de lemne, sperând ca aparatele de supraveghere să îi repereze caii de povară și să îl ia drept un lemnar aflat ilegal acolo. Dincolo de lizieră, aerul era mai greu de respirat și nu aveai unde să te ascunzi. Prin urmare, a grăbit și mai mult pasul.

Într-o după-amiază târzie i s-a părut că zărea versantul muntelui de unde doborâse primul elicopter Hind, însă asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar el nu era foarte sigur. Urcând cu greu, a dat peste o creastă îngustă și a trecut pe lângă cartușe goale și lansatoare de rachete rămase în urma unei lupte mult mai recente.

În ultimii douăzeci de ani, afganii au avut parte mai mult doar de război: rușii fuseseră înlocuiți de dictatorii războinici; Talibanul lui Mullah Omar îi învinsese pe dictatorii războinici; America, în timp ce îl vâna pe Osama bin Laden, distrusese Talibanul; dictatorii războinici reveniseră; iar în acea perioadă, Statele Unite împreună cu aliații luptau ca să împiedice renașterea Talibanului.

Resturile de muniție îi spuneau că se afla aproape de provincia Kunar, pe care americanii o numeau „dușmanul principal” și, drept dovadă, în noaptea aceea a auzit în vale huruitul elicopterelor Apache, urmat de cel al avioanelor de luptă AC-130, despre care se spunea că trăgeau cu gloanțe mari cât o sticlă de Cola.

În zilele următoare a fost oprit de nenumărate ori – în special de patrulele Statelor Unite și ale NATO, dar de două ori și de sălbaticii care erau membri ai Miliției Anticoaliție, însă el știa că era vorba tot de Taliban, însă sub altă formă. Tuturor le-a spus același lucru: că era un doctor libanez credincios care strânsese bani de la moschei și de la oamenii din țara lui, ca să plece într-o misiune medicală caritabilă. Scopul lui era să-i ajute pe musulmanii din zonele izolate, unde, din cauza faptului că războaiele neîncetate distruseseră infrastructura țării, nu mai existau clinici, iar doctorii plecaseră.

Le-a mai spus că își trimisese cele necesare cu vaporul de la Beirut la Karachi, iar el luase avionul într-acolo, cumpărase un camion cu care a trecut din Pakistan în Afganistan și la Shaddle Bazaar – cea mai mare piață de opiu din lume – schimbase camionul cu poneii. Totul era adevărat. Avea și o cameră digitală ieftină cu care își făcuse poze în timp ce îi îngrijea pe bolnavi și îi vaccina pe copiii din zecile de sate distruse.

Acestea împreună cu faptul că de fiecare dată când bagajele lui erau percheziționate se găseau doar instrumente medicale risipeau teama de ambele părți. Singurele lucruri pe care le avea asupra lui și care dădeau de bănuit erau o bucată de sticlă groasă și câteva pungi cu var nestins. Celor care îl întrebau le răspundea că folosea bucata de sticlă ca suprafață sterilă pe care pregătea amestecurile. Și varul nestins? Cum altcumva putea distruge tampoanele și bandajele pe care le folosea când trata orice de la cangrene până la pojar?

Nimeni nu s-a obosit să caute mai adânc în desagii în care își ținea hainele și sandalele de schimb. Pe fundul lor se aflau o „cască” pliabilă cu ecran de protecție din plastic, o cutie de măști chirurgicale R-700D de unică folosință, un costum negru de protecție chimică, cizme din cauciuc, mănuși Kevlar și role de bandă specială care izola orice îmbinare de la cască și până la cizme. Dacă echipamentul ar fi fost descoperit, ar fi explicat că antraxul apărea de cele mai multe ori printre animalele copitate, inclusiv printre capre și cămile, și că nu avea nicio intenție să își piardă viața din cauza meseriei. Drept dovadă, ar fi arătat și fiolele de antibiotic pe care le avea asupra lui – furate dintr-un spital din Liban unde lucrase – și care reprezentau medicamentul standard pentru tratarea bolilor. Însă cei pe care îi întâlnise erau soldați, fie membri ai gherilei, fie ai altor organizații, iar ei căutau arme și explozibili, prin urmare, niciunul nu l-a întrebat.

Singura dată când mințea pe față era atunci când cineva îl întreba încotro se îndrepta. Ridica din umeri și arăta spre lucrurile lui, precizând că nici măcar nu avea o hartă.

„Mă duc unde vrea Dumnezeu.” însă avea o hartă – în mintea lui, și știa exact încotro se îndrepta.

De trei ori, după ce trupele NATO îl percheziționaseră, l-au ajutat să-și încarce desagii pe ponei. Cea mai dificilă partea era să ridice și să pună bateriile de camion cu amperaj mare pe cele patru animale. Bateriile erau folosite ca să încarce mici lăzi frigorifice, iar soldații au zâmbit când au văzut cât de ingenios era doctorul. Înăuntru erau polițe cu sticluțe care aveau să ajute nenumărați copii: vaccinuri împotriva poliomielitei, a difteriei și a tusei măgărești. Ascunse printre ele, insesizabile, cu excepția unui zero care fusese adăugat numărului de fabricație, se aflau două sticluțe cu un conținut complet diferit.

La vremea aceea, în lume se știa doar de existența a doi viruși de variolă. Păstrați pentru cercetare, unul se afla într-un frigider securizat de la Centrul de Control al Bolilor din Atlanta, iar celălalt, într-un institut rusesc numit Vector, din Siberia, însă exista și un al treilea virus. Știut doar de Sarazin, acesta se afla în cele două fiole din sticlă ascunse în desagii poneilor, în Hindu Kush.

Nu îl furase, nu îl cumpărase de la vreun savant rus nemulțumit, nu îi fusese oferit de un stat pe cale de destrămare, cum era Coreea de Nord, care începuse propria muncă de cercetare ilegală. Nu, remarcabil era faptul că Sarazinul îl sintetizase singur.

În propriul garaj.

Capitolul 30

Nu ar fi reușit niciodată s-o facă fără ajutorul internetului. În timp ce îl căutam cu disperare am descoperit, într-un sfârșit, că, la câțiva ani după ce absolvise facultatea de medicină, Sarazinul s-a angajat în El-Mina, un oraș vechi din nordul Libanului.

Lucra în tura de noapte la sala de urgență a unui spital local – o muncă grea și istovitoare într-o instituție care nu avea suficiente echipamente și suficient personal. În ciuda oboselii constante, a profitat de orice moment liber pentru a-și duce la bun sfârșit opera secretă – jihadul împotriva dușmanului îndepărtat.

În vreme ce alți soldați ai lui Allah își iroseau timpul în taberele de recrutare secrete din Pakistan sau încercau să obțină viza pentru Statele Unite, el citea tot ce găsea despre armele de distrugere în masă. Internetul a fost acela care i-a conferit unui doctor dintr-un spital vechi, situat într-un oraș de care nu auzise nimeni, acces nelimitat la ultimele cercetări referitoare la cel mai mare ucigaș biologic din lume.

Într-una dintre acele urmări neprevăzute, dar fatale – ceea ce CIA ar numi recul – rețeaua globală deschisese o cutie a Pandorei cu posibilități îngrozitoare.

Sarazinul nu crescuse întocmai celorlalți copii occidentali, prin urmare, nu se pricepea la computere, însă știa suficient: folosind o conexiune *proxy* bună, el a reușit să își conducă cercetările neobosite fără să fie descoperit.

Luni în șir, folosindu-se de cunoștințele de medicină și de biologie, și-a concentrat atenția asupra celor mai buni candidați la războiul biologic: ricina, antraxul, ciuma pulmonară, sarinul, tabunul și gadoliniul, fiecare dintre aceste elemente fiind capabil să provoace moartea în masă și să creeze panică. Dar toate aceste elemente aveau neajunsuri majore – cele mai multe dintre ele fie nu erau contagioase, fie erau folosite în bombardamentele aeriene.

Nemulțumit pentru că nu făcea progrese și luptându-se cu disperarea, se afla în toiul cercetărilor referitoare la antrax – cel puțin bacteria primară putea fi extrasă, era răspândită peste tot în Orientul Mijlociu, inclusiv în Liban, mai trebuia doar să fie „încărcată” – când a citit ceva ce a schimbat însăși natura lumii în care trăim.

Nu multă lume observase lucrul ăsta.

În paginile online ale revistei *Analele Virologiei* – care apărea lunar și nu era prea căutată – se scria despre un experiment realizat într-un laborator din statul New York. Pentru prima oară în istorie, o formă de viață fusese creată în totalitate din substanțe chimice luate de pe raft – toate cumpărate cu doar câteva sute de dolari. Era după-amiaza târziu și pentru prima dată Sarazinul a uitat să îngenuncheze

pentru *maghrib,* rugăciunea de seară. A citit cu o mirare crescândă cum oamenii de știință recreaseră cu succes de la zero virusul poliomielitic.

Conform articolului, scopul cercetătorilor era acela de a avertiza Guvernul Statelor Unite asupra faptului că grupurile teroriste puteau crea arme biologice fără să obțină virusul natural. Ce idee bună! Exista cel puțin un terorist care nu se gândise la asta până să citească despre cercetarea lor. Și mai alarmant – sau poate nu, în funcție de cinismul fiecăruia – era numele organizației care investise trei sute de mii de dolari în program. Pentagonul.

Cu toate astea, Sarazinul era convins că progresul ăsta surprinzător nu avea nimic de-a face cu Departamentul Apărării sau cu oamenii de știință din New York – nu erau decât niște instrumente. Aceasta era mâna lui Allah – cineva sintetizase virusul și deschisese o ușă pentru el. Pe de altă parte, reprezenta Sfântul Graal al tuturor armelor biologice, un agent extrem de contagios care se transmitea prin respirație, cel mai puternic ucigaș din istoria lumii – variola.

În săptămânile care au urmat a aflat că cercetătorii, folosind genomul cunoscut al virusului poliomielitic – harta lui genetică –, achiziționaseră ceea ce se numește perechi de bază ale acizilor nucleici de la una dintre nenumăratele companii care vând materiale industriei biotehnologice. Acele perechi de bază costă zece cenți bucata și, conform unui forum virtual, destinat celor interesați de biologie, au fost comandate prin e-mail. Deoarece sistemul online al companiei care vindea așa ceva era complet automatizat, membrii forumului ziceau că nu exista o bază de date a numelor și că nimeni nu ceruse o explicație în privința materialului cumpărat.

Odată ce laboratorul din New York a achiziționat componentele microscopice, oamenilor de știință le-a luat un an ca să le așeze în ordinea corectă, iar apoi, folosind un procedeu ingenios și cunoscut publicului, le-au lipit laolaltă. Doctor fiind și având la îndemână o mulțime de cărți despre biologia moleculară, a înțeles îndeajuns de repede procedeul ca să-și dea seama că ceea ce putea fi realizat într-un laborator din statul New York putea fi reprodus și într-un garaj din El-Mina – dacă reușea să găsească un singur lucru.

Citise undeva despre el și începuse să-l caute. După două ore de căutări pe internet l-a găsit – genomul variolei. Cândva unul dintre cele mai bine păstrate secrete din lume, întreaga lui hartă chimică și genetică căzuse între timp victimă exploziei de informații despre biologie și a răspândirii eseurilor științifice complexe pe internet. Cum nu mai existau „paznici”, informațiile periculoase se scurgeau tot timpul. Sarazinul a avut nevoie de două ore ca să descopere genomul, dar dacă s-ar fi priceput mai bine să navigheze pe internet, l-ar fi găsit într-o oră, în zeci de pagini despre biologie și cercetare.

Știu pentru că eu am reușit.

El a aflat din articolul din *Analele Virologiei* că în genomul virusului poliomielitic existau 7.741 perechi de bază, sau litere. Apoi a înțeles că variola avea 185.578 de litere, îngreunând considerabil recrearea lui. Însă el își însușise un bagaj bogat de cunoștințe și era foarte optimist, și nu avea de gând să lase ca un lucru mărunt, cum ar fi 178.000 de litere în plus, să-l oprească.

A hotărât imediat că primul obiectiv era acela de a se proteja pe sine – variola este un agent patogen nemilos și era aproape sigur că la un moment dat, de-a lungul procesului complicat și instabil de sintetizare, va face o greșeală. Multe greșeli, probabil, și primul simptom va fi acela de febră, iar la puțin timp după va apărea o erupție de pustule. Atunci va fi prea târziu – antidotul împotriva variolei nu a fost descoperit niciodată.

Trebuia să găsească un vaccin, iar atingerea acestui scop l-a determinat să își ia o vacanță de șase săptămâni. În loc să meargă la Beirut și de-acolo să ia avionul spre Cairo ca să-și viziteze prietenii – cum îi spusese directorului spitalului –, s-a urcat în autobuzul care pleca dis-de-dimineață către Damasc. Acolo l-a ucis pe Tlass, a furat vaccinul, a folosit acul cu vârf bifurcat ca să-și injecteze substanța, apoi a trecut granița înapoi în Liban.

A stat cinci zile închis într-o cameră de hotel, luptându-se cu febra teribilă pe care i-o provocase doza mare de vaccin pe care și-o administrase. Odată ce aceasta a trecut, iar rana de pe braț i s-a cicatrizat, s-a întors în El-Mina. Deși aparent nimic nu se schimbase, viața lui intrase într-o nouă etapă – era pregătit să înceapă.

Capitolul 31

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să izoleze garajul aflat sub micul lui apartament și să îl transforme într-un laborator temporar de biologie.

Deținea un avantaj ca să poată să-și ducă munca la bun sfârșit: avea un exemplu la îndemână. În ciuda faptului că spitalul din El-Mina se ducea de râpă, acesta era prevăzut cu o rezervă cu două paturi și un laborator. Deoarece antraxul era o boală endemică în acea regiune, spitalul beneficiase de programul Organizației Mondiale a Sănătății, care ajuta în lupta împotriva bolii. Având în vedere că spitalul nu avea unele dintre cele mai rudimentare echipamente necesare pentru a salva vieți, organizația din Geneva îi pusese la dispoziție o mică avere pentru construirea unei unități de primă clasă.

Din câte știa Sarazinul, aceasta fusese folosită doar o dată în zece ani și devenise mai mult o magazie temporară. Cu toate astea, a constituit un model perfect pentru propriul laborator și un furnizor practic pentru jumătate din echipamente: incubatoare, un microscop, vase de cultură, pipete, aparate de sterilizat, precum și o mulțime de alte obiecte. Acestea nici măcar nu au fost date dispărute.

În următoarea săptămână, cu ajutorul unui computer legat la internet pe care îl instalase în laborator, a întocmit o listă cu peste șaizeci de companii biotehnice din lumea întreagă care ofereau material ADN format din mai puțin de șaptezeci de litere, fără să ceară verificarea numelui cumpărătorului sau alte informații. La mult timp după aceea, când am auzit asta pentru prima dată, nu mi-a venit să cred. Spre disperarea mea, am intrat online și am verificat singur.

Însă, înainte ca Sarazinul să comande ADN-ul, trebuia să găsească două echipamente cruciale: aparate de sintetizare a genelor – niște mașinării cam de mărimea unei imprimante normale. I-a luat o oră. Evoluția amețitoare din industria bio- tehnică însemna că piața era plină cu echipamente care nu mai erau suficient de performante, la prețuri extrem de reduse.

A găsit două aparate de sintetizat în stare excelentă – unul pe eBay, celălalt pe usediabequipment.com. Împreună, ele au costat sub cincisprezece mii de dolari. Sarazinul a fost recunoscător pentru faptul că doctorii erau bine plătiți și el dusese întotdeauna o viață fără lipsuri. Și le-a putut permite din economiile făcute, dar mai important pentru el era faptul că vânzătorii nu erau interesați să afle cine era cumpărătorul – ceea ce doreau era un card de credit valid. Un transfer de bani prin Western Union era suficient, de asemenea.

S-a apucat de treabă în ziua în care a sosit al doilea aparat, în seara respectivă naviga pe internet, îmbunătățindu-și biblioteca de viruși și cunoștințele despre biologie, când ochii i-au căzut pe ultima

ediție online a publicației periodice *Science.* Unul dintre articolele principale dezvăluia faptul că un cercetător tocmai sintetizase un organism format din 300.000 de litere, în timpul scurt de când luase această hotărâre cele 185.000 de litere erau deja de domeniul trecutului. Iată ritmul în care avansa ingineria genetică.

După ce a terminat de citit articolul a știut că variola se afla la îndemâna lui, iar întâlnirea lui cu destinul era confirmată. S-a rugat până târziu în noapte – era o responsabilitate uriașă și i-a cerut lui Allah să-l ajute să o fructifice.

Șase luni mai târziu, după ce lipise, repetase procedeul, cercetase și aflase informații noi – folosindu-se nu numai de cunoștințele pe care le deținea, ci și de gama variată de echipamente ieftine pe care reușise să le achiziționeze repede –, și-a îndeplinit sarcina.

Întrebuințându-și îndemânarea, a recreat variola moleculă cu moleculă. Conform testelor pe care le-a făcut, aceasta era similară cu echivalentul său natural.

De-a lungul miilor de ani de când virusul trecuse dintr-o formă de viață oarecare la oameni, fuseseră cunoscute două tipuri de variolă diferite: *variola minor,* numită și variola albă, care rareori era fatală. Apoi mai era sora ei mai mare, *variola major,* boala care s-a dovedit a fi devastatoare pentru neamul omenesc încă de când omenirea începuse să se organizeze în triburi mari. Sarazinul sintetizase tocmai acest virus care avea o rată de mortalitate de treizeci la sută. Cu toate astea, în componența variolei majore exista o mulțime de tulpini diferite, unele dintre ele fatale.

Știind acest lucru, a început să purifice și să provoace virusul – o metodă veche prin care virusul este forțat să se transforme continuu – încercând să „îl prăjească”, după cum ar spune microbiologiștii în limbajul lor, să-l transforme într-o tulpină invincibilă a ceea ce era deja cel mai puternic agent patogen de pe pământ.

Satisfăcut că reușise să-i confere caracterul letal, s-a apucat apoi să-i modifice structura genetică. Aceasta era cea mai simplă, dar și cea mai periculoasă parte a întregului proces. Era și cea mai necesară…

Odată ce forma naturală a variolei fusese eradicată de pe suprafața pământului, Organizația Mondială a Sănătății s-a trezit cu un stoc uriaș de doze de vaccin. Câțiva ani mai târziu, când toată lumea era convinsă că virusul nu avea să mai apară, rezerva asta vastă de vaccin a fost distrusă. Deși mulți oameni fuseseră vaccinați în mod regulat împotriva variolei, în special copiii din lumea occidentală, Sarazinul știa că vaccinul începea să-și piardă efectul după cinci ani, prin urmare, niciun om din lume nu avea, practic, imunitate.

Acest context era ideal pentru scopul lui, cu excepția unei singure probleme. Statele Unite, ținta atacului său, deveniseră extrem de îngrijorate în legătură cu un atac biologic și, în urma evenimentelor din 11 septembrie, hotărâseră să producă și să depoziteze peste trei sute de milioane de doze de vaccin, câte unul pentru fiecare locuitor al țării. Când a citit pentru prima dată această informație, Sarazinul a fost cuprins de disperare. După ce a stat treaz toată noaptea, căutând informații despre vaccinare, a aflat că aproximativ douăzeci la sută din populație rămânea descoperită – mulți oameni nu asimilau vaccinul, iar femeile însărcinate, nou-născuții, persoanele în vârstă și cele cu un sistem imunitar slăbit nu puteau fi vaccinate.

Chiar și așa, existența unui stoc de vaccinuri l-a demoralizat cumplit și, înainte de ivitul zorilor, se gândise deja să renunțe la planul lui și să caute o altă armă. Încă o dată însă acea explozie continuă de informații științifice – sau Allah – l-au salvat.

Adâncindu-se și mai mult în literatura de specialitate, a găsit un raport de cercetare întocmit de un grup de oameni de știință australieni. Desfașurându-și activitatea într-un institut de cercetare din Camberra, capitala țării, oamenii de știință încercau să găsească o modalitate prin care să controleze ciclul de reproducere a șoarecilor. Folosind virusul variolic al șoarecilor, o boală asemănătoare cu variola, aceștia au introdus în virus o genă din sistemul imunitar, cunoscută ca IL-4. Descoperirea lor a fost uluitoare: virusul a rezistat oricărui tip de vaccin administrat șoarecilor, omorându-i.

Adăugarea unei singure gene – doar o singură genă – făcuse ca virusul să devină imun la vaccin.

Însuflețindu-se din nou, Sarazinul a început să ia urma ascunsă a cercetării respective. De cele mai multe ori căuta pe forumurile științifice, însă, în colțurile mai puțin accesate ale internetului, a descoperit că unii cercetători din lumea întreagă încercaseră, cu oarecare reușite, să egaleze rezultatul obținut de australieni.

În timp ce lumina inunda lumea din exteriorul coconului său, el și-a continuat căutările și a dat peste un raport nou-pos- tat, întocmit de câțiva cercetători în domeniul agriculturii care lucraseră cu virusul variolic al vacilor. Aceștia hotărâseră să introducă o genă ușor diferită în virus. Nu numai că reușiseră să anuleze efectele vaccinului, dar și să repete procesul de fiecare dată.

Sarazinul știa că gena respectivă putea fi achiziționată de la aceleași companii de unde comandase și perechile de bază ale acidului nucleic. A comandat-o numaidecât, apoi, două zile mai târziu, a deschis coletul și a dus știința pe tărâmuri necunoscute.

El știa că doza uriașă de vaccin pe care și-o administrase nu va reuși să ofere niciun fel de protecție dacă va reuși să creeze un virus al variolei de calitate superioară: va fi la fel de expus în zona afectată.

Prin urmare, a furat un costum de protecție chimică de la spital, ca să se apere împotriva infecției, apoi s-a urcat în mașină și s-a îndreptat spre coastă. A străbătut încet șoseaua care era paralelă cu marea până când a ajuns la un magazin cu echipamente de scufundare. A cumpărat cu bani lichizi patru tuburi cu oxigen și un regulator de aer, le-a așezat în portbagaj și s-a întors la coconul său.

De fiecare dată când lucra la virusul lui rezistent la vaccin îi lua douăzeci de minute să își pună costumul de protecție chimică și să-și agațe în spate aparatul de respirat special modificat, însă activitatea științifică era ușoară. În primul rând grație experienței pe care o acumulase, în al doilea rând grație faptului că noua genă conținea doar trei sute și ceva de litere, a reușit să o introducă în virus în mai puțin de o lună.

Acest posibil cataclism se afla în cele două fiole, marcate cu un zero în plus. Exista un motiv simplu pentru care Sarazinul le adusese în Afganistan – toată munca lui remarcabilă ar fi fost în van dacă ar fi făcut o greșeală, iar virusul nu ar fi funcționat. Era conștient că variola se manifesta doar la oameni – nu s-ar fi prins nici măcar de cele mai apropiate rude ale noastre, cimpanzeii și maimuțele. Acest lucru însemna că singura modalitate de a afla dacă era la fel de mortal ca și cel original și dacă era capabil să învingă vaccinul consta în efectuare unui experiment pe oameni.

Plănuise să își găsească cei trei cobai pentru experimentul înspăimântător în munții Hindu Kush.

Lăsând în urma lui Provincia Kunar și patrulele americane, a găsit o albie de râu secată care, din cauza infrastructurii defectuoase din țară, servea drept drum. A străbătut albia zile în șir, prin praful ridicat în aer de camioanele și jeepurile Toyota 4-WD care treceau neîncetat pe acolo. În cele din urmă, într-o dimineață toridă, și-a dat seama că se apropia de destinație: a văzut în zare siluetele a patru călăreți care făceau de strajă cu mitralierele lor AK-47.

Sarazinul și-a condus caravana mică, a urmat o cotitură a albiei și, în zare, a văzut un oraș din chirpici și piatră care nu părea să se fi schimbat prea mult din Evul Mediu. Pe malul celălalt, supraveghind o trecătoare prin munți, se afla un ansamblu de clădiri fortificate, construit în versantul unei stânci.

Cândva un fort britanic din secolul al XIX-lea, acesta fusese transformat în casa, adăpostul și tronul puterii din regiune. Sarazinul a trecut pe sub ruinele unui pod rutier, apoi a pășit pe asfaltul plin de gropi și s-a îndreptat într-acolo. Pe la jumătatea a ceea ce fusese cândva o autostradă a tăiat-o printre doi bolovani și s-a trezit față în față cu doi dintre călăreți.

Aceștia supravegheau drumul, cu mitralierele ridicate la nivelul pieptului. Sarazinul știa că ei ar fi apăsat bucuroși pe trăgaci.

— Cine ești? a întrebat cel care avea o incrustație din aur de-a lungul patului armei și care părea a fi mai în vârstă.

Sarazinul a vrut să răspundă, dar s-a răzgândit, dându-și seama că numele pe care îl folosea – cel din pașaport – nu ar avea nicio importanță. În schimb, a arătat către intrarea în fort.

— Du-i un mesaj, te rog. Spune-i că băiatul cu lansatorul de rachetă s-a întors.

Capitolul 32

În anii care trecuseră de la ultima lor întâlnire, Lordul Abdul Mohammad Khan ajunsese să semene mai mult cu o pictură medievală decât cu un despot războinic. Pielea lui părea tăbăcită și purta un *chapin* – veșmântul lung specific Afganistanului – fabricat din cel mai fin material, un pumnal din aur, simbol al puterii sale, și cizme din piele de vițel, extrem de lustruite. Din nefericire, un Rolex din aur, mare cât un cuptor cu microunde, strica tot efectul.

Trecerea anilor a fost cam neîndurătoare cu el – anii nu iartă pe nimeni în Afganistan –, însă Khan se putea lăuda cu un singur lucru cu care puțini dintre compatrioții lui ar putea: era încă în viață. Deși avea aproape șaptezeci de ani, era părintele războinic al clanului său și atât soldații, cât și musafirii se dădeau la o parte cu respect când trecea el prin fortăreața din piatră. Toată lumea se întreba cine era acel bărbat voinic care aștepta la poartă și pe care Lordul Khan se grăbea să-l întâmpine.

Unii spuneau că era un fost camarad, un erou *muj,* în timp ce alții pretindeau că era un doctor care venise să îl trateze pe Khan de o boală cruntă. Indiferent care era trecutul străinului, i se acordase o onoare de care alte persoane nu avuseseră parte – marele Khan își așezase brațul în jurul umărului bărbatului, conducându-l personal în sala de primire, bogat împodobită.

Încăperea fusese cândva biroul comandantului britanic al North-West Frontier și, prin urmare, era prevăzută cu un tavan înalt, un șemineu importat din Anglia și o platformă înaltă pe care stătuse cândva biroul comandantului. În acele zile, ea era acoperită cu covoare vechi, potrivite pentru muzeu, și perne din mătase aduse din Iran și China. Într-un mangal din aur din colț ardea tămâie, pe șemineu se aflau toate cele necesare pentru prepararea ceaiului, însă, dintre toate lucrurile exotice și frumoase din încăpere, peretele opus șemineului acapara toată atenția musafirilor.

De sub pleoapele-i căzute, Khan l-a urmărit cu privirea pe Sarazinul care tocmai observase blocurile masive de beton fixate pe perete. Musafirul s-a oprit și a privit îndelung basorelieful cu membrele răsucite și fețele înspăimântate ale celor doi bărbați care îl trădaseră pe Khan, imortalizați pentru totdeauna – cristalizați – în momentul morții. Dintr-un motiv sau altul, el își imaginase mereu că victimele nu erau decât niște băieți, însă în acea clipă și-a dat seama că erau războinici maturi – înalți și înarmați până în dinți –, iar acest lucru amplifica și mai mult groaza lor.

Sarazinul s-a apropiat de perete. Trecerea timpului și fumul conferiseră blocurilor de piatră o strălucire de miere, iar el a fost surprins cât de mult semănau cu o operă de artă din bronz. Lordul

Khan a venit lângă el.
— Îți place sculptura mea, nu-i așa? Știi cum îi chema?
Sarazinul a clătinat din cap – cu toate că auzise povestea de nenumărate ori, nu aflase niciodată partea asta.
— Tăntălăul și Gogomanul, a spus despotul războinic, izbucnind în râs. Așa i-a numit un tip de la CIA care a venit în vizită în urmă cu câțiva ani. Acum toată lumea le spune așa.
Sarazinul s-a încordat ușor.
— Cei de la CIA vin des aici?
— La un interval de câțiva ani, a răspuns Lordul Khan, ridicând din umeri. Încearcă mereu să-mi cumpere sprijinul pentru vreo coaliție pe care ei o ajută în luna respectivă, a adăugat el și s-a apropiat de șemineu. Nu le-am acceptat niciodată banii, dar trebuie să recunosc că îmi place că au simțul umorului.
Un bătrân care ședea turcește în semiîntuneric, cu ochii afectați de cataractă, s-a ridicat în picioare și a dat să pregătească ceaiul pentru stăpânul lui și musafirul acestuia. Lordul Khan l-a oprit și s-a întors către Sarazin, arătând înspre servitorii și cele câteva zeci de gărzi de corp aflați în încăpere.
— Vrei să plece?
Sarazinul a încuviințat din cap – avea nevoie de intimitate. Khan a zâmbit.
— Mă gândeam eu. Nimeni nu vine în Afganistan într-o vizită de curtoazie.
În timp ce încăperea se golea, el a început să pună cu lingurița niște plante într-un vas.
— Mai ții minte ultima dată când te-am servit cu ceai?
— Războiul luase sfârșit, a răspuns Sarazinul, noi ne adunam tabăra, iar tu și cu mine stăteam în bucătărie și fumam câte o țigară.
Pe chipul Lordului Khan a apărut blândețea – fuseseră vremuri bune, caracterizate prin camaraderie și curaj, și lui îi plăcea să-și aducă aminte de ele.
— Eu mă îndreptam înspre casă, iar tu porneai la un drum mult mai lung.
Sarazinul n-a spus nimic. A luat două cești de pe un raft și le-a așezat lângă foc, ca să se încălzească.
— Ultima oară când m-am informat, a continuat încet Lordul Khan, Casa de Saud deținea în continuare palatele și puterea.
— Pentru cât timp? a întrebat musafirul pe un ton la fel de blând. Poate vom afla în curând dacă va putea supraviețui fără ajutorul „dușmanului îndepărtat”.
Cei doi bărbați s-au privit.
— Când am aflat că ești un doctor călător, m-am întrebat dacă te-ai schimbat sau te-ai mai îmbunat pe măsură ce ai crescut… A spus

Lordul Khan cu o voce tărăgănată. Continui lucrarea lui Dumnezeu, să înțeleg?

— Întotdeauna. Am nevoie de trei oameni, Abdul Mohammad Khan, trei oameni dispensabili. Dacă mă poți ajuta, sunt convins că Dumnezeu va lua seama de asta.

— La ce te referi mai exact? Cât de dispensabili?

Doctorul n-a dat niciun răspuns. S-a întors și s-a uitat la Tăntălăul și Gogomanul.

— Oh, a exclamat Lordul Khan, într-atât de dispensabili.

Avea nevoie de timp ca să se gândească, prin urmare, s-a apropiat de balconul care dădea înspre clădiri și a început să dea comenzi soldaților adunați jos. El a înțeles că, indiferent de riscuri, avea șanse puține – Sarazinul fusese dispus să-și dea viața pentru Khan și pentru oamenii lui, iar asta era o datorie care nu putea fi răsplătită niciodată. S-a întors să termine de preparat ceaiul.

— Ai vreo preferință în ceea ce privește prizonierii? a întrebat el.

— Evreii ar fi perfecți, a răspuns doctorul.

Lordul Khan a râs la această glumă.

— Sigur, a răspuns el, mă duc să caut prin sinagogile de prin partea locului.

Musafirul a rânjit la rândul lui. Amândoi știau că nu mai exista niciun evreu în Afganistan de zeci de ani, de când ultima comunitate înfloritoare fusese obligată să fugă, ca să-și salveze viața.

— Serios, acum, a continuat Sarazinul, trebuie să fie tineri și sănătoși, dar nu musulmani.

— Sau americani, a adăugat Lordul Khan. Dacă răpești vreunul de-ai lor, vei aduce durere asupra tuturor.

Doctorul a încuviințat din cap.

— Dacă musulmanii sunt excluși, înseamnă că trebuie să fie străini – e suficient câte probleme vor exista și așa, nu avem nevoie de mai multe.

Propunerea avea șanse uriașe de reușită, era de părere Lordul Khan – în Afganistan se aflau nenumărate potențiale victime: voluntari europeni, misionari creștini, muncitori englezi, jurnaliști internaționali.

Cu toate că n-a spus nimic, el cunoștea și persoane care se ocupau de ani întregi cu răpiri și răscumpărări. Exista un clan alcătuit din frați și veri care luptase cândva sub comanda lui și care în zilele acelea trăia dincolo de graniță, în Iran. La fel de important, membrii clanului erau pregătiți să-și dea viața dacă

Abdul Mohammad Khan le-ar fi cerut, deoarece, mai demult, el salvase viața mamei lor.

— Încă un ultim criteriu, a precizat Sarazinul. Prizonierii nu trebuie să fie doar bărbați.

Acest lucru era pe placul Lordului Khan – cu femeile era mai ușor. Erau mai greu de răpit, dar mai ușor de controlat și de ascuns: niciun soldat străin nu ar îndrăzni să privească dincolo de un văl negru și un veșmânt lung.

— Poți să-mi dai trei săptămâni? a întrebat Khan.

Doctorului nu îi venea să creadă – ar fi așteptat și trei luni dacă ar fi trebuit. Neavând cuvinte ca să-și exprime recunoștința, și-a desfăcut brațele și l-a îmbrățișat pe bătrânul războinic.

Afacerea lor fiind încheiată, Lordul Khan a tras de sfoara roșie a clopoțelului, chemându-și servitorii înapoi în încăpere – nu a spus-o, însă cu cât ar fi petrecut mai puțin timp singur în încăpere cu musafirul lui, cu atât i-ar fi fost mai ușor să nege că știuse ce urma să se întâmple.

— Povestește-mi despre tine, prietene, a spus el în momentul în care s-a deschis ușa și au intrat paznicii. Ai fost binecuvântat cu o soție?

Lordul Khan a schimbat subiectul în prezența supușilor săi, însă și-a dat seama, după expresia de durere care a umbrit chipul musafirului său, că ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi adresat această întrebare.

— Am fost binecuvântat, a răspuns Sarazinul încet. Imediat după ce am terminat medicina m-am dus în Gaza, unde se afla tabăra de refugiați Jabalia. Știam că oamenii de acolo aveau mare nevoie de ajutor.

Câteva gărzi și slujitori s-au uitat unii la ceilalți – Gaza nu era un loc de ignorat, deoarece era, probabil, singurul loc din lume care făcea ca Afganistanul să pară sigur.

— Am ascultat prelegerea unei femei pe această temă în timp ce studiam medicina în Beirut. Ea a fost cea care mi-a insuflat ideea de „dușman îndepărtat”, a continuat doctorul. După ce m-am întors am reîntâlnit-o. Doi ani mai târziu eram căsătoriți, iar apoi…

Și-a încleștat pumnul și a ridicat din umeri, acest gest simplu exprimând mai mult decât orice alte cuvinte.

— Cum a murit? a întrebat Lordul Khan și cei din încăpere nu și-au dezlipit ochii de la musafir.

— O rachetă israeliană – ea se afla într-o mașină.

S-a așternut o tăcere lungă – niciunul dintre cei prezenți nu mai avea nimic nou de adăugat, își exprimaseră cu mult timp în urmă părerile despre israelieni.

— A fost o țintă? a întrebat în cele din urmă Lordul Khan.

— Ei au susținut că nu, doar o victimă colaterală. Dar știi și tu că sioniștii mint.

Khan a încuviințat din cap, apoi a vorbit cu reverență.

— Pacea fie cu ea! Cum o chema? Mă voi ruga pentru ea.

— Amina, așa o cunoștea majoritatea oamenilor. Amina Ebadi, a spus Sarazinul. Soția mea, mama unicului meu copil.

Capitolul 33

Sarazinul și-a improvizat clinica în seara aceea, pe veranda casei de oaspeți, și două zile mai târziu, în timp ce îngrijea piciorul rănit al unui copil, l-a văzut pe Lordul Khan, însoțit de gărzile lui de corp, plecând călare.

Cei din fortăreață și din oraș știau că despotul războinic hotărâse să viziteze mormintele îndepărtate ale celor cinci frați ai lui, uciși în timpul unor conflicte, dar, în realitate, el se îndrepta în grabă către granița iraniană.

S-a întors după trei săptămâni, epuizat și plângându-se de o durere acută în brațul stâng, ceea ce nu era decât o scuză ca să-l trezească pe doctor. Au rămas singuri în casa de oaspeți, servind încă o dată ceaiul împreună. Sarazinul asculta cu mare interes în timp ce Lordul Khan îi spunea să se pregătească de plecare imediat după rugăciunea de dimineață.

Khan a scos o hartă militară aparținând armatei americane și a trasat ruta, spunându-i Sarazinului că îl aștepta o călătorie anevoioasă de 640 de kilometri. Ocolind satele și ținând vechile cărări *muj,* el va străbate singur unele dintre cele mai aspre și mai îndepărtate teritorii de pe pământ. La 2 438 de metri, la jumătatea unui munte care nu fusese niciodată botezat – doar numerotat – va găsi un punct de control sovietic care fusese părăsit cu mulți ani în urmă.

Acolo se va întâlni cu un grup de oameni și, în singurătatea piscurilor înalte, departe de orice formă de civilizație, rugăciunile lui vor fi ascultate.

— Au fost luați prizonierii? a întrebat Sarazinul, simțind cum i se accelera pulsul.

— În seara asta. Au fost supravegheați și aleși: doi bărbați și o femeie. Femeia este însărcinată.

Capitolul 34

Sarazinul nu i-a văzut pe cei opt membri ai tribului care aduseseră marfa. Era noapte, iar aceștia au ajuns la punctul de control în liniște. Înveliseră copitele cailor în cârpe, ca să înăbușe zgomotul.

Sarazinul nu era singurul care nu observase acea caravană ciudată. În săptămâna dinainte de sosirea ei nimeni nu o zărise. Timp de șapte zile membrii tribului își instalau tabăra înainte de ivitul zorilor, dormeau ziua și călătoreau cât de repede puteau înainta caii noaptea.

Știu asta, deoarece multă vreme după aceea – odată ce evenimentele din acea vară groaznică au luat sfârșit – o echipă a Forțelor Speciale și câțiva agenți CIA au trecut în secret granița în Iran, au atacat satul fortificat al oamenilor și i-au interogat, folosind ceea ce se numește prejudiciu extrem. Sunt convins că niciunul dintre cei opt nu și-a revenit complet.

Firește că nici membrii tribului nu au rămas pe Muntele 792 suficient de mult timp, încât să fie martori la ceea ce a făcut Sarazinul, însă, văzând toate dovezile secrete și – după cum am menționat mai devreme – știind mai multe despre el decât oricine din lume, probabil că sunt cel mai în măsură să povestesc cele întâmplate sus, pe munte – o zonă care, în ciuda rugăciunilor neîntrerupte ale Sarazinului, trebuie să fi conferit un cu totul alt înțeles termenului „uitat de Dumnezeu”.

Cu toate că membrii tribului înveliseră în cârpe copitele cailor, Sarazinul știa că se aflau acolo. Ajunsese cu patru zile mai devreme și se instalase în cazarma veche a punctului de control, săpată adânc în stâncă. Aflat în peșteră, el s-a trezit tresărind. Fie intuiția lui de războinic, fie agitația neîncetată a cailor lui îi spuneau că nu se mai afla singur pe munte.

Fără să se miște, a bănuit că, deoarece răpitorii aleseseră primele ore ale unei nopți fără Lună și înăbușiseră zgomotele de copite, aceștia nu voiau să fie văzuți nici măcar de el. Prin urmare, nu s-a ridicat ca să meargă și să-i întâmpine.

După treizeci de minute i s-a părut că a auzit o lovitură de hățuri ca și când un cal era îndemnat să coboare muntele la trap, însă nu era sigur. A mai așteptat douăzeci de minute, apoi a ieșit pe platou.

Membrii tribului – aflați la jumătatea muntelui, unde se opriseră ca să-și adape caii – au privit în urma lor și au văzut strălucirea slabă a unui felinar cu kerosen. A fost singura imagine a bărbatului care, în curând, avea să devină cel mai vânat om de pe planetă.

Răpitorii lăsaseră prizonierii prinși în lanțuri de inele de punte care, odinioară, securizau turnurile de comunicare. Acolo i-a văzut pentru prima oară Sarazinul: legați la mâini și la picioare, cu călușul în gură. Femeia era pe jumătate învelită în veșmântul negru, folosit

pentru a o ascunde în timpul acelei călătorii grele.

Liniștit că nu se puteau mișca, Sarazinul s-a apropiat de ei și a ridicat veșmântul femeii, ca să o analizeze mai atent. Dedesubt, i-a văzut cămașa din bumbac mototolită și ruptă, iar nasturii de la blugi lipsă. Nu s-a putut abține să nu se întrebe ce pățise în timpul călătoriei – cu toate că nelegiuiții erau musulmani devotați, la urma urmei erau bărbați.

Cămașa ei ruptă abia dacă îi acoperea burta, iar Sarazinul, doctor fiind, și-a dat seama, după cum arăta, că era însărcinată în luna a patra. Un alt bărbat – unul mai puțin religios și mult mai milos – ar fi fost tulburat de această priveliște. Dar nu și Sarazinul – pentru el, prizonierii nu erau oameni, ci un dar de la Dumnezeu.

S-a întors și a văzut atârnând de un cadru din metal, care odinioară servise drept suport pentru binoclurile de vânătoare sovietice, o legătură conținând nu numai cheile cătușelor, ci și pașapoartele și portofelele prizonierilor.

În timp ce prizonierii imobilizați îl urmăreau cu privirea, Sarazinul a deschis documentele și a aflat că femeia era o italiancă de douăzeci și opt de ani, necăsătorită, care făcea muncă de voluntariat pentru WorldVision. Bănuia că fusese răpită când efectua o vizită pe teren, fiind probabil trădată de oamenii pe care încerca să-i ajute.

A răsfoit pașaportul femeii și s-a uitat la fotografia ei. Cu toate că nimeni nu și-ar fi dat seama, având în vedere starea deplorabilă în care se afla, era o femeie drăguță: păr lung și negru, zâmbet larg, ochi de un verde-închis. Acei ochi fixau chipul Sarazinului, încercând să comunice, să implore, însă el i-a ignorat și și-a îndreptat atenția către bărbați.

Cel mai tânăr era japonez. În jur de douăzeci și ceva de ani, avea o frizură cu țepi și o sârmă ghimpată tatuată pe antebrațul musculos. Sarazinul văzuse suficientă cultură pop în Liban ca să știe că bărbatul era considerat în ton cu moda. L-a displăcut pe loc. Din actele lui, reieșea că era sunetist independent. În lumina pericolelor din Afganistan și a cererii avide și neîntrerupte care venea din partea canalelor de știri, probabil că el câștiga o avere, ceea ce explica și cei patru mii de dolari, și cele două pungulițe cu cocaină ascunse în portmoneul lui.

Individul încătușat lângă el – cel mai în vârstă și mai liniștit dintre ei – era un inginer olandez. Actele lui indicau că avea patruzeci și șase de ani, iar fotografiile din portmoneu dovedeau că era tată a trei adolescenți. Vizele arătau că își construise cariera prin intermediul unor locuri de muncă vitrege – Nigeria, Irak, Bosnia, Kuwait – și supraviețuise. Dar nu și de data asta: *Insha'Allah,* și-a spus Sarazinul.

S-a uitat din nou la ei. Cu toate că nu se vedea pe fața lui, el era încântat: erau puternici din punct de vedere fizic, iar ochiul lui de

doctor îi spunea că aveau o stare de sănătate bună. Dacă virusul creat de el îi va ucide, atunci putea ucide pe oricine.

Mai exista un aspect pozitiv – dată fiind situația în care se aflau, aceștia erau destul de calmi și el bănuia că membrii tribului le spuseseră că reprezentau elementul principal al unei tranzacții financiare prestabilite. În afară de culturile de mac și cânepă, răpirile pentru obținerea de recompensă erau aproape singurul domeniu de activitate fructuos din Afganistan. Nelegiuiții trebuie să-și fi asigurat victimele că atâta vreme cât nu creau probleme, iar angajatorii lor știau cum să joace jocul, nu vor păți nimic. Două săptămâni de viață grea, apoi se vor întoarce în taberele lor prevăzute cu aer condiționat; angajatorii lor vor fi ușurați de câteva sute de mii de dolari, însă câteva sate, fără apă curentă sau alte mijloace de trai, vor avea suficiente rezerve financiare ca să supraviețuiască încă zece ani.

Sarazinul le-a luat călușurile de la gură și le-a aruncat trei sticle cu apă. Abia terminaseră de băut, că au și încercat să comunice cu el. Deoarece engleza era limba comună a celor trei prizonieri, aceștia au folosit-o ca primă variantă. Sarazinul a ridicat din umeri, prefăcându-se că habar nu avea ce spuneau. Fără succes, femeia a încercat să spună câteva cuvinte în Urdu, limba oficială din Pakistan, pe care le învățase când lucrase acolo. După aceea a încercat Dari, cel mai cunoscut dintre dialectele afgane, însă pronunția prizonierilor era atât de stâlcită, iar vocabularul lor atât de sărac, încât nici măcar ei nu știau ce ar fi spus dacă el le-ar fi răspuns.

În schimb, el le-a vorbit repede în arabă, iar apoi a venit rândul lor să-și arate nedumerirea. Deoarece nu exista nicio speranță de comunicare, Sarazinul s-a întors și s-a îndreptat către cazarmă. Când a scos caii afară cei trei prizonieri își vorbeau încet în engleză, discuția lor confirmând ceea ce bănuise – erau convinși că fuseseră răpiți pentru a se obține o răscumpărare. Hipsterul japonez a sugerat să încerce să tragă lanțurile, astfel încât radarele avioanelor care treceau pe acolo să îi depisteze.

Inginerul olandez îl urmărise pe Sarazin și era convins că nu era doar o strajă oarecare. Era ceva în felul lui de a se mișca, în atitudine, care îl făcea pe olandez să creadă că nu era prea înțelept să te joci cu el. Văzuse aceleași însușiri la luptătorii de gherilă din Kosovo, cei mai duri oameni din câți cunoscuse.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm pe negociatori să se ocupe de asta, a zis el. În Olanda avem o vorbă: „Dacă ești îngropat până la gât în rahat, ai grijă să nu faci valuri.”

Înainte ca prizonierii să apuce să mai dezbată problema, Sarazinul a strigat la ei. Deși nu au înțeles cuvintele, și-au dat seama că trebuie să tacă după gestul pe care acesta l-a făcut: voia să fie liniște, iar când și-a scos covorașul de rugăciuni din desagă, aceștia

au înțeles de ce. Se crăpa de ziuă și era momentul pentru prima rugăciune a zilei.

De îndată ce a terminat, Sarazinul și-a luat arma AK-47, a tras siguranța, a fixat-o pe automat și le-a desfăcut cătușele. Apoi i-a îngrămădit în spatele cailor rând pe rând, cu mâinile în continuare legate, smucindu-i brațul japonezului, care fusese rănit când îl răpiseră nelegiuiții, fiind deosebit de brutal cu el. Nimeni nu avea să scape din această călătorie.

Prima zi a fost cea mai ușoară, dar, la căderea nopții, cei trei prizonieri erau epuizați și resimțeau dureri, din cauza statului în șa. Sarazinul le-a ordonat să descalece, i-a încătușat în lanțurile pe care le-a prins de un piron de metal, l-a înfipt în pământ și s-a apucat să ațâțe focul în timp ce aceștia s-au dus în spatele unor bolovani să-și facă nevoile.

Cu spatele la ei, Sarazinul a pregătit o oală cu ceai negru și îndeajuns de dulce ca să acopere gustul puternic al sedativului pe care îl adăugase, apoi a turnat conținutul în trei căni. În timpul acelei zile îngrozitoare, el refuzase să le dea apă, în ciuda rugăminților lor tăcute, prin urmare, prizonierii au băut cu sete ceaiul. Sarazinul a aruncat niște pături pe pământ lângă foc și, într-o oră, cobaii lui, încătușați în continuare, căzuseră într-un somn profund și ciudat.

El s-a apropiat de femeie – era culcată pe burtă, cu picioarele desfăcute și cu un genunchi îndoit – și s-a așezat lângă ea. Cei doi bărbați fiind în stare de inconștiență, nu exista niciun risc să fie deranjat. S-a întins și i-a dat jos blugii care nu mai aveau nasturi, lăsând să i se vadă lenjeria intimă albă.

A privit-o fix preț de o clipă, apoi i-a atins cu mâna fesa expusă, lăsând-o să alunece ușor către moliciunea din interiorul coapsei. Doar în acel moment și-a adus aminte că era un slujitor al lui Dumnezeu și doctor și s-a oprit. S-a întors, respirând cu greu, și a privit în sus către cerul luminat de stele. A murmurat o rugăciune de iertare, și-a îngăduit câteva minute ca să-și revină, pe urmă a desfăcut pânza în care își înfășurase instrumentele medicale luate din desagă cu ceva timp înainte. Înăuntru se afla un tub cu gel anestezic, un ac special și două fiole cu vaccin împotriva variolei pe care le furase de la institutul din Siria.

În timpul călătoriei din acea zi, el hotărâse că ea era cel mai bun candidat ca să verifice dacă virusul va învinge vaccinul, prin urmare, trebuia să o imunizeze cât mai repede cu putință. Renunțase repede la gândul să o vaccineze în braț – nu voia ca ea să observe semnul și să înceapă să se întrebe ce reprezenta – și hotărâse că cel mai potrivit loc era acela unde fesele ei se întâlneau. Nu îl va putea vedea și va crede, cu siguranță, că durerea era pricinuită de șa.

Ignorând acea clipă scurtă de tentație, a făcut vaccinul repede și

în dimineața următoare femeia s-a trezit cu febră, cu o durere cumplită de cap și cu o umflătură pe posterior. Sarazinul i-a auzit pe bărbați presupunând că ceva o mușcase în timpul nopții și apoi s-a uitat la ei în timp ce aceștia gesticulau, încercând să-i explice femeii că îi va fi greu să călărească. El le-a explicat tot prin gesturi că era o durere provocată de șa, le-a dat canistre cu apă și a așezat o pătură pe șaua femeii, ca să o facă mai confortabilă. Ba chiar a ajutat-o să încalece.

Timp de șase zile – călătorind atât ziua, cât și noaptea și oprindu-se doar atunci când era mult prea obosit ca să continue – el a călărit în urma lor, folosind o frânghie cu noduri ca să strunească animalele și, uneori, pe pasagerii acestora, care erau treji și se mișcau.

La douăzeci și patru de ore de la vaccinare, femeii începuse să-i scadă febra și, cu toate că el nu avea cum să știe – doar dacă îi dădea jos blugii și se uita să vadă dacă exista o cicatrice –, era încrezător că vaccinul își făcuse efectul.

Urcând tot mai sus cu fiecare oră care trecea, ei au urmat o rută lungă, ocolitoare, ca să evite orice așezare omenească și s-au îndreptat către cea mai pustie zonă din Hindu Kush. În ciuda oboselii copleșitoare, prizonierii nu erau surprinși de ritmul pe care îl stabilise Sarazinul – toată lumea din Afganistan, adică ambele părți implicate în răpire, știa că una dintre regulile acestei afaceri era că imediat după momentul răpirii marfa se afla într-o continuă mișcare.

Cu toate astea, motivele nu ușurau călătoria, iar când Sarazinul a ajuns la destinația finală, prizonierii aproape își pierduseră cunoștința, din cauza epuizării. Ei și-au ridicat capetele grele – era puțin după miezul nopții – și au văzut un sat abandonat și atât de îndepărtat și de ascuns, că până și unui oier i-ar fi fost greu să-l găsească.

Dar nu și Sarazinului – îl cunoștea la fel de bine ca pe orice alt loc de pe pământ.

Capitolul 35

Lăsându-i pe prizonieri încătușați, a priponit caii la intrarea în sat și, ținându-și arma la îndemână, s-a reîntors la vremurile tumultuoase ale tinereții lui.

Pe când se afla în laboratorul lui din Liban, ajunsese la concluzia că exista un singur loc îndeajuns de îndepărtat ca să facă testul pe oameni – satul distrus unde își avusese tabăra mai mult de un an în timpul războiului sovietic.

În timp ce traversa drumurile lui distruse – fiecare clădire fiindu-i cunoscută, fiecare groapă înnegrită, unde cândva arse- seră focuri, trezindu-i amintiri – el a rostit strigând un salut în arabă: *Allahu Akbar.*

Nu știa dacă talibanii, sau vreun grup de refugiați, sau vreuna dintre acele caravane nesfârșite de traficanți de droguri se stabiliseră acolo, prin urmare, nu avea nici cea mai mică intenție să-și aducă prizonierii până când nu afla dacă era singur.

Allahu Akbar. Dumnezeu este mare. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost șuieratul vântului, acel vânt aspru pe care și-l amintea atât de bine, cel care sufla până în China. Convins că era singur, a trecut pe lângă vechea moschee și a intrat în bucătăria unde împărțise pentru prima dată o țigară cu Abdul Mohammad Khan.

Fantomele dansau în jurul lui – aproape că vedea fețele bărboase ale celorlalți mujahedini care ședeau în semicerc și își exprimau ultimele dorințe în fața marelui despot războinic. Erau cu toții atât de tineri pe atunci, atât de plini de viață. În cazul lui, s-a întâmplat înainte să se căsătorească și să aibă propriul copil. Preț de o secundă și-a amintit cum era să ai tot viitorul în față și aproape niciun trecut.

S-a trezit din visare, a aprins focul în vatră, probabil pentru prima oară de când plecaseră mujahedinii, și a încropit un staul în zona unde fuseseră ținute cândva grânele. Abia atunci a adus și prizonierii, i-a legat cu lanțuri de vechile chiuvete, le-a umplut cu apă sticlele și le-a dat biscuiți simpli cu care aceștia se hrăniseră de când fuseseră răpiți și pe care ajunseseră să-i urască.

I-au mâncat mecanic, prea epuizați ca să le pese și nici măcar nu s-au ostenit să-și desfacă sacii de dormit, ghemuindu-se, în schimb, pe vechile paie strânse într-un colț. Pentru cei doi bărbați, avea să fie ultimul somn fără febră.

Cei trei au fost treziți dimineață de zgomotul loviturilor de ciocan. Sarazinul se trezise de mult și se apucase să reconstruiască una dintre magaziile din piatră, cocoțate pe marginea unei stânci, nu departe de moschee. Prizonierii puteau vedea prin crăpăturile din perete că el reparase o secțiune care se prăbușise și că se folosea de unul dintre cai ca să ridice o ușă masivă din lemn în locul celei șubrede, care se desprinsese din țâțâni. Era evident: aceea urma să

fie celula lor.
Sarazinul a intrat în bucătărie o singură dată, când a îndepărtat panoul de sticlă întărită de pe niște cutii ce conțineau, după părerea prizonierilor, provizii medicale. Ei au privit cum el se întorcea pe șantier și așeza panoul la jumătatea unui perete, și îl fixa în piatră cu ajutorul unui amestec de noroi și mortar. O fereastră? Ciudat, au gândit prizonierii. Însă nu era o fereastră, ci un panou de observare.
Imediat după prânz, fără să scoată un cuvânt, i-a mutat în ceea ce avea să devină mormântul lor din piatră. Când au pătruns înăuntru, ei s-au uitat în jur și au văzut că el aruncase niște pături într-un colț, pe post de așternut, săpase o groapă, care servea drept toaletă, în spatele unei cortine grosolane, adusese o cutie cu biscuiți, patru bidoane mari cu apă și o sobă, precum și o rezervă mare de lemne. Au încercat din nou să comunice cu el, cerând să știe cât timp vor fi ținuți în acea încăpere înăbușitoare, însă nu le-a răspuns, le-a verificat doar lanțurile pe care le prinsese de inelele fixate în perete și a ieșit.
La scurt timp după aceea, ei au auzit zgomotul copitelor pe caldarâm și – folosindu-se de unul dintre bidoanele cu apă, s-au urcat pe el și s-au uitat prin geam – l-au văzut plecând cu caravana lui de cai. Unde Dumnezeu se ducea? Cea mai apropiată așezare omenească se afla la câteva zile depărtare, chiar dacă ar fi străbătut distanța la galop, și era puțin probabil că avea de gând să-i lase nesupravegheați în tot acest timp.
Totuși ei au încercat să desprindă inelele din peretele în care erau fixate. Era o treabă chinuitor de înceată și de ingrată – singurele unelte pe care le aveau la îndemână erau bucățile de lemn din grămadă – și după patru ore abia dacă reușiseră să zgârie granitul și mortarul când au auzit caii întorcându-se.
Privind din nou pe geam, l-au văzut dispărând imediat în labirintul de drumuri și case deteriorate, săpând și lovind cu ciocanul, apoi întorcându-se din când în când la cai și descărcând câteva cutii cenușii din metal și, în cele din urmă, câteva zeci de butoiașe din lemn. Habar nu aveau de unde făcuse rost de ele.
În acea noapte, pentru prima oară de când îi închisese acolo, ușa celulei s-a deschis. Sarazinul a intrat și, fără să rostească un cuvânt, a așezat pe jos trei farfurii cu ceea ce părea a fi sos curry cu legume și câteva pâini rotunde și plate, cărora afganii le spun *naan.* Era prima mâncare caldă pe care prizonierii o primiseră în aproape două săptămâni, prin urmare, s-au năpustit asupra ei. Deși era simplă, inginerul olandez a spus râzând că era una dintre cele mai bune mâncăruri pe care le gustase vreodată.
Într-o oră au căzut într-un somn adânc și ciudat. Nici nu era de mirare – atât pâinea, cât și curry erau impregnate cu o substanță

numită *pentobarbital,* un drog atât de puternic care provoacă somnul, încât este recomandat de cele mai multe grupuri care susțin eutanasia.

Înainte de ora două noaptea, Sarazinul, aducând cu el o trusă chirurgicală mică și o lampă cu petrol, a intrat din nou în celulă. Arăta înspăimântător – purta un costum negru de protecție chimică, mănuși Kevlar și o cască prevăzută cu ecran de protecție din plastic. În spate avea un tub de oxigen care introducea aerul printr-un regulator în coconul lui sigilat.

Mișcându-se repede și încercând să folosească cât mai puțin oxigen cu putință, el a îngenuncheat lângă femeie, i-a tras jos blugii și lenjeria murdară și a verificat locul unde o vaccinase. A privit satisfăcut cicatricea și și-a dat seama că vaccinul „prinsese”. O imunizase la fel de bine cum ar fi făcut-o și știința modernă.

A îmbrăcat-o la loc și a început să se ocupe de sunetist mai întâi. I-a ridicat mâneca tricoului și s-a uitat la tatuajul cu sârmă ghimpată. Ura tatuajele, prin urmare, a ales acel loc ca să-l injecteze.

A scos o seringă și i-a verificat pistonul prin plasticul ecranului de protecție al căștii. Mulțumit, s-a întins și a scos din trusă una dintre cele două fiole numerotate cu un zero în plus. Era sigilată cu un capac special din cauciuc, iar Sarazinul, ținând seringa în mâna pe care avea trasă mănușa Kevlar, a împins acul prin cauciuc, iar acesta a pătruns în fiolă.

Respirând repede prin regulatorul de oxigen, el a introdus aerul în fiolă, apoi a tras pistonul și a umplut seringa cu ceea ce putea fi cel mai devastator agent patogen din lume. Va afla în timp.

La lumina slabă a lămpii – o scenă desprinsă parcă din cercurile infernului – bărbatul în costum negru s-a aplecat deasupra prizonierului și, spunând o ultimă rugăciune către Allah, a înfipt ușor acul în tatuaj.

Sarazinul era un doctor bun, cu o experiență îndelungată în administrarea medicamentelor intravenoase, iar tânărul hipster japonez abia dacă s-a mișcat în somnul lui adânc când acul a pătruns adânc și i-a găsit vena. Doctorul a împins treptat pistonul, privind cum lichidul limpede pătrundea în sistemul circulator al victimei. A terminat după zece secunde, tânărul a oftat ușor și s-a răsucit în somn.

Sarazinul a așezat imediat fiola într-un recipient roșu pe care îl umpluse mai devreme cu un puternic dezinfectant industrial, Lysol.

Apoi și-a îndreptat atenția asupra inginerului olandez, repetând procedura pe coapsa bărbatului și oprindu-se doar atunci când, pentru o clipă, i s-a părut că înțepătura acului îl trezise. Se înșelase și, ținând seringa ferm, a introdus serul cu putere, la fel de sigur că îl va despărți pe bărbat de soția și copiii lui ca și în cazul în care i-ar fi ținut țeava unei mitraliere la tâmplă.

Odată experimentul încheiat, și-a adunat trusa chirurgicală, recipientul roșu etanș și lampa cu petrol.

S-a îndreptat către ușă în tăcere, până și zgomotul făcut de aerul care trecea prin regulator parcă încetase, rugându-se ca virusul lui să fie suficient de puternic și ca gena pe care o adăugase să îl transforme într-o armă biologică.

Capitolul 36

Nu există multe căi ușoare de a muri, însă eu cunosc una dintre cele mai rele – departe de casă și de familie, legat în lanțuri ca un câine într-un sat abandonat, cu trupul măcinat de variolă și numai o față bărboasă la un geam etanș care să-ți audă strigătele de ajutor.

Prizonierii s-au trezit târziu în dimineața următoare cu o durere cumplită în ceafă. Se întrebau dacă nu cumva era o reacție la mâncare, dar nicio clipă nu și-au imaginat că fuseseră drogați. De ce ar face cineva una ca asta? Oricum nu puteau evada – erau pironiți în lanțuri într-o celulă din piatră.

Când cei doi bărbați au reușit, în cele din urmă, să se târască până la ligheanul mic cu apă ca să se spele au descoperit amândoi ceea ce părea a fi o mică urmă de mușcătură: cel cu tatuajul a văzut o zonă înroșită pe biceps, iar celălalt, una pe coapsă. Gândul i-a dus fie la scorpioni, fie la păianjeni. Cu ajutorul unei lămpi cu petrol, au cercetat fiecare centimetru al celulei, dar fără niciun rezultat.

În următoarele douăsprezece zile, febra și transpirațiile nocturne s-au înrăutățit treptat. A căzut în sarcina femeii să încerce să îi îngrijească în acea celulă înăbușitoare – le schimba păturile, le aducea mâncare, le ștergea trupurile cuprinse de febră și le spăla hainele murdare. În tot acest timp, ea era înconjurată de transpirația, de respirația și de saliva lor. Fără să-și dea seama, înota într-un ocean invizibil, înconjurată de miliarde de molecule infectate, un loc infestat de agentul patogen.

La un moment dat, disperată să lase să pătrundă aer curat în celulă, s-a urcat pe unul dintre bidoanele cu apă și s-a uitat pe geam, încercând să-i atragă atenția Sarazinului. Ceea ce a văzut a speriat-o mai mult decât orice alt lucru petrecut în timpul lungului chin suferit, însă nu-și dădea seama de ce. El stătea la treizeci de metri depărtare și vorbea însuflețit la un telefon conectat la satelit.

Până atunci ea crezuse că el nu era decât un intermediar în toată afacerea aceea, însă în acel moment s-a gândit că s-ar putea ca el să nu fie un simplu subaltern – poate era șeful. Din felul în care își ținea telefonul, a reușit să-i vadă bine fața, iar din mișcarea buzelor și din câteva cuvinte pe care reușise să le descifreze, i s-a părut că vorbea în engleză. El a încheiat convorbirea telefonică, s-a întors și a zărit-o la geam. Pe fața lui a apărut disprețul, apoi o furie sălbatică, iar ea și-a dat seama în acea clipă că fusese martoră la ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată.

Însă asta nu a ajutat-o.

În acea după-amiază toate simptomele bărbaților, care se înrăutățiseră treptat, au explodat – febra era de necontrolat, pustulele care le apăruseră pe membre s-au răspândit peste tot și s-au umplut

cu puroi, noaptea aveau halucinații în somn, venele și capilarele au început să plesnească, înnegrindu-le pielea din cauza hemoragiei, făcând să li se desprindă carnea de pe oase, trupurile lor emanau un miros ciudat și durerea era atât de mare, încât aceștia au țipat două zile la rând până când au murit, probabil, din cauza extenuării.

La interval de câteva ore, Sarazinul își făcea apariția la geam, ca să verifice cum progresa opera lui. Spre satisfacția sa, ceea ce a văzut era rezultatul unui virus foarte puternic și, deși nu era sigur, părea a fi o formă de *variola major,* numită variolă hemoragică. Fiind cunoscută printre cercetători sub numele „terminatorul”, aceasta provoacă sângerarea puternică a celui mai mare organ al corpului – pielea – și este sută la sută fatală. *Sută la sută.*

În momentul în care bărbații au murit, femeia avea deja febră ridicată și transpirații nocturne îngrozitoare, și a știut că i se apropia și ei sfârșitul. Într-o seară târziu, Sarazinul a urmărit-o cu mulțumire cum se apropia împleticindu-se de ligheanul cu apă, ca să-și răcorească fața care îi ardea, și cum observa primele pustule pe dosul mâinii. În acel moment, el a avut convingerea că sintetizase un virus puternic, extrem de infecțios, și că, adăugând gena, acesta putea să distrugă cel mai bun vaccin inventat vreodată de știință. Era, fără niciun dubiu, o armă biologică, o adevărată armă a terorii.

Deoarece prevăzuse viitorul, atât pentru ea, cât și pentru copilul nenăscut de care se îndrăgostise deja, ei i-a fost și mai greu decât bărbaților, iar Sarazinul s-a mulțumit să privească la acel spectacol, înfundându-și urechile cu vată și recitând din Coran, ca să-i acopere strigătele.

Când, în sfârșit, ea a început să sângereze, el nu s-a clintit din loc. Voia să savureze momentul – cele trei trupuri dovedeau că el se apropia de un eveniment pe care experții în terorism l-au considerat atât de înspăimântător, încât i-au dat o denumire specială. I-au spus uciderea lentă a Americii.

Capitolul 37

Acesta este adevărul gol-goluț: fără un vaccin eficient, nicio țară din lume nu poate supraviețui unui atac plănuit cu variolă, nici măcar o țară cu trei sute zece milioane de locuitori, care răspunde de peste cincizeci la sută din sănătatea mondială, deține suficient armament nuclear ca să distrugă planeta de o sută de ori și are mai mulți câștigători ai Premiului Nobel în știință și medicină decât orice altă națiune de pe pământ. Ar fi la fel de neajutorată în fața variolei majore ca și cei trei prizonieri care zăceau morți în propriile fluide, în mormântul din piatră.

Dar un singur om, un singur virus – era, oare, posibil? Sarazinul știa că era posibil și, în mod surprinzător, și cei de la Washington.

I s-a spus Iarna Neagră.

Așa a fost denumită o simulare a unui atac biologic dirijat de Baza Aeriană Militară Andrews în primăvara anului 2001. Câțiva ani mai târziu, pe când muncea în Liban, Sarazinul citise pe internet un raport despre acest exercițiu – chiar dacă nu s-ar fi gândit niciodată să transforme variola într-o armă, raportul, cândva ținut secret, i-ar fi arătat, cu siguranță, direcția corectă.

Iarna Neagră propunea un atac cu variolă asupra Statelor Unite în care o persoană infestată intra într-un centru comercial din Oklahoma City. Plănuia răspândirea malariei și viza un număr de victime. La treisprezece zile după ce singura persoană infestată a intrat în mall, virusul se împrăștiase în douăzeci și cinci de state, infestase sute de mii de oameni, omorâse o treime din ei, copleșise sistemul sanitar, provocase căderea liberă a economiei și condusese, mai mult sau mai puțin, la prăbușirea completă a sistemului social. Bineînțeles, virusul nu avea preferințe în alegerea țintelor, prin urmare, polițiști, pompieri și cadre sanitare i-au căzut victime la fel de repede ca și populația în general – probabil mai repede –, iar jafurile și incendiile au scăpat de sub control. Spitalele au fost nevoite să-și închidă ușile și să se baricadeze. Experimentul a fost oprit devreme – nimeni nu avea nevoie să afle mai multe.

Toți cei care au citit raportul și au participat la experiment au crezut, probabil, același lucru – că a fost o singură persoană în mall-ul din Oklahoma City, purtătoare a unei tulpini a virusului care nu era deosebit de puternică. Imaginați-vă metroul din New York, parada de Ziua Recunoștinței organizată de Macy sau finala de Superbowl.

Și, deși guvernul a ordonat, în cele din urmă, fabricarea și stocarea vaccinului, nu s-a acordat nicio finanțare reală pentru găsirea unui leac împotriva maladiei – singura cale sigură de a face ca variola să dispară din istorie și să o elimine ca potențială armă. Așa cum au observat mulți oameni, generalii duc întotdeauna ultima

luptă, nu și următoarea.

Și dacă ar fi douăzeci, o sută, o mie de persoane infestate? Cu toate că raportul referitor la Iarna Neagră nu dădea detalii, toți analiștii CIA, experții în apărarea împotriva atacului biologic, virusologii și nesfârșitele lor simulări pe computer păreau să creadă că persoana din Oklahoma City era un infestat sinucigaș – cineva infestat în mod deliberat cu virus și lăsat apoi să se plimbe liber prin America.

Însă pentru Sarazin, folosirea unui sinucigaș infestat – cunoscut patologilor sub denumirea vector – era un nonsens. Chiar dacă putea fi posibil să găsească în taberele de refugiați din Gaza martiri tineri dornici să intre într-o cafenea legați la brâu cu o bombă, sinuciderea într-o explozie magnifică era extrem de diferită de agonia pe care o provoca variola. Deoarece lucrase cot la cot cu soția lui în aceste tabere, Sarazinul știa că nicio persoană care își dorea să devină luptător nu va găsi nimic eroic în pustulele pline cu puroi – chiar dacă ar fi reușit să treacă de Departamentul de Imigrări al Statelor Unite, într-o lume post 11 septembrie.

Nu, el se gândise la ceva cu mult mai eficient decât orice scenariu imaginat de experții americani. După estimările lui, planul va furniza cel puțin zece *mii* de vectori împrăștiați pe teritoriul dușmanului îndepărtat.

Uciderea lentă a Americii, într-adevăr.

Capitolul 38

Sarazinul și-a scos vata din urechi și a luat-o înspre sat. Ajuns la marginea lui, s-a oprit lângă un morman de pietre pe care le așezase acolo și a început să numere pașii în timp ce înainta. După nouă pași a luat-o brusc la stânga, ocolind o mină terestră.

Întregul sat era o capcană – o treabă pe care o dusese la bun sfârșit de îndată ce îi închisese pe prizonieri în mormântul din piatră. Însoțit de caii lui de povară, a pornit la drum de-a lungul unui labirint de cărări prăpăstioase care duceau și mai sus pe muntele înalt. După câteva încercări eșuate, deoarece îl înșelase memoria, a găsit, printre niște bolovani răsturnați de vânt, intrarea într-un complex de peșteri.

Munții erau împânziți cu astfel de locuri – unele naturale, altele provocate de dinamită –, toate folosite de mujahedini în timpul războiului îndelungat purtat împotriva sovieticilor. Complexul respectiv, un depozit de muniție, fusese construit de Sarazin și de camarazii lui, apoi abandonat în ziua în care războiul luase sfârșit.

Cu ajutorul unei lanterne, a pătruns până în cea mai adâncă peșteră. Lumina mătura pereții, lăsând să se vadă cutii cu mine, grenade, mortiere și alte piese de artilerie, neatinse de peste douăzeci de ani. Aproape toate fuseseră furnizate de CIA, prin urmare, erau de calitate – nimic din porcăriile acelea sovietice sau pakistaneze – și aerul rarefiat de pe munte le păstrase mai bine decât orice buncăr subteran.

Sarazinul a găsit ceea ce căuta, l-a transferat în cutii cenușii de muniție și în câteva zeci de butoaie din lemn, apoi s-a întors în sat. Toată după-amiaza aceea, până târziu în noapte, a montat dispozitive explozive improvizate și mine-capcană de-a lungul ulițelor și în clădirile dărăpănate. Motivul era simplu: spre deosebire de atitudinea lui față de sovietici, avea considerație față de forțele americane și de mulți dintre aliații lor.

Încă de când plănuise testul pe oameni el a știut că trupele ONU îi vor căuta pe prizonieri – cu o determinare crescândă atunci când nu primeau nicio cerere de răscumpărare – și, deși era de părere că ele nu vor ajunge într-un sat atât de îndepărtat precum acela, nu voia să își asume niciun risc.

Și cum misiunea lui se apropia de sfârșit trebuia să urmeze cu mare grijă semnele secrete, ca să evite să se împiedice de vreo sârmă nevăzută sau să deschidă ușa greșită. O singură greșeală și va ajunge alături de italiancă și de cei doi prieteni ai lui în corul invizibil.

A intrat în bucătărie, le-a dat de mâncare cailor, și-a pregătit cina și a dormit mai bine decât o făcuse de luni bune. S-a trezit odată cu ivitul zorilor și, după ce s-a spălat și și-a spus rugăciunea, s-a pregătit

de plecare. Săpase deja o groapă mare în spatele casei căpeteniei satului și se apucase s-o umple cu sacii de var nestins pe care îi adusese cu el special în acest scop. Produsul chimic va distruge trupurile, precum și orice alt material aruncat în groapă, astfel încât niciun criminalist din lume nu va putea găsi nici cea mai mică dovadă a ceea ce se întâmplase în acel loc izolat și malefic.

Îmbrăcat în costumul de protecție și cu ultimul tub de oxigen prins în spate, a utilizat un burghiu ca să foreze o gaură mică în ușa din lemn masiv. A introdus prin gaură un tub de plastic, care avea prinsă la capăt o duză mică, celălalt capăt l-a băgat în recipientul mare cu Lysol, apoi, folosindu-se de o pompă de picior, a stropit cu dezinfectant cadavrele și interiorul celulei. Când a considerat că acoperise cât mai mult posibil, a schimbat dezinfectantul cu o canistră veche militară, plină cu benzină. A stropit interiorul celulei cu combustibil, acoperind trupurile, paiele, bârnele din lemn, până și piatra. A tras afară tubul de plastic și a acoperit gaura cu o cârpă îmbibată în benzină, i-a dat foc și a făcut repede câțiva pași înapoi ca să se ferească.

Stătuse în cumpănă dacă să incendieze celula, ca să o sterilizeze, deoarece se temea că fumul putea atrage atenția, însă era o zi senină și luminoasă, iar el era sigur că lemnul dinăuntru, fiind vechi, se va mistui repede. Și a avut dreptate, însă a fost uluit de violența incendiului – de parcă natura însăși era supărată din cauza a ceea ce se petrecuse între pereții celulei.

Odată ce flăcările s-au domolit a stins cărbunii cu Lysol și, purtând în continuare costumul de protecție, a folosit caii, colaci de funie și câteva cârlige pentru carne, ca să tragă cadavrele carbonizate până la groapă. Acestea au fost urmate îndeaproape de toate obiectele pe care victimele le atinseseră sau întrebuințaseră în timpul șederii: farfurii, ustensile, seringi, rămășițele arse ale păturilor. Cu costumul încă pe el, s-a spălat cu dezinfectant, s-a dezbrăcat în pielea goală, s-a spălat din nou cu Lysol, s-a îmbrăcat și a aruncat costumul în varul nestins.

Se înnoptase, iar el aproape terminase de acoperit mormântul când s-a întors în bucătărie ca să aducă ultimii saci cu var și să-i împrăștie în jurul gropii, pentru a alunga animalele sălbatice.

Caii așteptau înăuntru să fie înșeuați; sentimentul de singurătate și pustietate a munților înalți era aproape apăsător. Până și vântul abia dacă adia.

N-a auzit nimic și nici nu a fost avertizat de ceea ce se apropia cu peste 321 de kilometri pe oră, cu excepția cailor.

Capitolul 39

Sovieticii dăduseră tonul, iar trupele ONU și cele ale Statelor Unite îi urmaseră: toate elicopterele de vânătoare din Afganistan erau prevăzute cu rotoare și motoare silențioase. Asta însemna că nu le auzeai decât atunci când ajungeau chiar deasupra ta.

Cel puțin, oamenii nu le auzeau. Cu toate astea, mujahedinii își dăduseră seama că animalele lor, caii, erau diferite și ei învățaseră cu mult timp în urmă să le descifreze comportamentul ca și când viața lor ar fi depins de asta.

Săltându-și pe umăr sacii cu var, Sarazinul a auzit doi cai nechezând și s-a întors ca să se uite. Trecuseră mulți ani de când nu îi mai văzuse pe cai comportându-se astfel și, cu toate astea, parcă fusese ieri. Se apropiau elicopterele!

A lăsat sacii să cadă, și-a înșfăcat mitraliera AK-47 și un rucsac în care avea pașaportul, banii și echipamentul medical, a dezlegat caii, i-a lovit peste crupă, iar aceștia s-au pierdut gonind în noapte. Știa că vor ajunge în valea de jos, unde sătenii care vor găsi opt ponei de munte scumpi – valorând echivalentul unui camion mare Hino – nu vor da cu piciorul la norocul lor raportându-i.

Două minute mai târziu, trei elicoptere ONU, cu douăzeci de militari australieni la bord, au aterizat – alertate de un raport primit de la un satelit cu termoviziune care scana zonele în căutarea persoanelor răpite. În mod ironic, virusul fusese acela care atrăsese atenția, și nu focul. Din cauza febrei ridicate care însoțește variola, analiștii care interpretează imaginile prin satelit au văzut amprenta termică surprinsă cu o zi în urmă, dar nici măcar nu au luat în calcul că ar putea fi generată doar de trei oameni. Mai degrabă opt, ceea ce corespundea cu grupul pe care îl urmăreau. Nimănui nu i-a trecut prin minte, nici măcar analiștilor, agenților CIA de la stația Alee specializați în operațiunile de recuperare, sau altcuiva din agenție, că un singur om s-ar putea ocupa de cei trei prizonieri. Răpirile nu decurgeau astfel.

Prin urmare, când soldații australieni au coborât din elicoptere – așteptându-se să găsească un grup mic de talibani sau o caravană a transportatorilor de droguri – aceștia luaseră în considerare cel puțin cinci potențiali inamici. Posibilitatea unui schimb de focuri le-a încetinit înaintarea. La fel și primul dispozitiv explozibil improvizat.

Respectând corect protocolul, doi soldați au ajuns în fața ușii unei case aflate la marginea satului și s-au poziționat de o parte și de alta a acesteia. Când au lovit-o cu piciorul, deschizând-o, au declanșat două mine terestre mari care erau prinse în spatele ușii. Explozia a rupt o sârmă veche pentru întins haine, întinsă peste uliță, și care a detonat bomba din spatele lor. Cei doi soldați s-au trezit în mijlocul

unui schimb de focuri – n-au avut nicio șansă.

Ofițerul care se găsea cel mai aproape de ei – un locotenent pe nume Pete Keating – nu și-a bătut capul să se consulte cu comandantul lui, un căpitan aflat la câteva sute de metri mai încolo, un om pe care cei mai mulți din detașament îl considerau dacă nu de-a dreptul periculos, cel puțin nebun. Keating le-a ordonat tuturor să se retragă și să formeze un cordon în jurul satului – lucru pe care ar fi trebuit să-l facă în momentul în care aterizaseră și pe care căpitanul îl ignorase.

— Și ce-o să facă ciorile astea? O să încerce să coboare pe jos de pe munte? întrebase el. Dacă sunt înăuntru, o să le dăm o șansă să se predea. Numai trebuie să strigați: „Hei, băieți, e zi de spălat, iar noi am adus mașina”, spusese el, confirmându-le oamenilor lui ce idiot rasist era.

Keating a încercat din nou să-l convingă pe căpitan să împrejmuiască satul și, deoarece a fost refuzat, le-a spus oamenilor săi să intre cu grijă. Într-un fel, el încerca disperat să repare lucrurile. A trimis patru oameni să verifice starea celor doi soldați – nu că și-ar fi făcut vreo speranță – și celorlalți le-a comandat să formeze două semicercuri și să împrejmuiască, în cele din urmă, satul.

Cam la trei sute de metri mai încolo, Sarazinul fugea mâncând pământul, făcând mișcări bruște și numărând fiecare pas. Se îndrepta către fântâna satului: ea se afla aproape de o pantă abruptă care ducea către o cărare abia vizibilă, dincolo de care îl aștepta pustietatea munților.

Dacă Pete Keating nu ar fi fost un om hotărât și ar fi dat comanda un minut mai târziu, Sarazinul ar fi scăpat de cordon. Însă locotenentul, fiind un soldat experimentat, nu a ezitat și, când a ajuns aproape de cărare, Sarazinul a fost nevoit să se ascundă în spatele fântânii, ca să evite să dea nas în nas cu cei patru infanteriști care se apropiau.

Încercuit, știa că soldații tineri ar fi făcut orice ca să evite catastrofa care se pregătea de atâta vreme. S-a lăsat pe vine și a țâșnit în direcția unui zid jos de piatră. A reușit să scape nevăzut și a revenit pe drumurile unde un singur pas greșit, un singur fir de sârmă omis l-ar fi costat viața.

Soldații înaintau încet, verificând fiecare clădire, detonând fiecare dispozitiv explozibil improvizat pe măsură ce îl descopereau, restrângând cercul. Sarazinul a luat-o la goană pe o uliță șerpuitoare, a trecut printr-un vechi adăpost pentru capre, iar apoi a fost nevoit să se retragă repede, fiind cât pe ce să dea nas în nas cu alți soldați. S-a întors, a trecut pe lângă casa căpeteniei satului și a pătruns pe o alee acoperită cu pietriș.

Cuprins de panică, făcuse o greșeală – în față cărarea era blocată

cu o grămadă de bucăți de zidărie. Nu exista cale de întoarcere. Soldații care îl încercuiau se aflau atât de aproape, încât le putea auzi aparatele de emisie-recepție. Și-a luat mitraliera de pe umăr – mai bine să moară ca un mujahedin decât să fie obligat să îngenuncheze ca un câine – și a privit în sus, căutând îndrumare.

Și a găsit-o: acoperișurile. Dacă reușea să se urce, acolo nu se afla niciuna dintre capcanele lui și putea să se miște mult mai repede. A hotărât să joace această carte – să fugă înspre soldații care se apropiau și să încerce să ajungă la un rezervor de apă din piatră înainte ca ei să apară de după colț și să îl vadă.

A reușit să ajungă la rezervor și, sărind pe platforma acestuia, s-a folosit de ea ca de o trambulină, ca să se strecoare pe acoperișul vechii moschei. Câteva clipe mai târziu soldații au trecut pe dedesubt, în timp ce el stătea întins pe burtă, încercând să-și controleze respirația. Apoi aceștia s-au oprit, străduindu-se să audă dacă cineva se mișca printre casele din față.

Nu se auzea nimic, tăcerea era atât de adâncă pe vârful muntelui, încât locotenentul Keating, care se afla la marginea satului și își comanda oamenii prin stația radio, a început să se întrebe dacă satul era părăsit. Poate că mujahedinii instalaseră capcanele cu mulți ani în urmă, înainte să părăsească locul. Dar de ce ar fi făcut asta? Singurii oameni care ar fi putut repopula locul erau familiile afgane sărace sau ciobanii care practicau transhumanța. Nu, cea mai plauzibilă explicație era aceea că ei dăduseră peste vreo țintă valoroasă, iar inamicii se ascunseseră și stăteau la pândă. Drept urmare, tăcerea era cel mai periculos lucru de care auzise Keating. A început să vorbească încet în stația radio.

— Încet, a zis el. Înaintați încet.

Sarazinul s-a străduit să rămână nemișcat, numărând în șoaptă până la șapte. Și-a scos din picioare sandalele din piele moale și a traversat tiptil țiglele vechi numai în șosetele groase de lână. A sărit pe o uliță îngustă, fiind cât pe ce să cadă printr-o gaură din acoperiș, și s-a aruncat în spatele unui parapet jos. Atunci a întrezărit ocazia.

Privind printr-o mică spărtură din zidărie, invizibilă pentru ochelarii cu vedere nocturnă ai australienilor, el a văzut că soldații se apropiau de pe trei ulițe diferite. Acela reprezenta nucleul pe care trebuia să-l străpungă dacă voia să scape. Și-a încălțat din nou sandalele, și-a înfipt bărbia atât de tare în zidărie, încât a început să sângereze, și-a proptit mitraliera de umăr și i-a mulțumit lui Allah că arma era prevăzută cu ascunzătoare de flacără și amortizor de zgomot.

Un luptător mai puțin priceput, care nu făcuse niciodată parte din gherilă, ar fi tras ca să omoare. Însă Sarazinul știa foarte bine ce avea de făcut – în general, e nevoie de șapte oameni ca să îngrijească și să scoată din câmpul de luptă un soldat grav rănit.

Morții nu aveau nevoie de nimeni.

El a ales câte o țintă din cele trei grupuri de soldați – dacă nu ar fi avut amortizor de zgomot, aceștia ar fi auzit prima împușcătură și s-ar fi ascuns; dacă n-ar fi fost ascunzătoarea de flacără, ei i-ar fi depistat poziția și l-ar fi ciuruit cu mitralierele lor atât pe el, cât și parapetul.

A tras. Soldații nici măcar nu au auzit cele trei sunete înfundate prin echipamentul lor. Unul a fost împușcat în coapsă – putea fi considerat mort dacă nu îi puneau un garou. Un altul a fost nimerit în gât și probabil nimeni nu mai putea face nimic pentru el. Ultimului soldat i-a fost spulberat antebrațul, ceea ce i-a provocat multă durere. Toți trei au căzut țipând, iar camarazii lor au luat o poziție de apărare, încercând să-și acopere unul altuia spatele.

Soldații buni, soldații disciplinați – iar aceștia erau, într-adevăr, soldați foarte buni, cu excepția căpitanului lor – vor face orice pentru răniții lor. În acel haos pricinuit de încercarea lor de a-și ajuta camarazii căzuți și de a localiza inamicul, învăluiți de beznă și de groaza unui schimb de focuri, unii dintre ei au fost obligați să se târască în spatele grămezilor de ruine până la ușile deschise.

Sarazinul a privit din spatele parapetului cum cercul se lărgea, apoi cum se spărgea. Nu era cine știe ce și, probabil, nu va dura mult, dar poate avea să fie de ajuns. Nu s-a ghemuit, ci s-a rostogolit în jos pe acoperișul înclinat, ținând rucsacul și mitraliera la piept, și a trecut peste streașină. A văzut peretele unei clădiri trecând pe lângă el – să-l ajute Allah dacă își va rupe un picior –, s-a răsucit în aer și a aterizat pe șold. Aproape că a leșinat din cauza durerii, dar a reușit să se ridice în picioare și să fugă. Nu era momentul potrivit ca un vechi mujahedin să se vaiete sau să șchiopăteze – era veteran al unuia dintre cele mai crunte războaie care avuseseră loc în ultimele decenii și nu avea de gând să se apuce de plâns ca un creștin.

A țâșnit către aleea șerpuitoare care îl scotea prin cordonul spart, ferit momentan de privirile unui grup de soldați și mulțumită unei fațade înclinate a unei case în ruină. Dacă soldații s-ar fi deplasat trei metri la dreapta sau la stânga…

A reușit să răzbească prin capcană. A trecut pe lângă o semilună pe care o zgâriase pe o ușă din lemn, rugându-se lui Dumnezeu să-și fi amintit bine, apoi a început să numere. A făcut douăzeci și cinci de pași în față, trei la stânga, ocolind cu bine o mină îngropată, și a văzut munții chiar în fața lui.

Undeva în spate a auzit un soldat strigându-le camarazilor lui să ia contact cu solul. El s-a așteptat să audă zgomotul asurzitor al mitralierelor și să-și piardă controlul asupra picioarelor când gloanțele îi vor nimeri spatele expus și îi vor răni coloana vertebrală. În schimb, soldatul a descoperit un fir de declanșare care ducea la două grenade ascunse într-un morman de canistre cu petrol. Când camarazii lui s-

au lăsat pe vine, soldatul a tras de fir.

Grenadele au explodat și, în lumina lor puternică, locotenentul Keating, care alerga încercând să închidă cordonul, l-a văzut pe Sarazin de partea cealaltă a acestuia, alergând ca să se ascundă după un morman de pereți prăbușiți. Keating s-a lăsat într-un genunchi, și-a înfipt patul puștii în umăr și a tras. Fusese antrenat de trupele speciale, prin urmare, știa ce făcea – a început să tragă în rafale, mișcându-se repede de la stânga la dreapta și înapoi.

Câțiva centimetri în oricare direcție – poate și o lovitură norocoasă – și totul ar fi fost altfel. Însă nu a fost să fie în noaptea aceea – gloanțele cu viteză mare au ciuruit piatra și praful în jurul Sarazinului, însă niciunul nu l-a doborât. Keating a blestemat ochelarii de vedere nocturnă și deconectarea inevitabilă între ochi și trăgaci. Sarazinul i-a mulțumit, desigur, lui Dumnezeu pentru asta.

El a dispărut după un colț al unor ziduri aflate în ruine, a tăiat-o scurt la stânga, apoi la dreapta și, ținând în continuare strâns la piept rucsacul și arma, a alunecat și s-a rostogolit pe o pantă abruptă, apoi în întunecimea unei râpe pline cu bolovani.

Un tânăr ofițer australian l-a zărit pentru o fracțiune de secundă în lumina puternică a exploziei grenadei – aceea a fost singura dată când Sarazinul a fost văzut de un civil sau de autoritățile militare. Asta până când l-am întâlnit eu, desigur.

Capitolul 40

Australienii nu l-au urmărit pe Sarazin, ceea ce a fost o greșeală, deoarece misiunea lor era aceea de a-i găsi pe cei trei civili răpiți, nu să hăituiască un rebel singuratic. Însă, după cum s-a dovedit, într-o noapte urmărită de ghinion, a existat și un mare noroc: deoarece căpitanul australian a fost cel împușcat în coapsă, locotenentul Keating a preluat comanda.

Deși avea doar douăzeci și șase de ani, făcuse deja un drum în ’Ghan, prin urmare, chiar și la vârsta aceea, fața lui arăta mai matură. Provenea dintr-un orășel numit Cunnamulla; este mai mult un „grânar”, undeva în vestul îndepărtat, la marginea unui ținut pe care australienii îl numesc pustietatea – unde este atât de cald, încât localnicii susțin că un bărbat care preferă femeile și nu berea este pervers –, însă unii vecini țineau câteva oi, prin urmare Keating, fiind martorul unei epidemii de febră aftoasă, știa la ce se folosea varul nestins.

Tocmai de aceea, când au intrat, în cele din urmă, în bucătărie și a văzut cei doi saci aruncați pe jos, a simțit că îi fugea pământul de sub picioare. Varul nestins era complet necunoscut în acea parte a lumii, așadar, de ce și-ar fi dat cineva atâta osteneală să îi care înăuntru? Cu siguranță, nu răpitorii. Credea în continuare că dispozitivele explozibile improvizate demonstrau faptul că în sat se afla cineva extrem de valoros, însă nu mai era sigur că prețioasa persoană se afla încă în viață. El le-a comandat imediat oamenilor lui să-și scoată lanternele și să înceapă să caute un mormânt sau o groapă.

Mai întâi au descoperit rămășițele arse ale magaziei din piatră și, în timp ce Keating încerca să-și dea seama ce era, s-a auzit un strigăt puternic.

Era unul dintre tinerii infanteriști. Fără să se mai obosească să vorbească în microfonul căștilor sau să respecte protocolul, el le-a strigat camarazilor lui:

— Am găsit-o! Aduceți-mi o lopată!

Keating l-a auzit și, împreună cu câțiva oameni de-ai lui, s-a îndreptat în fugă înspre locul din spatele casei căpeteniei satului, având grijă la dispozitivele explozibile improvizate care nu se declanșaseră încă. O singură privire la solul proaspăt săpat – destul de adânc și de larg ca să conțină Dumnezeu știe ce, urmele de var împrăștiat de jur împrejur – și Keating și-a dat seama că nu era bine să riște.

— Retrageți-vă! înapoi la zona de aterizare! Acum!

Unul dintre sergenți, care habar nu avea ce se petrecea, la fel ca și ceilalți, s-a întors înspre Keating.

— Ce-ar fi să verificăm și casele care au mai rămas, șefu'. Poate mai sunt și alți inamici.

Keating a clătinat din cap. Dispozitivele explozibile improvizate elaborat dispuse și faptul că nimeni nu încercase să decimeze detașamentul îl făceau să fie sigur că singurul locuitor al satului dispăruse în noapte.

— Nu, sergent. Cred că am găsit ce căutam.

Ajuns la zona de aterizare, unde răniții erau îngrijiți, iar singurul medic al detașamentului încerca să-i facă o injecție intravenoasă în braț căpitanului, Keating a accesat imediat o rețea securizată de comunicație, ca să sune la baza lor.

Elicopterele Medevac[20] erau deja în drum spre răniți, iar operatorul de la bază, aflat la 321 de kilometri depărtare, într-o cazemată prevăzută cu aer condiționat, a crezut că ofițerul suna ca să îi grăbească și că, în curând, va începe să se plângă că se aflau în linia întâi și *că nu cereau decât să fie ajutați.* Așa făceau mereu.

Însă Keating l-a întrerupt pe individul care începuse să-i dea un raport plictisitor despre poziția elicopterelor și i-a spus că aveau nevoie IMEDIAT de o echipă specializată în materiale periculoase. Cum era vorba despre armată, bineînțeles că cerința în speță a declanșat o serie de întrebări, de cereri pentru autorizație și a provocat confuzie în ceea ce privea lanțul de conducere ierarhic. Keating știa că lucrul ăsta putea continua ore în șir, așa că a început să strige la bietul operator.

— Cred că am fost expuși, mă asculți? Din câte îmi dau seama, este de factură nucleară. Cu siguranță, ceva periculos.

Atât operatorul, cât și oamenii lui Keating, inclusiv căpitanul, semiconștient, erau uluiți. Preț de o clipă până și vântul a părut că se domolea. Apoi operatorul a început să vorbească repede, spunându-i să aștepte în timp ce el accesa o serie de canale de comunicație, astfel încât Keating să poată vorbi cu comandanții cât mai urgent.

Locotenentul a închis știind că, dacă întrerupea legătura, îi va determina să acționeze și mai repede. În armată, la fel ca și în viața de zi cu zi, trebuia uneori să creezi un moment de criză, ca să atragi atenția oamenilor. Nu credea că era ceva de factură nucleară, însă intuiția îi spunea că dăduseră peste ceva malefic și nu cunoștea nicio altă modalitate de a urgenta lucrurile. Știa deja că va avea probleme pentru că exagerase, dar ce altceva putea face?

În timp ce ofițerii de stat major de la bază se agitau de colo-colo, niciunul dintre ei nu a conștientizat că, dacă n-ar fi fost împușcat căpitanul, dacă locotenentul Keating ar fi crescut altundeva decât în vestul australian, dacă el n-ar fi știut cum arăta și la ce se folosea varul nestins, dacă n-ar fi fost toate aceste lucruri, echipa de specialiști îmbrăcați în costumele lor spațiale, echipați cu corturile lor

gonflabile, argintii și cu reflectoare, nu ar fi ajuns niciodată la timp.

Prin urmare, escadrila de elicoptere Chinook a aterizat mai devreme cu o oră. Dacă ar fi ajuns mai târziu, varul nestins și-ar fi făcut treaba, iar ei nu ar fi descoperit niciodată un colț dintr-o pătură.

Capitolul 41

Până să aterizeze elicopterele, Sarazinul coborâse deja prima pantă abruptă și începuse să traverseze un platou îngust, măturat de vânt. Dacă lumea occidentală avusese noroc că locotenentul Keating preluase comanda pe vârful muntelui, nici Sarazinul nu fusese uitat de soartă. Era din nou călare.

Coborâse destul de anevoios panta, din cauza șoldului rănit. Doctor fiind, știa că nu era dislocat, însă, indiferent de gravitatea rănii, îi era foarte greu să pășească.

Fără o cârjă sau un baston pe care să își sprijine greutatea, știa că, în curând, va fi nevoit să găsească o peșteră sau o groapă, unde să se întindă pentru câteva ore și să încerce să se odihnească. Tocmai în acel moment, când a început să traverseze platoul, a văzut calul.

Era unul dintre caii lui de povară care se separase de frații lui și care părea pierdut și părăsit în întuneric. Acesta i-a recunoscut vocea și, bucurându-se că nu mai era singur, a venit la trap înspre el. Sarazinul a luat hățul pe care îl tăiase mai devreme seara, l-a folosit ca pe un căpăstru improvizat și a încălecat pe cal.

L-a mânat în trap ușor și a traversat repede platoul, a găsit o cărare pe care căprarii o foloseau vara ca să ajungă la pășunile de pe culmi și și-a lăsat calul în voie. Crescut în munți și sigur pe pasul lui, calul l-a purtat repede în jos pe cărare, ocolind instinctiv porțiunile de pietriș desprins, fără să se piardă cu firea, chiar și atunci când sub copitele lui se căsca un hău de trei sute de metri sau mai mult.

Până la ivitul zorilor, elicopterele americane și cele ale ONU survolau deja deasupra platoului, scanând zona. Însă căutau un om pe jos și își concentrau toate forțele urmând acea supoziție. Deoarece terenul era plin de râpe și peșteri, unele naturale, altele săpate de om, era un proces anevoios și dificil atât pentru piloți, cât și pentru elicopterele de recunoaștere.

Perimetrul de cercetare a fost extins treptat, însă calul l-a ținut pe Sarazin departe de această zonă și, peste două zile, a întâlnit un trib nomad de ciobani. În timpul zilei călătorea împreună cu ei, iar noaptea dormea printre corturile lor.

Într-o dimineață devreme, în timp ce călătorea de-a lungul unei culmi, el a zărit vechea autostradă transafgană care tăia în două valea de jos. Și-a luat rămas-bun de la nomazi și s-a îndreptat într-acolo.

Două ore mai târziu s-a alăturat unui convoi de camioane rablagite, camionete Toyota care înaintau cu viteză și autobuze aglomerate și și-a pierdut urma în haosul Afganistanului modern.

Capitolul 42

Bărbații în costume albe NBC – Nuclear, Biologic și Chimic – lucrau în mod sistematic în corturile lor gonflabile, translucide. Generatoarele mobile și filtrele sofisticate îndepărtau mirosul de pământ umed și de var nestins, înlocuindu-l cu aer curat, păstrat la o temperatură constantă de 20°C.

În ciuda progresului lent, în câteva ore tehnicienii și supraveghetorii acestora au decis că nu se afla niciun material nuclear pe vârful muntelui.

Această descoperire n-a fost prea benefică reputației lui Keating – sau perspectivelor lui de carieră. „Un alarmist”, acesta a fost cel mai amabil apelativ pe care cei din lanțul de conducere l-au avut de spus înainte ca ei să-și piardă interesul legat de întregul proces de exhumare. Părerea generală printre membrii echipei de specialiști în materiale periculoase a fost aceea că un transportator de droguri hotărâse să îngroape câțiva cai – fie pe ai lui, fie pe cei ai rivalului său, ceea ce era mai plauzibil. Când venea vorba de vrajbă, toată lumea era de acord că afganii jucau în propria ligă.

Însă exista un singur detaliu pe care nu îl puteau omite, și anume varul nestins. A fost ceea ce l-a susținut pe Keating în acele zile cumplite – asta și convingerea lui nestrămutată că în mijlocul acelor clădiri ruinate se afla ceva malefic, ceva înspăimântător de sinistru. El i-a dat și un nume locului: Hotelul părăsit.

Apoi, specialiștii din cortul gonflabil au găsit primul trup carbonizat. Sau, cel puțin, ceea ce mai rămăsese din el. Au stabilit că era o femeie și, deși nu aveau nicio dovadă, erau convinși că, dacă vor mai săpa, vor găsi alte două – un japonez și un olandez. Ce răpitor arunca victimele într-o groapă plină cu var nestins fără să ceară răscumpărare?

Lângă cadavru, îngropat în reziduuri chimicale, aceștia au descoperit ce mai rămăsese din ceea ce părea a fi o pătură, adică 12 cm^2. Ei nu știau, însă în ultima noapte înainte să moară femeia își apăsase pătura pe față și încercase să se asfixieze ca să pună capăt acelui chin atroce. Prin urmare, conținea saliva, sângele, bucăți din țesutul ei, precum și materialul genetic din pustulele care i se formaseră în gură și în gât.

Când caii Sarazinului au tras-o până la groapă, ea ținea încă pătura strâns în mâna parțial arsă, apărând-o de focul mistuitor. O oră mai târziu varul nestins o distrusese complet.

Îngrijorați și obligați să recunoască faptul că era posibil să nu fie totuși vorba despre o răpire, restabilindu-i imediat reputația și perspectivele de carieră lui Keating, echipa NBC și supraveghetorii acesteia au mărit considerabil ritmul de muncă. Prima lor sarcină era

aceea de a descoperi exact cu ce aveau de-a face, prin urmare, au așezat bucățica de pătură într-un recipient etanș, pe care l-au pus într-un alt recipient cu capac și l-au trimis noaptea la Fortul Detrick din Maryland, prima dată cu un elicopter, iar apoi cu un avion special.

Capitolul 43

Fortul Detrick, care face parte din Comandamentul de Cercetare și Material Medical al Armatei SUA, este alcătuit dintr-o serie de clădiri și campusuri distribuite pe o suprafață de 485 de hectare extrem de securizată, în afara orașului Frederick.

Unul dintre cele mai mari campusuri găzduia institutul principal care se ocupa cu războiul biologic, și anume Institutul de Cercetare a Bolilor Infecțioase, o organizație atât de învăluită în mister, încât câțiva teoreticieni ai conspirației au pretins că în laboratorul acestuia crease guvernul virusul HIV.

Dacă aveau dreptate, atunci poate că în acea clădire lungă și joasă, cândva cunoscută sub denumirea Turnul Antrax, cei de la NASA au înscenat aterizarea pe Lună – nimeni nu știe, deoarece foarte puțini oameni, nici măcar cei ca mine, care dispun de autorizație, nu au fost admiși înăuntru.

La unul dintre laboratoarele securizate ale institutului a ajuns și acel recipient din Afganistan într-o dimineață de duminică. Deoarece nimeni din Hotelul părăsit nu știa cu ce avea de-a face, recipientul nu fusese marcat ca prioritate maximă.

Din acest motiv, a fost pus pe lista de așteptare și deschis abia după ora nouă seara. La acea vreme singurul microbiolog care se mai afla acolo era un individ de vreo 40 de ani pe care îl chema Walter Drax, un bărbat destul de ranchiunos care prefera să lucreze în tura de noapte, deoarece atunci nu era nevoit să îi suporte pe tâmpiți și pe mitocani. După părerea lui, T8cM formau o cohortă numeroasă, una din care făcea parte majoritatea colegilor lui și, cu siguranță, toți cei din conducere – oamenii care, în opinia lui, blocaseră orice promovare și salariul mai mare care venea odată cu asta.

Lucrând singur în condiții specifice Nivelului 4 de siguranță biologică, într-un laborator în care presiunea aerului era negativă, îmbrăcat într-un costum asemănător cu cel pe care îl purtase Sarazinul, al cărui regulator de aer era conectat la un rezervor aflat deasupra capului său, Walter a desigilat recipientul într-o cameră specială, a scos bucățica de pătură și s-a pregătit să o analizeze.

Uitându-se pe ecranul ultramicroscopului, nu îi venea să creadă ceea ce vedea. Cu pulsul accelerat și transpirând în costumul lui de siguranță chimică, a verificat de trei ori. A schimbat microscopul, s-a întors la computerul lui și a consultat literatura în domeniu și manualele secrete ale institutului, înainte să se convingă.

Avea de-a face cu *variola major.* Și-a dat seama imediat că era vorba de o tulpină extrem de puternică, însă ceea ce a observat, în nucleul ADN-ului, l-a înspăimântat cu adevărat: aceasta fusese

modificată genetic. Nu avea nicio îndoială că era o tulpină a agentului patogen destinată să acționeze ca o armă biologică – o armă de distrugere în masă lipsită de constrângeri.

Nedesfăcând nucleul ADN-ului și comparând imaginile din manuale cu ceea ce vedea la microscop, a descoperit repede că era introdusă o anume genă în el. Nu exista decât un singur motiv pentru care cineva ar face asta: virusul fusese creat ca să învingă vaccinul.

Dacă va funcționa, iar Drax nu vedea niciun motiv pentru care nu ar face-o, nimeni în lume, nici măcar naziștii cu vagoanele lor pline cu canistre conținând gaz Zyklon-B, nu dispusese de un ucigaș mai eficient.

Protocolul firesc într-o astfel de situație – dacă o astfel de situație putea fi considerată firească – era ca Drax să îl sune pe supervizorul lui acasă și să îi aducă la cunoștință ceea ce descoperise. Însă Drax nu voia să facă asta. N-avea nici cea mai mică intenție să îi lase pe T&M să intre în istoria institutului – să se bucure de acea *celebritate* pe care știa că o va aduce cu sine descoperirea variolei ca armă biologică.

„Încă se mai vorbește despre cei care au descoperit virusul ebola într-o maimuță”, și-a zis în sinea lui.

A hotărât să îi ignore pe toți și să discute cu verișoara lui. Nici pe ea nu o îndrăgea foarte mult, însă era căsătorită cu un asistent special la Consiliul de Securitate al Națiunii – un bărbat pe care Drax îl poreclise „Luciu de buze”, având în vedere că se pricepea foarte bine să-și lingușească superiorii.

Când a reușit să-l găsească, fără să-i dea explicații în legătură cu bucățica de pătură, Drax i-a spus că voia să vorbească urgent cu membrul cu rangul cel mai înalt al comunității de spionaj din Statele Unite pe care îl putea contacta atât de târziu, într-o seară de duminică. „Luciu de buze” a râs și i-a explicat că lucrurile nu funcționau așa și că ar face mai bine să-i zică despre ce era vorba și că nu proceda bine față de propriii superiori, că exista, cu siguranță, și la ei un protocol care trebuia respectat…

Drax nu avea timp de pierdut.

— Oh, scuze, a zis el, poate vrei să-ți spun cum să ajungi în „satul muților”. Laboratorul are o linie privată. Treci la treabă – spune-i cuiva să mă sune, este o urgență națională.

A închis înainte ca „Luciu de buze” să apuce să răspundă, s-a așezat și a așteptat. De ani buni nu se mai simțise atât de bine.

Cuvintele „urgență națională” și faptul că Drax lucra în cel mai important laborator de virusologie l-au convins pe „Luciu de buze” să îl sune pe directorul adjunct al Agenției de Inteligență Națională, un om pe care îl cunoștea bine, deoarece fiii lor adolescenți erau coechipieri în echipa de baseball.

Drept urmare, directorul adjunct a fost acela care l-a sunat pe Drax și l-a ascultat, cuprins de o spaimă îngrozitoare, pe tehnicianul care îi povestea despre bucata de material abia sosită din Afganistan și despre diferitele tipuri de variolă.

— Având în vedere panica pe care așa ceva ar putea-o stârni, am vrut să afle despre asta cât mai puțini oameni cu putință – m-am gândit că cea mai bună variantă ar fi să încerc să vorbesc cu cineva din vârf, i-a precizat Drax.

Directorul adjunct i-a felicitat inițiativa, i-a cerut să nu mai spună nimănui și să aștepte până îl va suna din nou. Însă avea o singură dilemă: oare Drax spunea adevărul? Oare nu unul dintre oamenii de știință din cadrul aceluiași departament din Fortul Detrick fusese bănuit că produsese antraxul pe care îl trimisese prin poștă mai multor senatori americani? Pe de altă parte, în ciuda faptului că individul cu care vorbise pe linia privată părea a fi o pacoste, asta nu însemna că era un nebun de la Fortul Detrick.

Directorul adjunct l-a sunat pe șeful institutului, un ofițer de rang înalt și un om de știință extrem de respectat, l-a pus să jure că nu va dezvălui secretul, i-a explicat ceea ce aflase și l-a rugat – nu, i-a ordonat – să meargă imediat la laborator, să confirme proveniența mostrei și să examineze descoperirea lui Drax.

Patruzeci de minute mai târziu, așezat în fața ultramicroscopului lui Drax, șeful institutului l-a sunat pe directorul adjunct și i-a dat vestea de care acesta se temea. Apoi, mașinăria guvernului, cuprinsă de acel sentiment de panică, a început să își miște repede rotițele. Toate astea se întâmplau în timp ce doar doi oameni de la cel mai mare institut biologic al națiunii – organizația care ar fi trebuit să fie în miezul evenimentelor – nu aveau habar ce se întâmpla. Din punctul de vedere al înșelăciunii, era ceva spectaculos.

Pentru noi, ceilalți, era ceva fortuit – cel puțin guvernului i se acordase șansa să păstreze totul secret. Dacă Sarazinul ar fi aflat că era vânat, fie s-ar fi dat la fund, fie și-ar fi grăbit planul. Păstrarea secretului era de o importanță capitală, iar din acest punct de vedere, primele câteva ore aveau să fie critice…

Capitolul 44

Secretul a fost păstrat. Până la miezul nopții al acelei zile de duminică, doar nouă persoane din lume – în afară de Sarazin – știau adevărul. La scurt timp după aceea, cu toate că îmi predasem de mult timp insigna, am devenit cea de-a zecea.

Primele două persoane – Drax și șeful lui – se aflau la Institutul de Cercetare a Bolilor Infecțioase aparținând armatei. A treia persoană era directorul adjunct al Agenției de Inteligență Națională. Imediat ce i se confirmase adevărul despre ceea ce aflase, el a dat un telefon și șeful departamentului său – directorul Agenției de Inteligență Națională – a devenit cea de-a patra persoană.

Directorul, care nu era deloc un birocrat încărunțit, avea o istorie și o experiență vastă în agenția de spionaj care își întindea neîncetat tentaculele – își începuse cariera la NSA[21], analizând fotografii făcute din avioanele U2 reprezentând instalații militare rusești, apoi desfășurase operațiuni secrete în cadrul CIA. Din cauza trecutului său întunecat legat de asasinate în cadrul acestor operațiuni și a faptului că era cel mai iscusit vorbitor care lucrase vreodată în Washington, i s-a dat o poreclă ce l-a urmărit de-a lungul carierei lui. I se spunea Moartea șoptită.

Acesta l-a sunat pe președinte, care dormea în apartamentul prezidențial, aflat la al doilea etaj al Casei Albe, și a așteptat un moment ca demnitarul de rangul I al statului, comandantul șef, să se dezmeticească și să intre în biroul de alături. Era trecut de ora unsprezece a acelei seri de duminică.

Președintele era văduv de șapte ani și nu s-a dus în camera alăturată, de teamă să nu trezească pe cineva – dusese o viață monastică de când soția lui trecuse în neființă și dormea singur. Nu, voia să tragă de timp și să își ia halatul agățat în spatele ușii. Având în vedere ora târzie și tonul pe care vorbea Moartea șoptită, el și-a dat seama că se întâmplase ceva extrem de important și nu dorea ca nenorociții aceia de reporteri de la *New York Times* să scrie că el stătea întins în pat doar în boxeri când a aflat vestea.

Așezat în spatele biroului, președintele îl asculta pe Șoptitor care îi spunea că o mostră de variolă activă fusese descoperită într-un sat abandonat din Afganistan, că nu era vorba de variolă obișnuită, ci virusul părea să fi fost modificat, astfel încât să învingă vaccinul, că analizele genetice indicau faptul că fusese creat din componente individuale ce puteau fi achiziționate de-a gata oriunde în lume, că, din câte se părea, virusul fusese testat în munții Hindu Kush, că trei oameni nevinovați își pierduseră viața și că singurul suspect, o persoană despre care nimeni nu știa nimic, reușise să scape și se ascunsese, cu siguranță, într-una dintre țările arabe învecinate, cu o

populație de aproximativ patru sute de milioane de locuitori. Pe scurt, aveau de-a face cu o potențială catastrofă.

În aceste circumstanțe, președintele, care era foarte mulțumit că își îmbrăcase halatul, a devenit cea de-a cincea persoană care cunoștea secretul.

Nici el, nici directorul agenției nu au avut niciun dubiu – nici atunci, nici în săptămânile următoare – că ținta era America. Îngrijorat și din ce în ce mai furios, președintele l-a întrebat pe director cât timp credea că mai aveau până la lansarea atacului.

— Nu știu, a răspuns Moartea șoptită, tot ceea ce vă pot spune este că o persoană, sau un grup, pare să fi sintetizat virusul și acum are motive întemeiate să creadă că va funcționa. De ce ar întârzia?

— Înțeleg, a zis președintele pe un ton rece, dar ești directorul Agenției de Inteligență Națională, am nevoie de un interval de timp, de o părere, de orice.

— De unde naiba să știu? Cred că va fi cât de repede, atât vă pot spune.

Era o mică binecuvântare că sistemul de înregistrare de la Casa Albă funcționa și în biroul personal al președintelui – asta însemna că exista o dovadă istorică referitoare la singura dată când Moartea șoptită a ridicat tonul.

I-a spus președintelui că va chema o mașină și că va ajunge la Casa Albă în douăzeci de minute. A închis și a căzut pe gânduri o clipă. În acea tăcere înfricoșătoare, el nu se putea abține să nu se gândească la faptul că Fortul Detrick se ridicase încă o dată la înălțimea poreclei primite – Fortul Damnării.

Capitolul 45

În timp ce limuzina guvernamentală străbătea în viteză străzile pustii, îndreptându-se către Casa Albă, Moartea șoptită ședea pe bancheta din spate, în siguranță – geamul despărțitor și gros era ridicat – și dădea mai multe telefoane. Primul a fost ca să ordone arestarea imediată a lui Walter Drax. Chiar și dacă aruncai doar o privire scurtă peste dosarul acestuia, puteai să-ți dai seama că era un om ce adunase mult prea multă mânie, o gură-spartă care nu s-ar fi abținut să nu vorbească sau să nu se laude.

Câteva minute mai târziu, șase bărbați au pătruns cu trei SUV-uri negre în campusul institutului, au fost întâmpinați de câțiva paznici de-acolo și au intrat în laboratorul lui Drax. Cu armele vizibile pe sub haine, ei i-au spus directorului institutului să se întoarcă în biroul lui, apoi i-au fluturat pe sub nas lui Drax niște acte de identitate, care puteau sau nu să fie insigne FBI adevărate, și i-au spus că era arestat sub suspiciunea de spionaj. Perplex, Drax le-a replicat că habar nu avea despre ce vorbeau – era un cetățean american cinstit, așa fusese toată viața. Aceștia l-au ignorat, i-au citit drepturile, iar când el a cerut un avocat, i-au zis că va primi unul în momentul în care i se vor aduce toate acuzațiile. Bineînțeles că nu aveau nici cea mai mică intenție să facă asta – în schimb, aceștia l-au dus la un aerodrom aflat în partea cealaltă a orașului Frederick, unde un avion privat al guvernului i-a transportat, aterizând ulterior pe o pistă din Black Hills, în Dakota de Sud. De acolo, alte SUV-uri aparținând guvernului l-au dus la o fermă izolată, cu încăperi pustii.

În mod ironic, ca o coincidență pe care ți-o oferă uneori viața, era aceeași casă unde fusesem dus și eu după ce îl omorâsem pe Călărețul valurilor și care fusese însușită și folosită de alți membri ai comunității de spionaj după desființarea Diviziei. La fel ca și mine în urmă cu câțiva ani, Drax împreună cu secretul lui au dispărut.

Al doilea telefon pe care l-a dat Șoptitorul – ei bine, de fapt au fost trei telefoane – a fost către ambasadorii Italiei, Japoniei și Olandei. Le-a spus că trebuia să îi anunțe cu părere de rău că ai lor compatrioți erau morți, uciși de răpitorii lor atunci când aceștia și-au dat seama că se apropiau trupele.

— Au îngropat trupurile în grabă, iar noi exhumăm rămășițele chiar acum, a zis el. Procesarea dovezilor și identificarea oficială vor lua ceva timp, desigur.

Le-a mai spus că, din motive operaționale, informația trebuia să rămână secretă și, deși el nu a spus-o direct, a lăsat impresia că urmărirea făptașilor nu luase încă sfârșit.

Ultimul telefon l-a dat șefului CIA. Fără a da vreo explicație – ceea ce nu era ceva neobișnuit în lumea serviciilor secrete –, el i-a spus

acestuia să îi informeze pe oamenii în costume NBC, aflați la Hotelul părăsit, că toate testele ieșiseră negative. Deoarece nu mai era nevoie de ei, aceștia trebuia să se prezinte imediat la bază. Numai după plecarea acestora, urmau să vină oamenii CIA-ului, ca să sigileze groapa și să securizeze complet zona.

Până a terminat cu telefoanele – eliminând toate căile prin care s-ar fi putut afla secretul – el intrase deja pe porțile Casei Albe.

Capitolul 46

Lucrul surprinzător în legătură cu James Grosvenor se dovedea a fi faptul că el era extrem de inteligent, de amabil și de modest – cu alte cuvinte, o persoană care ieșea, clar, din tiparul politicianului. Nimeni nu crezuse, nici măcar el, că va deveni președintele Statelor Unite.

Fusese om de afaceri aproape de când începuse să muncească, ocupându-se în cea mai mare parte cu preluarea fabricilor în lipsă de potențial, pe care le punea apoi pe picioare. Era de modă veche și credea în industria Americii, în îndemânarea muncitorilor americani și în faptul că bărbații și femeile care munceau din greu meritau salarii bune și o asigurare de sănătate decentă. Însă nu credea în sindicate – atât timp cât capitalul era bine administrat, nu era nevoie de ele. Nu mai e necesar să spunem că angajații lui i-au fost extrem de loiali, iar cotele productivității au fost mereu printre cele mai mari din țară.

Succesul și averea care au urmat tacticii adoptate i-au permis să preia întreprinderi și mai mari și i-au conturat în mass-media profilul de om care se angajează să salveze baza industrială a națiunii. „Renașterea Păsării Phoenix” s-a numit materialul despre el în emisiunea „60 de Minute”. La scurt timp după apariția reportajului i s-a oferit postul de secretar al Comerțului și, deoarece avea suficienți bani și era dispus să încerce o nouă provocare, a acceptat. Pentru un om care s-a ridicat prin forțe proprii, guvernarea și nesfârșita ei birocrație au fost o revelație, însă nu era omul care să renunțe și a cunoscut așa un succes, încât, atunci când secretarul Ministerului Sănătății a fost demis în urma unui scandal de corupție, el s-a mutat în departamentul respectiv.

Soția lui murise de cancer la sân, iar el și-a luat un angajament de nestrămutat, care nu mai fusese întâlnit de ani buni în clădirea prăfuită de pe Independence Avenue. Era văzut susținând cu înflăcărare drepturile cetățenilor de rând – spre marea nemulțumire a oamenilor influenți din sistemul de sănătate – și lucrul acesta nu a făcut decât să fie și mai apreciat de oameni. Doi ani mai târziu a fost rugat să participe în calitate de al doilea candidat la președinție. Candidatul principal era o femeie – prima din istorie care candida pentru această funcție din partea unui partid important –, iar Grosvenor a știut că fusese ales doar pentru a se realiza un echilibru printr-o prezență masculină puternică.

Niciunul dintre prietenii lui nu s-a așteptat să accepte, însă el și cu Anne nu avuseseră copii, iar lui îi era din ce în ce mai greu să umple golul pe care ea îl lăsase în urma ei. Determinarea lui a fost aceea de a munci din greu și de a găsi provocări și mai mari. În spatele acelei atitudini pline de energie era un om trist, dar și unul cumsecade.

După două zile de gândire atentă a acceptat, însă, în adâncul sufletului, nu credea că el sau femeia aveau vreo șansă. Același lucru îl arătau și sondajele. Țara alesese deja un președinte negru, dar acceptarea unei femei ca șef de Stat părea a fi mult prea mult în situația în care se afla țara în acel moment.

Apoi, în timp ce ținea un discurs în cadrul unei întruniri din Iowa – cu zece săptămâni înainte de alegeri –, candidata a suferit un anevrism cerebral. Dacă imaginile cu ea prăbușindu-se pe scenă și suferind o criză puternică nu au fost suficient de tulburătoare, atunci următoarele patru zile în care ea a zăcut conectată la aparate în timp ce familia veghea lângă patul ei au fost și mai emoționante.

În tot acest timp Grosvenor nu numai că și-a urmat propria agendă, dar a preluat și majoritatea angajamentelor ei, susținând, practic, campania de unul singur. De fiecare dată când avea ocazia, el povestea cum o îngrijise pe soția lui bolnavă și le amintea celor de față că ceea ce conta cu adevărat în viața lor era sănătatea, viața lungă și dragostea celorlalți. Pentru prima oară într-o campanie electorală, aceste afirmații păreau sincere.

Întotdeauna fusese un bărbat spiritual, cu o anumită sclipire, chipeș, iar sondajele au început să urce. Însă adevăratul punct de cotitură a apărut în seara în care familia a decis să o deconecteze pe candidată de la aparate. Grosvenor se afla la spital și, după ce totul a luat sfârșit, a ieșit pe o ușă laterală ca să ia puțin aer. Câteva momente mai târziu i s-a alăturat și soțul candidatei, amândoi crezând că nu îi vedea nimeni.

Însă cineva îi urmărea – un angajat al spitalului, probabil – înregistrând cu ajutorul camerei foto a telefonului mobil. Deși imaginea era cu o rezoluție slabă și făcută de la o distanță considerabilă, era îndeajuns de clară, încât să se vadă cum soțul candidatei a cedat și a început să plângă. După un moment de ezitare, când bărbatul nu și-a mai putut controla emoțiile, Grosvenor l-a îmbrățișat și l-a ținut așa preț de câteva minute.

Doi bărbați, niciunul tânăr, care stăteau lângă clădirea spitalului – unul dintre ei candidat pentru funcția de vicepreședinte, consolându-l pe celălalt în momentele lui de durere –, a reprezentat un moment atât de omenesc, de sincer, încât la câteva minute după ce filmulețul anonim a fost încărcat pe internet, acesta a devenit viral. Pe durata lui, electoratul a putut vedea că în spatele imaginii create bărbatul care candida nu era o persoană deloc diferită de restul lumii.

Prima zi de marți a lunii noiembrie nu a adus o victorie răsunătoare, însă Grosvenor – poate candidatul cel mai puțin cotat din politica americană modernă – a câștigat suficiente voturi încât să poată merge mai departe. „Sunt Lyndon Johnson – fără asasinare”, le-a spus el prietenilor chiar înainte de învestirea în funcție.

Dar singura întrebare la care nimeni nu putea răspunde – cea pe care mizase oponentul lui în timpul campaniei – era dacă James Balthazar Grosvenor avea tăria necesară de a face față unei crize totale.

Acest lucru urma să îl aflăm cu toții – națiunea, lumea, chiar el însuși.

Capitolul 47

Moartea șoptită a intrat în Biroul Oval și a descoperit că fuseseră convocați și secretarul de Stat, cel al Apărării și cel al Securității Naționale. Aceștia ocupaseră deja loc în fața biroului Lincoln. Secretarul general al președintelui Grosvenor lua notițe și utiliza un Mp3 player mic, ca să înregistreze ceea ce se spunea – nimeni nu știa dacă îl folosea pentru posteritate, pentru autobiografia lui sau pentru a-l ajuta să-și aducă aminte.

Președintele le explicase deja în linii mari situația, iar în acele momente erau nouă persoane cărora li se dezvăluise secretul. Odată adunați cei mai importanți oameni ai guvernului, Grosvenor le-a spus că nu exista un act mai mare de trădare din partea lor decât să divulge pericolul cu care se confrunta națiunea – asta însemna amenințare și pentru soțiile, copiii, amantele, servitorii lor și pentru oricine altcineva.

Aceștia au încuviințat solemn din cap, iar Grosvenor nu putea decât să spere că erau sinceri. A început să întocmească în scris o agendă, când secretarul Apărării l-a întrerupt.

— Având în vedere ceea ce știm, n-ar fi, oare, o idee bună să începem să citim din scriptură sau să spunem o rugăciune?

Grosvenor i-a văzut pe Moartea șoptită și pe secretarul de Stat dându-și ochii peste cap și și-a dat seama că în cabinetul lui se aflau cel puțin doi atei.

— Este o idee bună, Hal, i-a replicat el secretarului Apărării, și sunt convins că fiecare dintre noi va cere ajutorul divin în această noapte. Dar pentru moment, să ne vedem de ale noastre, ce zici?

Era un răspuns bun, diplomat, care a părut să îi mulțumească atât pe Hal Enderby, secretarul Apărării, cât și pe ateii care ședeau în spatele lui. Președintele s-a întors către Șoptitor.

— Mai întâi, suntem siguri că virusul a fost creat ca să învingă vaccinul?

— Da, a răspuns Șoptitorul. Există o genă – aparent asociată cu sistemul imunitar – care a fost introdusă în ADN-ul său. Nu are cum să fie o simplă coincidență.

— Va funcționa? Ar putea învinge vaccinul? a întrebat președintele. Adică este ceva extrem – așa ceva nu s-a mai realizat până acum, nu?

— Din nefericire, domnule președinte, nu este adevărat, a răspuns Șoptitorul, privind în jur, lăsând să se înțeleagă din privirea lui că ceea ce urma să spună era strict secret. La sfârșitul anilor ’80, sovieticii dețineau cel puțin zece tone de virus al variolei pe care îl creaseră cu scopul de a-l folosi în focoasele rachetelor MIRV. Conform spuselor unui colaborator sus-pus al nostru, acel material

fusese creat ca să reziste vaccinului. Cred că avem toate motivele să credem că este posibil.

Dezvăluirea celui mai important spion al țării a făcut ca încăperea să se cufunde în tăcere, iar aceasta a fost întreruptă de singura femeie prezentă la întâlnire – secretarul Apărării Naționale.

— Dar asta nu înseamnă că versiunea asta funcționează. Rușii sunt una, iar teroriștii cu totul altceva. Nu avem de unde să știm, nu? a zis ea.

— Cred că știm, a intervenit președintele Grosvenor. Bărbatul din munții Hindu Kush avea trei prizonieri – nici nu încape în discuție că nu l-a vaccinat pe unul dintre ei și nu a testat să vadă dacă virusul era invincibil.

— La fel cred și eu, a spus Șoptitorul. Este evident că a funcționat – toți cei trei prizonieri au murit.

— Asta înseamnă că nu avem cum să ne apărăm, a spus președintele. Trei sute de milioane de doze de vaccin ar fi inutile, a continuat el și în camera slab luminată s-a așternut iar tăcerea.

Ar fi trebuit să creăm un medicament antiviral – un remediu – și asta ar fi fost o măsură de precauție reală, a zis Grosvenor, mai mult pentru el.

— Varianta asta a căzut, nu mai este timp, a spus secretarul de Stat, un bărbat în vârstă care deja arăta epuizat.

Grosvenor a încuviințat din cap și s-a întors înspre Șoptitor.

— Și ăsta este ceea ce se numește un virus puternic?

— Foarte puternic, a răspuns Șoptitorul. Și cred că a fost creat așa în mod deliberat. Cu cât este mai puternică tulpina, cu atât distruge mai repede. Un virus nu este tocmai viu, a continuat el, dar, cu siguranță, nu este mort. Nu poate trăi în exteriorul gazdei – în cazul nostru, corpul omenesc. Cu cât distruge mai repede gazdele, cu atât mai repede se răspândește epidemia. Nu cred că cel care a creat virusul vrea să distrugă lumea. Vrea să ne distrugă doar pe noi.

— M-am liniștit, a zis președintele pe un ton ironic. În regulă – bărbatul care a fugit. Cum îl găsim? a întrebat el și s-a întors către secretarul general. Echelon?

În cinci minute secretarul general dăduse telefoanele necesare prin intermediul cărora Biroul Oval urma să afle tot ceea ce interceptase Echelon. Ca să păstreze un volum maniabil de material, Șoptitorul sugerase să restrângă zona inițială la un cerc larg care înconjura vârful munților Hindu Kush și care cuprindea datele din ultimele douăsprezece zile. Chiar și așa, știa că volumul de informații va fi uluitor.

În zona respectivă nu existau linii telefonice, bineînțeles, iar antenele de telecomunicații, exceptând Kabul și alte câteva orașe importante, erau inexistente, prin urmare, asta însemna telefoane

conectate la satelit. Chiar dacă Echelon le iubea, deoarece semnalul lor era printre cele mai ușor de interceptat din lume, problema era că mijloacele rudimentare de comunicație din Afganistan făceau ca toată lumea să dețină un astfel de telefon: traficanți de droguri și de arme, despoți războinici, comandanți talibani, voluntari, jurnaliști, căpetenii de trib, doctori și delegați oficiali ai guvernelor.

Dacă mai adăugăm cele zece limbi oficiale diferite și cele peste patruzeci de dialecte – ca să nu mai vorbim de coduri și criptări, de la cele mai rudimentare la cele mai sofisticate –, volumul de date era copleșitor.

Cu toate astea, dacă singuraticul, pe care locotenentul Keating îl zărise pe vârful muntelui, folosise un telefon conectat la satelit în zona satului, Echelon interceptase semnalul. Bineînțeles că președintele era conștient de faptul că nu exista nicio garanție că bărbatul avea un astfel de telefon, însă, în situația dată, nu prea avea de ales – când nu ai alte alternative, te folosești de ce ai la dispoziție.

Răspunzând ordinului direct venit de la președinte, computerele IMB Roadrunner, prevăzute cu răcire, ale Fortului Meade – unele dintre cele mai rapide procesoare din lume – au început imediat să caute în baza lor de date.

Dacă nu vor găsi nimic de la prima încercare, acestea vor mări cercul de căutare kilometru cu kilometru până când vor acoperi nu numai țări, ci și subcontinente. Practic vorbind, ele căutau o anume voce printre zeci de milioane de alte voci.

Capitolul 48

Între timp, cei cinci bărbați și femeia care ședeau în jurul biroului Lincoln încercau să schițeze un plan. Aproape imediat au început și discuțiile în contradictoriu.

Singurul lucru asupra căruia au căzut de acord a fost acela că națiunea era în pericol – deși nivelul amenințării era mic, pentru a se evita panica și întrebările incomode, acesta trebuia să rămână așa. Însă în următoarele două ore ateii și propovăduitorii au început să se contrazică aproape la fiecare idee, apoi, brusc, s-au unit împotriva președintelui, referitor la alte opinii, pe urmă s-au despărțit, formând alianțe neobișnuite cu foștii lor oponenți, după aceea au revenit la alianțele inițiale, ca apoi să răbufnească de câteva ori asemenea unor pistolari.

— E mai rău decât la *loya jirga,* a vorbit încet secretarul general în Mp3 playerul lui.

Loya jirga era marele consiliu al bătrânilor afgani – motivul pentru care avea o denumire atât de neobișnuită era acela că termenul fiasco fusese deja împrumutat.

Când oboseala a început să-și facă prezența pe nesimțite, toată lumea s-a aliat împotriva Șoptitorului care, după părerea lor, era cel mai încăpățânat om din câți cunoscuseră.

— O, nu te mai scărpina atâta! i-a spus secretarul Securității Naționale într-un moment de exasperare.

A fost o remarcă nedemnă de o doamnă și atât de neortodoxă, încât până și ea a fost șocată că o rostise. Deoarece avea simțul umorului, Șoptitorul a izbucnit în râs, iar ceilalți i-au ținut isonul.

Prin urmare, erau cu toții într-o dispoziție mai bună când Șoptitorului i-a venit prima idee bună. El a fost cel care s-a gândit la poloniu 210.

Motivul pentru care îl considerau cu toții atât de încăpățânat era acela că el refuza să accepte orice sugestie până când cineva nu îi explica în ce mod putea fi dat bărbatul în urmărire generală fără să se dezvăluie temeiurile pentru care era căutat.

— Mergem la pakistanezi și le spunem: „Avem nevoie disperată de ajutorul vostru, dar nu vă putem spune motivul, ne pare rău”, a zis el. Nu numai că se vor simți ofensați, însă vor începe și să facă supoziții și, din experiență, vă spun că, atunci când oamenii își dau cu presupusul, întotdeauna cineva nimerește.

Mai târziu, după ce încetaseră toți să mai râdă de izbucnirea secretarului Securității Naționale, Șoptitorul a abordat din nou problema.

— Este vorba despre a folosi toate resursele comunității de spionaj americane și ale aliaților acesteia. Asta ar însemna că o sută

de mii de oameni vânează un singur om. Toată lumea va crede că este terorist și ce vom spune…

Nu și-a mai terminat fraza, deoarece în minte i-a venit o altă idee. Președintele s-a uitat la el.

— Ce s-a întâmplat?

Șoptitorul le-a zâmbit.

— Vom spune că avem informații credibile conform cărora răpirea cetățenilor străini face parte dintr-un complot mult mai mare, al cărui scop este să adune bani ca să încerce să achiziționeze un gram de poloniu 210.

— Un declanșator nuclear?

— Întocmai, a confirmat Șoptitorul. Vom spune că fie bărbatul, fie organizația din care face parte se află în ultimul stadiu al construirii unui dispozitiv nuclear de mărimea unei serviete.

Pe măsură ce ideea își făcea efectul, ceilalți semănau cu niște oameni preistorici care tocmai descoperiseră focul.

— Toată lumea se va implica, a zis secretarul Apărării. Nicio țară din lume, nici măcar una extremistă, nu își dorește să construiască cineva o bombă murdară chiar pe teritoriul ei.

— Vom avea astfel un motiv să lansăm cea mai mare vânătoare de oameni din istorie, a replicat Șoptitorul. Este o problemă atât de serioasă, încât nimeni nu va avea dubii – cine ar inventa așa ceva? Noi nu ne vom arăta dornici să facem dezvăluiri, firește.

— Însă vom fi aceia care vom „scăpa” informația, a adăugat secretarul Securității. Într-un ziar respectabil – *Times* sau *Post.*

Moartea șoptită a zâmbit – în sfârșit, înțelegeau unde bătea.

— Va provoca panică, a adăugat secretarul general, având grijă să rostească remarca asta suficient de tare, încât să fie înregistrată.

— Bineînțeles că da, dar nu la fel de mare ca în cazul variolei, a precizat Șoptitorul care se gândise deja la reacția publică și nu credea că va afecta planul lor. Este vorba despre o bombă, despre un singur oraș. Domnul președinte poate asigura opinia publică de faptul că noi deținem mijloacele pentru a opri pericolul.

Toți și-au îndreptat privirile către Grosvenor, ca să-i vadă reacția, și au fost surprinși să descopere că pe chipul lui se citea o tristețe și mai adâncă decât de obicei.

— Este îngrozitor că în vremurile noastre varianta unei bombe nucleare de mărimea unei serviete este mai convenabilă decât adevărul, a spus el.

Niciunul nu era prost, iar remarca asta le-a dat un răgaz să se gândească. De unde începuse totul? trebuie să se fi întrebat. De ce înnebunise lumea într-atât de mult?

Însă Moartea șoptită era un om pragmatic, cel mai dur dintre toți, și în opinia lui nu folosea la nimic să se piardă timpul în reflecții

despre dușmănia dintre oameni.

— Asta înseamnă că putem trimite agenți care să supravegheze aeroporturile și granițele cu dispozitive de scanare. N-are importanță cum le vom numi – contoare Geiger sau altceva – atât timp cât ele înregistrează temperatura corpului. Acesta este primul simptom al infestării cu variolă. Bineînțeles că vom fi foarte atenți la arabi și la musulmani. Ce se întâmplă dacă vom depista pe cineva? Orice persoană cu temperatura corpului ridicată va fi imediat scanată a doua oară și ținută în carantină dacă va fi cazul.

Secretarul general a intervenit.

— Iată cea mai plauzibilă metodă de atac, oameni care în mod voit…

— Infestați sinucigași, a zis Șoptitorul, continuând fraza. Cu câțiva ani în urmă am făcut un exercițiu intitulat Iarna Neagră, iar această ipoteză a fost întotdeauna preferată. Dacă vom reuși să prindem unul dintre vectori și să derulăm în spate evenimentele, îi vom găsi și pe cei responsabili.

S-a lăsat tăcerea, însă Șoptitorul știa că era tăcerea care confirma reușita, și nu dezamăgirea. Trecuseră câteva ore, dar în acel moment aveau o strategie care părea realizabilă. În situația dată, era un plan excelent și nu puteau fi admonestați pentru că pe chipurile lor se citea o umbră de speranță și de încredere.

Păcat însă că nu avea nicio șansă să funcționeze.

Mai întâi, indiferent câți agenți s-ar fi ocupat de caz, nu exista decât o mână de oameni care cunoștea mișcările Sarazinului, iar aceștia, cu siguranță, nu erau dispuși să ajute pe nimeni. Când Lordul Abdul Mohammad Khan a aflat că se dezlănțuise iadul și că pakistanezii, afganii – chiar și guvernul iranian, doar așa, ca să se afle în treabă – căutau un bărbat care străbătuse munții Hindu Kush și care se presupunea că încerca să facă rost de un declanșator nuclear, nu mai putea fi sigur că toată acea poveste avea vreo legătură cu doctorul care, odinioară, fusese o fiară cu un lansator de rachetă Blowpipe. Dar, ca să se asigure, a trimis un mesager – unul dintre nepoții lui în care avea încredere deplină – cu un mesaj verbal pentru răpitorii iranieni. Conținutul era simplu: le cerea să jure, pe viața mamei lor, că nu vor spune nimic despre faptul că răpiseră trei străini pentru el. Mesajul pe care l-a primit înapoi a fost la fel de simplu. Jurau pe viața mamei lor că nu vor scoate o vorbă.

A doua problemă era că cei de la Casa Albă credeau în importanța numărului: credeau în agenți în fiecare aeroport, credeau în scanere și temperaturi crescute ale corpului. Credeau, ca o dovadă a credinței, că infestații sinucigași erau vectori. Sarazinul însă nu privea lucrurile astfel și, având în vedere că el era cel cu variola, lucrul ăsta făcea toată diferența.

Se crăpa de ziuă și secretarul de Stat tocmai întrebase dacă să comande ceva de mâncare când au primit vești de la Echelon.

Capitolul 49

Două apeluri telefonice. Prima extragere de date a Echelon a scos la iveală două apeluri telefonice prin satelit și ambele se potriveau criteriilor de căutare mai bine decât s-ar fi așteptat oricine.

Date la un interval de trei zile, ambele apeluri telefonice se potriveau perfect cu răstimpul stabilit și, în ciuda faptului că existaseră multe interferențe atmosferice – probabil o altă furtună care traversa munții Hindu Kush sau nenorocitul acela de vânt care sufla până în China –, analiștii Agenției Naționale de Securitate care se ocupaseră de această căutare prioritară pentru Casa Albă erau siguri că apelurile fuseseră date la câțiva kilometri de satul părăsit.

Era destul de probabil ca ele să fi fost efectuate din sat, însă trebuia să aștepte nivelul de precizie dat de procesoarele IBM Roadrunners care vor încerca să determine coordonatele exacte după ce eliminau interferențele.

Mai mult, cei doi oameni de pe fir – un bărbat din Hindu Kush și o femeie aflată într-o cabină telefonică publică în sudul Turciei – vorbeau engleza, cu toate că nu era limba lor maternă.

Președintele și Șoptitorul, care ascultau raportul secretarului general, s-au uitat unul la celălalt și expresia de pe fețele lor confirma și gândul celor trei secretari ai cabinetului: „Oare se putea mai bine de-atât?”

Apoi, norocul lor a dispărut.

Chiar dacă cei doi oameni de la capătul celălalt al firului vorbeau engleza, lucrul ăsta nu îi ajuta prea mult. În timpul primului apel telefonic, bărbatul n-a spus prea multe, de parcă ar fi ascultat un raport. Chiar dacă femeia a fost cea care a vorbit cel mai mult, era foarte deșteaptă – ea înregistrase dinainte totul, probabil pe un telefon mobil. Vorbele ei erau alese din reportaje de știri ale televiziunilor BBC, CNN, MSNBC, precum și ale altor emisiuni de știri în engleză. Deși și-a întrerupt înregistrarea de câteva ori, ca să aducă informații suplimentare, era imposibil să îți dai seama ce vârstă avea, care era nivelul educațional sau să distingi alte elemente pe care le-ar fi putut folosi un psiholog criminalist al FBI.

Conținutul acestei conversații ciudate era încă și mai misterios. Jumătate din el folosea cuvinte codate care nu se potriveau cu celălalt conținut. Experții care îl revizuiseră erau de părere că ea îi dădea informații referitoare la o problemă medicală care, în sine, ar fi putut fi un cod pentru altceva.

Al doilea apel telefonic a fost și mai scurt. Ea făcuse din nou o înregistrare care părea a fi un fel de actualizare. Bărbatul i-a mulțumit și, chiar dacă îi despărțea fusul orar și atâția kilometri, se simțea ușurarea din vocea lui. El a vorbit neîntrerupt preț de șase secunde,

apoi a închis.

Cei aflați în Biroul Oval erau complet uluiți. Ceea ce începuse să se contureze în ceva promițător în urmă cu câteva minute, ulterior se transformase într-un labirint de necunoscute.

Secretarul general și-a aruncat din nou ochii peste raportul trimis prin e-mail și le-a spus că Echelon căutase în întreaga lui bază de date din ultimii șase ani, ca să detecteze dacă telefonul conectat la satelit fusese folosit pentru a da sau a primi și alte apeluri telefonice. Nu au găsit nimic – doar cele două apeluri telefonice, ce semănau cu doi atomi separați plimbându-se prin spațiul virtual, și care erau de neînțeles.

Cu toate astea, în acea mare de coduri și voci împrumutate din programele de știri apăreau niște indicii. Patru cuvinte, rostite la un moment dat din greșeală de femeie, erau în arabă, iar bărbatul a întrerupt-o pe un ton tăios în aceeași limbă – dojenind-o pentru că le folosise. Prin urmare, erau arabi, sau poate era o greșeală repetată, deliberat făcută, ca să îi facă pe cei care ascultau să tragă o anumită concluzie greșită.

Mai exista un indiciu: la capătul celălalt al firului, în Turcia, se auzea zgomotul asurzitor al traficului care acoperea o muzică de fundal, sau un post de radio sau *ceva.* Însă nu tocmai – se auzeau niște acorduri difuze ce semănau cu muzică și experții au concluzionat că fusese transmisă prin linia telefonică în timp ce femeia ținea reportofonul la receptor. Însă nu puteau spune exact ce era. În raport mai scria că va dura câteva săptămâni până să poată da un răspuns clar referitor la datele extrase.

În mod normal, un astfel de zgomot de fundal nu ar fi avut importanță – Echelon ar fi putut localiza cabina telefonică în câteva clipe. Însă sistemul turc de telefonie era departe de a fi unul obișnuit. Cei de la Echelon care proiectaseră programul soft ce funcționa incognito și pătrundea în centralele telefonice regionale ale țării nu luaseră în calcul lucrările de mântuială, conexiuni ilegale, reparațiile neînregistrate, legături misterioase făcute pentru a evita plata, deteriorările și defecțiunile tehnice constante. Echelon nu a putut să indice decât că respectiva cabină telefonică se afla în centrul unui orășel – raportul preciza că undeva, pe o rază de opt kilometri, o femeie primise două apeluri telefonice, că ea se găsea într-o zonă cu trafic și că în fundal se auzea muzică.

— Dar recunoașterea vocii? a întrebat președintele, concentrându-se asupra celei mai secrete arme a celor de la Echelon.

Glasul îi părea mai obosit decât înfățișarea.

— Femeia nu a vorbit suficient de mult fără întrerupere ca să se poată obține o mostră, a spus secretarul general, citind în continuare raportul, apoi s-a întors către cei trei secretari, știind că ei nu

cunoșteau cele mai mari secrete ale organizației Echelon. Sistemul are nevoie de cel puțin șase secunde. Apoi, el compară elemente ale vocii cu peste două sute de milioane de alte voci – teroriști, criminali, membri ai gherilei –, informații adunate din bazele de date din lumea întreagă, a continuat el, înflăcărându-se mai ales că întotdeauna îi plăcuse tehnologia.

Și ăsta nu este decât începutul, adevărata șmecherie e că poate transforma orice vocală și sunet într-un număr…

— Ajunge! l-a întrerupt Șoptitorul, sugerându-i din priviri secretarului general că, dacă va mai scoate un cuvânt, conform prevederilor din Legea privind securitatea națională, va avea voie să se ridice și să-l strângă de gât. Dar bărbatul? a întrebat el. A vorbit șase secunde.

— Da, au obținut o mostră bună a vocii lui, a răspuns secretarul general, nevenindu-i încă să creadă că directorul Agenției de Inteligență Națională îl repezise. Dar nu există nicio potrivire, nici măcar o subcategorie de voci de care să se apropie – nici în engleză, nici în arabă. Aici scrie că nu apare în niciuna dintre bazele de date ale serviciilor secrete sau ale poliției.

Felul în care se desfășura povestea îl speria pe Șoptitor. Nu i-a spus nici președintelui, nici celorlalți, însă singurul lucru căruia nicio agenție secretă din lume nu îi putea face față era o fantomă. De unde să începi când ai de-a face cu o persoană fără trecut, fără formă, fără cazier? Șoptitorul nu întâlnise niciodată una – nu una adevărată – și nici nu își dorise vreodată.

Ceilalți au observat neliniștea pe chipul lui sumbru și în acel moment stânjenitor de tăcere care a urmat și-au dat seama că norocul îi părăsise.

Președintele a fost primul care și-a revenit și și-a exercitat autoritatea de care aveau nevoie. El le-a spus că, în ciuda frustrării acumulate în acele ore și a speranțelor zdruncinate, un singur lucru era cert – exista o femeie în sudul Turciei care cunoștea identitatea bărbatului și vorbise cu el. Ea îi furnizase niște informații care, din câte se părea, erau foarte importante. Ce motiv ar fi avut el s-o sune în mijlocul testării virusului pe care îl sintetizase și care era o realizare remarcabilă? Și nu o singură dată, ci de două ori. Cineva suficient de inteligent ca să creeze un virus mortal cu siguranță știa că exista riscul ca oricine să asculte convorbirea. De ce a făcut-o? Ce era așa de important? Și mai important încă – cine era femeia aceea?

— Prin urmare… mergem în Turcia, a concluzionat el. Cum?

Bineînțeles că secretarul Apărării, secretarul Securității Naționale și secretarul de Stat – Gașca celor Trei, după cum îi botezase în gând Șoptitorul – au militat pentru trimiterea celei de-a Cincea Armate și a flotei din Mediterana, ca să invadeze plajele. O sută de mii de agenți

nu ar fi fost suficienți ca să îndeplinească planul lor. Președintele i-a calmat.

— Am descoperit pe cineva, a zis el. Dacă vom ataca și vom invada zona, ea se va speria și va fugi în Siria, sau în Arabia Saudită, sau în Yemen – unde vreți voi – și se va ascunde într-o văgăună de unde ne va fi imposibil să o scoatem.

Citise despre greșeala pe care o făcuse George Bush în perioada în care îl vânau pe Osama bin Laden, când invadase regiunea din Tora-Bora. Numărul de infanteriști și neînțelegerile din cadrul agenției au sfârșit prin a periclita complet operațiunea. În cele din urmă, au reușit să pună mâna pe el folosindu-se de vechile metode de spionaj.

— Ce părere ai, Șoptitorule?

— Aveți dreptate. Eficiența oricărei operațiuni este invers proporțională cu numărul de oameni folosiți, a răspuns el, gata să înfrunte Gașca celor Trei dacă era nevoie. Este genul de muncă pe care o fac agenții secreți, cei mai buni dintre ei, oricum. Trimitem un explorator și dacă este suficient de bun și vom avea noroc, va afla destule informații ca să ne lumineze și nouă calea.

Cei trei secretari nu au spus nimic, visând, probabil, în continuare la o invazie cu bombardamente și la scenele de deschidere din filmul *Salvați soldatul Ryan.*

— Pe cine trimitem? a întrebat președintele.

— Nu știu, a răspuns Șoptitorul și ăsta era motivul pentru care președintele îl respecta atât de mult – era unul dintre puținii oameni din Washington care era dispus să recunoască atunci când nu știa ceva. Vă voi ține la curent.

La aceeași concluzie au ajuns cu toții. Un singur om era de ajuns, un explorator singur într-o țară străină. Nu era o treabă pentru un începător.

Cele șase persoane din Biroul Oval au hotărât că nu mai aveau ce face în timp ce așteptau ca Șoptitorul să rezolve acest aspect. El s-a ridicat în picioare și a luat cu dexteritate copia raportului Echelon pe care secretarul general o așezase pe măsuța de cafea – nu voia ca prețiosul document să fie uitat acolo, în timp ce păstrătorii marelui secret se îndreptau către ușă, președintelui i-a trecut prin minte un ultim gând și l-a chemat pe Șoptitor.

— Unde mai exact în Turcia?

Șoptitorul a răsfoit paginile raportului.

— Într-o provincie numită Muğla, a răspuns el. Numele orașului este Bodrum.

Capitolul 50

Șoptitorul nu a făcut duș, nu a mâncat, nu s-a odihnit. A sunat de pe drum, din mașină, cerând ca toate fișierele guvernului referitoare la sudul Turciei să fie transferate pe computerul lui până va ajunge la birou. Dorea să afle cât mai multe despre regiunea respectivă înainte să se gândească ce agenție și ce agent secret să desemneze ca explorator.

Prin urmare, imediat după ce a părăsit Casa Albă, și-a petrecut dimineața în biroul lui generos, cu obloanele trase și cu ușa încuiată, concentrat asupra ecranului computerului.

Tocmai terminase de citit analiza făcută de Departamentul de Stat referitoare la situația politică actuală din Turcia – „încă zece pagini de lăbăreală”, și-a spus el – după care a ales un dosar subțire trimis Ambasadei Statelor Unite din Ankara, capitala țării.

Aparținea unui detectiv de la Departamentul de Omucideri al NYPD. Polițistul cerea ajutorul în descoperirea numelor tuturor femeilor, cetățene americane, care ceruseră viza de intrare în Turcia în ultimele șase luni. Șoptitorul nu știa, însă lui Ben Bradley îi venise o idee – și încă una bună – și anume că cineva care avea un număr de telefon turcesc și un calendar scump cu imagini spectaculoase ale ruinelor din Roma s-ar putea gândi să meargă acolo.

Șoptitorul a văzut că era ceva legat de o crimă dintr-un motel numit Eastside Inn – nu era locul unde s-ar fi cazat, judecând după fotografiile neclare atașate raportului criminalistic întocmit de poliție – și a vrut să-l pună deoparte.

Apoi s-a oprit. Avea ochiul format încă din tinerețe, de pe vremea când examina fotografiile-spion ale unităților militare sovietice și nu își pierduse această calitate. Privea întotdeauna cu atenție fundalul oricărei imagini, iar în acele clipe se uita la un bărbat aproape invizibil care stătea în umbră, la locul crimei.

Îl cunoștea. Chiar și din fotografie reieșea că era un om aparte, un observator – așa cum fusese, probabil, cea mai mare parte a vieții.

Șoptitorul s-a uitat mult timp la fotografia cu mine – reflectând –, apoi a apăsat pe un buton de pe birou, chemându-și asistentul special. Un bărbat de vreo treizeci de ani, spilcuit și ambițios, a intrat aproape imediat.

— Vreau să-l găsești pe bărbatul ăsta, i-a spus Șoptitorul. Nu știu ce nume folosește acum, dar multă vreme și-a zis Scott Murdoch.

Asistentul special s-a uitat la fotografia pe care șeful lui i-a întins-o peste birou. Fața din fundal era încercuită cu grijă.

— Cine este? a întrebat acesta.

— Cu ani în urmă a fost cunoscut cu porecla Călărețul valurilor. A fost, probabil, cel mai bun spion din toate vremurile.

Asistentul special a zâmbit.
— Am crezut că dumneavoastră sunteți.
— Și eu, a replicat Șoptitorul, până când l-am întâlnit pe el.

Capitolul 51

Lumea a început să se adune devreme, intrând în cel mai mare amfiteatru al campusului Universității New York. Sincer să fiu, nu credeam că încăperea era suficient de mare ca să îi găzduiască pe toți. Era prima zi a simpozionului pe care Ben Bradley îl plănuise de mult timp – Forumul Davos, destinat anchetatorilor și tehnicienilor care analizau probele pe care aceștia le descopereau.

Proveneau din douăzeci de țări diferite – chiar și doi delegați de la Departamentul de Poliție din Bosnia care nu vorbeau engleza, dar care își convinseseră șefii că era bine să participe. După părerea tuturor, aceștia se simțeau nemaipomenit de bine în New York și, în timp ce serveau cafeaua de dimineață, ei i-au comunicat lui Bradley că doreau să ajute la transformarea acestui eveniment într-unul anual. I-au sugerat ca întrunirea următoare să aibă loc în Las Vegas.

După discursul de întâmpinare, în care Bradley a amintit câteva experiențe proprii din ziua de 11 septembrie, inclusiv starea critică în care se afla individul în scaun cu rotile – omițând partea în care îl salvase –, a urmat un ropot furtunos de aplauze. Asta a fost introducerea lui la prezentarea unui coleg necunoscut care îl ajutase pe Jude Garrett în nenumăratele lui anchete. Cu alte cuvinte, urmam eu.

Mulțumită lui Battleboi și a bazei de date în care el umblase, eram din nou Peter Campbell. Când i-am făcut o vizită în Vechea Japonie ca să-l rog să mă ajute cu noua identitate, l-am întrebat dacă o putea face cât mai convingătoare, având în vedere că nu aveam prea mult timp la dispoziție.

El a încuviințat din cap.

— Avem un avantaj mare – oamenii cred ceea ce citesc în bazele de date. Nu au învățat încă cea mai importantă regulă a spațiului virtual: computerele nu mint, dar mincinoșii știu să le folosească.

Eu am râs.

— De aceea ești așa de bun – pentru că ești un mincinos de prim rang?

— Într-un fel. Cred în realități alternative – uită-te și tu în jur, trăiesc într-o astfel de realitate. Bănuiesc că astea nu sunt decât iluzii. N-am spus asta nimănui, a continuat el, dar într-o luptă deschisă sunt mai bun decât prietenii tăi de la FBI sau decât indivizii ăia de la agențiile de spionaj. Vezi tu, pentru ei, realitățile alternative sau spațiul virtual nu reprezintă decât o slujbă. Pentru mine, care sunt gras și neatrăgător, ele reprezintă cu totul altceva – nu mă prea dau în vânt după lumea reală, a zis el și a arătat către rafturile pline cu unități centrale. Asta este lumea mea.

— Ciudat, am replicat eu, niciodată nu te-am considerat o

persoană grasă sau neatrăgătoare. Întotdeauna te-am considerat japonez.

Mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui cât de mult însemna asta pentru el.

— Dar s-ar putea să ai dreptate, am continuat eu, în legătură cu a fi cel mai bun. Îți mărturisesc un lucru – dacă voi ajunge vreodată la strâmtoare și voi avea nevoie de ajutor în privința computerului, la tine voi apela.

El a râs și și-a terminat de băut cafeaua.

— Vrei să-ncepem?

Până am plecat eu, Peter Campbell era un absolvent al Universității din Chicago care își continuase studiile în medicină la Harvard, iar apoi îl ajutase ani buni pe Garrett în cercetările lui. După cum stabilisem dinainte, Campbell era cel care descoperise manuscrisul remarcabilei cărți a lui Garrett și, deoarece aveam acces la dosarele lui păstrate cu meticulozitate, editorul mă rugase să pregătesc cartea pentru tipar. Prin urmare, îi cunoșteam în detaliu toate cazurile – era ca și când le-aș fi anchetat eu însumi.

Așadar, când am pășit în fața celor adunați acolo ca Peter Campbell, m-am simțit oarecum agitat, însă mi-am revenit repede. Le-am povestit despre firea retrasă a lui Garrett, despre faptul că mă număram printre puținii prieteni pe care îi avusese și cum, practic, el dusese o viață dublă – în timp ce mai toată lumea știa că fusese agent FBI, el colaborase de cele mai multe ori cu agenții din sfera serviciilor secrete – era un termen care îmi aparținea.

Am vorbit pe larg despre câteva anchete – cele descrise și în carte –, iar când am considerat că le stârnisem interesul, am adus cazurile în discuție și i-am lăsat să-mi pună întrebări. A fost ca o explozie. Trebuie să mărturisesc că a început să-mi placă – este un lucru ciudat să te afli pe o scenă și să-i auzi pe ascultătorii tăi asaltându-te, analizându-te și lăudându-te. Este ca și atunci când ți-ai citi propriul necrolog.

În rândul din față ședea o femeie într-o cămașă turcoaz care a lansat „atacul” – întorcea dovezile pe toate părțile, analiza mobilul crimei, adresa întrebări directe. Avea o minte sclipitoare și un chip atrăgător: păr cârlionțat, pomeți proeminenți și ochi care păreau mereu că zâmbeau. La un moment dat ea a spus:

— Am observat câteva lucruri pe care el le-a scris în carte – nu cred că îi plăceau prea mult femeile, nu?

De unde-i venise ideea asta? Mie mi se părea că îmi plăceau femeile foarte mult.

— Dimpotrivă, i-am răspuns eu. De altfel, când ieșea din casă, femeile păreau să îl găsească extrem de șarmant și nu cred că sunt indiscret când spun că și *atrăgător* din punct de vedere sexual.

Ea nici n-a clipit.

— Șarmant, deștept și… *sexy?* Dumnezeule, mi-ar fi plăcut să-l cunosc! a exclamat ea într-un ropot de aplauze și de urale.

În timp ce îi zâmbeam mi-am dat seama că, după atâtea luni în care încercasem să duc o viață normală, voi reuși, poate, să obțin ceva și, cum eram suficient de atras de ea, speram ca mai târziu să am ocazia să îi vorbesc și să-i cer numărul de telefon.

Însă până una-alta am schimbat subiectul. Le-am vorbit despre un caz pe care, probabil, l-ar fi considerat cel mai interesant dintre toate dacă Jude ar mai fi fost în viață. Le-am povestit despre ziua în care s-au prăbușit Turnurile și despre crima de la Eastside Inn.

— Ben Bradley a amintit mai devreme despre bărbatul în scaunul cu rotile, am spus eu. Ceea ce nu v-a zis este faptul că el a coordonat grupul de oameni care l-a cărat pe acesta până jos.

Preț de o secundă cei din sală au tăcut șocați, apoi au început să-l aplaude. Ben și Marcie – ea ședea lângă el – s-au uitat mirați la mine. Până atunci habar nu avuseseră că știam despre actul lui de curaj, dar cred că au înțeles în acel moment motivul pentru care fusesem de acord să vorbesc.

— Nu l-a găsit deloc pe Isus, i-a zis Marcie soțului ei, prefăcându-se mirată.

— Nu, trebuia să ne dăm seama că a descoperit adevărul – este un anchetator dat naibii, a replicat Bradley, dojenindu-se și ridicându-se în picioare, ca să primească aplauzele.

După ce acestea au încetat am continuat.

— Însă ziua aceea a fost una plină de fapte remarcabile. Cea a lui Ben a fost una dintre ele. Dimineața devreme o femeie întârzia la serviciu. În timp ce se apropia de Turnuri a văzut primul avion lovind și și-a dat seama că lumea va crede că se aflase la biroul ei în acel moment, prin urmare, era ca și moartă.

Pentru a doua oară în mai puțin de un minut, Bradley a fost luat prin surprindere. Nu îi vorbisem niciodată despre teoria mea, iar el și-a ridicat mâinile în aer de parcă ar fi vrut să spună: „Unde naiba vrei s-ajungi?”

Așadar, i-am spus și lui, și audienței.

— Vedeți dumneavoastră, femeia, care a scăpat cu viață ca urmare a faptului că întârziase, vrea să omoare pe cineva, iar acum are alibiul perfect – este moartă. Prin urmare, traversează străzile cuprinse de haos și panică până când găsește un loc unde se poate ascunde fără să o găsească nimeni. Acest loc se numește Eastside Inn. Ori de câte ori iese afară ea se deghizează, într-una dintre ieșirile ei împrumută o carte – probabil ghidul suprem despre cum să ucizi pe cineva fără să fii prins. Cu toții știm despre ce carte este vorba – cea scrisă de Jude Garrett.

Afirmația mea a provocat agitație, făcându-i pe delegați să aștepte cu sufletul la gură. Bradley mi-a surprins privirea și m-a aplaudat în gând. „Da, zicea el, era o ipoteză a naibii de bună.”

— Ea o invită pe o tânără atrăgătoare la Eastside Inn, am continuat eu. Se droghează, fac sex, apoi ea își omoară partenera – exact ca la carte, ca să spunem așa – și dispare. Când polițiștii ajung la locul crimei descoperă o victimă fără chip, fără amprente digitale și fără dinți. Prin urmare, au de-a face cu următoarea situație: o victimă pe care nimeni nu o poate identifica și o ucigașă pe care nimeni nu o suspectează, deoarece este moartă. De ce a avut loc crima? Cine sunt cele două persoane? Care este mobilul crimei? Ce înseamnă asta?

Am tăcut și am privit în jur. Cei prezenți dădeau din cap, admirând în secret crima.

— Da, am relatat eu mai departe, aveți dreptate, este impresionant. Jude avea un nume pentru astfel de persoane. Le spunea „magicieni”.

Cei din sală au râs și au început să lanseze comentarii și idei, timid la început, apoi au răbufnit. În acel moment însă abia dacă mai ascultam – văzusem trei bărbați intrând în sală și așezându-se în tăcere în ultimul rând.

Din același motiv, atunci când femeia atrăgătoare în cămașă turcoaz a propus o idee genială, abia dacă i-am acordat atenție. Câteva săptămâni mai târziu mi-am adus aminte ce spusese și încă eram revoltat în sinea mea pentru că nu fusesem atent la momentul respectiv.

Singurul lucru pe care îl puteam spune în apărarea mea era faptul că știam lumea secretă și cunoșteam motivul pentru care bărbații aceia se aflau acolo. Veniseră după mine.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A DOUA

PARTEA A TREIA

Capitolul 1

Păianjenul australian cu pânză pâlnie este, cu siguranță, cel mai veninos din lume, chiar mai rău decât păianjenul călător brazilian care se știe cât este de periculos.

Cu mult timp în urmă am anchetat un caz în care fusese folosită neurotoxina din pânza pâlnie, pentru a ucide un inginer american, un colaborator al uneia dintre agențiile noastre, care lucra în România. Pe durata interogatoriului, un biolog mi-a arătat una dintre acele creaturi negre, cu corp bombat – un păianjen mascul din specia Sydney, cea mai veninoasă și mai agresivă dintre toate.

Vă promit că, dacă n-ați văzut niciodată un păianjen și nu știți ce este aceea o arahnidă, în momentul în care veți zări o pânză în formă de pâlnie veți ști că aveți de-a face cu ceva mortal. Există câțiva astfel de bărbați – și câteva femei – în lumea secretă. Vă veți da seama imediat că nu au nicio urmă de umanitate ca majoritatea oamenilor. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am părăsit bucuros acest mediu și am încercat să duc o viață normală.

Este vorba despre cei trei bărbați care ședeau în rândul din spate al amfiteatrului, așteptând să se încheie acea sesiune a forumului. De îndată ce delegații au ieșit ca să ia masa de prânz, lăsându-ne doar pe mine și pe Bradley în față și pe cei doi bosniaci care adormiseră lângă pupitrul de sunet, trioul s-a apropiat de noi.

Bradley îi văzuse mai devreme.

— Îi cunoști?

— Oarecum, am răspuns eu.

— Cine sunt?

— E mai bine să nu întrebi, Ben.

Polițistul și-a dat seama că erau periculoși și, cu siguranță, nu îi plăcea modul în care se apropiau. Mi-am așezat mâna pe brațul lui.

— Ar fi bine să pleci, l-am sfătuit eu încet.

Nu era prea convins. Eram colegul lui și dacă vor exista probleme, voia să fie alături de mine. Însă știam de ce treaba căzuse în sarcina unor astfel de persoane – cineva îmi trimitea un mesaj: nu va exista nicio negociere, trebuie să faci ce ți se cere.

— Du-te, Ben, am repetat eu.

S-a îndreptat spre ușă fără tragere de inimă, aruncând câte o privire peste umăr. Păianjenii s-au oprit în fața mea.

— Scott Murdoch? a întrebat cel mai înalt dintre ei, care era și șeful lor.

„Scott Murdoch”, mi-am zis eu – deci era ceva din trecutul meu îndepărtat.

— Da, merge și numele ăsta, am răspuns eu.

— Ești pregătit, domnule Murdoch?

M-am aplecat și mi-am ridicat de jos servieta din piele fină pe care mi-o făcusem cadou când ajunsesem în New York și când îndrăznisem să cred că puteam să las în urma mea cealaltă viață.

N-avea rost să-i întreb unde mergeam – știam că nu îmi vor spune adevărul, iar eu nu eram pregătit încă pentru minciuni. M-am gândit că mai meritam câteva clipe de soare.

Capitolul 2

Mai întâi m-au dus cu mașina la East River. Pe eliport ne aștepta un elicopter care ne-a dus până la un aeroport din Jersey, unde avionul privat a decolat de îndată ce ne-am urcat la bord.

Cu o oră înainte de asfințit am zărit monumentele din Washington care se înălțau pe fundalul cerului ce se întuneca. Am aterizat la Baza Aeriană Andrews, unde ne așteptau trei SUV-uri conduse de niște indivizi îmbrăcați la costum. Am crezut că erau de la FBI sau din Serviciile Secrete, însă m-am înșelat – erau mult mai de sus.

Individul care conducea prima mașină a pornit girofarul și am străbătut repede traficul infernal. Am luat-o pe 17th Street, am ajuns la clădirea vechiului Birou Executiv, am trecut de un punct de control și am rulat pe o alee care ducea către parcare.

Păianjenii s-au oprit acolo – am fost preluat de patru indivizi îmbrăcați în costum care m-au condus printr-o recepție, de-a lungul unui coridor fără geamuri și apoi am urcat într-un lift. Acesta doar cobora. Am pășit într-o zonă subterană unde se aflau paznici înarmați. Nu era nevoie să-mi golesc buzunarele – am fost trecut printr-un sistem de scanare cu raze X care detecta tot, atât metalul, cât și materiale biologice, orice părticică intimă.

După ce m-au scanat ne-am urcat într-o mașină de golf și am traversat o serie de pasaje largi. Oricât ar fi fost de derutant, nu ăsta era lucrul cel mai ciudat – aveam impresia că nimeni nu se uita la mine, de parcă li s-ar fi ordonat să privească în altă parte.

Am ajuns la un alt lift – a urcat vreo șase-șapte etaje – și cei patru indivizi în costum m-au predat unui bărbat mai în vârstă, mai bine îmbrăcat, cu păr cărunt.

— Urmați-mă, vă rog, domnule Jackson, mi-a spus el.

Nu mă chema Jackson, nu auzisem niciodată de Jackson, numeroasele mele pseudonime nu includeau și numele Jackson. Atunci mi-am dat seama că eram o stafie, o umbră fără înfățișare și fără nume. Dacă înainte nu am știut cât de serioasă era treaba, în acel moment am aflat.

Vulpoiul argintiu m-a condus printr-o zonă fără geamuri, plină cu posturi de lucru și, din nou, nimeni nu s-a uitat la mine. Am trecut printr-o bucătărie și am intrat într-un birou mult mai luxos – cel puțin ăsta era prevăzut cu geamuri, însă din cauza luminii slabe de afară și a distorsiunii provocate de ceea ce mi se părea a fi sticlă antiglonț, mi-era imposibil să îmi dau seama unde ne aflam.

Vulpoiul argintiu a vorbit încet în microfonul de pe butonieră, a așteptat un răspuns, apoi a deschis o ușă. Mi-a făcut semn să înaintez, iar eu am intrat.

Capitolul 3

Primul lucru care te șochează când intri în Biroul Oval este faptul că el este mult mai mic decât îl vezi la televizor. Pe de altă parte, președintele părea mult mai înalt. Avea 1,87 m.

Fără sacou și cu ochii încercănați, a ieșit de după birou, mi-a strâns mâna și m-a invitat să ne așezăm pe canapeaua din colț. Când m-am întors am observat că nu eram singuri – în semiîntuneric se afla un bărbat. Trebuia să fi ghicit, bineînțeles – el era cel care îi trimisese pe Păianjeni, cel care a vrut să se asigure că înțelegeam că somarea mea nu se negocia.

— Bună, Scott, a spus el.

— Bună, Șoptitorule, am răspuns eu.

Pe vremuri ne întâlniserăm de nenumărate ori – cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine, el își croia deja drum spre vârful piramidei lumii secrete când eu deveneam cunoscut în cadrul Diviziei. Apoi Turnurile Gemene s-au prăbușit, iar eu am ales un alt drum. Se spune că în după-amiaza zilei de 11 septembrie și până târziu în noapte el a scris o deconstrucție{22} lungă și uluitoare referitoare la întreaga comunitate de spionaj din Statele Unite și la multele sale eșecuri.

Deși niciun cunoscut de-al meu nu o citise vreodată, se pare că el folosise un ton atât de răutăcios în evaluarea indivizilor – inclusiv a lui – și atât de necruțător în criticarea FBI-ului și a CIA-ului, încât nu mai exista nicio speranță pentru cariera lui odată ce acesta i-o înmânase președintelui și celor patru conducători ai Congresului. Deoarece era un om inteligent, trebuie să fi știut care urma să fie rezultatul: comitea un act de sinucidere profesională.

În schimb, în timp ce lumea se aștepta la o situație catastrofală, președintele de atunci a hotărât că el era singura persoană care optase pentru integritate și nu preferase să-și acopere spatele. Indiferent care ar fi echivalentul în latină pentru „Din furie se naște victorie”, asta ar trebui să fie deviza Șoptitorului – în mai puțin de un an a fost numit directorul Agenției de Inteligență Națională.

Nu pot spune că întâlnirile noastre profesionale ne-au apropiat, însă întotdeauna a existat o admirație plină de respect – era ca atunci când marele rechin alb se întâlnea față în față cu un crocodil de apă sărată.

— E în legătură cu variola.

A fost momentul în care am devenit cea de-a zecea persoană care cunoștea secretul.

Președintele ședea în dreapta mea și am simțit cum mă privea, încercând să-mi surprindă reacția. La fel a făcut și Șoptitorul. Însă nu am avut nicio reacție, cel puțin nu una neobișnuită. Da, am simțit

disperare, dar nu și mirare. Gândurile mele s-au îndreptat către un bărbat pe care îl întâlnisem odată în Berlin, dar nu era tocmai momentul potrivit să aduc vorba despre asta, prin urmare, m-am mulțumit să dau din cap.

— Continuă, am spus eu.

— Se pare că un arab… a continuat Șoptitorul.

— Nu știm dacă este arab, l-a întrerupt președintele.

— Domnul președinte are dreptate, a recunoscut Șoptitorul. Ar putea fi o încercare de dezinformare. Haide să spunem că un bărbat din Afganistan care vorbește araba a sintetizat virusul, în ultimele zile a făcut un test pe oameni – versiunea lui de testare medicală.

M-au privit din nou, ca să vadă reacția mea. Am ridicat din umeri – dacă tot îți dai osteneală să creezi așa ceva, cu siguranță că vrei să îl și testezi.

— A funcționat? am întrebat eu.

— Bineînțeles că a funcționat, nenorocitul! Nu suntem aici pentru că n-a funcționat, a spus Șoptitorul, iritat de nepăsarea mea aparentă și pentru o clipă am crezut că va ridica tonul, dar n-a făcut-o. Mai mult, se pare că virusul a fost modificat ca să învingă vaccinul, a adăugat el.

Președintele nu își luase privirea de la mine. După câteva momente de tăcere din partea mea, el a clătinat din cap și a schițat un zâmbet.

— Observ un singur lucru la tine – nu te sperii ușor.

I-am mulțumit și m-am uitat în ochii lui. Era greu să nu îl placi – după cum spuneam, era complet diferit de tipologia politicianului.

— Ce alte informații mai aveți? am întrebat eu.

Șoptitorul și-a băgat mâna într-o servietă și a scos o copie a raportului întocmit de Echelon. Când am început să-l citesc, am observat că nimic nu fusese șters sau tăiat – mi se oferiseră informații secrete neatinse, neprelucrate, lucru care m-a făcut să înțeleg cât de panicați erau. Acum, când privesc în urmă, cred că, pe măsură ce se lăsa întunericul, cei doi erau din ce în ce mai convinși că întreaga țară avea să se ducă de râpă.

— Două apeluri telefonice, a zis Șoptitorul când am pus deoparte raportul. La un interval de trei zile.

— Mda, am îngăimat eu, gândindu-mă la ele. Tipul din Afganistan a dat primul telefon. A sunat la o cabină telefonică publică din Turcia, unde aștepta o femeie. I-a luat câteva ore bune ca să codifice mesajul, prin urmare, știa prea bine că el urma să sune. De unde a știut asta?

— A fost totul prestabilit, a răspuns Șoptitorul. Cunoști și tu procedura. Într-o anumită zi, la o anumită oră, el va suna…

— Din inima munților Hindu Kush? În timp ce testează o armă

biologică remarcabilă? Nu prea cred, nu și-ar asuma un asemenea risc. Bănuiesc că a intervenit ceva, iar ea a trebuit să vorbească numaidecât cu el. Asta înseamnă, am continuat eu, că ea dispune de un mijloc prin care îl anunță că trebuie să o sune.

Președintele și Șoptitorul au rămas tăcuți, reflectând.

— În regulă, a zis președintele. Ea l-a contactat pe el. De ce n-a interceptat nimic Echelon?

— Există mai multe variante, am spus eu. Poate se afla în afara ariei de căutare, poate a trimis un mesaj cu câteva zile înainte pe un număr de telefon necunoscut, poate i-a fost înmânat personal un bilet. Poate fi orice. Eu aș zice că este un mesaj banal pe un forum virtual necunoscut.

— Pare logic, a zis Șoptitorul. Bărbatul primește un mesaj automat prin care este anunțat că cineva a postat un nou profil sau mai știu eu ce.

— Da, și de îndată ce a văzut mesajul și-a dat seama ce însemna cu adevărat – să o sune. Prin urmare, o sună cu prima ocazie, de pe un număr de telefon complet diferit. Îi ascultă mesajul codificat prin intermediul căruia primește informații exacte. Tot în mesaj i se mai indică să sune peste trei zile. El o face și iată cel de-al doilea apel telefonic.

— Două apeluri telefonice și un fel de alertă sau mesaj pe care nu le putem identifica, a zis președintele. Nu e cine știe ce, dar asta e tot ce avem.

S-a uitat drept la mine.

— Șoptitorul e de părere că ești cel mai potrivit om să mergi în Turcia și s-o găsești pe femeie.

— Singur? am întrebat eu, fără să-mi iau vreun angajament.

— Da, a răspuns Șoptitorul.

„Trebuia să-mi dau seama”, mi-am zis eu. Și eu aș fi folosit un explorator – cineva care să meargă incognito, o persoană capabilă să înainteze bâjbâind de-a lungul zidurilor unei alei întunecate, un bărbat care să deschidă drumul pentru trupele care veneau în urma lui. Mai știam că majoritatea exploratorilor nu agreau ceea ce experții în spionaj numeau longevitate.

— Dar serviciile secrete turcești? am mai întrebat eu. Mă vor ajuta?

— Se vor ajuta pe ele însele, poate, a zis Șoptitorul. Cred că orice informație vor obține, în mai puțin de o oră le va „scăpa” sau, și mai probabil, o vor vinde la jumătate din glob.

Când Șoptitorul a spus că voia pe cineva care să meargă *singur,* se referea la adevăratul sens al cuvântului. Am tăcut, gândindu-mă la Turcia și la multe alte lucruri.

— Nu pari prea entuziasmat, a zis în cele din urmă președintele,

observându-mi neliniștea care mi se citea pe față. Ce spui?

Telefonul a început să sune și, având în vedere însemnătatea lucrurilor pe care le discutam, mi-am zis că trebuia să fie ceva important – poate Coreea de Nord lansase un atac nuclear doar ca să completeze o zi, de altfel, perfectă.

Când președintele a răspuns și s-a întors cu spatele ca să aibă puțină intimitate, Șoptitorul și-a deschis telefonul ca să-și verifice mesajele. M-am uitat pe geam – nu se întâmpla în fiecare zi să ai ocazia să admiri priveliștea de la fereastra Biroului Oval –, însă adevărul este că n-am văzut nimic.

Mă gândeam la visuri spulberate, la atingerea normalității și la o femeie atrăgătoare din New York al cărei număr de telefon nu îl voi afla niciodată. Mă gândeam la 4 Iulie, la zile însorite pe plajă și la toate acele lucruri pe care le poți pierde cu atâta ușurință. Dar cel mai mult mă gândeam la lumea secretă care nu te lasă niciodată în pace – așteaptă mereu în întuneric, pregătită să-și cheme din nou copiii la ea.

Apoi am fost cuprins de un presentiment că mă aștepta ceva îngrozitor și am avut o viziune, la fel de limpede, de parcă s-ar fi aflat de partea cealaltă a geamului. Navigam pe un iaht vechi, cu pânze peticite, vântul mă împingea pe o mare străină și doar stelele de deasupra mă ghidau prin întuneric. Totul era cufundat în tăcere, o liniște atât de puternică, încât era asurzitoare, iar eu și barca deveneam din ce în ce mai mici. Privindu-mă cum dispăream în acea întindere de apă neagră și nesfârșită, m-a cuprins teama, o teamă care te face să simți un gol în stomac, să ai impresia că sfârșitul îți este aproape.

De-a lungul anilor petrecuți în situații extreme a fost prima oară când îmi imaginam sau simțeam așa ceva. Nu trebuia să fii doctor în psihologie ca să știi că toate acele imagini reprezentau o viziune a morții.

Puternic tulburat, l-am auzit pe președinte punând receptorul jos și m-am întors cu fața la el.

— Urma să ne dai un răspuns, a zis el. Vei merge în Turcia?

— Când trebuie să plec? am întrebat eu repede.

N-avea rost să mă opun, n-avea rost să mă plâng. Cu sau fără premoniții, viața are felul ei de a te prinde în plasă. Ori o înfrunți, ori nu.

— Dimineață, a răspuns Șoptitorul. Vei acționa incognito, doar noi trei vom ști cine ești și care este misiunea ta.

— Vom avea nevoie de un nume, după care să te recunoaștem, a adăugat președintele. Ai vreo preferință?

Iahtul și oceanul trebuie să-mi fi rămas vii în minte, deoarece am rostit un singur cuvânt.

— Călătorul, am șoptit eu.

Șoptitorul și președintele s-au uitat unul la altul, ca să se asigure că nu exista nicio obiecție.

— E în regulă din punctul meu de vedere, a zis Șoptitorul.

— Da, se potrivește, a fost de acord și președintele. Așa rămâne atunci – Călătorul.

Capitolul 4

Când am părăsit Casa Albă era destul de târziu, iar traficul se degajase. Șoptitorul și cu mine ne aflam pe bancheta din spate a limuzinei guvernului și traversam orașul. Directorul arăta îngrozitor – fiecare oră nedormită își pusese amprenta și după douăzeci și două de ore de criză, fața lui era la fel de albă ca marmura unui mormânt.

Și ce era mai rău, noaptea nu se încheiase încă.

Deoarece doar noi trei cunoșteam adevăratul scop al misiunii mele – și cum niciunul nu avea vreo intenție să lărgească în mod voit cercul –, Șoptitorul se oferise deja să fie ofițerul meu de caz. Eu eram agentul din teren, iar el avea sarcina să mă „îndrume”. Ca în orice astfel de situație, trebuia să punem la punct o mulțime de detalii. Mi-am dat seama că ne îndreptam către biroul lui, ca să discutăm problema, planul fiind ca eu să urc la bordul unui avion comercial care zbura către Turcia în mai puțin de douăsprezece ore.

Mai devreme, după ce eu și cu președintele ne-am dat mâna, și el m-a rugat să-mi aleg un suvenir, fie o fotografie înrămată cu el sau un set de mingi de golf purtând însemnul Casei Albe – trebuie să recunosc că în circumstanțele date stătea bine cu simțul umorului –, Șoptitorul rămăsese în urmă, ca să poarte o discuție între patru ochi. Am fost introdus într-un birou gol unde se afla Vulpoiul argintiu și după cinci minute Șoptitorul și-a făcut apariția și am coborât împreună în garajul Casei Albe. Ca să micșorăm șansele de a fi văzut, am ales scările. Abia dacă am coborât vreo zece trepte, că Șoptitorul a început să sufle greu – era mult prea corpolent și reieșea clar că el și exercițiul fizic nu prea aveau multe în comun.

Sperasem că, odată aflați în mașină, vom pune la punct detaliile referitoare la legenda mea, însă de îndată ce i-a dat instrucțiuni șoferului și a ridicat geamul despărțitor el și-a verificat din nou mesajele din telefon și și-a scos din servietă aparatul de tensiune, care funcționa pe baterii.

Și-a suflecat mâneca, și-a petrecut cureaua pompei peste antebraț și a pornit aparatul. În timp ce pompa se dezumfla, el se uita la monitorul digital al tensiometrului. La fel am făcut și eu.

— Isuse! am zis eu. 165 cu 90… o să mori.

— Nu, nu – nu-i chiar așa de rău, a replicat el. Gândește-te cât ar fi de ridicată dacă aș vorbi ca un om normal.

Nu era genul de om glumeț și i-am apreciat efortul. A pus aparatul deoparte și s-a afundat și mai tare în banchetă. M-am gândit că avea nevoie de câteva minute ca să-și revină și am fost surprins când a privit pe fereastră și a început să vorbească.

— Este aniversarea mea, știi – mâine se vor împlini treizeci de ani de când m-am angajat în Agenție. Treizeci de ani și nici măcar o

singură zi de liniște. Dar așa stau lucrurile în branșa noastră, nu? întotdeauna lupți contra vreunui nenorocit.

Îi vedeam fața care se reflecta în sticlă. Arăta mult mai bătrân decât vârsta lui biologică și – în ciuda bravadei – cred că își făcea griji în legătură cu tensiunea arterială și cu alte probleme care i-ar putea afecta sănătatea.

— Trei căsătorii și patru copii pe care abia îi cunosc, a continuat el. Cu toate astea, am dus o viață plină de satisfacție în comparație cu alți bărbați. Însă aș fi un nebun să nu mă gândesc – oare faptele mele au avut vreo însemnătate? Tu nu vei avea problema asta, nu-i așa? m-a întrebat el, întorcându-se ca să mă privească. Dacă duci misiunea asta la bun sfârșit, lumea va vorbi și peste cincizeci de ani despre Călător.

Poate că-mi scapă mie ceva, însă astfel de lucruri nu mă prea impresionau. Niciodată nu m-au impresionat. Am ridicat din umeri.

S-a uitat din nou pe fereastră.

— Este adevărat, nu? Chiar nu te interesează, nu-i așa? Te invidiez – mi-aș dori să fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr. Mi-ar fi plăcut să am măcar o nenorocită de șansă, ca totul să capete importanță.

— Poți profita de ocazia asta, Dave. Ți-o ofer gratuit, am zis eu încet și m-am gândit că îl chema Dave, dar aproape nimeni nu își mai amintea numele lui. Pe mine mă sperie îngrozitor.

El a râs.

— Atunci, știi să te prefaci al naibii de bine. Am rămas singur cu președintele, ca să aflu ce părere are despre tine.

— M-am gândit eu.

— A fost impresionat, a zis că ești cel mai tare ticălos din câți a cunoscut.

— Atunci, trebuie să iasă mai des, am spus eu.

— Nu, a punctat Șoptitorul. M-am uitat la fața ta când ți-am spus despre variolă. Poate că asta este Apocalipsa – cei patru călăreți au urcat pe cai și sunt pe drum –, iar tu nu ai lăsat să se vadă nici emoția, nici panica, nici măcar *mirarea.*

— Este adevărat – cel puțin partea cu mirarea, oricum. Nu am fost mirat.

— Nu, nu. Oricine ar…

Începeam să mă enervez, eram furios că fusesem târât într-o viață din care nu mai doream să fac parte.

— Nu am fost mirat, am explicat eu pe un ton aspru, pentru că, spre deosebire de toți așa-zișii experți de la Washington, am fost atent.

— La ce? m-a întrebat el.

M-am uitat în față și am văzut că încetineam, din cauza traficului

care se formase.

— Ai fost vreodată la Berlin, Dave?

— La Berlin? Ce legătură are Berlinul?

Capitolul 5

Șoptitorul nu știa unde voiam să ajung, prin urmare, a hotărât să-mi facă jocul.

— Da, am fost la Berlin în anii ’80, chiar înainte să cadă Zidul, a răspuns el.

Trebuia să-mi fi amintit, desigur – pe vremea aceea era în CIA, șef de stație în cel mai fierbinte punct al Războiului Rece, în acele vremuri capitala spionajului.

— Îți mai aduci aminte de Bebelplatz, marea piață publică din fața catedralei?

— Nu, asta era în Berlinul de Est. Tipii din branșa mea nu prea se cățărau pe Zid.

A zâmbit, iar eu am avut impresia că îi făcea plăcere să-și amintească de vremurile apuse, când dușmanii erau sovieticii și toată lumea cunoștea regulile.

— La începuturile mele, am continuat eu, am fost trimis la biroul Diviziei din Berlin. De acolo m-am dus în Moscova și am avut întrevederea mea cu Călărețul valurilor…

S-a uitat lung la mine, dându-și seama că noi nu vorbiserăm niciodată despre asta.

— Strașnică treabă, a zis el. Și în centrul Moscovei, pe deasupra. Întotdeauna am fost de părere că ai nevoie de al naibii de mult curaj ca să faci asta.

— Mersi, am zis eu încet. Duminica obișnuiam să merg pe jos până în Bebelplatz. Nu pentru arhitectură, ci pentru răul care zăcea acolo.

— Ce rău? m-a întrebat el.

— În 1933, într-o noapte de mai, naziștii au condus o gloată cu torțe în piață și au jefuit biblioteca Universității Friedrich- Wilhelm. Patruzeci de mii de oameni au aclamat în timp ce ardeau peste douăzeci de mii de cărți scrise de autori evrei. Mulți ani mai târziu, în locul unde a ars focul a fost instalat un panou din sticlă. Este un fel de oglindă și dacă te apleci în față, poți vedea încăperea de dedesubt, care este albă, prevăzută de jos până sus cu rafturi simple…

— O bibliotecă goală? a întrebat Șoptitorul.

— Exact, am răspuns eu. O imagine a lumii în care am fi trăit dacă ar fi învins fanaticii.

— Este un monument comemorativ bun, a zis el, dând din cap. Mai bun decât o amărâtă de statuie.

M-am uitat prin parbriz – traficul începea să se decongestioneze.

— După câteva vizite în piață, am continuat eu, am observat că biblioteca goală nu era singurul lucru interesant. Măturătorul bătrân cu ochi umezi care mătura în piață duminică de duminică era fals.

— Cum ți-ai dat seama? m-a iscodit el, cu vădită curiozitate.

— Era ceva în neregulă cu povestea lui. Își făcea treaba mult prea conștiincios, iar salopeta lui cenușie era mult prea bine croită. În sfârșit, într-o zi l-am întrebat de ce mătura piața. Mi-a răspuns că avea șaptezeci de ani, că îi era greu să găsească o slujbă și că trebuia să-și câștige pâinea. Apoi a văzut expresia de pe chipul meu și nu s-a mai obosit să mă mintă. S-a așezat, și-a suflecat mâneca și mi-a arătat șapte cifre șterse, tatuate pe încheietura mâinii. Era evreu. Mi-a mai arătat un grup de bătrâni din generația lui. Toți erau îmbrăcați în costumele lor de duminică și ședeau pe niște scaune din apropiere, bucurându-se de soare. Mi-a precizat că erau nemți – și, ca majoritatea nemților, aceștia nu se schimbaseră, doar pierduseră. În adâncul sufletelor lor, a spus el, cântau în continuare vechile cântece. Mi-a mai spus că mătura piața ca ei să îl vadă și să știe că un evreu supraviețuise, că rasa lui nu fusese extirpată, că poporul lui *rezistase.* Piața reprezenta răzbunarea lui. Când era copil, piața fusese locul lui de joacă – mi-a zis că se afla acolo în seara în care au venit naziștii. Nu l-am crezut. Ce făcea un copil evreu de șapte ani într-un loc ca ăla? Apoi a arătat către vechea universitate și mi-a spus că tatăl lui fusese bibliotecar și că familia lui locuise în apartamentul din spatele biroului lui. La câțiva ani după focul de tabără gloata a venit după el și familia lui. Așa cum zicea și el, întotdeauna se întâmpla la fel – mai întâi dădeau foc cărților, apoi sfârșeau prin a da foc oamenilor. El a fost singurul supraviețuitor din familia lui. Părinții lui și cei patru frați își pierduseră viața. A trecut prin trei lagăre în decursul a cinci ani – toate lagăre ale morții, inclusiv Auschwitz. Deoarece era un miracol că supraviețuise, l-am întrebat dacă învățase ceva din experiența asta. El a râs. „Nimic *original,* a răspuns el. Moartea este îngrozitoare, suferința și mai cumplită, de obicei, majoritatea era compusă din nemernici – de ambele părți ale sârmei ghimpate.” Apoi a căzut pe gânduri o clipă. Experiența îl învățase un singur lucru. A concluzionat că învățase că atunci când milioane de oameni, un întreg sistem politic, nenumărați cetățeni care credeau în Dumnezeu îți spuneau că te vor omorî, *era bine să asculți.*

Șoptitorul s-a întors și s-a uitat la mine.

— La asta te refereai? Erai atent la fundamentaliștii musulmani.

— Da, am răspuns eu. Am auzit bombe explodând în ambasade, gloate strigând pentru vărsare de sânge, *mullahi* promulgând decrete de moarte, așa-ziși lideri încurajând în gura mare jihadul. Au ars cărți, Dave – în unele părți ale lumii islamice ura a ajuns la un nivel extrem de ridicat. Iar eu am fost atent la ei.

— Crezi că noi, cei din Washington, n-am fost atenți? a rostit el această întrebare cu calm.

Cândva am fost un spion de prim rang. Cred că, într-adevăr, voia

să știe.

— Poate cu mintea, dar nu și cu sufletul.

S-a întors și a privit pe geam. Începea să plouă. A tăcut mult timp, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva îi crescuse din nou tensiunea.

— Cred că ai dreptate, a zis el în cele din urmă. Bănuiesc că, la fel ca și evreii, am crezut în bunătatea oamenilor, însă nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla ceva cu adevărat. *La naiba,* acum chiar că ne-au atras atenția.

Am trecut prin niște porți electrice și ne-am oprit lângă o cabină de pază. De fapt, nu ne îndreptaserăm deloc înspre biroul Șoptitorului, ci spre casa lui.

Capitolul 6

Draperiile din biroul lui erau trase, însă după câteva ore am putut vedea printr-o crăpătură ploaia și luna roșie care răsărea. „Semn rău”, mi-am zis eu.

De obicei, eram destul de rațional ca să nu mă las influențat de astfel de lucruri, însă imaginea iahtului vechi pe o mare înspumată mă tulburase destul de tare. Era ca și când un colț al universului fusese ridicat, iar eu zăream drumul care se întindea în față. Trebuie să mă corectez – de fapt, nu era un drum, ci o înfundătură.

Din fericire, aveam prea multe de făcut ca să mă mai gândesc la asta. Ne aflam acasă la Șoptitor, deoarece el știa că în cazul unei misiuni secrete pericolul venea întotdeauna de la ai tăi. Mulți agenți secreți erau înclinați să bârfească, să facă presupuneri și comentarii nechibzuite. Prin urmare, Șoptitorul a apelat la un truc – ne-am ținut departe de birou și de flecărelile de acolo.

Moștenise casa de la tatăl lui, care fusese bancher, iar apoi senator. Era o clădire mare și frumoasă care ajunsese în Registrul Național al Locurilor Istorice. Prin urmare, ne-am stabilit sediul în biroul unei case care cândva aparținuse unei rude a Marthei Washington.

Datorită funcției pe care Șoptitorul o ocupa în guvern, mijloacele lui de comunicare erau la fel de sigure ca și cele de la Casa Albă: erau constant monitorizate împotriva microfoanelor și a altor intruziuni electronice și echipate cu o conexiune la internet, care făcea parte din Rețeaua Securizată de Comunicații a guvernului.

De îndată ce am intrat în birou, el și-a dat jos haina, a pus cafea în cafetieră și a început să facă o serie de exerciții de respirație. A spus că îl ajutau să-și țină sub control tensiunea arterială, însă nu l-am crezut – veteranul se scutura de rugina trecutului și își încorda mușchii pe care nu îi mai folosise de ani buni. David James McKinley – soț jalnic, tată absent, director al serviciilor secrete americane, un bărbat întristat pentru că nu își găsise un loc în panteon – mai bine s-ar fi întors în Berlin. A devenit operațional.

A chemat imediat secretari, asistenți speciali, consilieri executivi și doi operatori de telefonie – o duzină de oameni – pe care i-a instalat în diferite părți ale casei. Le-a spus tuturor că era interzis accesul în biroul lui, iar partea cea mai bună era că nimeni nu știa că mă aflam în clădire.

Odată biroul administrativ organizat, eu și cu Șoptitorul am început să punem la punct milioanele de detalii, acele lucruri de care depinde viața ta atunci când vânezi teroriști în sudul Turciei, o țară cu vecini rău-famați și aflată la mai puțin de o zi cu mașina de Irak și Siria. Cu toate că nu am discutat despre asta, amândoi știam ce

făceam cu adevărat – trimiteam un spion pe un teritoriu ostil.

La un interval de câteva minute mergea în biroul administrativ, ca să preia dosare și să atribuie sarcini. Bineînțeles că oamenii și-au dat seama că erau implicați în ceva de mare amploare, iar șeful lor a început să facă sugestii inteligente. Când s-a aflat vestea despre declanșatorul nuclear, oamenii implicați în anchetă au presupus imediat că luau parte la căutarea teroristului ce încerca să-l achiziționeze. Dave McKinley nu avea încredere în nimeni, deci nu era deloc de mirare că oamenii îl considerau cel mai bun ofițer de caz al generației lui.

În timp ce mă aflam în biroul prevăzut cu lambriuri am hotărât că cel mai potrivit loc pentru a începe căutările erau cabinele telefonice publice din centrul orașului Bodrum. Având în vedere informațiile pe care le dețineam, ele erau *singurul* loc de unde puteam începe. Deoarece compania de telefonie turcă Telco nu deținea o hartă viabilă cu respectivele cabine telefonice, Șoptitorul și cu mine am decis ca eu să acopăr suprafața de doisprezece kilometri pătrați pe jos.

L-a sunat pe șeful Agenției Naționale de Securitate și i-a cerut să îi trimită numaidecât prin e-mail o imagine prin satelit cu centrul orașului. În timp ce aștepta acest e-mail s-a dus în sufragerie, acolo unde fuseseră poziționați consilierii executivi. Le-a cerut să sune la CIA și să le spună că aveau la dispoziție șase ore ca să livreze un smartphone prevăzut cu o cameră foto digitală, cu sensibilitate sporită. Camera foto trebuia să fie compatibilă cu sistemul GPS intern al telefonului.

Ideea era să fac fotografii de bună calitate cu fiecare cabină telefonică din Bodrum folosindu-mă de telefon, dându-mă drept un turist care surprindea scene de viață din Centrul Vechi. Fotografiile urmau să fie descărcate imediat pe hartă, astfel încât să am poziționarea exactă a fiecărei cabine telefonice din zona vizată.

Undeva, pe acea listă, se afla și cabina pe care noi o căutam. Știam că o femeie intrase în ea în anumite zile și – în ambele ocazii, la lăsarea înserării – vorbise cu bărbatul pe care noi trebuia să-l prindem. În fundal se auzise zgomotul traficului, prin urmare, cabinele telefonice aflate în zonele pietonale erau excluse. Se mai auzise și muzică. Habar nu aveam de unde provenea – așteptam ca tehnicienii de la Agenția Națională de Securitate să încerce să o izoleze, să o amplifice și să o identifice.

Ca plan de anchetă, care se concentra pe cabine telefonice, nu era cine știe ce, aproape nimic – dacă planul ar fi fost un pacient, ai fi zis că era conectat la aparate –, însă, dintr-un punct de vedere, era suficient. Călătoria mea începuse.

Odată ce primul pas al anchetei fusese stabilit, Șoptitorul și cu mine am început să „țesem” legenda mea. Deoarece nu prea aveam

mult timp la dispoziție, am stabilit că voi merge în Turcia ca agent special FBI care se ocupa de crima de la Eastside Inn.

Însă varianta asta ridica unele probleme majore – de ce ancheta FBI o crimă în New York și de ce le luase atât de mult timp ca să intervină? Nu puteam intra în Turcia neinvitat – aveam nevoie de permisiunea guvernului lor –, apoi mai eram îngrijorați și de faptul că legătura dintre crimă și Bodrum și câteva cifre dintr-un număr de telefon ar putea părea cusută cu ață albă.

Pe urmă ne-a surâs norocul, sau cel puțin așa mi s-a părut. Ar fi trebuit să ne dăm seama, desigur.

Capitolul 7

În vreme ce ne străduiam să fabricăm o legendă credibilă, Șoptitorul a fost chemat în camera de zi. Acolo erau instalați cei doi asistenți speciali ai lui – amândoi deținând autorizație ca să acceseze majoritatea documentelor guvernamentale.

Șoptitorul a plecat să discute cu ei și s-a întors peste câteva minute cu un dosar care tocmai sosise de la Departamentul de Stat. Conținea un raport de zece paragrafe – scurt, schițat, frustrant – în legătură cu moartea unui cetățean american, survenită în urmă cu câteva zile în Bodrum.

Un tânăr murise, dar trebuie să recunosc că, oricât de groaznic suna, pentru noi, a fost o veste bună – o astfel de moarte putea garanta prezența autorizată a FBI-ului.

Șoptitorul mi-a întins dosarul și, deși numele victimei era scris în antet, nu i-am acordat importanță. Atenția mi-a fost captată de unul dintre paragrafele de mai jos – scria că prietenii și cunoștințele acestuia îi spuneau Dodge.

— Dodge? De ce Dodge? l-am întrebat eu pe Șoptitorul.

— Ca și mașina, a răspuns el. Tipul avea 28 de ani și era moștenitorul firmei de automobile – era miliardar. Bănuiesc că prietenii îi puteau spune fie Dodge, fie Lucky{23}.

— N-a fost chiar atât de norocos, am spus eu în timp ce citeam. Conform raportului, el și cu soția lui ocupau una dintre vilele situate pe vârfurile stâncoase din Bodrum – cunoscută ca The French House{24} – când fie a alunecat, fie a sărit, fie a fost împins de la treizeci de metri înălțime. Bărcile și scafandrii au avut nevoie de două ore ca să recupereze trupul din valurile agitate ale mării.

— Nu cred că va fi o înmormântare cu sicriul deschis, a zis Dave după ce ne-am uitat la fotografiile atașate și am pus dosarul deoparte.

Nu exista nicio dovadă și poate sunt înclinat să fac legături acolo unde nu există – trebuie să recunosc că agreez o teorie a conspirației bună la fel de mult ca oricare altul –, însă nu m-am putut abține să nu mă gândesc la o posibilă legătură între bucățica de hârtie găsită în sistemul de canalizare de la Eastside Inn și trupul mutilat al miliardarului.

— Ce părere ai? am întrebat eu, întorcându-mă către el. Este doar o coincidență sau există o legătură între cazul lui Dodge și femeia ucisă în Manhattan?

Dave citise dosarul despre cazul femeii când încercam să fabricăm o legendă pentru mine, prin urmare, era îndreptățit să își dea cu părerea.

— Aproape sigur, dar nu-mi pasă, a răspuns el. Ce mă interesează pe mine este că în urmă cu o oră încercam să construim

o legendă pentru tine. Acum ne-am trezit pe cap cu un miliardar american care a murit în circumstanțe suspicioase. Un american *cu relații…*

— De unde știi că are relații?

— Arată-mi o familie bogată care nu are relații.

— Nu există nicio familie – doar o soție, așa scrie în raport, am argumentat eu, făcând pe avocatul diavolului.

— Și ce dacă? Desigur, există mătuși, nași, avocați, un tutore. Îi voi pune pe oamenii mei să verifice. Având în vedere că este în joc un miliard de dolari, trebuie să fie cineva.

Avea dreptate, firește – crescând alături de Bill și de Grace, știam și eu lucrul ăsta.

— În regulă. Deci un tutore sau un avocat află că Dodge a murit. Ce urmează?

— Voi cere cuiva de la Departamentul de Stat să îl sune pe respectivul. Îi va spune că au unele nedumeriri în legătură cu moartea, însă au nevoie de cineva cu autoritate care să ceară ajutorul guvernului. Avocatul sau tutorele este de acord…

— Da, te cred și eu – trebuie să-și facă datoria, am adăugat eu.

— Oficialul de la Departamentul de Stat îi va sugera să sune la Casa Albă și să facă o cerere oficială, a continuat Șoptitorul. Secretarul general primește telefonul. Îi spune că înțelege – tutorele dorește o anchetă corespunzătoare. Este o țară străină, s-ar fi putut întâmpla orice. Și ce va face Casa Albă?

— Reprezentanții ei vor cere FBI-ului să trimită un agent special, ca să supravegheze ancheta.

— Întocmai, a confirmat Dave. Și iată și partea cea mai bună – Grosvenor îl poate suna personal pe președintele Turciei, ca să organizeze totul. Un miliard de dolari și un nume de familie aparținând unei mărci importante de automobile – *cu siguranță* va face asta.

Amândoi știam că, din acel moment, eu eram acel agent special FBI.

— Ce nume vrei? m-a întrebat Dave.

— Brodie Wilson, am răspuns eu.

— Cine-i ăsta?

Cunoștea procedura – voia să se asigure că, dacă în viitorul apropiat interogatoriul avea să devină cu adevărat dur, nu îmi voi uita numele.

— Un tip care-a murit. A fost partenerul de navigație al tatălui meu. Bill zicea că era cel mai priceput la mânuit vela.

Fără să-mi explic, m-am simțit brusc invadat de un val de tristețe.

Șoptitorul nu a observat, era prea ocupat să facă pe ofițerul de caz.

— În regulă. Te-ai născut în Long Island, navigai în fiecare

weekend, data de naștere este la fel cu a ta, cea mai apropiată rudă este mama ta văduvă – e bine?

Am încuviințat din cap, memorând datele. Ele erau pentru pașaport – un exemplar uzat cu multe vize pe care CIA avea să îl livreze în câteva ore. Dave ținea deja mâna pe telefon, cu intenția de a-i suna pe cei din camera de zi, din bucătărie și din sufragerie, ca să înceapă să organizeze totul și să pună la punct alte câteva detalii care urmau să transforme un nume fals într-o identitate adevărată.

Am profitat de ocazia asta ca să reflectez: odată aflat pe pământ turcesc, aveam nevoie de un intermediar, de un mijloc prin care să iau legătura cu Șoptitorul. Nu îl puteam suna direct – un agent FBI va stârni interesul versiunii turcești a Echelon, iar aceștia vor asculta, mai mult ca sigur, orice apel telefonic. Însă dacă investigam legătura dintre moartea lui Dodge și crima din Eastside Inn, atunci puteam să vorbesc în mod oficial cu detectivul de la omucideri care se ocupa de caz în New York.

Ideea mea era aceea ca Ben Bradley să fie „cutia noastră poștală” – să preia mesajele codificate și să le transmită de la unul la celălalt. De îndată ce Dave a terminat de vorbit la telefon i-am explicat ideea mea. Nu era convins.

— Cum ziceai că-l cheamă pe individul ăsta? a întrebat el.

— Bradley. Ben Bradley, am răspuns eu.

— Este de încredere?

Șoptitorul era complet epuizat, însă fața i s-a luminat când i-am povestit despre Turnurile Gemene și cum îl ajutase Bradley pe bărbatul invalid.

— Este patriot, am precizat eu.

— Șaizeci și șapte de etaje? a exclamat el mirat. Nu este patriot, ci un afurisit de atlet.

A ridicat receptorul și a aranjat ca agenții FBI să meargă și să-l ia de acasă.

Capitolul 8

Bradley dormea când a sunat telefonul. De două ori a lăsat robotul telefonic să răspundă, însă când sunetul ascuțit al interfonului a răsunat în tot apartamentul n-a avut de ales și s-a văzut nevoit să răspundă. O voce necunoscută din fața ușii de la intrarea în clădire i-a ordonat să răspundă naibii la telefon.

Cu Marcie lângă el, Bradley a ridicat receptorul. I s-a transmis că afară îl aștepta o mașină, pentru a ajunge numaidecât la sediul FBI din centru. A încercat să afle despre ce era vorba, dar individul de la capătul celălalt al firului a refuzat să-i spună.

După ce și-a tras pe el blugii și o bluză de trening – era ora două noaptea – a fost dus la aceeași clădire anostă pe care o vizitasem și eu cu câteva luni în urmă și escortat la etajul al unsprezecelea. Un agent în tura de noapte l-a condus într-o încăpere izolată fonic – înăuntru nu era decât un telefon securizat și un scaun –, apoi a ieșit, încuind ușa în urma lui. Telefonul a sunat, Bradley a ridicat receptorul și a auzit vocea mea la capătul celălalt al firului.

I-am spus că nu prea aveam mult timp la dispoziție, prin urmare, trebuia să asculte cu atenție.

— Sunt Brodie Wilson, agent special FBI. Ai înțeles?

Trebuie să-i acord credit lui Ben, deoarece a intrat imediat în joc.

I-am zis că în câteva ore urma să plec în Bodrum, apoi i-am povestit pe scurt despre moartea lui Dodge. M-a întrebat dacă avea vreo legătură cu femeia de la Eastside Inn, însă l-am întrerupt – ancheta aceea nu era grija noastră principală. I-am spus că îl voi suna din Turcia, că treaba lui era să asculte cu băgare de seamă și să transmită ce îi spuneam eu la un număr de telefon format din zece cifre, pe care urma să i-l dau.

— Să nu înregistrezi niciodată ce îți voi spune, indiferent de circumstanțe. Te vei folosi de memorie și de notițe, atât, am rostit eu, pe un ton mai aspru decât aș fi vrut, însă eram îngrijorat.

Varianta turcească a Echelon va ști dacă Ben folosește aparate de înregistrare și lucrul ăsta va declanșa alarma.

— S-ar putea să ți se ceară să-mi transmiți niște mesaje. Procedura va fi aceeași, ai înțeles? îți spun acum numărul format din zece cifre…

Eram pe la jumătatea numărului când Bradley m-a întrerupt.

— E greșit, a spus el.

— Nu este, am răspuns eu iritat, fiindcă eram la rândul meu frânt de oboseală.

— N-are cum să fie corect, Scott, adică Brodie, nu există prefixul ăsta.

— Ba da, există.

— Nu, crede-mă… a încercat el să mă combată, însă l-am oprit.

— Este un prefix, Ben! Doar că lumea nu-l cunoaște, ai înțeles? Nimeni nu-l cunoaște.

— Oh, a exclamat el, iar eu am continuat să i-l dictez.

Nu i-am dezvăluit, însă avea în momentul ăla numărul de telefon secret al directorului Agenției de Inteligență Națională a Statelor Unite, pe care îl cunoșteau doar cinci persoane, dintre care una era președintele.

Fără să știe, Ben intrase în horă.

Capitolul 9

În tot acest timp, Șoptitorul vorbise și el la telefon. Până am terminat eu de discutat cu Ben el pusese deja la punct o mulțime de detalii – totul, începând cu biletul de avion și cârdurile de credit și până la nimicuri care vor umple buzunarele lui Brodie Wilson.

Mai întâi de toate, printre obiectele care aveau să-i confere numelui meu o poveste credibilă era și un laptop vechi de patru ani, destul de uzat. Acesta va fi prevăzut cu un e-mail care va conține sute de mesaje vechi, atât legate de afaceri, cât și personale, precum și documente și fișiere descărcate, referitoare la cazuri vechi.

— Va trebui să le citești în avion și să încerci să te familiarizezi cu chestiile astea, a spus Dave. Concentrează-ți atenția asupra fișierului cu fotografiile de familie – ești divorțat, tată a doi sau trei copii, nu mai țin minte exact ce le-am spus. Poți să inventezi chestii despre vechi anchete, dar nu poți să faci același lucru când vine vorba despre familia ta, bineînțeles. Am zis că le ești credincios.

— Fișierele sunt criptate? am întrebat eu.

— Au parolă și un nivel scăzut de codificare, însă pot fi sparte destul de repede. M-am gândit că, dacă criptăm prea mult, ar ridica prea multe întrebări ciudate. Îți vor descărca și programul iTunes și vei primi un Mp3 player. Dar te avertizez – tocilarii din agenție au gusturi oribile în materie de muzică.

— Mersi. Probabil că va trebui să devin fan al rapului, am zis eu, iar atunci am auzit scrâșnetul roților pe pietrișul aleii și am bănuit că angajații biroului administrativ plecau acasă, deoarece își terminaseră treaba. Când va fi toată lumea pregătită? am întrebat eu.

— La șase dimineața. Cineva va aduce hainele, pașaportul și laptopul la cabina de pază, iar paznicul le va lăsa pentru tine în bucătărie.

Aranjase deja să folosesc camera pentru oaspeți și asta însemna că aveam la dispoziție două ore de somn înainte să mă pun din nou în mișcare. „Bine că există adrenalină”, mi-am spus eu.

— Taxiul va sosi chiar înainte de ora șapte dimineața, a continuat el. Am aranjat o întrevedere pentru tine înainte să te urci în avion. Angajații îți vor da toate detaliile.

Fața lui era desfigurată de oboseală și amândoi știam că nu se va putea trezi înainte ca eu să plec. Singurul lucru care a mai rămas de făcut a fost să ne luăm rămas-bun.

A luat toate notițele noastre, blocnotesurile și USB-urile portabile, le-a aruncat în șemineu și le-a dat foc. Sunt convins că nu exista în manual nicio secțiune referitoare la distrugerea materialelor secrete, dar, cel puțin, focul conferea încăperii un aer plăcut și alunga acele sentimente sumbre vizavi de ceea ce urma să se întâmple.

— Aș vrea să pot să fiu acolo, ca să-ți acopăr spatele, a zis el pe un ton sincer, mai ales când ești pus la zid. Dar nu voi fi.

— Nimeni nu va fi, am replicat eu.

— Aici ai dreptate – ești pe cont propriu.

Privirile noastre s-au întâlnit, iar eu m-am așteptat ca el să întindă mâna și să-mi ureze noroc, dar n-a făcut-o.

— Nu ești ca mine, ești diferit de orice alt agent pe care l-am cunoscut vreodată, Scott. Greutatea ta constă în inima ta, mi-a spus el.

M-am gândit o clipă la asta. Greutatea mea era în inima mea? Nimeni nu îmi mai spusese asta până atunci, însă părea să existe ceva adevăr în aceste vorbe.

— Simți lucrurile, poate, mai mult decât ar trebui, a spus el. Există circumstanțe în care asta ar putea să-ți îngreuneze situația.

S-a întors și a răscolit focul cu vătraiul. Nu-mi făcea plăcere să aud asta, dar avea tot dreptul să o spună – era ofițerul meu de caz.

— Dacă dintr-un motiv sau altul lucrurile scapă de sub control și ești convins că se va pune presiune asupra ta, nu aștepta prea mult – apasă butonul de evacuare.

— Să mă elimin singur, vrei să spui?

N-a răspuns, nu direct.

— Ai fost vreodată în Afganistan? a vrut el să știe.

— Nu, n-am fost.

— Ești norocos. Eu am stat câțiva ani în Kabul – în două rânduri. Britanicii au ajuns acolo cu o sută de ani înaintea noastră, dar lucrurile nu erau diferite. Aveau un cântec pe care îl cântau mereu:

Când ești rănit și părăsit pe câmpiile Afganistanului,
Și femeile vin să despice rămășițele
Înșfacă-ți pușca și zboară-ți creierii
Și înfățișează-te dinaintea lui Dumnezeu ca un soldat.

Apoi a ridicat din umeri, ca și când cuvintele nu ar fi avut o însemnătate.

— Deci, da, după cum spuneau și soldații englezi: „Înșfacă-ți pușca.” N-are rost să suferi, Scott, n-are rost să-ți prelungești agonia.

Atunci am știut, am fost sigur că fusese în arhivă și îmi citise dosarul.

Capitolul 10

Nu pot afirma că am dormit – după câteva ore de neliniște, în care am stat întins pe patul nedesfăcut din camera pentru oaspeți din casa Șoptitorului, m-am ridicat în primele ore ale dimineții. Auzisem mai devreme ușa din spate a casei deschizându-se, prin urmare, nu am fost surprins să găsesc pe colțarul din bucătărie obiectele fictive ce alcătuiau noua mea viață.

Am deschis geamantanul uzat – era un Samsonite pe care se presupunea că îl luasem cu mine de-a lungul anilor atât în vacanțele petrecute alături de familie, cât și în misiuni –, am pus restul obiectelor înăuntru și am urcat din nou în dormitor.

După ce am făcut un duș m-am uitat la hainele care îmi fuseseră aduse și am fost mulțumit să descopăr că aproape toate purtau etichetele magazinelor din New York. Marfă ireproșabilă. Am ales un costum pe care l-ar îmbrăca un agent special FBI în călătoria lui către un loc exotic. Cu alte cuvinte, m-am îmbrăcat ca și când aș fi mers la birou, dar am renunțat la cravată. Am verificat cârdurile de credit din portmoneul din piele, l-am pus în buzunarul interior al sacoului, apoi m-am uitat la pașaport.

La un moment dat, în timpul nopții precedente, Dave mi-a făcut o poză pe fundalul unui perete alb, pe care a trimis-o prin e-mail la sediul CIA din Langley. M-am uitat la poza inclusă în pașaportul uzat și trebuie să mărturisesc că specialiștii făcuseră o treabă bună folosind o versiune mult mai avansată a Photoshopului. Aveam o altă freză, iar în jurul ochilor, mai puține riduri. Eram eu, doar cu cinci ani mai tânăr.

Mi-am verificat încă o dată lucrurile, mi-am așezat hainele și articolele de toaletă în geantă, după care mi-am îndreptat atenția asupra bagajului de mână care îmi fusese trimis. Mi-am pus înăuntru documentele de călătorie, pașaportul, laptopul și o carte pe jumătate citită pe care mi-o dăduseră să o am cu mine în avion. M-am uitat la copertă și am zâmbit.

Presupun că cineva se gândise îndelung cu ce s-ar delecta un agent special FBI în timpul unui zbor lung și obositor și hotărâse că o lucrare serioasă care dezbătea probleme de criminalistică ar fi ideală. Era cartea mea. Trebuie să spun că eram încântat – nu pentru că eram vanitos, ci pentru că puteam da răspunsuri exacte în cazul în care aveam ghinionul ca vreun vameș să mă întrebe despre conținutul cărții.

Deasupra ei, am așezat pistolul meu Beretta de 9 mm, aflat în toc – procedură FBI standard – și cutia cu muniție care venise odată cu arma. Era primul obiect pe care trebuia să-l declar când treceam prin punctul de control al aeroportului, împreună cu documentul pe care îl

aveam în portmoneu și îmi dădea permisiunea de a purta arma asupra mea „în orice circumstanță”.

Am închis încet ușa și, îmbrăcat în hainele altcuiva, am părăsit casa în lumina slabă a zorilor de zi. Am trecut pe lângă paznicul aflat în cabina lui, însă acesta mi-a aruncat doar o privire, apoi s-a întors. Taxiul mă aștepta de partea cealaltă a porții electrice și, după ce mi-am aruncat geamantanul și bagajul de mână pe bancheta din spate, m-am urcat și eu în mașină.

Șoptitorul aranjase deja ca taxiul să mă ducă la întâlnire, însă eu hotărâsem să schimb planurile. I-am spus șoferului să o ia către Union Station și să mă lase la biroul de închirieri mașini. Voiam să încerc pașaportul, carnetul de șofer, cârdurile de credit, precum și alte acte din portmoneul lui Brodie Wilson. Era mai bine să descopăr dacă se strecurase vreo greșeală cât timp eram în DE și nu sub supraveghere, în aeroportul din Istanbul.

Totul a decurs bine și, peste câteva minute, introduceam în sistemul de navigare al vehiculului adresa unde trebuia să ajung la întâlnire, apoi am intrat în traficul dimineții.

Patruzeci de minute mai târziu am pătruns prin poarta unei ferme de cai, am străbătut o alee lungă și am oprit în fața unei case frumoase. Aproape imediat un bărbat a ieșit în întâmpinarea mea. Avea vreo optzeci de ani și trăia singur, înconjurat de hectare de pământ – soția lui murise în urmă cu zece ani, iar caii dispăruseră și ei de mult –, totuși el era bucuros să petreacă două ore cu mine, vorbindu-mi despre munca soției lui.

Câștigător al Premiului Nobel, fusese cândva cel mai bun virusolog din lume și făcuse parte din echipa care plănuise eradicarea variolei. I se spusese că eram un cercetător FBI care făcea o analiză a armelor biologice. Adevărul era că Dave dorea să acumulez cât mai multe cunoștințe în speranța că vreun mic detaliu sau vreo frântură de informație îmi vor fi de folos într-un moment-cheie. Era o tehnică de investigare bine cunoscută – se numea „a se agăța și de un fir de pai”.

Bătrânul a luat de pe rafturile din bibliotecă jurnale științifice legate frumos și blocnotesuri șterse conținând notițele pe care le scrisese în timpul cercetării. În timp ce citeam informațiile pe care mi le așezase în față l-am întrebat dacă cineva descoperise vreun leac pentru vreun tip de variolă.

El a râs – acel râset sec, iritat pe care îl au unii oameni în vârstă atunci când știu că nu mai au mult de trăit.

— După ce virusul a fost eradicat, știința și-a pierdut interesul – toți banii și cercetarea s-au concentrat asupra bolii SIDA, acolo se afla toată gloria. Nu a fost decernat niciun premiu, deoarece nu exista nicio nevoie stringentă și nu s-a descoperit niciun leac, pentru că nu

s-a făcut nicio cercetare, a răspuns el.

— Prin urmare, nu ne trebuie decât vreo șase infectați sinucigași și avem de-a face cu o catastrofă, am adăugat eu.

S-a uitat la mine, de parcă eram nebun.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Oameni-vectori? a zis el. La asta te referi? Ia spune-mi, cum vor ajunge acești infestați sinucigași aici – în căruțe cu roți din piatră?

— Ce vreți să spuneți?

— În urmă cu patru mii de ani, hitiții au trimis oameni infestați cu molimă în orașele dușmanilor – din câte știu, aceea a fost ultima dată când cineva a folosit oameni-vectori într-un război biologic.

O fi câștigat el un Premiu Nobel, însă povestea lui nu mi s-a părut potrivită.

— Nu, toate studiile guvernului se referă la oameni care sunt trimiși în țara…

A început să-și scuture furios capul care semăna cu un craniu.

— Asta în cazul guvernelor care habar n-au de nimic, a spus el. Până și soldaților britanici – care nu erau tocmai genii într-ale științei – le-a venit ideea să folosească bunuri contaminate, ca să-i radă de pe suprafața pământului pe băștinașii americani.

— Vă referiți la pături?

— Bineînțeles că mă refer la pături – proaspăt infestate cu variolă. Asta s-a întâmplat în urmă cu aproape trei sute de ani, iar lucrurile au evoluat mult de-atunci. Ai citit știrile? în fiecare săptămână apare câte o poveste despre mâncare otrăvită pentru animale adusă din China, pastă de dinți contrafăcută descoperită în bazinele portuare, mâncare pentru bebeluși importată și contaminată cu melamină. Iar astea sunt *accidente.* Imaginează-ți cât de ușor ar fi să faci toate astea în mod deliberat.

Și-a ridicat privirea, să vadă dacă eram atent – aveam impresia că bătuse toba mulți ani la rând, dar nimeni nu îl băgase în seamă.

— Continuați, am spus eu.

Vocea lui a devenit mai blândă, însă nu din cauza oboselii sau a vârstei înaintate, ci a resemnării.

— Vezi tu, am cumpărat tot ce se putea cumpăra în țara asta. Oare mai fabricăm ceva? Atunci când te bazezi prea mult pe importuri, nu mai există siguranță. Nu există siguranță în adevăratul sens al cuvântului. Cine naiba și-ar bate capul cu niște vectori? Nu sunt alarmist, ci om de știință, și îți spun că poți uita de ei. E vorba despre contaminare. Găsește ceva banal și trimite-ți agentul patogen în străinătate – noua versiune a păturilor. Așa ar proceda un dușman modern, inteligent.

Și-a trecut mâna peste creștetul capului care, cândva, fusese acoperit de păr.

— Sunt bătrân și am obosit, însă lucrul ăsta se va întâmpla, și se va întâmpla așa cum ți-am explicat. Un scriitor numit Robert Louis Stevenson a spus cândva: „Mai devreme sau mai târziu, vom trage cu toții ponoasele” și avea dreptate – așa că ocupă un loc și i-ați furculița, va sosi vremea când ne vom înfrupta.

Capitolul 11

Când am ajuns la ferma de cai eram încrezător. Credeam în rock'n'roll, în visul american și în egalitatea dintre oameni. Însă cel mai mult credeam în urmărirea generală a unui fugar arab și în faptul că sistemele de depistare a temperaturii corporale, aflate la fiecare graniță, vor împiedica o posibilă catastrofă.

Când am plecat mai aveam încredere în rock'n'roll, dar aproape deloc în celelalte. Bătrânul cu piele translucidă și fire nerăbdătoare mă convinsese că ceea ce el numea dușman modern, inteligent nu va fi niciodată prins arestând toți suspecții principali; și nici că vor exista vectori sinucigași.

În timp ce străbăteam aleea mărginită de copaci și mă îndreptam către Aeroportul Național, mi-am dat seama că vânam un nou gen de terorist. Am prevăzut viitorul și am știut că vremea fundamentaliștilor și a fanaticilor apusese. În urma lor se năștea o nouă generație, iar bărbatul cu variola – cult și priceput într-ale tehnologiei – era, probabil, deschizătorul de drum. Sălbaticii cu bombe legate la brâu și avioanele de pasageri transformate în rachete păreau expirate. Individul ăsta era rapid. Să presupunem că acționa solo. Dacă o făcuse de unul singur, atunci realizarea lui era cu atât mai uluitoare.

Nimănui nu-i place să creadă că și-a găsit un adversar pe măsură, mai ales unui agent secret ales și pregătit să fie cel mai bun pe câmpul de luptă, însă asta era teama mea cea mai mare când am ajuns la aeroport. Și trebuie să mărturisesc că, pe măsură ce Sarazinul și cu mine ne-am apropiat unul de celălalt în săptămânile următoare, nu am întrezărit nicio speranță să scap de acest sentiment. Putea fi sclipitor în orice domeniu și-ar fi ales să urmeze.

Așadar, cuprins de această stare de spirit sumbră, am predat mașina închiriată, am trecut prin punctul de control și m-am urcat în avionul care zbura către aeroportul La Guardia din New York. De acolo am luat un taxi către JFK – eram un agent cu drepturi depline, care sosea ca orice alt agent federal adevărat la biroul din Manhattan – și am ajuns cu douăzeci de minute înainte ca avionul de Istanbul să decoleze.

În următoarele șase ore m-am concentrat asupra e-mailurilor, a fotografiilor și a notițelor care formau scheletul vieții lui Brodie Wilson. După ce am învelit scheletul – dându-le nume copiilor mei, conferindu-le date de naștere pe care le-aș fi ținut minte și dacă aș fi fost torturat, ascultând muzica aceea îngrozitoare încărcată pe Mp3 player –, doar atunci am închis computerul și mi-am lăsat scaunul pe spate.

Nu aveam de gând să dorm. Voiam să mă gândesc la celălalt lucru care mă frământa: conținutul dosarului meu.

Capitolul 12

Am văzut bărbați atât de înspăimântați, încât au făcut pe ei. Am văzut bărbați care înainte să moară au avut erecție. Însă n-am văzut decât un singur bărbat care, din cauza terorii, a avut parte de amândouă.

E vorba despre un prizonier din Khun Yuam, închisoarea neagră a CIA-ului, ascunsă în jungla nemiloasă care se întinde de-a lungul graniței dintre Thailanda și Birmania. După cum am spus, am fost acolo pe vremea când eram tânăr, deoarece unul dintre paznici murise în circumstanțe suspecte și, având în vedere natura practicilor oculte desfășurate între zidurile sale și valoarea prizonierilor, orice moarte neobișnuită trebuia investigată. Aceea era treaba mea, oricât de necopt și de novice eram.

Paznicul militar care murise – un american de origine letonă căruia i se spunea Smokey Joe – era un tip antipatic, genul de individ care mai întâi ți-ar rupe brațul, apoi te-ar trânti la pământ pentru că nu ai salutat. Fusese găsit pe fundul unui râu învolburat și chiar dacă făptașul se străduise să facă să pară că Joe căzuse de pe un pod mobil dărăpănat, nu m-am lăsat păcălit.

Am ales un anchetator CIA din personalul închisorii, deoarece era cam de aceeași talie cu Smokey Joe, și fără să-i dau detalii l-am rugat să mă însoțească până la pod. Ni s-au mai alăturat o duzină de colegi de-ai lui și un număr și mai mare de paznici, toți așteptându-se să-mi expun teoria referitoare la ceea ce se întâmplase. Cert e că aveam la mine un cordon elastic lung. Prea preocupat să nu se facă de rușine în fața colegilor lui, tipul de la CIA nu a obiectat când i-am legat un capăt al coardei în jurul gleznei, iar celălalt de o consolă groasă din lemn, și i-am spus să sară.

De cinci ori l-am făcut fie să sară, fie cineva să simuleze că îl împinge, după care am stabilit repede două lucruri: în astfel de circumstanțe era imposibil ca Smokey Joe să fi lăsat dâra de sânge pe care o descoperisem pe unul dintre bolovanii de jos, și al doilea, anchetatorul nu prea avea curaj când venea vorba să sară cu o coardă improvizată.

Pata de sânge arăta că paznicul trebuie să fi fost azvârlit de pe punte cu capul în jos și, având în vedere statura lui, ar fi fost nevoie de doi bărbați. N-a fost greu să restrâng cercul de suspecți – podul era folosit doar de paznicii închisorii, care mergeau să cumpere băutură ieftină de la niște contrabandiști ce își aveau tabăra lângă graniță, sau de transportatorii de opiu, care încercau să evite patrulele militare de pe autostradă. Am optat pentru a doua variantă.

Câteva zile mai târziu m-am ascuns sub o râpă stâncoasă de lângă pod, împreună cu șase soldați ai Forțelor Speciale, detașați pe

lângă CIA. Chiar înainte de lăsarea întunericului am auzit pe cineva apropiindu-se – un tip dur care, după trăsăturile feței, părea un om al muntelui. Era desculț și cu bustul gol, iar de-a lungul coastelor prezenta o cicatrice lăsată, probabil, de o macetă. Pe umăr purta o pușcă de vânătoare M16 și un rucsac murdar cu Mickey Mouse. Fără îndoială, înăuntru căra bucăți de opiu cu denumirea No2 învelite în cârpe, care aveau să ajungă pe străzile din America și din Europa.

Printre dinții lui pătați, fluiera o melodie a lui Elton John când soldații Forțelor Speciale au sărit pe el. *Crocodile Rock* i s-a oprit în gât, pușca i-a căzut de pe umăr, n-a avut timp să-și scoată maceta cu tăiș lung și s-a holbat la mine cu un amestec de sfidare și de ură. La două minute după ce a început să pretexteze că folosea acest drum doar rareori și că în urmă cu o săptămână se afla în Chiang Mai, mi-am dat seama că mințea.

Am hotărât să-l duc la închisoarea cenușie, gândindu-mă că, dacă va sta închis câteva zile în carceră, se va răzgândi și va coopera. Tipii de la CIA – aproape toți îl plăcuseră pe Smokey Joe, pentru că era dispus să bată prizonierii fără să fie rugat de două ori – erau de altă părere. Nu aveau chef nici să-și piardă timpul cu interogarea prizonierului, nici să-l întrebe pe tânărul de la Divizie dacă le dădea voie să preia interogatoriul.

Hotărând să se folosească de ceea ce manualele lor numeau tehnici avansate de interogare, aceștia au umplut cu apă o cadă din beton aflată într-un colț al spitalului închisorii. Când apa mai avea puțin și dădea peste margini, doi paznici l-au adus pe transportator – legat la ochi și cu cătușe la mâini și la picioare.

Aproape imediat mi-am dorit să le fi spus tipilor de la agenție că ăsta era cazul meu și să se întoarcă naibii în cuștile lor. Poți să îți spui, firește, că regulile vieții sunt diferite atunci când aperi interesul național, însă cazul de față nu avea nimic de-a face cu asta. Când privesc în urmă cred că eram intimidat sau doar voiam să fac parte din echipă – „psihologia grupului mic”, cum ar spune experții. Indiferent ce o fi fost, n-am spus nimic, spre rușinea mea.

Doar în lenjeria de corp jerpelită și legat la ochi, transportatorul habar nu avea unde se afla sau ce se întâmpla, prin urmare, era deja cuprins de panică atunci când aceștia l-au legat cu fața în sus de o scândură lungă și l-au ridicat de jos.

Patru dintre ei – evident, experimentați în aplicarea acestei tehnici – au dus scândura până deasupra căzii și au înclinat-o, astfel încât, cu excepția gurii și a nasului, capul lui să ajungă în apă. A încercat în zadar să se împotrivească și, după respirația lui întretăiată, era limpede că se aștepta ca în orice clipă să fie coborât din nou câțiva centimetri și să se înece.

Alți doi anchetatori s-au așezat de o parte și de cealaltă a trupului

care se zvârcolea. Unul i-a acoperit gura și nasul cu un prosop și, odată ce l-a fixat bine, celălalt a început să toarne apă pe el dintr-o găleată mare.

N-a durat decât o clipă până când lichidul s-a îmbibat în material, apoi a început să se prelingă pe gâtul înclinat al transportatorului. Apa care îi pătrunsese în trahee combinată cu senzația pe care ți-o dă un val care te izbește în față l-au făcut să creadă că fusese cufundat în apă și că se îneca. Reflexul necontrolat de vomă s-a declanșat instantaneu în timp ce el se zbătea să împiedice apa să îi pătrundă în plămâni…

Iar apa curgea neîncetat! Senzația de înec s-a transformat în teroare, iar reflexul de vomă, în spasme neîntrerupte. Aceștia și-au continuat treaba până când transportatorul a avut erecție – se putea observa clar prin lenjeria lui intimă – și apoi a defecat în apă.

Bărbații au început să râdă, însă eu mă holbam la el – mă simțeam rușinat și insultat, trăind fiecare spasm, de parcă eu eram legat de scândură. Unii oameni spun că mila este cea mai pură formă de iubire, deoarece nu așteaptă și nu cere nimic în schimb. Nu știu dacă milă a fost ceea ce am simțit în acea zi pentru transportatorul de droguri thailandez, dar pot afirma cu mâna pe inimă că nu mai văzusem niciodată pe nimeni atât de înspăimântat. Nu îmi puteam lua gândul de la faptul că, probabil, era un om mai bun decât mulți alții – gura uscată, inima care bătea să-mi sară din piept și transpirația care îmi acoperea trupul îmi spuneau că nu aș fi rezistat nici pe jumătate cât o făcuse Joe. Mi s-a făcut rău.

Agenții s-au oprit. I-au îndepărtat prosopul de pe față și, lăsându-l în continuare legat la ochi, l-au întrebat dacă era pregătit să vorbească. Prea bulversat ca să poată rosti vreun cuvânt, luptându-se să-și recapete răsuflarea și încercând să rupă legăturile cu mâinile lui spasmodice, el n-a spus nimic. Șeful CIA le-a zis oamenilor lui să pună la loc prosopul și să-și continue treaba.

Atunci mi-am recăpătat glasul.

— Opriți-vă imediat sau veți fi puși toți sub acuzare! am strigat eu, încercând să par cât mai rece și mai nemilos cu putință.

Aceștia s-au uitat la mine, făcându-mi ochi dulci. Atunci mi-am dat seama că nu aveam de ales – fie ieșeam învingător, fie eram „dezbrăcat” de ceea ce mai rămăsese din cariera mea.

— Aș putea susține că este o anchetă referitoare la un incident critic, dacă sunteți de acord. Vreți să explicați ce legătură are individul ăsta cu securitatea națională? Kramer, poate vrei să începi tu?

După o clipă, care mi-a părut că a durat un an, șeful lor, Kramer, le-a ordonat să-i ia prosopul de pe față și să îi scoată legătoarea de la ochi. Transportatorul de droguri s-a uitat la mine, acest dur cu tăieturi de macetă care, probabil, credea că putea îndura orice fel de durere,

și mi s-a părut vrednic de milă când i-am văzut recunoștința din priviri.

— Ești pregătit să ne spui ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

A dat afirmativ din cap, însă mâinile îi tremurau îngrozitor – îl distruseseră, asta era sigur. Doi ani mai târziu, când cei de la CIA l-au torturat cu apă pe Khalid Sheikh Mohammad – comandantul militar al Al-Qaeda – acesta a stabilit un nou record, rezistând două minute și jumătate. Curierul rezistase douăzeci și nouă de secunde, un timp obișnuit.

De îndată ce a fost dezlegat de pe scândură și aruncat pe jos, el ne-a zis că fusese pe pod împreună cu doi frați. Aceștia se ocupau de laboratorul de opiu din munți, de unde proveneau drogurile, și tot ei hotărâseră să îl transforme pe Smokey Joe într-un om-suliță. Curierul a spus că nici măcar nu s-a atins de bărbat, iar eu am avut sentimentul că spunea adevărul.

El ne-a explicat că paznicul câștiga bani frumoși de la transportatorii de droguri care traversau râul: acesta transformase podul dărăpănat în primul drum cu taxă din Thailanda. La început se mulțumea doar să despacheteze bucățile de No2 și să își ia și el câteva lame din conținut – composta biletul, ca să spunem așa. Pe acestea le dădea contrabandiștilor în schimbul băuturii pe care o vindea, apoi, la închisoare. Bineînțeles că a devenit lacom, iar lamele s-au transformat în bucăți mari – atât de mari, încât cei doi frați au hotărât că un drum cu taxă nu era benefic pentru economia zonei de nord a Thailandei.

Descoperisem adevărul și, cu toate că nu avea să existe un raport asupra incidentului critic, tot trebuia să trimitem superiorilor noștri versiunea proprie referitoare la caz. Sunt convins că în raportul lor agenții CIA scriseseră că nu făcuseră abuz de forță, în timp ce în al meu apărea exact opusul, desigur. Povestea s-ar fi încheiat – cui din comunitatea de spionaj i-ar fi păsat de un transportator de droguri thailandez? — dacă în raportul CIA nu ar fi existat un paragraf pe care nu aveam cum să îl contest.

Kramer relatase că citise teama pe fața mea, că îmi fusese într-atât de milă de tipul respectiv, încât rămăsesem nemișcat, cu corpul acoperit de transpirație. Se poate chiar să se fi îndoit de curajul meu și să nu mă fi considerat potrivit pentru munca în prima linie. În felul lui credea, poate, că greutatea mea zăcea în inima mea.

Șoptitorul trebuie să fi citit acest raport când a cerut să i se aducă din arhivă dosarul meu. Am avut mulți ani la dispoziție să-mi analizez slăbiciunile și trebuie să mărturisesc că ceea ce mi-a spus Dave înainte să plec era adevărat – n-avea rost să-mi prelungesc agonia. Trebuia să-i pun capăt repede.

Am privit pe geam și am văzut fâșia lată a Bosforului și domurile minunatelor moschei din Istanbul. Roțile au atins solul și au rămas

lipite de pistă. Ajunsesem în Turcia.

Avioane vechi de pasageri aterizau pe pistele altui aeroport – cel din Islamabad, capitala Pakistanului. Sarazinul străbătuse autostrada transafgană până în Kabul, trezindu-se într-un altfel de iad – orașul afgan era înțesat cu trupe ale Statelor Unite și ale Coaliției și bântuit de amenințarea continuă a sinucigașilor cu bombă.

După o zi de rugăciune și de nesomn străbătuse drumul bătut de invadatori până la granița pakistaneză, o trecuse împreună cu alți călători, apoi o luase prin Penshawar către Islamabad.

Zborul spre Beirut era seara târziu – toată zborurile care plecau din Pakistan erau târzii însă lui nu îi păsa. Se afla în siguranță. Dacă americanii sau australienii sau cine or fi fost cei care fuseseră cât pe ce să-l prindă în satul părăsit ar fi reușit să-i descopere identitatea, ar fi fost săltat în momentul în care își arătase pașaportul la punctul de control.

În schimb, nu a fost decât o situație obișnuită – verificarea superficială a pașaportului, o privire aruncată biletului, iar apoi flecăreala obligatorie în timp ce angajatul de la ghișeu aștepta bacșișul ca să confirme că bagajele de cală erau trimise în Beirut și nu în Moscova. A plătit mita și s-a îndreptat către terminal. Bărbați în uniforme, înarmați până în dinți, se aflau peste tot, însă nu exista un sistem de securitate propriu-zis: de obicei, erau prea multe arme și prea puțină inteligență.

A urcat la bord, a zburat până în Beirut, s-a întors în apartamentul lui sărăcăcios din El-Mina și s-a pus pe treabă.

Demisionase de la spitalul local cu câteva luni în urmă, dar, înainte să plece, făcuse o incursiune prin magazia dezordonată a acestuia și luase două costume albe de protecție împotriva atacurilor biologice, regulatoare de aer, o cutie care conținea zece mii de sticluțe pe care le comandase special pentru planurile lui și un registru al spitalului cu etichete de livrare oficiale.

Ținuse toate lucrurile astea în garajul lui. Purtând unul dintre costume și un tub de oxigen, s-a apucat să fabrice o cantitate cât mai mare de virus. Poate ca urmare a rezultatelor spectaculoase din Hindu Kush sau a experienței pe care o acumulase, procesul s-a desfășurat mult mai repede decât se așteptase.

Manipulând zi de zi rezervoare farmaceutice mari, crease un fel de reactor biologic improvizat. A transferat virusul mortal în sticluțe, a fixat capacele de cauciuc cu ajutorul unui aparat special cumpărat în acest scop și le-a așezat în niște frigidere industriale achiziționate la mâna a doua din Beirut.

Când linia lui de producție era aproape de sfârșit, și-a luat o zi liberă, s-a dus în Beirut și a stat la coadă timp de două ore ca să cumpere un telefon mobil recent scos pe piață, cel ce apărea într-un

film de la Hollywood și pe care toți tinerii păreau să și-l dorească. A plătit în numerar, apoi a mers pe jos câțiva kilometri și a cumpărat o cartelă de telefon prepay pe care o putea folosi timp de un an. Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să îl împacheteze sub formă de cadou.

Vinerea următoare, după rugăciune, i-a oferit cadoul unui alt membru al congregației – un adolescent cu care se împrietenise la scurt timp după ce sosise în oraș. Băiatul îi amintea Sarazinului de el când era la aceeași vârstă – orfan de tată, extrem de credincios și plin de dorințe arzătoare în privința răspândirii islamului.

Puștiul era atât de sărac, încât atunci când a rupt hârtia de împachetat și a văzut cadoul a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă că era al lui. Doctorul i-a explicat că urma să plece din El-Mina ca să muncească și să își construiască o nouă viață într-una dintre comunitățile musulmane din Europa, aflată în plină dezvoltare. Telefonul era un cadou de rămas-bun, iar în schimb, îi cerea tânărului să-i facă o favoare.

— După ce îmi voi găsi o locuință, te voi suna pe acest telefon, îți voi trimite o cheie și te voi ruga să deschizi ușa garajului meu pentru un curier din Beirut care va veni să ridice niște cutii. Ai înțeles?

Băiatul a încuviințat din cap și a repetat întocmai instrucțiunile. Bărbații – chiar și cei tineri – din lumea musulmană iau mult mai în serios obligațiile legate de o prietenie decât omologii lor din Occident, iar Sarazinul era sigur că tânărul îi va urma întocmai instrucțiunile. Cu lacrimi în ochi și nebănuind că din momentul ăla făcea parte dintr-o conspirație, adolescentul și-a desfăcut brațele și l-a îmbrățișat pe doctor, un om pe care și l-ar fi dorit ca tată.

Sarazinul s-a îndepărtat fără să privească înapoi. Vorbise deja cu curierul din Beirut – care venea de două ori pe săptămână cu camionul frigorific la spital, ca să ridice sau să livreze sânge și medicamente. Îi spusese că în garaj avea niște cutii cu produse medicale care trebuia să-i fie trimise și i-a cerut să aștepte până îl va suna el.

După ce a făcut toate aranjamentele, s-a întors la apartamentul lui și a intrat în garaj. Aparatul de fragmentare a genei, costumele de protecție și celelalte echipamente dispăruseră deja, fuseseră zdrobite, arse și transformate într-un morman de nerecunoscut, pe care l-a transportat cu remorca mașinii până la groapa de gunoi din partea locului. A așezat sticluțele sigilate care conțineau virusul în cutii, pe care a lipit etichetele de livrare oficiale ale spitalului, iar în spațiul liber adecvat a scris „vaccin expirat”. Nu cunoștea încă adresa exactă unde urmau să fie livrate, însă conta pe băiatul cu mobilul să o completeze la momentul potrivit.

A așezat cutiile în frigider, a încuiat ușa garajului și a urcat în

apartament. Plin de transpirație, a început să împacheteze cele câteva lucruri la care ținea – fotografii, suvenire și mici amintiri cu soția și fiul lui – într-o ladă care urma să ajungă într-un dulap de depozitare pe care îl închiriase în Beirut. Era aproape pe sfârșite când trei bărbați de la o instituție filantropică locală au venit cu un camion să ia patul, biroul și alte câteva bunuri gospodărești. Odată lucrurile încărcate, a rămas singur în apartamentul gol.

A verificat pentru ultima oară cele două încăperi – petrecuse acolo câțiva ani buni, fructuoși. Dar și singuratici. Existau momente când îi era atât de dor de soția și de fiul lui, încât aproape că îl durea, însă, privind în urmă, poate era mai bine că lucrurile evoluaseră astfel. Nu, *cu siguranță,* era mai bine. Era voia lui Allah.

A stabilit o dată, știută doar de el, pentru uciderea lentă a Americii. O dată care va rămâne în istorie mult timp după dispariția lui. Data era 12 octombrie, Ziua lui Columb, ziua în care europenii au descoperit America și care a reprezentat începutul problemelor reale în lume.

Ce potrivire, s-a gândit el cu satisfacție, că viitoarele generații vor marca aceeași dată ca reprezentând începutul declinului dușmanului îndepărtat.

Muncise din greu, dar dacă voia să respecte termenul impus, nu mai avea timp de pierdut. A ieșit pe ușă, a încuiat-o cu cheia și s-a îndreptat către Germania.

Capitolul 14

Am trecut de Departamentul turc de Imigrări fără probleme și, când am ajuns în locul de unde trebuia să-mi iau bagajele, geamantanul meu Samsonite era deja pe banda rulantă. Când m-am dus să-l iau am observat că niciunul dintre bagajele din zborul meu nu sosise încă și mi-am dat seama ce se întâmplase – al meu fusese descărcat primul și trimis la biroul MIT[25] din aeroport, serviciile secrete turce, pentru a fi inspectat și fotografiat.

Nu m-am simțit jignit, se presupunea că eram un ofițer autorizat al unei autorități străine și era de înțeles să îi intereseze persoana mea, dar – pentru numele lui Dumnezeu – nu puteau măcar să se fi comportat ca niște profesioniști și să îl trimită pe bandă odată cu celelalte bagaje din zborul meu? M-am uitat în jur, însă nu am văzut pe nimeni care să pară să mă fi luat în vizor. Probabil, se aflau într-o încăpere de deasupra și mă urmăreau pe una dintre camerele lor cu circuit închis.

Am trecut pe la vamă nestingherit, m-am trezit în mijlocul șoferilor de taxi care încercau să-și atragă clienții și am găsit autobuzul ce făcea transferul până la terminalul unde se efectuau zborurile interne. Comparativ cu acesta, terminalul zborurilor internaționale părea pustiu – locul era plin de bărbați ce cărau în spate samovare mari din bronz din care vindeau ceai de mere, de standuri improvizate, unde se vindeau produse de patiserie glazurate, și de indivizi care prăjeau alune pe grătare cu cărbuni. Lăsând deoparte faptul că erau aproape 38°C, căldura te izbea ca un val, iar pompierilor le-ar fi trebuit o săptămână ca să străbată traficul.

M-am așezat la coada din fața ghișeului companiei de zbor turce, înaintând centimetru cu centimetru, până când am ajuns față în față cu o tânără care purta bijuterii masive din aur, prea mult machiaj și o eșarfa subțire pe cap – conform islamului, aceasta reprezenta perioada de glorie a femeii. Mi-a luat valiza, apoi biletul, dându-mi, în schimb, un tichet de îmbarcare și pe urmă mi-a arătat direcția în care se afla poarta.

Coada de la punctul de control se întindea pe câteva sute de metri, însă am reușit să mă eschivez apropiindu-mă de unul dintre supraveghetori și spunându-i, în engleză și în cele câteva cuvinte turcești pe care le știam, că aveam asupra mea o armă. Am fost repede escortat într-un birou fără ferestre, unde cinci bărbați îmbrăcați în costum, care fumau din greu, mi-au cercetat pașaportul, insigna agenției, precum și alte documente, inclusiv o copie a scrisorii pe care Casa Albă o trimisese președintelui Turciei și în care îi mulțumea pentru ajutorul acordat FBI-ului „în această tristă și nefericită afacere”.

Documentul a avut efectul scontat. Doi dintre ei au cerut o mașină de golf și au ordonat să fiu condus la poarta Milas-Bodrum. Am fost primul pasager sosit acolo și, având în vedere că mai era o oră până la decolare, îmi propusesem să deschid laptopul și să continui studierea cazurilor anterioare, însă nu s-a întâmplat așa.

De îndată ce m-am așezat, mi-am aruncat privirea la ecranul televizorului care atârna din tavan. Era pornit pe un canal turc de știri și arăta imagini din niște munți din Afganistan. M-am gândit că era doar o altă poveste despre războiul interminabil și am vrut să-mi iau privirea, moment în care au arătat diagrama unei valize și a componentelor necesare pentru a construi o bombă murdară.

Atunci am știut că Șoptitorul a lăsat să scape povestea cum că Sarazinul încerca să cumpere plutoniu 210 și, deși nu aveam dovezi clare, era sigur că o făcuse ca să coincidă cu sosirea mea în Turcia. Nu e de mirare că agenții MIT de la sosiri internaționale fuseseră atât de neglijenți cu geamantanul meu – cu siguranță, atenția le fusese distrasă de cea mai importantă știre din ultimii ani referitoare la terorismul internațional. Am zâmbit admirativ, asta era definiția unui ofițer de caz bun – să orchestreze o diversiune perfectă, pentru a abate atenția de la omul lui.

M-am ridicat, m-am dus la femeia de la pupitru și am între- bat-o dacă îmi putea împrumuta telecomanda televizorului, în următoarea oră – timp în care zona de așteptare a început să se umple cu pasageri – am schimbat canalele: BBC, CNN, MSNBC, Al Jazeera, SkyNews, Bloomberg și alte câteva canale de știri în engleză – în căutarea materialului despre declanșatorul nuclear. Ca de obicei, era aceeași informație scurtă difuzată neîncetat, însă, din când în când, mai era adăugată o părticică nouă, astfel încât prezentatorii de știri și experții să poată comenta: mai mult de două mii de agenți secreți aveau să fie trimiși în Afganistan și în Pakistan; guvernele din Arabia Saudită, Iran și Yemen garantaseră cooperarea lor; Casa Albă a anunțat că președintele se va adresa poporului.

Eram nerăbdător să aud ce avea de spus Grosvenor, dar tocmai când reprezentanții presei s-au ridicat în picioare, iar camera de filmat l-a surprins pe acesta apropiindu-se de pupitru, cei din aeroport au făcut un ultim apel pentru zborul meu.

Am predat telecomanda, am traversat pasarela, m-am așezat pe locul meu și cincizeci de minute mai târziu am zărit apele turcoaz ale Mării Egee – probabil, cea mai frumoasă întindere de apă din întreaga lume – în timp ce zburam în cercuri largi, înainte să aterizăm pe aeroportul Milas. Se afla la o distanță de 40 de kilometri de Bodrum și, după ce mi-am recuperat bagajul – de data asta nu a fost niciun agent MIT care să îmi ofere ajutor – am ajuns la biroul de închiriat mașini.

A durat o veșnicie. Computerele nu păreau să fi ajuns până în Turcia – toate documentele trebuia completate cu mâna, după care copiile au fost împărțite la diferite birouri. Într-un sfârșit, un Fiat cu patru uși a fost adus în fața intrării și, după ce eu și cu doi angajați ai biroului am reușit să trecem pe sistemul de navigare în engleză, am ieșit din aeroport și am luat drumul care ducea către Bodrum. Din cauza traficului, nu am reușit să avansez prea mult și când am ajuns, în cele din urmă, pe o porțiune mai înaltă am văzut și care era motivul – în față se afla un convoi alcătuit din tiruri vopsite în culori țipătoare și mașini cu platformă. Sosea circul în oraș – la propriu vorbind.

Și nu era un spectacol de bâlci, ci era Circul de stat al Turciei care avea în componența lui, după cum apărea și pe afișul lipit pe unul dintre vehicule, „o sută de saltimbanci, optzeci de acrobați și patru îmblânzitori de șerpi". Din fericire, la marginea orașului Milas, convoiul a ieșit pe un teren extravilan unde urma să-și ridice cortul, traficul s-a decongestionat, iar eu am apăsat pe accelerație.

După opt kilometri am coborât geamul și am lăsat briza plăcută să mă mângâie, să mă învăluie cu mirosul pădurilor de pin și cu promisiunea unei alte misiuni fatale. Da, renunțasem de mult la meseria asta și îmi era frică; da, eram singur și trăiam o minciună elaborată. Însă o parte din mine era atât de *vie,* încât mă copleșea.

Capitolul 15

Parcurgeam repede kilometri. Am trecut pe lângă plantații de măslini și cătunuri cu case albe, cu arhitectură cubistă. Pe dealurile îndepărtate am văzut mori de vânt abandonate pe care, odinioară, sătenii le folosiseră ca să macine grâul, însă nu reușeam să văd singurul lucru de care aveam nevoie.

Căutam un loc unde să opresc și care să nu ridice suspiciuni, genul de loc unde ar putea opri un agent FBI abia sosit în țară, ca să se bucure de soare și să își verifice mesajele de pe telefon. La câțiva kilometri după ce am trecut de un sat mai mare, unde se afla o moschee mică și o piață bogată în produse agricole, care, după cum arăta, părea neschimbat de secole, am luat o curbă și, în dreapta, am zărit o cafenea cu vedere panoramică. Ajunsesem la țărmul mării.

Am intrat în parcarea cafenelei, am oprit departe de terase și am ignorat priveliștea. Am coborât din mașină, mi-am deschis mobilul și, în timp ce priveam ecranul prefăcându-mă că îmi verific mesajele, mă plimbam neliniștit în jurul Fiatului. Totul era de fațadă, jucam teatru în caz că eram urmărit de ocupanții vreunei mașini. Știam că nu primisem niciun mesaj – de fapt, rulam un program pe care experții de la Langley mi-l instalaseră în telefon. Când am ajuns în spatele mașinii, telefonul a început să scoată sunete intermitente, iar când m-am apropiat, ele s-au întețit. Undeva, în interiorul aripii care acoperea roata dreaptă din spate, sub portbagaj, presupun, era un dispozitiv de urmărire instalat, fără îndoială, de prietenii mei de la MIT. Voiau să știe unde mă aflam – nu era nimic surprinzător în asta însă eram mulțumit de modul în care procedaseră. După cum ar spune orice agent secret cu experiență – era mult mai ușor să scapi de o mașină decât de urmăritori.

Mulțumit că eram singur, mi-am închis mobilul, i-am scos bateria, am pus ambele bucăți în buzunar și m-am întors să admir priveliștea. Cafeneaua era plină, nici nu era de mirare – dealurile accidentate se prăvăleau în apele Mării Egee, iar Bodrum se întindea dinaintea ochilor mei. Era după-amiaza târziu. Soarele scălda în lumina lui porturile de agrement și cele două golfuri care îmbrățișau orașul, scoțând în evidență zidurile unui castel magnific din secolul al XV-lea, construit de cruciați, ce se înălța pe un promontoriu dintre cele două golfuri. Mi-am amintit că îi spunea Castelul Sfântului Petru.

Trecuseră zece ani de când nu mai văzusem orașul, care între timp se dezvoltase și se schimbase, însă amintirile tot au reușit să iasă la suprafață. Preț de o clipă eram din nou un agent tânăr, priveam luminile hotelurilor de lux dansând în apă și ascultam muzica răzbătând din nenumăratele cluburi de noapte. Cum era posibil ca o misiune care începuse atât de promițător să se încheie dezastruos?

Am încercat să îndepărtez această amintire și m-am dus spre cele câteva binocluri fixate pe trepiede, destinate turiștilor care erau dispuși să scoată din buzunar câteva lire. Am vârât monedele în fantă și am văzut în cele mai mici detalii vilele scumpe dispuse pe stânci și multe iahturi luxoase ancorate în larg, toate mult prea mari pentru orice port de agrement din Marea Mediterană sau din Marea Egee. Le-am trecut cu vederea și am înclinat binoclul până când am descoperit un conac care stătea singur pe un promontoriu, înconjurat de hectare de grădini.

Construit în urmă cu cincizeci de ani, prevăzut cu colonade înalte, balcoane acoperite cu vie și terase în cascadă, conacul avea un aer roman. Obloanele erau trase, iar cum lumina soarelui de după-amiază se retrăgea ușor, umbrele începeau să-l învăluie. Nu-mi plăcea acea casă oricât de impresionantă ar fi fost. Chiar și de la depărtare avea ceva sinistru. Nu știam prea multe despre ea, dar eram sigur că era The French House. De pe marginea peluzei alunecoase căzuse în gol Dodge, găsindu-și astfel moartea.

M-am întors la mașină și am condus până în Bodrum, întorcându-mă în trecut.

Capitolul 16

Hotelul la care am fost cazat nu era, ca să zic așa, elegant – adică oamenii nu se prea înghesuiau să se cazeze într-un astfel de loc. Hotelurile luxoase se aflau pe țărmul mării și dispuneau de baruri deschise non-stop, unde se servea șampanie, de discoteci în aer liber și de manechine ucrainene care prezentau lenjerie intimă pe plajele private.

Hotelul meu se afla pe o stradă lăturalnică, la un capăt cu un atelier mecanic și la celălalt cu un magazin de mobilă la mâna a doua. Construit din blocuri de beton zugrăvite în albastru-deschis, „obosit” era cel mai blând epitet pe care ai fi putut să i-l atribui. Când am tras lângă intrare m-am simțit obligat să recunosc că angajații biroului administrativ improvizat în casa Șoptitorului făcuseră o treabă nemaipomenită – era exact genul de loc unde te-ai fi așteptat să se cazeze un agent FBI care călătorea pe banii statului.

În momentul în care am început să urc treptele de la intrare am și știut ce voi găsi înăuntru – draperii decolorate, un bufet sărăcăcios pe post de mic dejun și câțiva palmieri în ghiveci, pe jumătate uscați. Bărbatul aflat în spatele tejghelei de la recepție, la fel ca și hotelul, avusese și el zile mai bune. Fața lui părea să fi fost lovită de-a lungul timpului din toate direcțiile. Mai târziu am aflat că fusese cândva unul dintre cei mai buni boxeuri amatori de categorie mijlocie din Turcia. Dacă așa arăta un învingător, cu siguranță, nu voiam să-l văd pe învins. Cu toate astea, când zâmbea – și mi-a oferit un zâmbet larg și primitor după ce am intrat pe ușă – pe fața lui se citea atâta vitalitate și bunătate, încât îți era imposibil să nu-l placi. Scuturându-mi mâna, s-a prezentat ca fiind administratorul și proprietarul, a scos un registru unde trebuia să-mi scriu numele, datele din pașaport și adresa, apoi a luat informațiile de pe trei cârduri de credit.

„Doar ca să mă pună la siguranță”, m-a liniștit el plin de jovialitate.

Haide să spunem că exprimarea lui în engleză era cu totul aparte.

— Ce păcat mare că nu ați fost aici în seara de sâmbătă, domnule Brodie David Wilson, a continuat el.

Dintr-un motiv sau altul, el hotărâse că trebuia să li se adreseze vorbitorilor de engleză cu numele lor complet din pașaport.

— Artificiile au fost de o grandoare cum nimeni n-a mai văzut.

— Artificii?

— *Zafer Bayrami,* a răspuns el.

Habar nu aveam despre ce vorbea. Poate era un fel de binecuvântare.

— *Zafer Bayrami?* am întrebat eu.

— Ziua Victoriei, toate popoarele lumii cunosc această dată – națiunea măreței Turcii a frânt gâturile inamicilor, care erau în marea

lor majoritate cele ale grecilor.

— Ah, am exclamat eu. Atunci, nu e de mirare că au fost artificii.

Turcii și grecii își purtau ranchiună de secole întregi.

— Am urcat pe acoperiș ca să privesc. O bombă uriașă de fosfor a explodat peste limba de pământ dinspre sud. Probabil, grecii au crezut că am pornit din nou la atac.

Intuind că făcuse o glumă bună, a început să râdă cu poftă.

— Limba de pământ dinspre sud, am zis eu. Nu acolo se află The French House?

El s-a întunecat o clipă la față.

— Ba da.

— Cineva a murit acolo sâmbătă seara, nu-i așa?

— O nenorocire cum nu s-a mai văzut, un bărbat atât de tânăr. Îngrozitor, a zis el, clătinând întristat din cap.

Cred că iubea atât de mult viața, încât până și vestea despre moartea unui străin îl tulbura. Ei bine, poate nu și dacă străinul ăla ar fi fost grec.

— De aceea ați venit la noi – ca să investigați, domnule Brodie David Wilson?

— Mda, am îngăimat eu. Cine v-a spus asta?

— Poliția, a răspuns el, pe un ton cât se poate de normal. Au trecut pe-aici dimineață. Au fost doi. Femeia v-a lăsat un mesaj.

Mi-a întins un plic, apoi l-a chemat pe hamal.

Capitolul 17

Camera mea arăta întocmai cum mă așteptasem, până și draperiile decolorate și grămăjoara de reviste ale căror coperte erau pătate cu cafea.

Nici n-am intrat bine în cameră, că hamalul – un pierde-vară albanez, de vreo douăzeci și ceva de ani – a și început să deschidă și să închidă ușile dulapurilor, fiind convins că bacșișul va fi și mai generos dacă se agita mai tare. Nu prea i-am acordat atenție – eram interesat să aflu știrile referitoare la declanșatorul nuclear și să aud ce spusese președintele ca să calmeze poporul.

Am găsit telecomanda și am pornit televizorul aflat într-un colț. Am nimerit canalul Al-Jazeera, care difuza materialul și avea propria versiune asupra poveștii – prezentatorul înștiința audiența, în marea ei majoritate arabă, că evenimentele din ultimele douăsprezece ore vor duce la discriminare rasială în aeroporturile și gările din întreaga lume. De data asta, fără să cunoască motivul, aveau perfectă dreptate.

Am început să schimb canalele și am descoperit două canale locale, talk-show-ul unei femei, câteva telenovele ciudate care erau atât de puternic luminate, încât te dureau ochii, apoi m-am întors la Al-Jazeera. Ceva nu era în regulă – unde erau BBC, CNN și toate celelalte? — și am început din nou să apăs pe butoane. Mă descurcam cu armele, dar telecomenzile nu fuseseră niciodată punctul meu forte.

I-am explicat hamalului – jumătate mimând, jumătate în turcă – faptul că voiam să mă uit la canalele de știri în engleză.

I-am scris denumirile acestora pe hârtie, ca să mă asigur că a înțeles.

— Nu, nu – nu aici, repeta el, arătând către Al-Jazeera, făcându-mă să înțeleg că, dacă doream știri în engleză, aceea era singura mea opțiune. Era atât de ferm, încât am fost nevoit să mă resemnez – în Bodrum nu exista niciun post de televiziune în engleză.

După ce a plecat m-am prăbușit într-un fotoliu. Situația era gravă dintr-un motiv cât se poate de simplu – mesajele pe care femeia din Bodrum i le trimisese bărbatului din Hindu Kush erau în totalitate compuse din fragmente preluate de la canalele de știri în engleză.

Din analizele înregistrărilor făcute de CIA, știam că ele nu fuseseră preluate dintr-un computer, deoarece calitatea lor audio era bună – erau înregistrate aproape de difuzoarele televizorului, iar eu îmi făcusem deja în minte o imagine cu femeia care înregistra și edita materialul cu mare băgare de seamă.

Însă dacă posturile respective de televiziune nu erau difuzate în acea parte a Turciei, înseamnă că ea înregistrase materialul

altundeva și venise cu mașina până în Bodrum, ca să trimită mesajul. Asta însemna că era posibil să fi venit de la câteva sute de kilometri depărtare – din Irak sau din Liban sau de *oriunde,* pentru numele lui Dumnezeu.

Mi-am trecut mâna prin păr – mă aflam în Bodrum de zece minute și deja mediul din care provenea femeia se mărise exponențial. Frânt de oboseală, am hotărât să las problema asta deoparte și să mă țin de planul original. Adică să fac un duș, să îmi iau mobilul și, folosindu-mă de harta cu centrul orașului, pe care o memorasem, să încep să localizez și să fotografiez cabinele telefonice. Însă lucrurile n-au ieșit întocmai.

Eram tot în fotoliu când m-am trezit la ora trei dimineața și mi-am zis că cineva care bătea străzile și făcea poze la ora aceea – când în unele părți ale orașului oamenii mai petreceau încă – ar fi atras exact atenția pe care încercam s-o evit.

Neavând altă alternativă și hotărând să dorm bine măcar într-o noapte, am început să mă pregătesc pentru culcare, când am văzut plicul de la poliția din Bodrum. Conținea vești și mai proaste.

În câteva rânduri – din fericire, scrise într-o engleză corectă – aceștia ziceau că încercaseră să ia legătura cu mine înainte să părăsesc America, pentru a mă scuti de a mai face călătoria. Mai spuneau că dovezile în cazul morții lui Dodge erau evidente și copleșitoare: fusese un accident tragic, prin urmare, ancheta fusese închisă.

Capitolul 18

Dacă nu mai exista ancheta, nu mai era nevoie în Bodrum nici de agentul Brodie Wilson.

„Nu-ți face griji, lucrurile nu s-au încheiat încă”, mi-am zis eu când am ajuns la Departamentul de Poliție la ora nouă în dimineață următoare.

Aceasta era ora pe care polițista, semnatara scrisorii, o stabilise pentru întrevederea noastră.

„Veți prinde fără probleme avionul care decolează din Bodrum, îmi scrisese ea. Nu va dura mai mult de douăzeci de minute ca să vă aduc la cunoștință informațiile.”

Când am intrat în clădire, am fost preluat de un polițist tânăr, îmbrăcat într-o uniformă călcată frumos și încălțat cu cei mai lustruiți bocanci pe care îi văzusem vreodată în afară de cei ai soldaților din garda de onoare a Marinei americane. Nu avea mai mult de șaisprezece ani. Am ieșit prin spate, am urcat câteva scări și am intrat într-un labirint de birouri ocupat de detectivi. Am ajuns la capătul coridorului, am intrat într-o încăpere unde se aflau două birouri și ale cărei ferestre dădeau înspre curtea unei case vecine. Clădirea văruită stătea să cadă – tencuiala începea să se desprindă de pereți, iar țiglele rupte erau împrăștiate pe acoperiș –, dar asta nu conta. Era înfrumusețată de doi frangipani[26] bătrâni aflați în curte.

Doar unul dintre birouri era ocupat. În spatele lui se afla o tânără cu părul negru și bogat – era secretara – care vorbea la telefon și tasta la un computer atât de vechi, încât, probabil, mai avea instalat în el jocul Pong.

Secretara era acel gen de femeie la care toate erau exagerate: gesturile, sânii încorsetați de cămașa strâmtă, machiajul, fundul în fusta-creion. Presupun că și stările. În timp ce așteptam să-și termine convorbirea mi-am dat seama că, în multe privințe, ea reprezenta contradicțiile Turciei moderne – era o tânără care aparținea unei culturi legate de trecut, o femeie îndrăzneață într-o societate dominată de bărbați, nereligioasă și cu înfățișare occidentală într-o țară a cărei față era mereu întoarsă către răsărit, către islam.

Și, desigur, pentru un popor extrem de conservator, mai exista o ultimă contradicție, cea mai mare dintre toate. Drogurile. Turcia devenise principala legătură a celei mai profitabile rețele de trafic de droguri din lume, un „drum al mătăsii” pentru opiu, heroină semirafinată și hașiș de calitate superioară care erau transportate din Pakistan și Afganistan în Europa de Vest, peste graniță în Liban sau dincolo de munții Caucaz, în Rusia. Dacă drogurile erau doar o altă marfă – cum era petrolul, care curgea prin țevile transnaționale –, atunci Turcia devenise cel mai mare intermediar din lume.

Știam despre asta ca urmare a interacțiunii mele cu Christos Nikolaides, traficantul de droguri grec a cărui moarte o ordonasem în Santorini. În timp ce îl urmăream aflasem de la DEA[27] că Patros Nikolaides și alte șase carteluri importante aveau legături strânse în Turcia – în special în zona asta a Turciei – și, în ciuda eforturilor susținute ale unor ofițeri turci, corupția înflorise, iar profiturile deveniseră și mai spectaculoase.

Secretara n-a dat niciun semn că ar vrea să încheie conversația telefonică, așadar, am luat loc pe un scaun și am început să mă gândesc la Patros și la asasinii lui albanezi. Odată revenit în siguranță în America, uitasem complet de el, însă trebuie să recunosc că era o ironie a sorții cum, aflat sub presiunea crizei cu care aveam de-a face, ajunsesem în acest colț al lumii pe care el îl cunoștea atât de bine. M-am întrebat unde era – speram să se afle în continuare în spatele zidurilor înalte de patru metri din Salonic, îngrijindu-și culturile de lavandă și jelind moartea fiului său.

Greșisem foarte mult că nu mă gândisem mai bine la asta, însă femeia și-a încheiat, în sfârșit, convorbirea, mi-a zâmbit în felul ei exagerat, și-a tras bluza, asta în cazul în care nu îi observasem încă sânii, ceea ce ea considera a fi cele două mari calități ale ei, și m-a întrebat dacă eram Brodie Wilson.

Am încuviințat din cap și mi-a spus că șefa ei va întârzia cincisprezece minute.

— Îl duce pe ștrengarul ei în parcul din colț în fiecare dimineață. Mașina a murit, pur și simplu. Este italiană – la mașină mă refer –, așa se explică de ce este de rahat.

Am dedus din asta că trebuie să fi avut un iubit italian. Apoi engleza ei părea împrumutată din muzica americană modernă, din filmele estivale și din discuțiile de pe internet.

— Ștrengarul?

— Fiul ei.

— Și soțul ei este tot polițist? De obicei, așa se întâmplă în branșa asta.

Nu prea mă interesa, doar făceam conversație, stăteam la taifas, știți.

— Nu, este divorțată.

— Câți ani are fiul ei?

— Ștrengarul are șase ani.

Era evident că îi plăcea acest cuvânt și credea că este la fel de sofisticată ca orice turist american.

— E greu să fii mamă singură și să ai un băiat de vârsta asta.

A ridicat din umeri – mă îndoiesc că se gândise vreodată la asta. De nicăieri, a apărut și dezastrul, încercând să mă lovească în față.

— Dumneavoastră aveți copii, domnule Wilson?

— Nu, niciun ștrengar prin zonă, am răspuns eu.

Nefiind atent, am spus adevărul fără să mă gândesc – cel puțin adevărul despre mine, care contrazicea legenda mea. Mi-am dat seama imediat că făcusem o greșeală, m-am gândit să încerc să-mi retractez cuvintele, apoi am renunțat la această idee neinspirată. Am reușit cumva să-mi păstrez calmul.

— Cel puțin nu locuiesc cu mine, am continuat eu, zâmbind. Sunt divorțat, de aceea știu cât este de greu – fosta mea soție nu uită să-mi amintească asta mereu.

Ea a râs, fără să observe ezitarea mea. „Ai întors-o frumos”, mi-am zis eu, însă palmele îmi erau transpirate, și mi-am tras în gând o palmă peste cap, ca să mă trezesc la realitate.

— Ea este șefa ta? am întrebat eu, încercând să schimb subiectul și arătând către fotografia de pe biroul celălalt.

Înfățișa o femeie zâmbitoare, cu o basma pe cap și îmbrăcată într-o salopetă, urcată până la jumătatea unei scări mobile, pregătită să văruiască peretele lateral al unei case din Bodrum. Trebuie să fi fost făcută în Portul Vechi – pe o clădire mare de alături se afla o plăcuță în engleză și în turcă: Gul & Sons, Marina and Shipwrights.

— Da, a răspuns secretara, venind lângă mine. A fost făcută în urmă cu câțiva ani, imediat după ce a venit aici.

M-am uitat mai atent – era o femeie frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu un aer exotic: pomeți proeminenți și ochi mari, migdalați.

— Este foarte atrăgătoare, am spus eu.

— Mulțumesc, a răspuns o voce rece în spatele meu. Oamenii spun că semăn cu mama.

M-am întors și era polițista, firește. Și-a așezat pe birou geanta și mobilul și s-a întors către secretară.

— Întoarce-te la biroul tău, te rog, Hayrunnisa.

N-a fost nevoie să i se spună de două ori. Polițista avea pe cap o basma băgată sub gulerul înalt al unei haine care îi ajungea până la genunchi. Dedesubt purta o cămașă cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni largi care veneau peste o pereche de tocuri. Totul era calitate și eleganță, însă, în afară de mâini și de față, nu era expusă nicio bucățică de piele. Asta era latura cealaltă a Turciei – conservatoare, islamică, extrem de suspicioasă vizavi de Occident și valorile lui.

— Mă numesc Leyla Cumali, a precizat ea.

Nu mi-a întins mâna și nu trebuia să fii detectiv ca să-ți dai seama că nu mă prea agrea. Poate pentru că eram un anchetator care nu-i respecta jurisdicția, poate pentru că eram american. Probabil ambele, mi-am zis eu. Din câte se pare, dacă greșești de două ori în Turcia, ești eliminat.

— Păcat că ați bătut atâta cale pentru nimic, a zis ea, așezându-

se la birou. După cum arătam și în scrisoare, moartea tânărului a fost, evident, un accident.

— Când aveți de gând să închideți ancheta? am întrebat eu.

— Azi. Voi preda dosarul superiorilor mei în dimineața asta, mai târziu. Dacă totul va fi în ordine, va fi trimis conducătorilor departamentului din Ankara care îl vor închide. Este o formalitate.

— Mă tem că va trebui să amânați treaba asta, am replicat eu. Sunt nevoit să revizuiesc ancheta înainte să se ia o decizie.

De obicei, nu sunt atât de tăios, însă nu puteam să las să-mi scape printre degete, trebuia să trag cumva de timp.

S-a înfuriat pe loc, deși a încercat să nu arate lucrul ăsta, am observat asta în ochii ei migdalați. Și-a ațintit privirea asupra mea, încercând să mă facă să ofer un gest împăciuitor, însă eu mai avusesem parte de astfel de priviri de la oameni mai duri decât ea.

— Nu cred că e nevoie să mai tărăgănăm lucrurile, a zis ea, în cele din urmă. După cum spuneam, vă pot povesti totul în douăzeci de minute. Poate și mai puțin. Atât de clare sunt lucrurile.

A deschis sertarul unui dulap, a scos un teanc de dosare și a găsit fotografia cu peluza din spatele casei numite The French House. A trântit-o pe birou.

— Aici a căzut, a zis ea, indicând o râpă stâncoasă adâncă de 30 de metri.

Prăpastia era securizată de un gard din lemn cu două bârne care împrejmuia întreaga proprietate și ajungea până la un foișor frumos, situat chiar la capătul fâșiei.

— Patru metri la nord de foișor: fie s-a urcat pe grad, fie a trecut dincolo de el, a spus ea. Cunoaștem locul exact pentru că unul dintre criminaliștii noștri a găsit agățată într-o așchie o bucată din pantalonii de bumbac pe care îi purta.

Engleza ei era a naibii de perfectă, însă a accentuat cam tare cuvântul „criminaliști” – încă furioasă, mă înștiința că nu era de undeva din provincie, iar echipa ei își făcuse treaba cu atenție și folosind metode moderne. Am dat să îi pun o întrebare, însă m-a întrerupt.

— Ați vrut o revizuire, atunci haideți să terminăm. Tânărul american a murit la ora 9.30 seara. Știm asta pentru că avea mobilul în buzunar, iar ceasul s-a oprit în momentul în care el s-a izbit de stânci. Asta s-a întâmplat la șase minute după ce o stea gigantică de fosfor a explodat deasupra promontoriului. Ea marca începutul focului de artificii. Mă îndoiesc că știți, dar sâmbătă seara a fost…

— *Zafer Bayrami,* am continuat eu.

A fost surprinsă.

— Felicitări, a zis ea. Poate nu sunteți la fel de ignorant întocmai compatrioților dumneavoastră.

Nu i-am dat replica – ce rost ar fi avut? Aveam probleme mult mai grave de rezolvat decât atitudinea ei.

— Victima, domnul Dodge, se afla în biblioteca din casă, bea alcool și se droga, conform raportului toxicologic, când steaua de fosfor a explodat marcând începutul sărbătorii. Și-a luat binoclul, pe care l-am găsit dincoace de gard, și a ieșit pe alee să privească focul de artificii.

Binoclul mi-a atras atenția – instinctul îmi spunea că ceva nu era în regulă –, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta, voiam să mă concentrez la ce spunea, iar ea trecea repede în revistă lucrurile.

— Ca să vadă mai bine focul de artificii, fie s-a urcat pe gard, fie a trecut dincolo de el. Buimăcit din cauza băuturii și a drogurilor, aflat pe teren necunoscut, poate amețit de explozia continuă de lumină, și-a pierdut echilibrul pe marginea alunecoasă a râpei și n-a mai reușit să-și revină. A căzut. Mă urmăriți, agent Wilson?

Am încuviințat din cap.

— Am făcut o reconstituire folosind un manechin cu înălțimea și greutatea lui. La 1,8 secunde după ce a căzut, el a trecut prin niște tufișuri crescute pe stânci. Crengile sunt rupte, iar printre frunze am găsit smocuri de păr. S-ar putea să ți se pară interesant – traiectoria lui arată că bărbatul a alunecat. Iată rezultatele testelor, a spus ea și mi-a întins peste masă un teanc subțire de grafice tehnice. Credem că a încercat să se prindă de o creangă – avea zgârieturi pe o mână –, însă a continuat să cadă 30 de metri în gol până s-a izbit de stâncile de jos. Echivalentul unei clădiri cu zece etaje. Pe lângă multe alte răni, și-a fracturat coloana vertebrală în două locuri și a murit pe loc.

Am încuviințat din cap – cauza morții era aceeași ca și în dosarul Departamentului de Stat. Trebuia să recunosc – ea și cu echipa ei de criminaliști făcuseră o treabă nemaipomenită. „Dumnezeu să ne ajute”, m-am gândit eu. Nu aveam de ales decât să continui atacul.

— Au existat paznici pe proprietate, am zis eu, plus mulți alți oameni pe ambarcațiuni. Cineva trebuie să fi fost aproape de promontoriu. Cine l-a auzit țipând? Făceam doar o probă.

— Nimeni. Chiar dacă ar fi țipat, zgomotul făcut de artificii l-ar fi acoperit. Asta vreți să mă întrebați?

— Nu, deloc, am răspuns eu pe un ton iritat. Doream să știu cine se mai afla pe proprietate în seara respectivă.

— Ce ciudat! a rostit Cumali pe un ton sarcastic. Același lucru ne-am întrebat și noi. În afară de oamenii de pază, nu mai era nimeni. Era singur.

— Cum puteți fi sigură? Proprietatea este imensă.

Mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— În total, 2,97 hectare, a zis ea, deschizând un alt fișier și

scoțând alte fotografii. Și, împreună cu ele, un teanc de schițe. Doar cei putred de bogați închiriază casa. Prin urmare, există 108 camere de luat vederi care supraveghează și înregistrează perimetrul. Sistemul a fost instalat de una dintre cele mai mari firme de securitate din lume – americană, spre încântarea dumneavoastră – și este imposibil să intri pe proprietate fără a fi văzut sau înregistrat.

A răsfirat fotografiile care înfățișau zeci de camere de supravegheat – camere montate pe stâlpi, pe părțile laterale ale clădirilor, ascunse în frunziș. Unele erau fixe, altele se roteau, toate echipate cu infraroșu și vedere de noapte. Privindu-le cu ochi de expert, știam că trebuie să fi costat o avere.

Apoi mi-a arătat niște planuri de detaliu.

— Aici sunt instrucțiunile sistemului. După cum vedeți, fiecare centimetru al proprietății este supravegheat.

Pe urmă au urmat mai multe rapoarte care indicau că respectivele camere de supraveghere funcționau perfect. Nu m-am uitat peste ele – eram convins că ea avea dreptate. Lucrurile se înrăutățeau cu fiecare secundă ce trecea. Puteam să mai trag de timp câteva zile, însă mai mult de atât părea imposibil.

— Și stânca? am întrebat eu. Ce l-ar fi putut împiedica pe cineva să nu se cațere pe ea?

Ea a oftat.

— La un capăt al ei există o mică plajă – îi spune Plaja nemțească – unde există un ponton, un ochi de apă sărată și un debarcader. Plaja face parte din proprietate, iar acolo se află și o cabină de pază. Înăuntru sunt doi paznici și patru camere supraveghează treptele care duc sus la proprietate, precum și întreaga suprafață stâncoasă. Vreți să știți cât de bine funcționează aceste camere de supraveghere? Una dintre ele a înregistrat o umbră care ne-a atras atenția, apoi am dedus că ea surprinsese corpul victimei care, în cădere, a trecut prin fața sa. Douăzeci de milisecunde și cu toate astea a surprins imaginea.

M-am uitat la frangipani, încercând să trag de timp și să-mi adun gândurile în vederea unui nou atac.

— Spuneți că Dodge era singur – doar că n-a fost așa, am zis eu încet. Mai erau și paznicii. Și dacă unul dintre ei s-a furișat aproape de el și l-a împins din spate?

Abia dacă s-a uitat peste notițele ei, putea reda desfășurarea evenimentelor cu ochii închiși.

— În noaptea respectivă erau de serviciu optsprezece oameni.

Mi-a arătat pozele lor de identitate, aproape toți erau niște gorile.

— Pot afirma că, asemeni celor mai mulți ce fac parte din breasla asta, unii dintre ei nu sunt oameni prea buni, dar asta n-are importanță – aceștia nu au voie să patruleze pe proprietate. Ei trebuie

să stea în cabinele de pază și să urmărească monitoarele. Dacă proprietatea este încălcată, aceștia ies în grupuri de câte șase, însoțiți de un supraveghetor. Toate cabinele sunt vizualizate de camere, a continuat ea. Înregistrările arată că nimeni nu a plecat de acolo nici cu o oră înainte, nici cu o oră după ce a murit Dodge. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, însă echipa de pază este curată.

— Nu mă dezamăgiți, am mințit eu. Nu încerc decât să descopăr adevărul. Da, se prea poate ca paznicii să fie curați – asta dacă discurile sau casetele nu au fost cumva falsificate.

Mă agățam de un fir de ață, însă am încercat să fac față situației folosindu-mă de fler.

— Sunt discuri, a precizat Cumali, fără să o intereseze flerul meu. Au fost verificate. Toate sunt prevăzute cu un cod, ceea ce înseamnă că, dacă le editezi, se observă imediat. Din câte mi s-a spus, același sistem este folosit și la Casa Albă.

Avea dreptate în privința asta, iar partea frumoasă a măsurilor de securitate de la The French House era că oamenii bogați care o închiriau aveau libertate deplină. Nu erau monitorizați constant – ceea ce era, probabil, foarte important pentru diletanții bogați care se drogau –, însă nimeni nu putea pătrunde pe proprietate fără să nu fie observat și somat. Locatarii se aflau într-unul dintre cele mai protejate locuri din lume.

— Și motivul? am adăugat eu, încercând să nu las să se observe că era doar o încercare, doar o aruncare cu zarul.

— Soția, desigur. Mortul nu avea frați, părinții lui erau decedați, iar ea era singurul moștenitor. O cheamă Cameron, a zis ea și mi-a întins o fotografie peste masă.

Cameron – era fotografiată de la distanță, iar ea se uita la obiectiv – avea tot ce-i trebuia. În vârstă de vreo douăzeci și ceva de ani, înaltă și elegantă, afișa o aroganță distantă pe care o găseai, de obicei, numai la manechine și la persoanele care sunt cu adevărat frumoase. Conform raportului întocmit de Departamentul de Stat, lucra în cadrul serviciului Personal Shopper din magazinul Prada, de pe Fifth Avenue, când l-a cunoscut pe el. Logic, altfel cum ar fi putut o tânără ca ea, venită de nicăieri, să întâlnească un tânăr miliardar? La spălătorie?

— De când sunt căsătoriți? am întrebat eu, privind în continuare chipul lui Cameron și gândindu-mă că era genul acela de femeie.

— De opt luni.

M-am holbat o clipă la Cumali.

— Opt luni și o avere de un miliard de dolari – mi se pare un motiv destul de serios.

Polițista a clătinat din cap. Oare de ce nu mă mira?

— La ora opt seara ea se afla în elicopterul soțului ei cu alți patru

petrecăreți – în drum spre cluburile de noapte de pe țărmul mării. Am văzut înregistrările camerelor de supraveghere ale tuturor cluburilor – a fost verificat fiecare minut.

Îmi și imaginam – alți petrecăreți sosind la cluburile de noapte în Porsche-uri, BMW-uri și, poate, câteva Ferrari-uri. Apoi apare ea cu gașca ei într-un elicopter JetRanger. E greu să egalezi un miliard de dolari.

— În regulă, să admitem că ea n-a avut nicio legătură, am speculat eu. A angajat pe cineva să o facă în locul ei.

— Pe cine? Nu cunoșteau prea mulți oameni – doar câteva cupluri bogate care veniseră cu iahturile din Monaco sau din St. -Tropez și câțiva străini pe care i-au cunoscut aici. Cunoștințe, mai mult. I-am interogat pe toți și niciunul nu a dat de bănuit că ar fi făcut-o în numele ei.

— A angajat pe cineva, am continuat eu. Un asasin plătit.

Ea a râs, dar nu pentru că i s-a părut amuzant.

— Și unde găsești o astfel de persoană? a vrut ea să știe. Nu vreun amator nenorocit, ci un asasin profesionist? Cineva care să nu ia banii și să dispară? Nu sunteți împăcat cu ideea că se afla singur pe proprietate.

— E vorba de un miliard de dolari totuși, am zis eu încet, mai mult pentru mine decât pentru ea. Sunt ai naibii de mulți bani.

— Oare ce-aveți voi, americanii? a întrebat ea cu dispreț. De ce vă gândiți automat la crimă? Dacă ea voia bani, câteva milioane i-ar fi fost de-ajuns, de ce n-ar fi divorțat pur și simplu de el?

Eram obosit, frustrat și disperat, încercând să găsesc motive acolo unde nu existau. Dar cel mai mult mă săturasem de femeia aceea din fața mea și de atitudinea ei vizavi de mine și de țara mea. Doream să o pun la punct, doream să-i scot ochii cu propriile greșeli, doream s-o întreb despre traficul de droguri și despre noul „drum al mătăsii”, și despre genocidul împotriva kurzilor, și despre orice îmi venea în minte, însă m-am abținut – trebuia, pentru binele tuturor.

— A existat un contract prenupțial? am mai întrebat eu obosit.

Însă pe ea nu o interesase lucrul ăsta.

— N-am întrebat, a răspuns ea. Ce rost ar fi avut? După cum am spus, pe proprietate nu se mai afla nimeni, singura persoană care ar fi avut un motiv se găsea la o depărtare de 32 de kilometri. Acțiunile domnului Dodge au fost clare și nu au lăsat loc de interpretări, iar probele criminalistice, irefutabile. A fost un accident.

A început să adune fotografiile și rapoartele, ca să le așeze la loc în dosar.

— Iată revizuirea dumneavoastră, domnule Wilson. Cred că până și FBI-ul va fi de acord că poliția turcă și-a făcut treaba cu grijă și cu profesionalism.

— Voi avea nevoie de aceste dosare, de informațiile neprelucrate și de tot ce este legat de caz, doamnă detectiv, arătând către teancul de materiale.

Mă așteptam la o răbufnire și nu am fost dezamăgit.

— Poftim?! a exclamat ea.

Am surprins-o pe Hayrunnisa privindu-ne – jubila.

— V-am spus, trebuie să analizez la rândul meu evenimentele, am precizat eu pe un ton sec.

— Nu, a replicat Cumali, repetând și în turcă pentru a întări negația.

— Am făcut o călătorie lungă, doamnă detectiv Cumali. Vizita mea a fost organizată la cel mai înalt nivel guvernamental. Vreți să sun și să spun că nu cooperați?

Nu s-a clintit. Nici secretara – probabil că nu mai avusese niciodată ocazia să o vadă pe șefa ei tratată cu atâta asprime. Am întins mâna ca să iau dosarele, însă Cumali a clătinat din cap.

— Sunt originalele. Și oricum, sunt aproape toate în turcă, a explicat ea.

— Sunt convins că multe dintre ele au fost traduse pentru văduvă, am contracarat eu, însă ea n-a făcut nicio mișcare ca să mi le dea. Vă rog, doamnă detectiv – haideți să nu facem asta, am zis eu.

Nu și-a luat privirea de la mine, apoi a părut că ceda.

— Cât timp veți avea nevoie de ele? a întrebat ea.

— Trei zile, poate patru.

Nu era cine știe cât, însă nu puteam face mai mult.

S-a uitat la secretară, în continuare extrem de furioasă, iar asta ar fi trebuit să mă avertizeze că avea un plan. A vorbit pe un ton aspru în turcă, dar am înțeles un singur cuvânt, deoarece semăna cu cel din engleză – fotokopi.

— Mulțumesc, am zis eu politicos.

— Nu veți găsi nimic aici, în Bodrum, domnule agent Wilson, a spus ea după o clipă. Absolut nimic.

Zicând astea, s-a întors cu spatele și a început să-și verifice agenda și căsuța electronică. Nu și-a ridicat privirea când s-a întors Hayrunnisa cu copiile după dosare. Nici măcar atunci când le-am pus în rucsac și am ieșit din biroul ei.

Capitolul 19

Dintre toate cazurile de deces din lume, noi îl alesesem pe cel al lui Dodge. Ceea ce se conturase ca o mare șansă se adeverise a fi o foarte mare greșeală.

Având în vedere că moartea lui fusese un accident, nu mai rămăsese nimic de anchetat și pentru că nu mai era nimic de anchetat, Brodie Wilson putea să se urce în avion liniștit și să revină acasă. Polițista Leyla Cumali spusese lucrurilor pe nume.

Câștigasem câteva zile în plus, însă nu era îndeajuns. În timp ce părăseam secția de poliție m-am gândit din nou la faptul că supozițiile sunt cele care îți vin întotdeauna de hac. Dave și cu mine ar fi trebuit să săpăm mai adânc și să ne întrebăm *ce* urma mai exact să anchetez. Ca să fiu sincer, atunci când lua- serăm decizie asta eram obosiți și disperați, iar în majoritatea cazurilor, un tânăr de douăzeci și opt de ani care își găsise moartea pe stâncile spălate de valurile mării reprezentase *ceva* care merita să fie investigat. Însă scuzele nu foloseau la nimic, ridicasem steagul pe catarg și, asemenea multor pirați, am plătit prețul atunci când corabia s-a scufundat.

Întrebarea era: ce intenționam să fac în privința asta? Răspunsul scurt era că n-aveam nici cea mai vagă idee. Însă puteam recurge la o modalitate de a face față stresului – fie mă plimbam, fie munceam. Bodrum îmi oferea șansa să le fac pe amândouă și mi-am reamintit că misiunea mea principală, sau cel puțin prima ei etapă, era să identific cabinele telefonice din Centrul Vechi.

Prin urmare, mi-am scos mobilul prevăzut cu cameră special modificată, i-am pus bateria și, la capătul străzii, am luat-o

la dreapta. Mă concentram asupra hărții pe care o aveam în minte și după cinci minute de mers în pas alert – cel puțin am simțit cum starea de agitație începea să scadă – am ajuns la marginea zonei de căutare.

O împărțisem în gând în sectoare și, încetinind pasul, am hotărât să nu las să-mi scape ochiului sau camerei nicio potențială țintă. Nu era ușor. În cea mai mare parte a anului Bodrum este un oraș mort, găzduind 50 000 de locuitori, însă pe timpul verii numărul crește la o jumătate de milion și, chiar dacă era sfârșitul sezonului estival, străzile erau înțesate cu turiști, hipsteri și o mare de oameni care trăia de pe urma lor.

Am trecut pe lângă nenumărate magazine care vindeau sandale turcești din piele și covoare persane rare, aproape toate aduse de la vreo fabrică din China. Din o sută în o sută de metri, existau baruri aromatice specializate în ceea ce în Spania se numește *tapas,* iar în Orientul îndepărtat se cheamă *meze,* care, indiferent că era noapte sau zi, erau mereu pline.

De fiecare dată când vedeam o cabină telefonică o fotografiam, convins că programul instalat în telefon o descărca pe hartă și îi înregistra poziția exactă. La un moment dat am cumpărat un kebab înfășurat *în pita* și m-am așezat pe o bancă, sub un copac jacaranda, ca să mănânc. Abia după câteva minute m-am uitat în vitrina magazinului de lângă mine – acolo era afișată o colecție uluitoare de saxofoane și de chitare electronice. M-am apropiat de ușă și am privit în prăvălia învăluită în întuneric.

Era unul dintre acele locuri – genul meu de loc – pe care nu prea mai le vezi. O parte a prăvăliei era ocupată de teancuri de partituri, de rafturi pline cu discuri de vinii și de coșuri pline cu CD-uri, iar dacă cineva mi-ar fi spus că în spate se aflau cutii cu casete audio, aș fi crezut.

Partea cealaltă era destinată instrumentelor – suficiente chitare Gibson și Fender Stratocaster, încât să-l facă să zâmbească pe orice fan rock'n'roll –, precum și multor instrumente turcești tradiționale despre care nu știam nici cum se numeau, darămite cum sunau.

Tipul care fuma după tejghea – de vreo 40 de ani, muzician după blugii spălăciți și ochii visători – mi-a făcut semn să intru, într-o altă eră, într-o altă viață mi-aș fi petrecut ore întregi înăuntru, însă mi-am desfăcut brațele în semn de scuză și mi-am văzut în continuare de misiune.

În următoarele ore am făcut suficiente fotografii cu cabine telefonice de lângă magazine cu suvenire și piețe cât să ajungă pentru o viață întreagă. Am așteptat o veșnicie ca să traversez o arteră principală pentru a mai face o poză uneia aflate cam la vreo zece metri distanță de o benzinărie BP și am mai găsit cel puțin șase care păreau aduse din altă țară și conectate ilegal la rețeaua de deasupra. Nu era de mirare că Telecom-ul turc nu le avea în evidență.

După-amiaza târziu am ajuns într-o piață publică mică. Mă dureau picioarele și mi-era sete. M-am așezat pe terasa unei cafenele și primul meu gând a fost să comand o bere Efes, însă, din fericire, dețin un anumit grad de conștiință de sine, dându-mi seama că, într-o dispoziție de nervozitate și disperare, era posibil să nu mă opresc doar la una singură. Am comandat o cafea, în schimb, și am început să lucrez la ceea ce evitasem toată ziua – mi-am deschis rucsacul, am scos dosarele referitoare la moartea lui Dodge și m-am apucat să cercetez dezastrul cu care ne confruntam eu și cu Dave.

După douăzeci de minute eram convins că ceva nu era deloc în regulă cu ancheta poliției. Elementul-cheie nu se afla în interogatorii, în probele criminalistice sau în analizele imaginilor surprinse de camerele de supraveghere. Se afla în raportul toxicologic.

Acesta fusese tradus pentru Cameron împreună cu celelalte dosare, iar doamna detectiv Cumali avusese dreptate, datele arătau

că în corpul decedatului se găsiseră droguri, însă mă îndoiesc că ea avea habar ce însemna, în realitate, asta. Într-adevăr, pe ultima pagină a raportului întocmit de medicul legist scria scurt: acea cantitate de droguri ar fi fost suficientă ca să afecteze semnificativ judecata și echilibrul victimei.

„Să afecteze semnificativ”? La naiba, tânărul miliardar era gata să explodeze! Grație pregătirii mele medicale și experienței neplăcute, știam că nu avea cum să-și introducă o cantitate atât de mare de droguri în corp în doar câteva ore – nu fără să ia o supradoză. Dodge se aflase pe muchie de cuțit de trei sau patru zile, din câte îmi dădeam eu seama.

Spre deosebire de Cumali – sau de echipa ei de criminaliști –, din cauza trecutului meu sumbru, știam ce efecte ar fi avut acele droguri asupra lui. Fusese „praf”, desigur – „praful” era mereu prezent în zilele noastre – prietenul lui credincios, GHB sau Easy Lay, care anihila stările de amețeală și o cantitate considerabilă de Ecstasy, pentru alinarea sufletului. Somnul era întotdeauna dușmanul celui care se droga și tocmai de aceea existau urme serioase de cocaină: ca să-l țină treaz. Eram sigur că nicio persoană care făcea un maraton al drogurilor, ingerând un cocktail compus din acele substanțe, nu ar fi fost interesată de artificii. Acestea erau o nimica toată comparativ cu explozia care avea loc în capul și în organele lui genitale.

Apoi mi-am amintit alarma care se declanșase când am auzit de binoclu. Mi-am dat seama care era problema mea – cine și-ar lua binoclul ca să urmărească un foc de artificii având loc aproape deasupra capului său? Nu și dacă voiai să orbești. Și de ce-ar fi mers până la capătul proprietății și ar fi stat pe marginea râpei – oare nu ar fi avut aceeași priveliște minunată de pe peluză sau de pe terasă? Până și cei mai mari dependenți de droguri aveau un *infim* instinct al conservării. Nu, altceva îl provocase, în acea stare gravă de intoxicare cu droguri, să își ia binoclul și să se îndrepte înspre marginea râpei.

Nu știam ce fusese, nu știam răspunsul la multe întrebări, însă știam că situația nu era la fel de clară cum păruse în biroul doamnei detectiv Cumali, învăluită de disprețul ei și de mirosul frangipanilor.

M-am gândit din nou la sticla de Efes. Mai bine nu, am hotărât eu – speranța era și mai periculoasă decât disperarea.

Însă aveam nevoie de mașina mea.

Capitolul 20

The French House era destul de ușor de găsit. Odată ce ieșeai din Bodrum și ajungeai în partea de sud a promontoriului, luai drumul lung șerpuind printre chiparoșii ce atârnau și conduceai până în momentul în care nu mai puteai înainta.

Când am ajuns acolo, aproape se înnoptase. Porțile mari din fier forjat care blocau drumul – și dincolo de care se întindea o mare întunecată – erau închise, iar felinarele de pe stâlpii din piatră, stinse. O mașină de poliție stătea ascunsă într-un mic crâng și când am oprit, un polițist supraponderal și-a scos capul pe geam și a început să strige, făcându-mi semn să plec.

Am oprit motorul și am ieșit din mașină. El a deschis mormăind portiera, iar atunci am văzut cum își ducea mâna la baston. Îmi pare rău să spun că polițiștilor turci nu le prea place să se repete, dar, din fericire, i-am luat-o înainte. Mi-am scos insigna aurie și i-am fluturat-o în față înainte să se apropie prea mult.

S-a holbat furios la ea o clipă, apoi s-a întors la mașina de patrulă. L-am auzit certându-se la stația de emisie-recepție și după ce i s-a spus, în cele din urmă, ce să facă, el și-a tras puțin în sus pantalonii și s-a îndreptat agale spre o mică poartă pie- tonală ce se deschidea cu ajutorul unei tastaturi electronice. Dispozitivul era fixat în beton, o versiune cu douăsprezece cifre, personalizat și impenetrabil – nimeni nu ar fi reușit să îi scoată capacul și să manipuleze sistemul. Două camere montate pe zidul înalt – un fixă, cealaltă rotativă, activată prin senzori de mișcare – erau îndreptate asupra noastră. Polițistul a reușit să tasteze codul corect din a doua încercare – după ce s-a uitat pe o foaie de hârtie. Poarta s-a deschis larg, iar omul legii s-a dat la o parte. Când am trecut pe lângă el, am simțit miros de băutură în respirația lui.

Poarta s-a închis cu zgomot în urma mea. Rămas singur în semiîntuneric, am observat o fâșie de iarbă lată de vreo treizeci de metri care împrejmuia proprietatea din interiorul zidurilor. Am bănuit că era un șanț electronic, monitorizat de camere de supraveghere și plin de senzori de mișcare. Chiar dacă ar fi reușit să escaladeze zidurile, niciun intrus nu ar fi putut să îl traverseze neobservat și să ajungă la copacii din cealaltă parte. Casa fusese construită cu decenii în urmă, pe vremea când Bodrum nu era decât un sat pescăresc necunoscut, dar chiar și atunci cineva își dăduse toată osteneala să se asigure că se afla în siguranță. M-am întrebat care era motivul.

Am luat-o pe aleea mărginită de copaci, pietrișul scrâșnind sub tălpile mele, și am intrat pe sub cupola formată din ramuri. Devenea din ce în ce mai întuneric, iar tăcerea din ce în ce mai adâncă și, cu toate că nu puteam explica motivul, mi-am descheiat haina și m-am

asigurat că aveam arma la spate, vârâtă la curea. Era un loc ciudat, o noapte ciudată.

Aleea ocolea o fântână arteziană fără apă, lăsând să se vadă casa. Priveliștea nu m-a liniștit deloc – casa uriașă era cufundată în întuneric și dacă atunci când am privit-o de la depărtare prin telescop mi se păruse sinistră, în acel moment mi se părea copleșitoare. Aproape toate casele ridicate în locuri spectaculoase, chiar și cele vechi, sunt prevăzute cu ferestre mari și cât mai multă sticlă pentru priveliște. The French House avea streșinile largi, ușa principală era din stejar, iar ferestrele erau adâncite în fațada de calcar. Lăsa impresia că fusese construită pentru a conferi intimitate – o impresie cu atât mai intensă, cu cât obloanele din față erau trase.

Am ocolit-o prin partea laterală, evitând umbrele negre de lângă pereți, și am trecut pe lângă un eliport și un post de pază din piatră aflat lângă garaje. Înăuntru nu era nimeni. De la el pleca o cărăruie, iar eu am luat-o pe-acolo, trecând printr-un gard viu și ajungând pe peluza terasată. Priveliștea era uluitoare – un șirag de insule îndepărtate, Castelul Cruciaților inundat de lumină, felinarele din Bodrum care îmbrățișau golfurile –, însă nu mi-a plăcut. Absolut deloc. Poate eram paranoic, totuși nu reușeam să scap de sentimentul că cineva se afla în casă și mă urmărea.

M-am întors și am privit în spate – casa era cufundată în întuneric și atât de tăcută, de parcă s-ar fi aflat în stare de comă. Obloanele de la parter erau ridicate, însă toate celelalte erau trase. Mi-am dat jos haina, am așezat-o pe o bancă din lemn de tec și am traversat peluza, îndreptându-mă către foișorul din fier forjat. Pe la jumătatea distanței am auzit ceva în acea mare de tăcere și m-am întors repede pe călcâie, ca să mă uit la casă – un oblon de la etajul al treilea se legăna în balamale. Putea fi vântul, dar nu aveam de unde să știu dacă fusese tras când zărisem pentru prima oară casa.

Am ajuns la foișor, am făcut patru pași către nord și am trecut dincolo de gard. Acolo stătuse Dodge înainte să cadă în gol și, brusc, mi s-a făcut greață – râpa era atât de abruptă, iar valurile care se izbeau de stâncile de jos erau atât de amețitoare, încât am avut impresia că ceva mă trăgea către ele. Pământul de sub picioare era alunecos și știam că gardul se afla la o oarecare distanță. Mi s-a părut că simțeam, sau auzeam, ceva în spatele meu – nu eram sigur –, însă nu aveam timp să strig. M-am întors cu grijă pe călcâie, m-am aruncat înspre gard și m-am apucat de o bară. Nu era nimeni acolo.

Răsuflând ușurat, am trecut dincolo de gard, unde eram în siguranță. Eram cât se poate de treaz și cu toate astea, când mă aflasem de partea cealaltă a gardului, aș fi putut cădea foarte ușor. Ce naiba căutase Dodge acolo?

Știindu-mă în siguranță, am admirat din nou priveliștea. Am

încercat să-mi imaginez cum se desfășurase întreaga scenă: văzduhul plin de explozii și de lumini, muzica răzbătând de pe iahturi și din discoteci, luna argintie care arunca sulițe de lumină până în Grecia. Sub acest spectacol un bărbat traversa peluza împleticindu-se, după o petrecere de patru zile cu droguri, încercând, poate, să se trezească și să scape de starea de agitație și de paranoia care puseseră stăpânire pe el. Dar de ce se dusese la foișor? m-am întrebat eu.

Bănuiala mea era că voia să vadă ceva, poate în golf. Cu cât se apropia mai mult, cu atât reușea să distingă mai bine. De aceea își luase binoclul și fie se urcase pe gard, fie trecuse dincolo de el. Dar ce căuta?

Desfășurătorul convorbirilor telefonice – inclus în documentele pe care mi le dăduse doamna detectiv Cumali – arăta că nu primise niciun telefon, nici înainte cu o oră să moară, nici după o oră de la decesul lui. Înregistrările camerelor de supraveghere arătau, de asemenea, că nimeni nu părăsise postul de pază ca să-i vorbească.

Totuși ceva sau cineva îl determinase să-și ia binoclul, să lase drogurile, să iasă din bibliotecă, să părăsească terasa principală și să traverseze peluza, ca să încerce să vadă ceva în apele întunecate ale golfului.

Să spunem că a fost o persoană care îl determinase la propriu să străbată aleea din grădină și să se ducă la foișor. Cea mai logică explicație era că persoana respectivă știa cum să păcălească sistemul de supraveghere și să pătrundă pe proprietate prin șanțul cu senzori. Trebuie să fi fost o persoană pe care Dodge o cunoștea și în care avea încredere, altminteri ar fi declanșat alarma. Poate acea persoană îl împinsese de pe marginea râpei și plecase așa cum venise.

Aproape imediat prin minte mi-a trecut un alt gând – dacă era vorba de crimă, nu îmi aduceam aminte decât de una recentă care semăna foarte mult cu cazul de față. Însă ea avusese loc *la capătul celălalt al lumii,* la Eastside Inn. Toate îndoielile pe care le aveam referitoare la legătura dintre cele două decese au început să se risipească repede.

M-am întors, am traversat peluza, mi-am luat haina de pe bancă și am urcat treptele terasei principale. Sosise momentul să intru în acea casă întunecată și sinistră.

Capitolul 21

Am încercat clanțele a două uși franțuzești, însă fără succes. Cea de-a treia era descuiată, ceea ce însemna fie că oamenii de pază fuseseră neglijenți, fie că înăuntru se afla cineva.

Am scos lanterna mică pe care o aveam legată de chei, am aprins-o, am pătruns în salon și am închis ușa în urma mea. La lumina ei îngustă am zărit o încăpere frumoasă. Persoana care o amenajase avea gusturi bune – „Grace s-ar fi simțit în elementul ei”, m-am gândit eu. Aproape toate articolele de mobilier erau vechi, de origine englezească – sobre, elegante și exorbitant de scumpe. Parchetul lustruit era acoperit cu covoare mari din mătase, iar pe pereții zugrăviți în culoarea fildeșului atârnau câteva tablouri ale celor mai mari reprezentanți ai Impresionismului.

Lumina subțire a lanternei a trecut peste ele și a căzut pe două uși înalte care dădeau în bibliotecă. În multe privințe, asta era o încăpere mai frumoasă decât salonul – mai mică și mai bine proporționată –, iar șirurile de cărți îi confereau un aer plăcut, mai primitor. Nu mă mira faptul că Dodge își stabilise bârlogul acolo.

Lângă un fotoliu adânc din piele se afla o măsuță și, chiar dacă drogurile dispăruseră, „accesoriile” erau în continuare acolo: foliile argintii, o pipă din sticlă, câteva sticle cu apă plată Evian, țigări și o scrumieră plină ochi. Din fotoliu, puteai admira priveliștea printr-un perete alcătuit din glasvand – la naiba, dacă ar fi vrut să privească artificiile, nici măcar nu ar fi trebuit să se ridice în picioare. Efectul în cameră ar fi fost și mai impresionant datorită celor două oglinzi uriașe cu ramă aurie așezate de o parte și de cealaltă a șemineului, chiar în spatele fotoliului.

Mi s-au părut cam nepotrivite pentru o bibliotecă – știam că și Grace ar fi fost de aceeași părere –, însă până și bogații au scăpările lor.

Am pășit peste banda galbenă care izola acea parte a încăperii – n-avea importanță, turcii spuseseră că ancheta se încheiase – și m-am rezemat de spătarul fotoliului, admirând priveliștea. Am încercat să-mi imaginez ce ar fi putut să-i spună cineva ca să-l determine pe Dodge să iasă din bârlogul lui.

Am scotocit în minte, ținându-mi respirația și străduindu-mă să pătrund cât mai adânc. La fel ca și atunci când m-am aflat în camera hotelului Eastside Inn și mi-am dat seama că locuia o femeie acolo, am încercat să blochez totul… răspunsul era aproape… la capătul celălalt al gândului… dacă mi-aș putea da seama… o persoană pe care el o cunoștea intrase pe acea ușă înaltă…

Nu am auzit când ușa secretă din spatele meu s-a deschis. Era genul de ușă pe care o găseai în multe biblioteci vechi – ornată cu

cotoare de cărți, pentru a se îmbina perfect cu restul rafturilor. Persoana care s-a furișat pe-acolo trebuie să fi purtat încălțăminte cu talpă din cauciuc, deoarece nu am auzit nici cel mai mic zgomot de pași pe covorul de mătase. Însă atunci când te miști, hainele scot un foșnet – poate nici măcar nu e un foșnet, ci mai mult o adiere aproape imperceptibilă – imposibil de ascuns. Atunci l-am sesizat.

Simțind cum mi se punea un nod în gât, mi-am dus mâna la spate, am scos arma dintr-o singură mișcare, am tras piedica, m-am întors repede, m-am ghemuit ca să nu devin o țintă, mi-am depărtat picioarele, am întins brațul în care țineam pistolul și mi-am încolăcit degetul în jurul trăgaciului – întocmai cum fusesem instruit în urmă cu mulți ani pe vremea când eram tânăr și nu știam încă ce însemna să ucizi un bărbat și să visezi chipurile fetițelor lui în fiecare noapte.

Un alt bărbat, unul mai puțin tulburat, ar fi apăsat pe trăgaci. Însă eu am ezitat, am privit de-a lungul țevii și am văzut o femeie desculță, îmbrăcată în negru – ceea ce era și firesc, având în vedere că tocmai rămăsese văduvă. Era Cameron.

— Cine naiba ești? a întrebat ea, încercând să pară calmă în semiîntuneric, însă vederea armei o speriase și mâna îi tremura încontinuu.

Am tras piedica la loc.

— Mă numesc Brodie Wilson. Sunt…

— Tipul de la FBI? Cumali, polițista turcă, mi-a spus că vor trimite pe cineva.

— Da.

— Cei de la FBI intră întotdeauna neanunțați în casele oamenilor?

— Îmi cer scuze, am răspuns eu. Am avut impresia că nu era nimeni înăuntru. Am venit să arunc o privire.

Mâna nu îi mai tremura, dar era încă tulburată și și-a scos o țigară. N-a aprins-o – era o țigară electronică pe care o preferă cei care încearcă să scape de viciul ăsta. A lăsat-o să atârne între degetele ei frumoase.

— FBI-ul anchetează, de obicei, și accidente? Cine ți-a cerut să vii la Bodrum?

— Unul dintre avocații sau tutorii soțului dumneavoastră, cred.

— Oare de ce nu mă miră? a zis ea. Cine-a fost – Fairfax, Resnick, Porter?

Din lista sa, mi-am dat seama că mulți din anturajul soțului ei nu agreau ca o vânzătoare, fie ea și la Prada, să tragă lozul câștigător.

— Nu știu, am răspuns eu.

Ea a râs sarcastic.

— Nu cred că mi-ai spune chiar și dacă ai ști, nu-i așa?

— Așa este, am confirmat eu.

A tras un fum din țigara electronică. Gestul ăsta ar fi părut

caraghios dacă ar fi fost făcut de altcineva.
— Casa părea părăsită, am adăugat eu. Îmi cer scuze în legătură cu arma, dar m-ați luat prin surprindere.
Nu s-a obosit să-mi răspundă. Am avut impresia că mă măsura din priviri.
— Cum ați intrat pe proprietate? am întrebat eu, încercând să fac întrebarea să pară cât mai neoficială.
— Ce vrei să spui? m-a întrebat la rândul ei.
— Am intrat pe poarta principală – nu am văzut parcată nicio mașină acolo, iar polițistul de serviciu nu mi-a spus că sunteți acasă.
— Iahtul nostru este ancorat în golf. Acolo am stat de când a avut loc accidentul. Am venit cu o șalupă și am urcat scările de pe stâncă.
Trebuie să fi văzut îndoiala de pe chipul meu, deoarece a ridicat din umeri.
— Șalupa este trasă lângă debarcader. Marinarul e în continuare acolo – dacă dorești, poți merge să îl întrebi.
— Nu este cazul. Casa vă aparține, puteți face ce doriți. Dumneavoastră ați fost sus pe terasă, nu?
Ea a ezitat.
— Nu mi-am dat seama că te uitai.
— Mă aflam pe peluză. N-am fost sigur, mi s-a părut că vedeam o umbră.
— Un oblon fâlfâia în vânt, a răspuns ea.
M-am întors repede – am avut impresia că auzeam o ușă închizându-se undeva, departe.
— Mai este cineva în casă?
— Nu, de ce?
— Mi s-a părut că aud…
Am ciulit urechile, dar n-am mai auzit nimic. Totul era cufundat în tăcere.
— E o casă veche, a explicat ea. Dacă vântul suflă dinspre sud, urcă prin subsol.
A început să aprindă veiozele – nu știu dacă o făcea ca să-mi distragă atenția sau pentru că se săturase, pur și simplu, de întuneric.
În lumina blândă am reușit să o văd bine. Jack Lemmon a spus cândva despre Marilyn Monroe că era precum fulgerul într-o sticlă. Aceeași descriere era valabilă și pentru Cameron. Era mlădioasă și atletică și avea pielea atât de fină, încât părea să reflecteze lumina. Atunci mi-am dat seama – și am observat asta de mai multe ori – că avea un fel anume de a-și înclina capul și o privire atât de pătrunzătoare, încât cel căruia i se adresa, foarte direct, fără politețuri, avea impresia că era singura persoană din încăpere, dacă nu din lume.
Pe deasupra, era și deșteaptă – știam asta, deoarece citisem o

transcriere a interogatoriului la care o supusese poliția din Bodrum în noaptea așa-zisului accident. În ciuda faptului că i se spusese că nu avea dreptul la un avocat, în ciuda faptului că încercase să înțeleagă engleza stâlcită a unui translator, în ciuda faptului că era extenuată și singură, rămăsese politicoasă și cooperantă pe întreg parcursul interogatoriului. Dacă-ți pierdeai cumpătul în Turcia – că erai vinovat sau nevinovat –, îți aduceai pe cap o mulțime de probleme. „Inteligentă și stăpână pe sine, ține minte”, mi-am zis eu.

Mulțumită de lumina din încăpere, s-a întors și a deschis o sticlă cu apă.

— Poliția turcă mi-a spus că sunteți singura moștenitoare a averii soțului dumneavoastră, am continuat eu, pe un ton cât se poate de neutru.

Ea a luat o înghițitură de apă.

— Este un interviu oficial, domnule Wilson? m-a întrebat ea pe un ton chibzuit și de data asta politicos.

— Nu, dar poate să devină unul dacă doriți.

A ridicat din umeri.

— Nu e un secret. Da, eu sunt moștenitoarea.

— A existat un contract prenupțial?

Ea a ezitat, iar eu mi-am dat seama că nu avea de gând să răspundă.

— Biroul nostru din New York poate cere documentele prin mandat judecătoresc dacă asta doriți. Din ce-ați spus mai devreme, sunt convins că avocatul sau tutorele vor fi bucuroși să ne ajute.

— Da, a existat un contract prenupțial, a confirmat ea, înghițind în sec.

— Care erau condițiile din contract în caz că se ajungea la divorț?

A mai luat o gură de apă.

— Pentru primii cinci ani de căsătorie, primeam patruzeci de mii de dolari pe an. După aceea, suma creștea puțin până ajungeam la cincizeci de ani. Apoi, ca să reiau termenul folosit de avocat, deveneam *împuternicită,* iar prenupțialul nu se mai aplica.

— Patruzeci de mii de dolari pe an timp de cinci ani, am zis eu, cam atât câștigați și la Prada.

— Aproximativ.

— Și cât ați obținut acum că sunteți văduvă?

— Este vorba despre un fond… este complicat – nu cred că cineva știe exact…

— Cât? am repetat eu.

— Aproximativ 1,2 miliarde de dolari, a răspuns ea, întorcându-se.

Cifra a plutit în aer preț de o secundă – așa se întâmplă de obicei când este vorba de o astfel de sumă –, apoi ea s-a întors din nou și s-a uitat la mine. Spre surprinderea mea, tremura din cauza emoțiilor,

iar în ochii ei se citea furia.

— Știți de ce închideam oblonul de pe terasă, știți de ce mă aflam acolo sus? Acela a fost dormitorul nostru. Vin aici de pe iaht în fiecare seară, traversez peluza și urc în cameră. Dacă mă întind pe pat, îi simt încă mirosul și mă gândesc că dimineață când mă voi trezi îl voi găsi lângă mine. Oamenii n-au decât să spună ce vor ei în legătură cu banii – nu mi-au mai rămas de la el decât niște așternuturi de pat din dormitorul unei case închiriate. Mi-am iubit soțul, domnule Wilson.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Ea și-a înăbușit lacrimile și, în acel moment, mi s-a părut atât de demnă și de curajoasă, încât nu puteam să nu empatizez cu ea. Dacă juca teatru, atunci trebuia să-și pregătească discursul de acceptare a premiului.

— Și-acum, aș vrea să plecați. Dacă mai aveți întrebări, puteți vorbi cu poliția turcă – ei se ocupă de anchetă și au toate declarațiile pe care le-am dat. Nu mai am nimic de adăugat.

În timp ce traversam terasa și mă îndreptam către poarta principală, tendința mea a fost să o cred, însă nu se știa niciodată, desigur. Înainte să trec de colțul clădirii am aruncat o privire în urmă. Stătea pe terasă, singură în umbra acelei case sinistre, desculță și dureros de frumoasă, privind înspre foișor și locul unde murise soțul ei. O clipă am crezut că se va întoarce și se va uita la mine, dar n-a făcut-o.

Am pătruns pe aleea lungă, noaptea m-a învăluit, iar casa sinistră a rămas în întuneric. Venisem plin de îndoieli și plecam convins că cineva îl făcuse pe Dodge să lase drogurile, să-și binoclul și să facă o ultimă plimbare.

Era o teorie bună, dar nu suficientă dacă voiam să rămân în joc. Leyla Cumali se va asigura de asta – își crease propria versiune a poveștii pe care o marcase cu reputația ei profesională. Nu își permitea să se înșele și avea să facă tot posibilul să îl trimită acasă pe intrusul american.

Aveam nevoie de o dovadă.

Capitolul 22

Nu aș fi aflat-o niciodată dacă n-ar fi fost semaforul. Venind dinspre partea de sud a promontoriului, am ajuns la marginea orașului la ora la care restaurantele se transformau în baruri, femeile începeau să se gândească să scape de tocurile înalte, iar cuplurile, care în mod normal nu consumau alcool, comandau încă un pahar cu *raki.*

Culoarea semaforului, aflat la o intersecție aglomerată, cu un club într-un colț și un șantier în celălalt, s-a transformat din verde în galben. Mă aflam îndeajuns de aproape ca să trec pe galben, însă existau atâtea motorete care circulau după propriile reguli și atât de mulți pietoni în stare de ebrietate, încât am hotărât să nu risc.

În timp ce așteptam culoarea verde am aruncat o privire în direcția șantierului și, printre sloganurile în graffiti ce susțineau diferite partide politice, se afla și un afiș rupt anunțând o petrecere nocturnă care avusese loc în noaptea sărbătorii *Zafer Bayrami.* Cu o grafică stilizată, acesta prezenta portul, The French House în vârful promontoriului și o bombă cu fosfor uriașă care exploda deasupra ei. Praf de magneziu, mi-am zis eu într-o doară, amintindu-mi de orele de chimie de la Academia Caulfield. Era același material pe care fotografii îl foloseau pe vremuri ca să declanșeze blițul, mi-am zis eu în continuare.

Apoi mi-a venit o idee care părea atât de incredibilă, încât a trebuit să mi-o repet. După ce-am făcut-o mi s-a părut încă și mai scandaloasă.

Știam că Dodge se afla în bibliotecă atunci când „bomba” a explodat – așa spusese Cumali și nu existau indicii care să contrazică afirmația asta. Ceea ce însemna că el ședea în fotoliul din piele, cu cele două oglinzi mari în spatele lui în momentul în care magneziul a explodat dincolo de glasvand. Exista o șansă, m-am gândit eu, și anume cele două elemente aparent necorelate – magneziul și oglinzile – să ofere dovada de care aveam nevoie cu disperare.

Eram atât de acaparat de această idee, încât mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că șoferii din spate mă claxonau și că se făcuse verde la semafor. Am apăsat accelerația și, scotocind cu o mână printre dosarele pe care mi le dăduse Cumali, am găsit un bilet pentru medicul legist unde apărea numărul ei de mobil. Mi-am scos telefonul. Am început să formez numărul, dar pe la jumătatea lui am înțeles că o femeie cu un copil de șase ani era posibil să nu fie prea încântată că era trezită. Oricum, ce ar fi putut face la o oră atât de târzie?

În schimb, am hotărât să mă întorc la hotel, să intru pe internet, să găsesc pagina de întâmpinare a Galeriei Uffizi din Florența și să le trimit prin e-mail numărul meu de telefon, cu rugămintea de a mă

contacta cât mai repede posibil.

Uffizi, o fostă reședință a familiei de Medici, era unul dintre cele mai mari muzee de artă din Europa care găzduia cea mai prestigioasă colecție de picturi renascentiste din lume. În tinerețe, Bill și cu Grace mă plimbaseră de nenumărate ori pe coridoarele lui și odată – a fost vizita care mi-a plăcut cel mai mult – Bill aranjase să facem un tur a ceea ce directorul muzeului numea cu modestie atelierul lor: un loc unde se restaurau operele de artă care nu avea egal pe nicio coastă a Atlanticului. De acest atelier aveam nevoie în acel moment și speram că, atunci când angajații muzeului vor veni dimineața, unul dintre ei va transmite mesajul meu cui trebuia, iar persoana respectivă mă va contacta.

Am oprit în fața hotelului, am parcat mașina și m-am îndreptat către recepție, ca să cer cheia de la cameră. Administratorul mi-a dat un alt plic.

— Sper ca veștile să nu fie de așa natură, încât să îi provoace domnului Brodie David Wilson neplăceri prea mari, a zis el.

Plicul nu era lipit: mi-am dat seama că citise deja conținutul și era aproape sigur că îmi va provoca mari neplăceri.

Am avut dreptate. Era de la Leyla Cumali, care mă anunța că discutase cu șefii ei despre „cererea” mea pentru amânarea finalizării anchetei referitoare la moartea lui Dodge.

„După revizuirea dosarelor și a tuturor documentelor aferente, șefii mei au hotărât că nu există nicio justificare pentru amânarea închiderii anchetei.”

Mai scria că șeful poliției și comandanții lui ajunseseră la concluzia că era un caz de „moarte prin accident” și, prin urmare, dosarul urma să fie trimis dimineața în Ankara, trupul lui Dodge va fi dat văduvei ca să îl înmormânteze, iar prietenii și cunoștințele lui își vor primi înapoi pașapoartele, având libertatea să plece imediat din oraș.

„Departamentul Poliției din Bodrum vă mulțumește pentru interesul pe care l-ați acordat și se mândrește cu faptul că a putut da o mână de ajutor FBI-ului, scria ea. Puteți păstra pentru evidențele dumneavoastră o copie a materialului pe care vi l-am furnizat.”

Nu era de mirare că Leyla Cumali părea să renunțe mult prea ușor. Eram pierdut dacă polițiștii puneau în practică ceea ce își propuseseră – nu mai era nevoie de un agent FBI în Bodrum și ancheta nu mai putea fi redeschisă. Trupul ar fi dispărut, deci potențialii martori s-ar fi împrăștiat în cele patru zări ale lumii. Primul imbold a fost să o sun imediat pe Cumali, apoi m-am calmat – puteam să o sun și dimineață, prioritatea era Uffizi.

Administratorul mă urmărea cu atenție, iar eu i-am spus că viața era plină de neplăceri, însă David Brodie Wilson nu era străin de o

astfel de problemă. La naiba, eram atât de obosit, încât am început să mă exprim ca el. Am urcat în camera mea și după ce i-am bombardat pe cei de la Uffizi cu e-mailuri, nu îmi mai doream decât să mă târăsc în pat.

Mai trebuia să dau un telefon. Am introdus bateria în mobil și l-am sunat pe Ben Bradley. I-am spus că poliția locală era convinsă că moartea lui Dodge fusese un accident și că voia să închidă ancheta.

— Isuse! a exclamat Bradley.

— Da. Dar se înșală. Am o idee, ca să păstrez ancheta deschisă, dar ar fi mai bine să informezi și cealaltă parte interesată.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat Bradley.

— Mulțumesc, dar dacă eu am făcut mizerie, eu trebuie să curăț.

Am închis și am lăsat bateria în telefon în caz că primeam un răspuns urgent. Cu toate că eram foarte obosit, nici nu am apucat să adorm, că telefonul a început să sune.

— Am uitat să te întreb, a zis Bradley, când crezi că vei afla dacă ideea ta a funcționat?

Știam că întrebarea venea de la Șoptitorul și aproape că simțeam panica din vocea lui.

— Mâine pe vremea asta, am răspuns eu. S-ar putea să fiu nevoit să plec în Italia mâine-dimineață.

Capitolul 23

M-am trezit la ora șapte și am sunat-o imediat pe Cumali, însă m-a întâmpinat căsuța vocală. Cu toate că îi lăsasem un mesaj să mă sune urgent înapoi, am continuat să o apelez. Trecuseră douăzeci de minute și tot nu reușisem să vorbesc cu ea.

M-am dus la recepție, am mai făcut un tur prin cursul ad-hoc de limba engleză cu administratorul și am reușit să aflu de la el adresa unde se afla Gul & Sons, Marina and Shipwrights. Am introdus-o în sistemul de navigare al Fiat-ului și, șapte minute mai târziu, mă aflam în Portul Vechi, în fața casei pe care o zugrăvise Cumali, după cum observasem în fotografie.

Cândva casa unui pescar, avea două etaje și era prevăzută cu ghivece din teracotă și jardiniere pline cu flori la ferestre. Eram surprins – casa degaja veselie și blândețe, trăsături pe care nu le observasem, cu siguranță, la persoana ei. Am înaintat pe aleea din față și am sunat la sonerie. Nu am primit niciun răspuns.

Am traversat un petic de peluză, am coborât pe o alee lipită de peretele înalt al casei și am aruncat o privire în garaj – mașina italiană „de rahat” era acolo – neagră și cu capota ridicată –, însă înăuntru nu era nimeni. M-am apropiat încet de spatele casei și am ascultat – niciun zgomot, nicio mișcare, doar cea a unui motan care se scărpina după ureche dincolo de geamul bucătăriei.

După ce m-am întors la mașină și m-am uitat la ceas, am început să conduc încet, depărtându-mă ușor de casă, în căutarea parcului din colț. Trebuia să o găsesc repede. Zece minute mai târziu am zărit un petic de iarbă unde se aflau câțiva copii care se dădeau în leagăne. Mamele lor îi supravegheau și, spre marea mea ușurare, Leyla Cumali se afla printre ele.

Am parcat și am coborât din mașină. Ea era întoarsă cu spatele la mine și împingea leagănul în care se afla fiul ei. Când mă aflam la câțiva metri de ea, una dintre mame i-a strigat în turcă și a arătat în direcția mea.

Polițista s-a întors, m-a văzut și în clipa următoare pe față i s-a citit furia cauzată de faptul că apărusem neanunțat. Dar mai era ceva… ceva tainic… în felul în care s-a mișcat ca să-și ia fiul. Prima impresia – cea de moment, cum s-ar spune – a fost aceea că descoperisem un secret.

În timp ce ea se uita la mine cu ură, băiatul mă privea pe furiș de după fusta ei, iar eu i-am zâmbit.

— Acesta trebuie să fie fiul tău.

Din fericire, nu mi-am schimbat expresia feței când el a ieșit mai încrezător din spatele mamei lui și am văzut că suferea de sindromul Down.

Asemenea celorlalți copii care fuseseră diagnosticați cu maladia asta, chipul lui era frumos – zâmbitor și plin de inocență. Mi-a spus ceva în turcă, „bună dimineața” am bănuit eu, și dintr-un motiv sau altul, în loc să încerc să comunic într-o limbă pe care el nu o înțelegea, mi-a venit ideea să mă înclin în fața lui. I s-a părut cel mai amuzant lucru din lume și a făcut și el o plecăciune. Mamele și ceilalți copii care ne urmăreau au început să râdă, fapt care l-a încurajat să se mai încline de câteva ori în fața acelui american nebun.

Singura persoană căreia nu i s-a părut amuzant a fost mama lui.

— Cum m-ați găsit? Scrisoarea mea a fost destul de clară, nu am chef să mă cert…

— Nu am venit aici ca să ne certăm, am întrerupt-o eu. Aș dori să mă însoțiți până la The French House.

La auzul acestor cuvinte, s-a mai liniștit.

— De ce?

— Cred că Dodge a fost ucis și s-ar putea să dovedim lucrul ăsta.

— Ucis? Și cum ar fi putut pătrunde cineva pe proprietate?

— Nu știu. Primul pas este să dovedim că mai era cineva în casă. Am convingerea că vom reuși.

S-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu. Dovezile arată clar că…

— Să lăsăm dovezile. Ele nu alcătuiesc decât o listă a materialului de care dispuneți voi, cei de la poliție. Dar cele pe care nu le-am descoperit încă? Cum le numiți voi – neimportante?

Era un citat din cartea mea, și m-am căit imediat – uitasem din nou de legenda mea –, apoi mi-am amintit că acea lucrare făcea parte din bagajele mele de călătorie, prin urmare, am renunțat să mă mai dojenesc. Cumali încă nu era convinsă.

— Trebuie s-o facem acum, înainte ca ancheta să fie închisă, am insistat eu.

— Nu, șefii mei au semnat deja închiderea ei.

A trebuit să mă străduiesc din răsputeri, să nu-mi pierd cumpătul.

— Dacă se va dovedi că am dreptate, iar poliția din Bodrum va elibera trupul și va înapoia pașapoartele oamenilor, veți întâmpina probleme serioase. Nu din partea mea, ci din partea celor mai înalte cercuri guvernamentale.

Ea a tresărit. Mamele și copiii începeau să se îndrepte spre școală și le făceau cu mâna lui Cumali și băiatului ei, care efectua în continuare plecăciuni.

— Nu pot să vă însoțesc acum, a zis ea. Trebuie să-l las pe băiatul meu acasă la dădacă. Mașina e stricată, va dura ceva timp…

— Vă duc eu, am îndrăznit eu, arătând către Fiat.

Ideea nu prea a încântat-o, însă cum nu avea altă variantă, a încuviințat din cap. Băiețelului, pe de altă parte, i s-a părut o idee

grozavă și m-a luat de mână în timp ce mergeam înspre mașină.

Cumali a deschis ușa din spate, l-a îndemnat pe fiul ei să intre și apoi s-a urcat și ea. Era suficient de rău pentru o femeie musulmană să urce în mașina unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, dar să se așeze în dreapta era de neconceput.

În timp ce îmi indica direcția am vorbit peste umăr:

— Cred că ar fi bine să sunați la birou și să le spuneți că a intervenit ceva și că trebuie să mai aștepte până să trimită dosarul la Ankara.

N-a spus nimic. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am văzut-o cum se uita fix la mine, cu o privire rece. Nu îi va conveni când va auzi ideea mea, dar nu aveam ce face. După o clipă am zărit-o cum și-a scos telefonul și a început să vorbească în turcă.

A închis și mi-a spus că lăsase un mesaj pentru comandantul ei și că îi rugase pe câțiva colegi să se întâlnească peste puțin timp cu noi la promontoriul din sud. Chemase întăriri, din câte se părea. N-am avut ocazia să-mi exprim părerea, deoarece puștiul a început să vorbească entuziasmat în turcă. M-am uitat din nou în oglindă și am văzut-o pe Cumali ascultând cu atenție – era evident că voia ca fiul ei să știe că părerile lui erau prețioase și, cu cât priveam mai mult, cu atât îmi dădeam mai bine seama că era extrem de răbdătoare cu el.

— Fiul meu vrea să vă spun că joi vom merge la circ, a tradus ea. Zice că vom admira Marea Paradă, apoi vom vedea acrobați și lei, clovni…

— Și îmblânzitori de șerpi, am continuat eu. Am văzut caravana când am sosit în oraș. Vă rog, spuneți-i că pare a fi un circ grandios.

Cumali i-a tradus, băiatul a râs, apoi conversația s-a transformat în ceea ce părea a fi o discuție în contradictoriu. În cele din urmă, ea a explicat:

— Fiul meu a spus să vă întreb dacă v-ar face plăcere să mergeți cu noi, dar i-am explicat că veți avea o întâlnire în seara respectivă, că veți fi foarte ocupat.

I-am surprins privirea în oglindă.

— Da, ce păcat că am întâlnire, am replicat eu. Mi-ar fi plăcut să pot merge. Vă rog să îi transmiteți părerea mea de rău.

Ea i-a vorbit în turcă, apoi mi-a spus să o iau la stânga și să opresc la douăzeci de metri mai încolo. Am oprit lângă o casă modestă, cu o alee mărginită de niște pitici de grădină și un tobogan aflat pe un petic de iarbă. De partea cealaltă a străzii se găsea un depozit al firmei Coca-Cola. Motoarele a două camioane mari, care intrau și ieșeau de pe alee, erau atât de zgomotoase, încât nu am avut ocazia să-mi iau rămas-bun de la puști înainte ca mama lui să-l scoată din mașină. Au intrat pe poartă și s-au apropiat de casă.

O tânără de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul negru și

obeză, a deschis ușa și l-a sărutat pe băiat pe creștet. În timp ce Cumali vorbea cu dădaca m-am gândit din nou la acel moment tainic din parc. Primul gând a fost că mama încercase să-l protejeze din instinct de prezența mea inoportună, deoarece băiatul suferea de sindromul Down. Însă nu credeam că ăsta fusese motivul – atât Cumali, cât și fiul ei se simțeau în largul lor printre alți adulți și copii. Nu, aveam impresia că era vorba despre altceva, însă nu îmi dădeam seama ce putea fi. O mamă jucându-se cu copilul ei în parc – și ce dacă?

Cumali s-a întors, iar fiul ei stătea în prag și îmi făcea cu mâna. Chiar dacă mă aflam la volan, am reușit să schițez o plecăciune și el s-a luminat la față. Mi-a răspuns, făcând două plecăciuni.

Cumali s-a așezat pe bancheta din spate, iar eu l-am privit pe fiul ei preț de câteva clipe. Era un puști minunat și în clipa asta când povestesc mă simt îngrozitor, dar nu mai am cum să îndrept lucrurile. Am regretat că am sfârșit prin a-i face ce i-am făcut.

Am băgat maneta în viteză și am luat-o înspre The French House.

Capitolul 24

Cei trei colegi ai lui Cumali sosiseră deja, porțile înalte erau deschise larg. Am înaintat pe aleea lungă și i-am găsit așteptând lângă mașinile lor. Erau îmbrăcați toți în haine de civil, fumau, pe când doi vorbeau la telefon.

Arătau ca niște „curcani” obișnuiți. Unul însă se vedea de la o poștă că era corupt. Avea aproape patruzeci și ceva de ani, era înalt și supraponderal – un parvenit libidinos, îmbrăcat într-un costum costisitor. Cumali mi l-a prezentat, dar să fiu al naibii dacă i-am reținut numele. Pentru a fi mai sigur – ca să spunem așa –, am hotărât să-i spun Ofițerul.

În timp ce polițiștii băteau la ușă, telefonul a început să-mi vibreze în buzunar. Suna a patra oară de când o găsisem pe Cumali în parc, însă am hotărât din nou să nu răspund. Bănuiam – speram – că erau cei de la Uffizi și nu voiam să le dau explicații în grabă. Aveam nevoie de timp ca să-i lămuresc, ceea ce urma să fie cea mai ciudată idee pe care o auziseră vreodată.

Cum nu a răspuns nimeni, Cumali a deschis ușa cu cheia de rezervă. Înăuntru era întuneric și, cu toate că nu mai fusesem în acea parte a casei, i-am condus printr-o sufragerie impunătoare, apoi în bibliotecă. Singurul lucru care se schimbase din seara trecută era faptul că draperiile fuseseră trase; am bănuit că după plecarea mea Cameron își petrecuse timpul în încăpere gândindu-se la soțul ei decedat. Asta dacă nu cumva chiar auzisem o ușă închizându-se și persoana care se afla în casă intrase și își petrecuse seara în bibliotecă.

Am tras la loc draperiile, lăsând lumina să pătrundă, și m-am întors cu fața la cei patru polițiști turci.

— I-am spus doamnei detectiv Cumali că nu cred că Dodge a fost singur în noaptea în care a murit. Am convingerea că un musafir a intrat în încăpere – o persoană pe care o cunoștea.

— Și cum a pătruns pe proprietate? a întrebat pe un ton arțăgos individul căruia îi spuneam Ofițerul, la modul tipic.

Temându-mă să nu pierdem timp prețios cu astfel de tâmpenii, i-am vorbit pe un ton la fel de aspru.

— Acordați-mi atenție un minut – să presupunem că musafirul știa cum să păcălească sistemul, să presupunem că știa un loc unde camerele de supraveghere nu aveau rază de acțiune, să presupunem că a găsit o cale să escaladeze zidul, să presupunem *orice* acum. N-are importanță.

— În regulă, atunci spuneți mai repede, a zis unul dintre „curcani”.

Nu l-am băgat în seamă.

— Luminile sunt stinse, draperiile sunt trase din geam – așa scrie

și în raportul criminalistic, am început eu să detaliez și am arătat către fotoliul din piele. Cei doi se află aici – musafirul stă în picioare, Dodge șade lângă proviziile lui. Este sub influența drogurilor și nu are de gând să plece. Însă musafirul are un plan – îl va ademeni pe Dodge până la foișor, iar apoi îl va împinge în prăpastie.

— Și ce-i spune ca să-l convingă să meargă? m-a întrerupt Ofițerul.

— Nu știu.

— Dumnezeule, dar ce știți?

— Știu că în timp ce musafirul vorbește cu el începe focul de artificii, am adăugat eu. Acesta începe cu o stea albă care explodează deasupra promontoriului. Toată lumea zice că a fost uriașă…

— Mda, puteai s-o vezi din Istanbul, a comentat celălalt „curcan”.

Am zâmbit politicos. Istanbulul se afla la 804 kilometri depărtare.

— Dar care este singurul lucru pe care ucigașul nu l-a luat în considerare? am continuat eu. Natura artificiilor.

Polițiștii s-au uitat unul la altul – despre ce vorbea idiotul ăsta de la FBI? Artificiile erau artificii.

Cel puțin le captasem atenția.

— Ca să fie suficient de strălucitoare pentru a putea fi văzute din Istanbul, ele trebuie să fi conținut praf de magneziu. E o componentă obișnuită a artificiilor mari – preț de o clipă transformă noaptea în zi. De aceea fotografii de pe vremuri îl foloseau ca să declanșeze blițul.

— În regulă, a intervenit Cumali. Artificii, magneziu – au vreo semnificație?

Ceilalți au început și ei să vocifereze.

— Înseamnă că avem un bliț și avem personajele – Dodge și musafirul lui, am răspuns eu. Tot ce ne mai trebuie este pelicula.

Am arătat către cele două oglinzi uriașe de lângă șemineu.

— Oglinda este sticlă prevăzută cu un strat de azotat de argint. Ce este azotatul de argint? O altă denumire pentru pelicula nefolosită – este exact ce se folosea odinioară în camerele de filmat.

Niciunul n-a scos un cuvânt, doar m-au privit îndelung, încercând să înțeleagă.

— Toate au fost aici, am zis eu. Blițul, personajele, pelicula. Cred că avem fotografia celui care s-a aflat în această încăpere. Am convingerea că imaginea lui s-a imprimat pe spatele oglinzilor.

Au tăcut în continuare, privindu-mă cu neîncredere. Nu pot spune că îi condamnam – până și mie mi se părea incredibil.

Cumali a fost cea care a vorbit prima.

— Ca să ne lămurim – dumneavoastră credeți că veți reuși să „developați” oglinzile? m-a întrebat ea.

— Da.

— Unde? La magazinul foto?

Am zâmbit, dar, înainte să apuc să răspund, a intervenit Ofițerul.

— Este ridicol – fotografii pe spatele oglinzilor, a pufnit el. Ne pierdem timpul, a zis el făcându-le semn celorlalți să-l urmeze.

Probabil, trebuia să scuture de niște bani câțiva infractori. Nu m-am putut abține și l-am atacat. Nu i-am înghițit niciodată pe cei corupți.

— De ce afirmați că este ridicol? Fiindcă nimeni n-a mai făcut asta până acum? FBI are cele mai bune laboratoare de criminalistică din lume, m-ați auzit? Cele mai bune. Suntem obișnuiți să fim deschizători de drumuri. De unde știți dumneavoastră ce este ridicol și ce nu?

Scânteia din ochii lui umflați și felul cum și-a strâmbat buzele mi-au sugerat că îmi făcusem un dușman pe viață. Nu-mi păsa. Înainte ca lucrurile să degenereze telefonul meu a început să vibreze din nou și, uitându-mă la ecran, am observat că era un număr din Italia.

— Trebuie să fie cei de la Galeriile Uffizi din Florența, i-am lămurit eu. Îi voi ruga să mă ajute să recuperez imaginea.

Unul dintre „curcani” – care părea a fi conducătorul grupului – a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Nu va veni niciun fel de ajutor – nici din partea macaronarilor, nici din partea altcuiva –, oglinzile rămân unde sunt. Ne agățăm de un fir de pai, sau cum veți fi spunând voi.

— În regulă, am zis eu. În regulă. Acum formulez o cerere oficială, în numele FBI-ului, să iau aceste oglinzi, ca să fie supuse unei expertize criminalistice. Dacă refuzați, va trebui să îmi dați motivele în scris ca să le pot trimite Casei Albe și omologilor din Ankara.

Tăcere. Telefonul mi-a vibrat din nou, însă n-am făcut nicio mișcare ca să răspund. Nimeni n-a spus nimic. Înainte ca telefonul să se oprească din vibrat, șeful a ridicat din umeri.

— Atunci, luați nenorocitele astea de oglinzi, a exclamat el furios, n-aveți decât să vă pierdeți timpul cu ele.

— Mulțumesc, am răspuns eu. Pe cine trebuie să sun ca să vină să le dea jos?

Ofițerul a râs.

— Habar n-am. Încercați la laboratoarele FBI, doar ei le știu pe toate – sunt convins că vă vor putea ajuta.

Cei doi „curcani” au zâmbit larg. Cumali părea stânjenită din cauza colegilor ei, însă când șeful le-a făcut semn să iasă pe terasă, ea i-a urmat supusă.

După ce și-au aprins țigările și au început să traverseze peluza – bucurându-se de priveliște și bârfindu-mă pe mine, sunt convins – i-am sunat înapoi pe cei de la Uffizi. Cineva îl anunțase pe directorul atelierului. Lui îi explicam ce aveam nevoie; era, probabil, cel mai bun

restaurator de artă din lume.

Oprindu-se din râs, el m-a rugat să-i explic încă o dată. După câteva zeci de întrebări a fost, în cele din urmă, de acord – cred că mai mult pentru că era o provocare, și nu din alte considerente – subliniind faptul că nu se aștepta câtuși de puțin ca lucrul ăsta să funcționeze.

— Bănuiesc că e urgent, nu? a întrebat el.

— Desigur, am răspuns eu. Nu toate sunt o urgență? Vi le voi aduce cât voi putea de repede.

De îndată ce am terminat convorbirea cu el, am mai dat un telefon – într-o sferă cu totul diferită – și am obținut o altă promisiune pentru ajutor.

Capitolul 25

Administratorul hotelului la care eram cazat a sosit la The French House cu două camionete rablagite și opt însoțitori care păreau a fi niște pierde-vară. Să-mi fie rușine pentru că îi judecasem după aparențe – s-au dovedit a fi unii dintre cei mai buni și cei mai harnici muncitori din câți cunoscusem.

Fiind prieteni ai administratorului, acesta îi adunase într-o clipită, iar când m-am întâlnit cu ei în fața casei și le-am spus că îi voi plăti, au refuzat.

— Oamenii aceștia spun că banii de azi n-au nicio valoare, a tradus administratorul, și cu cât îl auzeam mai des, cu atât mai mult mi se părea că semăna cu un program de traducere online. Este suficient pentru ei că marea proprietate au șansa s-o vadă, a mai spus el.

Din câte se părea, niciunul dintre bărbați nu văzuse niciodată dincolo de zidurile înalte, ca majoritatea locuitorilor din Bodrum, și când administratorul le-a cerut ajutorul, aceștia au acceptat bucuroși. După ce am ocolit casa și am ajuns la terasa din spate ne-am întâlnit cu Leyla Cumali și cu colegii ei, care tocmai plecau. A fost un moment stânjenitor în clipa în care cele două grupuri s-au trezit nas în nas, însă administratorul s-a dat la o parte și muncitorii lui i-au urmat exemplul, ca să îi lase pe polițiști să treacă.

Astfel s-a întâmplat că mă aflam într-un loc de unde puteam vedea bine fața administratorului și privirea plină de dispreț pe care i-a aruncat-o Ofițerul când acesta a trecut pe lângă el era aproape tangibilă. Administratorul s-a întors, a observat că mă uitam la el și a zâmbit. Când polițiștii au ajuns suficient de departe ca să nu audă, el a venit lângă mine.

— Are numele unui bărbat căruia noi îi spunem Sponge[28] Bob.

Toți muncitorii au încuviințat din cap.

— Sponge Bob? am repetat eu. Ca în desenele animate?

Administratorul a dat din cap și a făcut un gest cu buzele ca și când ar fi supt ceva.

— Ah, am exclamat eu, „marele burete”, și mi-am frecat degetul mare de arătător, simbolul universal pentru mită.

Administratorul și prietenii lui au râs, iar unul dintre bărbați a scuipat pe jos. Preț de o secundă am reușit să dărâmăm toate barierele lingvistice, apoi am trecut de colțul casei.

După ce i-am lăsat un minut să admire priveliștea, i-am condus prin glasvand și am intrat în bibliotecă. Doi dintre bărbați erau tâmplari și în timp ce aceștia discutau despre cum să construiască niște lăzi care să protejeze oglinzile, alți câțiva s-au întors la camioane, ca să-și aducă scările mobile și uneltele.

Eu mă plimbam pe peluză, încercând să găsesc pe cineva de la FedEx care ar fi putut veni în scurt timp să ridice oglinzile și să le trimită cu avionul în Florența. Așteptând ca un reprezentant al serviciului cu clienții să revină cu un telefon, administratorul a venit repede lângă mine, evident tulburat, și mi-a zis să îl urmez în casă. Pentru o clipă, m-am gândit că, poate, scăpaseră una dintre oglinzi, însă mi-am dat seama că aș fi auzit zgomotul, așadar, am lăsat deoparte varianta asta.

Am renunțat pentru moment la FedEx, l-am urmat pe administrator pe terasă, am intrat prin glasvand și am ajuns în bibliotecă. M-am oprit. Bărbații, care stăteau tăcuți și retrași, s-au uitat la mine. Dăduseră jos ambele oglinzi, iar eu m-am uitat la pereții din piatră unde ele atârnaseră înainte.

Când văzusem pentru prima oară oglinzile, mi se păruse că erau cam nepotrivite acolo, însă pusesem totul pe seama excentricității cuiva. Nu era așa – oglinzile fuseseră folosite ca să acopere două svastici mari gravate în piatră. Erau și impresionante, frumos cioplite, ambele având deasupra vulturul imperial al celui de-al Treilea Reich. M-am holbat la ele – pe vremea când eram copil le văzusem în biroul comandantului de la Natzweiler-Struthof și pentru un moment mi-a reapărut în față imaginea cumplită a femeii cu pruncul în brațe și cu cei doi copilași care se țineau strâns de fusta ei.

M-am apropiat de acele simboluri ale mârșăviei, urmărit de administrator și de prietenii lui, cu toții părând rușinați. Turcia rămăsese neutră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, însă știau cu toții ce reprezentau acele simboluri și cred că s-au simțit profund jigniți că ele fuseseră descoperite în orașul lor.

Mi-am ridicat mâna – nu voiam să le ating – și totuși mi-am trecut degetele peste simbolurile gravate. Pe vârful degetelor mi s-a luat un strat gros de praf – oglinzile fuseseră montate cu mulți ani în urmă.

M-am întors către bărbați.

— De ce i se spune The French House? am întrebat eu.

Capitolul 26

Nu ăsta fusese numele original al casei. Când a fost construită, imediat după ce războiul a luat sfârșit, primise numele La Salle d'Attente. „Sala de așteptare." „Ce anume așteptau?" m-am întrebat eu.

Mă aflam împreună cu administratorul și cu echipa lui pe treptele care duceau de la terasă pe peluză. Marea Egee se întindea în fața noastră, iar briza caldă adia prin frunzele palmierilor de deasupra. Oamenii își aduseseră prânzul și insistaseră să mănânc împreună cu ei măsline, brânză și pâine coaptă în cuptor. Abia după ce le-am arătat insigna FBI și le-am spus că era interzis am reușit să scap de insistențele lor de a bea vin și *raki,* care păreau să însoțească fiecare înghițitură. Mă bucuram că dăduseră oglinzile jos înainte de masa de prânz.

Eram angrenați în ceea ce se numea, ca să mă exprim politicos, conversație haotică – și asta nu din cauza băuturii. Toți bărbații, inclusiv administratorul, aveau propriile versiuni vizavi de povestea casei. Niciunul nu era suficient de bătrân ca să își amintească ceva despre construcția ei, prin urmare, se bazau pe poveștile auzite de la bunicii lor.

Singurul lucru asupra căruia au fost de acord a fost acela că reședința fusese construită de o nemțoaică. Din câte mi-am dat seama, asta se întâmpla în 1946, la niciun an după ce războiul luase sfârșit, iar Germania – cu șapte milioane de morți – se prăbușise. Conform poveștii, familia ei își mutase toate bunurile în Elveția înainte de izbucnirea ostilităților și averea îi rămăsese neatinsă. Poate că era adevărat, existau nemți care făcuseră lucrul ăsta – întrebați-i pe indivizii de la Richeloud.

Părerea generală printre povestitori era aceea că femeia aterizase cu avionul pe pista încinsă din Milas, unde fusese așteptată de o mașină, inspectase locul în jurul prânzului și decolase cu un alt avion două ore mai târziu. După câteva săptămâni își făcuse apariția o echipă de muncitori.

Pe vremea aceea nu prea existau drumuri, așadar, toți meșterii și inginerii, împreună cu materialele de construcție, trebuia transportați cu barja. Sfrijiții, toți nemți, au ridicat barăci și bucătării improvizate, deoarece, dintr-un motiv cunoscut numai de ei, nu au vrut să se amestece cu sătenii.

După doi ani casa a fost terminată, ultimii rămași au demolat barăcile simple, au amenajat grădinile și au plecat. Tot ce mai rămăsese în urma lor era golfulețul de la baza stâncii, la care se putea ajunge doar cu barca, locul unde își acostaseră barjele și obișnuiau să înoate în fiecare seară.

— Acest nisip al apei, a spus administratorul, este ceea ce oamenii din Bodrum numesc…

— Plaja nemțească, am spus eu.

Bărbații mi-au zis că, în ciuda eforturilor depuse și a cheltuielilor făcute, nimeni nu locuia în vilă – cel puțin nu permanent. La început luminile erau aprinse doar la câteva luni, stăteau aprinse câteva săptămâni, apoi casa rămânea din nou cufundată în întuneric. Toată lumea a crezut că era o casă de vacanță, însă copacii plantați cu grijă și caracterul privat al proprietății nu permiteau să fie zăriți cei care închiriau Sala de Așteptare.

„Sala de Așteptare, mi-am spus eu din nou. Ce nume ciudat!”

— De ce i-a fost schimbat numele? i-am întrebat eu.

Administratorul a râs, nefiind nevoie să-și consulte prietenii.

— Dintr-un motiv foarte simplu, a răspuns el. La Salle d`Attente a fost o complicație prea mare pentru pescari ca să pronunțe. Știau despre limba în care se vorbea despre ea, așa că au ridicat din umeri și i-au spus The French House. De-a lungul anilor i s-a dus vestea și toată lumea a început să-i spună la fel.

Anotimpurile au trecut, au continuat bărbații, frunzele copacilor au devenit tot mai dese, iar vila a căzut într-un somn adânc, nefiind vizitată mai mulți ani la rând.

Turismul și-a schimbat direcția, mai timid la început, apoi a cunoscut o creștere din ce în ce mai mare – portul a fost împânzit de ambarcațiuni și pe promontoriu au început să răsară alte vile frumoase. Pe urmă, după aproximativ opt ani, a venit un bărbat – nimeni nu știa cine era – și a deschis casa. Câteva săptămâni mai târziu a sosit o echipă de renovatori străini și s-a apucat să renoveze vila. Montaseră până și un sistem de securitate ultramodern. În sfârșit, The French House intrase și ea în secolul al XXI-lea.

Cu câteva luni înainte de începerea sezonului estival, un agent imobiliar local a primit un telefon de la cineva care i-a spus că era timpul ca vila să-și merite investiția: putea fi închiriată pe perioada de vacanță pentru suma de două sute de mii de dolari americani pe săptămână.

Bărbații au zâmbit la auzul acestei sume fabuloase și au ridicat din umeri.

— Cine a fost femeia care a construit casa? am întrebat eu încet, cu gândul la svastici.

Ei au clătinat din cap – era un mister. Administratorul s-a uitat la ceas și le-a spus oamenilor că ar fi mai bine să se apuce de treabă dacă voiam ca oglinzile să ajungă la timp la aeroport. Oamenii și-au astupat sticlele, s-au ridicat în picioare și s-au îndreptat către terasă.

Am revenit spre casă și am început să mă plimb prin grădină. Pe la jumătatea drumului m-am oprit și m-am întors să privesc casa – cu

siguranță, avea un aer sinistru, iar impresia mea fusese corectă când o văzusem prima dată de pe alee: fusese construită pentru a oferi intimitate. „Dar Sala de Așteptare – de ce i-ar spune așa? Și oamenii care veniseră și stătuseră pe perioade scurte în toți acești ani cine erau?” mă gândeam eu.

Nu știu de ce mi-am pus aceste întrebări – poate era freamătul mării, poate vederea unui cargobot în zare –, însă învățasem să îmi ascult instinctul. „Un vapor, am chibzuit eu. Poate ceea ce așteptau era… un vapor.”

Administratorul se afla pe terasă și își flutura brațul, ca să-mi atragă atenția.

— Încărcarea oglinzilor este în regulă și pregătită! a strigat el. Nu mai avem nevoie decât de persoana dumneavoastră!

Am zâmbit și am luat-o la pas, ca să mă alătur convoiului care pleca către aeroportul Milas.

Capitolul 27

Am aterizat la Florența seara. Pe cer nu era niciun nor, iar marele oraș renascentist se întindea la picioarele noastre în toată splendoarea lui. Mă aflam în carlinga unui avion FedEx care fusese deviat de la Istanbul, ca să ridice două lăzi mari. Era o favoare specială făcută FBI-ului.

Piloții, doi cowboy, unul englez și celălalt australian, m-au invitat să ocup locul liber din cabină. Dacă aș fi știut că aveau să se contrazică pe toată durata zborului pe tema crichetului, aș fi rămas în spate.

Cei de la Uffizi trimiseseră un camion în întâmpinarea noastră și, cu ajutorul celor trei magazioneri ai galeriei și cei doi fani ai crichetului, lăzile uriașe au fost scoase din cala avionului și încărcate în spatele camionului în câteva minute. Mai mult ca orice alt oraș din lume, Florența însăși era o operă de artă, însă revederea ei nu m-a umplut de bucurie. Ultima oară când mă plimbasem pe străzile ei fusese împreună cu Bill și din nou m-am simțit copleșit de regrete, din cauza modului în care mă comportasem față de el.

Am pătruns în oraș la asfințit, am străbătut câteva străduțe înguste care nu suferiseră aproape nicio schimbare în ultimii cinci sute de ani și ne-am oprit în fața unor uși imense din stejar, de care îmi aduceam aminte vag. Atelierul se afla într-o aripă izolată a muzeului – era format dintr-un grup de pivnițe și depozite, cu pereți din piatră, groși de aproape doi metri, care odinioară fuseseră ocupate de vastele depozite de grâne și vinuri ale familiei de Medici.

Camerele de supraveghere au verificat fiecare centimetru al străzii, înainte ca ușile din stejar să se deschidă și să permită accesul camionului într-o zonă securizată. Am coborât din cabină și am privit consolele de înaltă tehnologie, brigăzile de paznici înarmați, rafturile pline cu monitoare cu circuit închis și ușile masive din oțel care interziceau accesul în clădire. Locul abia dacă mai semăna cu cel pe care îl vizitasem cu atâția ani în urmă, însă nu era de mirare – Uffizi fusese bombardat de teroriști la începutul anilor ’90 și, ca atare, conducerea muzeului nu mai voia să-și asume niciun risc.

Doi paznici s-au apropiat și au verificat amprentele magazionerilor și ale șoferului cu ajutorul unui scaner portabil. Chiar dacă bărbații se cunoșteau de mulți ani, paznicii au fost nevoiți să aștepte ca baza de date să valideze identitatea bărbaților înainte ca să poată deschide ușile din oțel. În timp ce camionul și încărcătura lui au dispărut înăuntru, eu am rămas în urmă. Un bărbat în costum și-a făcut apariția, a dispus să mi se facă o poză pentru legitimația de acces și mi-a spus că directorul și echipa lui mă așteptau.

După ce mi-am prins legitimația de haină, un paznic mi-a legat de

gleznă o sârmă din cupru care se întindea pe jos – orice fel de electricitate statică generată de hainele sau de pantofii mei era purtată de acea sârmă și trimisă în pământ, pentru a se evita orice risc de scântei. După jaf și terorism, cei din atelier se temeau cel mai mult de o mică scânteie care ar fi putut aprinde chimicalele volatile folosite la restaurarea operelor de artă.

Uffizi era specializat în restaurarea pânzelor mari și a frescelor și, cu toate că se făcuseră schimbări majore de la ultima mea vizită, directorul îmi spusese la telefon că încă mai aveau acele plăci fotografice uriașe și băile chimice necesare pentru a se ocupa de oglinzi. Erau cele care, în curând, aveau să hotărască soarta misiunii mele.

Bărbatul în costum m-a condus la un lift, am urcat șase etaje și am intrat în ceea ce părea a fi o sală de ședințe – patru pereți din sticlă mată, o masă lungă și, într-o parte, doi tehnicieni care ședeau în fața unor monitoare conectate la o rețea uriașă de hard drivere.

Trei femei și vreo șase bărbați au venit în întâmpinarea mea. Unul dintre ei și-a întins mâna și s-a prezentat ca fiind directorul. Era surprinzător de tânăr, însă părul lung îi încărunțise, bănuiesc că riscul de a distruge opere de artă neprețuite își spusese cuvântul. Mi-a zis că în cele câteva ore de când vorbise prima oară cu mine cei adunați în încăpere puseseră la punct un plan, ca să încerce să recupereze imaginea din oglinzi. Niciunul nu își făcea speranțe prea mari, mi-a spus el.

— Însă, uneori, până și restauratorii de artă pot face minuni, a adăugat el. Gata?

Am dat afirmativ din cap, iar el a apăsat pe întrerupătorul de pe perete. Cei patru pereți din sticlă mată au devenit transparenți. Erau făcuți dintr-un tip de sticlă care se numește cristal lichid – un curent electric rearanjase moleculele și sticla devenise transparentă.

Ne aflam într-un cub din sticlă, suspendat în aer, prin care vedeam un spațiu remarcabil.

Mare cât un teren de fotbal și înalt de cel puțin optsprezece metri – arcuit și imaculat –, mai vechi, probabil, și decât domnia familiei de Medici. Înăuntru – copleșite de acel spațiu imens – se aflau elevatoare hidraulice pentru ridicarea statuilor uriașe, cadre care ridicau și coborau tablourile în ulei, căzi din oțel inoxidabil pentru curățare suficient de mari, încât să încapă în ele obeliscurile, și o baie de aburi cu ajutorul căreia se îndepărta praful depus de-a lungul secolelor pe marmură și pe piatră. Printre ele, se deplasau în tăcere elevatoare cu furcă ce funcționau cu baterii, mici macarale mobile și zeci de supraveghetori și specialiști îmbrăcați în halate albe. Așa atelier mai zic și eu; aveai impresia că NASA pusese stăpânire pe catacombe.

Aproape sub mine era curățat un Tițian și puțin mai departe câțiva bărbați și câteva femei se ocupau de niște uși din bronz create de Bernini pe care le văzusem cândva la Vatican, însă și mai impresionante erau mai multe panouri îmbinate și prinse pe perete. Alcătuite din mai multe plăci fotografice uriașe folosite la restaurarea frescei, acestea fuseseră așezate acolo fie pentru inspirație, fie pentru a aminti activitatea uluitoare pe care o desfășura atelierul.

Înfățișau *Cina cea de taină* a lui da Vinci.

Era în mărime naturală și la fel de vie ca și când ar fi fost pictată ieri: pentru o secundă, am trăit acel sentiment pe care trebuie să-l fi avut oricine în urmă cu cinci sute de ani când intra în mănăstirea Maria delle Grazie și vedea fresca pentru prima oară.

Directorul și-a așezat pe urechi casca telefonică și mi-a arătat două rame aurite și rezemate de perete. Oglinzile fuseseră scoase din ele și atârnau de o macara suspendată. În timp ce noi priveam, ele erau coborâte într-un bazin cu lichid albastru – un dizolvant care, sperau ei, va separa pelicula de pe sticlă fără să o deterioreze. Dacă procedeul eșua sau azotatul de argint se descompunea, puteam merge cu toții acasă.

Aproape imediat peste bazin a fost coborât un cort mare, pentru a bloca lumina.

— Dacă vor reuși să separe azotul de argint, atunci va trebui tratat ca un film negativ – nu trebuie expus la lumină, a explicat directorul.

Eram măcinat de dubii. Ce speranțe existau? Cu toate că cei de la Uffizi restauraseră statuia de marmură *Pieta* a lui Michelangelo după ce un australian dement o lovise cu ciocanul, nici chiar ei nu credeau că puteau obține o imagine din niște oglinzi vechi.

Directorul și-a lipit casca de ureche, a ascultat preț de o clipă, apoi s-a întors înspre noi:

— A funcționat; au obținut pelicula intactă.

În timp ce ceilalți aplaudau zâmbind, el s-a întors către mine.

— Vor împacheta pelicula într-o bucată de gelatină înghețată, ca să o stabilizeze, apoi o vor muta în camera obscură pentru a o procesa.

Două minute mai târziu, niște bărbați în halate albe au scos de sub cort o targă mare pe roți și au împins-o într-un ascensor de mărfuri cu pereții laterali din sticlă. Am privit cum cele două oglinzi, învelite în bucăți mari de folie, urcau în aer. Ascensorul s-a oprit în dreptul unei încăperi fără geamuri și s-a ridicat deasupra spațiului arcuit, care mi s-a părut a fi camera obscură.

— S-ar putea să dureze ceva timp, a zis directorul, dar odată ce am „developat-o” tehnicienii vor putea spune dacă pelicula a surprins sau nu ceva.

Capitolul 28

Mă aflam în cantina muzeului Uffizi împreună cu ceilalți membri ai echipei și beam espresso după espresso, când am primit telefonul.

Directorul a vorbit la mobil, apoi s-a întors către mine și mi s-a adresat suficient de tare, încât să audă și ceilalți:

— Există ceva pe peliculă.

Am alergat de-a lungul unor coridoare albe, cufundate în tăcere, am trecut pe lângă un grup de donatori bogați care făcea un tur în spatele culiselor, am urcat într-un ascensor de mărfuri, după care am luat-o înspre sala de conferință.

Prin peretele de sticlă, i-am văzut pe tehnicieni adunați în jurul unuia dintre cele două monitoare uriașe. Unul tasta în timp ce hard driverele cu răcire pe apă se învârteau repede.

Directorul m-a ținut la curent tot drumul.

— Ceea ce a fost descoperit pe azotatul de argint a fost digitalizat și introdus pe disc. La asta se uită ei acum.

Am intrat în fugă pe ușă. Nu aveam nevoie decât de o imagine cu doi oameni – aflați în aceeași încăpere. Dacă reușeam să-l identificăm pe musafir, era și mai bine.

Pe ecran nu se vedea nimic. Ei bine, nu chiar – se deslușea un fundal negru cu diferite umbre, era ca și când ai fi privit într-un iaz într-o noapte fără Lună. Directorul trebuie să fi observat îngrijorarea care mi se citea pe față.

— Nu vă impacientați – nu încă, mi-a zis el. Vor folosi un program, ca să forțeze imaginea, apoi vor încerca să umple punctele microscopice lipsă cu fragmentele din jur. Este aceeași metodă pe care o folosim și în cazul frescelor deteriorate.

Însă eu mă impacientam – și el ar fi făcut-o dacă ar fi știut cât de mare era miza. Tehnicianul tânăr aflat la tastatură, cu pielea la fel de albă ca și pereții, introducea comandă după comandă. Am observat concentrarea intensă, aproape evlavioasă care i se citea pe chip – cu siguranță că nu renunțase, iar lucrul ăsta era liniștitor.

Încet, aproape imperceptibil la început, dar devenind din ce în ce mai clară pe măsură ce hard driverele se învârteau tot mai repede, o formă a ieșit la suprafață din acel ocean întunecat. Îmi dădeam seama după luminile de avertizare portocalii care pâlpâiau pe câteva aparate de comandă că foloseau sistemul aproape de limite, însă băieții nu erau încă pregătiți să renunțe. Am văzut o parte din încăpere ieșind la suprafața iazului – fragmente dintr-un candelabru, conturul ferestrelor ce dădeau înspre panoramă, partea laterală a șemineului. Nu încăpea nicio îndoială, era biblioteca din The French House sau La Salle d’Attente, sau cum naiba s-o mai fi numind. Nu-mi venea să cred.

— Cred că avem o persoană, a spus tehnicianul palid în timp ce tasta.

A arătat spre o parte a iazului – era mai întunecată decât cealaltă imagine difuză, dar conținea un contur vag. Au introdus-o într-o grilă electronică, peste care au așezat lumini și pixeli și, brusc, a apărut fotoliul din piele – îl vedeam!

Cu mâinile transpirate în ciuda aerului condiționat care funcționa fără încetare, am reușit să discern conturul neclar al unui cap, cotul unui braț și o parte din gâtul bărbatului care ședea în fotoliu. Mai mult ca sigur era Dodge. Tehnicienii și-au continuat treaba, iar luminile de avertizare au început să pâlpâie și mai repede. Fundalul întunecat din jurul fotoliului a început să iasă în evidență.

Dodge era singur.

Chiar și așa, directorul și echipa lui s-au întors înspre mine – erau entuziasmați și aclamau. Planul pe care ei îl proiectaseră și îl implementaseră reușise – recuperaseră o imagine dintr-un mediu aproape nemaiauzit. Era, fără îndoială, o realizare uluitoare. Însă la fel de limpede era și faptul că pe mine nu mă ajuta deloc.

— Ce s-a întâmplat? m-au întrebat ei când mi-au văzut expresia de pe față.

— Știam despre bărbatul din fotoliu. Eu caut o altă persoană. Am nevoie de două persoane. Dar cealaltă oglindă? Va arăta încăperea dintr-un alt unghi.

Ne-am întors – tehnicianul palid și colegul lui aduseseră deja a doua imagine pe ecran. Nu trebuia să fii expert în grafică pe calculator ca să-ți dai seama că era mult mai degradată – fundalul era mult mai negru, iar luminile existente erau slabe și pline de umbre. Parcă ne-am fi aflat sub apă.

Tehnicienii au început să se miște mai repede. Fundalul întunecat a dispărut și tipul de la tastatură a început din nou să scoată la suprafață părți din bibliotecă. Au apărut fragmente din fotoliu și din măsuță, însă contururile lor erau mult mai vagi și din nou luminile de avertizare au luat culoarea ambrei, iar câteva dintre ele deveniseră roșii. Speranțele mi s-au năruit.

Până și tehnicienii păreau descurajați. Își ridicau mereu privirile și vedeau mai multe lumini roșii pâlpâind, deși nu exista o îmbunătățire considerabilă a imaginii.

Asta este problema cu norocul, se termină. Simțeam cum directorul și ceilalți membri ai echipei îmi aruncau priviri pe furiș, știind cât de dezamăgit trebuia să fi fost și întrebându-se cum voi reacționa.

Toate luminile erau roșii și mi-am dat seama că tehnicienii renunțaseră să mai îmbunătățească imaginea – ajunseseră la limita tehnologiei. Imaginea pe jumătate formată a bibliotecii rămăsese pe ecran ca o amintire tăcută a eșecului. Tehnicianul palid s-a apropiat

de ecran, a indicat o secțiune a fundalului întunecat și a spus ceva în italiană, însă nu am înțeles. Directorul și cu ceilalți membri ai echipei au privit cu atenție locul pe care el îl arăta, dar era evident că niciunul nu vedea nimic.

Tehnicianul, nefiind prea sigur pe propria vedere, a tras o grilă peste secțiune. Ignorând luminile roșii, a mărit secțiunea, a manevrat pixelii, încercând să extragă o imagine.

Nimic.

Colegul lui a intervenit și a introdus o comandă. Secțiunea aflată sub grilă s-a inversat – negrul s-a transformat în alb, de parcă ar fi fost o imagine negativă. Brusc, am văzut cu toții ceva – o formă verticală care aproape ieșea din cadran. Cei doi tehnicieni au lucrat împreună repede, împingând programul și hard driverele peste limitele funcționalității lor. Pe ecran au început să apară ferestre de avertisment, însă cei doi le închideau pe măsură ce ele apăreau. Luminile roșii nu mai pâlpâiau, deveniseră un șir neîntrerupt.

Cei doi nu s-au oprit, însă nu părea să existe vreo îmbunătățire vizibilă – o formă compactă care ne tachina, atâta tot. Apoi au scos imaginea de pe negativ, au îndepărtat grila și au redus focalizarea.

Era acolo! O formă vagă, spectrală, care se transformase într-o persoană ce stătea în picioare, în fața șemineului. Era imposibil să distingi altceva – nici măcar dacă era femeie sau bărbat –, dar nu avea importanță. În încăpere erau două persoane.

Directorul și echipa lui s-au holbat o clipă la imagine, apoi au început să aclame, iar cei doi tehnicieni s-au ridicat în picioare și și-au îmbrățișat colegii.

Mi-am luat privirea de la ecran, am zâmbit, mi-am împreunat mâinile și i-am aplaudat – ei nu știau, nu aveau să afle niciodată, însă exploratorul intrase din nou în joc.

Capitolul 29

Am ieșit pe ușile din stejar. Aerul nopții era atât de rece și de curat, încât caldarâmul și fațadele renascentiste păreau aproape vii. Aveai impresia că te aflai în peisajul ciudat al unui joc video. Doar străzile aglomerate și lipsa taxiurilor m-au convins că totul era aievea.

Trebuia să dau două telefoane și, în timp ce așteptam să mi se răspundă la primul apel telefonic, am trecut pe lângă camerele de supraveghere instalate pe fațada atelierului și am intrat pe o arteră principală largă.

Leyla Cumali a răspuns. Fără nicio introducere, am anun- țat-o că aveam o fotografie care arăta că Dodge se afla împreună cu o altă persoană în bibliotecă, și asta cu șase minute înainte să fie ucis. La celălalt capăt al firului s-a așternut o tăcere mormântală.

I-am mai precizat că directorul atelierului Uffizi va întocmi un raport și îi va trimite o copie, împreună cu fotografia.

— Îi voi anunța pe colegii mei, a spus ea, în cele din urmă, nereușind să mascheze înfrângerea care i se simțea în voce.

Eram sigur că Sponge Bob și amicii lui aveau să sară în sus de bucurie.

— Nu cred că vom avea de ales, a continuat ea, vom deschide o anchetă criminalistică în seara asta.

— Bine, am rostit eu. Bine.

— Cum v-ați dat seama că Dodge nu era singur? a întrebat ea, lăsând să se simtă în tonul ei o urmă de dispreț.

— Drogurile și… binoclul. Nimeni nu are nevoie de binoclu ca să privească artificiile.

— Atunci, de ce îl avea asupra lui?

— Trebuie să o luăm pas cu pas. Cineva știa exact cum să se furișeze pe proprietate, i-am spus eu, încercând în continuare să găsesc un nenorocit de taxi. A intrat în casă și l-a găsit pe Dodge în bibliotecă. A fost un prieten de-al lui, sau cel puțin o cunoștință – dacă ar fi fost un străin, ar fi declanșat alarma. Sunt aproape convins că musafirul s-a prefăcut că era îngrijorat. I-a zis ceva lui Dodge care l-a făcut pe acesta să își ignore libidoul și pofta de droguri.

— Ce i-a zis? a întrebat ea pe un ton nerăbdător.

— Dacă veți reciti declarațiile date de cunoștințele lui, veți descoperi cel puțin șase persoane care au scris că el își iubea foarte mult soția.

— Aveți dreptate, a încuviințat Cumali.

— În seara respectivă, Cameron a bătut barurile cu elicopterul JetRanger. Cred că musafirul i-a zis că elicopterul se prăbușise în golf.

Tăcere. Cumali n-a scos o vorbă – doar a inspirat adânc.

— Dodge l-a crezut pe musafir, nu încape nicio îndoială, am continuat eu. Pe proprietate există un eliport, iar el a crezut că se întâmplase la întoarcerea înspre casă. Încercând să se trezească, și-a luat binoclul ca să cerceteze golful și, însoțit de musafir, au traversat în grabă peluza. Nu privea în sus la artificii, ci în larg – cu cât înainta mai mult spre marginea promontoriului, cu atât putea vedea mai bine. De aceea a ales locul aflat la patru metri de foișor – nu existau copaci, singurul din zonă era cel de care s-a izbit în cădere – pentru că putea vedea mai bine golful. Când și-a dat seama că nu vedea nimic – ce ar fi putut vedea din moment ce nu se întâmplase nimic – fie s-a urcat pe gard, fie a trecut dincolo de el. Ținea binoclul la ochi când a simțit că era împins din spate. Probabil că ucigașul nici n-a considerat acest gest o crimă, ci mai mult un mic ajutor. Atât de mic, încât atunci când ați făcut testul cu manechinul totul a părut un accident.

Am tăcut, nu avea rost să descriu cum se prăbușise de pe marginea râpei și se izbise de stâncile de jos – aici nu exista niciun dubiu.

Cumali n-a spus nimic, iar eu am întrebat într-un sfârșit:

— Mai sunteți pe fir?

— Da, a răspuns ea. Voi face în așa fel, încât nimeni să nu își primească înapoi pașaportul. Vom începe acum – voi întocmi o listă completă cu toți cei cu care el a intrat în contact. După cum ai menționat și dumneata, musafirul trebuie să fi fost cineva pe care el îl cunoștea. Îi puteți elimina pe Cameron și pe cei aflați în elicopter – nu aveau cum să-i facă o vizită acasă, deoarece se presupune că se zbăteau în apele golfului ca să-și salveze viața. Și ai avut dreptate – nu cred că este vorba despre un asasin plătit. Adevărul se află în cercul de prieteni.

Mai exista un element al crimei de care ea nu știa, unul pe care nu avea să-l afle niciodată. Spuneți-i marcă personală dacă vreți – dar acest element m-a înfuriat cu adevărat. Eram convins că ucigașul prinsese intenționat de gard fâșia de bumbac din pantalonii lui Dodge, ca să îi facă pe polițiști să tragă concluzia corectă.

În cartea mea apărea un caz în care ucigașul procedase exact la fel.

Capitolul 30

Reușisem să găsesc, în cele din urmă, un taxi când am aflat vestea proastă.

După ce am terminat de vorbit la telefon cu Leyla Cumali zărisem un taxi liber și alergasem prin trafic ca să îl prind. Era o minune dacă un pieton supraviețuia hoardei de șoferi italieni, însă am reușit cumva să sar în mașină și să-l rog pe șofer să mă ducă la aeroport.

Mă grăbeam să mă întorc în Bodrum și de îndată ce mi-am pus centura de siguranță, cu speranța că era una rezistentă, având în vedere halul în care conducea individul, am dat cel de-al doilea telefon. Lui Ben Bradley.

Când a răspuns i-am spus că mă aflam în Florența.

— Am reintrat în joc, am exclamat eu entuziasmat. Este vorba de o crimă, anunță și cealaltă parte.

— Încerc să dau de tine de două ore, a spus el.

— Scuze. Mi-am scos bateria din telefon.

Nu exista decât un singur motiv pentru care m-ar fi sunat – un mesaj de la Șoptitor –, iar eu am știut că nu putea fi de bine.

A început să-mi povestească despre crima de la Eastside Inn, dar știam că era doar de fațadă, apoi mi-a spus că niște colegi de-ai noștri făcuseră o serie de teste, modelare pe calculator, mai exact, despre care trebuia să aflu.

Ben nu înțelegea ce spunea, nu făcea decât să transmită un mesaj, prin urmare, n-avea niciun rost să îi pun întrebări. Nu puteam decât să ascult deznădăjduit.

Mi-a mai zis că băieții descoperiseră o dată interesantă: 30 septembrie.

— Dar știi și tu cum sunt împătimiții de computere, a continuat el, iar eu am avut impresia că citea de pe o foaie de hârtie. E greu să-i tragi la răspundere, ei zic că trebuie alocată o perioadă de două săptămâni pentru orice probleme neprevăzute – așadar, ei sugerează a doua săptămână din octombrie.

Am închis și am rămas nemișcat mult timp, pierdut în gânduri. Din mesajul lui Ben, am aflat că Dave ordonase unei echipe să simuleze – probabil sub auspiciile vreunui joc de strategie – cât timp îi lua unui civil să obțină o cantitate substanțială de virus al variolei, folosind echipamentele disponibile pe piață. Pornind de la aceste informații, echipa calculase că lucrul ăsta se putea realiza până la sfârșitul lui septembrie, la care se adăuga o marjă de două săptămâni.

Deci aveam o dată – timpul, evenimentele, speranțele aveau legătură cu un anumit moment. „Să-i spunem 12 octombrie”, mi-am zis eu – Ziua lui Columb. Comemorarea morții mamei mele.

Capitolul 31

Când au deschis geamantanul uzat al Sarazinului, vameșii au găsit haine împăturite cu grijă, două cămăși elegante, o trusă medicală alcătuită dintr-un stetoscop și un termometru, o copie a Coranului Sfânt și o revistă englezească. Nu era nici *The Economist,* nici *The British Medical Journal.* Îi spunea *Bra-Busters* și oferea pe fiecare pagină cel puțin o mărime de sutien D.

Cei doi vameși n-au spus nimic, însă au schimbat o privire ce părea să spună: „Musulmanul tipic, credincios în văzul lumii și pervers acasă, la fel ca toți ceilalți."

Dacă ar fi fost mai atenți, bărbații ar fi observat că respectiva carte sfântă fusese închisă într-un compartiment cu fermoar al bagajului de mână, de parcă ar fi fost ferită de mizeria alături de care fusese obligată să călătorească. Sarazinul cumpărase revista din aeroportul din Beirut în caz că ofițerii nemți de la Imigrări l-ar fi trimis în camera de interogatoriu și l-ar fi supus la grele încercări. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să treacă drept un musulman devotat, mai ales cum decurgeau în prezent lucrurile. Dacă voiai să treci granița, era mai bine să fii un ipocrit decât un om al lui Dumnezeu.

Totuși în acest caz nu avusese nevoie de revistă. Sosise la aeroportul din Frankfurt – cel mai mare și mai aglomerat aeroport din Europa – la ora de vârf a dimineții, întocmai cum plănuise. Știa din experiență că era mai puțin probabil ca un turist să fie luat în vizor atunci când cozile erau interminabile, iar ofițerii de la Imigrări, obosiți și extrem de ocupați.

După ce a stat o oră la coadă, el a ajuns în fața unui ofițer tânăr, îmbrăcat în uniformă maronie-gălbuie. Bărbatul a aruncat o privire la fotografia din pașaportul libanez, apoi la persoana zâmbitoare din fața lui, îmbrăcată într-un costum îngrijit, cu barba tunsă scurt și trăsături frumoase. Conform formularului de sosire pe care îl completase, era doctor.

— Scopul vizitei dumneavoastră? a întrebat ofițerul cel tânăr, mai întâi în germană, apoi, când a primit drept răspuns o privire nedumerită, în engleză.

— O conferință medicală, a răspuns Sarazinul.

Pe lângă afaceri bancare, principala activitate comercială din Frankfurt era găzduirea marilor convenții și a marilor târguri care aveau loc într-un centru expozițional special construit, intitulat Messe. Doctorul a scos biletele și tichetul pe care le cumpărase de pe internet și le-a așezat pe masă. Ofițerul abia dacă s-a uitat la ele, însă Sarazinul știa că detaliile – lucruri de genul revistelor pentru femei, iar în Damasc, mizeria de sub unghii – erau cele ce transformau legenda în realitate.

Ofițerul a aruncat o privire peste biletul de întoarcere, a scanat pașaportul și s-a uitat la ecranul computerului. Bineînțeles că era curat – documentul era real și numele acela nu fusese niciodată pe nicio listă de evidență.

— Cât timp veți sta? a întrebat el.

— Două săptămâni, a răspuns doctorul, poate puțin mai mult, depinde în cât timp îmi vor ajunge banii.

A zâmbit. Ofițerul a mormăit și a pus viza în pașaport pentru trei luni. Toată lumea primea trei luni. Chiar și dacă pașaportul unui membru declarat al Al-Qaeda ar fi fost în regulă, tot trei luni ar fi primit. Germania voia ca vizitatorii care veneau pentru Messe să rămână – îi convenea că ei cheltuiau bani.

Bineînțeles că Sarazinul plănuia să rămână mai mult de două săptămâni și chiar dacă ofițerul de la Imigrări i-ar fi acordat doar atât, nu ar fi avut nicio importanță. Doctorul știa ceea ce știa orice imigrant ilegal din lume – în Europa, aplicarea legii privind imigrarea era și mai îngăduitoare decât controlul la frontieră. Dacă nu creai probleme și îți vedeai de treaba ta, puteai sta cât doreai. Și viitorul îndepărtat suna bine – la interval de câțiva ani declarau amnistie. Ce motiv ai fi avut să pleci?

Sarazinul și-a luat bagajul de pe banda rulantă, a îndurat insulta provocată de privirea batjocoritoare pe care vameșii au schimbat-o între ei, s-a îndepărtat și a pătruns în haosul din aeroportul uriaș. Înghesuindu-se printre oamenii de pe trotuar, a aruncat revista și celelalte tentații într-un coș de gunoi, a găsit un autobuz care să îl ducă în oraș și s-a făcut nevăzut în universul alternativ al islamului european.

Era o lume ciudată, una pe care o experimentasem și eu când fusesem trimis în Europa. Urmărind piste și persoane implicate în câteva cazuri diferite, traversasem o mulțime de orașe industriale monotone și vizitasem nenumărate cartiere rezidențiale comuniste aflate la marginea orașelor. Însă unei persoane care nu mai văzuse astfel de locuri i-ar fi fost greu să remarce transformările treptate care avuseseră loc. În Belgia, cel mai des întâlnit nume de băiat era Mohammad. Trei milioane de turci musulmani trăiau numai în Germania. Aproape zece la sută din populația Franței era adeptă a islamului.

Cum zicea cândva un scriitor elvețian: „Am vrut forță de muncă, dar ne-am ales cu ființele omenești” și nimeni nu prevăzuse că noii muncitori aveau să-și aducă odată cu ei moscheile, cărțile sfinte și o mare parte din obiceiuri.

Din cauza înclinației islamului pentru actele de caritate și a creșterii explozive a populației musulmane, în fiecare oraș se afla câte un cămin auster, destinat numai bărbaților, care funcționa doar

pe bază de donații, unde bărbații musulmani devotați puteau consuma mâncare *halal* și să rămână peste noapte, în prima lui zi în Europa, doctorul s-a îndreptat către un astfel de adăpost situat în Frankfurt, în continuare uimit de faptul că reușise să îi treacă granița cu atât ușurință.

În ziua următoare, îmbrăcat sărăcăcios într-o pereche de blugi și încălțat cu niște bocanci simpli de lucru, și-a pus bagajul într-un dulap închiriat la gara din Frankfurt și și-a cumpărat un bilet de la automat. Lăsându-și deja barba să-i crească – doar un alt chip în acea mare de muncitori musulmani –, a luat trenul către Karisruhe. Situat la marginea Pădurii Negre, orașul fusese trimis înapoi în epoca de piatră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar în deceniile următoare a fost reconstruit, transformându-se într-un centru industrial înfloritor. Printre multele lui fabrici, se afla una crucială pentru planul Sarazinului.

Pe vremea când locuise în apartamentul lui din El-Mina petrecuse ore în șir căutând pe internet până când găsise o moschee aflată în zona geografică de care avea nevoie. Prin urmare, când a coborât din trenul pe care îl luase din Frankfurt, știa exact încotro se îndrepta. A ajuns la Wilhelmstrasse și, pe la jumătatea străzii, a văzut un fost magazin – ca o ironie a sorții, acesta aparținuse unei familii evreiești ce pierise în timpul Holocaustului – prevăzut cu un minaret mic. Singurul lucru care îl deosebea de celelalte o mie două sute de lăcașuri de rugăciune islamice din Germania îl constituia faptul că era situat foarte aproape de fabrica vizată, sucursala europeană a unei mari corporații americane.

Era vineri și, conform planului, Sarazinul a intrat în moschee cu câteva clipe înainte să înceapă rugăciunea de seară. Imediat ce aceasta a luat sfârșit, imamul s-a apropiat de străin și i-a urat bun venit în numele congregației, după cum era obiceiul. Invitat să servească ceaiul împreună cu ei, doctorul le-a explicat pe un ton șovăielnic, așa cum li s-a părut tuturor celor adunați în jurul lui, că era un refugiat al recentului război din Liban.

Prefăcându-se că nu era decât o persoană dezrădăcinată care dorea să înceapă o viață nouă în Europa, el a spus că le dăduse unor contrabandiști aproape tot ce avea, ca să îl ducă în Spania cu vaporul, iar apoi traversase Vechiul Continent cu camionul. I-a privit pe frații lui întru credință și graiul i-a pierit, îi era imposibil să mai continue povestea cumplitei lui călătorii.

Trebuie să recunosc că și-a intrat bine în rol, deoarece aproape toți ascultătorii – muncitori și ei – au încuviințat din cap binevoitori: chiar dacă anumite detalii erau diferite, aceștia pătrunseseră în Europa prin aceeași metodă.

Așa-zisul imigrant ilegal le-a spus că locuia împreună cu un văr

lângă Frankfurt, însă, disperat să-și găsească de lucru, întrucât îi mai rămăseseră câțiva euro, venise la Karisruhe în speranța că își va găsi o slujbă. Odată momeala aruncată, a pretins că lucrase la departamentul de expediere a mărfurilor d n cadrul unei mari corporații din Beirut.

— *Insha'Allah,* e posibil să găsesc ceva asemănător la fabrica mare de la capătul străzii? a întrebat el.

Aproape toți enoriașii munceau la Chyron Chemicals și, întocmai cum anticipase el, aceștia au mușcat imediat din momeală și s-au oferit să îi întrebe pe colegii lor de muncă. El le-a mulțumit, rostind un citat obscur, dar adecvat din Coran, fapt care le-a confirmat că prima impresie pe care le-o făcuse străinul fusese corectă: mai mult ca sigur, era un bărbat cinstit și credincios.

Spunându-le că se simțea stânjenit, el a zis cu voce înceată că nu avea bani de mâncare sau de bilet de tren și i-a întrebat dacă nu cumva exista vreun adăpost unde putea să stea până își găsea de lucru. Bineînțeles, congregația l-a primit în sânul ei, punându-i la dispoziție mâncare și adăpost – la urma urmei, unul dintre cei „cinci stâlpi ai islamului" se referea la ajutarea săracilor.

Așadar, fără ca ei să își dea seama, în mai puțin de o oră doctorul devenise responsabilitatea lor. Erau oameni de felul acela care luau astfel de lucruri în serios și, trei zile mai târziu, întrebările și pledoariile lor au dat roade – un supraveghetor turc de la departamentul de expediere a mărfurilor al fabricii le-a spus că exista o slujbă pentru refugiat ca magaziner în tura de noapte.

După rugăciunea din seara respectivă, bărbații, care se bucurau atât de mult pentru el, încât îl invitaseră să ia cina împreună la un local, i-au povestit Sarazinului despre condițiile minunate de muncă de care se va bucura: asigurarea de sănătate, cantina subvenționată și frumoasa încăpere de rugăciune. Ceea ce nimeni n-a precizat a fost faptul că, odinioară, aceste slujbe aparținuseră americanilor.

Bătrânul laureat al Premiului Nobel din Virginia avusese dreptate când se întrebase dacă cea mai mare putere industrială din lume mai producea bunuri și mașini. Milioane de slujbe, împreună cu majoritatea industriilor țării, fuseseră exportate de-a lungul deceniilor și o mare parte din siguranța națiunii dispăruse odată cu ele. Referitor la Chyron Chemicals, pericolul era deosebit de mare – era fabricant și exportator de medicamente, unul dintre cei mai respectați din lume. Deși puțini oameni conștientizau lucrul ăsta, fabrica reprezentativă a Americii era, în realitate, la fel de sigură ca orice fabrică necunoscută dintr-un oraș de care nu auzise aproape nimeni.

Într-o lume mai bună, Sarazinul, care ședea într-un local cu mese laminate, unde răsuna o muzică ciudată turco-germană, ar fi avut un ultim obstacol de trecut. Și, într-adevăr, un timp a crezut că era

singurul lucru din cauza căruia planul lui ar fi putut eșua. Bineînțeles că se întrebase pe când se afla în El-Mina dacă nu cumva Agenția pentru Alimente și Medicamente a Statelor Unite va verifica importurile de medicamente, de teama unei posibile contaminări.

A găsit răspunsul pe internet – un raport întocmit în cadrul unei ședințe a Congresului în legătură cu Agenția pentru Alimente și Medicamente, din care a aflat că doar o singură țară avea peste cinci sute de fabrici care exportau medicamente și compușii acestora în SUA.

— Câte astfel de fabrici au inspectat experții Agenției pentru Alimente și Medicamente anul trecut? a întrebat un membru al Congresului.

— Treisprezece, a fost răspunsul.

Doctorul a trebuit să citească încă o dată raportul, ca să se asigure că înțelesese corect – doar treisprezece dintre cele cinci sute de fabrici fuseseră inspectate. Iar ele se aflau în China, națiunea cu cel mai scăzut nivel din lume vizavi de siguranța produselor. Atunci a știut că nimic din ceea ce producea Chyron nu va fi verificat, având în vedere că era vorba de o sucursală a unei corporații americane amplasată într-una dintre cele mai puternice țări din lume.

La ora 22.00, în seara următoare cinei festive, a traversat strada pustie Wilhelmstrasse, s-a prezentat la poarta securizată a fabricii Chyron, i s-a înmânat o legitimație de angajat și i s-a explicat cum să ajungă la depozitul de distribuție. Acolo s-a întâlnit cu supraveghetorul turc care, în timp ce îl conducea printre cutii cu medicamente ce așteptau să fie trimise în orașele din Statele Unite, i-a explicat ce trebuia să facă. Niciuna dintre cutii nu era păzită, nimic nu se afla sub cheie sau sigilat – nu fuseseră niciodată, așa cum nimeni nu se gândise vreodată că era nevoie să încuie ușa carlingii avionului de pasageri.

După ce supraveghetorul a plecat acasă, iar Sarazinul a rămas singur în acel depozit întunecat, acesta și-a scos covorașul, l-a îndreptat către Mecca și a spus o rugăciune. Un copil care avusese o copilărie nefericită în Arabia Saudită, un adolescent care luptase împotriva sovieticilor în Afganistan, un musulman devotat care terminase medicina cu *magna cum laude,* un bărbat care aruncase câinilor trupul unui străin în Damasc, un fanatic care infestase trei cetățeni străini cu variolă și pe care îi urmărise cu satisfacție murind în chinuri, toți aceștia deopotrivă îi mulțumeau lui Allah pentru binecuvântarea pe care le-o acordase.

Înainte să termine i-a mai mulțumit încă o dată lui Dumnezeu – pentru femeia din Turcia care făcuse atât de multe pentru el.

Capitolul 32

Am aterizat la Bodrum dis-de-dimineață. Fără bagaje și cu o viză nouă în pașaport, pe lângă insigna FBI, am reușit să trec repede de vama turcă. Am ieșit din terminal, mi-am găsit mașina în parcare și am luat-o pe autostrada D330 spre Bodrum.

Totul a fost în regulă preț de cincisprezece minute, însă, în ciuda faptului că era dimineața devreme, am dat peste un ambuteiaj format din tiruri, autocare și nenumărați turci furioși care claxonau fără încetare. Am părăsit autostrada la prima ieșire și am luat-o către sud-vest, înspre mare, gândindu-mă că mai devreme sau mai târziu fie voi ajunge în Bodrum, fie voi intra înapoi pe autostradă.

Însă lucrurile nu au decurs așa – am intrat într-o zonă izolată însemnată de alunecările de teren și de bolovanii prăvăliți, râpe adânci și viroage accidentate. Era un teren atât de periculos, încât până și copacii se opriseră din creștere, de parcă ar fi știut că prinseseră rădăcină pe o falie. Deoarece Turcia se află într-o zonă seismică destul de activă, o mare parte din coasta de sud e un teren mișcător, instabil.

La o intersecție, am virat la stânga, am luat curba în viteză și am știut că mai fusesem cândva în acel colț al lumii. Cu toate că eram psiholog, nu îmi dădeam seama dacă ajunsesem acolo din întâmplare sau dacă decizia asta o luase subconștientul meu – tot ce știam era că la capătul drumului se zărea oceanul și că, la o jumătate de kilometru mai încolo, voi găsi, vorbind la figurat, locul naufragiului.

După cum anticipasem, am ajuns la mare – o masă turbulentă de curenți care se izbea de roci – și am condus de-a lungul țărmului stâncos. Am zărit în față faleza mică unde parcasem mașina cu mult timp în urmă, pe vremea când eram tânăr agent.

Am oprit lângă un pavilion abandonat, am coborât și m-am apropiat de marginea malului stâncos. Siguranța – dacă putea fi numită astfel – era asigurată de un gard stricat. Lângă el se aflau câteva indicatoare pe care stătea scris în patru limbi: PERICOL DE MOARTE.

Cu toate că nimeni nu mai vizita locul, cândva, cu mult timp în urmă, fusese preferat atât de turiști, cât și de arheologi. Deoarece cutremurele și alunecările de teren constante afectaseră foarte mult zona, pavilionul își pierduse utilitatea, iar turiștii descoperiseră multe alte ruine la fel de atrăgătoare și mult mai sigure. Păcat, era un loc spectaculos.

M-am oprit lângă gard și am privit de-a lungul falezei. Trepte din piatră și ruine vechi coborau misterios către marea agitată. Coloane de marmură, fragmente de porticuri și rămășițele unui drum roman atârnau de malul stâncos. Alge și lemne plutitoare zăceau împrăștiate

printre ruine, iar stropii de apă purtați de vânt de-a lungul secolelor acoperiseră totul cu un strat de sare, conferind ruinelor o înfățișare fantomatică.

Mai în larg, la doi metri adâncime, se distingea clar conturul unei piețe mari și pe un afloriment stâncos stătea un portic clasic prin care răzbăteau razele soarelui – era cunoscut sub denumirea Ușa către nicăieri. Valurile mării măturau o platformă mare din marmură care trebuie să fi fost temelia vreunei clădiri publice impunătoare.

În Antichitate fusese un oraș important, un port comercial care existase cu mult timp înainte de Hristos, însă un cutremur puternic distrusese coasta și ridicase țărmul stâncos. Apa mării inundase uscatul și toți cei care supraviețuiseră cutremurului inițial muriseră înecați.

M-am plimbat de-a lungul gardului – bucăți de pământ se desprindeau și se izbeau de stâncile aflate la 60 de metri mai jos – până când am trecut de colțul falezei – vântul sufla mult mai tare, vegetația era mult mai pipernicită, iar solul și mai instabil. A trebuit să mă țin cu mâna de stâlpul unui indicator de avertizare, ca să îmi mențin echilibrul. Am privit în jos – din apă ieșea un debarcader vechi din lemn, care părea mult mai mic de când îl văzusem ultima dată.

Fusese construit în urmă cu câteva decenii de câțiva pescari întreprinzători care își dăduseră seama că transportarea turiștilor și a arheologilor la ruine era un mod mult mai bun de a câștiga un ban decât să arunce năvoade și capcane pentru homari. Marile atracții pe vremea aceea nu fuseseră nici ruinele orașului, nici Ușa către nicăieri, ci un tunel lung care ducea către ceea ce era apreciat a fi cel mai frumos amfiteatru roman după Colosseum. Renumit în Antichitate pentru brutalitatea luptelor între gladiatori, amfiteatrul purta numele Teatrul Morții.

Nu îl văzusem niciodată – nimeni, în afară de câțiva arheologi curajoși, nu mai fusese în el de treizeci de ani. Tunelul, singura cale de acces, a fost închis cu un grilaj după ce o alunecare masivă de teren provocase fisuri grave în tavanul acestuia. Până și agențiilor de turism li se interzisese accesul – nimeni nu voia să fie prins înăuntru dacă aluneca întreaga porțiune de teren.

Însă nu un abator roman sau niște ruine erau motivul pentru care mă aflam pe malul stâncos. Vechiul debarcader era cel care îmi trezise în minte o mulțime de amintiri dureroase.

Capitolul 33

Cu mulți ani în urmă, Divizia își desfășurase trupele speciale la debarcader. Imediat după asfințitul soarelui opt agenți secreți – îmbrăcați lejer, unii cu rucsacurile în spate – sosiseră pe coastă cu un vaporaș de croazieră.

Semănau cu un grup de tineri în căutare de distracție. Nu eram cu ei. Ca tânăr recrut, trebuia să sosesc separat, să preiau o dubă achiziționată cu un anumit scop, să conduc până la faleză și să parchez cât mai aproape de pavilion. În cazul în care ceva mergea prost trebuia să îi evacuez pe cei care aveau nevoie de asta și să-i duc la o altă ambarcațiune ce aștepta în portul din Bodrum. Dacă lucrurile degenerau și mai rău, trebuia să îi transport cu mașina pe răniți la un doctor care stătea în așteptare, în caz de urgență.

Eram novice și mi-am amintit că fusesem cuprins de frică în noaptea respectivă – venisem până la capătul Turciei, ca să ucidem un om.

Îl chema Finlay Robert Finlay – nu era numele lui, cel adevărat era rusesc, dar așa îi spuneam noi. Era un tip supraponderal, de vreo cincizeci de ani, căruia îi plăceau multe lucruri, inclusiv trădarea. Era funcționar consular al ambasadei ruse din Cairo când CIA a reușit să-l coopteze. În afară că îi plătea un onorariu lunar generos, agenția nu făcea nimic cu el – era un depravat, iar cei din CIA l-au lăsat să-și vadă de viață și de aventuri, mulțumiți să-l vadă urcând treptele ierarhiei. Era un ins inteligent, prin urmare, n-a fost o surpriză când, după câțiva ani, a devenit șeful de stație KGB din Teheran, beneficiind de imunitate diplomatică.

Abia atunci agenția a hotărât că voia un ramburs al investiției pe care o făcuse. Au fost îngăduitori și nu i-au cerut decât informații secrete de cea mai bună calitate, insistând ca el să nu-și asume riscuri majore. Investiseră prea mult în el ca să pericliteze totul, din cauza lăcomiei lui. În curând a devenit unul dintre cei mai importanți colaboratori ai agenției, iar aceasta a rămas alături de el, în vreme ce Finlay a schimbat mai multe funcții diplomatice până când a revenit la Moscova și a intrat în cercurile restrânse ale serviciilor secrete rusești.

Însă un trai ca al lui Robert lasă în urma lui mici indicii care, mai devreme sau mai târziu, ajung în atenția celor de la contraspionaj. Rusul și-a dat seama de pericol și, într-o după-amiază de vară, aflat la *dasha* lui în afara Moscovei, și-a revizuit întreaga carieră și a ajuns la concluzia decisivă că, în scurt timp, toate detaliile astea îl vor ajunge din urmă. Odată ce se întâmpla acest lucru, era *vyshaya mera* și pentru el.

A aranjat să se întâlnească în afara orașului St. Petersburg cu

familia lui și, într-o duminică frumoasă de vară, au ieșit în larg cu o șalupă mică. Apoi și-a legat un brâu impermeabil care conținea niște haine, s-a aruncat în apă și a înotat până pe malul Finlandei. Distanța nu era mare, însă pentru el a fost o realizare de excepție, având în vedere greutatea lui corporală.

S-a dus la ambasada Statelor Unite, și-a declarat identitatea funcționarului șocat și a ajuns sub protecția intermediarilor de la CIA. După ce a fost interogat și-a revizuit conturile bancare și și-a dat seama că în urma onorariului și a bonusurilor pe care le primise pentru fiecare informație secretă divulgată devenise o persoană bogată. Agenția i-a oferit o identitate nouă, l-a stabilit în Arizona, a continuat să-l supravegheze și apoi, pentru că reușise să se obișnuiască astfel cu noua viață, a uitat de el.

Cu toate astea, singurul lucru pe care nimeni nu îl anticipase a fost faptul că Rusia avea să ajungă pe mâna infractorilor deghizați în politicieni. Mulți făcuseră averi în urma vânzării bunurilor țării celor cu relații influente, cei mai mulți dintre ei fiind foști agenți secreți ai KGB-ului. Finlay a urmărit toate astea din casa lui din Scottsdale – nu era cine știe ce, doar o casă cu trei dormitoare – și a devenit din ce în ce mai frustrat. Prietenului nostru Finlay îi plăceau banii.

Se învârtise în lumea secretă îndeajuns de mult timp, încât să țină ascuns un seif în care se aflau mai multe cărți de identitate și să cunoască valoarea informațiilor pe care le avea în minte, într-o dimineață a condus până la Chula Vista, la sud de San Diego, și a trecut prin mica barieră rotitoare, intrând în Mexic. Conform pașaportului fals pe care îl avea asupra lui, era un canadian cu rezidență americană. Călătorind sub acest nume fals, a luat avionul către Europa, și-a contactat foștii amici din Moscova și s-a întâlnit cu ei într-o cafenea din aeroportul din Zürich.

Finlay – sau ce nume o fi folosit la vremea respectivă – le-a făcut o mică demonstrație, povestindu-le tot ce știa despre personalul și agenții dubli angajați de fostul său cel mai bun prieten din MeLean, Virgina. Informațiile erau atât de interesante, încât rușii au hotărât să asculte mai departe. Acestora li s-a alăturat încă un spion.

Finlay nu era prost – a ținut pentru el cele mai importante informații, servindu-le treptat, apropiindu-se în tot acest timp de cei cu relații influente. După ce a atras atenția cui trebuia, a divulgat cele mai bune secrete în schimbul unei autorizații de exploatare a gazului în cadrul unui complex industrial, pe care îl obținuse la un preț de nimic.

Până când cei de la CIA și-au dat seama, într-un sfârșit, că unul dintre foștii lor colaboratori îi trăda și au anunțat Divizia, Finlay era deja un om bogat, cu o vilă în spatele unor ziduri înalte de șase metri, situată în Barvika, una dintre cele mai bune suburbii din Moscova.

Deși nu era la fel de bogat ca și vecinii lui, avea destui bani ca să poată cumpăra un apartament luxos în Monaco.

Își schimbase numele de vreo șase ori și își modificase înfățișarea grație unui chirurg plastician extrem de priceput, însă cei de la Divizie reușiseră să-i dea de urmă. L-am fi putut ucide în Moscova sau în Monaco – puteai ucide pe oricine oriunde –, însă adevărata reușită a execuției nu se afla în necrolog, ci în evadare. Cei de la Moscova au prezentat problema ieșirii și intrării în țară și faptul că Principatul Monaco, cu o suprafață restrânsă de 1,98 kilometri pătrați și cu peste patru mii de camere de supraveghere cu circuit închis, era cel mai monitorizat petic de pământ din lume.

Apartamentul lui Finlay însă ne-a oferit un avantaj. Ferestrele panoramice și glasvandurile care dădeau înspre terasă ne-au dat ocazia, folosind un microfon special, să ascultăm ce se vorbea înăuntru. Sistemul nu era perfect, avea multe neajunsuri, dar am reușit să aflăm ceva legat de un iaht. Știam că deținea unul și, după o vizită scurtă în portul unde erau ancorate toate iahturile luxoase, am aflat că Finlay, împreună cu un grup restrâns de prieteni, urma să călătorească și să ia parte la ceea ce era, cu siguranță, cea mai ciudată petrecere de pe pământ.

Această petrecere se ținea în Bodrum, în fiecare an, cu șase ore înainte de maree.

Capitolul 34

La scurt timp după ce cei opt agenți au ajuns la debarcader au început să sosească și valurile de petrecăreți. Era o petrecere la care nu voiai să întârzii.

Cei mai mulți dintre ei au parcat lângă faleză și s-au folosit de frânghiile și de scările montate special, ca să coboare la ruine. Fetele își agățaseră de gât gențile și telefoanele mobile și, cu fustele ridicate până sub fund, se străduiau din răsputeri să-și mențină echilibrul și demnitatea. Bineînțeles că jos stătea un individ cu o lanternă și încerca să descopere cele mai senzaționale lenjerii intime, spre deliciul celor care coborâseră deja. Judecând după ovațiile frecvente, un număr surprinzător de femei hotărâse să meargă la petrecere fără acest articol vestimentar.

La interval de câteva minute, câte un individ se plictisea să-i aștepte pe ceilalți să coboare, așadar, apuca frânghia și se lansa în aer. După părerea mea, aproape toți acești alpiniști amatori erau consumatori de droguri – din proprie experiență, erau mult prea drogați ca să le mai pese de siguranța personală. De cel puțin șase ori i-am văzut frecându-se de stâncă, aterizând greoi pe bolovani, iar apoi bătând palma înainte să mai tragă o priză. Și se spune că drogurile nu afectează creierul.

Ideea spectacolului de muzică rave[29] din Bodrum – și profitul uriaș pe care îl aducea – îi aparținuse unui călător neamț. Sosise în Bodrum și, auzind despre ruine, călătorise noaptea cu scuterul până acolo, ca să fotografieze luna prin Ușa către nicăieri. La un moment dat în trecutul lui agitat studiase oceanografia timp de doi ani în America înainte să renunțe și și-a adus aminte suficient cât să înțeleagă că de două ori pe an ruinele nu vor fi la fel de spectaculoase – mareea înaltă le va acoperi pe toate.

Însă asta însemna că va exista și un reflux care va lăsa să se vadă mult mai mult din vechiul oraș. Pentru început, platforma uriașă din marmură – cândva temelia unei clădiri publice impunătoare – va ieși la suprafață. A privit-o îndelung și s-a gândit că ar fi un ring de dans minunat.

Două luni mai târziu, după ce a analizat graficele mareelor și a făcut scufundări, ca să verifice dacă măsurătorile lui erau corecte, el împreună cu câțiva prieteni au parcat camioane cu generatoare pe faleză, au tras niște cabluri pe stâncă în jos pentru spectacolul de lumini și au acostat în larg niște șalupe în care au pus boxe. Au făcut găuri în gard, au fixat scări mobile și frânghii de stâlpii de beton, ca să poată coborî clienții, și au pus câte un bodigard la fiecare acces, pentru a încasa taxa de intrare.

Oamenii plăteau bucuroși. Unde altundeva în lume ai fi putut

petrece în mijlocul oceanului sub cerul înstelat, să te droghezi înconjurat de ruine și să dansezi pe mormântul a douăzeci de mii de oameni? Petrecăreții spuneau că era cel mai tare club de dans din lume.

În seara în care mă aflam acolo, petrecerea anuală de la Bodrum era uriașă și mai spectaculoasă decât în alte dăți. Zece vase de agrement cu boxe erau ancorate sub o boltă stâncoasă, ferite de valurile mari. Pe cel mai mare dintre ele se afla DJ-ul, cunoscut în lumea largă cu numele Chemical Aii. Acesta stătea pe platforma unei schele asemenea amfitrionului unui circ futurist. Indivizii de pe stânci foloseau mașini de fum, ca să trimită pe suprafața apei ceea ce semăna cu o ceață supranaturală – Ușa către nicăieri părea că plutea pe un nor. Abia atunci au declanșat multitudinea de lasere și de blițuri electronice.

În mijlocul acestei învălmășeli, niște oameni de pază au apucat o pasarelă din oțel, pe care au întins-o de la baza malului stâncos și până la platforma din marmură cu cele patru coloane stricate, care ieșise de sub apă. În timp ce volumul muzicii creștea gradual în intensitate, ajungând, în cele din urmă, atât de tare, încât aproape că era tangibilă, primii petrecăreți – însoțiți de zeci de „fashioniste” înalte – au traversat pasarela și au pășit pe o suprafață pe care nu mai umblase nimeni de două mii de ani. Sau cel puțin nu de la ediția din anul precedent.

Muzica asurzitoare, turnurile de lumină și de lasere, siluetele care se învârteau pe ringul de dans, fumul ce estompa culoarea ruinelor și Ușa către nicăieri suspendată te făceau să te gândești că, dacă morții s-ar fi ridicat din morminte, ar fi fă- cut-o într-o noapte precum aceea.

Ei bine, unul dintre acești „morți” și-a făcut apariția, cu toate că nu știa încă. A sosit odată cu alte câteva iahturi uriașe, despicând ceața cu prora și acostând în afara arcului format din vasele de agrement.

În timp ce acesta se legăna printre alte iahturi uriașe, țintașii principali, observatorii și țintașii secunzi ai Diviziei se aflau cu toții la posturile lor.

După ce coborâseră de pe ambarcațiune, aceștia au trimis iahtul de agrement să aștepte în larg, în întuneric, și-au reglat căștile minuscule din urechi și microfoanele de la rever, apoi au așteptat să se adune cât mai mulți oameni și să se creeze cât mai multă confuzie. Satisfăcuți că nu îi remarcase nimeni, ei s-au amestecat în mulțime, s-au despărțit și s-au îndreptat către pozițiile lor prestabilite.

Omul-cheie era un negru de 34 de ani, unul dintre cei mai amuzanți și mai inteligenți oameni din câți am întâlnit. La fel ca și noi, ceilalți, în momentul în care a ales meseria asta a adoptat un alt nume – își spunea McKinley Waters, ca un omagiu adus lui Muddy Waters, marele muzician adept al stilului Delta blues. Toți cei care îl

auzeau pe Mack, cum îi spuneam noi, cântând la chitara electrică și fredonând *Midnight Special,* se întrebau de ce își pierdea vremea în lumea spionajului.

Mack era țintașul principal. Stătea într-o scobitură mică lângă buza malului stâncos, cu arma deja asamblată și ascunsă în întuneric lângă el, și trăgea o dușcă dintr-o sticlă de Jack plină cu ceai rece. În ochii celorlalți părea doar un individ cu chef de băut care aștepta ca mulțimea să se risipească pentru a coborî și el.

Țintașul secund stătea ascuns într-un pâlc de copaci pitici, mai încolo, pe malul stâncos – un ticălos pe care îl chema Greemburg, genul de bărbat care nu ascundea faptul că urmărea să ia în căsătorie o femeie bogată. Stătea la povești cu alți doi indivizi, lăsând impresia că nu erau decât un alt grup de petrecăreți care încerca să se decidă dacă să plătească taxa și să coboare sau nu malul abrupt cu frânghia. În realitate, ceilalți doi indivizi erau observatori – în afară de localizarea lui Finlay, sarcina lor consta în a-i avertiza pe țintași, a căror atenție era concentrată exclusiv asupra țintei, în caz că se apropia vreun pericol dinafara razei lor vizuale.

Eu mă aflam pe faleză, lângă duba închiriată. Din întâmplare, eram poziționat cel mai bine și îi puteam vedea pe toți la posturile lor. Astfel le-am citit entuziasmul de pe fețe când Finlay și-a făcut apariția la timp: în câteva minute avea să treacă pentru totdeauna prin Ușa către nicăieri.

Bodigarzii lui, toți foști agenți KGB, au ieșit pe puntea din spatele iahtului și, cu binoclurile la ochi, au verificat malul stâncos, plaja mică și ringul de dans.

Abia după ce au confirmat că totul era în regulă și-au făcut apariția și ceilalți din interiorul ambarcațiunii: era un grup de tinere, în ținută sexy Chanel și Gucci. Au așteptat pe punte până când a fost lăsată la apă o șalupă care urma să le ducă direct pe ringul de dans.

L-am văzut pe Mack așezându-și sticla pe jos și întinzându-și brațul în întuneric. Știam că aștepta ca Finlay să iasă și să le sărute pe tinere de rămas-bun, prin urmare, trebuia să fie pregătit. Cei doi observatori – îngrijorați din cauza unui nor de fum care începuse să avanseze – s-au îndepărtat agale de Greemburg, ca să poată vedea mai bine. Un țintaș secund a traversat parcarea și s-a îndreptat către gard, pregătit să-i acopere pe toți. I-am auzit în cască pe cei trei oameni ai noștri, care se distrau jos, pe țărmul mării – un al treilea țintaș principal, un țintaș secund și un individ care era înarmat, în cazul în care va avea loc un schimb de focuri cu oamenii lui Finlay – vorbind cu comandantul. Acesta se afla pe vasul care adusese echipa și cerea informații de la toți membrii echipei, în afară de mine. Cu toții aveam impresia că ne aflam pe o platformă de lansare, pregătiți pentru atac.

Ceea ce nu știam noi era faptul că un grup de oameni, aflat pe o altă ambarcațiune, cu luminile stinse, era la fel de interesat ca și noi de ceea ce se petrecea pe țărm. Ascunsă de valurile de fum și de iahturile uriașe, ambarcațiunea lor modestă era, practic, invizibilă. Cu toate astea, cei aflați la bord aveau o rază vizuală uluitor de bună – erau cu toții echipați cu ochelari de vedere nocturnă.

Șeful echipei de pază a lui Finlay fusese cel care făcuse rost de ochelari și asta deoarece nu credea că plimbarea până în Bodrum avea să fie una de relaxare. Ca să sporească nivelul de siguranță, el angajase câțiva mercenari – acționând pe cont propriu și fiind cei mai buni din branșă – care să vină separat în Bodrum. Aceștia au primit instrucțiunile prin telefon, la sosire i-a așteptat un container cu echipamente, apoi s-au relaxat vreo două zile înainte să li se spună să urce la bordul unei ambarcațiuni pe care el le-o pusese la dispoziție. Aceeași ambarcațiune acostată în larg.

Învăluiți în întuneric, mercenarii l-au văzut pe Finlay făcându-și apariția din spatele geamului antiglonț al sufrageriei și apropiindu-se de tinere. La fel am făcut și noi de pe malul stâncos. Mack a așteptat ca ținta să facă doi pași – doar ca să se asigure că bodigarzii aflați lângă el nu vor apuca să-l tragă la timp înăuntru în caz că era nevoie și de un al doilea glonț. Ținea degetul pe trăgaci când observatorul care se afla cel mai aproape de el l-a avertizat.

Un alt val de fum urma să-i obstrucționeze vederea. Observându-l și el, Greemburg a lăsat un genunchi în pământ și s-a pregătit în caz că trebuia să tragă.

Însă Mack a aruncat o privire scurtă norului și, gândindu-se că avea timp, a țintit și a tras. Nimeni nu a auzit zgomotul împușcăturii, din cauza muzicii asurzitoare. Glonțul l-a nimerit pe Finlay, însă, deoarece fusese declanșat în grabă, în loc să-i facă o gaură în frunte și să-i spulbere creierii, acesta îl nimerise mai jos.

El s-a prăbușit pe punte, iar sângele care i-a țâșnit din gât a împroșcat rochia Gucci din spatele lui. Era încă viu și se zvârcolea, dar vederea lui Mack a fost obturată de fum și nu a reușit să apese a doua oară pe trăgaci. Unul dintre observatori a vorbit repede în microfon, spunându-i lui Greemburg să tragă din nou.

Bodigarzii de pe punte erau dezorientați, însă cei de pe ambarcațiunea acostată în larg îl auziseră în cască pe Finlay țipând când se prăbușise și începuseră să scaneze malul stâncos cu ochelarii de vedere nocturnă. Unul dintre ei l-a văzut pe Greemburg stând în genunchi și, ridicându-și arma, a început să strige în croată…

Un lunetist de lângă el s-a rotit repede, l-a localizat pe Greemburg și a tras. Greemburg – cu degetul pregătit să apese pe trăgaci – a fost nimerit în piept și s-a prăbușit agonizând. Eu mă aflam cel mai

aproape de el și, știind că era încă în viață, am țâșnit în direcția lui.

Încălcăm toate regulile – prioritară era misiunea, nu siguranța echipei –, deoarece ar fi trebuit să aștept un ordin de la comandant. Dar Greemburg era expus și ar fi fost împușcat din nou, mortal de data asta, dacă cineva nu l-ar fi pus la adăpost.

Nimeni nu știa de unde trăgeau inamicii, însă Mack și-a dat seama imediat de pericol – dacă cineva aflat în larg îl nimerise pe Greemburg, atunci îl putea nimeri și pe el. Strigând un avertisment și crezând că era mascat de fum, el s-a aplecat și a fugit repede, ca să mă prindă și să mă tragă la pământ. Mă plăcea, amândoi adoram muzica blues, și cred că lucrul ăsta a jucat un rol important în decizia lui, la fel ca și faptul că era, desigur, un om curajos.

Pe la jumătatea distanței briza a creat un spațiu în fum, iar indivizii de pe ambarcațiune au profitat – două gloanțe l-au nimerit pe Mack puțin deasupra rinichilor. Dacă nu ar fi fost mâna Providenței, aș fi putut fi eu în locul lui.

Și-a scăpat arma din mână și s-a prăbușit țipând. Eu m-am întors, am ajuns repede la el, m-am aruncat deasupra lui și ne-am rostogolit împreună – gloanțele ciuruiau pietrișul din jurul nostru – până când ne-am adăpostit la poalele unei mici depresiuni. Petrecăreții țipau – conștientizaseră, în cele din urmă, că doi oameni fuseseră împușcați și răniți –, însă nu aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmpla cu adevărat, sau unde se aflau lunetiștii, iar lucrul ăsta le-a sporit panica.

Astfel, comandantul nu a avut nicio problemă în localizarea sursei – a început să se plimbe încoace și încolo pe puntea iahtului când a recunoscut prin fum și prin umbre scânteia de la gura țevii. Când Divizia își începuse misiunea în acea dimineață avusese inspirația să ia cu el un girofar pe care în acele momente l-a trântit pe acoperișul cabinei, spunându-i căpitanului să pornească vasul cu toată viteza.

Mercenarii de pe ambarcațiunea din larg au zărit iahtul prevăzut cu girofar care se apropia cu repeziciune și au tras imediat concluzia logică, dar greșită. Aceștia au strigat la cârmaci în patru limbi diferite să se amestece în mulțimea de ambarcațiuni aflată acolo, în speranța că își vor pierde urma printre ele. Știau că într-o cursă directă nu ar fi avut nicio șansă, iar ultimul lucru pe care și-l doreau era un schimb de focuri cu polițiștii turci.

Vasul lor s-a strecurat printre alte ambarcațiuni, trecând atât de aproape de două dintre ele, încât le-a ras vopseaua de pe carene. Din țipetele celor aflați la bordul acestora, comandatul și-a dat seama că vasul neidentificat scăpase, prin urmare, i-a ordonat căpitanului să întoarcă și să se îndrepte către iahtul uriaș al lui Finlay.

Din cauza confuziei create și a girofarului, el a reușit să ajungă aproape de pupa iahtului și l-a văzut pe Finlay zăcând într-o baltă de sânge. Câteva femei și un membru al echipajului agitat, crezând că

victima era polițist, au început să țipe la comandant să cheme de urgență ambulanța sau un elicopter medical, însă comandantul și-a dat seama după felul în care Finlay se zvârcolea și după gaura mare din gâtul lui că misiunea lor fusese îndeplinită – se afla în ultima fază a sângerării.

S-a întors către căpitan și i-a spus să-i scoată naibii de-acolo. Șeful echipei de securitate a înțeles că se aflase față în față cu cel care comandase asasinatul abia după ce așa-zisa barcă de poliție s-a îndepărtat. Însă nu îi mai păsa – cecul generos pe care trebuia să-l încaseze tocmai fusese anulat, iar el se gândea la o modalitate de a trece granița înainte ca turcii să-l ducă într-o încăpere și să-i spună să se pregătească, deoarece petrecerea abia începea.

Comandantul ascultase rapoartele tuturor celor de pe țărm și în timp ce barca spinteca apa – mulțumit că misiunea fusese îndeplinită cu succes – le-a ordonat oamenilor de la baza țărmului stâncos să se îndrepte repede către debarcader, de unde îi va lua el în trei minute. Apoi mi-a comandat să aplic planul de rezervă.

Cei doi observatori auziseră totul și, apucându-l pe Greemburg de subsuori, l-au târât până la dubă. Acesta murise deja – glonțul care îl lovise în piept se sfărâmase când îi nimerise coastele, iar fragmentele îi afectaseră atât de mult inima și plămânii, încât nu mai avusese nicio șansă.

În timpul în care stătuserăm ascunși făcusem tot posibilul să-i opresc hemoragia lui Mack. Cu toate că era un tip solid, am reușit cumva să-l car pe umăr și să-l așez pe scaunul din dreapta. Am lăsat spătarul pe spate, mi-am luat haina și i-am legat-o în jurul taliei în încercarea de a opri sângerarea. Era conștient încă și a văzut eticheta din interiorul hainei.

— Barneys? a zis el. Care nenorocit de *bluesman* își face cumpărăturile la Barneys?

Am râs, dar amândoi știam că, dacă nu primea ajutor medical cât mai repede, nu avea nicio șansă. Am urcat repede la volan și am apăsat accelerația, făcând slalom printre mașinile din parcare și împrăștiind petrecăreții în toate direcțiile, în vreme ce observatorul aflat chiar în spatele meu vorbea deja cu comandantul la telefon, sperând că era o linie suficient de sigură.

Când am virat scurt și am pătruns pe asfalt, observatorul a închis și mi-a spus că trebuia să-i las pe el și pe amicul lui la portul din Bodrum, conform planului. Trebuia să-și piardă urma înainte ca lucrurile să degenereze – turcii erau un popor mândru, prin urmare, nu reacționau prea bine când oamenii erau executați chiar sub nasul lor. Observatorii urmau să urce trupul neînsuflețit al lui Greemburg cu ei pe bord, în vreme ce eu trebuia să-l duc pe Mack până la doctorul care aștepta pregătit în partea de sud a regiunii. Speram să

reușească să-l stabilizeze până când venea să ne scoată de-acolo un elicopter silențios al flotei americane din Mediterana. Elicopterul, cu un doctor și două cadre medicale specializate la bord, fusese deja trimis și, odată ce ne lua de-acolo, trebuia să se îndrepte către portavionul flotei, unde existau săli de operație și o echipă de chirurgi.

Mack avea o șansă, așadar, am condus și mai repede – era o cursă nebună; nu cred să mai fi reușit cineva să parcurgă atât de repede o distanță cu o astfel de dubă pătrățoasă. Am ajuns în port și, spre marea noastră șansă, acesta era aproape gol – era sâmbătă seara și toate ambarcațiunile fie se aflau la petrecerea de la ruine, fie erau ancorate în Bodrum, în fața restaurantelor de pe țărmul mării.

Am dat cu spatele de-a lungul docului, i-am ajutat pe observatori să urce la bord trupul neînsuflețit al lui Greemburg, apoi m-am urcat din nou la volan. Cu toate că lăsaserăm o mulțime de probleme în urma noastră, ne aștepta un drum greu.

Capitolul 35

Am cântat. Mack și cu mine am cântat *Midnight Special* și toate celelalte melodii Delta blues în timp ce ne îndreptam către sud prin bezna nopții, străbătând drumuri pe care nu mai fusesem decât o singură dată în viață. Îmi eram teamă să nu ratez un viraj sau să nu aleg direcția greșită când ajungeam la o răscruce de drumuri, iar asta să-l coste viața așa cum aproape se întâmplase acolo sus, pe țărmul stâncos.

Cântam pentru ca el să nu-și piardă cunoștința, cântam ca să dăm o tiflă morții, pasagerul nostru invizibil, și cântam ca să demonstrăm că eram vii și că iubeam viața, și că niciunul din acea mașină nu va fi eliminat ușor sau fără să lupte. A început să plouă.

Condusesem către sud, străbătând repede o regiune din ce în ce mai îndepărtată – doar luminile răzlețe ale fermelor ne arătau unde se termina pământul și unde începea marea. Într-un sfârșit, am zărit drumul lateral pe care îl căutam, am virat, împroșcând în urmă o ploaie de pietriș, și am început să coborâm în direcția unui sat pescăresc izolat. Ne-am făcut apariția din spatele vârfului unui promontoriu și am fost întâmpinați de ploaie. Am zărit luminile înghesuite la marginea apei. Am intrat în sat și am găsit o străduță îngustă care îmi părea cunoscută.

Mack căzuse într-o stare de semiconștiență, iar haina mea era îmbibată cu sânge. Conduceam cu o singură mână, încercând neîncetat să îl țin treaz și să-l încurajez să lupte.

Rugându-mă să nu fi ales direcția greșită, am virat după un colț și am văzut o fântână publică – era înconjurată de flori ofilite și o găleată veche legată cu frânghie – și atunci am știut că eram aproape. Am oprit în întuneric, mi-am luat lanterna de la chei, am aprins-o și am îndreptat-o spre poarta de la intrare – nu voiam să bat la ușa greșită cu un om muribund pe umăr.

La lumina lanternei, am zărit o plăcuță din alamă fixată pe poartă. Era nelustruită și ștearsă, iar pe ea erau scrise în engleză numele locatarului și detalii referitoare la diplomele obținute atât în medicină, cât și în chirurgie de la Universitatea din Sydney. Date fiind circumstanțele în care individul își practica meseria, probabil că nu era cel mai favorabil mod de a face publicitate acestei auguste instituții.

Am deschis portiera din dreapta, l-am ridicat pe Mack pe umărul meu, am deschis poarta cu piciorul și m-am îndreptat către ușa de la intrare a unei căsuțe dărăpănate. Aceasta a fost deschisă înainte să ajung în fața ei – doctorul auzise o mașină oprindu-se afară și venise să cerceteze. Stătea în prag și scruta întunericul cu privirea – avea fața buhăită și pantalonii scurți bufanți lăsau să i se vadă picioarele

subțiri; purta un tricou atât de șters, încât firma care apărea pe etichetă se închisese, probabil, cu mulți ani în urmă. Avea vreo patruzeci de ani, însă, având în vedere faptul că îndrăgea prea mult sticla, ar fi fost o mare minune dacă ajungea până la vârsta de cincizeci de ani. Nu știam care-i era numele real – din cauza plăcuței de pe poartă, toți turcii din zonă îi spuneau simplu Doctorul Sydney, iar asta părea să-i convină de minune.

Îl cunoscusem cu o săptămână în urmă când, după ce comandantul făcuse toate aranjamentele, am fost trimis în recunoaștere. I se spusese că eram un ghid turistic ce însoțea un grup de americani care vizita zona și care, într-o situație nefericită, s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui. Nu cred că a crezut o iotă din ceea ce i se spusese, însă, după cum vorbea lumea, nu prea agrea autoritățile turce, iar avansul substanțial primit de la noi îl convinsese să nu pună nicio întrebare.

— Bună, domnule Jacobs, a spus el.

Jacobs era numele pe care îl foloseam în Turcia. S-a uitat la Mack care era răsfrânt peste umărul meu și a văzut haina îmbibată în sânge legată în jurul taliei lui.

— Observ că oferiți un tur pe cinste – aduceți-mi aminte să nu mă înscriu, a continuat el și din experiență am aflat că australienii nu se sperie ușor, iar eu eram profund recunoscător pentru asta.

L-am cărat împreună pe Mack în bucătărie și, cu toate că respirația doctorului mirosea a băutură, ceva din felul în care și-a îndreptat spatele și a tăiat hainele și țesutul rănit al lui Mack m-a făcut să cred că odinioară fusese un chirurg disciplinat și extrem de priceput.

Mi-am folosit toate cunoștințele medicale pe care mi le aduceam aminte, ca să țin locul unei asistente, și, după ce am adus apă fierbinte, după ce am pregătit masa din bucătărie, după ce am adus veiozele din biroul și dormitorul lui ca să lumineze rana, ne-am dat toată silința să îi stabilizăm trupul zdruncinat și să-l ținem în viață până când avea să sosească elicopterul cu specialiștii și pungile de plasmă.

În tot acest interval chinuitor, doctorului nu i-a tremurat mâna nici măcar o dată și nici nu s-a lăsat descurajat – a improvizat, a înjurat și, de sub straturile de băutură și ani irosiți, a scos la suprafață fiecare idee și fiecare strategie pe care le învățase cândva.

N-a funcționat nimic. Mack a leșinat, iar noi ne-am străduit și mai mult și am reușit să-l trezim, dar a leșinat din nou. Elicopterul se afla la o distanță de optsprezece minute. Bluesmanul a părut că ofta. Și-a ridicat o mână ca și când ar fi vrut să ne atingă fețele în semn de recunoștință, apoi s-a stins. Ne-am străduit și mai mult, însă n-am reușit să-l trezim și de data asta și, în cele din urmă, am rămas

amândoi nemișcați și tăcuți.

Doctorul Sydney și-a lăsat capul în piept. Din locul în care mă aflam, mi-a fost imposibil să-mi dau seama dacă trupul lui tremura din cauza oboselii sau din cauza a ceva mult mai omenesc. După o clipă și-a ridicat privirea spre mine și am observat în ochii lui disperarea – suferința – pricinuită de faptul că cineva îi murise în brațe.

— Obișnuiam să operez copii răniți, a zis el încet, ca și cum ar fi vrut să explice băutura, căsuța dărăpănată, viața de exil și nemărginita durere pe care o purta în suflet.

Am încuviințat din cap, înțelegând într-o oarecare măsură cum trebuie să fi fost să pierzi un puști pe masa de operație.

— A fost prieten cu dumneavoastră?

Eu am dat afirmativ din cap, iar el, de un bun-simț care nu mă mai surprindea deloc, s-a scuzat și și-a căutat o preocupare în altă parte a casei. Am tras cearșaful peste fața lui Mack, voiam să aibă parte de toată demnitatea pe care i-o puteam oferi, și am rostit câteva cuvinte. Nu era o rugăciune, însă din respect, sperând că spiritul lui era pe undeva pe-aproape, am spus ceea ce simțeam despre prietenie și curaj, exprimându-mi regretul că încălcasem regulile sus, pe țărmul stâncos.

Doctorul a revenit și a început să facă puțină curățenie, iar eu m-am dus în camera de zi. Mai erau paisprezece minute până să sosească elicopterul, când am fost înștiințat printr-un mesaj pe telefon că ei identificaseră o groapă de gunoi în spatele satului, unde puteau ateriza fără să fie văzuți. Încercând să-mi stăpânesc tremurul din voce, am sunat și am anunțat să nu mai alerteze cadrele medicale – nu vor evacua un pacient, ci un cadavru.

Am scăpat de mașină, oferindu-i-o doctorului Sydney – era o mică recompensă pentru efortul pe care îl depusese ca să-l salveze pe Mack – și singura mea grijă erau polițiștii turci, încercând să aflu ce făceau, m-am întors către televizorul deschis, aflat într-un colț al camerei de zi.

Aparatul funcționa pe un canal de știri turc, însă nu se vorbea nimic despre victimele de la petrecere sau despre vreo operațiune pe care ar desfășura-o poliția. Am luat telecomanda și am început să schimb canalele – telenovele, filme hollywoodiene dublate în turcă și încă două canale de știri – dar nimic care să declanșeze alarma.

Nu apăruse nimic nici la BBC, CNN, Bloomberg sau MSNBC.

Capitolul 36

Preț de o secundă n-am putut respira. Mă aflam încă pe faleza de deasupra ruinelor, cu gândul la trecut. Amintirea momentului în care mă uitasem la televizorul din căsuța doctorului a făcut să mi se taie respirația.

Dacă doctorul Sydney prindea canalele englezești de știri într-o zonă atât de îndepărtată, cum se făcea că nu se întâmpla asta și în Bodrum?

Am alergat la Fiat.

Era încă dimineața devreme, traficul era aerisit, iar cursa până la Bodrum a fost aproape la fel de rapidă ca și atunci când îl transportasem pe Mack pe scaunul din dreapta. Am parcat pe trotuarul de lângă hotel, am urcat în grabă scările și l-am văzut pe administrator ieșind din sala de mese.

— Ah, a exclamat el zâmbind. Călătoria oglinzilor cu acea imensitate de sticlă a fost reușită?

— Îmi pare rău, am răspuns eu, dar nu am timp. Vreau să aflu informații despre furnizorul de cablu, i-am cerut eu și el m-a privit nedumerit – de ce naiba voiam să știu despre asta? Hamalul mi-a spus că nu prindeți canalele de știri în engleză aici, în Bodrum. Este adevărat?

— Ăsta este adevărul, a răspuns el. Compania de mare hoție, DigiTurk, care ne dă canalele astea de mizerie, nu are serviciul respectiv.

— Trebuie să existe o cale – am văzut BBC, MSNBC și alte câteva, am spus eu.

A căzut pe gânduri, apoi s-a întors și a dat un telefon. A vorbit în turcă, a ascultat răspunsul, pe urmă a acoperit receptorul cu mâna ca să-mi repete și mie. Mi-a zis că soția lui credea că unii oameni cumpăraseră dispozitive digitale cu ajutorul cărora accesau un satelit european ce difuza canalele de știri despre care întrebam eu.

— Știe cumva cum se numește serviciul – satelitul? am întrebat eu.

Administratorul a întrebat-o, apoi s-a întors către mine și mi-a dat răspunsul:

— Sky.

Sky era un satelit britanic și știam de pe vremea când locui- sem în Londra că serviciul în speță se plătea. Asta însemna că existau abonați, iar dacă cineva cumpăra un decodor, cineva din cadrul organizației ținea o evidență.

Am urcat repede în camera mea și am sunat la compania din Anglia. Am trecut prin opt sau nouă interioare înainte să ajung la un operator din nordul țării, cu un accent extrem de pronunțat.

Se ocupa de abonamentele din Europa și mi-a spus că toate canalele despre care eram interesat erau transmise de satelitul principal, Astra.

— Are o rază mare, a fost proiectat să acopere Europa Occidentală și să ajungă până în Grecia. Apoi, în urmă cu câțiva ani, partea software a satelitului a fost îmbunătățită, semnalul a devenit mai puternic și, brusc, a putut fi interceptat și în Turcia cu o antenă parabolică având un diametru de aproape un metru. Firește că este nevoie în continuare de un decodor și de o cartelă de acces, însă asta înseamnă că tot mai mulți oameni au ales această opțiune.

— Câți abonați sunt, domnule Howell?

— În Turcia? Există și expatriați, desigur – își iau decodoarele și cartelele cu ei când se mută. Apoi mai există barurile și cluburile englezești – turiștii vor să urmărească meciurile de fotbal. Și, în cele din urmă, îi avem pe localnici cărora le plac programele, în total, cred că sunt aproximativ zece mii.

— Îi puteți împărți pe zone?

— Desigur.

— Câți abonați aveți în apropierea orașului Bodrum – într-o provincie numită Muğla, să zicem? am întrebat eu, încercând cu disperare să nu-mi fac speranțe prea mari.

— Doar o secundă, vă rog, a spus el, iar eu l-am auzit tastând la computer. Ziceați că este vorba despre anchetarea unei crime? m-a iscodit el, făcând conversație în timp ce încerca să obțină informațiile.

— Da, un tânăr american. Adora sportul și televiziunea, am mințit eu. Încerc să fac legătura între lucruri.

— Am înțeles, a zis el. Aproape o mie o sută de abonați.

M-am însuflețit. Asta însemna că locuitorii din Bodrum puteau recepționa canalele de televiziune de care aveam nevoie. Am privit pe fereastră și mi-am imaginat-o pe femeia pe care o căutam, șezând picior peste picior într-una dintre acele case albe, cubiste, uitându-se la televizorul prevăzut cu un decodor Sky; înregistrând fragmente de discurs din cadrul mai multor programe de știri diferite și petrecând ore în șir să le editeze și să le codifice. O mie o sută de decodoare – cercul căutării se restrânsese considerabil – și încă nu terminasem.

— Dacă excludem expatriații și barurile, câți abonați credeți că sunt? am mai întrebat eu.

— Persoane fizice? Cel mai probabil șase, șapte sute, a răspuns el.

Mă apropiam! Șase sau șapte sute de locuințe – asta însemna multă muncă, multe piste de urmat, însă mai însemna și că cercul de suspecți era mai restrâns. Undeva, printre aceștia, se afla și femeia pe care o căutam.

— Vă convine numărul? a întrebat Howell.

— Da, foarte mult, i-am răspuns eu, neputându-mă abține să nu zâmbesc. Mi-ați putea da o listă cu abonații?

— Firește, dar voi avea nevoie de autorizație. N-aș vrea să vă simțiți ofensat, trebuie să ne asigurăm că, într-adevăr, FBI-ul este cel care întreabă.

— Pot să vă trimit o scrisoare oficială în câteva ore. După ce o veți primi, cât timp va dura?

— Nu trebuie decât să descarc lista și să o scot la imprimantă. Câteva minute.

Era mai bine decât mi-aș fi putut închipui – în foarte scurt timp voi avea o listă cu șase sute de adrese, printre care se afla și cea a femeii. Eram pe drumul cel bun.

— Mulțumesc, am spus eu. Nu vă puteți imagina cât de mult m-ați ajutat.

— Pentru puțin. Aveți noroc că sunteți interesat doar de cei care primesc serviciul legal.

Aceste cuvinte m-au descurajat.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, mai nou mulți oameni se racordează…

Mi s-a făcut greață.

— Folosesc decodoare piratate, a continuat el. Majoritatea chinezești – dacă nu falsifică ceasuri Rolex și genții Louis Vuitton, atunci falsifică decodoarele și cartelele noastre. Le vând în magazine mici cu aparate electronice și în internet cafe-uri, „bombe” dintr-astea. E o afacere înfloritoare. Odată ce ai cumpărat decodorul și cartela, serviciul este gratuit. Mai sunteți acolo?

— Într-un loc ca Muğla, am spus eu încet, câte decodoare piratate credeți că există?

— O zonă ca aia? Zece mii, poate mai multe. Nu există nicio modalitate de a le depista, deoarece funcționează ilegal. Până anul viitor cred că vom obține tehnologia cu ajutorul căreia să localizăm…

Nu mai ascultam – până anul viitor puteam muri cu toții. Zece mii de decodoare și nicio listă cu abonați, asta însemna o misiune imposibilă. I-am mulțumit pentru ajutor și am închis.

Am rămas nemișcat, tăcerea s-a așternut încet și am simțit cum mă cuprindea disperarea. Îmi făcusem speranțe, iar în acele clipe toate se năruiseră – era o lovitură prea mare. Pentru prima oară de când fusesem tras cu forța înapoi în luptă, am crezut preț de câteva clipe că descoperisem o cale să rezolv problema. Dar cum totul se transformase în scrum, am simțit nevoia să fiu aspru cu mine însumi.

Ce aveam cu adevărat? m-am întrebat eu. Întocmisem o listă cu cabinele telefonice și, cu puțin noroc și cu ajutorul unei echipe de experți italieni, reușisem să rămân în joc. Dar în afară de astea? Doar dacă erai orb nu vedeai cât de puține informații reușisem să aflu.

Eram furios. Eram furios pe nenorociții de chinezi care pi- ratau și vindeau ideile și produsele altor popoare, eram furios pe Bradley și pe Dave, și pe toți ceilalți care nu erau acolo să mă ajute, și eram furios pe femeia și bărbatul din Hindu Kush, pentru că erau cu câțiva pași înaintea mea.

M-am apropiat de fereastră și am încercat să mă liniștesc. Ideea cu Sky nu fusese un eșec total – aflasem că, mai mult ca sigur, femeia locuia în acea zonă, iar lucrul ăsta însemna un real progres. M-am uitat peste acoperișuri – era acolo, undeva. Nu trebuia decât să o găsesc.

Am încercat să-mi imaginez în care dintre cabinele telefonice stătuse, așteptând să sune telefonul, însă cum nu aveam nicio informație, nu am ajuns la niciun rezultat. Cu toate astea, auzeam zgomotul traficului și ascultam postul de radio Muzak, sau ce naiba s-o fi auzit cântând încet în fundal.

Că tot a venit vorba, mi-am zis eu, unde erau informațiile despre muzică? Ce făceau Șoptitorul și ceilalți de acasă? Cei de la Agenția Națională de Securitate nu ar fi trebuit să o izoleze, să o îmbunătățească și să o identifice?

Aveam chef să-mi exprim frustrarea, prin urmare, nu mi-a păsat că era târziu în New York.

Capitolul 37

Bradley a răspuns la telefon și, deși mi-a spus că nu era în pat, după voce părea epuizat. Ei bine, la fel eram și eu. A început să mă întrebe despre moartea lui Dodge, ca să păstreze aparențele, însă l-am întrerupt brusc.

— Îți mai aduci aminte de muzica despre care am vorbit? am întrebat eu și mi-am zis spontan în gând: „Bineînțeles că nu-și mai aduce aminte, habar nu are despre ce vorbesc.” Despre zgomotul traficului care se auzea în fundal…

— Ah, da, îmi amintesc acum, a zis el, intrând în joc.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Cineva trebuia să facă cercetări, să o identifice.

— Nu știu, n-am auzit nimic.

— Vrei să te ocupi de asta? Dă niște telefoane.

— Sigur, m-a asigurat Bradley, ofensat de tonul meu, devenind imediat la fel de irascibil ca și mine. Când îți trebuie?

— Acum, am răspuns eu. Mi-ar fi prins și mai bine în urmă cu câteva ore.

Lihnit de foame – eram la al treilea baton de ciocolată pe care îl luasem din minibar –, stăteam în fotoliu și priveam îngândurat orașul, gândindu-mă la femeie, când a sunat telefonul. Era Bradley, care mi-a spus că nu se aflase mare lucru despre muzică.

— Au filtrat zgomotul traficului din New York, a precizat el. Trimiterea către New York nu avea nicio relevanță. Și au îmbunătățit sunetul muzicii. Este turcească, desigur. Pare a fi cântată la caval…

— La ce?! am întrebat eu.

— *La caval.* Este un instrument de suflat care seamănă cu un flaut – șapte găuri deasupra și una dedesubt, sunt notele muzicale. Există și un cântec popular, iar povestea spune că un cioban își mâna oile cu ajutorul lui.

— Minunat! Căutăm un cioban care își mână turma de oi prin traficul infernal, am replicat eu.

— Nu tocmai, a continuat Bradley. Este o chestie destul de banală – se spune că este foarte des întâlnit la grupurile de muzică folk.

— Cavalul, zici? Unde se auzea – pe CD, live sau la radio?

— După ce au eliminat zgomotul de fundal și au îmbunătățit sunetul, au pierdut ceea ce se cheamă „marca personală” – nu își dau seama.

— Isuse! N-au de gând să-mi ușureze munca, nu?

Am privit peste acoperișuri și m-am întrebat din nou: unde stătuse femeia? Undeva unde se auzeau traficul și muzica produsă de un instrument popular turc numit caval. Unde?

— Mai există o problemă, a continuat Bradley. Nu reușesc să

identifice nici cântecul. Fragmentul nu este foarte lung, însă nimeni nu pare să-l fi auzit.

— Ciudat, am spus eu. Având în vedere că este un cântec popular și cu atâția experți…

— Mda.

Am tăcut o vreme și, când ne-am dat seama că nu mai aveam despre ce să mai povestim, am schimbat subiectul.

— Îmi pare rău, Ben, am zis eu.

— Pentru ce?

— Fiindcă m-am comportat ca un nemernic.

— Dar tu întotdeauna te comporți ca un nemernic, a spus el, pe același ton serios ca de obicei. Oricum, le-am zis prietenilor noștri că ești foarte stresat și că ai început să cedezi.

— Ah, minunat, îmi va fi de mare ajutor în carieră, am replicat eu.

— Mă bucur c-am putut fi de folos, a zis el.

N-a râs – doar era vorba despre Ben Bradley, la urma urmei –, însă mi-am dat seama după tonul din vocea lui că lucrurile erau în regulă între noi și eram recunoscător pentru asta.

— Încă ceva, am adăugat eu.

— Sigur.

— Spune-le să găsească o modalitate de a-mi trimite înregistrările. Doar muzica, nu și zgomotul traficului.

Nu știam de ce, dar voiam să o ascult.

Capitolul 38

Douăzeci de minute mai târziu, după ce făcusem un duș, am ieșit din baie și am găsit un e-mail nou în mesageria din laptop. Era de la Apple, care mă anunța că tocmai plătisem douăzeci și șapte de dolari cu cârdul de credit pentru descărcare de melodii.

Nu cumpărasem niciun fel de muzică, iar teama mea cea mai mare era că vreunui tâmpit de la CIA îi trecuse prin cap că ar fi fost bine să mai adauge ceva nou pe lista de melodii îngrozitoare a lui Brodie Wilson. Am deschis iTunes, am văzut că primisem câteva melodii noi și mi-am dat seama că aproape toate erau doar de fațadă – doar una singură conta și am știut că era de la Dave.

În seara anterioară venirii mele în Turcia – când făceam planul în biroul lui – am zărit pe perete o copie a albumului „Exile on Main Street", cu autograful celor de la Rolling Stones, care, în ciuda oboselii pe care o resimțeam amândoi, a dus la discuții spirituale, făcându-ne să ne întrebăm dacă, într-adevăr, era cel mai bun album al lor. Cine ar fi crezut că directorul Agenției de Inteligență Națională era fan al trupei Stones? în timp ce priveam lista cu noile melodii mi-am dat seama că Bradley nu glumise când mi-a mărturisit că îi spusese prietenului nostru că începusem să cedez. Șoptitorul îmi trimisese melodia 19th *Nervous Breakdown* a celor de la Stones.

Am așezat cursorul pe ea, am făcut clic și am ascultat vreo treizeci de secunde, înainte ca ea să se transforme. Chiar în mijlocul piesei, fără zgomotul traficului și mesajul ciudat al femeii, se auzea muzica de caval. Am ascultat-o de două ori – dura puțin mai mult de două minute –, apoi am descărcat-o în Mp3 playerul meu. M-am gândit că poate mă va inspira în timp ce mă duceam să localizez alte și alte cabine telefonice.

Dar n-a fost așa. În schimb, mi-a dat dureri de cap.

După ce fotografiasem cea de-a patra cabină telefonică, am hotărât să-i întreb pe câțiva vecini dacă își aminteau să fi văzut vreo femeie așteptând să primească un telefon, însă aceștia m-au privit nedumeriți și au clătinat bănuitori din cap. Atunci, am știut că avea să fie o zi lungă. Care era expresia aceea turcească? „Să sapi o fântână cu un ac."

Dacă simțeai nevoia de un pahar, exact asta trebuia să faci. Mă plimbam pe o străduță îngustă, ascultând cavalul și întrebându-mă de ce experții nu reușiseră să-l identifice, când m-am oprit brusc – tocmai îmi venise o idee. Mă uitam pe harta de pe telefon în căutarea următoarei cabine telefonice și trebuia să o iau la dreapta. În schimb, am luat-o la stânga, îndreptându-mă spre centrul orașului.

Am zărit în față florile violet ale copacului jacaranda pe care îl căutam și, câteva clipe mai târziu, l-am văzut pe tipul care avea

magazinul de muzică și care ridica obloanele ce acopereau vitrinele din sticlă. Mi-a zâmbit când m-a zărit.

— M-am gândit că, poate, veți reveni, mi-a zis el, arătându-mi o chitară clasică din vitrină. Păreți genul căruia îi place o Stratocaster.

— Mi-ar plăcea să cumpăr una, însă nu azi. Am nevoie de ajutor.

— Sigur, a încuviințat el.

L-am ajutat să ridice obloanele, apoi a intrat primul și m-a condus în interiorul cavernos al magazinului. A fost mai bine decât mă așteptasem: în spate se afla un dulap plin cu pick-upuri restaurate, pentru cei care mai credeau în ac și discuri, o gamă mai variată de chitare moderne decât ofereau cele mai multe magazine de muzică din New York și destule discuri de vinii din anii ’70 cât să-l facă pe Dave să plângă.

Am arătat către colecția de instrumente populare turcești și i-am spus că aveam un fragment de melodie, cântată la caval, pe care speram să o identifice.

— Au mai încercat și alți oameni, am explicat eu, dar nimeni nu a reușit să-i dea de cap.

— Mi-aș dori ca tata să mai fie în viață, a spus el. A fost un as în chestiile astea tradiționale, dar voi încerca.

Am căutat melodia în Mp3 și l-am privit în timp ce asculta. A ascultat-o de patru, poate cinci ori. Apoi a așezat Mp3-ul într-o stație de amplificare pe care a conectat-o la sistemul de sunet al magazinului. Trei turiști care tocmai intraseră înăuntru ascultau.

— Nu-ți prea vine să bați din picioare, a zis unul dintre ei, care era din Noua Zeelandă.

Avea dreptate – era o muzică de jale care semăna mai mult cu vuietul vântului.

Proprietarul a pus-o încă o dată, mijindu-și ochii visători. Apoi a clătinat din cap, iar eu n-am fost surprins – șansele de reușită erau foarte mici. Am vrut să-i mulțumesc, însă m-a întrerupt.

— Nu este un caval, a spus.

— Poftim?

— De aceea nu reușiți să identificați melodia – nu a fost compusă pentru caval. Majoritatea s-ar fi înșelat, însă sunt aproape convins că este un instrument mult mai vechi. Ascultați…

A pus din nou cântecul.

— Un caval are șapte găuri deasupra și una dedesubt. Este greu să-ți dai seama, trebuie să asculți bine, însă instrumentul care cântă are doar șase găuri deasupra și una dedesubt. Nu există cea de-a șaptea gaură.

Am ascultat încă o dată, dar, sincer să fiu, nu mi-am dat seama de diferență – habar nu aveam câte găuri trebuia să existe.

— Sunteți sigur? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el.

— Atunci, ce este?

— Nu vă pot spune nimic despre melodie, a zis el. Dar cred că ascultăm un *çigirtma.* Este, practic, uitat, știu despre existența lui grație tatălui meu care iubea chestiile vechi. Am auzit instrumentul odată, pe vremea când eram copil.

— De ce a fost uitat. A dispărut?

— Instrumentul, nu, însă păsările, da. Ca să faci un caval, ai nevoie de lemn de prun, însă *çigirtma* este confecționat din osul aripii acvilei de munte. Păsările sunt de mult o specie pe cale de dispariție, prin urmare, și instrumentul a dispărut treptat – la fel și aria muzicală ce era compusă pentru el. De aceea nu reușiți să găsiți cântecul.

A scos Mp3 playerul din stația de amplificare și mi l-a întins.

— Cunoașteți hotelul Ducasse? m-a întrebat el. Poate veți găsi ajutor acolo.

Capitolul 39

Hotelul Ducasse era unul dintre locurile pe care le-am amintit mai devreme – atât de modern, încât toată lumea voia să-și rezerve o cameră acolo. Situat pe țărmul mării, avea o plajă privată, baldachine pe care le puteai închiria toată vara pentru o mică avere, precum și câteva bărci cu fundul plat cu ajutorul cărora chelnerii transportau mâncarea și băutura pe iahturile ancorate în larg. Asta era partea mai puțin costisitoare a hotelului.

Secțiunea exclusivistă aflată pe acoperiș se numea Skybar. Venind direct de la magazinul de muzică, am trecut prin ușile în stil Art Deco de la intrarea în hotel, am traversat hectarele de parchet din mahon cubanez și am ocolit câteva piese extravagante de mobilier Philipe Starck, înainte să ajung la liftul care urca la Skybar. Când m-am apropiat am văzut un liftier – un tip îmbrăcat într-o pijama neagră de designer – care, observându-mi costumul ieftin de FBI, s-a pregătit să-mi spună că trebuia să am rezervare. Însă atunci când este nevoie pot să arunc o privire ucigătoare, prin urmare, am aplicat-o și în cazul lui, iar el a hotărât că nu avea sens să-și piardă viața încercând să mă țină la distanță.

M-a dus până pe acoperiș: acolo am intrat într-o grădină zoologică. Piesa de rezistență a Skybar era piscina de un alb imaculat, cu margini ce dispăreau și fundul din sticlă care oferea o priveliște atotcuprinzătoare asupra golfului până la Castelul Cruciaților și The French House – cât de convenabil!

În fața piscinei se aflau câteva baldachine ultraluxoase care păreau a fi ocupate de câțiva conducători cleptocrați din Europa de Est și familiile acestora. Grație banilor, aceștia aveau cea mai bună priveliște asupra piscinei, care includea o mare de piele dezgolită – femei de toate vârstele sumar îmbrăcate, cu buze umflate și silicon în sâni, și tineri cu trupurile lucrate și purtând slipuri semănând mai mult cu niște chiloți tanga.

În partea cealaltă a baldachinelor se aflau barul și o scenă mică pe care cânta o formație alcătuită din cinci membri. Ținta mea era unul dintre chitariști, însă nu mi-a fost ușor să ajung la el. Primul obstacol tocmai se apropia de mine, cu un zâmbet plin de compătimire și brațele deschise în semn de scuză. Era directorul și, spre deosebire de clientela lui, el era foarte stilat: francez după bănuiala mea – în picioare purta pantofi Berluti, făcuți manual, și era îmbrăcat într-un costum lejer Brioni, iar la ochi avea o pereche de ochelari cu ramă aurită.

— Îmi pare rău, domnule, dar azi nu mai avem locuri, a zis el.

M-am uitat la cele câteva zeci de mese libere, era dimineața devreme, și la scaunele goale de la bar. I-am zâmbit la fel de plăcut.

— Da, observ.

Își așezase deja brațul în jurul umărului meu, conducându-mă către liftul cu care *ninja* aștepta să mă coboare până în stradă, unde îmi era locul. Mi-am vârât mâna în buzunar, iar directorul a crezut că îmi căutam portmoneul, ca să scot niște bancnote și să îl mituiesc.

— Vă rog, domnule, nu ne faceți pe amândoi de rușine, a spus el cu o voce cât se poate de sinceră.

— Nici nu aveam de gând, am precizat eu, scoțându-mi insigna aurie.

S-a uitat la ea o clipă și și-a luat brațul de pe mine, neștiind ce să facă.

— Veți aresta pe cineva, domnul Wilson? a întrebat el.

— Probabil.

S-a apropiat de mine, puteai să-ți dai seama că îi plăcea bârfa, și m-a întrebat cu o voce joasă:

— Îmi puteți spune pe cine?

Apropiindu-mă și eu de el, i-am răspuns cu aceeași voce joasă:

— Îmi pare rău, n-am voie.

— Nu, firește că nu. Dar puteți indica, probabil, care sunt acuzațiile.

— Cu siguranță, am spus eu, arătând către piscină. Prostul gust.

A izbucnit în râs și mi-a strâns mâna.

— La naiba, locul se va goli imediat. Veți avea nevoie de un autobuz.

L-a trimis pe *ninja* de acolo cu o singură privire, i-a făcut un semn cu mâna barmanului, apoi m-a condus înapoi, către acea mare de piele goală.

— Simțiți-vă bine, domnule Wilson. Anton de la bar va avea grijă de băutura dumneavoastră.

I-am mulțumit, apoi am înaintat de-a lungul piscinei și m-am așezat pe un scaun de la bar. I-am cerut lui Anton o cafea, pe urmă mi-am îndreptat atenția către formație. Mă interesa cel care cânta la bas – îl chema Ahmet Pamuk, avea vreo cincizeci de ani, frumos îmbrăcat, un tip care hotărâse cu mulți ani în urmă să cânte fără să se mai uite la oameni. În cazul Skybar era, probabil, o decizie înțeleaptă. Era bun, își cunoștea meseria. Era genul de om care își dedicase cea mai mare parte din viață muzicii și care, poate, avea să mai cânte un ultim cântec înainte să fie așezat în groapă.

Proprietarul magazinului de muzică mă avertizase că era unul dintre cei mai antipatici oameni pe care i-aș putea întâlni. Urmărindu-l pe scenă, urmărindu-l cum își făcea meseria, înțelegeam și de ce era așa. Pentru un muzician adevărat, pentru un om plin de speranțe și visuri, să cânte versiuni nesfârșite ale *Mama Mia* și *Yellow Submarine* ar fi fost suficient ca să îi învenineze sufletul.

În timp ce Anton îmi pregătea cafeaua, Pamuk cânta un set de melodii din coloana sonoră a filmului *Titanic,* iar eu am așteptat să termine. Proprietarul magazinului îmi spusese că individul colecționa instrumente și muzică tradițională de ani buni. Tatăl lui – muzician la rândul său – începuse această colecție, îngrijorat că, dacă nu erau adunate și notate, se vor pierde pentru totdeauna. În ultimii ani fiul lui preluase ștafeta. Din câte se părea, Pamuk își ducea traiul cum putea – cântând la Skybar, lucrând la benzinării – timp în care căuta muzica pierdută, cântând chiar el la unele dintre instrumente, nota acordurile, de parcă ar fi fost o limbă moartă, apoi le trimitea la Arhivele Naționale ale Turciei. Conform spuselor proprietarului magazinului, dacă un localnic putea identifica acordurile de *çigirtma,* atunci el era acela.

Formația și-a terminat numărul, a coborât de pe scenă fără să fie aplaudată, motiv pentru care m-am ridicat în picioare. M-am prezentat și i-am spus că aveam un fragment de melodie în legătură cu care speram să mă poată ajuta. Avusesem de gând să-l rog să asculte la Mp3 player, însă n-am avut ocazia – proprietarul magazinului nu se înșelase în legătură cu personalitatea lui Pamuk.

— Este aproape ora prânzului, iar eu de aproape o oră stau pe scenă – ați auzit aplauzele asurzitoare, nu? Vreau să mănânc, să beau o cafea și apoi să mă odihnesc, mi-a spus el, apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

— Domnule Pamuk, am zis eu. Nu sunt muzicolog sau vreun pedant străin.

I-am arătat insigna. Nu era sigur cum să reacționeze, prin urmare, a hotărât că ar fi mai înțelept dacă ar coopera.

— Bine, vă las un număr de telefon. Sunați-mă mâine și vom stabili o întâlnire, a zis el.

— E prea târziu mâine. Va trebui să fie azi, am replicat eu.

S-a uitat urât la mine, însă cum mi-a văzut privirea ucigătoare, a renunțat.

— De la ora patru voi munci la 176…

Apoi a început să turuie numele unei străzi pe care nu reușeam să o pronunț, darămite să o găsesc, după cum eram convins că el știa asta. Ticălosul.

— Scrieți-mi-o, vă rog, i-am spus eu, facându-i semn lui Anton că aveam nevoie de un pix.

Pamuk a scris-o mormăind și în timp ce mă îndepărtam am pus biletul cu adresa în buzunar.

Aproape că nu-mi păsa – având în vedere personalitatea lui, eram sigur că întâlnirea va fi o pierdere de timp.

Capitolul 40

Lăsând deoparte faptul că fusesem nevoit să îi smulg cuvintele din gură cu cleștele, conversația mea cu Ahmet Pamuk se dovedise a fi una destul de plăcută.

După ce am plecat de la Skybar m-am plimbat de-a lungul portului, am găsit o bancă la umbră, am introdus bateria în telefon și am sunat-o pe Cumali la secția de poliție. Nu mai vorbisem cu ea de când fusesem la Florența și voiam să aflu noutăți despre noua anchetă asupra morții lui Dodge.

Din câte se părea, nu prea existau noutăți. Hayrunnisa a răspuns la telefon și mi-a spus că Leyla plecase după ora 11 dimineața și nu avea să se mai întoarcă la birou în acea zi.

— Unde s-a dus? am întrebat eu.

— Trebuie să-și rezolve niște treburi personale, a răspuns aceasta.

Am vrut să insist, apoi mi-am adus aminte că era joi, iar fiul ei mă invitase să văd Marea Paradă și clovnii. Îl dusese la Circul de Stat.

I-am zis că voi suna în dimineața următoare, după aceea am petrecut încă o oră chestionând oamenii care lucrau lângă cabinele telefonice – din nou în zadar – și mi-am dat seama că se apropia ora prânzului: aproape toate birourile și magazinele se vor închide, făcând misiunea mea aproape imposibilă.

Nevoit să fac și eu o pauză, am hotărât să-mi îndrept atenția către The French House. Încrederea mea fusese puternic zdruncinată de greșeala pe care o făcuserăm, Dave și cu mine: periclitasem întreaga noastră misiune crezând că moartea lui Dodge reprezenta un caz care merita investigat. Astfel de greșeli rămâneau rareori nepedepsite în lumea secretă. La întoarcerea din Florența am luat hotărârea să nu mai permit niciodată să se mai întâmple astfel de lucruri. Indiferent ce avea să se petreacă, aveam de gând să fiu mereu cu un pas înaintea polițiștilor. „Informația înseamnă putere”, după cum se spune.

Întrebarea cea mai importantă era simplă – cum reușise ucigașul să intre și să părăsească proprietatea fără să fie văzut? Printre dosarele referitoare la moartea lui Dodge pe care mi le dăduse Cumali, se afla și o trimitere la firma care închiria vila. M-am gândit că era un bun punct de plecare.

Îi spunea Prestige Realty. Zărisem firma colorată de nenumărate ori în timpul plimbărilor mele. M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că, dacă mă grăbeam, aveam șansa să fiu acolo înainte să se închidă pentru masa de prânz.

Am ajuns destul de aproape ca să văd un bărbat încuind ușa de la intrare. Când m-a auzit strigând în engleză, s-a întors și mi-a oferit acel zâmbet pe care agenții imobiliari îl rezervă pentru cineva care

tocmai a sosit în oraș. De îndată ce m-a văzut, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

Avea vreo patruzeci de ani și o coafură ciudată care m-a făcut să mă gândesc la Madame de Pompadour din secolul al XVIII-lea. Cămașa îi era descheiată, iar la gât avea un lanț din aur gros suficient de mare ca să poți ancora cu el un vas de croazieră. Mi-a plăcut imediat. Mi se părea bizar că nu avea deloc aerul unui escroc – dacă erai jefuit de un astfel de personaj, nu era decât vina ta.

M-am prezentat, i-am spus că eram de la FBI și că voiam să vorbim despre The French House. A dat din umeri și mi-a zis că un polițist de la secția locală îi făcuse o vizită în urmă cu două săptămâni și că făcuse o copie după contractul de închiriere. El nu era decât agentul imobiliar și nu mai avea nimic de spus.

Se grăbea să plece, iar eu mi-am cerut scuze că îi răpeam din timp – ca regulă, mi-am dat seama că întotdeauna ajuta dacă erai politicos –, spunându-i că polițistul local trecuse pe la el când ancheta o moarte accidentală.

— Și-acum ce este? m-a întrebat el, surprins.

Era limpede că nu se aflase nimic despre noile schimbări apărute peste noapte referitoare la caz – cu toate că eram aproape convins că ceea ce urma să-i dezvălui va ajunge și la urechile celor din Bodrum până la lăsarea serii.

M-am uitat la ușa din sticlă și i-am văzut numele scris cu litere aurii.

— Este o anchetă criminalistică, domnule Kaya. Tânărul american a fost împins de pe stânci.

Vestea l-a șocat, l-a tulburat.

— Era un bărbat amabil, a spus el. Nu asemenea celorlalți nemernici care închiriază vilele de aici. Purta conversații, părea interesat – mi-a zis că mă va scoate în larg cu iahtul. La naiba, ucis?

— Înțelegeți de ce vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Doream să iau masa de prânz…

— Prea bine, și eu.

El a râs.

— Știți că nu la asta mă refeream.

— Știu, dar unde vom mânca? am întrebat eu zâmbind.

Capitolul 41

Era un restaurant de lux unde se făceau grătare și care era amplasat pe plajă: cu o punte lustruită care atârna deasupra nisipului, perdele din pânză albă ce filtrau razele soarelui, mobilă de designer și – deloc surprinzător, având în vedere gazda mea – o priveliște minunată către grupurile de turiste care făceau plajă fără sutiene.

De îndată ce ne-am așezat la masă l-am întrebat dacă știa ceva despre trecutul nazist al casei. S-a uitat la mine, de parcă uitasem să-mi iau medicamentele.

— Glumiți, nu? a întrebat el, dar după ce m-a privit din nou a văzut că nu glumeam.

— Cine e proprietarul? a fost următoarea mea întrebare.

— Nu știu exact, a răspuns el, oarecum tulburat. În urmă cu șapte ani am primit o scrisoare de la un avocat din Liechtenstein în care scria că reprezenta o fundație caritabilă ce deține proprietatea. Mai scria că membrii consiliului de administrație hotărâseră că ea trebuia să producă un venit.

— Ați întrebat cine se afla în spatele fundației, cine era proprietarul adevărat? am vrut eu să știu.

— Desigur. L-am rugat pe avocatul meu să încerce să afle, însă după ce a dat de o serie de firme finanțatoare, căutările au ajuns într-un punct mort.

N-am spus nimic, dar știam că mai toate fundațiile din Liechtenstein erau imposibil de penetrat. Ăsta era motivul pentru care micul principat – o suprafață de 1,98 de kilometri pătrați, înghesuită între Elveția și Austria – era prima opțiune a europenilor, în principal a nemților, care doreau să-și ascundă bunurile de agențiile fiscale din țările lor.

— Așadar, avocatul membrilor consiliului a spus că voia ca dumneavoastră să închiriați casa – asta s-a întâmplat după renovările făcute?

— Corect, și au ieșit bani frumoși pentru muncă puțină. Eu colectam chiria, deduceam cheltuielile de întreținere și comisionul meu, după care trimiteam balanța unei bănci din Liechtenstein. Asta era tot.

— Cine mai avea cheie de la proprietate? am întrebat eu. În afară de dumneavoastră.

— Nimeni nu are cheie. Sunt numai coduri. Există patru porți și toate funcționează pe bază de tastaturi electronice conectate la un computer – n-ai cum să umbli la ele.

— În regulă. Cum funcționează treaba? Vine noul chiriaș și apoi?

— Mă întâlnesc la casă cu agentul lui imobiliar – toți oamenii ăștia au agenți imobiliari și asistenți personali, a precizat el. Îmi introduc

codul format din șase cifre și apoi apăs pe o tastă. Ecranul mă întreabă dacă vreau să schimb codul, iar eu spun „da”. Atunci, trebuie să-mi reintroduc codul, să aștept douăzeci de secunde până când îmi indică să introduc noul cod. Fac o mică plimbare, în timp ce agentul imobiliar, sau chiriașul, introduce propriul cod format din șase cifre – astfel, habar nu am care este codul. Facem același lucru și în cazul celorlalte trei porți.

— Apoi decid cui spun codul? am mai întrebat eu.

— Întocmai. Își aduc propriul personal – sunt toți verificați, prin urmare, nu dau codul unor persoane complet necunoscute.

— Dar grădinarii, băiatul care curăță piscina – astfel de oameni?

— Este la latitudinea chiriașului, însă n-am auzit ca ei să dea codul vreunui localnic. Aceștia trebuie să sune la interfonul de la intrarea secundară, șeful securității îi verifică, pe urmă deschide personal porțile.

— Iar la terminarea contractului de închiriere, lucrurile se desfășoară invers, corect? Ei își introduc codul și îl înlocuiți cu al dumneavoastră?

— Ați priceput.

Am tăcut, căzând pe gânduri.

— Și iarna, când nu sunt chiriași?

— Nu este nevoie de un nivel atât de ridicat de securitate, a răspuns el.

— Deci… le dați codul dumneavoastră grădinarului și băiatului care curăță piscina?

— Nu tocmai. Un îngrijitor locuiește pe proprietate o parte din an. El este cel care îi lasă înăuntru și se ocupă de întreținere. Ocupă două camere în podul hangarului pentru bărci, dar trebuie să plece la sosirea verii – bogaților nu le place să aibă străini pe proprietate.

— Dar locuiește acolo opt luni pe an?

— Da, a răspuns el.

— Înseamnă că știe casa mai bine ca oricine?

— Bănuiesc că da.

— Cum îl cheamă.

— Gianfranco Luca.

— Unde îl pot găsi?

— Are o slujbă de vară aici, pe plajă – conduce o echipă de maseuri care oferă masaje turiștilor.

Chelnerul dădea târcoale prin apropiere, iar eu i-am făcut semn să aducă nota de plată. Kaya s-a oferit să mă ducă el cu mașina înapoi în Centrul Vechi, însă eu i-am spus că era o zi frumoasă și că preferam să fac o plimbare. S-a ridicat în picioare, am dat mâna și mi-a oferit cartea lui de vizită – acordându-i importanța unui lingou de aur –, adăugând să îl sun dacă aveam nevoie de alte informații.

Abia după plecarea lui, în timp ce așteptam restul, m-am uitat la cartea de vizită, rezolvând încă un mister al vieții. În colțul din dreapta, jos, era numărul de telefon de la biroul lui.

Primele șapte cifre erau: 9.0.2.5.2.3.4. — cifrele pe care le scrisese cineva de la Eastside Inn, apoi aruncase bilețelul în toaletă și trăsese apa. M-am gândit că persoana care locuia acolo pusese întrebări referitoare la închirierea unei vile de lux în zonă. Spre exemplu, The French House.

Capitolul 42

Nu m-am întors în oraș, ci am traversat parcarea restaurantului, am ajuns la plajă și am găsit un chioșc de unde am închiriat un șezlong și o umbrelă.

M-am instalat pe nisip, mi-am așezat încălțămintea și haina pe scaun și mi-am suflecat pantalonii. Apa mării îmi uda picioarele în timp ce mă plimbam pe plajă.

La capătul îndepărtat, aproape de baza unei faleze mici, pe jumătate ascuns de câteva stânci împrăștiate, am descoperit punctul de lucru al lui Gianfranco. M-am apropiat din spate, ascunzându-mă la umbra stâncilor.

Ecranele din pânză care purtau inscripția afacerii lui trebuia să ofere intimitate, însă erau aranjate atât de neglijent, încât am reușit să văd printr-o crăpătură ce se întâmpla dincolo de ele.

Avea vreo douăzeci și ceva de ani, ten măsliniu, o barbă nerasă de două zile și păr bogat, cârlionțat. Da, arăta bine, dar nu era atât de chipeș pe cât își imagina el – ochii îi erau adânciți în orbite și era puțin prea musculos.

Cu toate astea, probabil că părea atrăgător în ochii nemțoaicelor între două vârste care se aflau în vacanță și căutau distracție, poate ceva fizic, sub soarele fierbinte al Turciei. Una dintre ele era întinsă cu fața în jos pe masa de masaj, avea sutienul costumului de baie desfăcut, iar slipul îi era acoperit de un prosop.

Gianfranco, purtând doar un slip tanga și nimic altceva, o ungea pe spate cu cele douăzeci de uleiuri, preparate conform unor rețete vechi, după cum scria și pe ecranele din pânză, trecându-și ușor degetele pe partea laterală a sânilor ei. Femeia nu a obiectat și, după această încercare timidă, el s-a aplecat și mai mult deasupra ei și și-a vârât degetele sub prosop, masându-i fesele și apropiindu-și și mai mult de fața ei umflătura din slip.

Era imposibil să-ți dai seama dacă mâinile lui erau sau nu înăuntrul slipului ei, însă nu avea nicio importanță – aveau să fie în curând. Vă mai aduceți aminte de vremurile în care femeile divorțate de vârstă mijlocie plecau în vacanță și cel mai aventuros lucru pe care îl făceau era fie să se îmbete, fie să cumpere suvenire deocheate? Nu era de mirare că magazinele de suvenire din Centrul Vechi dădeau faliment.

În timp ce el îi masa fesele sub prosop, ea îi complimenta brațele puternice. Presupun că engleza era singurul lucru pe care îl aveau în comun.

— Da, am lucrat la ele când eram copil, a zis el. Munceam într-o spălătorie de mașini și eram as în curățare și lustruire.

— Sunt convinsă, a zis ea râzând, iar vocea îi devenise guturală.

Te ocupai și de interioare?

— Oh, da! Erau specialitatea mea, a răspuns el și s-a apropiat și mai mult. Sunt și acum, doar că cer puțin mai mult.

— Dar o lustruire completă cu ceară? Cât ar costa?

El se afla destul de aproape ca să-i șoptească la ureche și ea părea să nu aibă nicio obiecție.

— Acceptați și cârduri de credit? a întrebat ea.

— Desigur, a răspuns el râzând și mâinile îi erau deja în interiorul slipului ei. Oferim toate serviciile.

— Mă bucur să aud asta, a zis ea, așezându-și mâna pe coapsa lui musculoasă și apropiindu-se mai mult de umflătura lui.

Era ca și cum ai fi privit un accident feroviar iminent – era greu să nu asculți –, însă mă temeam că ea urma să provoace acest accident, prin urmare, am pășit printre ecranele din pânză.

— Gianfranco, nu? am întrebat eu însuflețit, prefăcându-mă că nu observasem nimic neobișnuit.

Nemțoaica și-a retras repede mâna și s-a asigurat că prosopul îi acoperea fundul. Gianfranco însă era furios, a început să se răstească la mine, pentru că intrasem neinvitat, și a arătat către ecranele din pânză, spunându-mi că aveam noroc că nu îmi rupea oasele.

Nu intenționam să ripostez, însă cu cât se gândea mai mult la cârdul de credit nefolosit, cu atât mai furios devenea. A venit înspre mine, ca să mă împingă.

Planul cu riposta mea s-a schimbat brusc. I-am prins antebrațul în aer atât de repede, încât nu cred că și-a dat seama ce se întâmpla, și i l-am strâns între degetul mare și cel arătător până am ajuns la os. Tehnica Krav Maga mă învățase că în acel loc exista un nerv care, dacă era apăsat cu putere, paraliza parțial mâna.

Gianfranco a simțit cum îi amorțeau degetele – dar numai acestea, probabil – și și-a dat seama că nu își mai putea controla mâna. S-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit.

— Sunt de la FBI, i-am spus eu pe un ton vesel.

Nemțoaica se dăduse deja jos de pe masă, își pusese sutienul și își aduna cele câteva lucruri aflate pe un scaun.

— Ce dorești? a vrut să știe Gianfranco.

I-am luat pantalonii scurți de pe masă, i i-am aruncat și am așteptat până și i-a tras pe el cu o singură mână.

— Anchetez crima de la The French House, i-am răspuns eu.

— Și ce legătură are asta cu mine? Nu lucrez acolo decât iarna.

Am înregistrat răspunsul, cu foarte mare grijă, apoi am trecut la următoarea întrebare fără să ezit. „Vorbește pe un ton normal, mi-am spus eu, fără să pun presiune.”

— Așa am auzit și eu. Faci lucrări de întreținere, îi lași înăuntru pe

băiatul care îngrijește piscina și pe grădinari. Corect?

— Da.

Își mișca degetele, încercând să își simtă din nou mâna.

— Cât primești pentru asta?

— Nimic. Cazare gratuită, atâta tot. Trebuie să câștig suficient în timpul verii ca să îmi ajungă tot anul, a răspuns el și s-a uitat pe furiș în direcția pe unde dispăruse nemțoaica *Hausfrau.* Apropo, mersi frumos. Mi-ar fi dat cel puțin o sută.

Nu l-am băgat în seamă.

— Locuiești deasupra hangarului pentru bărci, nu? Cum ajungi sus, la casă?

— În spatele ei sunt niște trepte care urcă pe țărmul stâncos.

— Dar sunt protejate de o poartă securizată și tastatură electronică. Folosești codul domnului Kaya?

— Corect – când își aduce aminte să mi-l dea.

— Și dacă nu folosești treptele, cum ajungi până sus?

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegi. Mai există o intrare pe proprietate, nu-i așa?

— Adică să urci țărmul stâncos cu ajutorul frânghiilor și al pitoanelor?

— Nu face pe deșteptul. Cum poate cineva să treacă de camerele de supraveghere, ca să ajungă sus?

— Nu știu despre ce vorbești, a spus el.

N-am răspuns, doar l-am fixat cu privirea și deși devenea din ce în ce mai agitat, n-a mai adăugat nimic.

Am dat din umeri și am renunțat să-l mai întreb. Știam că mințea – făcea pe șmecherul, însă dacă l-aș fi scuturat mai tare, ar fi făcut în pantaloni.

Motivul pentru care eram atât de sigur era simplu. Când am început să vorbim îi menționasem că anchetam o crimă. Toată lumea din Bodrum credea că moartea lui Dodge fusese un accident – până și lui Kaya, agentul imobiliar, îi venise greu a crede –, însă observasem că Gianfranco nu păruse deloc mirat. Absolut deloc.

Nu îmi dădeam seama ce rol jucase în evenimentele petrecute în casă – intuiția îmi spunea că era ceva minor –, însă știa că mai exista o cale de acces pe proprietate și știa care era aceea.

— Mulțumesc pentru ajutor, domnule Luca, am spus eu. Sunt sigur că ne vom auzi în curând.

Nu a părut prea încântat de perspectiva asta și poate că m-aș fi răzgândit și aș fi rămas să îi mai pun întrebări, dar era ora patru fără douăzeci de minute: trebuia să plec.

Capitolul 43

M-am întors la șezlong, m-am încălțat și am luat-o pe jos înspre oraș. Folosindu-mă de harta pe care o aveam în minte, am străbătut câteva zeci de străduțe înguste, am ocolit o piață și am zărit în fața mea nenumăratele mașini care treceau pe strada pe care o căutam.

Am ajuns la intersecție, am privit în stânga și în dreapta, ca să localizez numărul 176, și mi-am dat seama că mai trecusem pe acolo.

Brusc, timpul părea că se inversa.

În acel moment balanța unei anchete fără speranță s-a înclinat în favoarea mea și am știut că găsisem cabina telefonică pe care o căutam.

Se afla pe partea cealaltă a străzii, la zece metri de o stație de benzinărie BP. Am recunoscut-o, deoarece era una dintre cabinele telefonice pe care le fotografiasem în prima zi în care ajunsesem acolo. Eram înconjurat de zgomotul traficului pe care îl auzisem în fundalul înregistrărilor făcute de Echelon. Numărul 176 era cel al stației de benzinărie și, spre deosebire de prima dată când o văzusem, un bărbat stătea afară pe un scaun, pregătit să pompeze benzină. Era Ahmet Pamuk și pe masa din fața lui se aflau câteva fâșii de piele și scule din lemn pe care le folosea ca să repare instrumente cu corzi turcești.

„Repară un instrument azi, mi-am zis eu, ca să cânte la unul cu o altă ocazie. *Qgirtma,* de exemplu.”

Nu m-am clintit din loc și, așa cum făcusem de nenumărate ori înainte de-a lungul carierei, am încercat să mă rup de lumea exterioară și să mă concentrez. Am văzut o femeie apropiindu-se: fie venise pe jos și se apropiase de pompele de benzină, fie sosise cu mașina pe care o lăsase undeva în partea laterală a benzinăriei – era singura parcare din apropiere.

A intrat în cabina telefonică, a așteptat să sune telefonul, apoi și-a ridicat mobilul în care era înregistrat mesajul. În apropiere nu existau case sau magazine, ca să o poată observa cineva – probabil din acest motiv alesese și cabina telefonică respectivă –, însă ea ținea mobilul prea departe de receptorul telefonului ca Echelon să poată intercepta zgomotul traficului și sunetul slab scos de Ahmet Pamuk.

Muzicianul trebuie să se fi aflat la masa lui, cântând la acel instrument ciudat cu coarde, scriind notele muzicale ale unui cântec popular și pregătindu-se să le trimită la arhive.

N-am spus nimic, n-am făcut nimic, n-am simțit nimic. Am derulat încă o dată scena în minte, ca să mă asigur că setea mea de informație nu îmi afectase logica. Mulțumit în cele din urmă și hotărât să nu mă las pradă emoțiilor, m-am întors și am cercetat fiecare centimetru al biroului și al acoperișului stației de benzinărie. Căutam

ceva și abia după ce am descoperit ceea ce căutam mi-am îngăduit să las frâu liber sentimentelor și să mă bucur.

În ciuda condițiilor vitrege, folosindu-mă doar de câteva sunete captate din întâmplare, reușisem să găsesc cabina telefonică și – grație a ceea ce tocmai văzusem – știam că aveam o șansă să o identific pe femeie.

Capitolul 44

Am traversat jumătate din stradă, am trecut dincolo de parapetul despărțitor ruginit, am fugit prin fața unui grup de mașini care se apropia în viteză și m-am îndreptat spre Pamuk. M-a văzut apropiindu-mă, însă nu s-a obosit să-și ascundă dezgustul. Cel puțin mă scutea de amabilități.

— Deții sau ai împrumutat de la cineva un *çigirtma?* l-am întrebat eu.

— Ce anume?

Eram aproape convins că nu stâlcisem cuvântul și că el făcea pe deșteptul.

— Un *çigirtma,* am repetat eu.

A ridicat din umeri, fără să i se citească ceva pe față.

— Nu știu despre ce vorbești, americanule. O fi din cauza accentului.

Am reușit să-mi păstrez calmul și am luat de pe masă o sulă de cusut – o unealtă cu vârf ascuțit – pe care o folosise ca să găurească pielea pentru reparații. Am început să zgârii suprafața mesei cu ea…

— Hei, ce faci? a obiectat el, însă eu nu l-am băgat în seamă.

— Uite, am spus eu după ce am terminat de scrijelit numele instrumentului. Acum îl recunoști?

— Da, a zis el, uitându-se pe furiș la el. *Qigirtma.*

Ciudat, suna aproape ca pronunția mea.

— Ai cântat la un astfel de instrument în urmă cu o săptămână – poate vreun cântec popular pentru arhivă?

Nu îi ceream decât să-mi confirme că descoperisem cabina telefonică bună – multe anchete eșuaseră, din cauză că agenții fuseseră disperați să afle informații și trăseseră concluziile greșite.

— Nu știu, nu-mi aduc aminte, a răspuns el, pe un ton atât de hotărât, încât îmi venea greu să-l cred.

Trebuie să recunosc că eram curios, mă apropiam, în sfârșit, de o pistă tangibilă a acestui labirint și poate de aceea am izbucnit. Țineam încă în mână sula de cusut – un obiect al naibii de urât –, iar mâna stângă a lui Pamuk se odihnea pe masă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât mă îndoiesc că și-a dat seama. I-am împlântat vârful în pielea subțire dintre degetul mare și arător, țintuind-o de masă. El a țipat de durere, însă ar fi trebuit să-mi mulțumească pentru că fusesem indulgent – dacă l-aș fi nimerit un centimetru mai încolo, nu ar mai fi putut cânta niciodată la chitară.

L-am înșfăcat imediat de antebraț, ca să nu se miște – într-o astfel de situație mai toți oamenii au tendința să-și retragă mână și, acționând astfel, își sfârtecă pielea, sporind dramatic durerea. Deoarece îl imobilizasem, nu se alegea decât cu o înțepătură care,

deși era dureroasă, avea să se vindece repede.

Era ciudat totuși cum o sulă din metal împlântată în mână îi sporise puterea de concentrare. S-a uitat la mine, ascultând fiecare cuvânt al meu și mușcându-și buza de durere.

— Ești un chitarist bun, i-am spus eu, poate unul dintre cei mai buni pe care i-am auzit – și știu despre ce vorbesc –, însă nu e vina nimănui că nu ți-au ieșit lucrurile așa cum ai dorit. Nu îți place să interpretezi melodiile altora? Atunci, renunță. Compune, organizează concerte de muzică populară pentru turiști, fă *ceva* – dar renunță la atitudinea asta. Ăsta a fost un sfat, iar acum urmează avertismentul. Dacă mă mai minți, îți promit că nu vei mai putea face niciunul dintre lucrurile astea, nici măcar să cânți pentru a zecea mia oară *Mama mia* – vei fi norocos dacă vei putea zdrăngăni cu dinții la *ukulele*{30}. M-ai înțeles?

A dat din cap speriat, gândindu-se, probabil, că eram vreun psihopat aflat în evidența guvernului. M-am gândit să-i spun că era vorba despre Poștă, nu despre FBI, dar am renunțat. I-am zis să rămână nemișcat și am reușit să scot sula fără să îi provoc și alte răni. A gemut de durere, însă asta a fost nimic în comparație cu țipătul pe care l-a scos când i-am aruncat pe rană *raki* din sticla aflată pe masă.

— Alcoolul este un antiseptic excelent, i-am explicat eu.

Am luat o fâșie de pânză albă, pe care urma să o folosească la lustruirea instrumentelor după ce își termina treaba, și i-am bandajat mâna. Am făcut-o cu îndemânare, strângând doar atât cât să îndepărtez durerea și să opresc sângerarea.

— Ești doctor? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu. Am prins câte ceva de-a lungul anilor – bandajând răni mai mult.

S-a holbat la mine și și-a dat seama că nu glumeam; asta era atitudinea de care aveam nevoie.

— Ai cântat la *çigirtma* – da sau nu? l-am întrebat eu din nou de îndată ce am terminat de bandajat mâna.

— Da, a răspuns el, recunoscător că își recăpătase mâna și îndoindu-și degetele, ca să se asigure că încă funcționau.

— Cum a fost pronunția mea de data asta – bună?

— Destul de bună, a răspuns el. S-a îmbunătățit vizibil din cauza acului.

Nu m-am putut abține și am râs. I-am turnat un păhărel de *raki* și am rostit pe un ton mai blând:

— Aș vrea să asculți un fragment de muzică, i-am spus eu, scoțându-mi Mp3 playerul. Dumneata cânți?

A ascultat o clipă.

— Da… da, cânt, a răspuns el cu uimire în glas.

Atunci am știut, fără nicio urmă de îndoială, că logica nu căzuse pradă emoțiilor.

— Cum ai înregistrat-o? a întrebat Pamuk, arătând către Mp3 player.

— Cineva a venit să cumpere benzină, am mințit eu. O persoană din mașină vorbea la telefon și lăsa un mesaj pe un robot telefonic din New York. În fundal se auzea muzica. Este vorba despre o anchetă criminalistică, nu pot spune mai mult.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să dezvălui importanța cabinei telefonice – sau să fac vreo aluzie legată de existența ei –, prin urmare, am fost încântat să văd că se mulțumise cu explicația mea.

— New York? a rostit el surâzând. În sfârșit, sunt un artist cunoscut pe plan internațional.

Am zâmbit și am arătat înspre ceea ce văzusem în biroul și pe acoperișul stației de benzinărie.

— Aveți camere de supraveghere, presupun.

— Mda, în cazul în care cineva pleacă fără să plătească sau în caz de jaf armat, însă asta nu s-a întâmplat de câțiva ani buni.

— Ascultă, domnule Pamuk, este important – ce sistem folosiți pentru înregistrare. Bandă sau disc?

— Este vechi. Bandă, a răspuns el. VHS.

— Unde se află sistemul și casetele?

— Sunt amândouă aici, în birou.

— În regulă, am zis eu. Cum sunt catalogate, aranjate casetele?

El a râs.

— Ce catalogare? Există o cutie în care sunt aruncate casetele.

— Apoi sunt refolosite, se înregistrează peste?

— Corect, a confirmat el.

Exact de asta mă temeam: că una dintre camere o surprinsese pe femeie apropiindu-se de cabina telefonică, fie pe jos, fie cu mașina, și că banda fusese refolosită, iar înregistrarea ștearsă.

— Bine, am continuat eu, spune-mi cum funcționează. Cine schimbă casetele?

— Toată lumea – cel care este de serviciu, a explicat el. Primul lucru pe care îl faci când îți începi tura este să te asiguri că ai suma corectă de bani în casă, apoi să verifici echipamentul de înregistrare. Dacă banda este pe terminate, scoți caseta, o arunci în cutie, alegi o alta, o derulezi și apeși pe butonul de înregistrare.

— Prin urmare, există posibilitatea ca unele casete să nu fi fost folosite cu săptămânile sau cu lunile, corect? am întrebat eu.

— Corect, depinde pe care pui mâna. Din câte știu, cele din fundul cutiei n-au fost folosite de mai bine de un an.

Am căzut pe gânduri preț de un minut – avea să fie o treabă

anevoioasă, asta era sigur.

— Ce se întâmplă dacă cineva pleacă fără să plătească? am mai întrebat eu.

— Accesăm sistemul, derulăm caseta înapoi, luăm numărul de pe plăcuța de înmatriculare și sunăm la poliție.

— Le dați și caseta? Pentru urmărire în instanță, sau ceva de genul?

S-a uitat la mine și a râs neîncrezător.

— Suntem în *Turcia,* domnule Wilson. Polițiștii dau de urma numărului de pe plăcuța de înregistrare și merg să discute cu individul. În curând, acesta este de acord să plătească de două ori suma de la pompă, care revine stației de benzinărie. Mai trebuie să plătească și o „amendă” polițiștilor, sumă ce intră în buzunarele acestora. Cine are nevoie de urmărire în instanță? Toată lumea este mulțumită, mai puțin individul care a fugit și de care nu-i pasă nimănui.

Însă sistemul avea și unele avantaje: niciuna dintre casete nu se afla la Secția de Poliție din Bodrum sau nu era rătăcită prin sistemul judiciar.

— Și vizualizați înregistrările la un televizor aflat în birou, nu?

— Da, a răspuns el, urmărindu-mă cu privirea când m-am dus în fața stației de benzinărie și am început să analizez camerele de supraveghere, încercând să descopăr raza lor de acoperire.

Dacă surprinseseră femeia, trebuie să fi fost de aproape, de foarte aproape, indiferent că venise pe jos sau cu mașina, deoarece ea trebuia să se ducă la cabina telefonică. Dacă ar fi stat foarte aproape de bordură, nu cred că ar fi surprins-o camerele de supraveghere. Și asta presupunând că voi descoperi caseta bună și că înregistrarea nu fusese ștearsă.

— Casetele prezintă un cod de cronometrare, adică poți vedea data, orele și minutele în partea de jos? am întrebat eu.

A încuviințat din cap. Lucrul ăsta reprezenta încă un avantaj: grație înregistrărilor făcute de Echelon, știam data și timpul exact al ambelor convorbiri telefonice.

— În regulă, am spus eu. Aș vrea să intrăm în birou și să ne uităm la casete.

Capitolul 45

O oră mai târziu stăteam în continuare singur în fața unui televizor vechi alb-negru, cu un ecran puțin mai mare decât palma mea și o claritate cam îndoielnică.

Lângă mine se afla o grămadă mare de casete VHS pe care le revizuisem deja și o alta mai mică de care nu mă atinsesem încă – era depozitul care scădea repede și în care îmi pusesem toate speranțele. Eu și cu Occidentul, poate, însă era mai bine să nu mă gândesc la asta.

Biroul era înghesuit și m-aș fi mirat dacă fusese curățat în ultimul deceniu. În ciuda caniculei – aerul condiționat nu ajunsese până la stația de benzinărie BP din Bodrum –, nu aveam nicio șansă să adorm. Scaunul pe care ședeam era atât de stricat și de inconfortabil, încât eram nevoit să mă ridic la un interval de câteva minute, ca să nu-mi amorțească spatele și fundul.

În tot acest timp făceam pauză doar atunci când aruncam o casetă în grămada verificată. Codul de cronometrare zbura prin fața ochilor mei, lăsându-mi impresia că, până la sfârșitul zilei, voi ajunge să mă uit cruciș. Ca să nu mă încurc, îmi notasem data, ora și minutul fiecărui apel telefonic, acordând o marjă de eroare de cincisprezece minute înainte și după, doar ca să mă asigur că femeia nu sosise mai devreme sau nu așteptase mai mult prin zonă.

Verificându-mi des notițele, mi-am dat seama că mă apropiasem de câteva ori. Urmăream cum codul de cronometrare se apropia de timpul vizat, simțind cum mi se accelera pulsul și cum îmi dispărea oboseala, însă banda se oprea brusc și îmi arăta o înregistrare dintr-o cu totul altă săptămână.

Într-o astfel de ocazie agonizantă mă apropiasem cu o sută patruzeci de secunde de primul apel telefonic și eram sigur că femeia urma să apară în cadru, când pe ecran au apărut niște paraziți, deoarece se terminase banda. Am rămas năuc și cuprins de disperare. Ahmet Pamuk nu glumise când spusese că sistemul era un dezastru.

Mai aveam de vizualizat trei casete când și-a făcut apariția în prag.

— Vrei cafea? m-a întrebat el.

Am ezitat și l-am privit cu scepticism.

El a râs.

— Știu ce gândești: fără rahaturi dintr-astea turcești – atât de dense, încât nu știi dacă să le bei sau să le mesteci. Nu îți ofer așa ceva, ci o cană cu cafea americană, atât de transparentă și de slabă, încât noi, turcii, o bem la litru.

— Sună bine, am spus eu.

— Cu o condiție, a precizat el. Trebuie să mă duc să o cumpăr și să mă umilesc în fața proprietarului cafenelei pentru tine, dar dacă cineva oprește aici, va trebui să ieși și să pompezi benzină.

— În regulă, am zis eu.

Deoarece îmi mai rămăseseră doar trei casete de vizualizat, știam că șansele de a o vedea pe femeie erau minime. Aproape renunțasem. Dacă nu voi avea parte de un miracol, măcar să savurez o cafea.

Terminasem cu următoarea casetă și mă aflam pe la mijlocul celei de-a doua când Pamuk mi-a întins cafeaua. Am îndepărtat capacul din plastic, m-am uitat în jurul meu după un coș de gunoi, și cum nu era vreunul, am aruncat capacul, apoi mi-am întors din nou privirea la ecran. Sărise nouă zile și, spre marea mea uimire, am observat un lucru: codul de cronometrare din partea de jos a ecranului se apropia de data și ora celui de-al doilea apel telefonic.

Mi-am verificat notițele, ca să mă asigur, și după ce mi s-au confirmat nu mi-am mai dezlipit privirea de la ecran. Pamuk stătea în prag, în spatele meu, savurându-și cafeaua de melasă și știam că, dacă o vedeam pe femeie, nu puteam reacționa – el credea că eu căutam pe cineva care oprise în stația de benzinărie și dacă își dădea seama că îl mințisem, ar fi început o tiradă de întrebări. În afară de asta, mai exista riscul, oricât ar fi fost de mic, ca el să o cunoască pe acea femeie. „Fii indiferent, mi-am spus eu, păstrează-ți calmul."

— Ai vorbit serios mai devreme? a întrebat Pamuk, profitând de ocazie, ca să înceapă o nouă conversație.

— În legătură cu ce?

Priveam în continuare înregistrarea, neîndrăznind să derulez în față, ca nu cumva să omit ceva.

— Că sunt unul dintre cei mai buni chitariști pe care i-ai auzit.

— Este adevărat, am răspuns eu, privind cum se scurgeau secundele, transformându-se într-un minut nou.

„Nu vă opriți, am zis eu încet, *nu vă opriți."*

— Ai cântat și tu? m-a întrebat Pamuk.

— Când eram copil. A fost suficient ca să-mi dau seama că nu voi face niciodată performanță. Aș fi dat orice să am talentul dumitale.

N-a spus nimic. Am vrut să mă uit la fața lui, ca să îi văd reacția, însă nu puteam să-mi întrerup concentrarea. Dacă o voi zări, asta urma să se întâmple foarte curând. Am aruncat o privire să verific aparatul video – mai era suficientă bandă –, însă, având în vedere sistemul de securitate al stației de benzinărie, nu exista nicio garanție. M-am uitat din nou la ecran, urmărind cum se scurgeau secundele și simțind prezența lui Pamuk în spatele meu.

Prin voia destinului, el se cuibărise în mintea mea și m-am simțit cuprins de un sentiment ciudat – presupun că toate simțurile îmi erau

ascuțite. Aveam sentimentul, certitudinea, că intrasem în viața lui cu un motiv anume. Îmi aducea aminte de preotul pe care îl întâlnisem în Thailanda cu mult timp în urmă și care îmi spusese că, poate, drumurile noastre se întâlniseră, ca să-mi poată spune ceva. Am simțit că era rândul meu să transmit mai departe mesajul.

Fără să-mi pierd concentrarea și să-mi mut privirea, i-am spus încet:

— Nu-ți place ceea ce faci acum și nu-ți place muzica pe care trebuie să o cânți. Este suficient ca să schilodească sufletul unui bărbat. A oricărui bărbat.

Pe ecran nu a apărut niciun vehicul și niciun pieton – nimic. Poate că se apropiase pe jos sau parcase atât de aproape de bordură, încât nu intrase în raza vizuală a camerelor de supraveghere – și asta presupunând că banda nu se terminase sau nu sărise brusc la un alt timp. M-am uitat din nou la codul de cronometrare care se apropia repede de minutul apelului.

Dacă nu o vedeam în curând, aveam să ratez șansa asta pentru totdeauna.

Am încercat să vorbesc pe un ton calm, ca să nu trădez nerăbdarea sau agitația.

— Am cunoscut cândva un bărbat – s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, am continuat eu. Era un călugăr budist, care mi-a spus ceva ce nu am să uit niciodată. Și anume că, dacă vrei să fii liber, tot ce trebuie să faci este să renunți.

Pamuk n-a răspuns, iar eu nu îi vedeam fața. M-am uitat la secundele care se scurgeau cu repeziciune – unde era?

Unde era?

— Interesant, a replicat, într-un sfârșit, Pamuk, repetând. „Tot ce trebuie să faci este să renunți.” Asta vrei să-mi spui? Să renunț la toate slujbele astea de rahat?

— Nu vreau să spun nimic. Dar poate de asta mă aflu aici – am străbătut atâta cale ca să transmit mai departe mesajul. Ia-l ca pe un cadou, dacă vrei.

Pe ecran a apărut o mașină. A trecut prin cadru lăsând impresia că voia să parcheze. Un Fiat, mi-am spus eu, de culoare închisă, însă era greu să-ți dai seama pe un ecran alb-negru. Nu m-am aplecat în față, deși aș fi vrut. Mi-am relaxat doar umerii, de parcă aș fi vrut să mă întind.

Am verificat codul de cronometrare – era aproape de timpul vizat. Câteva clipe mai târziu o femeie și-a făcut apariția din locul de unde trebuie să fi parcat. Era o femeie musulmană, cu o basma pe cap și îmbrăcată într-un veșmânt lung. Se îndrepta cu capul plecat către locul unde se afla cabina telefonică.

În timp ce trecea pe lângă pompele de benzină, aflate departe de

bordură, și-a vârât mâna în geantă și a scos un mobil. S-a oprit, a aruncat o privire în jur ca și când ar fi vrut să se asigure că nu o urmărea nimeni și atunci i-am zărit chipul pentru prima oară.

Mi s-a părut că mă uitam la ea de câteva minute bune, însă, conform codului de cronometrare, imaginea nu a durat mai mult de două secunde. Ea și-a privit ceasul, s-a îndreptat spre cabina telefonică și a dispărut de pe ecran.

Nu am schițat nicio mișcare, am rămas cu ochii fixați asupra ecranului, deși mintea mea o luase razna, și am adoptat un limbaj al corpului care să îl convingă pe Pamuk că nu observasem nimic interesant. La scurt timp – poate peste câteva minute, însă îmi era greu să-mi dau seama – banda s-a terminat, iar eu nu am văzut-o pe femeie ieșind din cabina telefonică.

Am profitat de întrerupere, ca să mă întorc și să îmi dau seama dacă Pamuk observase că ceva nu era în regulă. Nu mai era acolo.

Fusesem atât de concentrat la ceea ce se întâmpla pe ecran, încât nu auzisem că oprise o mașină, ca să alimenteze cu benzină, și că Pamuk ieșise să-și facă meseria. Am rămas singur și tăcut vreme îndelungată, gândindu-mă la femeia pe care tocmai o văzusem. Apoi, într-un sfârșit, m-am ridicat în picioare și am ieșit – speram ca aerul proaspăt să-mi facă bine.

Pamuk tocmai terminase de servit un alt client, iar când acesta a plecat, el s-a întors spre mine.

— Ai găsit ce căutai? m-a întrebat el.

— Nu, am mințit eu.

— De aceea ești așa de palid?

— Oricine ar petrece câteva ore în așa-zisul vostru birou ar păți la fel, i-am replicat eu.

El a zâmbit.

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai zis – despre chestia cu libertatea.

— Cu plăcere. Îmi pare rău că ți-am găurit mâna cu sula.

— Am meritat-o, probabil. Era timpul să mă trezească cineva la realitate.

A râs.

Ne-am strâns mâna, iar eu m-am îndepărtat. Nu ne-am mai întâlnit de atunci, însă câțiva ani mai târziu, în timp ce ascultam National Public Radio, am auzit un interviu cu el – am aflat că reușise să compună un set de melodii cântate la instrumente tradiționale și că devenise un fel de Kenny G. În varianta turcească. Cel mai bine vândut album al lui era intitulat *IfYou Want To Be Free*[31].

Am luat-o de-a lungul șoselei, singur și îngândurat, pierzându-mă în lumina slabă a după-amiezii. Nu luasem caseta video cu mine, singura modalitate de a identifica femeia, deoarece nu fusese nevoie.

Îi recunoscusem fața când s-a oprit să privească în jurul ei.

Era Leyla Cumali.

Capitolul 46

La scurt timp după 11 septembrie, când Forțele Aeriene americane au început să bombardeze teritoriul Afganistanului, încercând să-l ucidă pe conducătorul grupării Al-Qaeda, o femeie care trăia într-un sat izolat a devenit legendară în moscheea unde înflorea fundamentalismul islamic.

Forțele Aeriene au lansat câteva rachete dirijate prin laser asupra unei case sărăcăcioase, dar, din nefericire, serviciile secrete americane se înșelaseră din nou. Bărbatul, pe numele Ayman al-Zawahiri, nu se afla înăuntru, doar soția lui și câțiva copii ai acestora.

Din senin, în toiul unei nopți geroase, exploziile uriașe distruseseră casa, ucigând majoritatea copiilor. Cu toate astea, mama lor, grav rănită, supraviețuise. Oamenii din casele învecinate au venit în fugă la ruine, blestemându-i pe americani și jurând răzbunare eternă, și au început să înlăture bucățile de zidărie cu mâinile goale, ca să ajungă la femeie.

Era conștientă, însă nu se putea mișca. Știa că în haosul provocat de atac nu apucase să-și pună voalul. I-a auzit pe salvatori săpând tot mai aproape și, când aceștia au fost îndeajuns de aproape ca să o audă, le-a ordonat disperată să se oprească, în calitate de soție a unui întemeietor al islamului și a unui musulman devotat, nu avea de gând să-i permită niciunui bărbat care nu era rudă directă cu ea să-i vadă fața. A spus că ar fi preferat să moară decât să fie părtașă la așa ceva, iar amenințarea ei a fost cât se poate de serioasă. În ciuda rugăminților arzătoare ale salvatorilor și ale câtorva femei, ea nu a putut fi convinsă să se răzgândească și, câteva ore mai târziu, cu fața descoperită, nu a mai rezistat, din cauza rănilor grave, și a murit.

Citisem despre incident la scurt timp după ce se întâmplase și, în vreme ce străbăteam străzile din Bodrum, mă gândeam din nou la acel nivel ridicat de fanatism religios sau nebunit – alegeți definiția care vă convine cel mai mult. În adâncul sufletului mă așteptasem să descopăr exact acest gen de femeie care să folosească un mesaj reconfigurat pe mobil prin intermediul căruia să comunice cu cel mai căutat terorist din lume. În schimb, am dat peste Cumali – o femeie modernă, muncitoare, care își conducea singură mașina neagră de fabricație italiană, iar mie mi se părea absolut imposibil scenariul ăsta.

Cu siguranță, individul din Hindu Kush era primul dintr-o nouă generație de fanatici islamici – inteligent, educat, priceput într-ale tehnologiei –, genul de bărbat care scotea în evidență cât de barbari și de ticăloși fuseseră cei ce deturnaseră avioanele din 11 septembrie. Într-un sfârșit, Occidentul întâlnise un dușman demn de temerea lui, iar părerea mea personală era aceea că el reprezenta viitorul. În foarte scurt timp vom ajunge să tânjim cu toții după atacuri

sinucigașe cu bombă sau după avioane deturnate. Însă oricât de sofisticat ar fi fost, era în continuare un adept al islamului, deși singurul lui colaborator, din câte știam noi, nu părea un fundamentalist. Într-adevăr, se îmbrăca modest, conform religiei ei, dar Leyla Cumali nu părea să semene câtuși de puțin cu soția lui al-Zawahiri.

M-am oprit în fața unui bar de pe țărmul mării, extrem de cunoscut printre grupurile de turiști din Bodrum, și am refuzat invitația a trei nemțoaice tinere de a le ține companie. Am aruncat o privire în jur și, puțin mai încolo, am zărit ceea ce căutam – o bancă goală aflată la umbră. M-am așezat și l-am sunat pe Bradley.

L-am întrerupt în timp ce mânca un sendviș la birou și i-am spus pe scurt noutățile referitoare la The French House, apoi i-am pomenit despre numărul de telefon. Pe urmă i-am dezvăluit adevăratul motiv pentru care îl sunasem. I-am zis că singura noutate semnificativă era aceea că femeia care se ocupa de anchetă părea extrem de competentă.

— O cheamă Leyla Cumali, i-am spus eu. Ține minte, Bradley – cred că vom avea mult de-a face cu ea de acum înainte. Are vreo treizeci și ceva de ani, este divorțată și, în afară de faptul că se află aici doar de câțiva ani, nu mai am alte informații despre ea.

Părea o conversație cât se poate de normală, însă speram că mă exprimasem suficient de clar, ca Bradley să înțeleagă că trebuia să-l contacteze pe prietenul nostru, care urma să-și pună oamenii să caute cât mai multe informații despre ea. Bradley nu m-a dezamăgit.

— Cumali, ai spus? N-ai vrea să-mi dictezi pe litere?

I-am dictat numele pe litere, însă nu aveam de gând să-i spun Șoptitorului că ea era femeia din cabina telefonică. Oricât de mare era acea descoperire, eram îngrijorat. Nu știam prea multe despre ea, nu se potrivea niciunui profil pe care mi-l închipuisem și îmi era teamă ca nu cumva cineva din guvern – poate chiar președintele – să dea un ordin prin care să fie săltată în secret, extrădată undeva, într-o țară din lumea a treia, și supusă torturii până când avea să dezvăluie identitatea și locul unde se afla Sarazinul. După părerea mea, tactica asta ar fi fost un adevărat dezastru.

De la început crezusem că Leyla Cumali avea o cale prin care lua legătura cu el și fusesem aproape convins că cea mai verosimilă metodă era un mesaj inofensiv postat pe un forum pe internet – un site de matrimoniale sau îngropat în multitudinea de anunțuri personale ale unor pagini virtuale. Un astfel de mesaj, neimportant pentru mulți, ar fi fost încărcat de semnificații în ochii Sarazinului.

Și da, oricât de inteligent era sistemul, oferea un alt mare avantaj – putea fi modificat. Cea mai mică schimbare – scrierea greșită a unui cuvânt, de exemplu – îi indica Sarazinului că se făceau presiuni

asupra ei și că el trebuia să dispară. Odată avertizat că eram pe urmele lui, nu cred că l-am mai fi putut prinde vreodată.

Din aceste considerente voiam să-l avertizez personal pe Dave că extrădarea ar fi putut duce la o catastrofă. Voiam, de asemenea, să îi povestesc despre relația dintre o polițistă turcoaică modernă și un terorist arab înfocat.

Odată ce se lăsa întunericul, știam că mi se oferea ocazia perfectă de a cerceta mai în profunzime viața Leylei Cumali.

Capitolul 47

În timp ce ședeam pe bancă, lăsând umbrele să mă împresoare, am format un alt număr de telefon.

— Bună ziua, domnule Brodie David Wilson, a rostit administratorul când mi-a auzit vocea. E posibil să mai aveți și alte aventuri pentru ajutorul meu și al tâmplarilor simpli?

— Astăzi nu, i-am răspuns eu. Aș vrea să-mi spuneți despre Circul de Stat din Milas – la ce oră începe și la ce oră se termină?

— Sunteți un om al surprizelor multe – vreți să aruncați o privire circului?

— Nu, mă gândeam să dau o reprezentație.

El a râs.

— Mă luați peste picior.

— Da, am recunoscut eu. Un coleg mi-a sugerat să merg și mă gândeam cât timp durează.

— Voi intra pe linia internetului, a spus el, iar eu l-am auzit lovind tastatura din fața lui. Da, iată – totul e în limba turcilor. Este mare noroc că aveți avantajul „orificiului” meu de translator.

— Și ce „orificiu” minunat, am spus eu.

— Orele sunt următoarele: Marea Paradă începe la șase seara, iar bufonada piesei finale se termină la 11.30.

I-am mulțumit și am închis. Întunericul se lăsa pe la 8.30, prin urmare, puteam pătrunde în casa lui Cumali pe la 9 p.în. Până se întorcea ea cu mașina din Milas se făcea miezul nopții, ceea ce însemna că aveam la dispoziție trei ore ca să-mi termin treaba.

Era o supoziție, firește – o dorință indiscutabilă că reprezentația de circ se va încheia la timp. Ai fi zis că învățasem cât de periculoase puteau fi supozițiile.

M-am uitat la ceasul aflat pe o clădire din apropiere – era ora 17.00.

Patru ore până la întâlnirea mea clandestină din Portul Vechi, patru ore să fac o plimbare cu barca, patru ore să găsesc o cărare secretă.

Mai întâi însă trebuia să fac un drum până la un magazin de bricolaj.

Capitolul 48

Mica barcă pescărească a înaintat cu viteză de-a lungul plajei nemțești și, în ultimul moment, căpitanul cu fața înnegrită de soare a tras de manetă în sens opus, a învârtit cârma și a oprit fix lângă debarcaderul din lemn.

Când l-am abordat prima oară pe bătrân, care se afla în portul Bodrum și repara una dintre mulinetele bărcii, și i-am spus despre călătoria la care mă gândisem, acesta a refuzat categoric.

— Nimeni nu merge în partea aceea a cheiului, a spus el. The French House este…

Negăsind un echivalent în engleză, a imitat un cuțit care îi tăia gâtul, și am înțeles la ce se referea: era interzis.

— Sunt convins că este adevărat, am replicat eu. Cu excepția poliției, și mi-am scos insigna.

S-a uitat la ea o clipă, apoi mi-a luat-o din mână și a cercetat-o mai îndeaproape. O secundă am crezut că avea de gând să o muște, pentru a se asigura că era adevărată.

Mi-a dat-o însă înapoi, părând în continuare sceptic.

— Cât face? am întrebat eu.

I-am spus că va trebui să mă aștepte – treaba dura cam trei ore – și i-am oferit o sumă care mi s-a părut mai mult decât generoasă. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit, dezvăluind un șirag frumos de dinți stricați.

— Credeam că vreți să închiriați barca, nu să o cumpărați.

Râzând în continuare de norocul ce dăduse peste el, a aruncat mulineta printre năvoade și mi-a făcut semn să urc la bord.

Odată ajunși lângă debarcader, m-am urcat pe marginea bărcii și, ținând bine punga din plastic de la magazinul de bri- colaj, am sărit pe malul stâncos ce se ridica deasupra noastră. Știam din experiență că nu puteam fi văzuți nici din vilă, nici de pe peluză. Chiar și așa, mă bucuram și de faptul că umbrele după-amiezii ne ofereau adăpost. Nu puteam explica motivul, tot ce știam însă era că nu-mi plăcea casa, nu mă dădeam în vânt nici după plaja nemțească și eram aproape sigur că, dacă aveam dreptate, nu îmi va plăcea nici ceea ce urma să descopăr.

La Salle d’Attente – Camera de așteptare. Eram deja convins că, datorită locului în care se afla casa, vizitatorii care îi trecuseră pragul cu mulți ani în urmă veniseră ca să aștepte un vapor. Conform poveștilor pe jumătate uitate, aceștia soseau în Bodrum fără să fie văzuți, petreceau câteva zile în intimitatea sinistră a proprietății, apoi dispăreau în circumstanțe la fel de misterioase.

M-am gândit că, poate, pe vremea aceea exista vreun iaht care era ancorat lângă debarcader – un vas în care vizitatorii se

ascundeau, ca să nu fie văzuți – și ieșea în larg pentru a se întâlni cu un vas comercial aflat în trecere.

Însă cărarea care cobora pe țărmul stâncos nu avea nicio logică – era complet vizibilă. Tocmai de aceea eram convins că exista o altă cale de acces de la vilă la hangarul pentru bărci.

L-am chemat pe comandant, i-am spus că o voi lua în sus, pe cărare, am mers de-a lungul hangarului și, de îndată ce am ieșit din raza lui vizuală, am început să cercetez hala. Era aproape lipită de stâncile înalte și în umbră am găsit repede ceea ce căutam – o ușă care oferea accesul în interiorul clădirii. Deși era încuiată, lemnul era vechi și a cedat repede când am împins-o cu umărul.

Am pășit din lumina slabă în semiîntuneric. Spațiul era imens și acolo – așezat pe un suport din bare acoperite de apă – se afla vechiul iaht, în stare perfectă. Nu m-am putut abține să nu mă întreb cine șezuse pe scaunele învelite în catifea din interiorul întunecat.

La un capăt am văzut niște uși mari, prevăzute cu vinciuri electrice care ofereau acces la apă. La capătul opus se găseau niște vestiare, două dușuri, o toaletă și un atelier mare. Pe un perete urcau niște scări abrupte.

Am deschis punga de la magazinul de bricolaj, am scos dispozitivul pe care îl cumpărasem și m-am îndreptat către ele.

Capitolul 49

Am pătruns în două încăperi mici. În timpul iernii ele formau apartamentul lui Gianfranco, însă în acel moment mobila era acoperită cu cearșafuri și totul era împachetat.

Am pornit dispozitivul portabil și am văzut cum acul de pe voltmetru prindea viață. Era de proveniență elvețiană, deci scump, însă, spre deosebire de mizeriile chinezești, eram încrezător că va funcționa. Dispozitivul era destinat constructorilor și renovatorilor – îți arăta unde se aflau cablurile electrice pentru prizele sau întrerupătoarele de pe perete, ca să nu le nimerești cu vreun cui și să te electrocutezi.

Dacă exista vreo ușă secretă sau vreo trapă în hangarul pentru bărci, mă gândeam că trebuia să funcționeze fie mecanic, fie electric. Dar cu sistemul mecanic era mai complicat – aveai nevoie de leviere și de scripete, de lanțuri și de contragreutăți. Un sistem electric, pe de altă parte, nu necesita decât un motor electric, ceea ce mi se părea cel mai potrivit candidat.

Am ridicat dispozitivul, i-am fixat cele două suporturi pe perete și am început să îi caut lungimea. Încercam să descopăr un cablu electric care ducea la vreun întrerupător ascuns, dar, în timp ce dispozitivul arăta o mulțime de fire, toate duceau la prize sau întrerupătoare. După ce am terminat cu pereții, m-am ocupat de tavan și de pardoseală, însă fără niciun rezultat.

În timp ce coboram mi-am dat seama că vântul se întețise, făcând să se zguduie ușile care dădeau înspre mare – se apropia furtuna. Am ignorat lucrul ăsta și am intrat în atelier. Încăperea, plină de scule electrice și de rafturi înțesate cu vopsele, se termina în stâncă. „Iată cel mai potrivit loc pentru o ușă secretă”, m-am gândit eu. Am început cu peretele din spate, mișcându-mă repede.

Acul voltmetrului continua să sară – pereții erau împânziți cu fire –, numai că fiecare fir ducea către o mulțime de prize și întrerupătoare ce s-au adeverit a fi false. În tavan și în pardoseala din ciment – chiar și sub mesele de lucru, nu am găsit nimic, fapt care m-a descurajat.

Întrebându-mă dacă nu îmi făcusem prea multe griji în legătură cu svasticile, amăgindu-mă astfel, am intrat în vestiare. Speranțele mi-au revenit când am descoperit un întrerupător sub o masă de lucru, însă mi s-au năruit când mi-am dat seama că el comanda căldura din pardoseală.

De acolo m-am îndreptat către dușuri și m-am hotărât să verific mai întâi toaleta. Variantele scădeau din ce în ce mai repede.

Tavanul și pardoseala erau curate, la fel și trei dintre pereți, însă pe cel pe care era montată o chiuvetă cu un dulap cu oglindă

deasupra am depistat un semnal.

Nu existau nici întrerupătoare, nici prize pe perete, prin urmare, nu mi-am făcut speranțe când am văzut acul mișcându-se: m-am gândit că trebuia să existe un bec în interiorul dulapului. Am deschis ușa prevăzută cu oglindă și, în afară de o perie de dinți veche, nu am găsit nimic.

Folosindu-mă de dispozitiv, am depistat firele de-a lungul tencuielii până când am ajuns la un unghi drept – pe perete erau instalate toaleta și rezervorul – și m-am oprit. Era ciudat – un cablu electric se întindea de-a lungul părții laterale a peretelui și se pierdea într-un colț. „Ce se află în spatele toaletei?” m-am întrebat eu. Am bătut în perete – era din piatră sau din cărămidă. Solid.

M-am întors la dulap și am folosit voltmetrul, ca să cercetez zona din jurul lui. Firul se termina în spatele acestuia. Era, practic, o cutie din lemn. M-am uitat la ea cu atenție – veche, mai mult ca sigur instalată când fusese ridicată casa –, însă oglinda era nouă. M-am întrebat dacă îngrijitorului – Gianfranco – nu i se ceruse cumva să înlocuiască oglinda și dacă el nu descoperise ceva mult mai interesant când dăduse jos dulapul de pe perete.

Am aprins lanterna de la chei și am pipăit cu degetele marginile cutiei – dacă exista un întrerupător în spatele ei, trebuia să existe și o modalitate de a ajunge ușor la el. Nu era la vedere, și mă gândeam să deșurubez dulapul de pe perete sau să iau un ciocan din atelier și să-l fac bucăți, când am dat peste un mâner mic, ingenios instalat sub marginea de jos.

Am tras de el, dulapul s-a desprins de perete, iar eu l-am putut ridica: o capodoperă a ingineriei nemțești.

În peretele din spate, se afla un buton din alamă cu o svastică gravată pe el. L-am apăsat.

Capitolul 50

S-a auzit huruitul unui motor electric și peretele pe care se afla toaleta și rezervorul s-a deschis. Fusese gândit într-un mod ingenios – întreg peretele era construit dintr-un bloc de piatră, cântărind aproximativ o tonă, iar țevile prin care se scurgea apa se deplasau fără să se facă bucăți.

În interiorul cavității era o firidă încăpătoare în care se afla motorul electric ce declanșa mecanismul. Mai multe trepte din piatră, late și frumos construite, se pierdeau în întuneric. Pe perete am zărit trei întrerupătoare din alamă și am intuit că erau pentru lumini, însă nu le-am aprins – habar nu aveam ce mă aștepta și, ca orice agent secret, știam că întunericul oferea siguranță. M-am gândit să caut butonul care închidea la loc peretele, dar m-am răzgândit. Era mai bine să îl las deschis – dacă eram nevoit să fug, nu voiam să bâjbâi în întuneric în căutarea lui și să aștept să se deschidă ușa. Ar fi fost o greșeală.

Am urcat scările fără să fac zgomot și am pătruns într-un tunel – era suficient de înalt ca să stai în picioare, solid, prevăzut cu lumini de ghidare în pardoseală și cu guri de aerisire în tavan. Aerul era proaspăt.

Lumina slabă a lanternei îmi lumina calea și, înainte să fie înghițită de întuneric, am văzut că tunelul era săpat în stâncă. Eram convins că, undeva, în față, trecând prin stâncă și pe sub peluzele îngrijite, acesta se termina la vilă.

Am înaintat, iar firul de lumină a surprins strălucirea bronzului pe perete. Pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că în stâncă era fixată o plăcuță. Cu toate că germana mea nu era prea bună, am reușit să înțeleg. Am citit cu inima grea:

„Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, între anii 1946 și 1949, următorii bărbați – bravi soldați ai Reichului – au proiectat și ridicat această casă."

Apoi urma o listă cu numele lor, rangul militar și contribuția pe care și-o adusese fiecare în timpul construcției. Am observat că cei mai mulți dintre ei fuseseră membri ai Waffen-SS – ramura militară de luptă a Partidului Nazist, care purta cămașă neagră – și, în timp ce stăteam la adăpostul întunericului, mi-a apărut din nou în față fotografia acelei mame care se îndrepta către camera de gazare împreună cu copiii ei. Departamentul SS fusese cel care se ocupase de lagărele de concentrare.

În partea de jos a plăcuței era scris numele grupului care înființase și organizase construcția casei. Se numea Stille Hilfe – Ajutor silențios – și confirma ceea ce bănuisem de când văzusem svasticile pe peretele din bibliotecă.

Stille Hilfe era o organizație – ODESSA era o alta, după cum se

crede – care îi ajutase pe naziștii fugari, în principal pe membrii de bază ai SS, să fugă din Europa. Era unul dintre cele mai bune grupuri de suport clandestine înființat vreodată și nu aveai cum să fi fost agent secret în Berlin fără să nu fi auzit despre el. Din câte îmi aduceam aminte, grupul asigurase sprijinul financiar, pașapoartele false și transportul pe rute secrete, cunoscute sub denumirea „parâme”. Eram convins că vila fusese construită ca punct terminus pentru una dintre aceste rute, un punct de îmbarcare de unde fugarii, împreună cu familiile lor, erau transportați către Egipt, America, Australia și, în special, către America de Sud.

Am inspirat adânc și m-am gândit cât de mult mă înșelasem – în ciuda gurilor de aerisire, aerul nu era deloc proaspăt. Era îmbâcsit și urât mirositor, așa că am luat-o repede înainte, vrând să termin mai repede cu locul acela și cu îngrozitoarea amintire a celor care scăpaseră prin acest tunel.

Cu ajutorul lanternei, am văzut că tunelul se termina în față. Mă așteptam să văd niște trepte abrupte și mi-a luat o secundă să-mi dau seama că subestimasem priceperea inginerească a soldaților nemți: era un lift.

Capitolul 51

Liftul mic a urcat repede și fără să facă zgomot. Eram încordat – nu știam în care partea a casei se va opri și dacă era cineva înăuntru.

S-a oprit cu o hurducătură, apoi am auzit zgomotul unui motor electric. După ce ușa s-a deschis am văzut ce declanșa – peretele tencuit al unui dulap mare cu lenjerie, care ascundea liftul, s-a dat la o parte. Am pătruns în semiîntuneric, m-am mișcat repede printre rafturile pe care erau aranjate frumos seturile de lenjerie și am crăpat ușa.

Am privit pe coridor – mă aflam la etajul al doilea, o parte a casei pe care nu o mai văzusem. Aș fi putut pleca atunci – descoperisem intrarea secretă în vilă –, însă am auzit o voce înfundată și necunoscută, din cauza distanței, și m-am furișat pe coridorul lung.

Sunetul a încetat, dar am continuat să mă furișez de-a lungul coridorului până m-am trezit în fața scării principale. La capătul îndepărtat, ușa care dădea în dormitorul principal era întredeschisă.

Am auzit din nou vocea care răzbătea din interior – era Cameron – și m-am gândit că, poate, purta o conversație tăcută cu ea însăși în timp ce petrecea timp în dormitor, în amintirea soțului ei. Momentul era potrivit, se lăsa întunericul, și atunci mi-am amintit că îmi spusese că, dacă se întindea pe pat, își imagina că soțul ei era acolo. În acea clipă am auzit o altă voce.

Era o voce de femeie – părea să fie o tânără americancă din Vestul Mijlociu. Spunea ceva despre un restaurant, când s-a oprit brusc.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea.

— N-am auzit nimic, a răspuns Cameron.

— Nu, nu e un sunet, ci un curent de aer.

Avea dreptate – vântul pătrundea prin tunel, urca prin puțul liftului și ieșea prin dulapul de lenjerie.

— Ai lăsat deschisă ușa hangarului de bărci? a întrebat Cameron.

— Bineînțeles că nu, a răspuns cealaltă femeie.

Amândouă știau despre tunel – totuși Cameron ratase șansa de a câștiga Premiul Oscar pentru rolul de soție iubitoare.

— Poate că vântul a deschis una dintre ferestrele de la parter, a opinat Cameron. Se apropie furtuna.

— Știu și eu, mă duc să arunc o privire.

— Am crezut că mergem la culcare, a zis Cameron.

— Așa vom face. Nu va dura mult.

Am auzit un sertar deschizându-se, apoi un clic metalic. Din lunga și neplăcuta mea experiență, recunoșteam sunetul pe care îl scotea piedica armei atunci când era ridicată. M-am întors și am luat-o înspre dulapul cu lenjerie.

Coridorul era prea lung și mi-am dat seama imediat că în momentul în care femeia necunoscută va ieși din cameră mă va vedea. M-am întors la stânga, am deschis o ușă și am intrat într-o cameră de oaspeți. Am închis încet ușa și, cu inima bătând să-mi sară din piept, am rămas în întuneric, sperând ca femeia să coboare scara principală.

N-a făcut-o. Am auzit zgomot de pași apropiindu-se, așadar, m-am pregătit să o dobor și să o dezarmez în clipa în care avea să deschidă ușa. A trecut pe lângă cameră. „Se îndreaptă către scările de serviciu”, mi-am zis eu și am așteptat un minut până să mă furișez înapoi pe coridor.

Nu era nimeni. Am înaintat deci repede în direcția dulapului cu lenjerie, am privit cum peretele secret se închidea în urma mea și am așteptat ca liftul să coboare către tunel. Abia atunci m-am rezemat de perete și m-am concentrat, încercând să memorez sunetul exact și tonul din vocea femeii.

Nu ar fi trebuit să-mi bat capul cu asta, însă, în mod ciudat, mirosul gardeniilor a fost acela care s-a dovedit a fi extrem de important.

Capitolul 52

Înaintam de-a lungul portului de ambarcațiuni, cu umerii aplecați în față, luptându-mă cu vântul care se întețea din ce în ce mai mult. Stropii de apă aduși de valurile înspumate îmi loveau fața. Furtuna de vară se apropia dezlănțuită și imprevizibilă, zgomotul tunetelor răsunau deasupra capului și fulgerele brăzdau orizontul.

Distanța străbătută înapoi de la The French House fusese o luptă împotriva vântului și a valurilor. Când am ajuns în port, până și comandantul era palid la față și mi-a spus râzând că, la urma urmei, ieșisem, poate, cel mai câștigat din toată afacerea. I-am plătit și am luat-o, oarecum șovăitor, către faleza de pe țărmul mării.

La capătul golfului am găsit ceea ce văzusem în urmă cu câteva zile – un ghetou cu garaje și magazine dărăpănate, unde se închiriau scutere și motorete grupurilor numeroase de turiști. Am intrat într-unul dintre cele mai aglomerate magazine – ar fi fost greu să identifici pe cineva într-o mare de oameni –, am ales cel mai comun scuter, un model Vespa, i-am dat unui angajat obosit datele de pe carnetul meu de șofer și din pașaport și am pornit la drum în furtuna care începea să se dezlănțuie.

Am făcut o singură oprire – la un magazin care vindea telefoane mobile și alte dispozitive electronice mici. M-am uitat în vitrină, am arătat ce doream și am cumpărat două stick-uri de memorie.

După colț se afla o alee părăsită. Am oprit pe o porțiune desfundată a drumului și am mânjit cu noroi plăcuțele de înmatriculare, ca să nu poată fi identificate. Era mult mai sigur decât să le scot – dacă m-ar fi oprit vreun agent de circulație și mi-ar fi spus că plăcuțele erau ilizibile, aș fi ridicat din umeri, pretextând că nu știusem. Scopul pentru care închiriasem scuterul era simplu: să am un mijloc de transport la îndemână în caz că situația scăpa de sub control.

Din același motiv, trebuia să îl parchez în spatele casei lui Cumali, așadar, după ce am traversat vechiul port am înconjurat clădirea uriașă unde se afla Gul & Sons, Marina and Shipwrights și am virat pe un drum îngust care ducea la platformele de încărcare din spate. Programul luase sfârșit, deci totul era închis, iar norocul făcea că nu mai existau alte clădiri cu vedere la zona respectivă. Am parcat Vespa în spatele unui șir de containere cu gunoi, aproape de peretele din cărămidă din spatele proprietății lui Cumali, și am rămas în șa, învăluit de întuneric.

Când au început să cadă primii stropi de ploaie, iar vântul mătura gemând acoperișul din oțel al depozitului Gul, am sărit în sus și, apucând cu mâinile partea superioară a peretelui, m-am ridicat pe margine, înaintând repede de-a lungul ei.

La aproape patru metri deasupra solului vântul era mult mai puternic și am fost nevoit să mă concentrez, ca să ignor bubuitul tunetelor și să-mi mențin echilibrul în timp ce mă îndreptam către garajul lui Cumali.

M-am urcat pe acoperiș, m-am lăsat în patru labe și am traversat țiglele devenite alunecoase din cauza ploii. De acolo trebuia să sar peste un spațiu îngust din spatele casei și să mă prind cu mâinile de grilajul ornamental din fier care apăra o fereastră de la etajul al doilea. Cu toate că nu mai eram la fel de tânăr, sau la fel de în formă ca odinioară, am reușit să mă cațăr cu ușurință pe niște burlane vechi și să ajung pe acoperișul negru al casei.

Am îngenuncheat în întuneric, am îndepărtat patru țigle din teracotă și am sărit jos, în pod. Era necăptușit, nelocuit, prin urmare, am fost încântat să descopăr că Leyla Cumali îl folosea ca spațiu de depozitare – asta însemna că exista și o trapă, fapt ce mă scutea de neplăcerea de a-i face o gaură în tavan.

Fără să pun la loc țiglele, m-am deplasat ușor prin pod, îngăduindu-mi un răgaz să mă obișnuiesc cu semiîntunericul. Rezemată de un perete, se afla o scară pliantă și mi-am dat seama că descoperisem trapa. Am ridicat-o cu grijă câțiva centimetri și am privit în jos, unde se afla casa scării – am căutat din priviri luminița roșie a unui senzor, însă n-am văzut nimic. Nu exista nicio alarmă antifurt.

Am deschis trapa, am coborât scara fără zgomot și m-am furișat în casa întunecată și tăcută a lui Cumali.

Am încremenit.

Nu eram singur. A fost o mișcare ușoară, aproape imperceptibilă, un sunet înăbușit – poate cineva pășise pe parchet –, însă l-am auzit și mi s-a părut că venea dinspre camera din fața casei. „Dormitorul lui Cumali”, mi-am zis eu.

Era, oare, posibil să nu fi mers la Milas? Atunci, unde era fiul ei? Oare mai locuia cineva în casă – dădaca, de exemplu? Nu aveam niciun răspuns, însă am găsit o soluție provizorie – mi-am scos Beretta și m-am furișat către ușă.

Era întredeschisă, dar dinăuntru nu răzbătea nici măcar un fir de lumină. Dacă era Cumali, eram pierdut, dar dacă era altcineva și eram nevoit să mă lupt, șansele ca persoana respectivă – luată prin surprindere și cuprinsă de panică – să mă recunoască în întuneric erau aproape nule. Nu trebuia decât să-mi aduc aminte să nu vorbesc – accentul meu ar fi restrâns imediat cercul de suspecți.

Am lovit ușa cu piciorul, trântind-o de perete, și-am dat năvală înăuntru – exact cum fusesem învățat. Zgomotul și mișcarea bruscă erau menite să-l intimideze până și pe cel mai călit profesionist. Am „măturat” încăperea cu gura țevii și prima dată am zărit niște ochi

verzi care se uitau fix la mine. Stăpânul lor ședea pe pat.

Își lingea labele.

Era motanul pe care îl văzusem prin fereastră scărpinându-se în bucătărie. La naiba – ar fi trebuit să-mi aduc aminte că avea un animal de companie. „Ți-ai cam ieșit din mână”, mi-am zis eu.

M-am întors înfuriat, am coborât scările și am intrat în camera de zi. Draperiile erau trase, iar camera era inundată de umbre. Primul lucru pe care l-am observat a fost televizorul din colț, pe care se afla decodorul Sky. L-am privit îndelung și mi-am imaginat-o șezând turcește pe jos, compunând și copiind mesaje în timp ce fiul ei dormea la etaj.

Entuziasmat că descoperisem „centrul operațiunii”, m-am dus repede la fereastră, m-am asigurat că draperiile erau bine trase și am aprins veioza. Cel mai grav lucru pe care îl puteai face după ce intrai într-o casă prin efracție era să folosești lanterna – lumina ei putea fi zărită din exterior și nimic nu alerta mai repede un vecin sau un trecător decât un fascicul de lumină care se mișca în interiorul unei case. Lumina slabă a unei veioze, pe de altă parte, nu atrăgea atenția.

Într-un colț al încăperii se afla biroul dezordonat al lui Cumali, plin de dosare și de facturi. Singurul spațiu curat era cel unde se aflau monitorul computerului și tastatura. Am mișcat mausul, iar ecranul a prins viață – din fericire, la fel ca majoritatea oamenilor, ea își lăsase computerul pornit și deci nu am mai fost nevoit să încerc să sparg parola sau să îndepărtez hard driverul. Mi-am vârât mâna în buzunar și am scos cele două USB-uri portabile pe care le cumpărasem din magazinul de telefonie mobilă. L-am conectat pe unul la computer – celălalt era de rezervă. Cunoșteam îndeajuns de bine Windows ca să ignor faptul că era în turcă și i-am dat o comandă prin care i-am cerut să facă o copie de rezervă.

După ce am copiat toate fișierele și e-mailurile pe USB-ul meu, am început să-i scotocesc prin birou. Am împărțit căutarea în patru secțiuni și am făcut-o metodic, cercetând tot și fără grabă. Folosindu-mă de camera telefonului mobil, am fotografiat orice ar fi putut părea interesant, însă, în adâncul sufletului, știam că făceam totul mecanic – nu am găsit nimic care să dezvăluie vreun complot sinistru.

De sub mai multe facturi care așteptau să fie plătite am scos un dosar care conținea toate conturile ei referitoare la casă și la telefonul mobil. Mi-a luat câteva minute ca să mă uit peste ele. Toate numerele apelate păreau autentice – cu siguranță, nu apărea niciun apel către Pakistan, Yemen, Afganistan, Arabia Saudită sau către vreo altă zonă fierbinte a fundamentalismului islamic. Nu am văzut nici vreun cod de facturare care să-mi arate că ele erau numere de telefon intermediare prin care se făcea legătură cu un număr de telefon din străinătate.

Păreau a fi apeluri făcute în Turcia, atâta tot, însă le-am fotografiat pentru orice eventualitate.

Lampa s-a stins.

Am simțit cum mă străbătea un fior și, din instinct, mi-am dus mâna la armă. Am ciulit urechile în întuneric, dar n-am auzit nimic, nici măcar motanul. M-am ridicat de la birou și m-am dus încet la fereastră. Am dat un colț al draperiei la o parte și am privit afară – furtuna se întețise și întreaga zonă era cufundată în întuneric. Era o pană de curent.

Firește că ar fi trebuit să mă întreb dacă numai în Bodrum se întrerupsese curentul sau fuseseră afectate și zonele învecinate. Din nefericire, n-am făcut-o.

Capitolul 53

Obligat să folosesc lanterna, m-am întors la birou, am terminat de verificat hârtiile aflate pe el, apoi am trecut la sertare. Erau și mai goale.

Pe o bucățică de hârtie – era un rebus completat pe jumătate, rupt dintr-un ziar londonez – am văzut că cineva scrisese pe margine cuvântul peștele-clovn. Poate acel cineva încercase să rezolve un indiciu. Sau poate că nu. Cuvântul era mâzgălit, scris în grabă, și pentru că nu știam dacă era sau nu scrisul de mână al lui Cumali, l-am fotografiat.

Câteva minute mai târziu, în timp ce răsfoiam paginile unei agende vechi, am dat peste o listă scrisă tot de mână care conținea denumirile unor vietăți marine – toate în engleză – în care apărea același cuvânt. Și din nou nu mi s-a părut interesant – poate încerca să-l învețe ceva pe fiul ei. Mi-am văzut în continuare de treabă.

Datorită penei de curent, puteam să folosesc lanterna liniștit – toată lumea din Bodrum făcea la fel. Am cercetat pereții din calcar și podelele inegale în căutarea unui seif ascuns. Deoarece nu am găsit nimic, am scos USB-ul din computer – din fericire, reușisem să copiez fișierele înainte să se întrerupă curentul am urcat scările și m-am îndreptat către următoarea încăpere unde aș fi putut descoperi ceva folositor: dormitorul ei.

Eram pe punctul să verific biroul polițistei, când, la lumina slabă a lanternei, am zărit un clasor înalt aflat în debara. Am încercat să deschid unul dintre sertare și, spre surprinderea mea, am descoperit că era încuiat. Ciudat.

Mi-am deschis portmoneul din care am scos un set de șperacle și, cu toate că trecuseră mulți ani de când învățasem tehnica, încuietoarea fiind suficient de simplă, am reușit să o descui în mai puțin de un minut. Primul sertar era plin cu rapoarte ale poliției – inclusiv câteva care se refereau la moartea lui Dodge –, însă în spatele lor, într-un mic spațiu, am descoperit motivul pentru care Cumali ținea clasorul sub cheie. Nu voia ca pistolul Walther P99 aflat acolo să ajungă în mâinile fiului ei.

Cu toate că nu era ceva deosebit – mulți polițiști aveau acasă o armă de rezervă –, am introdus numărul de serie incrustat pe țeavă în mobilul meu, ca să îl verific mai târziu. Nu se știe – poate cândva, undeva, acesta fusese folosit sau înregistrat pe numele altcuiva, ceea ce pentru mine ar putea reprezenta un indiciu vital.

Următorul sertar era aproape gol – nu erau decât câteva facturi ștampilate cu „plătit” și un dosar conținând o factură desfășurată de la un spital regional. Cu toate că majoritatea conținutului era în turcă, denumirile medicamentelor comandate apăreau în engleză și, grație

pregătirii mele medicale, știam pentru ce erau folosite. M-am uitat pe prima pagină a dosarului, am văzut numele pacientului și data și mi-am dat seama că, în urmă cu câteva săptămâni, fiul lui Cumali fusese diagnosticat cu meningită meningococică.

Era o infecție extrem de periculoasă, mai ales în cazul copiilor, și foarte greu de diagnosticat la timp. Mulți doctori, chiar și cei de la urgențe, o confundau cu gripa, iar când se descoperea greșeala, era deseori prea târziu. Cumali trebuie să fi avut norocul să întâlnească un doctor de la urgențe suficient de priceput și de hotărât: nu mai așteptase rezultatele testelor patologice și îi administrase băiatului o doză puternică de antibiotice intra- venoase care, fără îndoială, îi salvaseră viața.

Am citit în continuare raportul, bucuros pentru ceea ce se întâmplase – micuțul avea, în sfârșit, un moment de respiro. Am ajuns la ultima pagină și am aruncat o privire la semnătura Leylei Cumali de pe factură. Am dat să pun dosarul deoparte, dar m-am oprit. Am conștientizat ceva, poate pentru că nu îi mai văzusem niciodată semnătura: nu îi cunoșteam deloc numele de familie. Cel puțin nu eram sigur asupra lui.

Legile stricte din Turcia prevăd că o femeie divorțată trebuie să își reia numele de fată, însă mi-am adus aminte că citisem că tribunalul oferea și dispense. Să zicem că, prin absurd, Cumali era numele ei de căsătorie – asta însemna că putea exista un indiciu din viața ei anterioară căsătoriei, în numele ei de fată.

Printre hârtiile pe care le verificasem, nu găsisem nici certificat de naștere, nici certificat de căsătorie, nici pașaport, nimic care să-i dezvăluie numele de fată. Era posibil ca documentele respective să fie păstrate într-un loc sigur – un seif din biroul ei de la secția de poliție de exemplu –, însă nu puteam fi sigur. Prin urmare, am continuat să caut, scotocind fiecare sertar al dulapului, în speranța că voi descoperi ceva.

Draperiile erau trase, iar vuietul vântului acoperea toate celelalte zgomote, așa că nu am auzit când o mașină a trecut pe stradă și a intrat pe aleea din fața casei lui Cumali.

Capitolul 54

Abia mai târziu am aflat că pana de curent afectase și zonele îndepărtate, nu numai Bodrum. Milas, de exemplu – ceea ce a însemnat că reprezentația circului din seara respectivă fusese anulată, că biletele fuseseră transferate pentru următoarea săptămână, iar spectatorii porniseră înspre casele lor cu câteva ore mai devreme.

Bănuiesc că micuțul a adormit pe drum, așadar Cumali a oprit în fața garajului, cât mai aproape de ușa din spate. L-a luat în brațe, a închis portiera Fiatului și l-a cărat, străbătând fâșia de beton.

A băgat cheia în ușa din spate, a deschis-o cu o mână și, din cauza rafalei puternice de vânt – care a pătruns prin gaura din acoperiș, de unde lipseau patru țigle din teracotă – și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Dacă ar fi avut îndoieli, ele i-ar fi fost risipite de zgomotul pașilor mei răsunând pe podelele de deasupra.

A ieșit cu fiul ei în brațe, s-a urcat în mașină, și-a scos telefonul mobil și a apelat numărul de urgență. Nu mă îndoiesc că i-a spus operatorului codul confidențial – pe care îl au toți polițiștii – indicând că un ofițer al poliției se confrunta cu probleme și avea nevoie de ajutor. Altfel nu se explică rapiditatea și forța răspunsului.

În mod ciudat, exact această reacție rapidă mi-a oferit o șansă – n-a fost cine știe ce, trebuie să recunosc, totuși am avut noroc. În unele situații accepți ce ți se oferă fără să te plângi.

Prima mașină de poliție a intrat pe stradă în viteză – fără sirenă și girofar, în speranța de a-l surprinde pe intrus dar a tras prea aproape de bordură. Zgomotul făcut de pietrișul împroșcat a fost primul indiciu pentru mine că ceva nu era în regulă.

Un agent mai puțin experimentat decât mine s-ar fi uitat pe fereastră, însă eu am rămas nemișcat și am ascultat. Am perceput sunetul metalic al unei portiere care era deschisă. Faptul că nu am auzit-o închizându-se a fost un indiciu clar pentru mine că ocupanții mașinii nu voiau să facă zgomot și că veneau după mine.

Cu toate că eram sigur că polițiștii se aflau afară, am continuat să scotocesc prin sertarele dulapului, încăpățânându-mă să ratez singura șansă ce mi se oferise, căutând în continuare un document – orice fel de document – care să-mi dezvăluie numele de fată al lui Cumali. Am bănuit că vizitatorii așteptau întăriri, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru: aveau de gând să pătrundă în casă în forță și eu nu le puteam face față. Am hotărât să rămân înăuntru până sosea și cealaltă mașină, apoi să plec naibii de acolo.

Am continuat să caut, atent la fiecare zgomot, încercând să blochez vuietul vântului. În mai puțin de un minut am auzit cel puțin încă o mașină oprind în fața casei. Poate erau două. În ciuda planului

anterior – mă puteți considera prost dacă vreți –, mi-am continuat treaba. În sertarul de jos, sub un vraf de reviste polițiste, am descoperit o carte mare cu coperte din piele, o chestie pe care o mai văzusem de nenumărate ori – era un album de nuntă.

Nu era ceea ce sperasem, însă, având în vedere circumstanțele, era cea mai bună șansă a mea – nădăjduiam doar ca fotografii turci să fie la fel de profesioniști ca și omologii lor din America. Am deschis albumul la întâmplare, am luat o fotografie și l-am trântit înapoi la locul lui, sperând că nu va observa nimeni că dispăruse o poză făcută cu mulți ani în urmă.

Am pus fotografia sub cămașă, am împrăștiat o parte din conținutul dulapului pe jos și am întors cu fundul în sus două sertare ale biroului, ca să fac să pară o spargere de amator. Am luat pistolul Walther 99 și i-am tras piedica – în privința asta, măcar norocul era de partea mea. Nu îmi puteam folosi arma în cazul în care ajungeam să fiu suspectat – orice test balistic al gloanțelor m-ar fi incriminat, cu siguranță – și pistolul Walther nu avea absolut nicio legătură cu mine. M-am îndreptat către ușa dormitorului, pregătit să folosesc arma.

În casă s-a aprins lumina – revenise curentul în zonă. Poate că norocul nu era totuși de partea mea. Am luat-o la dreapta, îndreptându-mă spre scările care duceau în pod – lăsasem scara coborâtă și nu pusesem țiglele la loc tocmai ca să mă pot retrage repede.

Am deslușit zgomot de pași – de bocanci, mai exact – care urcau scările de la intrare și am știut că polițiștii se aflau la doar câțiva pași de mine. În timp ce urcam scările am auzit cheia învârtindu-se în yală.

Am ajuns în pod tocmai în momentul în care ușa a fost deschisă larg și un bărbat a strigat ceva în turcă. M-am gândit că îi striga intrusului să lase arma jos și să se arate cu mâinile sus.

Am tras scara sus, am fugit înspre locul unde îndepărtasem țiglele și am ieșit prin gaură pe acoperișul negru. M-am târât pe coate, încercând să rămân nevăzut, și am cercetat zona. Am observat mașina lui Cumali pe alee. Ea era înăuntru și își ținea copilul în brațe în timp ce colegii ei cercetau garajul și curtea din spate. Înconjuraseră locul.

Nu aveam decât o singură cale de scăpare – trebuia să traversez în fugă acoperișul și să fac un salt peste aleea lată de cinci metri, ca să ajung pe acoperișul depozitului Gul. Floare la ureche – cinci metri nu reprezentau un obstacol pentru mine.

Sigur. Nu mai făcusem un salt de cinci metri în aer de pe vremea când mă antrenam și nici atunci nu îmi reușea de fiecare dată.

Capitolul 55

Am rămas în continuare întins pe acoperiș, încercând să găsesc un plan mai bun, când am auzit o ușă deschizându-se dedesubt și, o secundă mai târziu, o grenadă de diversiune explodând. Cu polițiștii turci nu era de glumit. Mi-am dat seama că intraseră în dormitorul lui Cumali și că, foarte curând, își vor îndrepta atenția asupra podului.

Nu aveam nevoie de un stimulent mai mare. M-am ridicat și am țâșnit înspre marginea acoperișului. Peste o secundă îmi desprindeam picioarele de pe țigle și pluteam în aerul curat. M-am aplecat în față, cu pieptul și brațele întinse, încercând să mă prind cu mâinile de jgheabul depozitului. Începeam să cad și, preț de o clipă, nu am crezut că voi reuși, apoi am atins metalul cu mâna stângă, dar mi-a alunecat. Totuși am reușit să mă prind cu mâna dreaptă. Mă legănam în aer ca un acrobat nepriceput, însă mi-am ridicat brațul stâng și am izbutit să mă țin bine. Mi-am luat avânt și am ajuns pe acoperișul depozitului…

Din nefericire, nu era suficient de întuneric afară.

Am auzit strigăte, sunetul ascuțit al unei împușcături și am știut că cel puțin unul dintre polițiști mă zărise. Ratase ținta, iar eu eram sigur că nimeni nu mă recunoscuse în întuneric. Problema era că nu știam cum să scap de pe acoperiș.

Auzeam deja ordinele date și stațiile radio intrate în funcțiune și nu aveam nevoie de nicio traducere ca să-mi dau seama că polițiștii primiseră ordin să înconjoare depozitul. Nu aveam nicio șansă să găsesc scările de incendiu, ca să cobor de pe acoperiș, să intru în clădire și să fug la platformele de încărcare din spate. Jos mă aștepta Vespa.

Avea să fie o cursă nebună, care începuse prost – unul dintre polițiști chemase un elicopter.

Pilotul aprinsese proiectorul de noapte și în acel moment am văzut sulița de lumină puternică apropiindu-se în timp ce traversam în fugă oțelul ranforsat. Am urcat o scară spre o porțiune și mai ridicată a acoperișului. Am luat-o în direcția a două turnuri de răcire uriașe, gândindu-mă că domnul Gul și fiii lui se asigurau ca sistemul hidraulic să fie întreținut în mod regulat, și nu am fost dezamăgit. O ușă încuiată de lângă ele oferea, probabil, acces la niște scări. Am îndreptat pistolul Walther înspre yală și am tras, distrugând-o.

Am deschis ușa cu piciorul și am coborât prima serie de trepte pe jumătate sărind, pe jumătate fugind. Am văzut în semiîntuneric că mă aflam în atelierul destinat reparațiilor ambarcațiunilor – un loc cavernos și sinistru. Între pereții înalți se aflau un grup de docuri de uscat și câteva zeci de iahturi atârnând deasupra, de niște cârlige uriașe. Cârligele motorizate erau prinse de niște bare din oțel fixate

cu șuruburi de niște căpriori care se deplasau hidraulic de la o zonă de lucru la alta, fără să se apropie de sol. Un atelier pe cinste.

În timp ce ambarcațiunile suspendate în aer scârțâiau în bătaia vântului puternic m-am apropiat de următoarele scări. Deasupra capului au prins viață patru lumini.

Dacă polițiștii mi-ar fi văzut fața, ar fi fost la fel de grav ca și în cazul în care m-ar fi încolțit, prin urmare, m-am lăsat într-un genunchi și am dus arma la ochi. Spre deosebire de salturile în aer, când venea vorba să trag cu arma de la distanță eram destul de priceput. Am tras patru focuri succesive, nimerind luminile. Ele au explodat într-un amestec impresionant de gaz și cioburi de sticlă.

Rămas în întuneric, am auzit voci înjurând în turcește, mai mulți oameni apropiindu-se și zgomotul făcut de ușile rulante care erau ridicate. Am știut că foarte curând vor exista suficiente întăriri, încât să cerceteze linia de front până când mă vor încolți. Am urcat din nou în fugă scările, m-am cățărat pe cadrul din oțel aflat sub grilajul din același material și am țâșnit către panoul de control. I-am văzut pe polițiști dând năvală în atelier și am sperat ca niciunul să nu se uite înspre căprior și să-mi vadă silueta lipită de tavan.

Am ajuns la panoul de control și i-am mulțumit unui Dumnezeu care nici măcar nu eram sigur că exista – șase dispozitive portabile identice se aflau în niște încărcătoare fixate pe perete. Am pus mâna pe unul și l-am pornit. Tastatura numerică și ecranul au prins viață. M-am întins pe burtă, ca să mă ascund, și fără să știu ce făceam, lăsându-mă ghidat doar de intuiție, am îndreptat dispozitivul înspre întuneric și am împins mânerul atașat de el.

Cârligele motorizate de care era agățat un iaht au început să se miște, transportând ambarcațiunea de-a lungul grilajului de deasupra. Patru polițiști aflați jos – toți îmbrăcați în uniforme cu multe trese – au privit în sus și au văzut cum iahtul alb cu auriu prindea viteză deasupra lor. Cel mai în vârstă dintre polițiști, roșu la față și supraponderal, cu nasturii uniformei înșirați pe burtă – cred că era comandantul secției de poliție din Bodrum care fie intuise, fie zărise lumina dispozitivului portabil în întuneric, a arătat către căprior și a început să dea ordine oamenilor lui.

Polițiștii s-au năpustit asupra scărilor de acces fixate pe pereți și au început să urce înspre locul unde mă aflam. Mai toți erau tineri și strigau unii la ceilalți. Atunci, mi-am dat seama că norocul îmi surâdea – știau că un singur om nu avea nicio șansă în fața unei armate întregi și erau convinși că îl vor face să plătească pentru că încălcase proprietatea unuia de-ai lor. Încercam sentimentul că nu era exclusă o „cădere” accidentală.

Manevram frenetic dispozitivul portabil – fiecare ambarcațiune avea pe partea laterală un număr de identificare format din patru cifre

și mi-am dat seama că dacă tastam codul, puteam folosi mânerul, ca să o trimit înainte sau înapoi, la stânga sau la dreapta. În timp ce alți polițiști se alăturaseră vânătorii, am rămas ascuns încercând să pun în mișcare cât mai multe ambarcațiuni și sperând să produc cât mai multă confuzie, ca să pot fugi.

Singura componentă a dispozitivului de care nu eram sigur era butonul galben din partea de jos – aveam unele bănuieli, însă nu doream să dau greș. În schimb, am înclinat repede iahtul alb cu auriu, l-am întors, ca să converargă cu o goeletă lungă de doisprezece metri, și m-am întins pe burtă.

Unul dintre polițiști, care urca scările de pe perete, a observat ce se întâmpla și a strigat, avertizându-i pe ceilalți. Cei de jos au început să fugă care încotro – nu era deloc indicat să te afli sub două ambarcațiuni pe cale să se ciocnească.

În momentul impactului, fragmente din ele au zburat în toate direcțiile. Goeleta s-a desprins din cârlig și s-a prăbușit de la o înălțime de cincisprezece metri, făcându-se țăndări.

În mijlocul haosului creat și al fricii răspândite m-am ridicat în picioare. Înspre mine venea o barcă de viteză de culoare neagră, lungă de doisprezece metri, cu două turbine cu gaze și o aripă uriașă în spate – visul oricărui traficant de droguri. Când a trecut cu viteză pe lângă mine, am sărit și m-am prins cu mâinile de montantul din crom aflat pe partea laterală a ambarcațiunii, apoi mi-am luat avânt și am urcat la bord.

Capitolul 56

Faptul că eram ascuns la bordul unei bărci Cigarette de viteză care se deplasa cu repeziciune însemna că situația mea se îmbunătățise, însă la fel de adevărat era și faptul că, inițial, tribordul Titanicului rezistase puțin mai bine decât babordul. Eram în continuare în depozit, încolțit de câteva zeci de turci puși pe fapte mari.

M-am rostogolit pe puntea ambarcațiunii și, pentru prima dată, am reușit să sincronizez perfect lucrurile – o șalupă Riva din 1960, restaurată cu măiestrie, aluneca în direcția opusă. Am plonjat de pe partea laterală a bărcii de viteză și am aterizat pe pupa din lemn de tec a șalupei. Am rămas întins pe burtă, abia ținându-mă, în timp ce aceasta mă transporta către platformele de încărcare din spate.

Undeva în spatele meu s-a auzit o bubuitură asurzitoare și am bănuit că alte două ambarcațiuni mari se ciocniseră. Nu am avut timp să mă întorc și să mă uit. Un catamaran pe care îl eliberasem și-a făcut apariția din semiîntuneric, venind drept înspre mine.

Prora din oțel întărit pentru a rezista călătoriilor lungi pe mare urma să taie în două șalupa și deci nu aveam altă soluție decât să mă țin bine – dacă săream de pe șalupă mă făceam țăndări, la fel ca și ambarcațiunea care căzuse de la o înălțime de cincisprezece metri. Șalupa a luat-o înainte, apoi am văzut cum catamaranul trecea prin spate, luând vopseaua de pe carena de lângă mine.

Lumina a brăzdat întunericul. Am privit în jos și am văzut că polițiștii aduseseră înăuntru mai multe proiectoare de lucru din curtea exterioară. Primul meu imbold a fost să trag cu arma, ca să le sting, însă gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că lucrul ăsta m-ar fi demascat. I-am urmărit cum le-au îndreptat în sus și au început să scaneze grilajul și ambarcațiunile care se deplasau, în căutarea mea.

Șalupa mă aducea mai aproape de platformele de încărcare cu fiecare secundă care trecea, dar polițiștii care se ocupau de proiectoare acționau metodic, luminând pe rând sectoarele. Era doar o chestiune de timp până să descopere vechea ambarcațiune și să mă vadă. Târându-mă pe burtă, m-am aplecat peste margine o clipă și am cercetat zona de sub mine în căutarea polițiștilor. Nu am văzut pe nimeni, însă din cauza haosului și a grabei, mă înșelasem – un polițist într-un costum lucios trăgea un cablu înăuntru pentru alte câteva proiectoare.

Atârnând de marginea șalupei, ținându-mă doar cu vârful degetelor, am așteptat… și-am așteptat… apoi mi-am dat drumul în gol. Am căzut de la o înălțime de șase metri și am avut senzația că voi rămâne fără brațe în momentul în care m-am prins de o țeavă orizontală care conducea apa la duzele de stropire. N-aveam timp să

mă vaiet – m-am deplasat în mâini de-a lungul țevii până când am putut să sar pe acoperișul unei magazii. De acolo am ajuns la peretele lateral și, în timp ce câțiva polițiști urcau tot mai sus ca să mă prindă, am coborât prin lateral.

Am sărit jos, ținând în continuare dispozitivul portabil în mână, în vreme ce polițiștii cercetau căpriorii și ambarcațiunile suspendate cu proiectoarele. Am luat-o înspre partea din spate a clădirii și m-am ascuns după un colț – la zece metri depărtare se afla o platformă de încărcare. Polițiștii care intraseră în incintă lăsaseră una dintre ușile rulante ridicată, iar eu știam că scuterul meu se afla la doar șase metri distanță, ascuns în întuneric, în spatele unor containere de gunoi.

În timp ce alergam am zărit cu coada ochiului o mișcare ușoară în stânga mea. M-am învârtit pe călcâie, am ridicat arma pregătit să trag, apoi mi-am dat seama că nu era decât un maidanez care se plimba prin zonă în căutare de hrană.

Nu câinele era problema, ci bărbatul care a „lătrat” brusc un ordin în spatele meu. Deși era în turcă, în unele situații, toate limbile seamănă între ele.

„Aruncă arma și ridică mâinile”, spunea el – sau cam pe-acolo.

Am bănuit că individul era înarmat, iar asta însemna că eram o țintă mobilă pentru el. Având în vedere locul de unde se auzise vocea, părea a se afla la zece metri de mine. Bravo, domnule polițist – eu eram prea departe să-l atac, iar el era prea aproape ca să rateze ținta. Am aruncat pe jos pistolul Walther, dar am păstrat dispozitivul portabil.

Polițistul a spus ceva și mi-am dat seama din tonul lui că îmi ordona să mă întorc. M-am întors încet până am ajuns cu fața la el. Era polițistul în costum lucios care stătea în genunchi în semiîntuneric și încerca să lege un cablu la proiectoarele de lucru. Ținea îndreptat înspre pieptul meu un revolver Glock. Însă nu asta a fost surpriza cea mai mare, ci numele lui. Era Sponge Bob.

S-a uitat la mine și a fost mai uimit decât eram eu.

— Seni! a spus el, apoi a repetat în engleză. Tu!

Când și-a dat seama în ce rahat intrasem, a rânjit satisfăcut. După cum ziceam și mai devreme, îmi făcusem un dușman pe viață și nu mă înșelasem – pentru el sosise ziua răzbunării.

În spatele lui, barca de viteză ajunsese la capătul grilajului și se îndrepta cu rapiditate către noi. Sponge Bob i-a strigat victorios peste umăr pe ceilalți să vină repede. Din fericire, nu am auzit să-mi rostească numele și m-am gândit că voia să fie o surpriză. Barca de viteză se apropia din ce în ce mai mult…

Am auzit zgomot de bocanci care se apropiau repede. Barca a ajuns chiar deasupra lui Sponge Bob, iar eu aveam o singură

secundă să acționez înainte ca misiunea să se transforme într-un fiasco. Am apăsat pe butonul galben.

Sponge Bob a auzit zornăitul lanțurilor și și-a aruncat privirea în sus – ghearele care țineau barca uriașă s-au desfăcut.

Cuprins de panică, n-a mai apucat să strige, ci a încercat să fugă. Cum nu era mare atlet, iar costumul lucios îi venea prea strâns pe corp ca să îl lase să se miște, a făcut un pas ciudat în lateral.

Partea din spate a carenei, unde se aflau cele două turbine și în care era concentrată toată greutatea, a căzut prima. Deoarece l-a nimerit în ceafă, capul i s-a lipit de piept, gâtul i-a explodat, iar el a murit înainte să cadă.

Când trupul lui s-a prăbușit pe beton, mă aflam deja în spatele unei macarale mobile. Barca de viteză s-a izbit de pământ, aruncând în aer fragmente de fibre de sticlă și de metal. Cu toate că oțelul macaralei mă protejase de majoritatea resturilor, tot am simțit o durere usturătoare în gambă.

Am ignorat-o, m-am ridicat în picioare și am luat-o la fugă înspre ușa rulantă pe care abia o zăream prin norul de praf și resturile ce zburau în toate direcțiile. I-am auzit pe polițiști strigând și am bănuit că își spuneau unul altuia să se pună la adăpost în cazul în care urmau să cadă și alte ambarcațiuni.

Am văzut ușa rulantă deschisă și am țâșnit în noapte. Am sprintat către containerele cu gunoi și am zărit scuterul. Eram recunoscător că avusesem buna inspirație de a lăsa cheile în contact. Mâinile îmi tremurau așa de tare, încât mi-ar fi luat, probabil, cinci minute să nimeresc contactul.

Am pornit motorul, am ieșit în trombă de după containerele de gunoi, am înaintat cu viteză printre niște containere de transport maritim și am pătruns pe stradă, pierzându-mă în noapte înainte ca primul polițist să iasă din depozit.

Singura mea grijă era elicopterul, însă nu l-am zărit nicăieri. Bănuiala mea era că ofițerul de poliție îi ordonase să plece odată ce crezuse că eram încolțit. Indiferent de motiv, imediat ce am ajuns pe străzile aglomerate am condus cu grijă până când am ajuns la hotel în siguranță. Am furișat scuterul în interiorul micului garaj unde își ținea administratorul Mercedesul vechi.

Nici măcar nu am observat că rana din gambă începuse să sângereze.

Capitolul 57

Administratorul a observat însă. Era singur în hol și ședea în spatele unui birou de la capătul recepției, iar când m-a auzit intrând și-a ridicat privirea. Ca de obicei, a venit în întâmpinarea mea cu mâna întinsă și cu gura până la urechi.

— Ah, domnule Brodie David Wilson, sper că v-ați relaxat cu o cină dintre cele mai rafinate.

Înainte să apuc să-i răspund, am văzut cum i se schimba expresia feței – în ochii lui se citeau îngrijorarea și nedumerirea.

— Dar aveți o rană de mare gravitate, a spus el, arătând către pardoseala lui din gresie care era întotdeauna impecabilă și pe care lăsasem urme de sânge.

M-am uitat în jos, am văzut că pantalonii îmi erau sfâșiați în dreptul gambei drepte și mi-am dat seama că un fragment desprins din barcă atunci când ea explodase mă rănise mai grav decât îmi imaginasem. Sângele se scursese pe picior și ajunsese pe talpa adidasului meu, iar eu îl târâsem prin holul hotelului.

— La naiba! am exclamat eu. Am traversat autostrada de lângă stația de benzinărie BP, unde există un parapet ruginit care separă sensurile de mers. După cum văd n-am fost prea atent când am trecut peste el.

Nu era explicația cea mai plauzibilă, însă asta mi-a venit în minte atunci, pe moment, iar administratorul a acceptat-o fără să mai pună alte întrebări.

— Da, cunosc locul, a zis el. Traficul este ca un nebun. Stați, lăsați-mă să vă fiu de ajutor.

Am refuzat și i-am spus că preferam să urc în cameră. Am pășit pe vârful piciorului, ca să nu-i mai las alte dâre de sânge pe pardoseală. Odată ajuns înăuntru, am încuiat ușa, mi-am dat jos pantalonii, am luat o pensetă și am reușit să-mi scot din gamba însângerată o schijă zimțată. Imediat ce am scos-o, rana a început să sângereze și mai tare. Rupsesem deja o fâșie dintr-un tricou și am bandajat-o în câteva secunde.

Abia atunci mi-am descheiat cămașa și mi-am îndreptat atenția către fotografia pe care o furasem din albumul de nuntă, îi înfățișa pe Cumali și pe soțul ei de atunci, care zâmbeau și se țineau de braț, pregătiți să plece în luna de miere. Era un tip arătos, de vreo treizeci de ani, însă unele detalii – croiala pantalonilor de în, ochelarii de soare pe care îi legăna între degete – m-au făcut să cred că era un mare crai. Nu mi-l puteam imagina rugându-se în moscheea locală. În timp ce priveam chipul frumos al lui Cumali, m-am lovit din nou de același afurisit de mister pe care nu reușeam să-l descifrez.

Am întors fotografia și am descoperit că fotografii turci nu erau

diferiți de ceilalți din restul lumii: pe spate apăreau numele lui, un cod de identificare și un număr de telefon din Istanbul la care puteai să suni dacă aveai nevoie de dublură.

Era prea târziu ca să îl sun și, cu toate că gamba îmi zvâcnea îngrozitor, am deschis laptopul, ca să-mi verific mesajele. Am fost uimit să constat că nu primisem nicio informație de la Bradley referitoare la trecutul lui Cumali și, tocmai când voiam să-i înjur pe Dave și pe cercetătorii de la CIA, am dat peste un mesaj de la Apple prin care eram înștiințat cât aveam de plată pentru ultimele melodii descărcate.

Am deschis iTunes și am văzut că eram mândrul proprietar al *Turkey's Gratest Hits,* o compilație de melodii care participase recent la concursul de muzică Eurovision. Of, Doamne!

Am fost nevoit să suport două melodii și un fragment din cea de-a treia până să descopăr textul inserat. Cu toate că nu specifica lucrul ăsta, era limpede că cercetătorii spărseseră baza de date a poliției turce și descoperiseră dosarul lui Cumali de la Resurse umane.

Raportul lor arăta că studiase doi ani Dreptul, după care renunțase, apoi se înscrisese la Academia Națională de Poliție, iar după patru ani absolvise. Aflându-se printre primii din an, intrase în departamentul de criminalistică și după ce își făcuse serviciul în Ankara și în Istanbul, grație cunoștințelor ei de engleză, fusese transferată într-un loc turistic unde putea fi de mare folos: Bodrum.

Aceștia descoperiseră multe alte chestii, în general, recomandări și promovări – din câte se părea era un polițist bun –, însă nu erau decât lucruri standard legate de meserie și era evident că, încă de pe vremea când studiase la academie, poliția turcă o știuse după numele Cumali.

Cercetătorii de la Langley s-au întrebat dacă ăsta era adevăratul ei nume de familie și au încercat să găsească o nișă în sistem prin care să aibă acces la certificatul de căsătorie, sau la certificatul de naștere, sau la cererile pentru pașaport, dar s-au lovit de un zid. În mod surprinzător, arhivele publice din Turcia nu puteau fi sparte: guvernul implementase un sistem complex de securitate cibernetică, așa cum făcuse Pentagonul. Răspunsul era mult mai simplu – nicio arhivă nu fusese computerizată, înregistrările oficiale existau numai pe hârtii – puse una peste alta, legate cu o panglică și depuse în niște depozite nesfârșite. Conform celor de la Langley, singura cale prin care puteai avea acces la documente mai vechi de cinci ani era dacă formulai o cerere scrisă – un proces ce putea dura mai mult de o lună.

M-am holbat frustrat la raport – cum se întâmpla deseori în cazul cercetărilor făcute de cei de la agenție, primeai doar informații vagi, nu esențiale. M-am gândit că mai devreme sau mai târziu vor reuși să

rezolve problema numelui ei, însă, vorba avocaților: „Timpul este primordial.” înfuriat din cauza raportului lor, m-am dus la culcare.

Mulțumită celor de la Langley, întreaga investigație se baza deci pe un fotograf din Istanbul de care nu mai auzisem niciodată și care putea fi pensionat sau decedat.

Capitolul 58

Nu era niciuna, nici alta, cu toate că, după halul în care tușea și faptul că își aprindea țigară după țigară, moartea părea să fie mai aproape decât și-ar fi dorit el.

M-am trezit înainte de ivitul zorilor, m-am dus la laptop, târându-mi piciorul rănit după mine, am introdus USB-ul portabil în fantă și am început să citesc fișierele lui Cumali. S-ar fi dovedit o muncă mai puțin înceată și istovitoare dacă majoritatea fișierelor n-ar fi fost în turcă, prin urmare, a trebuit să le trec cu vederea pe cele mai multe dintre ele. Chiar și așa, tot reușești să-ți faci o idee. Nu puteam pretinde însă că descoperisem ceva care să-mi trezească bănuielile printre literele și fișierele de lucru – greșeala pe care o fac aproape toți oamenii atunci când nu vor ca alte persoane să acceseze fișierele este să le cripteze, ceea ce însemna că o persoană ca mine știa exact unde să caute.

După cum bănuisem când mă aflasem în camera ei de zi, nimic nu era codificat și dacă fusese suficient de deșteaptă să ascundă fișierele incriminatorii, eu nu mă prea descurcam să le identific. N-am găsit nimic în arabă, cu toate că aveam motive întemeiate să suspectăm că ea cunoștea limba.

Negăsind nimic în fișiere, mi-am îndreptat atenția asupra e-mailurilor ei. Din fericire, multe erau în engleză. Am observat că avea o groază de prieteni și cunoștințe, iar unele dintre ele erau mame care aveau copii cu sindromul Down. Printre sutele de mesaje, am descoperit doar două care mi-au atras atenția – ambele erau de la o fundație de caritate palestiniană asociată Brigadei Martirilor Al-Aqsa, o grupare care organiza des atacuri sinucigașe cu bombă împotriva israeliților. Mesajele confirmau donațiile pentru un orfelinat din Fâșia Gaza, iar prima mea reacție a fost să mă întreb de ce nu făcea donații la UNICEF dacă tot voia să ajute copiii? Pe de altă parte, actele de caritate constituiau unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului. Dacă a dona bani unor organizații asociate cu grupările radicale era o crimă, atunci însemna că acuzam jumătate din lumea musulmană. Poate mai mult de jumătate.

Am marcat cele două e-mailuri cu un steag roșu, apoi am pus USB-ul portabil într-un plic și am scris pe el adresa lui Bradley din New York. De îndată ce se va deschide biroul FedEx i-l voi trimite prin curierat rapid, ca să-l dea mai departe Șoptitorului. Acesta urma să le analizeze mai îndeaproape.

M-am uitat la ceas. Era 7 dimineața și, deși era devreme, aveam de gând să aflu dacă fotograful mai trăia sau nu.

Am format numărul, am așteptat câteva minute, cel puțin așa mi s-a părut, și, când am fost pe punctul de a renunța cu gândul de a

încerca mai târziu, am auzit o voce iritată care a rostit un salut în turcă. Mi-am cerut scuze că mă adresam în engleză și am vorbit rar în speranța că reușea să mă urmărească.

— Nu puteți vorbi mai repede, îmi vine s-adorm, a spus el, cu un accent care arăta că urmărise mult prea multe westernuri.

Mulțumit că puteam comunica, l-am întrebat dacă era fotograf, și când mi-a confirmat i-am zis că voiam să fac un cadou-surpriză unor prieteni care își aniversau data nunții. Și anume să alcătuiesc un colaj cu fotografii din ziua cea mare și apoi să cumpăr câteva dubluri.

— Aveți codul de identificare? m-a întrebat el, pe un ton mult mai politicos de vreme ce era vorba despre bani.

— Sigur, am răspuns eu și am citit numărul de pe spatele fotografiei.

M-a rugat să aștept până își verifica fișierele și, după un minut sau două, a revenit și mi-a spus că nu va fi nicio problemă, deoarece avea fișierul chiar în fața lui.

— Ca să nu fie nicio neînțelegere, am precizat eu, îmi puteți confirma numele mirelui și al miresei?

— *No problemo,* amice. Mirele este Ali-Reza Cumali.

A vrut să-mi spună și adresa, însă nu mă interesa și în clipa în care l-am auzit am știut că polițista nu revenise la numele de fată.

— Și mireasa? am întrebat eu, încercând să nu par nerăbdător. Îi știți numele?

— Sigur, a răspuns el. Leyla al-Nassouri. Acesta este cuplul?

— Da, șerifule.

El a râs.

— N-am reușit niciodată să țin minte cum se scrie numele ei, am continuat eu. Mi-l puteți spune pe litere?

După ce mi l-a dictat i-am mulțumit pentru ajutor, i-am zis că îl voi contacta de îndată ce voi face o listă cu fotografiile de care aveam nevoie, apoi am închis. Numele al-Nassouri nu era turcesc – era original din Yemen sau Arabia Saudită, sau din una dintre țările din Golf. Indiferent de locul de proveniență, era arab. Ca și bărbatul din Hindu Kush.

Mi-am luat pașaportul, am ieșit pe ușă și am luat-o aproape în fugă către lift.

Capitolul 59

Ușile s-au deschis și, deși era 7.20 dimineața, am pășit în mijlocul unui soi de celebrare. Administratorul, recepționerul, hamalul și alți angajați ai hotelului erau adunați în fața recepției. Lor li se alăturaseră câțiva dintre tâmplarii și prietenii administratorului care mă ajutaseră cu oglinzile.

Conversația, care se desfășura numai în turcă, era extrem de animată, iar cei adunați acolo treceau din mână în mână cafea și prăjituri. În ciuda orei matinale, cineva adusese o sticlă de *raki* și m-am întrebat dacă nu cumva câștigaseră la loto.

Administratorul s-a apropiat de mine, zâmbindu-mi și mai larg decât de obicei și fluturând în aer o copie a ziarului local.

— Avem vești dintre cele mai fericite, a zis el. Vă mai amintiți de Sponge Bob, un om de mare corupție, un blestem pe capul oamenilor de bine?

— Da, mi-l amintesc. Ce-i cu el?

— A murit.

— A murit? am exclamat eu, prefăcându-mă mirat, apoi am luat ziarul și m-am uitat la fotografia făcută afară, lângă atelierul maritim, unde se aflau polițiști peste tot. Nu-mi vine să cred. Cum a murit?

— Făcut terci – plat ca o clătită în tigaie, a explicat el. Un bărbat cu creier de idiot a intrat prin efracție într-o casă care aparținea unei polițiste.

— A intrat prin efracție în casa unei polițiste? Mda, ce creier de idiot!

— Probabil a fost grec, a spus el pe un ton cât se poate de serios.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat eu, încercând să mă comport normal, să par detașat, pe când ceilalți se aflau lângă recepție, iar administratorul și cu mine stăteam de vorbă între patru ochi.

— Seara trecută, când dumneavoastră vă relaxați cu o cină dintre cele mai rafinate. Chiar înainte să intrați cu sângele…

A ezitat când prin minte i-a trecut un gând. Deși s-a străduit să nu-și termine fraza, nu a reușit.

— Scrie că ucigașul a fugit de la locul cu bărci lăsând după el urme de sânge, a zis el, pe urmă a tăcut și m-a privit.

Privirile ni s-au întâlnit – nu încăpea îndoială că știa cine era ucigașul. Aș fi putut să neg, însă nu credeam că l-aș fi putut convinge sau amenința, dar eram convins că nu era genul care să se intimideze cu una, cu două. Nu-mi plăcea situația, însă mi-am spus că trebuia să am încredere în intuiție și să-mi încerc norocul cu el, având în vedere că deveniserăm prieteni.

— Nu, nu, am spus eu, în cele din urmă. Vă înșelați amarnic. Nu

seara trecută m-am relaxat cu o cină dintre cele mai rafinate – asta a fost cu o seară înainte.

M-a privit nedumerit și a dat să mă contrazică, bănuind că mă înșelam, însă eu am continuat să vorbesc, astfel încât să nu aibă ocazia să riposteze.

— Seara trecută am stat împreună aici, în salon, am precizat eu. Vă mai aduceți aminte? Era liniște, nu mai era nimeni în zonă.

Brusc, ochii lui s-au luminat când a înțeles unde băteam.

— Oh, da, a spus el. Desigur, aveți dreptate. Cina a fost cu o seară înainte. Acum îmi amintesc. Seara trecută am stat de vorbă, mi-ați povestit despre greci. A fost o conversație lungă. Oh, da, una dintre cele mai lungi. Nenorociții ăia de greci – nimic nu e simplu când vine vorba despre ei.

— Adevărat. Ați avut multe lucruri, multe povești să-mi spuneți. Trecuse bine de ora zece când m-am dus la culcare.

— Poate a fost și mai târziu. Îmi aduc aminte că era ora unsprezece, a spus el plin de entuziasm.

— Da, cred că aveți dreptate, am adăugat eu.

Am schimbat din nou o privire și am știut că nu mă înșelasem în privința lui. Secretul meu se afla în siguranță.

A arătat către pașaportul pe care îl țineam în mână și m-a întrebat în șoaptă:

— Plecați în grabă și nu vă mai întoarceți?

— Nu, nu, am răspuns eu. Dacă întreabă cineva, am plecat în Bulgaria, unde am dat de urma unui martor important.

După ce mi-am luat rămas-bun de la el, am ieșit din hotel și m-am dus la mașină. Am deschis portbagajul, am ridicat garnitura din cauciuc și mi-am vârât mâna sub aripa roții din dreapta. Am îndepărtat transmițătorul de urmărire, fixat cu magneți, și l-am așezat pe partea inferioară a stâlpului indicatorului de parcare.

Cu puțin noroc, nu va fi observat de niciun trecător, iar cei de la MIT care îl monitorizau vor crede că mașina era în continuare parcată lângă bordură.

M-am așezat la volan și m-am îndreptat spre graniță.

Capitolul 60

Am condus toată ziua, străbătând fâșii nesfârșite de autostradă și oprindu-mă doar ca să alimentez cu benzină. Am trecut pe lângă minaretele din Istanbul, scăldate de lumina după-amiezii, și am ajuns la granița cu Bulgaria la lăsarea înserării.

Acel colț arid al lumii unde se întâlneau Turcia, Grecia și Bulgaria reprezintă una dintre cele mai aglomerate răscruci de drumuri din Europa și, de îndată ce am ieșit din Turcia și am intrat într-un ținut al nimănui, m-am trezit înconjurat de tir-uri lungi ce înaintau greoi către vama bulgară.

După patruzeci de minute și cam o sută de metri parcurși l-am strigat pe șoferul unui tir cu numere de Danemarca. Tocmai oprise pe marginea drumului și l-am întrebat cât credea că va dura până se va elibera frontiera.

— Peste opt ore, a răspuns el. Depinde câți imigranți ilegali descoperă și cât le ia să îi verifice.

Bulgaria reușise cumva să adere la Uniunea Europeană și devenise foarte repede cea mai vulnerabilă graniță a organizației, atrăgându-i ca un magnet pe cei ce intrau ilegal în Uniune, ca să ajungă în țări mai bogate, precum Germania și Franța. După cum arătau tirurile și alte mijloace de transport, eram aproape sigur că nu lipseau nici cei care își încercau norocul, nici contrabandiștii.

M-am gândit să încerc să ajung în față și să-mi scot la iveală insigna, dar m-am răzgândit – aveam toate șansele să dau peste vreun nătărău bucuros să arate FBI-ului cine era șeful. Am hotărât să fac mici pregătiri. Am ieșit pe acostament și am început să depășesc șirul lung de mașini. Am trecut pe sub două pasaje prevăzute cu camere de supraveghere și indicatoare, gândindu-mă că în scurt timp patrula de graniță va veni după mine.

Două minute mai târziu am văzut în crepuscul girofarul albastru al unei mașini care se apropia de mine pe acostament, lăsând în urma ei un nor de praf. A oprit la vreo zece metri în fața mea, blocându-mi drumul, iar individul care se afla la volan – probabil cel mai înalt în grad dintre cei doi – a coborât greoi din vehicul și a venit spre mine. Avea cam aceeași vârstă ca și mine și era supraponderal. Dacă te uitai la uniformă, aveai impresia că era cămașa de noapte a unui gigant. Am știut că va începe să strige, ordonându-mi să mă întorc la capătul șirului de mașini.

Cunoșteam cam zece cuvinte în bulgară, pe care le spicui- sem dintr-o vizită anterioară, făcută cu mulți ani în urmă, printre care se numărau și „îmi pare rău”, din fericire. Le-am rostit repede înainte să apuce să spună ceva și am văzut că scuza asta îi mai îmblânzise trăsăturile feței. Nu i-am zărit privirea, deoarece, în ciuda orei

înaintate, purta ochelari de soare.

Am început să vorbesc, schimbând cuvinte în engleză și aruncând de câteva ori scuza în bulgară. I-am spus că mai călătorisem în țara lui frumoasă și că fusesem întotdeauna impresionat de cât de prietenoși erau oamenii. Speram că la fel se va întâmpla și în momentul ăla când aveam nevoie de ajutor – eram în întârziere și încercam cu disperare să prind un avion care pleca din Sofia, capitala bulgară.

A mormăit, părând că vrea să-mi spună că nu-i păsa – după cum ziceam, erau un popor prietenos – când a observat că îi întindeam pașaportul. S-a uitat la mine nedumerit, iar eu l-am privit în ochi. A luat pașaportul, l-a deschis la pagina cu datele personale și a văzut cele cinci sute de leva în bancnote – echivalentul a trei sute de dolari americani, salariul pe o lună în acea parte a Europei de Est – pe care le pusesem acolo.

Ajunsesem în acel punct periculos al oricărei tranzacții – mituirea unui ofițer era considerată o ofensă gravă în orice jurisdicție, iar în acel moment tipul în uniformă putea să te șantajeze dacă avea chef. Cinci sute de leva, ca să ajungi în fața cozii? încearcă douăzeci de mii – și ceasul, și aparatul foto, te rog – pentru a nu te acuza de tentativă de dare de mită.

Mi-a cerut și carnetul de șofer, apoi s-a întors la mașina de poliție. Vehiculele pe care le depășisem avansau încet pe lângă mine, iar șoferii claxonau, salutând justiția bulgară și pe cei doi ofițeri. Nu eram furios – probabil că aș fi reacționat la fel dacă m-aș fi aflat în situația lor.

Bărbatul a revenit și mi-a spus să deschid ușa șoferului. Eram pregătit pentru un șantaj pe cinste, gata să-mi scot insigna, când l-am văzut urcându-se pe pragul ușii. Stătea în picioare lângă mine și ținea ușa întredeschisă.

— Dă-i drumul, mi-a zis el, și apasă claxonul, așadar, am făcut cum mi-a ordonat, iar ofițerul a început să facă semn câtorva tiruri să oprească imediat și să facă loc. Ia-o printre ele! a strigat el, și eu, însoțit de un puternic curent de aer, am înaintat pe culoarul care se crease în mijlocul drumului și care, în limbaj universal, însemna că era destinat doar scopurilor oficiale. Mai repede! a ordonat ofițerul.

N-a fost nevoie să spună de două ori – am apăsat accelerația până la podea. Cu mașina de poliție cu girofarul pornit pe urmele mele și cu ofițerul ținându-se în cadranul ușii, am depășit în viteză coloana de tiruri și autocare ce se întindea pe sute de metri până când am ajuns la un șir de cabine din sticlă, deasupra cărora se aflau mai multe panouri și un steag bulgar uriaș.

Tipul care stătuse agățat de ușa mașinii mele mi-a luat pașaportul, a intrat într-una dintre cabine, a luat o ștampilă de la

colegul lui și mi l-a vizat. A revenit, mi-a dat documentul și cred că a vrut să-mi spună că și colegii lui așteptau o atenție, însă am apăsat accelerația și m-am pierdut în noapte înainte ca el să apuce să deschidă gura.

Ghidat de farurile care străpungeau întunericul, am trecut în viteză pe lângă hectare de păduri și – ca și când viața în noua UE n-ar fi fost suficient de suprarealistă – grupuri de femei în fuste mini și tocuri înalte care stăteau pe marginea drumului, în mijlocul pustietății. În alte țări, drumurile principale destinate tirurilor erau mărginite de panouri nesfârșite – în Europa de Est, acestea erau presărate cu prostituate, iar în Bulgaria erau mai multe ca în orice altă țară.

Am trecut pe lângă sute de astfel de femei – majoritatea țigănci –, fete hoinare îmbrăcate în lenjerie și blănuri false, copile cu privirea goală a căror viață se învârtea în jurul cabinei de tir sau al banchetei din spate. Dacă erau însărcinate, se bucurau de mare trecere și nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că orfanii reprezentau singura creștere industrială a țării.

„Porrajmos”, mi-am zis eu în timp ce conduceam, amintindu-mi cuvântul țigănesc pe care mi-l spusese Bill cu mulți ani în urmă: aveam în fața mea o altă formă a Mistuitorului.

În cele din urmă, tinerele au fost înlocuite cu stații de benzinărie și restaurante fast-food, apoi am intrat în Svilengrad, un avanpost cu douăzeci de mii de locuitori unde nu aveai, practic, nimic de văzut decât o stradă principală pietonală și o gamă variată de magazine care rămânea deschisă mult după miezul nopții, ca să ofere provizii șirului nesfârșit de șoferi de tir.

Am parcat mașina departe și am găsit cele patru magazine pe care le căutam, înghesuite unele într-altele. L-am ales pe cel mai dărăpănat, cel care – din câte îmi dădeam seama – nu era prevăzut cu echipament de înregistrare sau cu camere de supraveghere. Am intrat și am cumpărat cele două obiecte pentru care străbătusem mai bine de o mie de kilometri în douăsprezece ore și pentru care ajunsesem de la marginea Asiei în fostul bloc sovietic: un telefon mobil vechi și o cartelă prepay.

M-am întors la mașină și, sub singurul felinar dintr-un colț întunecat al unui oraș bulgăresc de care nu auzise nimeni, înconjurat de terenuri cultivate și de țigănci tinere ce se prostituau, am apelat un număr de telefon cu un prefix care nu exista.

Capitolul 61

Folosind un mobil conectat la rețeaua de telefonie bulgară și oarecum încrezător că cei de la MIT nu vor asculta, am așteptat să vorbesc direct cu Dave.

Trebuia să-i spun numele adevărat al Leylei Cumali, trebuia să-i dezvălui că era arăboaică și mai ales că ea era femeia din cabina telefonică. Asta era prima sarcină a oricărui agent secret „activ” și departe de casă – să transmită mai departe ceea ce aflase. Era singura asigurare că nu erai arestat sau mort și te învățau încă din primele zile că informația nu exista decât abia după ce era transmisă în siguranță. Însă mai mult decât atât, trebuia să discut cu el problema extrădării sau a torturii.

Telefonul a sunat de cinci ori înainte să aud vocea Șoptitorului.

— Cu cine vorbesc? a întrebat el.

În Washington era trecut de amiază, însă am fost șocat să-i aud vocea obosită.

— Eu sunt, Dave, am răspuns, rostindu-i în mod deliberat prenumele atât de puțin cunoscut în caz că cineva asculta, încercând să păstrez un ton vesel, cu toate că eram nerăbdător și extrem de îngrijorat, din cauza locului în care mă aflam.

Deși trebuie să fi fost surprins să-mi audă vocea, a intrat repede în joc.

— Hei, care-i treaba? a zis el pe un ton cât se poate de normal, fapt care mi-a reamintit că era un ofițer de caz extrem de bun.

— Îți mai amintești de femeia despre care vorbeam, Leyla Cumali?

— Polițista?

— Da. Ei bine, numele ei adevărat este Leyla al-Nassouri.

— Sună arăbesc.

— Ai dreptate. Ea e cea din cabina telefonică.

La capătul celălalt al firului s-a așternut o tăcere absolută, în ciuda indiferenței intenționate a lui Dave, în ciuda atâtor ani de experiență și a priceperii extraordinare, reușisem să-l las fără cuvinte.

N-am știut atunci, însă efectul cuvintelor mele fusese amplificat de eșecul monumental al tuturor celorlalte eforturi depuse. Sutele de mii de agenți care lucrau pentru o mulțime de agenții de spionaj și care căutau cu toții un bărbat ce încerca să construiască o bombă murdară făcuseră mult zgomot pentru nimic. În adâncul sufletului, Dave știa că aveam de-a face cu o „fantomă” și că șansele de a o prinde la timp scădeau cu fiecare oră care trecea.

— Oh, da? Cabina telefonică, zici? a exclamat el, recuperându-și graiul și făcând să pară că nu avea nicio importanță. Ești sigur?

— N-am nicio îndoială. Am cunoscut un tip care cânta la un

instrument – n-am să încerc să-i pronunț denumirea – confecționat din osul unei aripi de vultur. Mi-a arătat niște înregistrări.

— Pare ciudat, a spus Dave, ca și cum ar fi fost ceva amuzant. Cum se scrie? Al-Nassouri, nu chestia aia cu vulturul.

I-am spus și, în condiții normale, următoarea întrebare ar fi trebuit să se refere la locul de unde sunam, însă eram convins că știa deja. Având în vedere natura meseriei lui, toate apelurile telefonice către celularul Șoptitorului erau înregistrate. Știam că îi scrisese deja pe un bilețel unuia dintre asistenții lui să le spună celor de la Echelon să găsească locația.

În timp ce aștepta răspunsul am continuat să vorbesc.

— Este ceva care mă îngrijorează, Dave – și încă foarte tare. Trebuie să fii discret, să ai grijă cu cine vorbești.

— De ce? a întrebat el. Crezi că niște indivizi ar putea avea o idee strălucitoare? Că ar vrea să intervină și să înceapă să rănească oameni?

— Exact. Noi presupunem că ea îl poate contacta, însă sunt aproape sigur că sistemul are capcane.

— O greșeală deliberată în caz de urgență, ceva de genul ăsta?

— Da.

A căzut pe gânduri câteva secunde.

— Tipul e un prost dacă n-a făcut-o deja.

— L-am putea pierde pentru totdeauna.

— Înțeleg, a spus el, apoi a tăcut din nou, gândindu-se ce să facă. Va trebui să discut despre asta cu cel puțin încă o persoană. Mă urmărești?

Se referea la președinte.

— Poți să-l convingi să nu intervină? am întrebat eu.

— Cred că da. Este un om inteligent, va înțelege problema. Poți să rezolvi treaba asta? m-a chestionat el.

— Adică să-l găsesc? Există șanse mari, am răspuns eu.

L-am auzit respirând ușurat – sau o fi fost din cauza tensiunii care îi revenea la normal.

— În regulă, haide să acționăm în secret. O să-i pun pe cercetători să caute informații despre ea, a zis el.

— N-ai văzut rezultatele lor de până acum?

— Ba da. N-au fost prea bune, nu?

— Al naibii de descurajatoare. Trebuie să ieșim din tipar, să apelăm și la alți oameni.

— La cine?

După ce traversasem jumătate din teritoriul Turciei, urmărind linia albă a autostrăzilor kilometri în șir până am amețit, începusem să mă gândesc la cercetările făcute de cei de la CIA și la o soluție, ca să echilibrăm balanța. Când am ajuns undeva, la sud de Istanbul, am

hotărât ce aveam de făcut. „Hai domo”, mi-am spus eu.

— Știu eu pe cineva. I-am zis cândva că, dacă voi fi încolțit și voi avea nevoie de un expert în computere, voi apela la el. Îl cheamă Battleboi.

— Mai repetă o dată, a rostit Șoptitorul.

— Battleboi.

— Mă gândeam eu că asta ai spus.

— E cu „i” la sfârșit, nu cu „y”.

— Ah, ce bine, asta face toată diferența. Battleboi cu „i” – e aproape normal, nu-i așa?

— Numele lui adevărat este Lorenzo – ăsta-i prenumele – și a fost arestat pentru că a furat datele de pe cincisprezece milioane de cârduri de credit.

L-am auzit pe Dave bătând la tastatură – căuta în baza de date a FBI-ului, bineînțeles –, apoi, o secundă mai târziu, a început din nou să vorbească.

— Mda, ai avut dreptate. Isuse, cred că tipul a devenit vedetă printre hackeri. Oricum, în urmă cu două zile a încheiat un târg cu procuratura din Manhattan.

— Cât a primit?

— Cincisprezece ani în Leavenworth.

— Cincisprezece ani?! am exclamat eu și am început să-i înjur pe cei responsabili de asta – cincisprezece ani la răcoare pentru cârduri de credit? Nu sunt sigur că va supraviețui.

— Ce-ai zis? m-a întrebat Dave, când m-a auzit bombănind.

— Am spus că sunt niște ticăloși. Amintea mereu că îl vor stoarce de toate informațiile, apoi îl vor trage pe sfoară.

— Nu știu nimic despre asta.

— Te cred, dar trebuie să-l ții în libertate, cel puțin până când terminăm treaba asta. Spune-i că un prieten de-al lui, Jude Garrett, are nevoie de ajutorul său. Pun pariu că o să i-o ia înaintea celeilalte echipe, cu toate resursele ei cu tot.

— Baltleboi, pentru numele lui Dumnezeu. Ești sigur de asta?

— Bineînțeles că sunt sigur!

— Bine… bine, a spus el. Cum vrei să te contacteze?

— Nu știu – dacă poate să fure informații de pe cincisprezece milioane de cârduri de credit, sunt convins că va găsi o modalitate.

Discuția noastră s-a încheiat. Eram frânt de oboseală.

— Înainte să închizi… a spus Dave, apoi a tăcut.

M-am întrebat dacă își pierduse șirul gândurilor, însă s-a adeverit că îi venea greu să rostească ce voia să-mi spună, atâta tot.

— Ți-am zis cândva că te invidiez, a continuat el, pe un ton mai blând decât de obicei. Ți-aduci aminte?

— Da, eram în mașină, am răspuns eu.

— Acum nu te mai invidiez – mă bucur că ești acolo, amice. Ai făcut o treabă nemaipomenită. Felicitări!

Rostite de Dave McKinley, aceste cuvinte însemnau foarte mult.

— Mersi.

După ce am închis am rămas mult timp pierdut în gânduri. Exista un singur lucru pe care nu îl înțelegeam – Leyla al-Nassouri-Cumali nu se potrivea niciunui profil pe care încercam să mi-l imaginez.

Capitolul 62

Pentru adolescentul din El-Minah, norocul abătut asupra lui odată cu telefonul mobil pe care îl primise cadou nu se terminase încă.

Într-o după-amiază de miercuri, în timp ce venea de la școală, i-a sunat telefonul, iar el a vorbit cu bărbatul care i-l oferise cadou. Sarazinul i-a spus că îl suna din Germania, unde avusese norocul să găsească atât moscheea care corespundea convingerilor lui stricte, cât și o slujbă ce părea promițătoare pe viitor.

Băiatul a început să-i pună întrebări, gândindu-se probabil că, într-o bună zi, va putea să ajungă la cel pe care îl considera ca pe un tată și care fusese atât de bun cu el, însă doctorul l-a întrerupt, zicându-i că, din păcate, se ducea la muncă și nu avea timp, prin urmare trebuia să asculte cu atenție.

— Ia un pix. Îți voi dicta o adresă.

În timp ce băiatul stătea rezemat de un perete la umbra unui copac și își scotocea prin rucsac, Sarazinul îi spunea că îi trimisese prin poștă o cheie cu care să deschidă garajul vechiului său apartament. Înăuntru se aflau cutiile cu materiale medicale despre care îi menționase. „Mai ții minte – sticluțele cu vaccinurile expirate care au deja lipite pe ele etichetele de expediere?” De îndată ce primea cheia, băiatul trebuia să deschidă garajul și să completeze următoarea adresă.

— Trimite-le în atenția mea, i-a zis Sarazinul, la Chyron Chemicals în Karisruhe, Germania. Îți voi dicta pe litere, începând cu strada. În regulă?

După ce a terminat – și îl pusese pe băiat să îi repete ce scrisese – i-a spus că vorbise deja cu curierul din Beirut, care urma să vină cu camionul frigorific la garaj sâmbătă dimineața. Se putea duce să-l întâlnească și să-i descuie ușa? Firește că putea.

Astea fiind zise, mai rămânea o singură sarcină de îndeplinit. I-a cerut băiatului să sune la firma din Beirut de unde cumpărase frigiderele industriale și să negocieze, ca să le vândă înapoi.

— Banii pe care îi vei obține vor fi ai tăi, i-a spus Sarazinul. Sunt convins că vei negocia la sânge, a adăugat el râzând.

Când doctorul i-a precizat cât ar putea primi pe obiecte, băiatului nu i-a venit să creadă – era aproape salariul pe șase luni al mamei lui care lucra la o spălătorie locală. A încercat să-i mulțumească, însă doctorul l-a întrerupt, spunându-i că se grăbea să nu întârzie la muncă. Apoi a închis și, cu toate că băiatul nu știa, avea să fie ultima dată când mai vorbeau.

Sarazinul a ieșit din cabina telefonică de lângă o piață din Karisruhe și s-a așezat o clipă pe o bancă din lemn. Momentul se apropia – în câteva zile garajul va fi gol, iar cele zece mii de sticluțe,

încărcate în camionul unei firme de curierat specializată în transportul materialelor medicale.

Cutiile care conțineau sticluțele valoroase aveau etichete de expediere adevărate, aparținând unui spital libanez, destinatarul fiind un bărbat, un angajat autentic, ce lucra în depozitul unei companii, cel mai mare producător de vaccinuri din lume.

Capitolul 63

Cutiile au sosit cinci zile mai târziu.

Pe foaia de parcurs scria că firma de curierat le transportase în portul Tripoli, unde fuseseră încărcate în containere frigorifice. Micul cargobot Cedars-Line le transportase pe Mediterană și, câteva zile mai târziu, au ajuns la vama europeană din Napoli, Italia.

Oare cum m-aș putea exprima fără să pară o jignire? Italia, chiar și în momentele ei cele mai bune, nu este renumită pentru simțul detaliului și eficiența birocratică. Oricum, cutiile au ajuns într-un moment de cumpănă. Reducerile constante de buget își lăsaseră amprenta asupra serviciului vamal, iar cei rămași în funcție fuseseră copleșiți de un număr mare de containere cu imigranți ilegali care riscaseră această călătorie din Africa de Nord.

Cu toate că respectivele cutii conțineau, de fapt, o armă biologică având un *nivel de biosiguranță 4,* niciuna dintre ele nu a fost deschisă pentru a fi inspectată, darămite analizată. Fiind copleșiți de muncă, ofițerii au considerat suficiente documentația și foaia de parcurs a încărcăturii – ele figurau ca vaccinuri expirate care erau returnate fabricantului din Germania.

Sosite în Napoli, cutiile au fost încărcate într-un camion care le-a transportat până în nordul țării fără a mai fi verificate și a trecut granița nesupravegheată în Austria, de unde le-a dus mai departe până în Germania.

Conform înregistrării în computer făcute de paznic, ele au ajuns în fața porții securizate a Chyron Chemicals – un simplu transport printre alte sute de transporturi care intrau și ieșeau zilnic pe poartă – la ora 11.06 seara. Unul dintre paznici a văzut numărul de contact de pe documente – era un tip care lucra la depozit –, a sunat și a spus că va sosi o livrare.

Au ridicat bariera, i-au făcut semn șoferului să intre și, trei minute mai târziu, Sarazinul a intrat în posesia celor zece mii de sticluțe conținând Holocaustul în stare lichidă. Călătoria care începuse cu mult timp în urmă, pornind de la o informație secretă postată pe internet, se apropia de final.

Sarazinul a introdus imediat cutiile într-o zonă a depozitului rareori folosită, rezervată rebuturilor, și a lipit o etichetă pe partea lor din față, pe care scria în turcă și în germană: „A nu se muta. A se aștepta instrucțiuni suplimentare."

Planul lui inițial fusese acela de a sustrage sticluțele conținând un anumit medicament care urma să fie trimis în patruzeci de orașe mari din Statele Unite, să le golească de conținut și să îl înlocuiască cu propria creație. Ar fi fost un proces lent și periculos. Cu toate astea, în prima lui zi de lucru își dăduse seama că nu era nevoie. Sticluțele pe

care le sustrăsese din Liban erau atât de asemănătoare cu cele folosite de Chyron, încât până și o persoană avizată nu ar fi observat vreo diferență. Nu mai trebuia decât să le eticheteze.

A început imediat să încerce solvenții care dezlipeau etichetele de pe sticluțele cu medicamente legale fără a le strica. Etichetele trebuia să rămână intacte. A găsit ceea ce căuta într-o magazie mare – era o soluție obișnuită care neutraliza majoritatea tipurilor de lipici comercial.

În dulapul lui din vestiar se aflau deja zece bidoane de doi litri și singurul lucru care îi mai rămânea de făcut era să îndepărteze etichetele de pe sticluțele cu medicamente legale și să le lipească pe sticluțele ce conțineau virusul de variolă. Acestea urmau să fie trimise fără probleme cu vaporul în America și distribuite în cele patruzeci de orașe. Era convins că sistemul american de sănătate va face celelalte operațiuni.

Era conștient că schimbarea etichetelor va fi un proces lung și solicitant, însă, din fericire, era singur în tura de noapte și nu prea avea multă treabă de făcut. Repetase procesul în gând de atâtea ori – într-o noapte chiar se cronometrase –, încât era sigur că va termina la timp.

Mai rămăseseră nouă zile.

Capitolul 64

După ce am condus 2 250 de kilometri, am ajuns înapoi în Bodrum puțin după ora amiezii. Încercam în continuare să descopăr o legătură între viața Leylei Cumali și rolul pe care îl juca în acea conflagrație iminentă.

Mă oprisem de două ori pe drum, ca să alimentez cu benzină și să-mi cumpăr o cafea, și de fiecare dată îmi verificasem telefonul și laptopul în speranța că primisem vești de la Battleboi. Nimic. Singurele mesaje fuseseră două e-mailuri spam care fuseseră filtrate și trimise direct în fișierul cu e-mailuri nedorite. Deveneam din ce în ce mai frustrat și îngrijorat – poate că hackerul-samurai nu era mai priceput decât cei de la CIA iar când l-am văzut pe administrator traversând în grabă holul ca să mă întâmpine, m-am gândit că se întâmplase un alt dezastru.

Din cauza oboselii însă, interpretasem greșit semnalele: se grăbea să mă întâmpine, pentru că nu îi venea să creadă că mă întorsesem. Mi-am dat repede seama că el considerase povestea mea despre vizita în Bulgaria o minciună și că, de fapt, spăla- sem putina, pentru că îl omorâsem pe Sponge Bob.

— Sunteți omul multor surprize, a zis el, strângându-mi cu căldură mâna. Poate că toți oamenii de la FBI sunt la fel ca dumneata?

— Chipeși și inteligenți? am întrebat eu. Nu, sunt singurul.

M-a bătut pe spate și a început să vorbească în șoaptă.

— Nu a venit nimeni să vă facă o vizită. Ziarele au scris că bărbatul era din genul hoților, probabil un drogat.

Ușurat să aud asta, i-am mulțumit și am urcat în cameră. Mi-am verificat imediat laptopul, însă nu primisem niciun e-mail de la Battleboi și am știut că, în ciuda oboselii, nu voi putea dormi – mi-aș fi verificat mesajele din cinci în cinci minute.

Am scos dosarele referitoare la moartea lui Dodge pe care mi le dăduse Cumali și m-am așezat la birou. În timp ce așteptam poate reușeam să dau de urma femeii americane, cu accent din Vestul Mijlociu.

Capitolul 65

Am descoperit-o după patruzeci de minute. Nu erau decât câteva cuvinte dintr-o declarație, dar era suficient.

Cumali și echipa ei le ceruseră prietenilor lui Dodge și ai lui Cameron să relateze în ce împrejurări îi cunoscuseră pe cei doi și să specifice timpul pe care îl petrecuseră împreună în Bodrum. Era o procedură standard prin care încercau să-și facă o idee despre viața lor. Din fericire, majoritatea transcrierilor era în engleză.

Printre ele, se afla o declarație a unui tânăr pe care îl chema Nathanial Clunies-Ross, urmașul unei dinastii de bancheri britanici putred de bogați care îl cunoștea pe Dodge de ani buni.

El și cu iubita lui veniseră din St. Tropez, ca să petreacă o săptămână împreună cu Dodge și cu soția acestuia. Nu era nimic remarcabil în asta – în afară de faptul că avea douăzeci și șase de ani și un iaht în valoare de o sută de milioane de dolari cu care să se plimbe de colo-colo. Am răsfoit cele șase pagini în care el relata viața de faliți la care ajunseseră unii dintre cei mai bogați oameni din lume.

Pe ultima pagină el povestea pe scurt o noapte de beție cu votcă pe care o petrecuse într-unul dintre cele mai cunoscute localuri de dans, Clubul Zulu, de pe coastă. Scria că șase dintre ei sosiseră cu elicopterul și că, spre sfârșitul serii, Cameron se întâlnise întâmplător cu o tânără pe care o chema Ingrid. Ea făcea parte dintr-un grup mai mare și era o cunoștință a soției lui.

Cele două grupuri au ajuns să stea împreună la aceeași masă și cel mai interesant lucru, conform spuselor lui Clunies-Ross, era că unul dintre tipii din grupul lui Ingrid – nu își mai amintea numele lui, dar era aproape convins că era italian și că era iubitul femeii – le povestise despre aventurile lui cu turistele mai în vârstă. „Face masaj undeva pe plajă…” explicase Clunies-Ross.

Am început să citesc cu atenție. Oboseala mi-a dispărut, iar concentrarea mi-a revenit. Am parcurs repede restul declarației, însă nu am mai găsit nimic referitor la Gianfranco sau, și mai important, la femeia pe care o chema Ingrid.

Am răsfoit dosarul până la sfârșit și am descoperit documentele care atestau interogatoriul, inclusiv niște imagini neclare surprinse de camerele de supraveghere din Clubul Zulu. O fotografie înfățișa un grup de oameni, destul de cherchelit, care ieșea din club. I-am văzut pe Cameron și pe Dodge, pe Clunies-Ross cu prietena lui – numai decolteu și picioare – și, chiar în spate, aproape ascuns, pe Gianfranco.

Își ținea brațul în jurul unei femei extrem de atrăgătoare – avea părul tuns scurt, o fustă și mai scurtă, era bronzată și mlădioasă, genul de tânără care se simțea extrem de bine în propria piele. Din

întâmplare, ea se uita la camera de supraveghere – avea ochi mari, puțin mai adânciți în orbite decât te-ai fi așteptat, și lăsa impresia că se uita direct prin tine. Intuiția mea, cernută și modelată de-a lungul nenumăratelor misiuni grele și al miilor de nopți nedormite, îmi spunea că era Ingrid.

M-am întors și am început să frunzăresc celelalte dosare – undeva trebuia să existe o listă principală, un index cu toate numele care apăruseră în timpul anchetei. Erau multe, dar nu exista decât o singură persoană pe nume Ingrid.

Ingrid Kohl.

Indexul avea legătură cu informațiile despre ea pe care le strânseseră polițiștii. Am deschis Volumul B la pagina 46 și am observat că erau aproape inexistente – era o cunoștință atât de îndepărtată, care nu interacționase aproape deloc cu Cameron și cu Dodge, încât polițiștii nici nu se mai obosiseră să discute cu ea. Au făcut însă o copie după pașaportul ei.

M-am uitat la fotografia din document. Era aceeași femeie cu părul scurt de la Clubul Zulu – Ingrid Kohl.

În ciuda faptului că nu existase niciun interogatoriu, anumite lucruri erau certe: o cunoștea pe Cameron, era o amică sau iubită a lui Gianfranco și era americancă. În pașaport scria că era din Chicago, care se afla în inima Vestului Mijlociu.

Capitolul 66

Am căutat și în celelalte dosare, sperând că voi descoperi ceva despre ea sau alte fotografii, însă nu am găsit nimic – nu aveam decât o trimitere făcută de bancher și o imagine de slabă calitate surprinsă de o cameră de supraveghere.

Cu toate că se lăsase înserarea, continuam să revin asupra ei și, oricât scotoceam în minte, nu reușeam să-mi aduc aminte de o femeie atât de atrăgătoare ca domnișoara Kohl. Din punct de vedere profesional, încercam să potrivesc vocea cu imaginea și mă gândeam la gardenii…

Atunci a piuit și computerul, anunțându-mă că primisem un e-mail. Gândindu-mă că era de la Battleboi, mi-am îndreptat repede atenția asupra laptopului, dar am fost dezamăgit. Era un alt mesaj spam care fusese redirecționat în fișierul cu e-mailuri nedorite.

„Unde naiba era samuraiul?” m-am întrebat eu frustrat, în timp ce ștergeam mesajele nedorite. Am văzut că se refereau la câștigarea unui premiu și am făcut clic ca să le șterg. Nu s-a întâmplat nimic – au rămas acolo. Am făcut din nou clic: rezultatul a fost același. Atunci, mi-am dat seama că eram un prost. Mesajele sub forma unor spam-uri erau de la Battleboi.

La vremea la care îl întâlnisem pentru prima oară, atunci când intrasem în Vechea Japonie ca să șterg registrul matricol al lui Scott Murdoch, el îmi spusese că programase de curând un virus destul de urât ce semăna identic cu nenumărate mesaje spam circulând în spațiul virtual. Era atât de evident, încât până și cel mai primitiv filtru îl putea recunoaște și trimite direct în fișierul cu mesaje nedorite. Când utilizatorul, care nu suspecta nimic și credea că filtrul își făcuse treaba, încerca să șteargă mesajul, acesta îl activa fără să-și dea seama. Mesajul descărca imediat un virus, un program-spion Trojan sau un alt program pe care Battleboi îl considera necesar – de exemplu, un program care înregistra informațiile referitoare la un card de credit, în funcție de tastele apăsate.

Deoarece fusese prins de agenții federali, nu avusese ocazia să își lanseze noua bombă virtuală până acum, iar eu știam că descărcasem deja informația pe care o descoperise despre Leyla al-Nassouri-Cumali. Nu trebuia decât să o găsesc.

Am deschis primul mesaj spam și am fost încântat să aflu că eram norocosul câștigător la loto online. Ca să îmi pot revendica suma de aproape douăzeci și cinci de milioane de dolari, nu trebuia decât să trimit un e-mail, iar ei îmi vor trimite un cod de autorizare și o listă cu instrucțiuni. Celelalte e-mailuri spam erau un memento care mă îndemna să nu întârzii, deoarece riscam să-mi pierd câștigul.

Am făcut clic pe butonul „Plată” fără autorizare, însă nu s-a

întâmplat nimic. M-am gândit că trebuia să caut un cod criptat cu ajutorul căruia să deblochez un fișier ascuns. Mă întrebam dacă nu cumva Battleboi avea să mi-l trimită într-un e-mail separat, când mi-am dat seama că îl aveam deja.

Am copiat cifrele câștigului meu, am șters virgulele și punctul, l-am introdus ca un cod de autorizare și am apăsat butonul „Plată”. Și chiar am primit-o.

S-a deschis un document și am văzut poza Leylei Cumali, la vârsta de șaisprezece ani, de pe carnetul ei de conducere. Sub ea erau înșirate toate informațiile pe care Battleboi le descoperise până atunci și, aruncând o privire peste ele, mi-am dat seama că își extinsese cercetările, exact cum sperasem.

El menționa că, având în vedere că era polițistă, cu siguranță era educată și, drept rezultat, hotărâse să încerce să descopere ceva despre anii ei de școală. Această strategie i-a oferit un avantaj uriaș – a redus considerabil numărul de persoane pe care le cerceta. Oricât ar fi fost de șocant, patruzeci și cinci la sută din femeile arabe nu știau să scrie și să citească.

A ales șase popoare arabe și a început să caute școli generale și licee. A găsit doar o singură Leyla al-Nassouri care corespundea vârstei – într-o arhivă electronică a unei școli din Bahrain, unde ea câștigase un concurs de eseuri scrise în engleză.

A pierdut-o o perioadă, însă a descoperit că în limba arabă Leyla înseamnă „născută noaptea” și s-a apucat să caute pe blo- guri și pagini de socializare folosind câteva zeci de variații pe aceeași temă. A descoperit sub pseudonimul Midnight[32] o femeie care postase câteva informații pe un blog local referitoare la scufundări în Bahrain.

A reușit să acceseze baza lor de date și a aflat că Midnight era pseudonimul virtual folosit de Leyla al-Nassouri, care îi dezvăluia adresa de e-mail pe care ea o folosea pe vremea aceea. Bănuind că avea peste șaptesprezece ani, el a încercat să intre în baza de date a Serviciului Regim Permise de Conducere din Bahrain cu ajutorul numelui ei și al adresei de e-mail, cu scopul de a găsi informații referitoare la carnetul de conducere. După patru ore de muncă asiduă, în cele din urmă, a reușit să spargă rețeaua lor și să-i găsească formularul de cerere. Acesta oferea o fotografie și data și locul ei de naștere.

Se născuse în Arabia Saudită.

Battleboi a menționat că Leyla își pierduse urma și că n-a mai izbutit să afle nimic despre ea decât peste doi ani, când a descoperit o fotografie cu viitoarea polițistă și o scurtă expunere a carierei sale academice la Facultatea de Drept din Istanbul.

„Atât am reușit să descopăr până acum”, scria el.

Am închis documentul și am căzut pe gânduri. Am văzut-o din

nou apropiindu-se de cabina telefonică, vorbind cu un terorist din Hindu Kush, cel mai căutat om de pe planetă – o femeie arabă care era educată, care făcuse scufundări, care învățase să conducă și care călătorise până departe, ca să urmeze facultatea.

Battleboi făcuse o treabă minunată, însă lucrurile nu se limpeziseră. Cu toate că Leyla Cumali se născuse în Arabia Saudită, tot nu avea nicio logică.

Capitolul 67

Am ieșit să mă plimb. Cu capul între umeri și cu mâinile băgate în buzunare, am încercat din nou să dezleg contradicțiile din viața lui Cumali.

Plecasem de la hotel și străbătusem un labirint de străduțe întortocheate. Mi-am dat seama că, în timp ce abordam sute de variante pentru a restrânge cercul, ajunsesem pe plajă. Era după-amiaza târziu, dar încă plăcut afară – erau ultimele zvâcniri ale verii înainte ca toamna să-și ceară drepturile.

M-am așezat pe o bancă și am privit acea mare străină, albastră, cu o strălucire divină. Un tată cu trei copii împroșcau apa într-o zonă îngustă, unde marea întâlnea nisipul. Râsetele lor umpleau văzduhul și mi-a luat puțin timp până să mă duc cu gândul la un băiețaș fără un tată cu care să se joace în apă și care nici măcar nu știa ce însemna sindromul Down.

Mama copiilor s-a apropiat ca să le facă o poză tocmai în momentul în care mă gândeam la Cumali și la durerea tăcută pe care trebuie să o fi simțit, când am observat cuta care traversa palma noului ei născut, înțelegând astfel că el era unul dintre cei șapte sute.

Timpul părea că se estompa, apa strălucitoare din gălețile copiilor atârna în aer, fața zâmbitoare a tatălui abia dacă se mișca. În mintea mea a încolțit un gând ciudat.

Dovadă erau lucrurile pe care le descoperiserăm, dar cum rămânea cu cele pe care nu le aflaserăm încă? Uneori piesele care lipsesc dintr-un puzzle au o importanță mult mai mare.

Cât timp scotocisem prin apartamentul lui Cumali nu găsisem nicio fotografie cu ea și cu copilașul. Nu exista nicio fotografie cu ea și cu noul-născut pe birou, niciuna cu ea jucându-se cu el când era mic și nicio fotografie-portret pe perete. Nu găsisem nimic nici în sertare și nu văzusem niciuna înrămată pe noptieră. De ce ai păstra albumul unei căsătorii eșuate și nu ai avea o fotografie de familie sau cu băiatul pe vremea când era bebeluș? Nu erau, oare, astea lucrurile pe care le păstrau întotdeauna mamele? Doar dacă…

Nu era copilul ei.

Apa atârna în continuare în aer, mama ținea aparatul aproape de față, tatălui îi înghețase zâmbetul pe buze. M-am întrebat de ce nu mă gândisem și la varianta asta: sosise cu fiul ei în Bodrum în urmă cu trei ani, lăsând în urma ei un soț. Nu avea prieteni, nici cunoștințe care să o contrazică. Le-ar fi putut spune oamenilor ce poveste ar fi vrut.

Dar dacă nu era copilul ei, al cui era?

Apa a căzut pe nisip, mama a făcut fotografia, tatăl i-a stropit din nou pe copii, iar eu am luat-o la fugă.

Era ora cinei și m-am gândit că, dacă mă mișcăm îndeajuns de repede, aș fi putut ajunge acasă la Cumali înainte ca ea să apuce să spele vasele.

Capitolul 68

Cumali a deschis ușa. Purta o cămașă obișnuită, o pereche de blugi și o mănușă de bucătărie. Deoarece nu aștepta musafiri, renunțase la basma și își legase părul la spate într-o coadă de cal. Trebuie să recunosc că o prindea bine, deoarece îi accentua pomeții înalți și ochii mari. Am fost din nou uluit de cât de atrăgătoare era.

Nu părea stânjenită de faptul că era văzută cu părul descoperit și cu cămașa deschiată la gât, ci mai mult furioasă pentru că era deranjată acasă.

— Ce doriți? a întrebat ea.

— Ajutorul dumneavoastră, am răspuns eu. Pot să intru?

— Nu, sunt ocupată. Tocmai voiam să iau cina cu cel mic.

Eram pregătit să mă împotrivesc – să fiu cât mai insistent cu putință –, însă am fost scutit de asta. Micuțul și-a făcut apariția din bucătărie și când m-a văzut a început să fugă. Strigând fericit în turcă, el s-a oprit brusc, s-a concentrat, apoi a făcut o plecăciune perfectă.

— Foarte bine, i-am spus eu râzând.

— Ar trebui să fie – a exersat în fiecare zi, a zis Cumali pe un ton mai blând, îndepărtând câteva șuvițe rebele de pe fruntea copilului.

— Nu va dura decât câteva secunde, i-am spus eu și, după o mică ezitare, ea s-a dat la o parte și m-a poftit înăuntru – mai mult pentru fiul ei, dacă, într-adevăr, era fiul ei, decât din dorința de a mă ajuta.

Am luat-o pe coridor înaintea lor, privind curios în jur, ca și când ar fi fost prima oară când mă aflam în casa ei. Micuțul mă urma îndeaproape, vorbind în turcă și cerându-i mamei lui să-i traducă.

— Vrea să vă ducă la picnic, a precizat ea. A văzut o emisiune la televizor despre un băiat american – din câte se pare, asta fac prietenii.

Nu am glumit. Pentru copil, însemna totul.

— La picnic? Bineînțeles, am zis eu, oprindu-mă ca să fac o plecăciune în fața lui. Oricând dorești – promit.

Am intrat în bucătărie și, cu mănușa trasă pe mână, s-a dus la cuptor și a scos o *tajine* – o oală marocană –, a gustat conținutul cu o lingură scurtă din lemn, apoi a pus în farfurii pentru ea și pentru fiul ei. Pe mine nu m-a servit – o insultă în lumea musulmană, unde, având în vedere faptul că era interzis consumul de alcool, singurul mod de a-ți arăta ospitalitatea era mâncarea – și era evident că voia să scape cât mai repede de persoana mea.

— Ziceați că aveți nevoie de ajutorul meu – despre ce este vorba? a întrebat ea de îndată ce s-a așezat și a început să mănânce.

— Vă aduceți aminte de o femeie pe nume Ingrid Kohl? am întrebat-o la rândul meu, mulțumind lui Dumnezeu că găsisem o scuză bună ca să intru în casa ei.

Ea a ezitat, căzând pe gânduri, în vreme ce micuțul mi-a zâmbit și a luat o înghițitură din paharul lui cu Mickey Mouse.

— Ingrid Kohl, a repetat Cumali. O turistă… americancă… o cunoștință a lui Cameron sau ceva de genul. Despre ea este vorba?

— Da. Mai aveți și alte informații despre ea?

— Era doar o cunoștință îndepărtată, nu cred că am interogat-o. Ați venit aici la ora cinei ca să mă întrebați despre ea? De ce?

— Cred că ea și cu Cameron se cunosc. Am convingerea că se cunosc de mult timp. Am o bănuială că sunt iubite.

Ea s-a holbat la mine, cu furculița în aer.

— Aveți dovezi – sau este doar o închipuire?

— Ca și oglinzile? am întrebat eu pe un ton aspru. Există dovezi – nu trebuie decât să mi le confirm.

— Vreți să spuneți că știe cum să intre pe proprietate, că este suspectă?

— Exact asta vreau să spun. Dar trebuie să-i aud vocea.

— Vocea?

— Vă voi explica atunci când voi ști sigur, am adăugat eu.

Nu doream să intru într-o dezbatere lungă asupra morții lui Dodge, ci doar să o fac să plece din bucătărie, ca să pot lua obiectele pe care le identificasem deja.

— Le puteți chema mâine-dimineață la secția de poliție? am întrebat eu. Vreau să-i aud vocea lui Ingrid și să le adresez câteva întrebări ei și lui Cameron.

Cumali nu părea prea entuziasmată.

— Cameron a dat deja o declarație detaliată. Va trebui să-mi spuneți mai multe…

— Vreau să termin treaba cât mai urgent, am întrerupt-o eu. Și să plec cât mai repede din Turcia. Cred că voi putea face asta cu ajutorul dumneavoastră.

Poate o fi fost insistența din vocea mea – sau cel mai probabil gândul că va scăpa de mine –, însă, indiferent de motiv, a cedat.

— În regulă, o voi suna pe Hayrunnisa mâine-dimineață și o voi ruga să se ocupe de asta.

— Nu o puteți suna acum, vă rog?

Cercetasem deja din priviri bucătăria și nu îi văzusem nici geanta, nici telefonul mobil. Speram să fie în camera cealaltă.

— Adică să o sun acasă?

— Da.

— Nu, după cum spuneam, o voi suna mâine-dimineață.

— Atunci, spuneți-mi numărul de telefon, o voi suna eu.

S-a uitat exasperată la mine, apoi a oftat, s-a ridicat în picioare și s-a dus în camera de zi să-și aducă telefonul.

Am acționat repede, mieunând către motanul care mă urmărea cu privirea dintr-un colț. A funcționat – micuțul a început să râdă și s-a uitat în direcția cealaltă. M-am dus în spatele lui și am vârât primul obiect în buzunar, înainte ca el să observe.

Când și-a întors capul în direcția mea, mă aflam lângă cuptor, cu spatele la el, și nu a văzut când am luat al doilea obiect. Ca să îi distrag atenția, mi-am scos telefonul, m-am întors cu fața la el și am început să mă schimonosesc, prefăcându-mă că îi făceam poze.

A început să râdă și asta făcea când mama lui a intrat în bucătărie, ținând mobilul la ureche și vorbind în turcește cu Hayrunnisa. Cumali a închis și s-a uitat la mine.

— Le va suna mâine-dimineață la opt și le va spune să se prezinte la secție la zece. Satisfăcut?

— Mulțumesc.

— Și-acum, putem lua cina liniștiți, eu și cu fiul meu?

— Desigur, am răspuns eu. Găsesc și singur ușa.

Am făcut o plecăciune micuțului, m-am întors și am ieșit pe ușa de la intrare. Am luat-o la dreapta, în direcția celei mai apropiate străzi principale, și am început să fug. Nu m-am oprit decât atunci când am avut norocul să găsesc un taxi liber care se întorcea din port în oraș.

I-am spus șoferului că voiam să ajung la magazinele de suvenire pe care le văzusem în prima mea zi în Bodrum – deși era târziu, știam că erau deschise non-stop și că cel mai mare dintre ele colabora cu FedEx.

Acolo, am cumpărat câteva suvenire și i-am spus bătrânului din spatele tejghelei că doream să le trimit prin curierat rapid în New York – nu aveam nevoie decât de o cutie în care să le pun. Am adresat-o pe numele lui Ben Bradley la secția de poliție și am pus înăuntru un bilețel. Dacă cineva din Turcia va verifica pachetul, va crede că este ceva nevinovat – un polițist care se afla în misiune le trimitea colegilor de la birou câteva suvenire, ca să-i facă invidioși.

I-am scris lui Bradley să împartă fesurile bordo detectivilor din birou, lampa cu dansatoarea din buric era pentru biroul lui și celelalte două obiecte erau pentru prietenul nostru comun. „Nu-ți face griji, va înțelege gluma”, am scris eu.

Bineînțeles că nu era nicio glumă – peste o oră urma să-l sun pe Bradley și să-i spun exact cum trebuia să procedeze cu lingura din lemn și cu paharul cu Mickey Mouse.

Să preleveze saliva uscată și să facă un test ADN cât mai repede cu putință. Abia atunci puteam afla care era legătura exactă dintre Cumali și micuț.

Capitolul 69

Apăruse o schimbare în plan. A doua zi dimineața am sosit la secția de poliție înainte de ora zece și am aflat că Ingrid Kohl spusese că era răcită și că nu va reuși să vină decât după-amiază. Poate era adevărat, cine putea ști?

Cameron, pe de altă parte, nici măcar nu putuse fi contactată – nu personal. Hayrunnisa sunase pe iaht, însă tânăra asistentă personală a acesteia refuzase să o trezească.

— Am primit instrucțiuni clare – nu poate fi deranjată. Când Madame se va trezi, îi voi spune să vă sune.

I-am zis Hayrunnisei să-mi telefoneze de îndată ce apărea vreuna dintre ele, însă, din întâmplare, două ore mai târziu, în timp ce mă aflam pe trotuarul unei cafenele din apropiere – verificam pe mobil traseul pachetului pe care îl expediasem cu FedEx-ul și aflasem că ajunsese peste noapte la New York și că urma să fie livrat –, am zărit-o mai întâi pe Ingrid.

Venea înspre mine – cu o geantă ieftină pe umăr, cu o pereche de ochelari de soare Tom Ford falși așezați pe creștetul capului și un pui de câine – o javră – pe care îl ținea în lesă. Moda lunii impunea ca fetele „momentului” să plimbe câini de rasă, iar lui Ingrid fie nu îi păsa, fie le lua peste picior. Mi-a venit să râd.

Cu excepția unui singur lucru – fotografia neclară nu o avantajase deloc. Era mai înaltă decât păruse, iar pantalonii scurți de blugi și tricoul subțire și alb îi accentuau senzualitatea mai mult decât mă așteptasem. Părul îi mai crescuse puțin, făcând ca ochii să pară și mai adânciți în orbite, lăsându-ți impresia că putea să privească prin tine.

Era uluitoare, fără doar și poate – cinci tineri de la o masă din apropiere care se holbau la ea erau dovada vie –, iar dacă ea era conștientă de acest fapt, nu părea să-i acorde prea multă importanță. Poate de aceea îi reușeau toate – până și faza cu nenorocitul acela de câine.

Cu mult timp în urmă am spus că existau locuri pe care nu le voi uita niciodată. La fel era și în cazul oamenilor. Am știut atunci, când mă aflam lângă o cafenea oarecare sub soarele dogoritor al Turciei, că îmi voi aminti mereu primul moment în care am zărit-o.

A coborât de pe trotuar și a luat-o printre mesele cafenelei, îndreptându-se către tejghea. Când a trecut pe lângă tineri – erau sârbi după limba pe care o vorbeau – unul dintre ei și-a întins mâna și a prins-o de încheietură.

— Ce câine e? a întrebat-o în engleză individul – cu barba nerasă, cămașa descheiată și cu un tatuaj în jurul bicepsului, și cu un accent pronunțat.

Ea i-a aruncat o privire distrugătoare care i-ar fi nimicit până și barba.

— Dă-mi drumul, te rog, i-a spus ea.

Individul nu s-a conformat.

— Era doar o întrebare, a zis el zâmbind.

— E rasă germană, a spus Ingrid. Vânează mădulare.

— Ce face? a întrebat tipul.

— Vânează mădulare. Eu îi arăt un tip, iar el vine cu mădularul lui în gură. Vrei să vezi?

Câinele a mârâit aprobator, iar zâmbetul de pe fața individului a dispărut – a devenit și mai furios când a auzit râsetele celor patru prieteni ai lui. Ingrid și-a smucit mâna și s-a îndreptat către tejghea.

Am rămas concentrat asupra vocii ei, dar nu era la fel de clară cum crezusem – nu mințise în legătură cu răceala, deoarece vocea îi era răgușită și schimbată. Iar acustica din vilă fusese complet diferită – imensitatea locului adăugase un fel de ecou – și eu o auzisem doar de la distanță. Deși aveam impresia că ea fusese cea pe care o auzisem în dormitor, nu puteam fi sigur de asta.

Am privit-o din nou cu scepticism – stătea în fața tejghelei împreună cu potaia ei – și trebuie să recunosc că poate nu voiam ca ea să fie ucigașul.

Capitolul 70

Ingrid și-a făcut apariția din spatele secției de poliție, însoțită de un tânăr recrut care purta niște bocanci model Dazzling. A legat potaia de balustradă și a urcat treptele către biroul lui Cumali.

Plecasem de la cafenea înaintea ei, ca să fiu pregătit pentru sosirea sa. Stăteam la o masă de ședințe într-un colț al biroului și o urmăream pe fereastră. Cumali se scuzase politicos, zicând că trebuia să se ocupe de o chestiune mult mai urgentă – căutarea celui care-l ucisese pe Sponge Bob.

— O caut pe doamna detectiv Cumali, a spus Ingrid când a intrat, fără să observe prezența mea în încăpere.

Am avut încă o ocazie să-i aud vocea, însă eram destul de nesigur ca să pot trage o concluzie.

— Mă tem că doamna detectiv nu este aici, a răspuns Hayrunnisa. Dar cred că vă poate ajuta acest domn.

Ingrid s-a întors și m-a văzut. Atunci am observat cum privirea ei cobora spre pantofii mei obișnuiți de agent FBI, urca încet pe pantalonii mei fără formă, apoi s-a oprit o clipă asupra cămășii mele ieftine și a cravatei urâte. Aveam impresia că tot ce îmi mai lipsea era un suport de buzunar pentru pucuri.

Deoarece o văzusem la cafenea, nu mai era nevoie să o evaluez și eu din priviri, iar indiferența cu care m-am uitat la ea mi-a conferit un oarecare avantaj.

Apoi ea a zâmbit și acel avantaj s-a risipit.

— Dumneavoastră sunteți? a întrebat ea, deși aveam impresia că știa deja răspunsul.

— Mă numesc B.D. Wilson, am răspuns eu. Sunt de la FBI.

Mai toți oamenii – chiar și cei care nu au nimic de ascuns – simt, de obicei, cum îi străbate un fior de teamă la auzul acestor cuvinte. Dacă la fel era și în cazul lui Ingrid, atunci știa foarte bine să mascheze asta.

— Oricum, nu văd cum m-ați putea ajuta. Mi s-a spus să vin să-mi iau pașaportul.

I-a aruncat Hayrunnisei o privire distrugătoare și mi-am dat seama imediat că secretara îi spusese domnișoarei Kohl ce îi trecuse atunci prin minte, ca să se asigure că va veni. Era, probabil, procedura standard aplicată de departamentele de poliție turcești.

Ca să o scot pe Hayrunnisa din acea situație stânjenitoare, am precizat în locul ei:

— Sunt sigur că vom face și treaba asta. Dar mai întâi aș dori să vă adresez câteva întrebări.

Ingrid și-a trântit geanta pe masă și s-a așezat pe un scaun.

— Spuneți, a zis ea.

Nu era ușor de intimidat.
Am pus pe birou o cameră video digitală mică, am apăsat pe buton, am verificat dacă înregistra atât audio, cât și video și am început să vorbesc la ea, specificând numele ei complet de pe copia de pe pașaport din fața mea, ora și data.
Am văzut-o examinând îndeaproape aparatul, însă nu am acordat atenție lucrului ăsta. Ar fi trebuit. M-am întors către ea și i-am explicat că eram ofițer de poliție și că anchetam moartea lui Dodge.
— Este vorba despre crimă acum, am adăugat eu.
— Am auzit.
— De la cine?
— De la toată lumea. Turiștii americani nu vorbesc decât despre asta.
— Unde i-ați cunoscut pe el și pe soția lui?
Mi-a spus că se întâlniseră întâmplător în mai multe cluburi și baruri, dar că nu vorbiseră niciodată.
— Apoi totul s-a schimbat într-o noapte lângă clubul The Suppository{33}.
— Există un club care se numește The Suppository? am întrebat eu mirat. Sună cam dubios, nu?
— Nu chiar. Denumirea lui este The Texas Book Depository – știți, Kennedy și Oswald – și e condus de doi hipsteri din L.A., dar pentru că seamănă cu o speluncă, toată lumea îi spune The Suppository. În sfârșit, tocmai plecasem cu niște prieteni când am văzut un câine vagabond întins după niște containere de gunoi. Fusese bătut rău și încercam să găsesc o soluție să-l urc pe motoreta mea când au sosit Dodge și cu Cameron. Au chemat o mașină și l-am dus la veterinar. După aceea, dacă se întâmpla să ne întâlnim, de cele mai multe ori vorbeam despre câine.
— Prin urmare, îl cunoșteați pe Dodge suficient de bine ca să știe cine erați dacă ați fi intrat în casa lui aducându-i o veste îngrijorătoare?
A ridicat din umeri, părând nedumerită.
— Presupun că da.
— Acela este câinele, nu? am întrebat eu, arătând către fereastră.
— Da.
Am continuat să vorbesc în timp ce îmi consultam notițele, ca să umplu momentele de tăcere.
— Cum îl cheamă pe câine?
— Gianfranco, a răspuns ea.
N-am reacționat.
— Italian, nu?
— Mda, îmi aduce aminte de un tip pe care l-am cunoscut – unii câini trebuie să vâneze.

Am zâmbit și mi-am ridicat privirea.

— Aveți rude, domnișoară Kohl?

— Pe undeva.

— În Chicago?

— Peste tot. Căsătorite, divorțate, recăsătorite, separate. Știți dumneavoastră.

— Frați, surori?

— Trei frați vitregi, cu care nu țin legătura.

— Și v-ați mutat din Chicago, corect?

— Am plecat la New York dacă la asta vă referiți. Am stat vreo opt luni, dar nu mi-a plăcut, așa că am aplicat pentru pașaport și am venit aici. Sunt sigură că aveți toate informațiile astea în vreo bază de date.

Am ignorat remarca și am continuat.

— Ați venit în Europa singură?

— Da.

— Sunteți curajoasă.

A dat din umeri, fără să se obosească să răspundă. Era deșteaptă și, mai mult decât atât, era stăpână pe sine. Îți lăsa impresia că nu avea nevoie de nimeni.

— Cum v-ați descurcat? Din punct de vedere financiar, vreau să spun.

— Cum se descurcă toată lumea. Am muncit în cafenele, în baruri, patru săptămâni la un club din Berlin. Câștig îndeajuns cât să mă descurc.

— Și în viitor?

— Știți și dumneavoastră – căsătorie, vreo doi copii, o casă în suburbii. Tipul va trebui să se îmbrace elegant totuși – așa ca dumneavoastră, domnule Wilson. Sunteți căsătorit?

„Da – aș putea să o curtez, mi-am zis eu. Cu coada unui topor.”

— Mă refeream la viitorul apropiat.

— Vara e pe sfârșite. Poate voi merge în Perugia, Italia – există acolo o universitate pentru străini despre care tot vorbește lumea.

Mi-am luat privirea de pe notițe, am verificat dacă aparatul de înregistrare funcționa și m-am uitat la ea.

— Sunteți lesbiană sau bisexuală, domnișoară Kohl?

A fost momentul în care a făcut cunoștință cu privirea mea ucigătoare.

— Spuneți-mi, a răspuns ea, dumneavoastră ce preferințe aveți, domnule Wilson?

— N-are relevanță, am zis eu pe un ton calm.

— La fel mi se pare și întrebarea dumneavoastră, a continuat ea.

— Există o mare diferență. Se crede că soția lui Dodge, Cameron, ar fi bisexuală.

— Și? Ar trebui să ieșiți mai des. Multe tinere moderne sunt –

cred că s-au săturat atât de mult de bărbați, încât au hotărât să treacă de partea cealaltă a baricadei.

Înainte să apuc să dau un răspuns acestei teorii, am auzit zgomotul tocurilor pe linoleumul din hol.

A intrat Cameron.

Capitolul 71

Ingrid s-a întors și – datorită faptului că scaunele erau distribuite într-un mod avantajos – le-am putut vedea pe amândouă în momentul în care privirile li s-au întâlnit.

Nu au schimbat nicio urmă de afecțiune, niciun semn secret de recunoaștere. S-au uitat una la cealaltă exact cum s-ar privi două cunoștințe întâmplătoare. Dacă jucau teatru, se pricepeau foarte bine, însă pentru două miliarde de dolari, te-ai putea aștepta la o reprezentație excelentă, nu?

— Bună, i-a spus Cameron lui Ingrid, întinzându-și mâna. Nu mă așteptam să te văd aici. Mi-au zis să vin după pașaport.

— Și mie, a rostit Ingrid pe un ton vehement, arătând cu degetul în direcția Hayrunnisei. Domnul Wilson, aici de față, tocmai mă întreba dacă ești bisexuală.

— A, da? a exclamat Cameron. Și ce i-ai răspuns?

Și-a tras un scaun și s-a așezat. Nu părea deloc neliniștită, iar eu le admiram stăpânirea de sine.

— I-am răspuns că ești, dar numai cu negresele. M-am gândit că, dacă tot avem de-a face cu fantezia unui bărbat, măcar să i-o satisfacem pe deplin.

Cameron a râs.

— Crima nu este fantezia niciunui bărbat, am spus eu.

I-am explicat lui Cameron că era vorba despre o anchetă criminalistică, apoi i-am vorbit despre artificii și despre faptul că dusesem oglinzile în Florența. În tot acest timp însă le analizam pe cele două femei, încercând să găsesc un indiciu care m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce relație exista între ele – erau iubite sau doar două femei atrăgătoare rătăcind prin Bodrum ca niște vapoare pierdute în noapte? Oare pe Ingrid o auzisem în dormitor? Cine era femeia care știa despre pasajul secret și care, cu siguranță, îl determinase pe Dodge să meargă pe marginea râpei, ca să îl poată împinge?

— Am o fotografie cu Dodge și cu ucigașul lui în bibliotecă, nu mai am nevoie decât de un chip, am continuat eu.

S-au uitat amândouă la mine, șocate de existența acelei fotografii – bârfa asta nu o auziseră încă.

— A fost ideea dumneavoastră să „developați” oglinzile? m-a întrebat Ingrid, iar eu am simțit o schimbare din partea ei – cu toate că îmi desconsidera îmbrăcămintea, îmi admira perspicacitatea.

— Da, am răspuns eu.

— Ce idee năstrușnică, a zis ea, căzând pe gânduri.

Am început să le explic greutățile pe care le-ar întâmpina cineva care ar vrea să pătrundă neobservat pe proprietate.

— Trebuie să existe o cale secretă, un pasaj, ca să zic așa.

Însă nu am continuat. Ingrid s-a aplecat și și-a așezat geanta pe masă.

— Scuze, a spus ea, trebuie să iau ceva pentru răceală.

În timp ce încerca să găsească bomboanele pentru gât, geanta a alunecat, iar conținutul ei s-a împrăștiat atât pe masă, cât și pe jos. Cameron și cu mine ne-am aplecat și am cules de pe jos rujuri, mărunțiș, un aparat foto uzat și alte chestii neimportante. Când m-am ridicat am văzut că Ingrid își aduna lucrurile de pe masă și le arunca din nou în geantă. Mai rămăsese o sticluță cu o floare gravată pe partea laterală.

— Parfum? am întrebat-o eu, luând sticluța în mână.

— Da, a răspuns ea. Am cumpărat-o din Marele Bazar din Istanbul, de la un tip care îl face manual. E cam puternic – ar putea omorî un elefant de la 70 de metri.

Am zâmbit, am scos capacul și mi-am pulverizat parfum pe mână.

— Gardenie, am zis eu.

S-a uitat la mine și a știut că ceva nu era în regulă.

— La naiba, sunteți și horticultor?

A încercat să râdă și mi-a luat parfumul din mână, însă era prea târziu.

Toate îndoielile pe care le avusesem în legătură cu vocea ei se risipiseră. Eram sigur că ea fusese cea din dormitorul lui Cameron – când ieșisem din camera de oaspeți și mă îndreptasem către liftul secret simțisem același miros unic plutind încă în coridor după ce trecuse ea.

— Nu, nu sunt horticultor, am răspuns eu. Sunt un agent special FBI care investighează mai multe crime. Cât timp ați fost cu Gianfranco, tipul după care v-ați botezat câinele?

Ea și cu Cameron au sesizat asprimea din vocea mea și și-au dat seama că totul se schimbase.

— Ce legătură are Gianfranco? a întrebat Ingrid.

— Răspundeți la întrebare, domnișoară Kohl.

— Nu-mi mai amintesc.

— El v-a arătat tunelul care duce în casă?

— Care casă?

— A lui Cameron.

— Nu există niciun tunel care duce în casa mea, a intervenit Cameron.

M-am întors către ea, surprins de propria-i furie – Dodge era soțul ei și toți prietenii interogați spuseseră că el o adorase.

— Nu-mi spuneți că nu există niciun tunel – l-am parcurs chiar eu.

— Și? Chiar dacă ar fi, nu mi l-a arătat nimeni, m-a întrerupt Ingrid.

— Gianfranco a spus că vi l-a arătat.

Inventam, încercând să o fac să cedeze. N-a funcționat.

— Atunci, este un mincinos, a izbucnit ea.

Cameron era afectată atât de informație, cât și de furia mea, însă nu și Ingrid, care a început să mă confrunte.

— Și l-ați crezut? a întrebat ea. *Franco* este martorul dumneavoastră? Un tip care oferă plăceri femeilor de vârstă mijlocie pe plajă pentru sume fabuloase? Orice avocat l-ar face bucăți.

L-ați întrebat despre traficul cu marijuana, hm? Sau că numele lui adevărat nu este Gianfranco și că nu e, de fapt, italian. Ce femeie ar avea vreo fantezie cu un tip pe care-l cheamă Abdul? Dar dumneavoastră știați toate astea, desigur…

Ea s-a uitat la mine în timp ce eu mă mustram în gând – simțisem ceva în engleza lui Gianfranco care semăna mai mult cu Istanbul decât cu Napoli, dar nu îmi făcusem timp să analizez chestiunea în profunzime.

— Ah, văd că v-a scăpat naționalitatea lui, a spus ea zâmbind.

— Nu este relevant, nu mă interesează cum îl cheamă sau din ce țară provine.

— Pe mine mă interesează, a zis ea. Deoarece are legătură cu credibilitatea. Gianfranco nu oferă credibilitate, iar dumneavoastră nu prea aveți dovezi.

— Sunteți avocată, domnișoară Kohl?

— Nu, dar citesc mult.

Ceva din modul în care a rostit fraza și felul în care m-a privit m-au dus cu gândul la panouri goale și săli de repetiții pustii. Am simțit un junghi.

— Unde a fost – New York, L.A.?

— Unde-a fost ce?

— Unde ați studiat actoria?

Ingrid n-a reacționat, însă am surprins-o pe Cameron aruncându-i o privire pe furiș și am știut că aveam dreptate.

— N-aveți decât să filosofați cât doriți, a răspuns ea, dacă Abdul, adică Gianfranco, știe o cale secretă de a pătrunde în casă, atunci eu aș spune că el este cel din fotografie. Probabil că el l-a ucis pe Dodge.

— N-are nicio logică, am replicat eu. Care-ar fi motivul?

— Dar al meu care este?

— Cred că dumneavoastră și cu Cameron sunteți iubite. Am convingerea că ați plănuit totul împreună, ca să puneți mâna pe bani.

Ea a râs.

— Cameron și cu mine nu ne cunoaștem. Ne-am întâlnit întâmplător doar de câteva ori. Singura dată când am stat mai mult împreună a fost în cabinetul veterinarului. Halal poveste de dragoste.

— Asta ar fi adevărat pentru Ingrid Kohl, am spus eu. Însă nu cred că dumneavoastră sunteți Ingrid Kohl…

— Atunci, uitați-vă în pașaport, a replicat ea. E o tâmpenie, bineînțeles că sunt Ingrid Kohl.

— Nu, am zis eu. Cred că ați furat identitatea cuiva. Cred că jucați un rol. Indiferent cum vă numiți, cred că dumneavoastră și cu Cameron vă cunoașteți de multă vreme – poate chiar ați crescut împreună. Ați plecat din Turkey Scratch sau cum s-o fi numind orășelul și v-ați dus în New York. Apoi ați venit amândouă în Bodrum cu un singur scop – să-l omorâți pe Dodge. Asta este o crimă capitală și chiar dacă nu veți primi pedeapsa cu moartea, vă veți petrece amândouă restul vieții în închisoare.

Ingrid a zâmbit.

— Turkey Scratch? E amuzant. Ați inventat numele ăsta, așa cum ați inventat totul?

— Vom vedea, n-am terminat încă…

— Ei bine, eu da, a spus Ingrid și s-a întors către Cameron. Nu știu ce ai tu de gând, dar eu vreau un avocat.

— Mda, trebuie să mă consult și eu cu un avocat, a zis Cameron, arătând ca o căprioară care tocmai fusese surprinsă de lumina farurilor.

Și-a luat geanta și a dat să se ridice.

— Nu, am spus eu. Am câteva întrebări.

— Suntem acuzate? a vrut să știe Ingrid.

N-am răspuns – era evident că nu era ușor de păcălit.

— Așa mă gândeam și eu, a fost de părere ea întrerupând tăcerea. Nu ne puteți reține, nu-i așa? Nu aveți niciun fel de jurisdicție aici.

Ingrid a zâmbit. Cameron se îndrepta deja către ușă. Ingrid și-a luat bomboanele pentru gât și le-a pus în geantă. După ce și-a aruncat-o pe umăr s-a întors și s-a apropiat de mine. Nu mă puteam abține, aveam impresia că încercam să înalț un zmeu pe furtună.

— Credeți că sunteți foarte deștept, însă nu știți nimic despre mine sau despre Cameron, sau despre orice altceva. Nu știți nici pe jumătate din ceea ce se întâmplă. Nici măcar nu sunteți pe-aproape. Sunteți pierdut și disperat, despre asta este vorba. Sunt convinsă că aveți impresia că dețineți niște dovezi. Haideți să vă mai spun încă ceva ce am citit: „Dovezile înseamnă o listă cu materialele pe care le-ai strâns. Dar lucrurile pe care nu le-ai descoperit? Acelea cum se numesc?”

A fost rândul meu să zâmbesc.

— Bun citat, o scriere minunată, am spus eu și în acel moment am știut că ea o omorâse pe femeia din New York și o abandonase într-o baie de acid. Cartea se numește *Tehnici moderne de*

investigare, iar autorul este Jude Garrett, am continuat eu. Și știu și de unde ați obținut-o – ați împrumutat-o de la Biblioteca Publică din New York cu ajutorul unui permis fals de conducere de Florida. Ați dus-o în camera 89 din motelul Eastside Inn, unde locuiați, și ați folosit-o ca manual, pentru a omorî pe cineva. Ce spuneți de dovezile astea?

M-a privit fără să i se citească ceva pe față – Dumnezeule, avea o stăpânire de sine incredibilă. Însă tăcerea ei mi-a confirmat faptul că, în interior, era zdruncinată, deoarece reușisem să scot la suprafață crima meticuloasă pe care o comisese.

S-a întors pe călcâie și a ieșit din încăpere. M-am gândit că într-o oră Cameron îi va suna pe avocați, va plăti un regiment de consilieri juridici dintre cei mai buni, însă aceștia nu vor reuși să le fie de prea mare ajutor – știam ce făcuseră ele, înțelegeam totul, începând cu ziua în care se prăbușiseră Turnurile Gemene și până la adevăratul motiv pentru care existau răni pe mâinile lui Dodge.

Cu toate astea, n-am fost deloc atent la cuvintele ei referitoare la faptul că nu știam nici pe jumătate din ceea ce se întâmpla. Am crezut că nu era decât laudă, vorbărie, iar asta însemna că o subestimam. Ar fi trebuit să urmăresc fiecare propoziție, să ascult și să mă gândesc la fiecare cuvânt.

M-am uitat în sus și am întâlnit privirea Hayrunnisei. Se holba la mine, vădit impresionată.

— Uau! a exclamat ea.

Am zâmbit, fără să par îngâmfat.

— Mulțumesc.

— Nu dumneavoastră, a răspuns. Ea. Uau!

Dacă eram sincer, trebuia să fiu de acord. Ingrid Kohl – sau cum s-o fi numit – se descurcase de minune în timpul interogatoriului, mai bine decât m-aș fi așteptat. Cu toate astea, camera video înregistrase suficiente lucruri care o puteau incrimina. Am luat aparatul și nu m-am putut abține – am început să râd.

— Ce este? a întrebat Hayrunnisa.

— Aveați dreptate, am răspuns eu. Uau! Nu și-a vărsat conținutul genții din greșeală – a creat o diversiune. A oprit nenorocitul ăsta de aparat.

Capitolul 72

Mă plimbam de-a lungul portului. Cu toate că mă dureau picioarele și mi-era foame, eram prea neliniștit ca să mănânc sau să mă odihnesc. Trecuseră trei ore de când introdusesem bateria din nou în mobil și plecasem din biroul lui Cumali. Străbătusem deja plaja, Centrul Vechi al orașului, apoi țărmul mării.

Avusesem două tentative de a-l suna pe Bradley – disperat să aflu rezultatele testului ADN –, însă mă oprisem la timp. Îi spusesem la telefon cât era de urgent și știam că el și cu Dave făceau tot posibilul ca să urgenteze lucrurile la laborator. Cu siguranță, mă va suna de îndată ce le va primi, dar lucrul ăsta nu mă făcea să mă simt mai relaxat. „Haide, îmi repetam eu întruna. Haide."

Mă aflam la jumătatea distanței dintre un grup de standuri cu fructe de pădure și câteva baruri gălăgioase când mi-a sunat telefonul. Am răspuns fără să mă uit la apelant.

— Ben? am zis eu.

— Am primit rezultatele, a răspuns el. Încă nu avem detalii, doar un rezumat prin telefon, însă m-am gândit că ai nevoie de el cât mai repede.

— Spune, am zis eu, încercând să păstrez un ton calm.

— Micuțul nu este fiul femeii.

Am expirat – eram atât de încordat, încât nici nu mi-am dat seama că îmi ținusem respirația. „Atunci de ce naiba îl creștea Cumali ca pe copilul ei?" m-am întrebat eu.

— Totuși cele două persoane sunt rude apropiate, a continuat Bradley. Există o probabilitate de 99,8 la sută ca femeia să fie mătușa băiatului.

— Mătușa lui? am zis eu mirat, apoi am repetat în gând: „Mătușa lui."

— Și tatăl? Au aflat ceva despre el? am întrebat eu.

— Da – tatăl copilului este fratele femeii.

Deci, mi-am zis eu, Leyla Cumali creștea copilul fratelui ei. Am simțit un val de exaltare – o viziune clară –, însă n-am spus nimic.

— Atât îți pot spune pentru moment, a zis Bradley.

— În regulă, am rostit eu pe un ton calm, apoi am închis.

Am rămas nemișcat, blocând zgomotul făcut de petrecăreții din baruri. Fratele Leylei Cumali avea un băiețel, iar ea îl creștea – în secret – ca și cum ar fi fost propriul copil.

M-am întrebat din nou, de ce? De ce-ar minți în legătura cu asta? De ce ar fi o rușine să-ți crești nepotul?

M-am gândit la dimineața în care mă întâlnisem cu ea în parcul din colț, la furia cu care îmi primise intruziunea și la modul tainic în care îl protejase pe băiețel. Mi-am amintit că atunci crezusem că

dădusem peste un secret. Nu era o atitudine normală, nimic din toate astea nu avea logică.

Doar dacă nu cumva tatăl era un proscris – un soldat care ducea un război secret, de exemplu. Un bărbat care era mereu în mișcare, un bărbat care era căutat pentru jihad sau terorism, sau pentru altceva mai grav…

Poate că un astfel de bărbat și-ar fi dat fiul ca să fie crescut de sora lui.

În aceste circumstanțe, Leyla Cumali-al-Nassouri s-ar fi alarmat când un american, un investigator, și-ar fi făcut apariția și ar fi descoperit existența băiatului.

Dar mama băiețelului unde era? Probabil murise – într-o explozie sau împușcată într-una dintre zecile de țări unde femeile musulmane erau ucise zilnic.

Am găsit o bancă, m-am așezat și am privit fix pământul. După o vreme mi-am ridicat privirea și din acea clipă, cuprins de un sentiment copleșitor că ajunsesem într-un moment hotărâtor, nu am mai fost convins că Leyla al-Nassouri vorbise la telefon cu un terorist. Eram convins că ea vorbise la telefon cu fratele ei.

În sfârșit, reușisem să restrâng cercul – am înțeles legătura adevărată dintre un fanatic arab și o polițistă obișnuită din Turcia. Nu discutau despre funcționalitatea unui plan mortal sau despre rata mortalității provocate de variolă. Noi bănuiserăm toate astea și dăduserăm năvală pe acea ușă numită „terorism”, dar adevărul era unul mult mai omenesc – erau o familie.

Da, era posibil ca ea să fi știut că el era un proscris, însă mă îndoiesc că avea habar de amploarea atacului în care Sarazinul era implicat. Existau nenumărați arabi care erau fundamentaliști islamici și care credeau în jihad – douăzeci de mii aveau interdicție în Statele Unite – și toți aveau un preț pus pe capul lor, și încercau să se asigure că Echelon, sau vreuna dintre progeniturile acestuia, nu îi putea găsi. În adâncul ei, el se număra printre aceștia – un fanatic obișnuit. Nu existau dovezi care să ateste că ea știa că el punea la punct un plan de masacru pe scară largă sau că știa că el se afla în Hindu Kush.

Am început să înaintez cu pași repezi, ocolind grupurile de turiști și evitând traficul, și m-am întors la hotel. Și cele două apeluri telefonice? De ce în acel moment critic Sarazinul riscase totul ca să vorbească la telefon cu ea?

După cum spuneam, încercam să fac lumină. În clasorul din dormitorul ei descoperisem factura de la spitalul regional – cea care arăta că băiatul fusese internat cu meningită meningococică. Nu îmi mai aminteam data exactă când fusese internat, însă nici nu era nevoie – eram convins că asta coincidea cu cele două convorbiri

telefonice dintre Leyla Cumali și fratele ei.

Odată ce a aflat cât de grav bolnav era, ea a postat un mesaj codificat pe internet în care îi cerea Sarazinului să o sune de urgență. Din cauza faptului că era tulburată, ea ar fi argumentat că un tată avea dreptul să știe și, având în vedere pietatea de care dădea dovadă, el ar fi vrut să se roage pentru fiul lui.

Mai toate paginile de matrimoniale sau de anunțuri personale îi avertizează automat pe ceilalți utilizatori despre postări care i-ar putea interesa. Probabil că Sarazinul primise un mesaj prin care fusese anunțat că un alt habotnic – sau ceva similar – postase ceva. Știind că trebuia să fie vreo veste proastă, el o sunase la cabina telefonică prestabilită și ascultase mesajul ei înregistrat și codificat.

Ce încercare grea trebuie să fi fost pentru el. Aflat pe vârful unui munte în Afganistan, încercând să-și testeze munca de-o viață, cu trei oameni închiși într-o cocioabă care mureau în chinuri, din cauza variolei, conștient că, dacă era descoperit, ar fi însemnat, probabil, moarte sigură pentru el și apoi să afle că fiul lui suferea de o boală gravă, dacă nu fatală.

Disperat, el stabilise să fie ținut la curent de Cumali și atunci dăduse cel de-al doilea telefon. Ea îi spusese că medicamentele își făcuseră efectul, că trecuse criza și că fiul lui se afla în afara oricărui pericol – de aceea nu mai existau alte apeluri telefonice.

Însă mi-am mai dat seama de un lucru pe care nu îl puteam omite: Sarazinul trebuie să-și fi iubit din tot sufletul fiul din moment ce riscase totul pentru un apel telefonic. Nu-mi plăcea asta, nu-mi plăcea deloc – după ce l-am împușcat pe Călărețul valurilor am descoperit că, dacă voiai să ucizi un bărbat, era de preferat ca el să fie un monstru, și nu un tată iubitor.

Am urcat în fugă scările hotelului, am dat năvală în cameră, am aruncat un rând de haine în geamantan și mi-am luat pașaportul. În acele momente știam numele de familie al Sarazinului, era același cu al surorii lui – al-Nassouri – și mai știam de unde venea familia.

Mergeam în Arabia Saudită.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A TREIA

PARTEA A PATRA

Capitolul 1

Aeronava 473 aparținând Turkish Airlines a decolat de pe aeroportul din Milas, s-a înclinat puternic pe fundalul apusului de soare și a traversat un colț al Mediteranei, îndreptându-se către Beirut.

După ce-am ieșit din hotel, m-am urcat în Fiat, am condus cu viteză până la aeroport și am luat primul avion care se îndrepta înspre sud, oricare mă putea duce mai aproape de Arabia Saudită.

Ideea era să economisesc cât mai mult timp. Urma să sun din avion și să aranjez ca un avion privat al Guvernului Statelor Unite să vină și să mă întâlnească la jumătatea drumului – pe o pistă din Liban.

De îndată ce apele sclipitoare ale Mediteranei au apărut la orizont, iar atenționarea pentru purtarea centurilor de siguranță a fost oprită, mi-am scos telefonul și m-am îndreptat spre toaletă. Am încuiat ușa și, fără să îmi mai fac griji că cineva ar putea trage cu urechea, l-am sunat pe Battleboi în New York. Mai întâi, trebuia să aflu unde anume trebuia să ajung în Arabia Saudită.

A răspuns Rachel-sun.

— Eu sunt, am spus fără să dau alte detalii. Trebuie să vorbesc cu barosanul. Ascultă, am zis eu de îndată ce acesta a venit la telefon – nu aveam timp de amabilități. Ai menționat că ai găsit formularul de aplicare al femeii pentru permisul de conducere…

— Așa este.

— S-a născut în Arabia Saudită. Unde? în ce oraș?

— Așteaptă, a spus el, iar eu i-am auzit pașii îndreptându-se către birou. Am formularul de aplicare în față, a adăugat el după o scurtă pauză. Este Jeddah. Un loc care se numește Jeddah.

— Mersi, am zis eu. Ai făcut o treabă bună.

Am dat să închid, însă el m-a oprit.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Te referi la Leavenworth?

— Da. Ți-am spus eu că o să mă stoarcă de informații, apoi o să mă tragă pe sfoară. Nu-mi place, dar… trebuie să întreb… am nevoie de ajutor.

Am simțit ceva în vocea lui, iar el a tăcut, încercând să-și stăpânească emoțiile.

— Pot s-o fac – mă refer la pedeapsă –, dar o voi pierde pe Rachel. Ea vrea copii, nu pot să-i cer să aștepte și să renunțe. Nu cer decât o reducere a pedepsei cu cinci ani. Nu știu cine ești cu adevărat, dar…

— Ajunge! am rostit eu pe un ton mai aspru decât aș fi vrut, însă nu îi puteam permite să deschidă subiectul identității mele în caz că

cineva asculta. Cunosc niște persoane, am turuit eu repede. Îți promit că voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Da, sigur, a zis el pe un ton sarcastic și, deși știam că fusese folosit și apoi tras pe sfoară, nu i-am apreciat atitudinea.

— Nu sunt ca tipii ăia care te-au păcălit, am precizat eu pe un ton ridicat. Dacă fac o promisiune, mă țin de ea. Voi face *tot* ce îmi va sta în putință. În regulă?! Acum, am altele pe cap…

— Sigur, sigur, a spus el.

Cred că i s-a părut că tonul meu furios oferea mai multă garanție decât orice alte cuvinte pe care i le-aș fi putut spune. Am închis.

Următorul telefon a fost către Dave. Din nou, n-a fost nevoie de nicio introducere.

— Știu cum îl cheamă, am spus eu în șoaptă.

N-am idee ca în istoria spionajului o astfel de știre-bombă să fi fost întâmpinată cu o tăcere de mormânt. După o veșnicie, cel puțin așa mi s-a părut, Șoptitorul a răspuns.

— Te referi la tipul din Afganistan?

— Da. Poartă numele al-Nassouri. Este fratele polițistei.

Gata. Agentul își îndeplinise sarcina, transmisese mai departe informația. Dacă aș fi murit atunci, nu ar fi avut nicio importanță – misiunea putea continua.

— Altceva? a întrebat Dave.

— Nu prea multe – născut în Jeddah, Arabia Saudită, um răspuns eu.

— Arabia Saudită? Oare de ce nu mă miră? a zis Șoptitorul.

— În câteva ore sper să îi aflu numele complet și data de naștere. Sper să obțin și o fotografie.

— Unde naiba ești?! m-a întrebat el brusc.

De când lucra în lumea secretă, asta era a doua oară când ridica tonul – m-am gândit că tocmai îi apăruse pe ecran localizarea mea care îi arăta că mă aflam în mijlocul Mediteranei. Însă nu era doar alarmat de locul unde mă aflam – emoțiile, stresul, ușurarea îl copleșiseră pe Dave McKinley. Aveam un nume, o identitate, trebuia să vânăm un bărbat. Nu mai era decât o chestiune de timp.

— Sunt la bordul TA 473 în drum spre Beirut, am răspuns eu. Am nevoie de ghidare, ca să ajung la Jeddah, și de ajutor, ca să mă descurc după ce voi ajunge acolo.

— Vom vorbi despre asta într-un minut. Mai întâi, când crezi că mă vei pune la curent cu restul detaliilor?

M-am uitat la ceas și am calculat repede în gând cât va dura zborul și cât îmi va lua să caut documentele.

— În douăsprezece ore. Voi obține tot ce vom avea nevoie până atunci.

— Ești sigur?

— Da.

— Acum sunt la birou, a spus el, dar peste douăsprezece ore voi fi în altă parte – știi tu locul. Vom aștepta telefonul tău.

Se referea la Casa Albă, unde va aștepta în Biroul Oval împreună cu președintele.

Capitolul 2

Am deschis ușa și am dat nas în nas cu câțiva pasageri înfuriați care chemaseră o însoțitoare de bord. După felul în care se strâmba era clar că avea de gând să mă mustre.

— Oamenii au bătut la ușă, a spus ea pe un ton rece.

— Da, i-am auzit, am zis eu.

Era adevărat, dar ce puteam face – să-i închid telefonul în nas directorului Serviciilor Secrete?

— Știți că este interzis să folosiți telefonul în timpul zborului. Am dat din cap. Dumnezeule, ce obosit eram!

— Da, știu, am confirmat eu.

— Și n-ați înțeles asta din instrucțiunile noastre?

— Ba da, doamnă. Dar știți ceva – nu-mi pasă. Pasagerii m-au privit cu dispreț și au început să vorbească în turcă sau în libaneză în timp ce mă îndreptam spre locul meu. „încă un american nesuferit”, am bănuit eu că spuneau.

La scurt timp, după ce am aterizat în Beirut, am observat cu satisfacție că nu ne îndreptam spre un terminal. Am oprit pe pistă în vreme ce înspre noi veneau elevatoare de vagonete motorizate, trei mașini de poliție și câteva SUV-uri negre.

Pe când pasagerii și membrii echipajului priveau pe ferestre, întrebându-se speriați ce naiba se întâmpla, însoțitoarea de bord cea înțepată s-a apropiat de mine.

— Domnule Wilson? a întrebat ea. Vă rog să mă însoțiți. Un englez care ședea pe rândul alăturat privea cum se apropiau trupele de polițiști înarmați.

— Dumnezeule, toate astea doar pentru că ai vorbit la telefon? Libanezii ăștia nu știu de glumă.

Glumea, iar eu am zâmbit când mi-am luat bagajul de mână și am urmat-o pe fecioara de gheață. Două dintre colegele ei au apăsat pe un mâner și au deschis una dintre ușile cabinei, apoi unul dintre vagonete și-a ridicat platforma.

Pe ea se afla un tip între două vârste, îmbrăcat într-un costum negru. S-a uitat în cabină și m-a văzut.

— Brodie Wilson? a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— V-ați luat pașaportul?

L-am scos și i l-am întins. A verificat poza, descrierea fizică de pe pagina cu date și a introdus seria în mobilul lui. O clipă mai târziu a primit undă verde și mi-a dat documentul înapoi.

— Sunt Wesley Carter, atașat comercial la ambasadă, a spus el și mi-am dat seama că nu-l mai văzusem până atunci, însă știam că nu era adevărat – cu siguranță, era șef de stație CIA în Beirut. Veniți cu

mine.

În timp ce toată lumea de la bord mă urmărea, inclusiv fecioara de gheață care era stânjenită, am pășit pe platformă, iar aceasta a fost coborâtă la sol. Alți patru americani în costume erau distribuiți strategic în jurul SUV-ului. Am știut că făceau parte din forțele armate. Ne-au urmărit cu privirea când Carter m-a condus în spatele unuia dintre vehicule. El le-a făcut un semn polițiștilor libanezi din mașinile de poliție.

După ce au dat drumul la girofaruri, aceștia au traversat în viteză asfaltul, îndreptându-se spre o pistă alăturată.

— Am aranjat un avion privat pentru dumneavoastră, a adăugat el. Aparține unui traficant de arme arab care este, oarecum, un prieten de-al nostru. A fost singurul lucru de care am putut face rost într-un timp atât de scurt. Piloții sunt ai noștri însă. Au făcut parte din Forțele Aeriene, deci sunt buni.

M-am uitat prin sticla antiglonț și am văzut un avion privat negru G-4, prevăzut cu un fuzelaj extins, care aștepta în depărtare cu motoarele pornite. M-am întrebat câte lansatoare de rachetă trebuia să le oferi prietenilor din Orientul Mijlociu ai CIA-ului, ca să-ți permiți așa ceva.

Carter a vorbit încet.

— Șoptitorul mi-a spus că acționați incognito, că sunteți în căutarea declanșatorului nuclear.

Am încuviințat din cap.

— La fel ca restul lumii, nu?

El a râs.

— Puteți fi convins de asta. Trei mii numai în afara stației din Beirut – toată lumea din zonă vrea să ajute. N-am găsit însă nimic. Dumneavoastră?

Am clătinat din cap.

— Nimic încă.

— Cred că e de unul singur.

— Cine?

— Băiatul-nuclear.

M-am întors către el.

— De ce?

— Firea omenească, presupun – dacă n-ar fi fost așa, am fi descoperit ceva. Oamenii întotdeauna vorbesc, trădează. Nu departe de aici a existat un tip revoluționar – nu era un aruncător de bombe, ci un fanatic, spuneau oamenii. A avut câțiva adepți care îl venerau, împreună cu care a trecut prin încercări grele. Cu toate astea, unul dintre ei l-a trădat. Știți povestea – Iuda l-a trădat pe Isus cu un sărut.

Am râs.

— Asta se întâmpla în urmă cu două mii de ani, a continuat

Carter, și nimic nu s-a schimbat de-atunci – cel puțin nu în partea asta a lumii.

SUV-ul a oprit lângă scările avionului G-4, iar eu mi-am luat geanta.

— O poveste bună, am spus eu, strângându-i mâna.

Am deschis ușa și am alergat către scări. L-am auzit pe Carter strigând în urma mea.

— Nu uitați – acolo unde mergeți dumneavoastră indivizii sunt niște canalii deghizate în oameni. Noroc!

Am zâmbit – nu aveam nevoie de noroc. Chiar dacă Sarazinul era de unul singur, nu avea importanță. În câteva ore îi voi afla numele complet, data nașterii, informații despre viața lui și, probabil, o fotografie. Aceste informații i-ar determina pe Carter și pe ceilalți șefi de stație să-i mobilizeze atât pe oamenii lor, cât și pe cei ai celorlalte națiuni – întreaga lume secretă, de fapt –, ca să pornească în căutarea lui.

Capitolul 3

Estimam un interval de patruzeci și opt de ore. În perioada asta vom pune mâna pe el, vom reuși la timp.

Toate etichetele erau lipite pe sticluțe. Sarazinul reușise conform planului.

Muncise neîntrerupt, însă fusese ajutat și de noroc – unul dintre colegii lui avusese un accident de mașină, fapt ce îi permisese să lucreze în ture duble.

Încă de la început organizase totul, ca să pară o linie de producție. Se instalase într-un sector al depozitului ascuns în spatele unor stive înalte de cutii desfăcute. Fără să fie deranjat, a avut la îndemână un furtun de grădină, un canal de scurgere a deșeurilor, un compactor de gunoaie, un pistol de lipit comercial, precum și alte tuburi mari din plastic.

Cea mai anevoioasă parte a procesului a fost să aplice lipiciul pe spatele etichetelor și să le lipească pe sticluțele lui. Inițial, procesul i se păruse atât de încet, încât nu crezuse că va reuși să respecte termenul-limită, însă, în scurt timp, a descoperit faptul că, lucrând mecanic, asemenea unui robot cu un pistol de lipit, încetinea dramatic linia de producție.

Din fericire pentru el, depozitul avea propria mașină de împachetare în folie, care remedia ambalajele deteriorate în cursul fabricației și al expedierii. Drept urmare, Sarazinului i-a fost foarte ușor să resigileze aceste sticluțe aducătoare de moarte în ambalajele corecte.

La sfârșitul primei seri de muncă obținuse o mie de sticluțe care erau, practic, identice cu cele folosite de Chyron. Acestea erau umplute cu același lichid transparent, prevăzute cu etichetele corecte pentru un medicament folosit pe scară largă, sigilate în ambalaje adevărate din plastic pe care erau lipite coduri de bară reale, numere de serie și formulare de expediere. Singura diferență, imposibil de detectat decât prin analize chimice complexe, era faptul că un agent patogen care putea salva vieți fusese înlocuit cu virusul devastator preparat de Sarazin.

Deoarece era doctor, știa exact care va fi procedeul urmat odată ce sticluțele vor ajunge în America. Un cadru medical sau o asistentă calificată va introduce acul lung de 2,5 centimetri sau altul mai lung al unei seringi prin capacul sticluței. Lungimea acului era importantă, fiindcă substanța pe care ei credeau că o injectau trebuia administrată intramuscular. Și anume în mușchiul deltoid, în partea superioară a brațului. Deci era nevoie de un ac lung de 2,5 centimetri ca el să poată penetra eficient țesutul muscular al adulților și al copiilor mai mari. În cazul sugarilor și al copiilor mai mici, era folosit

un ac puțin mai scurt, iar injecția se făcea în partea din spate a coapsei.

Indiferent de vârsta pacientului sau de locul unde se administra doza, odată ce virusul pătrundea în corp – iar în cazul unei injecții intramusculare șansele de eșec erau inexistente – pacientul nu mai putea fi salvat. Acesta putea fi descris, practic, ca fiind un zombi – unul dintre acei „morți vii”.

Sarazinul știa că un mic grup din orice comunitate – nou-născuții – nu va primi acest așa-zis vaccin legitim, însă nu îi păsa. Cu zece mii de vectori dezlănțuiți și având în vedere că variola era un agent patogen care se transmitea prin aer, asemenea virusului unei răceli obișnuite, singura cale prin care nou-născuții sau oricine altcineva puteau scăpa de infecție era dacă nu mai respirau.

Odată pregătite cele o mie de sticluțe și încrezător că putea înainta mai repede, el și-a pontat fișa de ieșire și s-a îndreptat spre casă cuprins de speranță și de o emoție puternică. Se iveau zorile, însă, în loc să se ducă la culcare în dormitorul din micul lui apartament, a început un ritual pe care avea să-l urmeze în săptămâna următoare.

A pornit televizorul și a urmărit prognoza meteo.

La primele ore ale dimineții era prezentată pe Weather Channel o actualizare detaliată a condițiilor meteorologice din Statele Unite. Spre marea lui bucurie, Sarazinul a văzut că un front rece neobișnuit se forma încet în partea de nord a Canadei și se pregătea să traverseze și suprafața Statelor Unite. Toți meteorologii postului respectiv preziceau că un front rece neobișnuit urma să se instaleze mai devreme.

Această desfășurare a evenimentelor, aparent inofensivă, făcea ca atacul iminent să fie și mai devastator, dacă se putea mai mult de-atât. Toți virușii din aer – nu numai cel al variolei – erau mult mai contagioși în condiții de răcire, iar experții estimau că transmiterea acestora va crește cu cel puțin treizeci de procente. Motivele erau evidente – oamenii tușeau și strănutau mai des, călătoreau cu autobuzele în loc să meargă pe jos, mâncau în restaurante, și nu pe terasele cafenelelor. Pe măsură ce temperaturile scădeau, fără să-și dea seama, oamenii se apropiau mai mult unii de ceilalți, oferind astfel un mediu propice transferului de viruși.

Câteva zile mai târziu, când terminase de procesat ultimele dintre cele zece mii de sticluțe, Sarazinul a văzut că frontul rece devenea din ce în ce mai puternic și mai răspândit.

A mutat ambalajele din plastic sigilate în depozit, le-a așezat pe platformele din dreapta, de unde urmau să fie ridicate, și a verificat pentru ultima oară documentele de expediere, ca să se asigure că totul era în regulă.

În douăzeci și patru de ore, mai multe camioane, făcând parte din lungul convoi ce trecea în mod regulat pe la fabrica europeană Chyron, vor ridica pachetele și le vor transporta 150 de kilometri până în orașul Mannheim, apoi vor trece de imensa bază militară americană din Darmstadt și vor ajunge la aeroportul din Frankfurt.

Zborul către America va dura aproximativ zece ore, după care pachetele vor fi transportate la centrele regionale ale companiei, unde douăsprezece ore mai târziu vor fi încărcate în camioane și livrate cabinetelor medicale din întreaga țară.

Singur în depozitul cavernos, avându-l lângă el doar pe Dumnezeu, Sarazinul era convins că în patruzeci și opt de ore furtuna avea să lovească Statele Unite, atât la propriu, cât și la figurat.

Capitolul 4

Interiorul avionul particular al traficantului de arme era atât de urât, încât îmi rănea sentimentele și îmi leza retina. Pereții erau tapetați cu catifea purpurie, scaunele căpitanului erau îmbrăcate în brocard roșu-închis – prevăzut cu monograme – și toate accesoriile erau placate cu aur, atât de lustruit, că semăna cu alama.

Însă avionul putea zbura foarte sus – unde turbulențele erau mai puține și aerul mai rarefiat –, ceea ce însemna că cei doi piloți ai Forțelor Aeriene americane erau capabili să ne ducă până în Jeddah într-un timp record. Aeronava mai prezenta un avantaj – în spatele cabinei se afla o ușă care dădea într-un dormitor prevăzut cu un pat mare și cu o baie decorată într-un amestec de crom, oglindă și piele de leopard.

Am reușit să ignor decorul și, după ce am făcut un duș și mi-am schimbat hainele, m-am întins pe pat. Nu știam cât timp dormisem, însă la un moment dat m-am trezit și am ridicat oblonul. Am fost surprins să văd că era noapte și că zburam sub un cer nesfârșit de stele.

M-am întors pe o parte și, în solitudinea zborului, am început să mă gândesc la efortul uriaș pe care îl făcusem, ca să scap de viața secretă, cum fusese în Paris în cele câteva luni minunate când reușisem să duc o viață normală, și la cât de mult îmi doream să-mi fi găsit jumătatea care să mă iubească la fel de mult cum aș fi iubit-o și eu. Mi-ar fi plăcut să am copii, însă, având în vedere circumstanțele – fusesem atras din nou în lumea secretă și vânam stafii pe alei întunecate probabil că era mai bine așa. „Poate mai târziu, după ce voi fi încheiat cu bine misiunea”, mi-am zis eu visător…

Cu acest gând în minte, aflat undeva între cer și deșert, adormisem la loc și încă o dată – parcă de nicăieri – m-am văzut din nou pe acel iaht vechi, traversând marea nesfârșită și îndreptându-mă către lumina ce se stingea.

În mijlocul acestei scene am auzit o voce îndepărtată pe care nu am recunoscut-o, dar mi-am dat seama că nu era a lui Dumnezeu, ci a pilotului care mă anunța că urma să aterizăm în cincisprezece minute.

Mi-am legănat picioarele peste marginea patului și am șezut o clipă în tăcere. Viziunea morții mă tulburase și mai tare decât înainte. Era mult mai vie și mai stăruitoare, de parcă se apropia din ce în ce mai mult.

Capitolul 5

Pe pista din Jeddah am fost întâmpinat de o delegație la nivel înalt ai cărei membri erau îmbrăcați în veșminte lungi de un alb imaculat și purtau pe cap eșarfa caracteristică în carouri roșii – două dintre ele aveau împletituri aurii, ceea ce însemna că purtătorii lor erau membri ai familiei regale saudite.

Aceștia așteptau la baza scărilor – măturate de vântul puternic al deșertului – cu cel puțin patruzeci de indivizi înarmați stând lângă mai multe Cadillacuri negre, modelul Escalades.

Șeful delegației – unul dintre bărbații cu împletituri aurii – a făcut un pas în față, mi-a strâns mâna și s-a prezentat ca fiind directorul Mabahithului, poliția secretă saudită. Avea vreo 40 de ani, o strângere de mână slabă și pleoapele căzute pe ochi, și era la fel de charismatic ca și îngerul Morții.

A arătat înspre restul grupului.

— Sunt cu toții membri importanți ai organizației mele. Am decolat din Riyadh în urmă cu două ore, a explicat el, arătând către un avion de pasageri nemarcat care era parcat pe pista alăturată.

Mi-am zis că aveau nevoie de un avion de mărimea aceluia ca să-și poată transporta parcul de SUV-uri blindate.

Am zâmbit și am salutat echipa cu mâna. Am vrut să întreb de ce nu exista nicio femeie în acel grup, însă m-am gândit că asta ar însemna să pornesc cu stângul. În schimb, i-am mulțumit directorului pentru ajutor.

— Când am plecat din Turcia, am vorbit cu Dave McKinley – presupun că v-a contactat imediat.

Bărbatul s-a uitat la mine, de parcă nu aș fi fost în toate mințile.

— N-am vorbit deloc cu Dave. Președintele Grosvenor a sunat-o personal pe Maiestatea Sa.

Nu era de mirare că aveam la îndemână un 747 și o mică armată.

Mai fusesem în Arabia Saudită o singură dată – cu mulți ani în urmă însă mi-am amintit imediat că manierele erau extrem de importante, prin urmare, m-am întors spre delegație.

— Este o onoare pentru un membru al forțelor de ordine ale Statelor Unite să aibă șansa de a colabora cu faimosul Mabahith, am mințit eu, strigând ca să acopăr vuietul vântului. Toți cei din organizația mea, și chiar din întreaga comunitate a spionajului, manifestă cel mai mare respect pentru grupul dumneavoastră, am continuat eu și în același timp mi-am zis în gând: „Ăștia sunt aceiași indivizi pe care Carter îi descrisese ca fiind canalii deghizate în oameni.” După cum probabil știți, suntem pe punctul de a-l descoperi pe bărbatul care încearcă să achiziționeze un declanșator nuclear. Cu ajutorul talentului său renumit, al cunoștințelor și al informațiilor pe

care le deține Mabahithul, sunt convins că misiunea asta va fi repede încununată de succes.

Au fost încântați de cuvintele mele. Toți au zâmbit și au dat aprobator din cap, apoi au făcut un pas în față, m-au sărutat pe obraz și s-au prezentat. Odată formalitățile îndeplinite, ne-am urcat în mașini, am părăsit în grabă aeroportul și ne-am îndreptat către strălucirea vie a unor lumini îndepărtate.

Mai fusesem în Jeddah în ultima mea călătorie, așadar, cunoșteam locul destul de bine. Exista un singur lucru în favoarea lui – să zicem că voiai să te sinucizi, dar nu aveai curajul s-o faci – ei bine, două zile petrecute în Jeddah ar rezolva, cu siguranță, problema.

Deoarece nu existau cinematografe, concerte, baruri, cafenele pentru ambele sexe sau petreceri, nu prea aveai ce să faci seara, așa că noi am străbătut o autostradă aproape pustie. Asta nu i-a împiedicat pe tipii din față să pornească girofarurile și sirenele, care țipau într-un peisaj anost și neinteresant.

Am încetinit abia când am ajuns la cornișă și a trebuit să virăm la dreapta. M-am uitat pe fereastră și am văzut moscheea principală a orașului cu parcarea imensă din fața ei – o zonă despre care auzisem că, uneori, era folosită în scopuri mult mai întunecate –, apoi am trecut pe lângă Ministerul Afacerilor Externe și am luat-o pe o stradă laterală. Ne-am oprit la un punct de control supravegheat de niște bărbați înarmați care semănau cu niște ofițeri de corecție dintr-o închisoare de maximă securitate. Probabil asta și erau. Mabahith era singura forță de securitate din lume care avea propriul sistem de închisori și nu trebuia să sapi prea adânc ca să descoperi că prizonierii erau deseori torturați.

Ne-am apropiat de o clădire cenușie, am pătruns într-o parcare subterană și am urcat cu liftul până la o sală de ședințe imensă, prevăzută cu stații de lucru, ecrane suspendate, aparate de video-conferință și încăperi cu pereți din sticlă, pline cu hard drivere și servere.

— Bun venit în celula de criză! a spus directorul.

Înăuntru erau alți o sută de bărbați – agenți și analiști după înfățișare – care ședeau la birourilor lor și care, când am intrat, s-au ridicat în picioare. Șeful lor li s-a adresat în arabă, prezentându-mă, apoi s-a întors zicând:

— Spuneți-ne de ce aveți nevoie.

— Căutăm un bărbat de vreo 30 de ani, le-am precizat eu, al cărui nume de familie este al-Nassouri. În afară de asta, nu știm nimic despre el. Cu excepția faptului că are o soră care s-a născut aici, în Jeddah.

Le-am indicat că o cheamă Leyla, le-am dat data ei de naștere și

le-am spus că noi credeam că ea se mutase împreună cu familia în Bahrain. Directorul a încuviințat din cap, le-a dat agenților lui o serie de instrucțiuni în arabă și le-a lăsat mână liberă.

M-a însoțit până la scaunul așezat lângă al lui, la consola centrală, iar eu am avut ocazia să fiu martorul unui eveniment unic. Citisem despre asta, bineînțeles, însă nu văzusem niciodată mașinăria unui stat totalitar în plină derulare. Pentru cineva care apreciază dreptul la intimitate și la libertate, este un lucru extrem de înspăimântător.

Agenții au scos la iveală certificate de naștere, internări în spital, formulare de aplicare pentru pașapoarte și pentru vize, liste arhivate cu membrii fiecărei moschei, formulare de înscriere la școli, foi matricole, antecedente medicale confidențiale, înregistrări la Serviciul Regim Permise de Conducere și, din câte îmi dădeam seama, consemnările fiecărei toalete publice din regat.

Procesul continua fără întrerupere – nu erau informații doar despre ținta vizată, ci despre toți cei care purtau acest nume de familie, astfel încât să se poată descoperi toți membrii familiei. Totul era în arabă, prin urmare, nu aveam nicio șansă să îmi dau seama de progresul pe care îl făceau, însă priveam copleșit de venerație cum pereții hard driverelor se roteau și căutau, cum bărbații dispăreau în măruntaiele clădirii și reveneau cu dosare îngălbenite pline cu documente, și cum o echipă de dactilografi așezați la consola principală actualiza continuu rezumatul executiv, pentru a-l informa pe director.

Analiștii și agenții mâncau la birourile lor, făcând pauză doar ca să bea în grabă o ceașcă de cafea sau să solicite vreo favoare din partea cealaltă a încăperii cavernoase, până când – după trei ore de muncă și o cameră plină cu hârtii imprimate și liste – unul dintre anchetatorii cei mai în vârstă s-a întors din arhive cu o mapă subțire, legată cu o panglică roșie, care conținea documente oficiale. Politicos, i-a atras atenția directorului în arabă, iar cuvintele lui i-au făcut pe toți să se oprească și să se întoarcă spre director.

Acesta a luat mapa subțire, a privit-o pe sub pleoapele-i căzute, a cerut cea mai recentă versiune a sumarului executiv și s-a întors înspre mine.

— Acum avem tot ceea ce ne trebuie, domnule Wilson, a spus el. Trebuie să recunosc că sunt nedumerit – cred că s-a produs o mare greșeală.

— Ce fel de greșeală? am întrebat eu, reprimându-mi sentimentul de teamă și încercând să-mi păstrez calmul.

— Numele bărbatului pe care îl căutați este Zakaria al-Nassouri, a zis el, întinzându-mi copia în arabă a unui certificat de naștere.

L-am luat și m-am uitat la el o clipă. Nu mă puteam gândi decât la

acea călătorie extrem de lungă pe care o făcusem, ca să ajung la acea bucată de hârtie. O călătorie de-o viață, într-un fel.

— Femeia pe care ați pomenit-o, a continuat el, Leyla al-Nassouri, a avut o soră și un frate. Acest frate, Zakaria, s-a născut cu cinci ani înaintea ei, tot aici, în Jeddah. Tatăl lor a fost zoolog la Departamentul de Biologie Marină de la Marea Roșie. Din câte se pare, era specializat în studiul – nu prea se pricepea la latină, dar a făcut totuși o încercare – *Amphiprion ocellaris.*

Câțiva bărbați din încăpere au început să râdă. Ce naiba o mai fi însemnând și asta?!

— „Peștele-clovn”, am zis eu repede, aducându-mi aminte, apoi am vârât certificatul de naștere într-o folie de plastic și l-am așezat lângă telefonul meu. În engleză i se spune „peștele-clovn”. Cred că bărbatul pe care îl caut l-a folosit ca pe un soi de nume de cod, probabil ca să intre pe vreun forum de pe internet.

Directorul a încuviințat din cap și a continuat.

— Conform arhivelor, predecesorii mei din Mabahith îl cunoșteau bine pe tatăl lui. A fost executat în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

Știrea m-a șocat.

— Executat? am repetat eu. Pentru ce?

Directorul a răsfoit câteva documente și l-a găsit pe cel pe care îl căuta.

— Chestia obișnuită – corupție pe pământ.

— Îmi cer scuze, dar ce înseamnă mai exact „corupție pe pământ”?

El a râs.

— Cam tot ceea ce vrem noi, a precizat el și majoritatea membrilor echipei lui părea la fel de amuzată. În cazul de față, a continuat el, a însemnat că a criticat Familia Regală și a susținut îndepărtarea ei.

Brusc, el s-a oprit din râs, la fel și agenții lui – era vorba despre familia Sarazinului.

— Execuțiile au loc în public, corect? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el. A fost decapitat puțin mai încolo, în parcarea din fața moscheii.

Mi-am lăsat capul în pământ. Dumnezeule, ce mizerie! O decapitare în public ar fi putut radicaliza pe oricine, nu era de mirare că fiul lui devenise terorist.

— Câți ani avea Zakaria al-Nassouri?

El s-a uitat din nou pe niște documente.

— Paisprezece.

Am oftat.

— Există vreo dovadă că ar fi asistat la execuție?

Întreaga situație reprezenta un eșec total. Cu toate astea, m-am

gândit că orice era posibil.

— Nimeni nu știe sigur, dar există o fotografie făcută în piață. Câțiva agenți din vremea respectivă au crezut că, probabil, era el. Prin urmare, au inclus-o în dosarul familiei.

El a scos din dosar o fotografie veche pe care mi-a întins-o. Era alb-negru, făcută de undeva de sus de o cameră de supraveghere. Înfățișa un adolescent înalt și greoi care stătea în piața aproape pustie, în bătaia vântului fierbinte.

Limbajul corpului – o dezamăgire totală din modul în care stătea băiatul – exprima limpede durerea și pierderea. Nu mă îndoiam că era el. De băiat se apropia un polițist cu bastonul din bambus ridicat, încercând să îl alunge. Băiatul stătea cu spatele la camera de supraveghere și cu fața întoarsă. Chiar și în clipa aceea, când țineam în mână o fotografie cu el, tot nu reușeam să-i văd fața. Nu mi-am dat seama atunci, dar era semn rău.

Am pus fotografia în folia din plastic, iar directorul a continuat.

— Evidențele din cadrul Departamentului de Imigrări arată că la scurt timp după ce soțul ei a fost decapitat mama s-a mutat împreună cu cei trei copii în Bahrain. Mă îndoiesc că a avut de ales – din cauza crimei comise de soțul ei, ea ar fi fost exilată de membrii familiei ei și de prieteni. Călătorie sprâncenată! a spus el, ridicând din umeri. Însă având în vedere trecutul familiei, am continuat să ne interesăm de ei – cel puțin în următorii câțiva ani. Bahrain este un vecin prietenos, care i-a supravegheat pentru noi.

Și-a întins mâna să ia un alt dosar, fapt care a făcut să i se ridice mâneca *thobei* și să lase să se vadă un Rolex din aur cu safire care costa, probabil, mai mult decât ar fi câștigat majoritatea oamenilor după o viață de muncă, și a scos câteva foi de hârtie dintr-un dosar. Am bănuit că erau rapoartele întocmite de agenții care îi monitorizau.

— Ea s-a angajat, a spus directorul, aruncându-și privirea peste ele, și a renunțat la voal. Ce vă spune asta? a întrebat el și s-a uitat la oamenii lui. Halal mamă sau musulmană, hm?

Toți bărbații au murmurat aprobator. Cine știe, poate că decapitarea soțului ei avea o legătură cu faptul că își găsise o slujbă, m-am gândit eu. Carter avea dreptate în ceea ce-i privea, dar ce puteam face? în acel moment aveam nevoie de ei.

— Băiatul vizita o moschee mică – foarte conservatoare și anti-Occident – de la periferia capitalei Manama. Înainte să împlinească vârsta de șaisprezece ani a fost ajutat să-și plătească biletul de avion către Pakistan…

Mi-am ținut respirația. Șaisprezece era o vârstă fragedă, însă am făcut repede calculele, descoperind anul la care ne refeream.

— S-a dus în Afganistan? am întrebat eu. Vreți să spuneți că era mujahedin?

— Da, mi-a răspuns directorul. Unii spun că a fost un erou, că a doborât trei elicoptere de vânătoare Hind.

Brusc, am înțeles de ce călătorise până în Hindu Kush, ca să își testeze virusul, de unde făcuse rost de bombele-capcană cu care împânzise satul, cum reușise să scape de australieni și să-și piardă urma pe cărări de mult uitate. Mi-am adus aminte de un alt saudit care plecase în Afganistan ca să lupte împotriva sovieticilor – era tot fundamentalist, un bărbat care urâse cu înflăcărare familia regală și ajunsese să atace America. Osama bin Laden.

— A fost în Afganistan, și apoi? am întrebat eu.

— Nu mai avem decât un document, a răspuns el, ridicând mapa subțire, legată cu panglică roșie.

A deschis-o și a scos o scrisoare care arăta impresionant, era scrisă în arabă și purta un sigiliu oficial.

— Am găsit-o în arhiva cu documente. Ne-a fost trimisă în urmă cu mai bine de douăzeci de ani de Guvernul din Afganistan, a precizat el și mi-a întins-o. Este un certificat de deces. După cum spuneam, s-a produs o greșeală – a fost omorât cu două săptămâni înainte să se termine războiul.

M-am holbat la el, fără să mă uit la document, complet mut.

— Vedeți, nu căutați persoana care trebuie, a spus el. Zakaria al-Nassouri este mort.

Capitolul 6

Am privit cum semiluna se ridica deasupra Mării Roșii, am văzut minaretele moscheii din oraș stând drept, precum niște străjeri, am simțit deșertul apropiindu-se și mi-am imaginat că auzeam pompele care extrăgeau zece milioane de barili pe zi de sub suprafața nisipoasă.

Cu certificatul de deces încă în mână, m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat în tăcere către fereasti a – îmi trebuia un minut ca să-mi revin, să mă gândesc. Aveam o dorință de fier să rezolv problema. Zakaria al-Nassouri nu era mort – eram convins că Leyla Cumali vorbise cu fratele ei la telefon. Îi auzisem vocea pe înregistrări și îl întâlnisem pe fiul lui. ADN-ul nu minte.

Prin urmare, ce însemnătate avea acel certificat de deces care data de atâta vreme? Mi-a luat doar o clipă să găsesc răspunsul și a fost mai rău decât mi-aș fi închipuit. Am simțit un gol în stomac și trebuie să recunosc că, pentru o fracțiune de secundă îngrozitoare, mi-a venit să renunț.

Însă știam că una dintre pietrele de hotar ale oricărei misiuni reușite – poate chiar ale vieții – era determinarea de a nu renunța niciodată, de a nu te preda. Oare care era versul Șoptitorului? „Să mergi la Dumnezeul tău ca un soldat."

O sută de perechi de ochi erau ațintite asupra spatelui meu, iar eu m-am întors cu fața.

— Nu este mort, am spus eu cu cea mai mare convingere. Este imposibil, are un fiu de șase ani – am văzut rezultatele ADN-ului.

Am deslușit starea de alertă în care intraseră cu toții – oare susțineam că serviciile secrete saudite făcuseră o greșeală sau dăduseră dovadă de incompetență? Ce prostie am făcut! Din cauza disperării și a neatenției, uitasem cât de importante erau flatarea și bunele maniere. Am încercat să remediez problema.

— Bineînțeles că este nevoie de priceperea și experiența Mabahithului – ca să nu mai vorbim de conducerea sa solemnă – pentru a înțelege lucrurile pe care nu le-am fi putut înțelege niciodată.

Cuvintele mele erau atât de mieroase, încât ar fi putut provoca o criză de diabet, însă au funcționat – toată lumea s-a relaxat, a zâmbit și a dat aprobator din cap.

Am arătat un document.

— Cred că în ultimele săptămâni ale conflictului Zakaria al-Nassouri și-a făcut singur rost de certificatul de deces – fie cu ajutorul interlopilor din Kabul, fie mituind vreun oficial afgan ca să îl elibereze.

— De ce? a întrebat directorul.

— Fiindcă fusese mujahedin. Știa că oameni ca noi vor fi mereu pe urmele lui. Poate pentru că plănuia să lupte într-un război și mai

mare. Odată ce a scăpat de identitatea anterioară, a luat una nouă. N-a fost greu. Afganistanul, Pakistanul, Iranul – întreaga regiune era cuprinsă de haos, corupția fiind în floare, am zis eu și am ezitat, deoarece mă aflam față în față cu propriul eșec. Cred că a reușit cumva să facă rost și de un nou pașaport.

Directorul s-a holbat la mine.

— Înțelegeți? a spus el. Asta înseamnă că nu-i cunoaștem numele, naționalitatea, ce hram poartă…

— Aveți dreptate – nimic, am adăugat eu, încercând să ascund cât mă simțeam de devastat. Dar undeva, am continuat eu, cineva din lumea arabă trebuie să fi auzit despre un bărbat de vârsta lui, un fost mujahedin, un exilat, al cărui tată fusese executat în Arabia Saudită. Câți ar putea fi? Trebuie să descoperim pista asta.

Directorul a căzut pe gânduri, iar eu mi-am imaginat cum se scurgeau secundele pe ceasul lui de un milion de dolari.

— Dacă există ceva, nu se află în fișierele computerizate, a zis el, în cele din urmă, gândind cu voce tare. Le-am verificat deja. Poate în dosarele clasice, din hârtie… am putea găsi ceva acolo, ceva din trecut.

Vorbea în arabă pe un ton aspru, dădea ordine. Având în vedere toată acea agitație din încăpere, am bănuit că ei primiseră ordin să cheme întăriri, să aducă mai mulți analiști și cercetători, să îi someze pe bărbații care se pensionaseră de mult timp în speranța că își vor aduce aminte ceva. Câteva zeci dintre agenții mai bătrâni s-au ridicat în picioare, și-au luat laptopurile și țigările, și au pornit către lifturi.

Directorul a arătat în direcția lor.

— Ei formează echipa principală de cercetare – vor începe să caute prin dosarele de hârtie. Mai trebuie să sosească încă două sute de oameni. Ceea ce vă pot garanta este că ne va lua destul de mult timp – avem un apartament sus, ce-ar fi să vă odihniți puțin?

I-am mulțumit, însă știam că nu voi reuși să fac lucrul ăsta. M-am uitat la ceas – mai erau șase ore până când trebuia să îi sun pe cei doi bărbați care așteptau în Biroul Oval. M-am întors către fereastră și am privit la noaptea înstelată. Acolo, undeva, exista un deșert atât de mare, încât i se spunea Marele vid. M-am gândit din nou la Sarazin.

T.E. Lawrence – Lawrence al Arabiei – știa ceva despre acea parte a lumii și despre firea omenească. El spunea că cei care visau cu ochii deschiși erau oameni periculoși – încercau să-și trăiască visurile transformându-le în realitate. Visul lui Zakaria al-Nassouri era să ne distrugă pe toți. Al meu era să-l prind. M-am întrebat care dintre noi doi se va trezi dimineața și își va da seama că trăia un coșmar.

Capitolul 7

Culoarele se întindeau pe kilometri întregi. La fiecare capăt se aflau rafturi motorizate, înalte de șase metri, care semănau cu niște monoliți – dacă introduceai un număr de referință, un nume sau orice altă informație în panoul de control, rafturile începeau să se miște fără zgomot, scoțând în evidență cutiile arhivate pe care le căutai. Era ca și cum te-ai fi aflat în interiorul unui hard drive.

Existau optsprezece etaje identice – toate pline cu documente arhivate: informații acumulate de-a lungul deceniilor de monitorizare, trădare și suspiciune. Ascuns departe de sediul regional al Mabahithului, dar legat printr-un atrium central, complexul era condus de oamenii care cercetau rafturile și alegeau cutiile arhivate. Directorul se ținuse de cuvânt și îi chemase pe toți agenții și analiștii pe care îi găsise.

Am coborât din sala de ședințe și m-am așezat lângă câțiva agenți mai experimentați care se aflau la un post de comandă suspendat deasupra atriumului. Am privit cum echipele de bărbați de la fiecare etaj desfăceau grămezi de dosare îngălbenite și căutau în acei munți de date cea mai mică trimitere – cea mai mică urmă de referință – la un bărbat al cărui tată fusese executat în Arabia Saudită în urmă cu mulți ani.

Trei ore în care i-am privit cum cercetau în dosarele scrise în arabă, trei ore închis într-un cavou fără ferestre cu niște indivizi care nu se atingeau de alcool, dar care fumau treizeci de țigări pe zi, trei ore în care am numărat fiecare minut, și începusem să fiu mai disperat decât mi-aș fi dorit. Bineînțeles că atunci când unul dintre agenți mi-a spus că prima echipă pleca să îi chestioneze pe cei care ar putea aduce unele lămuriri în firul poveștii mi-am luat haina și i-am însoțit.

Cei trei agenți erau niște duri. Cel mai tânăr dintre ei avea vreo douăzeci de ani și un IQ atât de scăzut, încât mi-am zis că trebuia udat de două ori pe zi. De pe drum i-am mai luat pe opt colegi de-ai lor, astfel încât convoiul nostru era compus din patru SUV-uri negre cu atât de mult *makhfee* pe geamuri, încât aveai impresia că afară era o beznă totală. Sunt convins însă că și-au atins perfect scopul – fiecare cetățean care le vedea trecând pe stradă era cuprins pe loc de teamă.

Am străbătut kilometri întregi ai acelui oraș întins – patru milioane și jumătate de suflete, izolate în mijlocul deșertului, dintre care jumătate muncea la Aramco, cea mai mare companie petrolieră din lume –, ca să întrebăm oamenii despre o familie ce dispăruse demult. Ne așezam în *majlis*-urile – încăperea în care erau primiți oaspeții – caselor sărăcăcioase din suburbii și puneam întrebări bărbaților ale

căror mâini tremurau, vedeam copii cu ochii negri care priveau din spatele ușilor și zăream femei cu voaluri pe fețe și îmbrăcate în *burqas* până în pământ care se îndepărtau în grabă când ne vedeau apropiindu-ne. Am vizitat un bătrân pe care îl chema Sa'id bin Abdullah bin Mabrouk al-Bishi – călăul care îl decapitase pe tatăl lui al-Nassouri – sperând că, în ultimele clipe de viață, bărbatul rostise ceva legat de cariera sau de viitorul fiului său. După aceea am ajuns la o vilă modestă care se afla destul de aproape de apă, încât simțeai mirosul de sare și, dintr-un motiv pe care nu îl pot explica, i-am făcut o poză cu mobilul. Era casa părintească a lui al-Nassouri, iar noi l-am interogat pe bărbatul care se mutase în ea după ce familia fugise, sperând că aflase ceva în următorii ani.

Nimeni nu știa nimic.

În cele din urmă, am făcut o pauză și am oprit la o tavernă de pe marginea drumul, ca să bem niște cafea. Stăteam afară și îl ascultam pe idiotul de 20 de ani povestind despre o gagică pe care o întâlnise în Maroc, când a sunat un telefon, iar eu am fost rugat să mă întorc de urgență.

Echipa era adunată într-o zonă deschisă a atriumului și aerul era îmbâcsit cu fum de țigară. Directorul ședea la masă, cu o cutie de arhivă în fața lui și alte câteva puse pe jos. Din ele, ieșeau rapoarte îngălbenite, interviuri cu informatori și consemnări ce conțineau zvonuri și bârfe.

Directorul a spus că descoperiseră o cutie care conținea ceea ce se crezuseră a fi informații nefolositoare referitoare la câteva moschei conservatoare din Bahrain.

— Am găsit un dosar subțire care s-a dovedit a fi extrem de interesant. Se referă la o moschee mică aflată la periferia capitalei Manama, a spus el și s-a uitat la mine, ca să se asigure că înțelegeam importanța celor spuse.

— Moscheea lui Zakaria al-Nassouri? am întrebat eu, încercând să păstrez un ton calm și să-mi stăpânesc un nou val de speranță care mă invadase.

A încuviințat din cap.

— Dosarul conține obișnuita analiză sumară și câteva intrări incomplete referitoare la apartenență, însă, îngropate printre ele, am găsit asta…

A ridicat în aer un document de trei pagini, scris în arabă.

— În urmă cu cinci ani un agent secret l-a interogat pe un muncitor saudit care livrase mâncare și medicamente refugiaților din Fâșia Gaza. În timp ce descărca marfa din camion la un spital dărăpănat a auzit vorbindu-se despre un bărbat care fusese adus seara la spital după un atac israelian cu rachete. Imediat ce și-a terminat treaba s-a dus să-l vadă pe rănit și să întrebe dacă putea

ajuta cu ceva. Bărbatul, care prezenta răni la coloană provocate de șrapnele, delira, iar muncitorul și-a petrecut toată noaptea lângă patul acestuia, a zis directorul, apoi a tăcut, s-a uitat la document, ca să verifice șirul evenimentelor. Rănitul era doctor și, la un moment dat, când era semilucid, a menționat faptul că fusese membru al moscheii din Manama. Așa s-a terminat raportul din acest dosar. Toată lumea a presupus că era din Bahrain. Însă lucrul ăsta nu era posibil, deoarece mult mai târziu, în timp ce delira, bărbatul a spus că tatăl lui fusese decapitat în public…

M-am aplecat atât de repede în față, încât am avut noroc că nu am căzut de pe scaun.

— Nu este un obicei specific Bahrainului… am spus eu.

— Exact, acest obicei se practică într-o singură țară.

— În Arabia Saudită, am completat eu.

— Da. Din câte se pare, bărbatul se afla în mașină împreună cu soția lui palestiniană și cu copilul lor când au fost loviți de rachetă – nu se știe dacă vehiculul a fost o țintă sau dacă au fost victime colaterale. Femeia a murit, însă nu pe loc. Aflat în stare de delir, a zis că el o ținea în brațe, iar ea l-a făcut să promită – în fața lui Dumnezeu – că îl va proteja pe copilul lor. Băiețelul a supraviețuit, având răni ușoare…

— Allah fie lăudat, au spus în arabă cei din încăpere.

— Însă mama știa, a continuat directorul, că pentru copil tragedia avea să fie de două ori mai mare. Nu numai că își pierduse mama, dar suferea și de…

— Sindromul Down, am completat iar eu pe un ton sigur.

— De unde știți?

— El este – al-Nassouri, am spus eu, ridicându-mă în picioare și încercând să scap de acea stare de neliniște. Este fiul lui – îl cunosc pe băiat. Unde l-au trimis cei de la spital pe băiat? La orfelinat?

— Corect.

— Un orfelinat condus de Brigada Martirilor Al-Aqsa – am văzut chitanțele, și în acea clipă am înțeles de ce Leyla Cumali nu trimisese banii la UNICEF. Altceva? am întrebat eu, probabil pe un ton mai aspru decât s-ar fi cuvenit, însă eram în contratimp și nimeni nu a observat lucrul ăsta.

— Pe femeia care a murit o chema Amina Ebadi, cel puțin ăsta era unul dintre numele pe care le folosea – mulți dintre activiștii palestinieni folosesc pseudonime sau *noms de guerre*[34]. Am căutat informații despre ea, însă nu am găsit nimic.

— În regulă, dar doctorul? am întrebat eu pe un ton din ce în ce mai insistent. A aflat muncitorul numele pe care acesta îl folosea?

— Aici s-a întâmplat un lucru ciudat – doctorul se afla într-o stare gravă, însă când muncitorul s-a întors în seara următoare să-l vadă,

pacientul se externase. Probabil, se temea de ceea ce ar fi putut zice în timpul delirului…

— Numele lui, domnule director? A aflat numele lui?

— Nu.

M-am holbat la el.

— Nimic?! Nimic altceva?

A clătinat din cap.

— Am parcurs toate documentele. Raportul original nu are nicio continuare. Nu părea să aibă vreo importanță…

— Până acum, am zis eu pe un ton tăios.

Mi-am dat capul pe spate și am încercat să respir. Vestea părea să fi eliminat aerul și energia din încăpere. Agenții și directorul mă priveau în continuare în timp ce încercam să gândesc.

Știam mai multe despre Zakaria al-Nassouri decât ar fi avut dreptul să știe orice alt agent secret. Știam că se născuse și crescuse în Jeddah, că se aflase în piață, unde suferise cumplit când tatăl lui fusese decapitat, și că mama lui îl dusese în Bahrain, unde au trăit în exil. Cunoșteam numele moscheii din Manama, unde obișnuia să meargă, și că ceilalți habotnici aranjaseră ca el să plece în Afganistan și să lupte împotriva sovieticilor. La sfârșitul războiului cumpărase un certificat de deces, reușise cumva să obțină un pașaport nou și dispăruse fără urmă în lumea arabă. Studiase medicina, obținuse diploma de doctor, cunoscuse o femeie, care uneori folosea numele Amina Ebadi, și se căsătorise cu ea. Lucraseră împreună la granița neatestată și nelegitimă – taberele de refugiați din Gaza care reprezentau iadul pe pământ. Mai știam că cei doi căsătoriți călătoreau împreună cu fiul lor când au fost loviți de o rachetă israeliană care o omorâse pe mamă și îl rănise pe doctor. Băiețelul fusese dus la un orfelinat, iar doctorul trebuie să fi luat legătura cu sora lui, Leyla, cerându-i să îl salveze. Plin de ură, fără responsabilități familiale, folosindu-și cunoștințele de doctor, profitând de informațiile pe care le găseai pe internet, el se apucase să sintetizeze virusul variolei. Revenise în Afganistan ca să-l testeze și noi l-am auzit la telefon, când sunase îngrijorat fiind din cauza fiului lui iubit, singura legătură rămasă cu soția lui decedată.

Și după aceea? După aceea muzica a încetat și nu mai exista nimic. Cine era, ce nume folosea și – mai important – unde se afla?

— O cale de acces, am spus eu încet. Trebuie să împingi lucrurile, ca să găsești o cale de acces.

Nimeni nu știa dacă vorbeam singur sau dacă ofeream sugestii cuiva. Probabil că nici eu nu știam.

— Astea sunt toate informațiile pe care le deținem despre individ, a zis directorul, trecându-și mâna peste mulțimea de fișiere. Nu există niciun nume, nicio identitate și nicio urmă. Cel puțin nu aici.

Avea dreptate, iar liniștea umplea spațiul. Am ieșit din starea de concentrare și, prin norul de fum, m-am uitat la bărbați. Nu exista nicio cale de acces pentru noi, speranța pierise, și am știut…

Că îl pierdusem.

Am încercat să nu-mi arăt disperarea și mi-am îndreptat umerii. Bill îmi spunea mereu că nu exista nicio scuză pentru maniere neelegante, iar eu le datoram arabilor ceva.

— Ați făcut mai mult decât ar fi putut cere cineva, am spus eu încet. A fost o sarcină ingrată, însă voi ați dus-o la bun sfârșit cu îndemânare și bunăvoință, și pentru asta vă sunt profund recunoscător.

Era, probabil, pentru prima oară când auzeau o laudă sinceră în loc de lingușeală, și am observat pe fețele lor cât erau de mândri de asta.

— *Jazak Allahu Khairan,* am rostit eu, în cele din urmă, stâlcind pronunțarea, dar folosind singura frază în arabă pe care mi-o aminteam de la ultima mea vizită. Era modul tradițional de a-ți exprima recunoștința: Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze!

— *Waiyaki,* au spus cu toții în cor, răsplătind cu zâmbete blânde efortul meu și oferindu-mi aceeași urare: Fii binecuvântat și tu!

Era semnalul de care aveau nevoie cu toții. S-au ridicat în picioare și au început să-și strângă lucrurile. Am rămas pe loc, singur, încercând cu disperare să găsesc o altă modalitate de a merge mai departe, o rută, o cale. Un miracol.

Mi-am lăsat mintea să cutreiere prin amintirile mele legate de profesie, să găsească orice modalitate neconvențională, însă nu am găsit nimic.

Îl identificasem pe Sarazin, dar nu îl cunoșteam, îl localizasem, însă nu îl puteam găsi, era cineva și, în același timp, nu era nimeni. Ăsta era adevărul și nimic pe lumea asta nu îl putea schimba.

M-am uitat la ceas.

Capitolul 8

Era cel mai trist telefon pe care fusesem nevoit să-l dau vreodată. Nimeni nu s-a înfuriat, nimeni nu a strigat și nimeni nu a lansat acuzații, însă sentimentul eșecului și al temerii era copleșitor.

După ce mi-am luat rămas-bun de la directorul Mabahithului, unul dintre SUV-urile negre în care mă aflam a străbătut distanța scurtă până la complexul securizat ce găzduia Consulatul Statelor Unite. Carter de la stația din Beirut îi sunase înainte și îi anunțase de prezența mea, prin urmare, am reușit să trec fără întârziere printre filtrele antisinucidere și posturile de control.

Odată înăuntru, tânărul ofițer de serviciu a crezut că aveam nevoie să mă odihnesc, așadar, m-a condus către apartamentul oaspeților, însă l-am oprit la jumătatea drumului și i-am spus că aveam nevoie de un telefon în zona TEMPEST – o zonă dotată cu aparate speciale care împiedicau interceptarea electronică a apelurilor telefonice. Cu toate că eu și cei de la Mabahith ne despărțiserăm în condiții bune, asta nu însemna că aveam încredere în ei.

Ofițerul de serviciu a ezitat – întrebându-se, probabil, cine eram cu adevărat –, apoi a început să activeze încuietorile electronice ale ușilor antiexploziv, conducându-mă în adâncul clădirii. Am trecut printr-un punct de control intern, ceea ce îmi sugera că intram în zona ocupată de CIA, înainte să ajungem într-o încăpere mică în care se aflau doar o masă și un telefon.

Cel mai tăcut loc din câte s-au văzut vreodată, care se distingea doar prin lipsa de sunet.

Am închis ușa, am activat încuietoarea electronică, am ridicat receptorul și am cerut operatorului să-mi facă legătura cu Biroul Oval.

Cineva a răspuns imediat, iar eu am auzit vocea președintelui – era evident că era epuizat, dar la fel de evident era și faptul că se însuflețise în speranța că va primi vești bune. Le spusesem că voi afla numele complet al Sarazinului, data nașterii și, probabil, o fotografie – și le aflasem, doar că nu anticipasem că nu îmi vor fi de folos.

Dave a anunțat că se afla și el pe fir și cred că a bănuit din salutul meu mormăit că se apropia dezastrul – ca toți ofițerii de caz, învățase să interpreteze fiecare nuanță din comportamentul agentului său.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, fără preambul.

Le-am relatat totul pe un ton dur, rece și direct, asemenea știrilor despre accidente pe care le citești în fiecare zi. Le-am spus că, în ciuda eforturilor noastre și a speranței pe care mi-o făcusem în urmă cu câteva ore, nu obținusem nimic important. Absolut nimic.

S-a așternut o tăcere îngrozitoare.

— Am crezut că am descoperit ceva, dar în clipa următoare totul s-a transformat în praf, a zis Șoptitorul în cele din urmă. S-a dus totul…

— S-a dus totul de râpă, a adăugat președintele, vădit stors de energie și de speranță.

— Dar ceilalți? am întrebat eu. Cei care caută un declanșator nuclear. Nu au găsit nimic?

— O sută de mii de oameni și nimic, a răspuns Grosvenor.

— M-am gândit eu că nu vom avea nicio șansă. Cred că am întâlnit furtuna perfectă… a început să spună Dave.

— O fantomă care acționează singură, am adăugat eu.

— O fantomă, da. Dar nu acționează de una singură – nu, a precizat el.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să fi fost ajutat în Afganistan, măcar pentru o perioadă scurtă de timp. Un bărbat care acționează de unul singur nu poate înhăța trei ostatici.

Avea dreptate, însă nu părea important și, oricum, președintele trecea deja la alt subiect.

— O vom sălta pe femeie – cum o cheamă, Cumali? Și asta cât mai repede cu putință. Nu ăsta este planul? l-a întrebat el pe Dave.

— Ba da. Călătorul crede că ea nu știe nimic – am dreptate?

— Da, am răspuns eu. Domnule președinte, după cum v-a spus probabil și Dave, ea deține o modalitate prin care îl contactează, dar cred că folosește capcane. Poate scrie greșit o literă, poate folosi un cuvânt prin care să-l avertizeze să fugă.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus președintele. A cumpărat un certificat de deces, la naiba, deci e suficient de deștept, însă merită să încercăm.

— Voi trimite de urgență o echipă, a spus Șoptitorul. O vom scoate din Turcia și o vom exila în Lumina Puternică.

Lumina Puternică era numele de cod folosit pentru Khun Yuam, închisoarea secretă a CIA-ului pe care o vizitasem la granița Thailandei cu Birmania. Legenda spunea că odată ce dispărea cineva în Lumina Puternică, nu se mai întorcea. Era ciudat – având în vedere amploarea evenimentelor cu care ne confruntam –, însă nu m-am putut abține să nu mă gândesc la băiețel și la ce avea să se întâmple cu el. Va poposi într-un orfelinat fie în Gaza, fie în Turcia, m-am gândit eu. Indiferent unde ajungea, nu va mai avea parte de plecăciuni și de râsete.

— Dis-de-dimineață voi emite o ordonanță guvernamentală, a continuat Grosvenor, care va închide granițele. Vom izola țara cât vom putea de bine – aeroporturi, frontierele terestre, porturile, toate căile de acces.

Era evident că luau în calcul vectorul omenesc și, chiar dacă aveau dreptate în legătură cu modalitatea de răspândire, peste o jumătate de milion de imigranți ilegali intra în țară în fiecare an – un indiciu bun că orice încercare de a securiza granițele era inutilă. După cum spusese și bătrânul virusolog – mai devreme sau mai târziu vom suporta cu toții consecințele.

Cu toate că nu credeam că planul lor va funcționa, n-am spus nimic. Nu aveam altă alternativă, prin urmare, ar fi fost o mojicie să le tai avântul fără să le ofer ceva mai bun în schimb. Se străduiau să păstreze țara pe linia de plutire, atâta tot.

— Nu trebuie să spunem că este vorba despre variolă, a sugerat Șoptitorul. Am putea zice că este vorba despre gripă avi- ară extrem de puternică – oricât ar fi de grav, nu este privită cu aceeași groază. Odată ce spui „variolă” și adaugi „devastator”, va fi ca pe Muntele Everest – va declanșa propria furtună.

— Nu, a răspuns Grosvenor, care luase și el în calcul varianta asta. Ce se va întâmpla când adevărul va ieși la lumină? Singura noastră speranță este că publicul va coopera – în astfel de situații, americanii sunt întotdeauna la înălțime. Dacă îi trădezi, ești un om pierdut. Un vector, o pistă, de atât avem nevoie, ca să derulăm înapoi firul evenimentelor. Am de gând să eliberez vaccinul. Nu știu dacă va funcționa, dar trebuie să încercăm totul și să ne folosim de ceea ce avem la dispoziție.

— Da, domnule președinte, a spus Șoptitorul. Dar tu, Călătorule, te întorci acasă?

— Merg în Gaza, am răspuns eu.

Dave a fost cel care și-a revenit primul.

— Un american singur în Gaza, fără o legendă? Asta ar însemna să te pui singur în fața unui pluton de execuție – vei muri în prima zi.

— Am vorbit cu saudiții, au niște oameni acolo care mă pot ajuta.

— Asta nu înseamnă decât că plutonul nu va fi atât de numeros.

— Al-Nassouri a fost acolo, este singura pistă pe care o avem.

— Nu trebuie să faci asta, a spus președintele. Dacă nu îl vei găsi, nu se va repercuta asupra ta. Dimpotrivă. Când te-am cunoscut, l-am rugat pe Șoptitor să rămână în urmă – i-am spus că ești cel mai mare ticălos pe care l-am întâlnit vreodată. N-am știut că ești și cel mai bun. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

— Mulțumesc, am spus eu încet.

— Nu-ți voi trimite o scrisoare prezidențială de recomandare, a zis el, încercând să destindă atmosfera. Ai deja una.

— Și mingile de golf, am adăugat eu.

Ei au râs, iar eu am găsit momentul potrivit.

— V-aș putea cere o favoare, domnule președinte?

— Spune, a răspuns el.

— Există un hacker pe care l-am scos din Leavenworth și care a făcut o treabă bună. Ar fi posibil să nu îl trimitem înapoi?

— Să-l grațiez, vrei să spui?

— Dacă se poate, am răspuns eu.

— Ce zici, Dave? îl cunoști pe individul ăsta?

— Da, a făcut o treabă excelentă – sunt de acord.

— În regulă. Șoptitorul îmi va comunica numele lui și voi întocmi decretul.

— Vă mulțumesc, domnule președinte, a fost tot ce am putut spune și mă gândeam la Battleboi care o va strânge la piept pe Rachel când va auzi vestea.

— Succes, Călătorule, mi-a urat președintele, terminând convorbirea. Sper să ne revedem în circumstanțe mai bune.

Părea foarte încrezător.

Convorbirea s-a întrerupt. Am rămas în acea liniște de mormânt, gândindu-mă că astea vor fi, probabil, ultimele momente de pace de care voi avea parte pentru o lungă perioadă de timp. Poate, unicele.

Gaza.

Dave avea dreptate – era unul dintre cele mai periculoase locuri de pe planetă. Singurul lucru bun era faptul că nu aveam unde să navighez, cel puțin nu mă aștepta nicio barcă veche cu pânzele peticite.

Poate altundeva, dar nu în Gaza.

Capitolul 9

Era vorba despre Germania, prin urmare, camioanele au ajuns la timp. Ploua încet când, cu puțin după ora șase dimineața, ele au trecut pe poarta securizată a fabricii Chyron.

La fel cum făcuseră de mii de ori, șoferii au condus camioanele prin fața geamurilor clădirii administrative și pe lângă fabrică, apoi au oprit în fața rampelor de încărcare din spate. Tipul de la depozit – musulmanul înalt al cărui nume nu reușiseră să-l țină minte – se afla deja la volanul unui stivuitor, așteptând să ajute la încărcarea cutiilor cu medicamente care urmau să fie expediate în America. Nu a spus nimic – nu era prea vorbăreț –, însă șoferii îl plăceau: lucra repede și părea mult mai inteligent decât majoritatea colegilor lui.

Încărcătura era mare – includea totul de la cutii cu vaccinuri la lăzi cu antibiotice, milioane de doze de alte medicamente – și, cu toate astea, Sarazinul reușise să le încarce în camioane în mai puțin de cinci minute. Pregătise deja documentele și șoferii știau că, în cazul lui, nu mai era nevoie să le verifice – documentele erau întotdeauna întocmite corect.

Au luat hârtiile, au fugit prin ploaie, s-au urcat în cabine și au luat-o către autostrada A5 în timp record.

Dacă s-ar fi uitat în oglinzile retrovizoare, ceea ce nu au făcut, ar fi văzut că doctorul nu se mișcase de pe stivuitor – i-a contemplat în tăcere și i-a urmărit cu privirea până când aceștia au dispărut din raza lui vizuală. Știa că ploaia și lucrările de pe A5 – autostrada era mereu în reparații – îi va încetini, tocmai de aceea se grăbise suficient cât aceștia să nu piardă zborurile.

În cele din urmă, și-a plecat capul, și l-a așezat pe antebrațe și a intrat într-o stare între meditație și epuizare – se terminase, nu mai putea face nimic. Sentimentul de ușurare era atât de copleșitor, încât a simțit cum lacrimile îi înțepau ochii. Scăpase de responsabilitatea uriașă din ultimii trei ani și de povara grea de a duce la bun sfârșit lucrarea lui Allah. Arma fusese lansată. Soarta misiunii, bunăstarea națiunilor și supraviețuirea inocenței care mai rămăsese în lume depindeau de sistemul de control al frontierelor despre care el credea că era atât de insuficient, încât era, practic, inexistent. Însă lucrul ăsta nu îl putea controla, făcuse tot ce îi stătuse în putere, totul se afla în mâinile lui Dumnezeu în acele clipe.

Simțindu-se eliberat, și-a ridicat capul și a coborât de pe stivuitor. A intrat în depozit, s-a dus la dulapul lui din vestiar și și-a adunat lucrurile. Pentru prima și singura dată de când începuse munca la Chyron, nu a mai așteptat sfârșitul turei; și-a aruncat rucsacul pe umăr, a trecut neobservat prin porțile securizate și, cu inima tresăltând, a străbătut prin ploaia măruntă strada pustie.

S-a întors în micul lui apartament – un pat, o masă și o chiuvetă într-un colț –, a aruncat mâncarea din bufet, și-a vârât hainele în rucsac, a așezat cheile pe masă și a trântit ușa în urma lui. Nu s-a mai obosit să-și ridice salariul, sau să obțină un rambursare pentru plata în avans a chiriei, sau să-și ia rămas-bun de la bărbații de la moscheea de pe Wilhelmstrasse care fuseseră atât de mărinimoși cu el – a plecat la fel de misterios cum venise.

A traversat repede orașul care începea să se trezească, îndreptându-se către gară, a cumpărat un bilet și, după câteva minute, și-a făcut apariția și expresul către Frankfurt. Odată ajuns acolo, își va lua bagajele și trusa medicală din dulap, va intra la toaletă, se va îmbrăca în costum și va lua din nou identitatea doctorului libanez care venise în țară ca să participe la o conferință la Messe.

Săptămâni la rând, pe măsură ce misiunea lui se apropia de sfârșit, el se gândise din ce în ce mai mult la ceea ce va face pe urmă – nu dorea să rămână în Germania și nu avea niciun motiv să se întoarcă în Liban. Știa că în câteva zile o plagă modernă – variola neagră, așa o considera el – va pătrunde în conștiința publică. Își va face simțită prezența ușor, asemenea unui chibrit printre paie, însă se va transforma repede în ceea ce oamenii de știință vor numi „proces de autoamplificare” – o explozie – și întregul hambar va fi cuprins de flăcări.

America – marea infidelă – va fi îngenuncheată, iar rata mortalității, astronomică. Rămas fără protector, Israelul va fi descoperit și, în cele din urmă, va ajunge la mila dușmanilor lui apropiați. Pe măsură ce activitatea economică va fi în cădere liberă, prețul petrolului se va prăbuși și elita aflată la conducerea Arabiei Saudite – incapabilă să-i mai cumpere pe oameni sau să primească sprijinul Statelor Unite – va lua măsuri îngrozitoare de constrângere și, făcând asta, va contribui la propria-i distrugere.

Pe termen scurt, lumea se va închide, călătoriile vor fi imposibile, deoarece națiunile vor căuta siguranța în carantină și în izolare. Unele vor reuși mai bine decât altele și, cu toate că un miliard de oameni murise din cauza variolei în urmă cu o sută de ani înainte de eradicarea ei, deoarece lumea modernă nu mai cunoscuse așa ceva – nici măcar în cazul SIDEI –, nimeni nu va putea prezice unde vor lovi valurile infecției și când se vor opri.

Pe măsură ce momentul morții – cum îi spunea el – se apropia, devenea din ce în ce mai sigur că, indiferent ce urma să se întâmple, voia să fie alături de fiul lui. Dacă își vor pierde viața, atunci va fi din voia lui Allah și tot ceea ce își dorea era să fie cu copilul lui, ca să îl poată ține în brațe și să-i poată spune că nu aveau de ce să se teamă, nici în lumea asta, nici în următoarea, însă dacă era voința lui

Dumnezeu ca ei să supraviețuiască, atunci îl va duce în Afganistan. Se vor plimba împreună de-a lungul malurilor umbrite și îi va arăta, poate, vârfurile munților unde doborâse înfricoșătoarele elicoptere de vânătoare Hind. Iar când toamna va lua locul verii, vor traversa văile îndepărtate și se vor îndrepta către pădurile lui Abdul Mohammad Khan. Unde ar fi găsit un loc mai potrivit să-și crească fiul, dacă nu printre oameni devotați și credincioși? Și când va veni momentul potrivit se vor întoarce în Arabia Saudită și vor râde, și vor îmbătrâni împreună în țara unde sufletul tatălui său se stinsese.

Să fie alături de fiul lui? Gândul ăsta îl ajutase să reziste în perioada petrecută în Karisruhe. Într-o noapte intrase într-un internet cafe și, accesând diferite pagini, găsise în Milas o casă cu camere de închiriat, potrivită pentru un musulman devotat.

Da, își va face din nou apariția în Frankfurt ca doctor, va lua trenul spre aeroport și se va urca la bordul unui avion. Va zbura către Bodrum.

Capitolul 10

Unui avion privat, care zboară cu viteză maximă, îi ia aproximativ două ore ca să ajungă din Jeddah în Fâșia Gaza, o limbă de pământ situată între Israel și Egipt, unde se întâmplă tot felul de atrocități. Aceasta găzduiește o jumătate de milion de arabi apatrizi și cel puțin douăzeci de grupări identificate de Departamentul de Stat ca fiind organizații teroriste.

Cei de la stația din Beirut aranjaseră ca avionul Gulfstream roșu și alte nuanțe kitsch al traficanților de arme să fie înlocuit cu un avion Lear aparținând CIA-ului, vopsit în trei nuanțe diferite de bej. Cel puțin nu îmi provoca dureri de cap. Cu toate că detaliul ăsta reprezenta un avantaj, avionul avea și un dezavantaj, nu era prevăzut cu paturi, fapt care s-a dovedit a fi extrem de important. Am fost obligat să stau în șezut și, neavând altă priveliște în fața ochilor decât sondele de petrol ce se întindeau pe kilometri întregi, gândurile au început să-mi țină companie.

Trebuie să recunosc că au fost niște tovarăși de drum jalnici. Nu cred că sunt o persoană vanitoasă, însă am o oarecare doză de mândrie profesională. Aflat într-un avion, la o înălțime de 9144 de metri, nu aveam unde să mă ascund, în special de adevăr. Ajunsesem față în față cu Zakaria al-Nassouri și fusesem învins.

Poate nici nu avusesem vreo șansă – era prea bun, prea deștept, ajunsese prea departe ca să poată fi prins. El era persoana care cărase var nestins pe creasta munților Hindu Kush. Varul nestins fusese transportat de caii de povară de-a lungul a 800 de kilometri de cea mai ostilă suprafață de teren de pe pământ! Plănuise fiecare pas, fiecare detaliu.

Cu siguranță, un om capabil de așa ceva ar fi anticipat că, într-o zi, cineva din breasla mea va încerca să-l găsească. Asemenea oricărui fugar, își ștersese urmele. A cumpărat un certificat de deces care data de mai bine de douăzeci de ani și și-a procurat un pașaport fals. După cum ziceam, poate ajunsese mult prea departe ca să mai poată fi prins.

Cu toate astea, din punctul meu de vedere, nu am fi putut proceda altfel. Dintre cei zece oameni care cunoșteau secretul, cei opt membri ai guvernului nu numai că păstraseră tăcerea, dar reușiseră să acționeze cu o rapiditate admirabilă. Fără să mă laud, ceilalți doi membri ai grupului – Dave și cu mine – ne număram printre cei mai buni din lume, având la dispoziție toate resursele și tehnologia pe care ni le-ar fi putut oferi cea mai puternică țară de pe pământ. Eram animale de pradă *alpha* și, la fel ca orice animal de pradă, aveam vânătoarea în sânge…

M-am oprit ca să mă corectez. Nu orice animal de pradă *alpha*

vânează. Mi-a venit în minte cel puțin unul care n-o făcea. Rechinul vânează, însă crocodilul stă liniștit la pândă printre trestii și așteaptă ca prada să vină la el.

În acel moment mi-am dat seama unde greșisem – îl vânasem în loc să-i întindem o capcană. Nu aveam nicio șansă, nu într-o urmărire directă – era cu mult înaintea noastră. Dar în cazul unei capcane avantajul pe care îl avea în fața noastră nu ar fi avut nicio importanță.

Oare mai aveam timp? Poate mai dețineam o carte de jucat, o ultimă șansă de a arunca zarurile, un ultim glonț pe țeavă. Trebuia să-l scoatem cumva din ascunzătoare și să-l facem să iasă la lumină.

Am privit afară pe fereastră timp îndelungat. Nu vedeam nici norii, nici sondele de petrol, însă am ajuns să cred că mai aveam o șansă. Ea avea la bază un singur lucru, o lecție pe care o învățasem cu multă vreme în urmă în biroul bancherului din Geneva – dragostea nu te face mai vulnerabil, *dragostea te face mai puternic.*

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am ridicat legănându-mă pe picioare. Nu conștientizasem că turbulențele de aer legănau micul avion, făcându-l să se încline și să trosnească, însă n-aveam timp să-mi fac griji în legătură cu asta. M-am îndreptat către partea din față a cabinei și a fost cât pe ce să mă lovesc cu capul de plafon când am prins un gol de aer și avionul a intrat brusc în picaj. M-am prins cu mâna de spătarul unui scaun și m-am târât până la dulapul mic din perete, unde se afla telefonul securizat al CIA-ului.

Am ridicat receptorul și am format numărul.

Capitolul 11

Șoptitorul a răspuns imediat, însă vocea lui, chiar dacă era mai blândă decât de obicei, părea răgușită, epuizată – stresul, nesomnul, dezamăgirile își lăsaseră amprenta asupra lui.

I-am spus că făcuserăm o greșeală încercând să-l vânăm pe Sarazin, apoi i-am explicat ce voiam să fac – nu în detaliu, doar în linii mari. Din fericire, fiind extrem de experimentat, nu fusesem nevoit să-i detaliez.

I-am spus că trebuia să întârziem extrădarea lui Cumali și să îl convingem pe președinte să își amâne discursul adresat poporului.

— Am nevoie de timp ca să reușesc, Dave, i-am zis eu.

El a încercat să râdă.

— Îmi ceri un lucru imposibil, a replicat el, și din nou i-am auzit vocea obosită. Nu putem întârzia, tocmai am vorbit cu el în urmă cu douăzeci de minute – este imposibil.

Mi-am susținut cazul, l-am implorat și, în cele din urmă, când am constatat că nu ajungeam nicăieri, i-am zis furios că ar face mai bine să mă asculte, pentru că eram cel mai bun agent secret din generația mea și, *la naiba,* încercam să-i explic că aveam o șansă. A tăcut preț de o secundă și mi-am dat seama că atitudinea pe care o adoptasem și care nu mă caracteriza îl șocase. Mi-a spus să aștept.

Așa că am rămas suspendat, atât la propriu, cât și la figurat, legănându-mă și plonjând, din cauza turbulențelor, în timp ce el îl suna pe președinte pe telefonul celălalt. Câteva minute mai târziu i-am auzit pașii pe parchetul din birou.

— Tocmai am vorbit cu Grosvenor, mi-a zis el. Nu crede că va funcționa, nu crede în…

— Isuse! am exclamat eu. I-ai explicat greșeala pe care am făcut-o?

— Bineînțeles că da, a răspuns pe un ton răspicat Dave. I-am explicat și că am pornit pe urmele lui cu potera, în loc să-l pândim așa cum pândesc bandiții un tren. Ce zici? Am fost suficient de explicit?

— Și tot n-a înțeles?

— N-am terminat. A fost de părere că nu crede în planul tău, dar crede în tine. Ai la dispoziție treizeci și șase de ore.

M-am simțit ușurat. Încă o șansă la salvare, încă o șansă la mântuire.

— Mersi, am rostit eu cu sfială.

— Să ne suni, indiferent dacă e de bine sau de rău. Dacă lucrurile vor scăpa de sub control, vrea să fie informat imediat. A scris deja discursul către națiune. A mai spus să nu-ți faci speranțe deșarte, să nu îngădui ca dorința să-ți afecteze logica. Dacă lucrurile degenerează, nu încerca să le repari.

— În regulă, am zis eu.

— Ai numărul meu de telefon. Îți mai dau încă unul în caz că vor exista probleme. Este al lui Grosvenor.

Oricât de bine stăteam cu memoria, nu voiam să mă bazez doar pe ea, prin urmare, mi-am scos mobilul și l-am introdus cu codul 911, accesând opțiunea apelare rapidă. Introduceam încă cifrele în telefon când Șoptitorul a început din nou să vorbească.

— OK, avem la dispoziție treizeci și șase de ore și deținem schema unui plan. Să discutăm despre el. Care este primul pas?

— Un telefon, am răspuns eu. Nu îl putem da noi – trebuie să pară credibil. Care este cel mai bine poziționat colaborator pe care îl avem în serviciile secrete din Turcia?

Având în vedere importanța strategică a țării, știam că CLA-ul – la fel ca orice agenție de spionaj importantă – investise mult timp în introducerea „iscoadelor” în interiorul MIT.

Dave n-a spus nimic – îi ceream să vorbească despre unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale națiunii.

— Dave? am rostit eu întrebător.

— Există cineva care ne-ar putea fi de ajutor, a răspuns el fără tragere de inimă.

— Cine?

Știam că forțam lucrurile, însă voiam să aflu.

— La naiba! Nu-mi cere asta, a zis el.

— Cine?

— MIT are doi directori adjuncți, a spus el, în cele din urmă. Unul dintre ei a trecut de partea cealaltă a baricadei, bine?

— La naiba… un director adjunct? am spus eu șocat și m-am gândit că, în ciuda anilor petrecuți în Divizie, tot eram contrariat cât de mult se practica trădarea în lumea secretă. N-o să-i convină să facă asta, am adăugat eu.

— Nu va avea de ales. Se va teme să nu îl dau pe mâna guvernului lui. Poate că trădătorii sunt în continuare spânzurați în Turcia. Care sunt detaliile?

Am auzit hârtiile foșnind în timp ce el căuta un pix ca să noteze. După ce am terminat, mi-a citit din nou punctele principale. Făcuse mai mult decât să le noteze – le îmbunătățise și le distribuise și, încă o dată, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că aveam un ofițer de caz experimentat.

— Și-acum ce facem? a întrebat el. Îi dăm un telefon și îl punem la treabă?

— Da, va fi o cursă contra cronometru dacă vrem să ne reușească.

Am închis și, în timp ce Dave îi dădea vestea șocantă directorului adjunct al MIT, am bătut cu pumnul în ușa carlingii. Am auzit vocea

fostului pilot al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite prin interfon.

— Ce s-a întâmplat?

— Schimbare de plan. Renunțăm la Gaza și o luăm către Bodrum.

Ușa s-a deschis larg.

— Unde-i Bodrum?

Am strigat răspunsul din mers. M-am întors din nou la dulapul din perete. Mai aveam de dat un telefon urgent.

Capitolul 12

Când i-a sunat telefonul, Bradley se afla în Manhattan, într-un bar din Eastside. Nu era genul de local fițos cu *tapas* și meniu gustos, ci un local adevărat cu nicotină imprimată în pereți și băuturi atât de tari, încât îți ardeau gâtlejul. Un ultim vestigiu al vechiului New York, un bar de polițiști, cu alte cuvinte.

Ben lua parte la petrecerea de pensionare a unui coleg și, din cauza popularității sărbătoritului și a configurației barului, singura modalitate de a putea scăpa de îmbulzeală era să iasă în stradă. Prin urmare, atunci când a fost tras în prima linie a lumii secrete, stătea în ploaia măruntă cu o halbă de bere în mână.

— Unde ești? m-a întrebat el.

— Într-un avion cu reacție al CIA-ului, deasupra Iordaniei, am răspuns eu, deoarece nu avea rost să mint, trebuia să-l trezesc la realitate, ca să înțeleagă importanța telefonului. De îndată ce vom termina de vorbit, am continuat eu, vreau să-l suni pe bărbatul căruia i-ai transmis mesajele mele. Îl cheamă David McKinley, este directorul Agenției de Inteligență Națională a Statelor Unite.

L-am auzit pe Bradley inspirând adânc.

— La naiba, am crezut…

— Uită tot ce-ai crezut până acum. Nu mai jucăm la cacealma. Spune-i lui Dave că am nevoie urgentă de un pilot. V-a trimite după tine un elicopter care să te ducă la aeroport, acolo te vei îmbarca într-un avion prezidențial cu reacție.

— Unde plec? a întrebat el.

— La Bodrum. MeKindley se va ocupa de documente – vei fi un detectiv NYPD care anchetează moartea lui Ingrid Kohl.

— Cine este Ingrid Kohl?

— Femeia ucisă la Eastside Inn.

— De unde…?

— Mai târziu, am spus eu, mulțumind Providenței pentru Cameron și pentru Ingrid, sau cum s-o fi numind cealaltă femeie, întrucât crimele lor mă duseseră în Turcia și îmi oferiseră încă o șansă. Te voi lua de la aeroport, i-am zis eu. Și, Ben, nu uita să-ți aduci arma!

Turbulențele au încetat, în cele din urmă. Zburând la o înălțime de 10 kilometri, avionul a schimbat brusc direcția către Bodrum. Mi-am zis că, dacă totul va merge conform planului, Ben nu va avea nevoie de armă. Însă, dacă stau bine să mă gândesc, nu cred să se fi întâmplat vreodată asta.

Capitolul 13

În ciuda obiecțiilor lui vehemente, directorul adjunct al MIT a dat telefon la douăzeci de minute după ce vorbisem cu Dave. A sunat-o pe Leyla Cumali.

Nu am auzit niciodată conversația, bineînțeles, însă am citit mai târziu o transcriere tradusă în engleză. Din acel document, lipsit de inflexiuni și de emoție, reieșea clar că tipul de la MIT era un as în domeniu. L-a pus pe un asistent să sune și să programeze un interval de timp în care Cumali trebuia să-l sune la rândul ei. Ea a primit numărul de telefon de la centrala MIT și, în timp ce era transferată de la un asistent la altul, a tras concluzia că vorbea cu un om extrem de influent.

El i-a spus pe un ton foarte politicos că avea nevoie de ajutorul ei într-o chestiune confidențială referitoare la un vizitator străin. Dumnezeule, cât de ușurată trebuie să se fi simțit când a auzit că nu ea era cea anchetată.

— Cât de bine îl cunoașteți pe David Brodie Wilson? a întrebat el.

Transcrierea a înregistrat o pauză – Cumali fusese luată prin surprindere –, însă spionul a încurajat-o.

— Am nevoie doar de părerea dumneavoastră, doamnă detectiv – nu vorbim despre dovezi, aici, a zis el râzând.

Era bun, nu glumă.

I-a ascultat în tăcere relatarea, întrerupând-o din când în când, ca să lase impresia că era interesat de ceea ce spunea ea.

— Vă mulțumesc. Foarte bine, a spus el după ce ea a tăcut. Ați avut vreodată impresia că nu ar fi agent FBI? a întrebat el, lansând momeala.

— Nu… nu, a răspuns Cumali, apoi a ezitat în timp ce se gândea mai bine la asta. Ar fi ceva totuși…

A procedat într-un mod abil, extrem de abil.

Îmi aduc aminte că m-am întrebat dacă toți agenții FBI sunt la fel de buni.

— Da, pare logic… având în vedere cât este de bun, a replicat directorul adjunct. Spuneți-mi, a dat vreun telefon în prezența dumneavoastră care să vă trezească bănuiala sau al cărui conținut să vă nedumirească?

— Nu… avea însă un obicei ciudat – nu eu am fost cea care l-a observat, ci secretara mea. Introducea bateria în mobil doar atunci când dădea un telefon.

„Ei bine, mi-am zis eu, în ciuda machiajului și a tocurilor înalte, Hayrunnisa era mai deșteaptă decât crezusem.”

— De ce și-ar scoate bateria din mobil? a întrebat spionul.

— Habar n-am.

— Atunci, dați-mi voie să vă ajut. Dacă cineva își ține telefonul în buzunar, aparatul poate fi pornit de la depărtare fără ca persoana respectivă să știe. Odată ce este pornit, microfonul incorporat în el poate fi activat. Astfel, cel care accesează telefonul poate asculta tot ce se vorbește în încăpere. Dacă bateria este scoasă, nu există niciun astfel de risc.

— Habar n-am avut, a zis Cumali.

— Prin urmare, nu știți că agenții secreți procedează mereu așa?

— Agenți secreți? îmi puteți explica, vă rog, despre ce este vorba?

Urmând instrucțiunile Șoptitorului, directorul adjunct reușise să facă în așa fel, încât Cumali să îi adreseze întrebarea asta. Își juca rolul cu multă pricepere.

— Sunteți un organ de ordine – unul extrem de respectat, aș adăuga eu. Toată povestea este extrem de confidențială.

— Desigur.

— La granița bulgară există camere de supraveghere care înregistrează toată activitatea. Știm numărul de înmatriculare al mașinii închiriate de Brodie Wilson, prin urmare, grație unui anumit program pe care îl folosim, am aflat că a intrat în Bulgaria. Cunoașteți motivul?

Sistemul de recunoaștere a numărului de înmatriculare era o cacealma – bineînțeles că exista așa ceva, dar nu și în Turcia. Cumali însă nu avea de unde să cunoască lucrul ăsta.

— Nu, a răspuns ea.

— Doi dintre agenții noștri care își desfășoară activitatea peste graniță l-au localizat într-un oraș numit Svilengrad, unde a cumpărat un mobil ieftin și o cartelă SIM, ca să dea un telefon. L-ați auzit pomenind despre acest oraș?

— Niciodată.

— Urmare a acestor evenimente, am devenit foarte interesați de agentul Wilson. Din motive pe care nu le pot dezvălui, credem că s-ar putea ca asta să nu fie adevărata lui identitate. Credem că numele lui adevărat este Michael John Spitz. Numele ăsta vă spune ceva, doamnă detectiv?

— Nimic.

— Spitz face parte dintr-un grup de elită al CIA-ului, a continuat directorul adjunct. Așa se explică și motivul pentru care vi s-a părut că era un anchetator remarcabil. Treaba lor este să îi vâneze pe teroriști.

Îmi imaginam teama care trebuie să o fi cuprins pe Cumali, care stătea în casa ei văruită în alb din Vechiul Port, când și-a adus aminte brusc de telefoanele codificate dintre ea și Hindu Kush.

Treaba lor este să îi vâneze pe teroriști.

În numele lui Allah, trebuie să fi gândit ea, pe urmele cui se afla

CIA-ul – pe urmele ei? Pe urmele fratelui ei? Știa că era căutat, dar în ce naiba o târâse, oare?

— Credem că ancheta criminalistică este doar un paravan, a adăugat directorul. Ceva l-a adus în Bodrum. Știți cumva ce ar putea investiga?

— Nu, a mințit ea.

Transcrierea menționa că ea rostise acest cuvânt *cu toată convingerea.*

— Oricum, mulțumesc, ne-ați fost de mare ajutor, a spus spionul. Nu vom lua măsuri pentru moment, doar vom asculta conversațiile telefonice ale lui Spitz. Vom aștepta să vedem ce se va întâmpla. Dar vă voi da un număr de telefon, o linie directă. Dacă auziți ceva, vă rog să mă sunați imediat. Ați înțeles? a întrebat el înainte să îi dea numărul și să închidă.

Dave și cu mine încălcaserăm toate regulile – făcusem în așa fel, încât ținta să afle adevărul legat de misiune. Însă procedând astfel, aruncasem momeala – Cumali era detectiv, iar eu eram dispus să pun rămășag că instinctul o va determina să investigheze. Va vrea să afle mai multe, și asta din cauza fricii, și nu exista decât un singur loc unde putea căuta – în camera mea de hotel.

Nu ea va face asta, însă având în vedere natura meseriei ei, știa destui infractori care puteau s-o facă. Era treaba mea să fac în așa fel, încât totul să fie pregătit când vor sosi ei.

Capitolul 14

Pentru prima oară în viața mea profesională, eram expus – mă aflam într-o misiune fără să am o legendă sau o acoperire.

Micul avion cu reacție traversase teritoriul Iordaniei și aterizase pe aeroportul din Milas înainte de prânz. Am trecut de biroul turc de Imigrări fără probleme, m-am urcat în mașină și, în loc să o iau spre Bodrum, m-am îndreptat în viteză spre Milas. În spatele primăriei am găsit un magazin care vindea aparate de fotografiat. Am privit cum tânăra mi-a luat telefonul și a scos la imprimantă fotografia pe care o făcusem în Jeddah casei părintești a lui Cumali. Magazinul vindea și accesorii de telefon, prin urmare, am cumpărat o altă baterie pentru mobilul ieftin achiziționat în Bulgaria.

În apropiere am găsit un magazin de bricolaj, de unde am cumpărat o bormașină, un ciocan mic de lipit, o sticlă cu lipici și alte câteva obiecte. Le-am aruncat în mașină și m-am îndreptat în viteză către Bodrum. Am sosit la hotel în jurul prânzului, ceea ce însemna că administratorul era plecat la masă. Am urcat imediat în cameră.

Am luat de pe dulap geamantanul uzat Samsonite și am tăiat cu grijă căptușeala care ascundea partea interioară a celor două încuietori. Cu ajutorul bormașinii, am scos afară yala mică a uneia dintre ele, după aceea mi-am îndreptat atenția asupra telefonului bulgăresc. Folosindu-mă de ciocanul de lipit, am reușit să leg secvențial noua baterie – dublând timpul de funcționare a aparatului –, apoi am deschis meniul. După douăzeci de minute chinuitoare am reușit să manipulez programul mobilului, astfel încât el să facă poze din două în două secunde.

Am fixat cu bandă adezivă telefonul improvizat de interiorul geamantanului, în așa fel ca obiectivul camerei să fie lipit de gaura pe care o făcusem și să poată surprinde întreaga încăpere, înainte să plec nu mai trebuia decât să pornesc mobilul, să lipesc la loc căptușeala și să așez geamantanul la locul lui pe dulap. Aparatul foto era perfect camuflat, însă locul în care îl instalasem mai prezenta un mare avantaj – cei care caută ceva se uită, de obicei, în *interiorul* cutiei sau al geamantanului și rareori cercetează obiectul în sine.

Aveam propriul sistem de monitorizare și, cu toate că era improvizat, funcționa – trebuia să mă asigur că hoții vor găsi ceea ce urma să plantez. Totul depindea de asta.

Am luat poza proaspăt scoasă la imprimantă, care înfățișa casa părintească a lui Cumali, precum și copia de pe permisul ei de conducere din Bahrain, detalii legate de pagina despre scufundări și rezumatul referitor la cursul pe care îl urmase la facultatea din Istanbul. Le-am pus pe toate într-un dosar din plastic pe care l-am băgat în seiful din cameră – o porcărie prevăzută cu o tastatură

electronică ce funcționa pe baterii și pe care orice hoț demn de meseria lui știa cum s-o dezactiveze, să spargă codul și s-o deschidă.

Fotografia și documentele erau menite să o convingă pe Leyla Cumali că Michael Spritz se afla pe urmele ei.

Mai mult, deoarece erau obiecte autentice, așa-numitul efect de aură se va răspândi și asupra celorlalte lucruri pe care le va descoperi – contam pe faptul că hoții îmi vor fura și lapto- pul. Înăuntru Cumali va găsi două e-mailuri complet false, pe care le scrisesem în timpul zborului deasupra Iordaniei. Tocmai le verificam și le introduceam în Imbox, când a sunat telefonul din cameră.

Era o femeie care s-a prezentat drept secretara biroului de criminalistică din New York, însă mi-am zis că era o minciună – cu siguranță, făcea parte din personalul biroului administrativ al Șoptitorului.

— Zborul pe care îl așteptați este 349 Turkish Airlines, care vine de la Roma și sosește pe aeroportul internațional din Milas la 15.28, a spus ea.

Nu așteptam niciun zbor de la Roma, dar am bănuit ceea ce se întâmplase – Dave se gândise că un avion cu reacție prezidențial ar atrage prea multe suspiciuni, prin urmare, îl îmbarcase pe Bradley într-un zbor comercial.

M-am uitat la ceas – aveam zece minute la dispoziție dacă voiam să ajung în Milas la timp. Am terminat de verificat e-mailurile fără să șterg niciun fișier din computer – materialele, într-adevăr, confidențiale erau protejate de un sistem de criptare invincibil de 128 biți, iar prezența lor acolo ar fi făcut ca subterfugiul să pară și mai credibil. Computerul avea o parolă și un sistem de codificare de nivel scăzut, însă eram convins că – așa cum îmi spusese Dave când mi-l dăduse – dacă cineva ar fi dorit să-l spargă, ar fi reușit.

Am așezat laptopul în seif alături de celelalte documente, am pornit telefonul bulgăresc, am lipit la loc căptușeala și am ieșit repede pe ușă.

Hamalul, tânărul aflat în spatele recepției și femeia de la centrala telefonică m-au văzut când am ieșit din lift. Am aruncat cheia de la cameră pe tejghea și i-am spus centralistei, suficient de tare, încât să mă audă și restul personalului:

— Merg la aeroport. Dacă sună cineva, spuneți-i că revin la 17.30.

Știam că dacă Leyla Cumali voia să-mi scotocească prin cameră, primul lucru pe care îl va face va fi acela de a încerca să-mi descopere mișcările. Din fericire, tocmai o scutisem pe ea și pe hoți de bătaia asta de cap.

În timp ce alergam spre mașină m-am gândit că, până ce mă voi întoarce, ei vor fi pătruns deja în clădire pe rampa de încărcare, vor fi

urcat cu liftul de serviciu, vor fi spart yala ușii și – ca totul să pară o simplă tâlhărie – îmi vor fi întors camera pe dos.

Însă mă înșelasem amarnic.

Capitolul 15

Am ajuns la aeroport la țanc – la două minute după sosirea mea, Bradley a ieșit de la controlul vamal.

Am ocolit bărbații care purtau samovare uriașe în spate, nenumărații pungași și cerșetori și un cuplu atrăgător de slavoni care, cu siguranță, putea fi inclus în sintagma hoți de buzunare, apoi ne-am îndreptat către parcare.

Când am ieșit în stradă, vântul sufla direct din Asia, aducând cu el un amestec de miresme exotice, în vreme ce în difuzoare se auzea un muezin, anunțându-i pe musulmani că era timpul pentru rugăciune. L-am văzut pe Bradley uitându-se la traficul haotic, la dealurile îndepărtate, acoperite cu păduri de pin, la minaretele unei moschei din apropiere și mi-am dat seama că era cu adevărat șocat.

— Suntem aproape de granița cu Irakul și cu Siria, am spus eu. Destul de diferit de Paris, nu?

A încuviințat din cap.

— Cei din breasla mea se obișnuiesc repede cu locurile străine, am continuat eu, însă niciodată cu singurătatea. Mă bucur să te revăd.

— Și eu, a zis el. Ai de gând să-mi explici de ce ne aflăm aici?

— Nu, am spus eu. Îți voi dezvălui doar ceea ce trebuie.

Ajunsesem la Fiat. În timp ce mă luptam cu traficul turcesc l-am rugat pe Bradley să scoată bateriile din telefoanele noastre. Până am ajuns să-i explic motivul, ne aflam deja pe autostradă.

— Noi, adică Guvernul Statelor Unite, suntem pe urmele unui bărbat, am început eu să-i explic. Îl vânăm de săptămâni întregi…

— Individul despre care vorbește toată lumea? a întrebat el. Cel cu declanșatorul nuclear?

— Nu există niciun individ cu declanșator nuclear, am răspuns eu. Asta a fost doar un paravan.

Am observat uimirea de pe fața lui Bradley și am știut la ce se gândea – îl văzuse pe președinte vorbind despre asta la televizor de nenumărate ori. Nu aveam timp să-i explic care era motivul, așadar, am continuat.

— În urmă cu două zile am crezut că îl prinseserăm, însă ne-am înșelat. Nu știm cum îl cheamă, nu știm ce naționalitate are și nu știm nici locul unde se află. Singura pistă pe care o avem este sora lui…

— Leyla Cumali, a spus el, cu ochii scânteind când a făcut legătura.

— Da. În ultimele douăsprezece ore i s-a zis că nu mă aflu aici ca să anchetez o crimă, ci că sunt agent CIA.

— Și ești?

— Nu, sunt mult mai mult de-atât. Când vom ajunge în Bodrum

cred că vom descoperi că și-a pus oamenii să-mi întoarcă pe dos camera. Hoții vor fi luat câteva obiecte, inclusiv laptopul meu. Are un sistem de securitate, dar va reuși să îl acceseze fără prea multă dificultate. Înăuntru va descoperi două e-mailuri pe care le va considera importante. Din primul va afla că am reușit să interceptăm niște convorbiri telefonice codificate între ea și un bărbat din Hindu Kush…

— De unde?

— Din Afganistan. Ea va citi că nu cunoaștem conținutul acestor convorbiri telefonice, deoarece sunt codificate, însă, având în vedere faptul că ea s-a născut în Arabia Saudită, că tatăl ei a fost executat și că prietenul cu care vorbise la telefon e implicat în răpirea a trei cetățeni străini dați dispăruți, credem că face parte dintr-un complot terorist.

— Și chiar face parte?

— Nu cred, dar documentul oferă detalii referitoare la exilarea ei iminentă în Lumina Puternică.

— Ce este Lumina Puternică?

— Ea va căuta pe internet și va găsi o serie de articole din ziar care arată că asta se află în Thailanda și face parte din sistemul de închisori secrete ale CIA-ului.

— Este adevărat?

— Da.

— Ce se întâmplă în Lumina Puternică?

— Acolo prizonierii sunt torturați.

— Și țara noastră face una ca asta femeilor?

— Țara noastră face una ca asta oricui. Ben se afla în țară de treizeci de minute și deja primea o educație pe cinste. L-am lăsat în tăcerea lui apăsătoare preț de un minut cât timp am depășit un convoi de vehicule militare turcești îndreptându-se spre granița siriană.

— Cumali crește singură un băiat de șase ani, am continuat eu odată ce am lăsat în urma noastră transportatoarele de tancuri. Evident, copilul nu poate fi abandonat – prin urmare, documentul atestă aranjamentele făcute pentru binele lui.

Mi-am scos mobilul, am înlocuit bateria, am deschis fișierul cu fotografii și i l-am întins lui Ben. Pe ecran se vedea una dintre pozele pe care i le făcusem micuțului în bucătăria lui Cumali.

— Are sindromul Down, a spus Bradley, uitându-se la mine.

— Da, am confirmat eu. Documentul atestă că el va fi ridicat de oamenii noștri și dus la un orfelinat din Bulgaria, una dintre cele mai sărace țări din Europa. Având în vedere sărăcia și faptul că este străin, nu se va îngriji nimeni de nevoile lui speciale.

Bradley nu și-a luat privirea de la mine. Cred că era dezgustat.

— Scopul documentului este să o îngrozească, am continuat eu.

— Cred că s-ar putea să reușești, a zis el. De ce vrei s-o terifiezi?

— Știm că poate să ia legătura cu ținta noastră. Problema noastră este că, dacă vom încerca să o obligăm să facă asta, ea îl va contacta în așa fel, încât să poată să-l avertizeze – el se va da la fund, iar noi îi vom pierde complet urma. Însă dacă va crede că citește niște informații secrete și se va speria, va lua legătura cu ținta noastră de bunăvoie. Fără greșeli deliberate și avertismente inteligente. El este singura persoană care o poate ajuta, singura persoană care îi poate spune ce se întâmplă. Chiar dacă ar vrea să o ignore, nu ar putea – este arab, e fratele ei, iar asta înseamnă că este capul familiei.

Bradley a căzut pe gânduri, apoi s-a uitat din nou la fotografia pe care o ținea încă în mână. Micuțul râdea – un copil, un simplu pion într-un joc de șah.

— Ai pus totul la cale de unul singur? a întrebat el și nu am simțit admirația în vocea lui.

— În mare parte, da, am răspuns eu.

— Așa se întâmplă mereu în meseria ta?

— Nu, am răspuns eu, gândindu-mă la cele două fetițe din Moscova. Uneori e mai rău.

Bradley a inspirat adânc.

— În regulă. Deci Cumali ia legătura cu fratele ei – și pe urmă?

— Îi pomenește despre cel de-al doilea e-mail.

Capitolul 16

După ce m-am asigurat în oglinda retrovizoare, am trecut pe banda din dreapta. Mulțumit că nu era trafic, l-am condus pe Bradley și mai adânc în „lumea umbrelor”.

— Al doilea e-mail se vrea a fi din partea directorului adjunct al CIA-ului. E datat cu două zile în urmă și indică faptul că a fost descoperită o breșă în cazul răpirii celor trei cetățeni străini din Hindu Kush.

— Dar nu există așa ceva, nu? a întrebat Ben.

— Nu. Bărbatul și evenimentele sunt învăluite în mister. Este un lup singuratic care plănuiește totul de unul singur. Nu există nici zvonuri, nici vreo șansă de trădare. Căutăm o fantomă.

Am virat pe banda de decelerare, îndreptându-mă către Bodrum.

— Însă l-am zărit, am continuat eu. Știm că a fost de două ori în Afganistan. Mai întâi ca mujahedin adolescent când a luptat împotriva sovieticilor, apoi cu câteva luni în urmă, când i-a răpit pe cei trei cetățeni străini…

— De ce au fost răpiți oamenii aceia?

— Asta nu pot să-ți spun.

Ben se simțea ofensat, însă nu puteam face nimic în privința asta – nu era nevoie să știe, iar asta era regula de aur a lumii în care tocmai intrase.

— Un aspect al evenimentelor însă a jucat un rol important în planul nostru. Dave McKinley și-a dat seama de asta – nu poți răpi trei oameni de unul singur. Nu în Afganistan, nu din trei locații diferite, nu din complexe fortificate. Din punctul ăsta de vedere, fantoma noastră trebuie să fi fost ajutată. Ne-a oferit o pistă. McKinley și-a efectuat de două ori serviciul în ’Ghan și nimeni din lumea occidentală nu cunoaște această țară mai bine decât el. Este convins că omul nostru a fost ajutat de un veteran mujahedin, probabil de unul dintre despoții războinici. Legăturile dintre ei sunt strânse, iar asta explică faptul pentru care, în ciuda celor o mie de agenți de pe teren, nu am aflat nimic. Cel de-al doilea e-mail mă informează că peste două zile unul dintre acele ajutoare – în schimbul unei sume mari de bani și a unei identități noi – va dezvălui numele fantomei noastre și al tuturor celor care l-au ajutat.

Ajunseserăm pe coastă și apusul de soare arunca pe suprafața albastră a mării nuanțe rozalii. Mă îndoiam ca Ben să fi văzut vreodată ceva mai frumos, însă abia dacă era atent.

— Dacă ar exista o recompensă financiară, ce s-ar întâmpla cu bărbații pe care acesta îi trădează? a întrebat el.

— Ar fi interogați, apoi predați guvernului afgan.

— Și executați.

— Da. E-mailul nu dezvăluie numele trădătorului, dar din el reiese clar că eu îl cunosc.

— Așadar, dacă ținta ta – dacă fantoma – vrea să se salveze pe el și pe camarazii lui, va trebui să afle numele trădătorului de la tine, ca să i-l poată spune de urgență despotului războinic.

— Corect, am răspuns eu. Ținta noastră trebuie să iasă din ascunzătoare, să vină în Bodrum și să mă facă să vorbesc. Și are mai puțin de o zi la dispoziție ca să-și finalizeze planul.

— Atunci, vei pune mâna pe el.

— Nu.

Bradley a reacționat.

— Nu?! Cum adică „nu”? Am crezut…

— Nu mă ajută dacă voi pune mâna pe el. Bărbatul deține informații de care avem nevoie. Haide să spunem că a trimis un colet în America – sau urmează să-l trimită – și noi nu avem cum să-l găsim. Trebuie să îl determinăm să ne dea detalii în legătură cu expedierea.

— Prin tortură.

— Nu, aceeași problemă ca și în cazul surorii lui. Până ne vom da noi seama că ne-a vândut gogoși va fi prea târziu. Coletul va fi sosit deja. Nu, va trebui să ne spună totul de bunăvoie.

Bradley a râs.

— Și cum o să-l determini să facă asta?

— Nu eu am s-o fac, ci tu.

Capitolul 17

— Nu! a strigat Ben, holbându-se la mine.

Nu îl mai văzusem niciodată atât de furios. Tocmai îi explicasem cum aveam de gând să-l determinăm pe Sarazin să dezvăluie așa-zisele dispoziții de livrare, dar imediat ce terminasem de vorbit, el nu și-a mai dat osteneala să-și ascundă dezgustul că se afla în aceeași mașină cu ideea asta.

— N-am s-o fac. Nimeni n-ar face-o, la naiba! Ce om, ce minte ar putea gândi așa ceva?

— Atunci, dă-mi tu o idee mai bună, am răspuns eu, încercând să-mi păstrez calmul. Nici mie nu-mi place.

— A, chiar? Uiți că ai *ales* viața asta.

— Nu este adevărat. Dacă îți mai amintești, încercam să las totul în urmă – viața asta *m-a ales.*

Eram furios – ultimul lucru de care aveam nevoie era o lecție de morală. Am apăsat frâna și am virat brusc, intrând în parcarea cafenelei care oferea o priveliște panoramică asupra orașului și a mării.

— Nu mă interesează priveliștea. La naiba! a spus Bradley.

— Am oprit aici ca să ai intimitate.

— Intimitate pentru ce?

— Ca să vorbești cu Marcie.

Oprisem din nou departe de terasa aglomerată. Am dat să ies din mașină, ca să poată rămâne singur.

— De ce trebuie să vorbesc cu Marcie? a vrut el să știe.

— Cândva mi-ai spus că părinții ei au o casă pe plajă – în Carolina de Nord sau altundeva.

— Ce legătură are casa de pe plajă?

— Au sau nu una?! am insistat eu.

— În Outer Banks. De ce?

— Spune-i să meargă acolo – neapărat în seara asta.

— S-ar putea să vrea să afle motivul. Ca să vezi!

Nu l-am băgat în seamă.

— Spune-i să ia cu ea cât mai multe provizii și sticle cu apă. Alimente care nu se alterează – orez, făină și butelii de gaz. Să nu uite de buteliile de gaz. Cât de multe poate face rost.

Se holba la mine, dar furia îi dispăruse.

— Mă sperii, Scott.

— *Brodie!* Numele meu este Brodie.

— Scuze.

— Nu te speria, aici ești în siguranță – pe acest tărâm al spiritualismului. Știe să tragă cu arma?

— Sigur. Eu am învățat-o.

— Să ia arme cu țevi lungi – carabine, arme de vânătoare. Îți spun într-un minut cele mai bune mărci de fabricație și numerele modelelor. Odată ce se va instala în casă, îi voi explica apoi cum să le transforme în arme automate. Va avea nevoie de muniție. Multă muniție.

Bradley a vrut să mă întrerupă.

— Taci! Dacă cineva se apropie de casă, la o distanță de două sute de metri, ea îi va spune să plece. Dacă va continua să se apropie, ea va trage și va omorî persoana respectivă. Fără focuri de avertisment. Două sute de metri, este important – nu există niciun risc ca de la acea distanță să inhaleze particule de aerosol și să se infesteze.

Am văzut frica din ochii lui.

— Cu ce să se infesteze?!

— Cu un virus. Este extrem de contagios și rezistent la orice fel de vaccin cunoscut. Versiunea asta se numește hemoragie invaziv și se crede că are o rată a mortalității de 100%. Asta va ajunge la noi acasă. Variola.

Ben Bradley, un polițist criminalist din Manhattan, un erou al evenimentelor din 11 septembrie, o persoană aflată în a doua sa călătorie în străinătate, un străin ce a pătruns în lumea secretă în mai puțin de douăsprezece ore, un tip stând pe o platformă pustie deasupra coastei turcești, cel mai curajos om pe care îl cunoscusem vreodată, era în acel moment cea de-a unsprezecea persoană care știa secretul.

Capitolul 18

Am început să coborâm către Bodrum în tăcere. Ben nu a mai sunat-o pe Marcie – nevoit să aleagă între două rele și incapabil să găsească o soluție alternativă de a scoate adevărul de la Sarazin, l-a ales pe cel mai mic.

— Mai spune-mi o dată pașii, a zis el de îndată ce și-a revenit din șoc și a reușit să-și înfrângă teama ce îl cuprinsese când aflase despre iminenta catastrofă.

După ce i-am explicat din nou planul și am răspuns la mai multe întrebări – chiar și la cele referitoare la lungimea frânghiei și la cât de strâns trebuia să fie nodul – am băgat mașina în viteză, am trecut încet pe lângă terasă și am pornit la drum.

M-am concentrat la condus, încetinind doar când am intrat în Bodrum și am început să o iau pe străduțe lăturalnice. Odată ce ne-am apropiat de casa pe care o căutam, am tras pe dreapta și am parcat la o distanță de cincizeci de metri. I-am arătat-o lui Ben, l-am rugat să-mi menționeze zece caracteristici semnificative și apoi le-am repetat. Era o metodă standard de memorare și multe studii au arătat că, în condiții de stres maxim, subiectul reușea să-și amintească șase dintre ele. Mulțumit că în mijlocul evenimentelor dezlănțuite ale unei misiuni Bradley va găsi casa corectă, am pornit din loc și am luat-o înspre hotel.

În timp ce Ben se îndrepta către recepție, am urcat în cameră, nerăbdător să văd ce pagube făcuseră lepădăturile lui Cumali. Când am urcat în lift l-am văzut pe administrator zâmbindu-i și luându-i pașaportul lui Ben.

— Ah, domnul Benjamin Michael Bradley, a spus el. Voi avea nevoie de cârduri de credit, trei la număr, de la dumneavoastră, ca să mă pună la siguranță.

— Poți repeta? i-a cerut Ben.

Capitolul 19

Nu era nimic. Stăteam în mijlocul camerei mele de hotel și niciun lucru nu fusese atins.

Am închis ușa în urma mea și m-am dus la dulap, am introdus codul în seif și l-am deschis. Laptopul și dosarul din plastic erau acolo unde le lăsasem.

Mi-am plimbat privirea prin încăpere. Unde naiba greșisem? Cum de anticipase asta Cumali? Oare tipul de la MIT îi oferise un pont, fie în mod voit, fie fără să vrea? Nu credeam asta – risca prea mult, ca să o dea în bară telefonând unei polițiste oarecare. Atunci, de ce nu mușcase momeala? Mă plimbam prin cameră în timp ce săream de la o teorie la alta. Am trecut pe lângă patul nefăcut – înainte să plec agățasem semnul „Nu deranjați” de clanță, astfel încât hoții să nu fie deranjați – și am intrat în baie.

Toate lucrurile erau la locul lor. M-am aplecat din reflex, ca să ridic un prosop pe care îl lăsasem pe un scăunel, și am văzut că tubul cu pastă de dinți se afla pe raft, acolo unde îl pusesem. Încă din copilărie aveam un obicei ciudat – întotdeauna îmi lăsam periuța de dinți în fața tubului. Dar în baie se afla lângă acesta. Cineva le mutase, ca să deschidă dulapul.

M-am întors, am intrat în dormitor și am tras geamantanul de pe dulap. M-am simțit ușurat: chiar dacă intrusul căutase înăuntru, nu descoperise mobilul bulgăresc – era în continuare ascuns în interiorul căptușelii. Am dezlipit banda adezivă, am apăsat pe o iconiță și am accesat fotografiile făcute la interval de două secunde.

Am constatat imediat că lepădăturile fuseseră, într-adevăr, înăuntru, doar că erau mult mai bune decât anticipasem.

Codul de cronometrare arăta că doi bărbați intraseră în cameră la treizeci și două de minute după ce plecasem. O fotografie le surprinsese fețele: doi hipsteri duri, de vreo treizeci de ani, îmbrăcați în geci scumpe din piele și rucsacuri în spate. Din mișcările lor rapide și eficiente și din conversația lor minimală, mi-am dat seama că erau profesioniști. Deoarece activasem microfonul mobilului, în acel moment reușeam să le aud vocile înfundate. Deși nu reușeam să înțeleg ce spuneau, am recunoscut limba: erau albanezi. Aruncând o privire retrospectivă, lucrul ăsta ar fi trebuit să declanșeze o alarmă.

Naționalitatea lor explica și lejeritatea cu care reușiseră să pătrundă în cameră. În fundalul cadrului l-am văzut pe hamal – compatriotul și complicele lor –, căruia i se înmâna un teanc de bancnote. M-am gândit că după ce a fost plătit el s-a ascuns într-un colț al recepției și a stat la pândă, ca să-i anunțe în cazul în care reveneam mai devreme.

Existau mii de fotografii – mulțumesc lui Dumnezeu că bateriile

rezistaseră –, însă uitându-mă peste ele și știind exact cum procedaseră profesioniștii, am reușit să-mi fac o idee despre ceea ce făcuseră.

Fotografiile îl înfățișau pe șef – cel care dădea ordinele – dându-și jos geaca din piele și apucându-se de treabă. Sub haină purta un tricou negru, mulat pe corp – ales, fără îndoială, ca să îi scoată în evidență mușchii. „O mulțime de steroizi”, mi-am zis eu.

A scos dintr-un rucsac o cameră foto digitală și, înainte să cerceteze lucrurile împrăștiate pe biroul mic, le-a fotografiat, ca să le poată așeza ulterior exact așa cum le găsise. M-am gândit că aplicaseră aceeași metodă și în cazul celorlalte mișcări pe care le făcuseră. Nu era de mirare că, în afară de periuța de dinți, a cărei poziție era ușor modificată, aveam impresia că nimeni nu intrase în cameră.

Și-au îndreptat atenția spre seif și, deși imaginile nu erau foarte clare, mi-am dat seama că nu reprezentase un obstacol.

Musculosul trebuie să fi învârtit tastatura rotundă în sens invers acelor de ceas, ea a ieșit în afară, lăsând să se vadă panoul electric și circuitele. Lucrul ăsta i-a permis să scoată bateriile – anulând astfel codul – și să-și conecteze propria tastatură. Un calup de zece fotografii arăta că reușise să deschidă ușa în mai puțin de douăzeci de secunde.

Au scos dosarul din plastic și au fotografiat poza cu casa părintească a lui Cumali, apoi Musculosul și-a luat laptopul, a introdus discul în el și i-a copiat conținutul. De îndată ce au terminat de copiat și-au îndreptat atenția asupra laptopului meu. Nu a fost nevoie să mă uit la toate pozele din mobil ca să știu ce au tăcut – folosindu-se de o șurubelniță mică, ei au scos hard driverul, după aia l-au inserat în computerul lor, trecând de majoritatea măsurilor de securitate instalate pe laptopul meu. Cu ajutorul unui program de generare a codurilor, ei trebuie să fi dezactivat și celelalte măsuri de securitate rămase, accesând astfel toate documentele și e-mailurile în câteva minute.

În continuare a fost simplu să copieze totul pe USB-urile portabile, să pună la loc hard driverul în laptop și să așeze totul la loc în seif. M-am uitat la restul pozelor și am văzut că ei căutaseră și în celelalte părți ale camerei, că intraseră în baie și ieșiseră pe ușă cu tot ce aveau nevoie la douăzeci și șase de minute după ce sosiseră.

M-am așezat pe pat și m-am uitat la poza care îi înfățișa plecând. Mâna îmi tremura, din cauza relaxării – fusese o reușită, prima etapă se încheiase. Cumali crezuse ceea ce îi spusese omul nostru de la MIT și acționase exact cum sperasem.

Nu exista nicio îndoială că ea va reuși să citească informațiile furate și asta însemna că următorii pași depindeau în totalitate de ea.

Oare va crede conținutul e-mailurilor? Oare făcusem greșeli mici, dar fatale, din cauza oboselii și a stării de agitație? Oare va fi suficient de panicată, de înspăimântată că va ajunge în Lumina Puternică, iar copilul, într-un orfelinat din Bulgaria, încât să alcătuiască un mesaj codificat și să-l contacteze pe fratele ei?

Poate că, dacă n-aș fi fost atât de preocupat de întrebările astea, aș fi fost mult mai atent la poza afișată pe ecranul telefonului. Știam că în zonă își desfășurau activitatea șapte carteluri importante de droguri și că unul dintre ele, condus de un fermier ce planta lavandă în Salonic, vedea un real interes în activitățile agenților secreți americani. Dacă aș fi fost mult mai atent, m-aș fi gândit la persoana cea mai potrivită la care ar fi apelat Cumali, ca să facă treaba asta pentru ea sau, poate, aș fi recunoscut ceva la bărbații surprinși în poze. Însă nu m-am gândit la detaliile astea. Tocamai în clipa aia am auzit o bătaie în ușă.

M-am uitat prin vizor și-am văzut că era Bradley.

— Au fost hoții? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns eu.

S-a prăbușit într-un fotoliu.

— Ce zici de administrator, hm?

— Profesorul? Ce-i cu el?

S-a întors și s-a uitat la mine.

— Profesorul! Ce predă?

— Engleză, i-am răspuns eu.

Bradley a schițat un zâmbet – spre marea mea ușurare. Asta însemna că nu mai era dezgustat de rolul ce îi fusese distribuit. În eventualitatea în care planul meu funcționa, el trebuia să fie calm și implicat: viața mea depindea de asta.

Capitolul 20

— Și-acum ce facem? a întrebat Bradley.

Ieșiserăm din cameră și ședeam într-un colț la restaurantului din hotel. Era 18.30 și, cu toate că nu era ora cinei, comandaserăm niște platouri cu *meze.* Niciunul nu avea poftă de mâncare, deoarece eram prea încordați. Eram singuri – sezonul era pe terminate, iar cei câțiva musafiri ai hotelului ieșiseră deja în barurile și restaurantele de pe plajă.

— Următorul pas este acela că Leyla Cumali va citi e-mailurile false. Sperăm să îl contacteze pe fratele ei, am răspuns eu.

— Cum vom ști că a făcut-o?

— Prin Echelon, am precizat eu.

— Ce este Echelon?

— Ceva ce nu există. Dar dacă ar exista, ar intercepta toate apelurile telefonice, liniile fixe, e-mailurile, orice mijloc de comunicare din zona asta a Turciei. Va monitoriza o singură cabină telefonică, aflată la câțiva kilometri de aici.

— Și dacă Leyla Cumali îl va contacta, când crezi că o va face?

Aceeași întrebare îmi venise și mie în minte.

— Trebuie să fi primit deja informațiile furate, am răspuns eu. După cum au acționat albanezii nu va fi nevoită să-și irosească timpul, ca să le decodeze, parolele au fost deja sparte. Dacă presupunem că va crede ceea ce va citi, se va speria foarte tare. Va reciti informațiile, încercând să descopere alte chestii pe hard drive, ceea ce înseamnă că va pierde timpul. În cele din urmă, șocul cel mare, poate și senzația de greață vor trece.

Se va așeza în fața computerului din vechea casă pescărească și va posta un mesaj pe forumul de pe internet sau pe pagina de socializare. Aproape imediat Sarazinul va primi un mesaj pe telefon de la același site prin care va fi anunțat că cineva care îi împărtășea pasiunile postase o informație. El va ști ce înseamnă asta – trebuie să o contacteze urgent, probabil la o oră prestabilită. Între timp, Cumali trebuie să înregistreze fragmente din programele de știri englezești și să codifice un mesaj. Starea de neliniște îi va încetini munca, apoi va trebui să conducă până la cabina telefonică și să aștepte telefonul lui. Cred că până va termina ea, Echelon va fi aflat ceva până la miezul nopții. Dacă nu va intercepta nimic, înseamnă că ea a anticipat totul și atunci suntem terminați.

— Să spunem că Echelon află ceva. Te va suna McKinley să-ți spună că bărbatul este, probabil, pe drum? a întrebat Bradley.

— Da. Mesajul lui McKinley va fi scurt, va conține ceva de genul: „Amice, suntem în direct.”

— Miezul nopții, a zis Bradley încet și s-a uitat la ceasul aflat

deasupra șemineului. Mai sunt trei ore, a conchis el și a râs scurt. Va fi o noapte lungă.

— Mda, am replicat eu calm, deoarece de-a lungul anilor avusesem parte de multe nopți lungi și învățasem câte ceva despre răbdare. Avem două variante: vrei să jucăm cărți sau să auzi o poveste?

— Știu și eu? a răspuns el. Este o poveste frumoasă?

— Te vei lămuri singur, am spus eu. Este despre o femeie pe care o cheamă Ingrid Kohl.

Capitolul 21

— Nu toate sentințele de condamnare la moarte sunt semnate de judecători sau de membrii guvernului, am început eu să-i povestesc. În cazul de față este vorba despre un contract prenupțial.

Eu și cu Ben ne mutaserăm din sala de mese în foaier – în șemineu ardea focul, alături se afla un motan ce lenevea și din locul acela plăcut puteam vedea ușa de la intrare. Asta în cazul în care Cumali sau albanezii ar fi avut un alt plan și s-ar fi hotărât să-mi facă o vizită inopinată.

— Bărbatul și femeia în speță se cunoscuseră cu șase săptămâni înainte de a hotărî să se căsătorească, am continuat eu. Pe ea o cheamă Cameron, iar pe el Dodge, iar în joc erau 1,2 miliarde de dolari.

— Nu-i de mirare că a existat un prenupțial, a spus Ben, ridicând sticla de bere.

„Dacă ar fi existat o seară potrivită pentru un pahar, mi-am zis eu, atunci aceea era, însă am încercat să înlătur gândul ăsta."

— Cameron fusese o vânzătoare de succes, prin urmare, nu se afla în poziția de a negocia sau de a avea acces la consiliere. Nu mai e nevoie să spun că respectivul contract era destul de strict. Dacă divorța de Dodge, mai ales în primii cinci ani, nu se alegea cu aproape nimic. Pe de altă parte, dacă rămânea văduvă, se alegea cu tot. Așadar, dacă ajungea să nu-l mai iubească…

— Și voia să pună mâna pe bani… a adăugat Ben.

— Dodge nu semnase un contract prenupțial…

— Își semnase condamnarea la moarte, a zis detectivul, ridicând din sprâncene impresionat.

— Câteva luni mai târziu Cameron a hotărât că nu mai dorea să fie cu Dodge, am adăugat eu.

— A apărut o terță persoană?

— Așa se întâmplă de obicei – în cazul de față, a fost o femeie.

— Uau, lucrurile devin din ce în ce mai interesante, a exclamat Ben.

— Trebuie să înțelegi că există anumite aspecte pe care nu le știu. A trebuit să-mi dau cu părerea, să fac supoziții, să mă bazez pe experiență, însă știu că am dreptate.

El a dat afirmativ din cap.

— Sigur. Ești singurul anchetator pe care nu îndrăznesc să-l contrazic.

— Intuiția îmi spune că cele două femei au crescut împreună, bănuiesc că au fost iubite înainte să-l cunoască pe Dodge, am continuat eu. Haide s-o numim Marilyn pe prietena lui Cameron – nu-i cunosc numele adevărat.

M-am uitat la ceas – trecuseră doar douăzeci de minute. Nu știam asta; dar, din câte se părea, timpul se scurgea încet când așteptai sfârșitul lumii.

— Au plecat din Turkey Scratch sau cum s-o fi numind locul lor natal și s-au mutat în Manhattan pline de speranță, presupun. Cameron s-a angajat la Prada, iar Marilyn a vrut să devină actriță. Cu alte cuvinte, s-a angajat într-un birou.

— Apoi Cameron l-a cunoscut pe miliardar, a continuat Ben firul poveștii.

— Da, deși a existat o mare pasiune, Cameron trebuie să-și fi dat seama că era unica ei șansă de a se îmbogăți – fulgerul nu lovește de două ori în același loc. Poate că a discutat cu Marilyn și poate că discuția a decurs într-un mod cât se poate de civilizat, însă știu din experiență că, în viață, lucrurile nu sunt întotdeauna roz – bănuiala mea este că și-a părăsit prietena din copilărie. Indiferent ce s-a întâmplat, ea s-a căsătorit cu el. De un lucru sunt sigur: Dodge nu a întâlnit-o niciodată pe Marilyn, nici n-a văzut-o, iar detaliul ăsta este important pentru ceea ce s-a întâmplat ulterior.

— În regulă, a zis Ben. Deci Dodge și cu Cameron se căsătoresc, dar lucrurile nu merg.

— N-a durat mult timp. Deși cred că Marilyn s-a simțit trădată, Cameron a reluat legătura cu ea. Voia să scape de Dodge, însă avea o problemă…

— Contractul prenupțial.

— Corect, numai că femeile au găsit o rezolvare – vor rămâne împreună și cu banii. Îl vor omorî.

— Care a fost planul lor? a întrebat Ben.

— Nu aveau unul. Apoi, într-o dimineață, un grup de teroriști le-a venit în ajutor – 11 septembrie. Biroul unde lucra Marilyn se afla într-unul dintre turnuri, dar ea întârziase la serviciu. A văzut avioanele lovind turnurile și și-a dat seama – la fel ca și restul oamenilor – că era moartă. Pentru un viitor criminal, nu există un alibi mai plauzibil.

Mi-am ridicat privirea și am văzut trei musafiri intrând pe ușa din față și îndreptându-se către lift. Ca de obicei, din experiența mea de observator, am știut că toți musafirii vor reveni la hotel. În următoarele zece minute tânărul ajutor al administratorului va încuia ușa de la intrare, se va asigura că platforma de încărcare și ușa de serviciu erau închise și va lăsa doar câteva lumini aprinse în clădire. M-am uitat la ceasul de pe polița șemineului – limbile indicatoare abia dacă se mișcau. Unde era Cumali? Unde naiba era Echelon?

— Însă Marilyn a trebuit să rămână moartă, a spus Ben, târându-mă înapoi în New York, în ziua de 11 septembrie.

— Așa este. A mers prin fum și printre trupuri dezmembrate și a găsit locul perfect unde să se ascundă. Eastside Inn. Deoarece era

actriță, s-a folosit de talentul ei, ca să se asigure că nimeni nu o va putea recunoaște sau descrie. În fiecare zi juca un alt rol.

Ben a încuviințat din cap.

— Da – n-am reușit niciodată să obțin portretul-robot. Trebuie să fi întocmit un plan imediat – așa a ajuns la Biblioteca din New York și la cartea ta.

— Corect. Apendicele de la sfârșit descrie rata crimelor săvârșite în alte țări. După câteva minute de lectură și-ar fi dat seama că existau locuri mult mai bune pentru a comite o crimă decât în America. Turcia era perfectă – metodele de investigare criminalistică nu erau prea folosite, iar anchetatorii erau foarte aglomerați. Cameron ar fi reușit să-l convingă repede pe Dodge să facă o plimbare pe Marea Egee, însă asta ar fi constituit o problemă pentru Marilyn.

— Morții nu pot obține pașapoarte, a zis Bradley.

Am încuviințat din cap. Lumina din hotel a început să se micșoreze, pisica s-a întins, iar eu și cu Bradley ne-am uitat la ceasul de pe polița șemineului. Mai aveam 125 de minute.

Am inspirat adânc, m-am ridicat în picioare și m-am dus să-mi torn cafea. Îmi tremurau mâinile.

Capitolul 22

Și cei din Washington se uitau la ceas. Pe Coasta de Est era miezul zilei și Dave estimase la rândul lui timpul când cei de la Echelon ar fi trebuit să intercepteze mesajul codificat al lui Cumali. Era mai devreme decât prevăzusem.

Dacă era așa, după calculele lui, urma să se întâmple nu mai târziu de 23.00, ora Bodrumului. Fie era mai pesimist, fie mai realist decât mine.

Când au mai rămas doar șaizeci de minute după socoteala lui, și-a închis ușa de la birou, a oprit toate apelurile telefonice și a dat ordine stricte să nu fie deranjat. Dacă președintele dorea să ia legătura cu el, pe birou exista o linie directă, securizată. În cazul unor vești bune, cei de la Agenția Națională de Securitate îi puteau transmite detaliile printr-o conexiune la internet, înființată special pentru așa ceva.

În adâncul sufletului nu credea că planul va funcționa. Învățase din experiență că dorințele nu aveau nicio relevanță și văzuse prea multă nebunie, prea mult fanatism ca să creadă că o luptă împotriva terorismului ar putea să se încheie cu bine – pe durata primei lui misiuni în Afganistan, ca tânăr analist, fusese grav rănit de o femeie însărcinată care avusese legată la brâu o bombă, iar ca șef de stație, câțiva ani mai târziu, văzuse copii ținând în mână grenade și alergând către soldați, ca să le ceară bomboane.

Nu, era convins. În scurt timp, președintele va ordona închiderea granițelor, se va declanșa o panică generală, cozile pentru vaccin se vor întinde pe kilometri întregi, trupele militare vor ieși pe străzi și va începe îngrozitoarea vânătoare a infectaților sinucigași. De îndată ce președintele va fi terminat discursul către națiune, Dave îi va înmâna documentul pe care începuse să-l scrie în acel moment. Era demisia lui.

A scris în stilul lui brutal de sincer, însă cu o tristețe atât de apăsătoare, încât avea impresia că îl va strivi. Era trist pentru țara lui, pentru cetățenii pe care îi dezamăgise, pentru copiii lui pe care abia dacă îi cunoștea, pentru cariera pe care o începuse atât de promițător în urmă cu treizeci de ani și care avea să se termine cu un eșec epocal.

Timpul estimat s-a scurs – conexiunea de internet era deschisă, ecranul pornit – până s-a terminat. Timpul expirase și nu primise nicio înștiințare de la Echelon. Pentru prima oară în viață, se simțea copleșit de durere că avusese dreptate.

A deschis sertarul și, tocmai își lega cureaua în jurul brațului, ca să-și verifice tensiunea arterială, când lumina roșie a liniei directe a început să pâlpâie. A ridicat receptorul.

— Nimic? a întrebat președintele, fără să se obosească să-și ascundă neliniștea.

— Nu, a răspuns Șoptitorul. Este evident că Leyla Cumali nu a mușcat momeala – o greșeală mică, dar decisivă, presupun. Călătorul a calculat diferit momentul-cheie – spune că au mai rămas cincizeci și șapte de minute –, dar asta nu va schimba nimic. Ce vreți să faceți? Să vă adresați națiunii acum?

A fost o perioadă lungă de tăcere, răstimp în care Grosvenor încerca să-și pună gândurile tumultoase în ordine.

— Nu, a răspuns el într-un sfârșit. I-am dat treizeci și șase de ore. Vom face cum vrea el. Îi datorăm măcar atât.

Grosvenor a închis, simțind o durere devastatoare pentru națiune și pentru oameni, conștient că opinia publică și istoria vor fi nemiloase în sentința pe care o vor da.

La fel ca și Dave, în urmă cu o oră își eliberase și el agenda și anulase toate apelurile telefonice, astfel încât stătea singur, învăluit de tăcerea apăsătoare a după-amiezii. Și-a sprijinit capul în mâini, dorindu-și ca Anne să fie încă în viață, să fi avut copii, să-și fi întemeiat o familie în sânul căreia să găsească liniște și înțelegere.

Însă nu exista nimic, doar un val puternic de teamă care începea să-i inunde coridoarele pustii ale minții.

Capitolul 23

Bradley și cu mine ne aflam pe un alt coridor – ne îndreptam în tăcerea sumbră a hotelului către camera mea.

Cu mai puțin de treizeci de minute până la termenul-li- mită, dorind să scap, într-o oarecare măsură, de acea neliniște copleșitoare, i-am spus lui Bradley că voiam să-i dau dosarele întocmite de poliția turcă referitoare la moartea lui Dodge. Știind că vor avea o importanță covârșitoare într-o viitoare urmărire în instanță, a fost de acord. I-am zis noapte bună motanului leneș și am traversat foaierul pustiu. Tocmai intenționam să urcăm în lift când m-am oprit – aveam o puternică senzație că eram urmăriți.

Nu era nimeni în zonă, nici măcar ajutorul administratorului, însă pe perete era instalată o cameră de supraveghere cu circuit închis – îndreptată către recepție și seif – și m-am întrebat cine era persoana din biroul alăturat care ne urmărea.

I-am șoptit lui Ben să ia liftul în timp ce eu voi urca pe scări – unui grup de agresori, albanezi, de exemplu, i-ar fi fost foarte greu să se ocupe de o țintă care se împărțea brusc în două. Polițistul mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Trebuie să mă mențin în formă, am explicat eu.

Știa că mințeam. După ce a intrat în lift, am luat-o la stânga, am urcat două câte două scările și am ajuns sus tocmai când se deschideau ușile din oțel ale liftului. S-a holbat la mine și a ridicat din sprâncene – țineam Beretta de 9 mm în mână cu piedica trasă.

— Ridici greutăți? m-a întrebat el, cu o mină serioasă.

Am lăsat arma jos și ne-am îndreptat împreună către camera mea. Aveam în continuare senzația că eram urmăriți, însă coridorul nu era prevăzut cu camere de supraveghere. M-am întors repede și m-am uitat în întunericul din spatele nostru, n-am văzut nimic.

Când am descuiat ușa, mi-a trecut un gând prin minte: hamalul ar putea fi încă în clădire, urmând ordinele persoanei care îl recrutase, ca să stea cu ochii pe mine. Am închis ușa în urma noastră, am încuiat-o și mi-am așezat pistolul la îndemână, pe măsuța de cafea.

— Am rămas în Manhattan, mi-a reamintit Bradley. Cameron și cu Marilyn hotărâseră să-l omoare pe Dodge, însă exista o problemă.

— Da, Marilyn avea nevoie de pașaport, am spus eu. Prin urmare, au început căutările. Erau interesate de o femeie în jur de 20 de ani, o singuratică, poate nou-sosită în oraș, cu siguranță, cineva căreia nu îi va duce nimeni dorul.

— Au găsit-o?

— Bineînțeles.

— Unde?

— Într-un bar de homosexuali, Craig’s List, Washington Square,

într-o după-amiază de duminică – nu știu, n-are importanță. Însă Marilyn a ieșit cu ea la întâlnire. Seara, mai târziu, a invitat-o în camera ei de la Eastside Inn, promițându-i droguri și sex. Însă a omorât-o.

Ne-am uitat unul la altul.

— A omorât-o ca să-i fure identitatea, Ben, am precizat eu.

Bradley n-a zis nimic, ci a căzut pe gânduri și, ca orice polițist bun, încerca să umple spațiile goale.

— Îți mai aduci aminte de femeia care a participat la seminarul tău? am continuat eu. Cămașă turcoaz, foarte inteligentă, stătea în primul rând…

— Sigur, dar nu cred că era prea inteligentă. I-ai spus că femeile erau atrase sexual de tine și ea a fost de acord cu asta.

Am râs.

— A intuit că, poate, crima avea vreo legătură cu furtul de identitate, însă nu mă concentram. Au venit indivizii aceia și s-au așezat în spate, îți amintești? Ar fi trebuit să fiu mai atent – avea dreptate.

— Zici că pe victimă o cheamă Ingrid Kohl? a întrebat Bradley. Este femeia pe care am găsit-o în baia de acid?

— Da, am răspuns eu. Marilyn decedase. Nu avea nicio identitate, prin urmare, trebuia să-i distrugă fața, amprentele și să-i scoată dinții lui Ingrid. Nu putea permite ca trupul să fie identificat – urma să-i fure numele și să se dea drept ea. Odată ce adevărata Ingrid a murit, ea avea portmoneul, geanta și cheile de la apartamentul acesteia. A curățat camera 89, a pulverizat antiseptic industrial, a mai aruncat un ochi, a ars tot ce a găsit și a plecat.

— Crezi că s-a mutat în apartamentul lui Ingrid?

— Habar n-am. A ales o persoană singuratică, deci este posibil. Indiferent ce s-a întâmplat, Marilyn a scotocit imediat printre lucrurile lui Ingrid. Peste câteva ore avea un cod numeric personal și tot ce-i mai trebuia ca să obțină un certificat de naștere.

— Iar cu un certificat de naștere poți obține pașaportul, a spus Bradley.

— Corect, am zis eu și am început să strâng dosarele legate de crima lui Dodge.

M-am uitat la ceasul electronic de pe noptieră – mai rămăseseră cincisprezece minute – și am încercat să nu mă gândesc la eșec. Mai era timp – nu aveam nevoie decât de un apel telefonic și de un mesaj scurt.

— Deci acum este Ingrid Kohl și deține un pașaport adevărat cu poza ei înăuntru, a spus Bradley.

— A luat avionul către Europa, am explicat eu, s-a dat drept turistă și a sosit în Turcia cu patru luni înaintea lui Cameron și a lui

Dodge.

— Care era planul? Cum aveau de gând să-l omoare ea și cu Cameron?

— Nu cred că aveau un plan. S-au gândit că vor găsi ele ceva aici – o cădere accidentală de pe iaht într-o noapte, o supra- doză de droguri, vor aștepta până se va îmbăta, apoi îl vor îneca în cadă. Însă lui Ingrid i-a surâs norocul – a cunoscut un escroc care își zicea Gianfranco, un tip care știa mai multe despre casa în care stătea Dodge decât oricine altcineva. Cred că făcea o șmecherie – când casa nu era închiriată le ducea pe tinere prin tunelul secret și întreținea relații sexuale cu ele în vila încuiată.

— Există o intrare secretă în casă? a întrebat Bradley. Bănuiesc că a fost exact ceea ce avea nevoie Ingrid.

— Da, am răspuns eu, întinzându-i teancul de dosare și zicându-mi în gând: „Mai sunt zece minute.” Dodge și cu Cameron au sosit în Bodrum cu iahtul lor și s-au întâlnit cu Ingrid prin cluburi – pur întâmplător, nimic deosebit. Dodge nu o cunoscuse niciodată pe iubita lui Cameron, prin urmare, nu avea niciun motiv să suspecteze că Ingrid ar fi altcineva decât cine pretindea că era. Cele două femei au așteptat până când au știut că se afla singur pe proprietate – în noaptea spectacolului cu focuri de artificii apoi Ingrid a pătruns prin hangarul pentru bărci și a traversat tunelul. Dodge se afla în bibliotecă și se droga la greu când o femeie pe care o cunoștea a dat năvală în încăpere – bineînțeles că s-a gândit că o lăsase să intre paznicul. Cred că ea i-a spus, aparent impacientată, că elicopterul în care se afla Cameron tocmai se prăbușise în golf.

— La naiba! a exclamat Ben, șocat de ingeniozitatea nemiloasă a complotului.

— Firește că Dodge a crezut-o, am continuat eu, nu că s-ar fi aflat într-o stare în care ar fi putut gândi rațional – era foarte drogat, îi era silă de sine și era dezgustat.

— De unde știi?

— Avea în palmă niște tăieturi. Polițiștii au crezut că, în cădere, apucase cu mâna crengile unui arbuști, însă rănile erau mult prea regulate. Și le făcuse el însuși în bibliotecă. Este o practică neobișnuită printre cei care se droghează – îi plăcea să-și provoace durere.

Ben tăcea.

— Săracul, a spus el în cele din urmă, are toți banii din lume și stă singur, cu un cuțit în mână…

În vocea lui se simțea tristețea.

— Și-a luat binoclul, iar Ingrid l-a condus afară, pe peluză, am continuat eu. Disperat să vadă ce i se întâmplase lui Cameron, el s-a urcat pe gard. Probabil că Ingrid s-a oferit să-l sprijine, ținându-l de

talie. Totul se potrivise de minune. Ingrid l-a împins ușor, el a plonjat în gol, iar la ușă le aștepta un miliard de dolari.

Am ridicat din umeri, gata – se terminase. Ben s-a uitat la mine.

— Ai văzut un caz mai bun ca ăsta? a întrebat el. Chiar dacă polițiștii turci ar fi crezut că era vorba de crimă, nu era nimic care să dovedească faptul că exista vreo legătură între Ingrid și Cameron.

— Absolut nimic, am confirmat eu. Cum ar fi putut fi considerată suspectă? Nu exista nicio relație din trecut, nicio implicare prezentă, niciun motiv.

Ben a clătinat din cap.

— Genial.

— Te cred și eu. Ambele crime, atât cea din Manhattan, cât și cea de aici.

Ben a găsit un dosar care i-a atras atenția și l-a deschis – conținea poza de pașaport a lui Ingrid. I-a privit îndelung chipul frumos.

— Dacă ai dreptate în legătură cu faptul că a fost respinsă, cred că Ingrid trebuie să o fi iubit cu adevărat pe Cameron – să te dea la o parte pentru un tip, să te ia înapoi și apoi să ucizi pentru ea. Nu o dată, ci, după cum spui tu, de două ori.

Nu analizasem niciodată cazul din perspectiva asta.

— Da, presupun că ai dreptate, am spus eu. O iubire ciudată totuși.

Bineînțeles, ar fi trebuit să-mi amintesc despre ce declarase Ingrid când am interogat-o – despre faptul că nu înțelegeam nici pe jumătate povestea. Presupun că era o aroganță din partea mea – fusesem atât de convins că soluționasem cazul.

Și Bradley la fel.

— Ce mare neșansă pentru ele, nu? a zis el. Comiseseră ceea ce puteau fi două crime aproape perfecte și ar fi scăpat neprinse dacă cei care conduc serviciile secrete ale Statelor Unite și unul dintre agenții acestora nu s-ar fi concentrat asupra orașului ăsta.

— Ghinion pentru ele, poate, dar nu și pentru noi, am zis eu. Fără Ingrid și Cameron, nu aș fi avut acoperirea perfectă, nu am fi ajuns niciodată atât de aproape. Dumnezeu să le ajute, însă au constituit o parte importantă din ceea ar fi putut fi o mare victorie.

— S-a terminat? a întrebat el surprins, uitându-se la ceas și eu am calculat că mai erau patru minute. Nu crezi că el va suna?

Am clătinat din cap.

— Nu ți-am spus, dar McKinley a făcut și el o estimare a momentului în care am putea primi vești. Eu am fost liderul – lui i-a ieșit cu o oră mai devreme.

— Și ce se va întâmpla mai departe? a întrebat el încet.

— Dăm un telefon și ne rezervăm bilete la primul zbor către casă,

am răspuns eu. Dacă vom pleca dis-de-dimineață, vom ajunge, probabil, înainte să se închidă aeroporturile. Apoi vei face ceea ce ți-am sugerat – o vei lua pe Marcie și veți merge la casa de pe plajă. Împreună veți avea o șansă.

— Mai bine în trei, a sugerat el. Vino cu noi.

Am clătinat din cap zâmbind.

— Nu, voi merge la Paris.

— La Paris? a repetat el șocat. Orașele vor fi cele mai nepotrivite locuri.

— Da, însă acolo am fost fericit… am avut o mulțime de visuri… dacă lucrurile se vor înrăutăți, aș vrea să fiu prin apropiere.

M-a privit îndelung mult timp, cred că era trist, însă îmi era greu să-mi dau seama. Apoi a început să mă întrebe în cât timp își va pierde efectul virusul și altele…

Mi-am ridicat mâna, facându-i semn să tacă. Mi s-a părut că auzisem ceva pe coridor. Am rămas amândoi nemișcați și am ascultat. Pe urmă am perceput amândoi – zgomot de pași.

Am luat repede arma de pe noptieră și m-am apropiat în vârful picioarelor de vizor. Ben și-a scos pistolul și i-a îndreptat țeava în locul unde s-ar fi deschis ușa.

M-am uitat prin vizor și am văzut umbra unui bărbat pe perete. Se apropia.

Capitolul 24

Bărbatul și-a făcut apariția – era hamalul. Fără să știe că era urmărit, a introdus un plic pe sub ușă.

Am așteptat să plece, înainte să pun pistolul jos și să ridic plicul. Sub privirea lui Ben, l-am deschis și am scos o singură foaie de hârtie. Inima îmi bătea cu putere, gândurile mele ezitând între speranță și o reținere chinuitoare.

Am citit-o, am simțit cum zidul de neliniște se prăbușea și am început să clatin din cap nedumerit.

— Ce este? a întrebat Ben.

— Sunt un prost, am răspuns eu. Nu urma să fie transmis niciun mesaj pe care să-l intercepteze Echelon. Cumali n-a fost nevoită să meargă până la cabina telefonică – bărbatul este deja aici.

— În Bodrum? De unde știi?

I-am arătat scrisoarea.

— Vrea să vină după mine la ora unsprezece dimineața – m-a invitat să merg la picnic împreună cu fiul ei.

— Nu, nu e bine, a zis Ben. Ce se poate întâmpla dacă fiul ei va fi acolo?

Am râs.

— Nu va fi, am spus eu. Va inventa o scuză. Ce motiv ar avea să mă invite brusc la picnic? Nu mă poate suferi. Nu, fratele ei e aici, Ben. Mâine voi face cunoștință cu el.

Îndoiala lui Ben a dispărut sub greutatea certitudinii mele și i-am zărit privirea. Îmi dădeam seama că se temea de rolul pe care trebuia să-l joace. Ca să fiu sincer, nici eu nu eram ne răbdător să îl joc pe al meu. I-am descuiat ușa.

— Sună-l repede pe Dave. Spune-i doar atât: „Amice, sun tem în direct.”

capitolul 25

Venisem în Turcia în calitate de explorator și sfârșisem prin a deveni o momeală. Prin urmare, nu mă obosisem să pun lucrurile în ordine înainte să plec, deci eram nevoit să o fac repede.

De îndată ce Bradley a plecat ca să îl sune pe Dave, m-am așezat la biroul mic, am scos o foaie de hârtie și, în ciuda orei înaintate, am început să-mi scriu testamentul. În circumstanțe normale – având doar pensia de la guvern, renta de la Grace și colecția mică de tablouri – nu mi-aș mai fi bătut capul. Însă lucrurile se complicaseră. Când Ben și cu Marcie mă deconspira- seră, obligându-mă astfel să plec din Paris, două dintre puținele lucruri pe care le aruncasem în grabă în geamantan fuseseră cele două scrisori de la avocatul din New York prin care mă anunța de moartea lui Bill și a lui Grace.

Pe bătrânul avocat îl chema Fimbar Nanrahan, fiul unor imigranți irlandezi săraci, un om atât de integru, încât se hotărâse să ofere de unul singur o bună reputație avocaților. Fusese avocatul lui înainte ca Bill să o ia în căsătorie pe Grace, iar eu îl întâlnisem de multe ori de-a lungul anilor.

Cu cele două scrisori în mână, am stabilit o întrevedere cu el când m-am întors la New York. Astfel, într-o după-amiază târzie, el s-a ridicat din spatele mesei de scris din biroul lui spectaculos și m-a întâmpinat cu căldură. M-a condus la canapeaua din colț, de unde aveai o priveliște către Central Park, și m-a prezentat celorlalți doi bărbați de față. Pe unul l-am recunoscut ca fiind fostul secretar al Comerțului. Fimbar a spus că erau avocați, însă niciunul dintre ei nu era asociat al firmei.

— Au citit anumite documente și i-am rugat să vină aici în calitate de observatori imparțiali. Sarcina lor este să se asigure că urmez întocmai procedurile care nu vor putea fi răstălmăcite sau puse sub semnul întrebării mai târziu. Vreau să fiu cât mai corect.

Mi s-a părut ciudat, însă n-am zis nimic – m-am gândit că Fimbar știa ce făcea.

— Scriați în scrisoare că există o problemă măruntă vizavi de averea lui Bill care trebuie finalizată, am spus eu. De asta ne aflăm aici?

— Da, a răspuns el, însă mai întâi trebuie să rezolvăm o chestiune importantă.

S-a uitat la cei doi înțelepți, iar aceștia au dat aprobator din cap – să începem, păreau să spună.

— S-ar putea să nu știi, a continuat Fimbar, dar Bill a ținut foarte mult la tine. Mai mult de-atât, credea că erai special – era convins că destinul tău va fi acela de a înfăptui ceva extrem de important.

Am zâmbit.

— Da, mi-a spus o prietenă de-a lui Grace. Se vede treaba că își pierduse simțul rațiunii.

Fimbar a zâmbit.

— Nu își pierduse simțul rațiunii, nu – deși începuse să-și facă din ce în ce mai multe griji în privința ta. În special după ce ai renunțat la Harvard și te-ai dus să trăiești în Europa. Ca să fiu sincer, nu credea că te ocupai de artă.

Vestea nu m-a surprins – Bill nu numai că era inteligent, dar stătea foarte bine și cu intuiția. N-am răspuns, l-am privit doar pe bătrânul avocat, cu o față imobilă.

— Bill nu știa cum îți câștigai traiul, a continuat el, și era îngrijorat că erai implicat într-o afacere ilegală, sau cel puțin imorală.

A așteptat un răspuns, însă doar am încuviințat din cap, fără să fac vreun comentariu.

— A spus că atunci când încerca să discute cu tine despre asta nu erai ceea ce s-ar numi dispus.

Am dat din nou din cap.

— Prin urmare, iată întrebarea mea, Scott: cu ce anume te ocupi mai exact?

— Cu nimic în momentul de față, am răspuns eu. M-am întors în New York, să văd dacă voi găsi ceva care să-mi stârnească interesul.

Nu credeam că era o idee bună să-i zic că mă ascundeam, că fugeam de trecut.

— Da, dar înainte de asta?

— Am lucrat pentru guvern, am răspuns după o clipă de ezitare.

— Ei bine, se pare că jumătate din locuitorii țării fac asta – deși obișnuiesc să folosesc termenul muncă în sens larg.

Avea un umor sarcastic bătrânul Fimbar.

— Ce ai făcut mai exact pentru guvern?

— Îmi pare rău. Mi s-a spus că nu am voie să vorbesc despre asta.

I-am văzut pe cei doi înțelepți schimbând o privire – era evident că nu mă credeau.

— Cine ți-a spus? a întrebat Fimbar, nebăgându-i în seamă.

Îmi părea rău pentru el – era limpede că voia să rezolve problema.

— Un Decret Executiv, am răspuns eu încet.

Fostul secretar al Comerțului și-a dat ochii peste cap – era prea mult pentru el.

— Ai muncit în Europa, însă Casa Albă nu îți permite să vorbești despre asta, așa este?

— Așa este, domnule secretar.

— Trebuie să existe cineva – un superior sau altcineva – cu care

să putem vorbi, chiar și în termeni generali, a insistat Fimbar.

— Nu cred că lucrul ăsta este posibil, am replicat eu. Sunt de părere că am spus oricum prea multe.

Oricum, Divizia, care nu existase niciodată oficial, fusese deja îngropată.

Fimbar a oftat.

— Bill s-a făcut foarte bine înțeles, Scott. Nu putem merge mai departe decât dacă sunt mulțumit de integritatea și de onestitatea ta. Va trebui să ne ajuți…

— Nu pot, am promis să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Am semnat un contract.

Cred că au fost surprinși de tonul aspru și hotărât cu care am rostit aceste cuvinte.

— Atunci, mi-e teamă că… a zis cu tristețe avocatul, uitându-se la ceilalți doi bărbați care au dat aprobator din cap. Mi-e teamă că va trebui să încheiem această întrevedere.

M-am ridicat în picioare; la fel au făcut și ceilalți. Eram dezamăgit că nu voi afla niciodată ce intenționase Bill, însă nu știam cum să procedez altfel. Secretarul Comerțului și-a întins mâna, iar atunci mi-a venit o idee.

— Am o scrisoare de recomandare care ar putea fi de ajutor. Se referă la un eveniment în care am fost implicat în urmă cu câțiva ani.

— Un eveniment? Ce fel de eveniment, un maraton în scopuri caritabile sau ceva de genul ăsta? a întrebat secretarul.

— Nu tocmai, am răspuns eu. Unele paragrafe din scrisoare trebuie șterse, dar cred că veți putea înțelege.

— De la cine este? a întrebat nerăbdător Fimbar.

— De la președinte. A fost scrisă de mână la imprimeria Casei Albe.

Cei trei bărbați nu au spus nimic. Fimbar arăta de parcă tocmai îi căzuse falca pe jos și trebuia să se aplece s-o ridice. Secretarul și-a revenit primul, însă părea în continuare sceptic.

— Care președinte? a întrebat el.

— Fostul dumneavoastră șef, am răspuns eu pe un ton rece, nevoit să recunosc că nu prea îmi plăcea tipul. Dacă doriți, îl puteți suna, am continuat eu. Sunt convins că aveți un număr de telefon. Cereți-i permisiunea să citiți scrisoarea. Spuneți-i că este în legătură cu un tânăr și o întâmplare teribilă care a avut loc în Piața Roșie. Sunt sigur că își va aduce aminte.

Secretarul n-a spus nimic, iar Fimbar a rupt tăcerea.

— Ar trebui să ne oprim aici. Cred că am pătruns într-o zonă care privește securitatea națională…

— Cu siguranță, am confirmat eu.

Fimbar s-a uitat la cei doi avocați, apoi s-a adresat secretarului.

— Jim, dacă nu te deranjează, ai putea da acel telefon mai târziu, ca o pură formalitate?

Secretarul a încuviințat din cap.

— Până atunci, suntem de acord? a întrebat Fimbar. Suntem mulțumiți? Putem trece mai departe?

Cei doi bărbați au încuviințat din cap, însă din felul în care mă privea secretarul mi-am dat seama că luase parte la întrevederea din Cabinet atunci când se discutase problema Călărețului valurilor. Probabil că nu se gândise niciodată că va ajunge față în față cu cel care îl omorâse.

Capitolul 26

Din seiful din perete, Fimbar a scos un dosar, ceilalți doi avocați și-au dat jos sacourile, iar eu am privit cum rafalele de ploaie măturau Park Avenue, îndreptându-se către fortăreața în care ne aflam, fără să am habar ce se întâmpla.

— După cum bine știi, când a murit Bill, cea mai mare parte din averea sa se afla în mai multe conturi care, ulterior, au intrat în întregime în posesia lui Grace, mi-a explicat Fimbar, deschizând dosarul. Cu toate astea, o mică parte din viața sa, cu o însemnătate aparte, a fost păstrată într-o structură corporativă separată. Conținutul a fost elaborat de-a lungul anilor și, ca să fiu sincer, Grace nu a fost prea interesată de el. Înainte să moară, Bill, ajutat de mine, a luat măsuri ca întregul conținut să ajungă în mâinile tale. Cred că era îngrijorat că, dacă Grace va trăi mai mult decât el, nu se va îngriji de soarta ta, a zis Fimbar și a zâmbit. Bill a fost un om inteligent – știm amândoi cum s-au petrecut lucrurile, nu?

Am zâmbit la rândul meu.

— Mi-a asigurat totuși un venit de optzeci de mii pe an.

— Doar la insistențele mele, a precizat el. I-am spus că, dacă nu va face gestul ăsta, vei contesta, probabil, testamentul și te vei alege cu o avere.

— Cred că i s-o fi pus un nod în stomac.

— Te cred și eu. Bill a dorit ca măsurile astea să rămână secrete până după moartea lui Grace. Bănuiesc că era îngrijorat că ea ar putea să te atace în instanță și să îți arunce în cârcă inerentele cheltuieli de judecată. Având în vedere că ea a trecut în neființă, iar eu sunt mulțumit de onestitatea ta, totul este în regulă acum, a zis el și a scos un teanc de documente din dosar. Prima parte a aranjamentului se referă la o proprietate în Soho. Ai văzut-o vreodată?

— Nici măcar n-am auzit de ea, am răspuns eu.

— Este un vechi depozit pentru ceaiuri cu o fațadă din fier forjat și un spațiu de depozitare uriaș. Mai mulți oameni au spus că ar putea fi transformat într-o locuință splendidă. Nu știu ce i-a putut determina să afirme asta.

Fimbar – văduv și fără copii – locuia într-un apartament antebelic într-una dintre clădirile luxoase de pe Park Avenue, ocupate de crema societății, prin urmare, nu mă mira faptul că era de părere că un depozit transformat însemna ceva mai mult decât un container cu gunoi.

— Bill l-a sigilat și a instalat umidificatoare, contoare de gaz și un sistem de aer condiționat. El a vrut ca tu să intri în posesia acestei clădiri și a lucrurilor aflate înăuntrul ei.

Fimbar a întins teancul, precum și alte câteva documente celor doi înțelepți, iar aceștia au început să le semneze și să le legalizeze.

— Ce lucruri? am întrebat eu.

Fimbar a zâmbit.

— Bill a fost foarte disciplinat, un om plin de raționament, însă în ceea ce privește un segment din viața lui, nu dispunea de nicio…

— Artă! l-am întrerupt eu, fiind șocat, dar și nedumerit.

— Corect, a răspuns Fimbar. După cum s-ar putea să știi, nu a existat aproape niciun artist necunoscut căruia să nu-i fi oferit sprijinul cumpărându-i creațiile – uneori toată expoziția.

— Mi-a zis cândva că mai toți oamenii cred că a face un act de caritate înseamnă să donezi bani către United Way – el le oferea sprijinul lui artiștilor muritori de foame, am spus eu.

— Exact asta a făcut – an de an, cec după cec. Însă avea ochiul format, Scott – ceea ce este remarcabil – și a păstrat tot ceea ce a cumpărat.

— În depozitul pentru ceaiuri?

— De aceea l-a transformat – le-a stivuit înăuntru ca pe cherestea. Warhol, Roy Lichtenstein, Hockney, Jasper Johns, Rauschemberg – și lista continuă. Uite aici inventarul.

Mi-a întins câteva foi și le-am frunzărit – fiecare pagină era plină cu nume care deveniseră între timp cunoscute.

— Și Grace? După moartea lui Bill nu a cerut nimic din ce se află aici?

— După cum spuneam, nu era interesată. Presupun că i-a spus la un moment dat că vânduse celelalte bunuri care îi mai rămăseseră și că încasările fuseseră depozitate într-unul dintre conturi.

A întins un alt document gros peste birou.

— Bineînțeles că a trebuit să asigur pânzele, iar asta înseamnă evaluări regulate. Iată cea mai recentă informație.

Am luat lista și am observat că în dreptul fiecărei pânze era scrisă valoarea estimată. Pe ultima pagină se afla totalul. M-am uitat îndelung la sumă și mi-am dat seama că eram un om bogat – poate nu la fel de bogat ca soția lui Dodge, Cameron, dar pe-aproape.

Bărbații m-au privit când m-am ridicat în picioare și m-am dus la fereastră. Ploua torențial și nu îmi dădeam seama dacă din cauza asta sau a lacrimilor din ochi mi se încețoșase privirea. Chiar și când zilele îi erau numărate și în ciuda faptului că se îndoia de caracterul meu, Bill încercase să aibă grijă de mine. Ce aș fi putut cere mai mult? Era un om minunat și încă o dată mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă comport mai frumos față de el.

M-am întors și m-am uitat la Fimbar. Mi-a înmânat toate documentele – semnate, ștampilate și predate.

— Felicitări! mi-a spus el. Acum ești deținătorul uneia dintre cele

mai valoroase colecții de artă contemporană din lume.

Capitolul 27

Singur, într-un hotel ieftin de pe o stradă lăturalnică din Bodrum, îmi scriam ultimele dorințe și testamentul. Trebuia să hotărăsc ce se va întâmpla cu pânzele care constituiau o avere și pentru care majoritatea custozilor de muzee ar fi dat orice să le obțină.

Colecția era complet neatinsă. Cu toate că petrecusem mult timp în liniștea depozitului pentru ceaiuri – plimbându-mă printre stivele de pânze, admirând capodopere pe care nimeni nu le mai văzuse decenii întregi –, nu vândusem niciuna. Aveau o prea puternică legătură cu ființa lui Bill și cu sentimentele pe care mi le stârneau – ca să nu mai vorbesc de averea pe care o reprezentau – și toată afacerea era prea recentă ca să mă ocup de ea.

În mod ciudat însă, nu am avut nicio problemă în a hotărî ce se va întâmpla cu ele în caz că voi muri. Cred că răspunsul aștepta deja într-un colț al minții mele de câteva ore bune, dacă nu de mai multă vreme.

Am scris că doream ca Muzeul de Artă Modernă să primească o sută de pânze, la alegere, cu condiția să organizeze o expoziție permanentă. Am stipulat ca muzeul în speță să mai primească și formatul in-folio cu schițele lui Rauschemberg, care fusese, de altfel, și motivul pentru care Bill și cu mine facuserăm o vizită în Strasbourg cu mulți ani în urmă. Apoi am descris fotografia țărăncii care se îndrepta împreună cu copiii ei către camera de gazare, pe care o văzusem în lagărul de concentrare din Natzweiler – fotografia ce îmi bântuise de atâtea ori visele – și am cerut ca muzeul să obțină o copie.

Am mai scris ca pânzele celelalte, inclusiv depozitul în care erau depozitate, să fie vândute, iar fondurile obținute să fie donate Orfelinatului William J. Murdoch pentru copii țigani.

Apoi am ajuns la cea mai grea parte a acestui exercițiu. În concluzie, ceream ca Muzeul de Artă Modernă să instaleze un afiș la intrarea galeriei care va găzdui cele o sută de lucrări. Afișul va cuprinde schițele lui Rauschemberg, copia fotografiei din lagărul de concentrare și următoarea dedicație:

„Lăsate prin testament locuitorilor din New York în memoria lui Bill…”

Am rămas nemișcat multă vreme, pe urmă am pus pixul pe masă. Nu eram sigur cum să continui, nu puteam găsi cuvintele potrivite pentru a onora amintirea lui Bill. M-am gândit la drumul nostru cu mașina prin pădurea de pin din munții Vosgi, mi-am amintit răul înspăimântător care stătea la pândă în camera de gazare, i-am simțit din nou forța când mi-am strecurat instinctiv mâna într-a lui, am văzut din nou în minte acea fericire ce i s-a citit în privire când s-a uitat la

mine și, brusc, am găsit cuvintele care ar fi însemnat totul pentru tatăl meu adoptiv.

„Lăsate prin testament locuitorilor din New York în memoria lui Bill Murdoch, de fiul lui iubitor, Scott.”

Am terminat prin a-i numi pe Fimbar Hanrahan, avocat din Park Avenue, și pe James Balthazar Grosvenor, președintele Statelor Unite, executorii testamentului. M-am gândit că, dacă tot urma să-mi dau viața pentru țară, măcar atât putea face pentru mine.

Am sunat la recepție, am auzit vocea adormită a ajutorului administratorului și l-am rugat să urce la mine în cameră. Fără să-l las să vadă conținutul documentului, l-am semnat în fața lui, apoi am sigilat plicul pe care am scris adresa lui Fimbar.

Am pus plicul într-un altul, am mâzgălit pe el numele lui Ben și am scris un bilet: „în cazul în care voi muri, te rog, livrează personal plicul când te vei întoarce în New York.” L-am vârât pe sub ușa camerei lui Ben, care era cufundată în întuneric, și am revenit în camera mea. Am încuiat ușa, m-am descălțat și m-am întins îmbrăcat pe pat. În liniștea nopții în minte mi-au venit două versuri dintr-un poem vechi al unui autor ce-mi scăpa și al cărui titlu nu mi-l mai aduceam aminte:

Am adormit și am visat că viața e o frumusețe;
M-am trezit și am descoperit că viața e o datorie.

Viața era o datorie. Asemenea oricărui soldat care se pregătește de luptă, gândul m-a purtat la conflictul care urma să se desfășoare. Ca să fiu sincer, nu speram să reușesc sau să ies învingător. Speram doar că mă voi achita de datorie cu onoare și curaj.

Capitolul 28

Era ora unsprezece dimineața, niciun nor pe cer, neașteptat de cald pentru acea perioadă a anului, iar Cumali a fost punctuală.

Așteptam pe trotuarul din fața hotelului, încălțat cu adidași și îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lejeri și cu o cămașă de vară largă – echipamentul perfect pentru picnic, m-am gândit eu. Vârâsem Beretta la spate, dar era acolo doar de fațadă, făcea parte din legenda unui agent secret neavizat – știam că nu mă putea salva și că mă voi descotorosi de armă în momentul în care voi fi atacat. Pantalonii aveau buzunare adânci și ăsta fusese motivul pentru care îi alesesem – adevărata armă se afla într-unul dintre ele și, în timp ce stăteam aplecat în față, prefăcându-mă relaxat, cu mâinile în buzunare, puteam simți cu degetele telefonul mobil.

Fiatul negru a oprit lângă bordură și am văzut că Leyla Cumali era singură – dacă mai aveam nevoie de vreo confirmare în legătură cu ceea ce se întâmpla, tocmai mi-o oferise. Zâmbind larg, m-am dus să deschid portiera din dreapta. Era blocată, iar ea mi-a arătat bancheta din spate. Se pare că este în regulă ca o musulmană să îl conducă pe un bărbat la moarte, dar nu este în regulă să împartă locul din față cu el.

Am deschis portiera din spate și am urcat în mașină.

— Unde-i micuțul? am întrebat eu.

— Se află cu copiii într-o excursie organizată de școală, a răspuns ea. Ne vom întâlni cu ei la picnic – vrea să se laude cu prietenul lui american.

Fiind polițistă, nu juca prea bine teatru – acordase prea multă atenție replicilor și ele sunau nenatural.

— Ce fel de excursie? am întrebat eu, continuând discuția ca și când n-aș fi observat nimic.

— Arheologie – „ruine mute”, cum le spun copiii, a râs ea și lucrul ăsta a făcut-o să se mai relaxeze puțin. E un loc interesant, cred că o să vă placă.

Mă îndoiam de asta.

— Este departe?

— Destul de departe cu mașina, a răspuns ea, însă am făcut rost de o șalupă. Dacă nu vă deranjează să fiți marinar pe punte, vom ajunge mai repede, iar priveliștea este mult mai spectaculoasă. La întoarcere, îl putem lua și pe fiul meu – adoră să navigheze.

Cineva își cunoștea bine treaba. Era ușor să te ții după o mașină, însă imposibil să urmărești o ambarcațiune – câmpul vizual era mult mai larg și nu exista trafic prin care să treci neobservat. Se asigurau că nu va veni nimeni în ajutorul meu.

— Super! am zis eu.

Nu era chiar așa. În ciuda anilor de antrenament, în ciuda planurilor pe care le făcusem, frica începea să încolțească înlăuntrul meu și am simțit că rămâneam fără aer – nu este ușor să intri de bunăvoie în gura leului.

Cumali a virat și a început să coboare înspre un golfuleț ascuns, unde se afla un debarcader vechi și câteva ambarcațiuni mici ancorate acolo. Deoarece stăteam pe bancheta din spate, nu reușisem să văd dacă adusese cu ea echipamentul care era crucial pentru planul meu. Dacă nu o făcuse, eram nevoit să renunț la plan.

— V-ați adus telefonul? am întrebat eu.

— De ce? m-a întrebat ea impacientată, uitându-se în oglinda retrovizoare, ca să-mi cerceteze fața.

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că vrem să dăm disperați din brațe în caz că barca se scufundă, nu?

A zâmbit, dar a simțit cum o cuprindea din nou neliniștea.

— Desigur.

Și-a dus mâna la cureaua pantalonilor și a ridicat obiectul în aer.

Misiunea putea continua, nu mai era cale de întoarcere.

A oprit într-o parcare, iar eu mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Luăm ceva cu noi?

— În portbagaj este un coș de picnic. Nu beau alcool, dar am cumpărat niște bere și avem mâncare suficientă – serviți-vă!

„Condamnatul a avut parte de o masă îmbelșugată”, mi-am zis eu și aproape că am râs. Mi-am dat seama că stresul și teama începeau să pună stăpânire pe mine și am încercat să mă liniștesc. Am scos din portbagaj coșul de picnic și am urmat-o pe Cumali pe debarcader. S-a aplecat să desfacă parâma de legare a unei șalupe mici, veche și cu carena din lemn, dar care era bine întreținută. M-am întrebat cât i-o fi costat să o închirieze pentru o zi.

S-a ridicat și, fără să își dea seama că era urmărită, a rămas nemișcată și și-a plimbat privirea peste golfuleț. Era frumos în lumina dimineții – apa turcoaz, plaja pustie, casele văruite în alb – și, într-un moment de revelație, mi-am dat seama că încerca să-și impregneze totul în memorie, își lua rămas-bun. Mă întrebasem mai devreme dacă o speriasem suficient, iar în acel moment observam că ideea exilării în Lumina Puternică și a orfelinatului din Bulgaria o îngrozise. M-am gândit că ea și cu micuțul vor pleca foarte curând împreună cu fratele ei, îndreptându-se în grabă către granița cu Irakul sau cu Siria. Gândindu-mă mai mult la asta, am înțeles că, dacă eu dispăream, ea va deveni suspectul principal, și că lucrul ăsta nu îi lăsa nicio altă alternativă. Pentru noi toți, timpul petrecut în Bodrum se apropia de sfârșit.

A ieșit din starea de visare și s-a urcat la bordul ambarcațiunii.

Până să urc și eu la bord și să așez undeva coșul de picnic, ea pornise deja motorul și stația radio VHS de lângă cârmă și vorbea în turcește la microfon. A așezat receptorul în furcă și s-a întors.

— Tocmai i-am spus căpitanului portului că plecăm și i-am transmis ruta, a explicat ea.

A fost o încercare frumoasă, însă nu vorbise cu căpitanul portului, ci cu fratele ei și cu cei aflați cu el, și îi anunțase că eram pe drum. Îmi dădusem deja seama care era destinația.

Capitolul 29

Ruinele orașului inundat stăteau agățate pe stâncă, vechea scară își continua eterna coborâre în mare, iar Ușa către nicăieri nu era decât o siluetă sub soarele nemilos al amiezii.

Cumali a încetinit pe măsură ce ne apropiam – permițându-mi să admir ruinele în toată splendoarea lor. M-am prefăcut uluit, ca și când nu le-aș fi văzut niciodată.

Țărmul stâncos și parcarea de deasupra erau mai pustii ca niciodată și singurul zgomot care se auzea în timp ce treceam pe lângă ringul de dans scufundat erau țipetele pescărușilor zburând deasupra în cercuri. Strigătele lor tânguitoare păreau a fi însoțitorul perfect când Cumali a dirijat mica ambarcațiune către debarcaderul dărăpănat.

Am apucat parâma de legare, am sărit de pe bord și am ancorat vasul. Pe plaja care găzduia nenumărați bulgări de gudron și doi pescăruși morți, cetele de crabi fugeau care încotro ca și gândacii din bucătăria unui apartament închiriat. Uram locul acela.

Cumali a venit lângă mine, ținând în mână coșul de picnic. I l-am luat, arătând către împrejurimi.

— Nu pare un loc prea potrivit pentru un picnic.

A râs, mult mai relaxată, știind că mă adusese la locul indicat și că rolul ei se încheiase.

— Nu vom lua picnicul aici. Există un tunel care duce într-un amfiteatru roman – experții susțin că este cel mai frumos vestigiu din lume după Colosseum.

M-am străduit din răsputeri să par încântat.

— Sună bine. Unde sunt copiii?

Era evident că se gândise și la asta sau, mai bine zis, fratele ei.

— Sunt deja aici, a răspuns ea relaxată. Au venit cu autobuzul. Din șosea se desprinde un drum care coboară până acolo.

Știam că nu era adevărat – zona fusese cercetată înainte să fie organizată asasinarea lui Finlay Finlay și comandantul ne avertizase că, în cazul în care lucrurile scăpau de sub control, să nu deschidem ușa care dădea în tunel și să ne ascundem în ruine. Era o înfundătură; nu exista absolut nicio cale de ieșire.

— Abia aștept să-l revăd pe micuț, am spus eu în timp ce înaintam printre pietrele acoperite cu alge.

— A fost atât de nerăbdător, a zis ea, abia am reușit să-l conving să-și mănânce micul dejun.

Am găsit o cărare accidentată care ducea înspre o trecătoare întunecată – era săpată în stâncă imediat deasupra plajei.

— Este gura tunelului, a precizat ea. Demnitarii și generalii obișnuiau să vină cu barjele. Traversau tunelul însoțiți de fanfare și

intrau în amfiteatru.

— M-aș fi așteptat ca locul să fie mai cunoscut, că vor fi mai mulți turiști, am sugerat eu.

— Cu ani în urmă era foarte vizitat, însă turiștii au provocat atâtea daune, încât acum este destinat doar arheologilor și grupurilor școlare.

Îi venea ușor să mintă.

— Cum se numește amfiteatrul? am întrebat eu.

A spus ceva în turcește, dar n-am înțeles, firește.

— În engleză?

— Nu cred că există un termen direct, nu știu exact ce înseamnă.

Am presupus că nu i se părea o idee bună să-mi spună că urma să intru într-un loc numit Teatrul Morții.

Ne-am oprit la gura tunelului și, pe jumătate ascunsă în semiîntuneric, am văzut o poartă confecționată din bare grele, ruginite. Dacă, de obicei, era legată cu lanț și lacăt, în acel moment nu mai era.

— Nu o țin închisă? am întrebat eu.

— Nu poți ajunge la ea decât cu barca și nu știe aproape nimeni despre existența ei. N-a fost încuiată de ani buni, a răspuns ea.

Asta a fost prima lor greșeală. Pe rugină se vedeau urme în locul în care lanțul fusese tras, tăiat, probabil, cu câțiva ani în urmă. Nu mă ajuta cu nimic, însă mi s-a părut reconfortant – însemna că se grăbeau și omiteau detaliile. Știam din experiență că asta constituia un avantaj.

Cumali a împins poarta, deschizând-o, și a dat să intre, când am oprit-o.

— Stați, lăsați-mă să intru eu primul, am spus eu, comportându-mă ca un adevărat gentleman.

Cred că bunele maniere sunt foarte importante atunci când ești condus la moarte – mai însemna și că aveam un câmp vizual bun ca să trag, dacă totul se ducea de râpă.

Am intrat pe poartă, am luat-o înainte prin întuneric și am simțit cum transpirația începea să se adune în jurul Berettei care era ascunsă la șale. Știam că Sarazinul aștepta la capătul celălalt al tunelului.

Capitolul 30

Bradley găsise cu ușurință casa corectă. Conform planului, a părăsit hotelul la cinci minute după ce venise Cumali să mă ia și, folosind o hartă detaliată pe care i-o desenasem, s-a dus direct la cel mai bine aprovizionat magazin de bricolaj din Bodrum.

Trei minute mai târziu a ieșit din magazin ducând în mână o plasă din plastic în care se afla singurul produs pe care îl cumpărase și, folosindu-se din nou de hartă, a luat-o înspre sud-vest. După unsprezece minute a intrat pe strada pe care o căuta și, la jumătatea distanței, a văzut depozitul firmei Coca-Cola. S-a apropiat de el, a traversat strada și s-a oprit în fața unei case mici.

Verificându-i aspectul și reamintindu-și șase lucruri despre ea, a fost convins că găsise proprietatea corectă. A deschis poarta, a trecut pe lângă piticii de grădină și a bătut la ușă. Era ora 11.25 – sosise conform planului. Câteva secunde mai târziu a auzit vocea unei femei care a strigat ceva în turcește și, cu toate că nu înțelegea limba, era sigur că ea întrebase: „Cine este?”

N-a dat niciun răspuns, lăsând tăcerea să își facă efectul, și – cum procedează, de obicei, oamenii în astfel de situații – femeia, dădaca băiețelului, a deschis ușa. Bradley trebuia să împingă ușa în momentul în care era deschisă, să intre în casă, să trântească ușa în urma lui și să o înfrunte pe femeie în casă, departe de ochii curioșilor.

N-a funcționat – când am discutat planul cu Bradley uitasem să iau în considerare faptul că femeia era obeză. Imediat ce Bradley a împins tare ușa, aceasta s-a oprit în maldărul de carne. Fapt ce i-a oferit șansa femeii luate prin surprindere să împingă cu putere și să înceapă să țipe. Pentru o clipă, Bradley a crezut că va fi încuiat pe dinafară și că tot planul se va duce de râpă. Însă, mulțumită Cerului, el a reacționat repede. Polițistul și-a scos pistolul, l-a vârât prin crăpătură, îndreptându-l spre dinții femeii îngrozite, și a urlat la ea să se dea la o parte.

Ea n-a înțeles toate cuvintele, însă a priceput mesajul. Bradley a făcut un pas în spate, s-a furișat înăuntru și, cu arma îndreptată în continuare către ea, a trântit ușa în urma lui. Femeia era prea speriată să țipe, iar asta i-a oferit ocazia lui Bradley să dea perdeaua la o parte și să privească printr-o fereastră îngustă. Spre ușurarea lui, afară nu era nicio mișcare. Și-a dat seama că trei camioane Coca-Cola care erau încărcate în depozit și aveau motoarele pornite acoperiseră țipetele ei.

S-a întors și a văzut că femeia era cuprinsă de frică, deoarece tremura din toate mădularele. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, un chip și-a făcut apariția în pragul ușii din spatele casei și se uita la ei. Era micuțul.

Arma lui Bradley era ascunsă de trupul imens al femeii și el a coborât-o, astfel încât să nu se vadă, și i-a zâmbit copilului. A fost suficient pentru băiat: a început să se apropie, zâmbind la rândul lui și vorbind în turcă.

Dădaca s-a mișcat ca să-l apere și lucrul ăsta combinat cu faptul că Bradley zâmbea a părut să o liniștească. Tremuratul s-a transformat mai degrabă într-o vibrare decât într-un spasm violent.

— Ce spune? a întrebat Bradley pe un ton cât se poate de prietenos, arătând către micuț.

Dădaca a înghițit, încercând să-și umezească gâtul, și s-a străduit să își aducă aminte puținele cunoștințe de engleză pe care le acumulase în perioada în care lucrase pentru diverse familii.

— El zice – tu american? a reușit ea să rostească.

Bradley i-a zâmbit micuțului.

— Da – New York.

Dădaca i-a tradus băiatului, ținându-l în continuare lipit de ea.

— El întreabă – tu prieten cu bărbatul cu plecăciuni? a zis ea.

Bradley a părut nedumerit – omul cu plecăciuni? Ce naiba însemna asta? însă dădaca i-a venit în ajutor.

— Se referă la bărbatul FBI.

— Ah, a exclamat Bradley. Brodie Wilson. Da, este prietenul meu.

Micuțul a zis ceva, iar dădaca a tradus.

— Unde este bărbatul cu plecăciuni?

— Este cu mama ta, a răspuns Bradley.

— Unde s-au dus? a tradus femeia cuvintele micuțului.

Bradley n-a vrut să-l impacienteze pe băiat și a răspuns ceva ce i s-a părut o idee bună.

— S-au dus la picnic.

De îndată ce i s-a tradus, băiatul a început să plângă, neputând fi consolat. Bradley nu avea de unde să știe că ăsta era visul cel mai mare al băiatului – să meargă la picnic cu prietenul lui american – și că îl lăsaseră acasă.

Bradley se holba nedumerit. Printre lacrimi și durere, dădaca a reușit să înțeleagă care era problema și i-a explicat și lui Bradley.

Polițistul s-a aplecat, și-a ascuns arma și i-a spus băiatului că totul era în regulă, că mama lui va veni în curând după el, dar că mai întâi era nevoie să joace un joc.

Imediat ce dădaca i-a tradus, băiatul i-a zâmbit încrezător lui Bradley și i-a făcut polițistului una dintre cele mai bune plecăciuni ale lui.

Ben și cu Marcie nu aveau copii, prin urmare, Ben îi considera pe aceștia un fel de specie extraterestră, însă, cu toate astea, era profund afectat de dorința disperată a copilului de a avea parte de ceva atât de banal cum era un picnic. A simțit cum îl apuca greața,

fiind scârbit de ceea ce urma să facă, însă știa că nu avea de ales. Suferința unui copil era nimic în comparație cu masacrul provocat de variolă, așadar, i-a făcut semn dădacei să o ia înainte pe hol împreună cu micuțul.

Îndată ce Ben a intrat în bucătărie a tras draperiile și a încuiat ușa din spate. Abia atunci a observat arhitectura încăperii. Era o casă tradițională din Bodrum și bucătăria, întocmai celorlalte, avea un tavan înalt, cu înclinație mare care ajuta la dispersarea căldurii. Sus, în mijlocul tavanului, de o grindă atârna un bec. Aceasta era susținută de un piron greu din alamă, iar Bradley a știut că era perfect.

S-a întors către dădacă, i-a cerut celularul și l-a conectat la încărcătorul aflat pe blatul mobilei. Era o idee bună – dacă telefonul rămânea fără baterie într-un moment critic, totul avea să se ducă de râpă.

Vorbind rar și răspicat, i-a spus dădacei că intenția lui era ca atât ea, cât și băiatul să scape cu viață.

— Asta nu se va întâmpla însă, a adăugat el, dacă vei încerca să scapi, dacă vei deschide ușa sau dacă te vei atinge de telefon. Vei face așa cum îți voi spune eu, ai înțeles?

Ea a dat afirmativ din cap. Bradley s-a așezat, ținându-și arma la îndemână, a deschis punga din plastic și a scos o bobină mare de frânghie groasă.

Curios, micuțul a venit și s-a așezat lângă el. Au început să facă împreună nodul.

Capitolul 31

Am condus-o pe Cumali de-a lungul tunelului. Pereții erau ornați cu fragmente de mozaic străvechi și acoperișul arcuit era străbătut de crăpături uriașe provocate de secole de cutremure. Simțeam cum ne apăsa tăcerea.

De o parte și de alta se aflau ruinele a ceea ce se numeau *hypogeum,* pivnițele și celulele subterane în care, odinioară, erau ținuți sclavii și animalele folosite la vânătoarea fiarelor. Am simțit cum mă învăluia tristețea adâncă a acelui loc. Aveai impresia că nefericirea se impregnase în piatră.

Cumali a arătat înspre cavourile prevăzute cu grilaj, vorbind puțin prea repede, puțin prea agitat.

— În celule nu încăpeau decât câteva sute de oameni, a explicat ea. Spectacolele grandioase și luptele navale, în care mureau deseori mii de prizonieri și sclavi, erau aproape în exclusivitate păstrate pentru Colosseum. În provincii însă, fără bogăția unui Cezar, erau mai mult lupte între gladiatori și reproduceri ale faimoaselor mituri. Firește că poveștile astea erau extrem de savurate – multă violență și pierderi de vieți, fără cine știe ce fir al acțiunii.

— Seamănă cu un film de la Hollywood, am rostit eu printre buzele țuguiate, încercând să mă comport normal.

Cumali nu părea să fi auzit. Am trecut de o cotitură, am ieșit din tunel și am văzut amfiteatrul pentru prima oară. Cumali avusese dreptate – simetria, grupurile de colonade din marmură aproape intactă și dimensiunea erau de-a dreptul impresionante.

La fel și liniștea. Sub soarele necruțător al amiezii, Teatrul Morții părea cufundat în tăcere, așteptând să înceapă un nou spectacol.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat eu.

— Deasupra noastră, a răspuns ea. Acolo există o platformă care oferă o priveliște nemaipomenită asupra arenei. Dacă vom urma colonadele, vom descoperi câteva trepte ce ne vor duce acolo.

Ea s-a întors ca să o ia înainte și atunci i-am zărit pentru prima dată. El stătea ascuns în umbra unui pasaj năruit, nești- ind că pentru un ochi antrenat, întunericul constituia deseori un lucru relativ – era îmbrăcat în negru, o pată și mai întunecată în umbră. Bănuiala mea era că el trebuia să ajungă în spatele meu și să îmi taie calea, ca să nu pot fugi înapoi prin tunel.

Mi-am plimbat privirea prin arenă, comportându-mă ca orice turist interesat. Sarazinul și ajutoarele pe care le angajase trebuie să se fi dispus în triunghi și, din poziția bărbatului ascuns, mi-am făcut o idee unde se aflau și ceilalți doi.

Cumali, care începuse să grăbească pasul, a arătat către centrul locului.

— În urmă cu două mii de ani, nisipul din arenă era acoperit cu vopsea de un roșu aprins, a zis ea.

— Ca să ascundă sângele? am întrebat eu.

— Da.

Am reperat un alt membru al echipei – era un tip voinic, ca un taur. Stătea într-un fagure de bolți ruinate, chiar deasupra noastră. Am fost surprins – avea vreo șaizeci de ani, mult prea bătrân pentru o astfel de întrecere – și ceva din înfățișarea lui mi-a adus aminte de ceva, însă nu aveam timp să stau să mă gândesc. Cumali m-a condus într-un pasaj înalt care stătea să cadă – o înfundătură, eram convins – vorbind în tot acest timp, ca să-și îndepărteze starea de agitație.

— Bineînțeles că trupurile trebuia scoase de aici înainte să înceapă următorul spectacol. În arenă intrau doi bărbați îmbrăcați în personaje mitologice care supravegheau această acțiune. Primul trebuia să fie Pluto, zeul morții. El lovea cadavrul cu un ciocan, demonstrând astfel că bărbatul, femeia sau copilul îi aparțineau. Al doilea era Mercur care, conform mitului, ținea în mână un sceptru și însoțea sufletele în Infern. În acest caz, sceptrul era un fier înroșit cu care atingea trupurile oamenilor, ca să se convingă că erau morți.

— Deci nu aveai scăpare nici dacă te prefăceai.

— Niciuna, a spus ea.

Ne-am afundat și mai tare în semiîntuneric. În fața noastră razele soarelui pătrundeau prin acoperișul năruit și am bănuit că exact acolo mă voi întâlni față în față cu Zakaria al-Nassouri. Călătoria mea se apropia de sfârșit.

Trebuia să cronometrez totul perfect, nu aveam voie să fac nicio greșeală – viața mea, la fel ca și toate celelalte, depindea de asta.

Mi-am vârât și mai adânc mâinile în buzunare, prefăcându-mă relaxat, însă eram convins că bărbatul care mă urmărea din umbră observase deja umflătura de la curea, din spatele pantalonilor mei. Zâmbeau, m-am gândit eu, știind că nu voi avea timp să-mi scot mâna din buzunar, să o duc la spate, să scot pistolul și să încep să trag.

American prost.

Învățasem cum acționează amatorii – aceștia se vor concentra asupra armei mele, gândindu-se că ea reprezenta cel mai mare pericol, și nu vor fi atenți la mâna mea stângă în care țineam singura armă care mă interesa pe mine: telefonul. Era pornit, gata de întrebuințare, fiecare buton al tastaturii setat să formeze de urgență același număr – al lui Ben Bradley, care avea telefonul în buzunar și se afla în casa dădacei.

Înainte cu câteva secunde ca bărbații să mă atace nu trebuia decât să apăs pe un buton al tastaturii. Orice buton.

Bradley nu va răspunde, va recunoaște numărul și va începe numărătoarea inversă. După exact patru minute el va lua mobilul dădacei, îl va scoate din încărcător și o va suna pe Cumali. Leyla se va uita pe ecran, va vedea că este dădaca și – îngrijorată că se întâmplase ceva grav cu băiețelul – va răspunde. Atunci, va afla ceva ce va schimba totul.

Cele patru minute erau cruciale. Era intervalul de timp pe care îl estimasem că se va scurge între momentul în care voi fi înșfăcat de Musculos și momentul în care Sarazinul va ieși din ascunzătoare. Dacă mobilul surorii lui suna prea devreme, Sarazinul putea să-și dea seama că ceva nu era în regulă, să se întoarcă și să dispară printre ruine. Cum aș mai fi putut constrânge un om care fugise deja?

Dacă telefonul lui Cumali suna prea târziu, aș fi putut avea probleme serioase. Sarazinul era disperat să afle informații despre presupusul trădător și nu avea prea mult timp la dispoziție. Nu și-l va irosi pe amabilități. Eram aproape convins că avea la îndemână o baterie de mașină de doisprezece volți și cleme-crocodil. Orice călău știa că instrumentul ăla era ușor de cărat, ușor de achiziționat și, dacă nu te interesa câte răni îi provocai victimei, extrem de rapid. Eram deci convins că puteam să rezist foarte mult timp.

„Patru minute – n-o da în bară, Ben.”

Am trecut pe lângă un morman de moloz și mizerie – cioburi, sticle goale de bere, capacul din oțel lustruit al unei lăzi frigorifice. Din câte se părea, grupurile de adolescenți se furișaseră înăuntru și petrecuseră pe cinste.

Lângă morman se afla un jgheab lung din marmură. Folosit odinioară de demnitari ca să-și spele picioarele, acesta era alimentat cu apa ce curgea din gura unei gorgone din piatră. Un capăt al jgheabului era spart și ar fi trebuit să-i acord mai multă atenție – fusese înfundat cu pietre, iar jgheabul era plin. Însă mintea mea era în altă parte: așteptam să fiu atacat, așteptam să apăs pe butonul magic înainte ca ei să apuce să-mi prindă mâinile la spate.

Am pășit în lumina ce răzbea prin acoperișul năruit și am observat că, în față, cărarea se pierdea sub un morman de zidărie.

Ajunsesem la înfundătură, eram blocat într-o ravenă și degetul arătător de la mâna mea stângă era singurul care mă despărțea de dezastru.

Capitolul 32

— Am luat-o greșit? am întrebat eu și am arătat către zidul de dărâmături, întorcându-mă către Cumali.

Nu mai era singură.

Primul dintre ajutoarele angajate a ieșit dintr-un pasaj lateral, blocând orice cale de scăpare. Nu încerca să se ascundă și se uita fix la mine. Era Musculosul care intrase în camera mea de hotel, îmbrăcat tot în geaca din piele și într-un tricou la fel de mulat pe corp. Poate din cauză că toate simțurile îmi erau în alertă, poate pentru că îl vedeam în carne și oase, însă am înțeles atunci că îl văzusem într-o fotografie cu mult timp în urmă – râdea pe puntea bărcii de viteză transformate a lui Christos Nikolaides când aceasta stătuse ancorată în Santorini.

Brusc, am știut la care cartel de droguri ceruse ajutor Cumali și de ce. Când un bătrân din Salonic aflase că era vorba despre un agent secret american, acceptase bucuros să sară în ajutor.

— Și dumneavoastră v-ați pierdut? l-am întrebat eu pe bărbat. Sunteți împreună cu grupul școlar?

Nu îi puteam lăsa să suspecteze ceva, trebuia să creadă că elementul-surpriză exista încă, altfel Sarazinul și-ar fi putut da seama că era o capcană.

Am auzit zgomot de pași pe prundiș – Musculosul era diversiunea, atacul venea din spate. Nu aveam timp să gândesc, doar să iau o decizie. Da sau nu? Să acționez sau nu?

Am apăsat pe un buton al telefonului, ferm și scurt.

A fost decizia corectă. Abia mi-am luat degetul de pe buton și doi dintre ei m-au și atacat – foarte repede, foarte brutal, aproape ca niște profesioniști. Înainte să cad în genunchi l-am lovit pe unul dintre ei cu cotul în laringe, iar acesta a început să se clatine și să icnească de durere. Celălalt și-a încolăcit brațul în jurul gâtului meu, mi-a tras un pumn în față și am simțit cum îmi ceda pometul. Aș fi putut riposta, însă trebuia să continui să mă prefac – nu avea niciun rost să fiu bătut măr, aveam nevoie de toate forțele pentru ceea ce urma.

M-am prins de obraz și am căzut lat în praf. Începusem deja să număr. Patru minute: două sute patruzeci de secunde.

Două sute treizeci și doi. Două sute…

Bărbatul cu laringele rănit și umflat se ridicase în picioare clătinându-se, ca să-l ajute pe celălalt atacator. Atunci i-am zărit fața. Era o fiară – îndesat, cu părul periuță și o cruzime în priviri cum rar poți vedea la cei din afara închisorii. Îl mai văzusem, la fel și expresia de pe chipul lui, într-o poză de identitate făcută de poliția greacă și mi-am adus aminte că, într-adevăr, purta o geacă din piele foarte groasă. Era Patros Nikolaides, tatăl lui Christos – bătrânul naș își

părăsise fortăreața.

El și cu ajutorul lui mi-au smuls pistolul de la curea, mi-au rupt cămașa, m-au apucat de boașe și mi-au scos încălțămintea, pentru a se asigura că nu aveam ascunsă o altă armă. Mi-au tăiat buzunarele și mi-au luat portmoneul, cheile și telefonul înainte ca Nikolaides să o întrebe pe Cumali:

— Le-ai adus?

Ea i-a aruncat o pereche de cătușe ale poliției. El și cu ajutorul lui mi-au tras mâinile la spate și mi-au încătușat încheieturile atât de strâns, încât am știut că în douăzeci de minute țesutul se va usca din cauza lipsei de sânge și că era posibil să nu îmi mai pot folosi mâinile niciodată. Satisfăcuți că eram imobilizat, ei s-au ridicat în picioare, și-au cules de pe jos armele, mi-au zdrobit mobilul, l-au aruncat lângă Beretta și au răsuflat ușurați. Cu toate că vorbeau într-un amestec de greacă și de albaneză, nu era greu să înțelegi ce spuneau – agenții ăștia americani nu sunt nici măcar pe jumătate atât de buni pe cât cred, mai ales când dau peste mahării adevărați din Balcani.

După asta bătrânul mătăhălos s-a apropiat de mine, cu un pistol Glock în mână, m-a privit – eram cu mâinile încătușate, întins pe burtă, cu fața în praf – și m-a lovit cu vârful de metal al bocancului în coaste.

— Asta-i pentru gâtul meu, a spus el pe un ton tăios, apoi i-a făcut un semn Musculosului care – înarmat cu două pistoale automate Skorpion – m-a ridicat în picioare.

Mi-am înăbușit un val de greață provocat de lovitura în coaste și, clătinându-mă pe picioare, m-am uitat la Cumali.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o eu printre dinți.

Gâfâiam și încercam să suport junghiurile puternice pe care le simțeam în piept și în față. De data asta nu mă prefăceam. Nu era tocmai plăcut.

O sută șaptezeci și opt de secunde.

— Nu ar fi trebuit să treci frontiera bulgară cu mașina închiriată, a spus Cumali. A fost o prostie – este monitorizată cu camere de supraveghere care recunosc numerele de înmatriculare.

Nu a încercat să-și ascundă tonul triumfător din voce. Era evident – fusese mai deșteaptă decât agentul american de elită.

— Bulgaria? am exclamat eu. N-am fost niciodată în nenorocita aia de Bulgarie.

Ea a clătinat din cap, pufnind.

— Cum nu ai fost nici în Svilengrad sau cum nu știi nimic despre Lumina Puternică și nici despre un orfelinat pentru micuț. Te cheamă Michael John Spitz și ești agent secret, membru al unui grup special CIA.

Am ezitat doar cât să fac să pară că eram surprins și încercam să

maschez acest lucru.

— Nu am idee despre ce vorbești, am spus eu. Doar știi că sunt agent FBI și am venit aici să investighez o…

Trosc! Vârful de metal al bocancului m-a lovit sub rotulă. Am inspirat adânc, ca să încerc să combat explozia de durere. M-aș fi strâns grămadă dacă nu m-ar fi ținut Musculosul și cu ajutorul lui.

— Să nu îndrăznești să minți, m-a avertizat zâmbind Patros Nikolaides.

Era o plăcere să cunoști pe cineva care își îndrăgea meseria.

O sută treizeci și două de secunde.

Apoi l-am văzut.

Cel mai căutat om din lume a ieșit din pasajul lateral, lăsând în urma lui umbrele și pășind în fasciculul de lumină.

Era înalt și musculos, exact cum mă așteptasem să fie un fost războinic mujahedin, și nici măcar costumul occidental ieftin cu care era îmbrăcat nu reușea să-i ascundă încordarea. Periculos a fost cuvântul care mi-a venit imediat în mintea răvășită de durere. M-am uitat drept în ochii lui negri și era imposibil să nu observi sclipirea de inteligență din ei. „Ai grijă, mi-am spus eu, ai foarte mare grijă."

Barba îi era îngrijită, fălcile încleștate, buzele drepte – aveau un aer autoritar.

— Cred că mă cauți, domnule Spitz, a spus el încet.

— Nu mă cheamă Spitz și habar nu am cine…

Am văzut bocancul mătăhălosului luându-și avânt și imediat m-am pregătit pentru lovitură, însă Sarazinul și-a ridicat mâna, oprindu-l.

— Te rog, mi-a zis el, ca și când minciunile l-ar fi jignit. Sora mea, Dumnezeu s-o binecuvânteze, cunoaște pe cineva în serviciile secrete turcești. A descoperit cine ești cu adevărat…

— Sora ta? am spus eu.

Nu m-a băgat în seamă.

— Nu știe nimic despre munca mea, mai ales din ultimii ani, și prea puține despre mine, dar cunoaște foarte bine ce pățesc bărbații musulmani care sunt vânați de agenți ca tine. Întreaga lume arabă știe.

— Sunt agent FBI, am repetat eu, chinuit de durere. Mă numesc Brodie Wilson și investighez o crimă.

— N-am mult timp la dispoziție. Îți voi pune câteva întrebări și îmi vei spune exact ceea ce vreau să aflu. Da?

— Cum aș putea să-ți spun? Nu sunt Spitz! Nu știu despre ce vorbești.

Nouăzeci și opt de secunde. Atâta tot – abia așteptam telefonul lui Bradley. Genunchiul începuse să mi se umfle, provocându-mi un val de greață, în piept simțeam o durere apăsătoare și îmi era foarte greu să vorbesc din cauza obrazului.

— Nu face asta, a zis Sarazinul. Ești american, domnule Spitz – un om fără Dumnezeu. Când te vei afla pe fundul abisului, când vei fi supus torturii, cui îi vei cere ajutorul? Ai făcut mici greșeli, ai lăsat destule dovezi în urma ta ca să ajungi în situația asta. Nu, nu ești chiar atât de bun. De ce crezi că ai comis greșelile astea? Cine crezi că m-a protejat pe mine? Cine crezi că te-a adus în locul ăsta? N-a fost Leyla al-Nassouri, ci Dumnezeu.

N-am spus nimic, ci mi-am lăsat umerii să cadă ca și când aș fi fost înfrânt. Musculosul și cu ajutorul lui au slăbit strân- soarea o fracțiune de secundă în timp ce mă susțineau. M-am aruncat în față, folosindu-mi capul pe post de armă, și l-am lovit în față pe Nikolaides cu creștetul capului, spărgându-i buza din care i-a țâșnit sângele. Acesta a căzut pe spate și și-a pierdut doi dinți de jos.

S-au mai scurs câteva secunde. „Haide, Ben – nu mai e mult. Trișează și tu puțin."

Urlând de durere, bătrânul mătăhălos s-a năpustit asupra mea, dar a fost oprit de umărul Sarazinului care s-a interpus între noi.

— Pierdem timpul, a spus el, uitându-se la Musculos și la ajutorul lui. Să-i dăm bătaie.

Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă, mi-ar fi plăcut să mai sporovăim încă șaizeci și trei de secunde, însă ei nu păreau interesați. Cei doi bătăuși albanezi m-au târât înapoi de-a lungul pasajului. Eram confuz – crezusem că aveau la îndemână bateria de mașină sau un altfel de echipament de care aveau nevoie.

Confuzia a dispărut când am zărit jgheabul plin cu apă și mi-am dat seama ce însemna. Disperat, am încercat să schimb macazul în gând – mă pregătisem pentru durere, nu pentru teroare. Îmi imaginasem că voi rezista o perioadă scurtă durerii provocate de clamele-crocodil sau de cleștele care îmi va smulge unghiile, iar în clipele alea îmi târâm picioarele, încercând să câștig timp – fiecare secundă avea să conteze. Dacă începeam să vorbesc, totul era pierdut.

Patruzeci și două de secunde. Transportatorul de droguri din Khun Yuam, durul cu cicatrice de macetă pe piept, rezistase douăzeci și nouă de secunde.

Sarazinul s-a oprit lângă jgheabul din marmură și i s-a adresat surorii lui în arabă. Deși nu înțelegeam cuvintele, gestul pe care l-a făcut cu mâna a fost destul de elocvent – îi cerea să facă o plimbare. Nu era indicat ca o femeie să fie martoră la ceea ce urma să se întâmple.

Treizeci și opt de secunde. „Nu mă dezamăgi, Ben."

Capitolul 33

Și Bradley cronometra, însă el urmărea ceasul, așadar, numărătoarea lui era diferită – și mai exactă decât a mea. El calculase patruzeci și șase de secunde.

Dădaca obeză era plină de transpirație și picioarele îi puteau ceda în orice moment. Și mai rău, stătea într-o baltă de urină – făcuse pe ea de îndată ce își dăduse seama cum avea de gând să procedeze Bradley. Sub amenințarea armei – urmând instrucțiunile mele – el îi poruncise ca ea și micuțul să se ducă în mijlocul încăperii, exact sub grinda solidă de pe tavan. Șapte minute mai târziu femeia continua să se tânguiască și să implore ajutor în turcește, iar băiatul, cu toate că trecuse peste primul val de frică și de țipat, plângea în continuare și o cerea pe mama lui.

Întreaga scenă îi distrugea nervii lui Bradley și atunci când nu se uita la ceas el privea pierdut pardoseala, părând a fi pe punctul de a vomita. În ciuda stării de panică în care se afla, dădaca a observat lucrul ăsta, însă nu înțelegea: poate că, la urma urmei, nu era un om atât de rău. Asta i-a dat curaj să își adune cunoștințele limitate de engleză și să îl implore să le dea drumul.

— Tăcere! a strigat Bradley, repetând și mai tare și ridicându-și arma înspre ea când femeia a continuat să vorbească.

Ea a început din nou să plângă, suspinele micuțului au devenit din ce în ce mai jalnice și tot ceea ce își dorea Bardley era ca totul să se termine cât mai repede. Cu toate că mai era puțin timp până la momentul stabilit, a scos telefonul dădacei din încărcător și – în ciuda faptului că insistasem să respecte planul cu strictețe – și-a spus că, oricum, exista o mică întârziere între momentul în care forma numărul și cel în care răspundea Cumali.

A sunat de patru ori – *Haide, haide!*

Într-un sfârșit – „Mulțumesc lui Dumnezeu”, a gândit el – a auzit vocea unei femei care a vorbit în turcește. Nu a lăsat-o să rostească decât câteva cuvinte, apoi a început să vorbească tare peste ea, întrebând-o dacă era Leyla Cumali și spunându-i să asculte cu atenție…

Femeia a continuat să vorbească, fără a părea afectată. Părea a fi… Bradley și-a dat seama – era o mesagerie vocală.

Clătinându-se pe picioare din cauza celor 136 de kilograme care îi apăsau pe genunchi, dădaca a observat printre lacrimi că ceva nu era deloc în regulă – Bradley mai avea puțin și intra în panică. Respira greu și nu spunea nimic – vocea vorbea într-o limbă pe care el n-o înțelegea, nu avea cum s-o descifreze și nu știa ce să facă. Toate astea nu apăreau în manual, unde naiba era polițista turcă?!

S-a uitat la ceas – mai erau treizeci și două de secunde până

când expirau cele patru minute. A dat să închidă și să încerce din nou, când vocea, din curtoazie pentru clienții companiei de telefonie, a început să repete mesajul în engleză:

„Abonatul pe care încercați să-l contactați se află în afara razei de acoperire sau are telefonul închis.”

Bradley a lăsat telefonul jos și a privit în gol. Dumnezeule!

Capitolul 34

Cumali coborâse câteva trepte stricate din marmură și pătrunsese într-o zonă care atrăsese, mai mult ca oricare alta, legiunile întregi de arheologi și de istorici la ruine.

Se afla adânc, sub pământ, într-un spațiu boltit în care se mai păstraseră fragmente de mozaic și de fresce, și stătea lângă un ochi de apă a cărui suprafață era la fel de nemișcată ca un mormânt. Era altarul unui templu, un loc unde înalții oficiali le aduceau ofrande de mulțumire zeilor, întrucât aceștia vegheaseră asupra lor în timpul călătoriei. Cumali îl văzuse pentru prima oară cu mulți ani în urmă și revenise în mijlocul frumuseții lui misterioase, cu speranța că nu va auzi țipetele și implorările disperate ale lui Spitz. Nu își dăduse seama că în spațiul subteran telefonul nu avea semnal.

Și-a privit chipul care se oglindea în apă, spunându-și că, indiferent ce îi va face fratele ei americanului, era diferit față de ceea ce pățiseră musulmanii în Abu Ghraib sau în Golful Guantanamo. Sau chiar în Lumina Puternică.

Mângâiată de acest gând, a mers mai departe, trecând de ochiul de apă, și s-a afundat mai adânc în catacombele templului.

Niciun sunet și niciun semnal nu vor ajunge până la ea.

Capitolul 35

Musculosul și cu ajutorul lui au scos la iveală o scândură scurtă pe care o ascunseseră în mormanul de dărâmături și gunoaie. M-am împotrivit și m-am zbătut, încercând să trag de timp. Din cauză că eram rănit la genunchi și simțeam durere în piept, știam că nu le va fi greu să mă imobilizeze de scândură cu legături grele din piele.

Eram cu fața în sus, legat fedeleș, când chipul Sarazinului a apărut deasupra mea – impasibil, și-a întins mâna și mi-a apucat încheietura. Era doctor și îmi verifica pulsul. A mormăit satisfăcut – după ritmul meu cardiac și-a dat seama că eram speriat.

El a arătat către Nikolaides.

— După ce voi termina, mi-a spus el, domnul cu probleme dentare te va întreba despre o crimă pe care agențiile voastre secrete au comis-o în Santorini. Vrea să știe cine a comandat asaltul și numele asasinilor. Ai priceput?

— Santorini? Nu știu nimic despre Santorini.

Nu păreau convinși. Nikolaides i-a aruncat o găleată Musculosului și a scos de printre dărâmături un prosop murdar. Erau pe punctul de a începe.

Sarazinul mă fixa cu privirea.

— Poți evita asta, mi-a zis el, dar n-am rostit nimic și el a ridicat din umeri. Când am fost în Hindu Kush, m-au ajutat niște oameni. După cum bine știi, unul dintre ei a hotărât să mă trădeze. Este evident că nu pot permite asta. Vreau să-mi spui numele trădătorului.

— Chiar și dacă l-aș ști, odată ce ți-l voi spune, mă vei ucide, am răspuns eu.

A încuviințat din cap.

— Oricum te voi ucide.

— M-am gândit eu, altminteri ați fi încercat să vă ascundeți fețele.

Bănuiala mea era că voi sfârși într-un giulgiu impermeabil, care fusese ascuns deja în dulapul de pe șalupă, și că vor trece, probabil, ani buni înainte ca vreun pescar să îl arunce, în cele din urmă, peste bord. Dacă nu intervenea Ben, speram să fiu măcar mort înainte să mă înfășoare în el.

— Dacă știi că vei muri, ce rost are să te supui mai întâi chinurilor? Numele, domnule Spitz.

— Sunt agent FBI. Am venit în Bodrum să…

— Am văzut un e-mail! a izbucnit el, apropiindu-și fața de a mea. De la directorul adjunct al CIA-ului.

M-am străduit cât am putut de mult să par șocat. A observat asta și a zâmbit.

— Și-acum… numele trădătorului.

— Sunt agent FBI…

Exasperat, i-a făcut un semn lui Nikolaides. Grecul a așezat prosopul murdar pe fața mea, acoperindu-mi ochii și nasul, apoi mi-a deschis gura. Nikolaides a apucat cele două capete ale cârpei și le-a legat strâns în spatele scândurii. Eram în întuneric și abia respiram, iar capul îmi era atât de strâns legat de scândură, încât nu mi-l puteam mișca.

Am simțit cum mă ridica și, chiar dacă eram în întuneric și cuprins de groază, am știut că mă așezaseră deasupra apei.

Mai erau douăzeci și nouă de secunde după numărătoarea mea – atât rezistase și transportatorul de droguri. În ciuda slăbiciunilor mele și a faptului că mă îndoisem întotdeauna de curajul meu, trebuia să rezist atât cât rezistase și el.

Au început să mă coboare, iar eu am luat o gură de aer. Prosopul puțea a transpirație și a ulei de motor. Ultimul lucru pe care l-am auzit au fost cuvintele Sarazinului.

— Tremuri, domnule Spitz.

Apoi m-a lovit apa.

Capitolul 36

Când scândura a fost scufundată în jgheab, apa mi-a acoperit trunchiul, răcindu-mi organele genitale și intensificând durerea pe care o simțeam în piept, din cauza rănii deschise. Fără să pot face ceva, m-am scufundat și mai adânc și am simțit cum apa îmi lovea ceafa legată și îmi acoperea urechile.

Apoi au lăsat scândura pe spate.

Apa mi-a acoperit fața. Încercând să nu intru în panică, incapabil să-mi folosesc brațele sau să mă zvârcolesc, am luat o altă gură de aer îmbâcsit cu ulei, dar nu am reușit decât să inspir mai repede umezeala prin prosop. Apa mi-a pătruns în gât și am început să tușesc.

Un alt val de apă mi-a izbit fața, însă nu mai tușeam, mă înecam! Deoarece eram în întuneric, cu capul în jos, nu aveam de unde să știu dacă apa provenea din găleată sau dacă mă vâ- râseră și mai adânc în jgheab. Senzația de înec, a nevoii de a trage aer prin prosopul îmbibat cu apă era copleșitoare.

Lichidul îmi inunda nările și gura, alunecând pe gâtul puternic înclinat. Reflexul de vomă s-a declanșat imediat, încercând să mă salveze, și s-a transformat într-o criză convulsivă, asociată cu senzația de înec.

Apa mă lovea încontinuu, și am devenit dezorientat. Nu mai aveam decât un singur gând, o singură credință, un singur adevăr de care să mă agăț – încă optsprezece secunde și va sun Ben. Șaptesprezece secunde și salvarea era aproape. Șaisprezece…

Eram legat atât de strâns, încât nu mă puteam zvârcoli sau lovi cu piciorul, în ciuda sentimentului crescând de teroare.

Apa mi-a pătruns din nou în nări și în gură, lăsându-mi impresia de înec, pe când reflexele constante de vomă și convulsiile îmi iritaseră gâtul. Aș fi țipat, însă prosopul împuțit și apa mă împiedicau să mă eliberez. Deoarece nu puteam să-mi manifest teroarea, ea s-a întors în interior și s-a răspândit prin camerele goale ale inimii mele.

Picioarele și spatele mi se încordau din instinct, încercând să mă facă să fug, consumându-mi energia prețioasă, și am simțit că eram lăsat și mai mult pe spate. Apa m-a acoperit. S-a declanșat un alt reflex de vomă. Unde era Bradley? Trebuia să sune.

Cu toate că îmi simțeam mintea învolburată, mi-am dat seama că uitasem să mai număr. Câte secunde mai erau? Nu mai exista nimic în afară de întuneric și o nevoie disperată de a respira. Să îndur, să supraviețuiesc, să nu cedez – atât mai rămăsese.

Eram cuprins de întuneric și de teroare. Capul îmi era și mai mult dat pe spate și începeam să mă scufund. Poate nu era decât o găleată de apă, însă aveam impresia că eram scufundat – mă

înecam, gâfâiam și vomam într-un mormânt de apă, disperat să respir, disperat să trăiesc.

Știam că nu mai puteam îndura. Apoi, brusc, am simțit că eram ridicat, că apa mi se scurgea de pe față. Am reușit să respir prin prosop. A fost o gură de aer scurtă și nesemnificativă care însemna viață. Mă ridicaseră în poziție verticală. Bradley sunase, trebuie să o fi făcut!

M-am străduit să trag mai mult aer în piept – trebuia să mă pregătesc pentru rolul pe care îl aveam de jucat –, dar gâfâiam și vomam în continuare. Apoi prosopul a fost îndepărtat și, pe măsură ce inspiram aerul, pieptul meu urca și cobora. Traheea îmi era iritată și mi se contracta.

Știam că trebuia să controlez situația, că trebuia să preiau comanda – pentru Dumnezeu, în momentul ăla era rândul doctorului să suporte consecințele.

Am simțit o mână alunecând pe sub cămașa mea sfâșiată. Am clipit, ca să-mi îndepărtez apa din ochi, și am văzut că era el. Voia să-mi verifice ritmul cardiac și rezistența inimii. În spatele lui l-am zărit pe bătrân, care râdea cu toți dinții lui îngălbeniți, bucurându-se de starea de disperare și frică de care eram cuprins.

Am mai simțit cum mă străbătea un val de panică – nimeni nu se comporta ca și când rolurile s-ar fi inversat. Atunci, am știut că nu existase niciun apel telefonic. Unde naiba era Ben?

Eram descurajat – eram singur în Teatrul Morții și, de data asta, chiar mă simțeam pierdut. M-aș fi prăbușit la pământ dacă Musculosul și cu ajutorul lui nu ar fi ținut scândura în poziție dreaptă.

— Numele trădătorului? a întrebat Sarazinul.

Am încercat să vorbesc, însă gâtul îmi era iritat, iar mintea – inundată de adrenalină și de cortizol – se lupta să funcționeze. Am clătinat din cap, privind în jos – nu, nu îi voi spune niciun nume.

— Au trecut treizeci și șapte de secunde, a spus el. Multe peste medie. Ar trebui să fii mândru. Ai rezistat mai mult decât era de așteptat. Însă asta poate continua minute în șir dacă vrem. Tot vei ceda, nu ai cum să reziști. Care este numele?

Mâinile îmi tremurau și nu reușeam să le controlez. Mi-am ridicat privirea și am încercat din nou să vorbesc. Prima silabă a fost prea șoptită pentru a putea fi auzită. Sarazinul s-a aplecat mai aproape, ca să poată auzi.

— Pune prosopul la loc, am șoptit eu.

M-a lovit atât de tare cu dosul palmei peste față, încât mi-a spart buza. Însă nu mă mai putea speria, în adâncul sufletului găsisem o mică undă de speranță – mă gândeam la Ben Bradley și la cele șaizeci și șapte de etaje.

Musculosul și cu ajutorul lui au prins de scândură, fiecare de câte

un capăt, și m-au cărat înapoi la jgheab. Doctorul a vrut să îmi pună din nou prosopul pe față, când l-a strigat Nickolaides, spunându-i să se dea la o parte. Am văzut că luase un ciocan pentru zidărie – o chestie grea și neiertătoare – din echipamentul pe care îl ascunseseră printre dărâmături.

Eu eram întins pe scândură, cu picioarele goale îndreptate către el. Grecul și-a tras umerii în spate și și-a luat avânt.

Ciocanul m-a izbit cu putere în talpa piciorului stâng, despicându-mi carnea și zdrobindu-mi oasele și articulațiile. Am simțit cum o durere mistuitoare, combinată cu o senzație de vomă – asemenea unui puternic șoc electric – mi-a trecut prin coloană, prin picior și prin vintre. Era ca și cum mi-ar fi zdrobit boașele. Aș fi leșinat dacă țipătul meu sfâșietor de durere nu m-ar fi ținut treaz.

Nikolaides a izbucnit în râs.

— Vezi, i-a revenit din nou glasul, i-a spus el Sarazinului. Uneori metodele tradiționale sunt cele mai eficiente.

M-a lovit din nou. M-a nimerit aproape de degete, am auzit alte oase zdrobindu-se și am țipat și mai tare. Eram pe punctul de a cădea în stare de inconștiență, însă ajutorul lui, care se afla lângă capul meu și îl încuraja pe bătrân, mi-a tras o palmă zdravănă peste față, ca să mă țină treaz.

El i-a strigat bătrânului:

— Încă o dată!

— Nu! a ordonat Sarazinul. Cred că este de-ajuns. Dacă leșină, vom sta aici toată ziua.

El s-a întors către mine.

— Spune-mi numele acum.

— Sunt David Brodie Wilson. Sunt agent…

Mi-au pus prosopul pe față și au început să mă coboare în apă.

Capitolul 37

Cumali ajunsese în spatele templului, trecuse printre vestigiile unor ziduri groase și pătrunsese într-un spațiu subteran numit *spoliarium* – zona unde erau aruncate trupurile neînsuflețite ale gladiatorilor, după ce erau despuiate.

Se întreba ce se întâmpla deasupra – cu siguranță, nu va mai dura mult și îl va auzi pe fratele ei strigându-i că totul luase sfârșit și că puteau pleca.

„Ce păcat”, își zicea ea – Spitz era un anchetator genial, cu siguranță, cel mai bun din câți cunoscuse ea. Oglinzile din The French House stăteau mărturie. Ar fi scăpat și cu acel subterfugiu al identității false dacă nu ar fi trecut granița cu mașina închiriată, care l-a și dat de gol. Oare în America nu aveau camere de supraveghere ce recunoșteau numerele de înmatriculare? Probabil că ei au fost aceia care le-au inventat. Era ciudat că un om atât de inteligent făcuse o astfel de greșeală.

Bineînțeles că nu ar fi descoperit cine era cu adevărat dacă nu ar fi sunat-o acel bărbat de la MIT. Și cu tipii aceia ce era? Un singur telefon și apoi nimic – nu tu întrebări ulterioare, nu tu alte abordări, ca să verifice mișcările lui Spitz sau alte detalii. Folosindu-se de legăturile pe care le avea în lumea interlopă, printr-o simplă spargere, ea reușise să descopere mai multe despre el decât reușiseră să realizeze serviciile secrete turcești cu toate resursele pe care le aveau la dispoziție. De fapt, nici măcar nu păreau a fi deloc interesați de Spitz.

Prin minte i-a trecut un gând înspăimântător – și dacă americanul nu făcuse o greșeală când trecuse granița cu mașina, dacă directorul adjunct al MIT se afla în cârdășie cu ei sau dacă cineva redirecționase apelul ei telefonic și ea nu vorbise, de fapt, cu el. Dacă toate dovezile pe care le descoperise ea fuseseră plantate? Dacă era o capcană? Asta însemna că ea trebuia să-i arate informațiile fratelui ei, ca să-l determine să iasă din ascunzătoare.

„Doamne Dumnezeule…” a spus ea și a luat-o la fugă.

A trecut pe lângă beciurile în care, odinioară, erau depozitate armele și armurile gladiatorilor și a luat-o la fugă în sus pe o rampă lungă ce ducea către *Porta Libitinensis* – Poarta morții – pe unde erau duse trupurile neînsuflețite ale amfitrionilor.

Ajunsese aproape de bolta ruinată, arena întinzându-se dinaintea ei, când a început să-i sune telefonul – ieșise din zona fără acoperire. L-a scos și a văzut că avea cel puțin șase apeluri nepreluate. Toate, la fel ca și ultimul, erau de la dădaca ei.

A răspuns, extrem de speriată, și a început să vorbească în turcă.

— Ce s-a întâmplat?

Însă nu i-a răspuns vocea dădacei. Era un american care vorbea în engleză.

— Leyla Cumali? a întrebat el.

Ea a strigat îngrozită.

— Cine ești?

Dar el nu a răspuns, ci a rostit exact cuvintele asupra cărora noi conveniserăm în camera mea de hotel.

— Ți-am trimis un mesaj video. Uită-te la el.

Cuprinsă de nedumerire și de frică, ea nu părea să fi auzit, cerându-i din nou să îi spună cine era.

— Dacă vrei să îți salvezi nepotul, uită-te la înregistrarea video! i-a ordonat Ben. Înregistrarea este în direct, se întâmplă chiar acum.

„Nepotul ei?” și-a zis Cumali. Au aflat totul.

Cu mâinile tremurânde, pe punctul de a izbucni în plâns, ea a găsit mesajul video și l-a deschis. S-a uitat la el și a fost cât pe ce să se prăbușească. A început să țipe în telefon…

— Nu… te rog… oh, nu.

Capitolul 38

Mă înecam din nou – de data asta atât din cauza durerii, cât și a apei. Luptam pentru supraviețuire cu apa care îmi cădea necontenit pe față și cu laba piciorului zdrobită ce îmi provoca valuri de agonie. Se transforma repede în singura stare de care mai eram conștient.

Eram cu capul în jos, cu gura deschisă, și apa curgea mereu, provocându-mi convulsii nesfârșite și reflexe de vomă. Aveam palpitații, plămânii mei urlau, trupul meu începea să cedeze. Teroarea alungase orice gând rațional și mă încolțise.

Încercasem să număr din nou, însă pierdusem numărătoarea la cincizeci și șapte de secunde. Mi se părea că trecuse o veșnicie.

Legat la ochi, călătorisem dincolo de ultima stea. Văzusem vidul de la capătul universului, o beznă fără formă și fără sfârșit. Știam că mă schilodiseră într-un loc care transcendea durerea, îmi distruseseră sufletul.

Dintr-un sertar al minții, a ieșit la suprafață o frântură de amintire. Șoptitorul spusese ceva. Și anume că dacă lucrurile vor deveni prea greu de suportat pentru mine, să le pun capăt. Să îmi înșfac arma și să mă merg dinaintea Dumnezeului meu ca un soldat. Însă iată care era ironia cruntă a sorții – deoarece călăii controlau cantitatea de apă, nici măcar nu îmi puteam deschide gura, ca să-mi inund plămânii și să mă înec repede. Până și demnitatea finală, aceea de a-mi lua propria viață, era imposibil de obținut. Am fost obligat să sufăr în continuare, să sufăr, să stau în fața Ușii către nicăieri fără să pot păși prin ea.

Sarazinul s-a uitat la ceas – americanul rezistase deja o sută douăzeci și cinci de secunde, mai mult decât oricare bărbat pe care îl întâlnise, mult mai mult decât se așteptase el. Se apropiase de recordul stabilit de Khalid Sheikh Mohammed, un mare războinic, un adept al Singurului Dumnezeu Adevărat și un student curajos al Coranului Sfânt. Cu siguranță, era pregătit să vorbească. Le-a făcut un semn celor doi albanezi.

Am simțit cum apa mi se prelingea din păr și cum prosopul murdar îmi era luat de pe față, când m-au ridicat cei doi. Tremuram, nu-mi mai puteam controla deloc trupul și aproape nici mintea. Teroarea era fizică, fiecare frică din viața mea începuse să se manifesteze. Nu puteam vorbi, însă, pe măsură ce mă întorceam din abis, durerea pe care o simțeam în picior a irupt cu o ferocitate atât de sălbatică, încât am simțit cum alunecam într-o stare de inconștiență binevenită. Doctorul m-a lovit cu putere peste obrazul rănit și valul de adrenalină m-a ținut treaz.

Mi-a ridicat pleoapele și s-a uitat în pupilele mele, ca să vadă dacă mai exista viață, iar cu mâna cealaltă mi-a pipăit gâtul până a

descoperit o arteră și a verificat dacă inima îmi bătea neregulat, amenințând să cedeze. A făcut un pas în spate și s-a uitat la mine. Respiram întretăiat, încercând să-mi controlez tremurul și să ignor durerea din picior.

— Cine ești? m-a întrebat el atât de încet, încât cred că am fost singurul care l-a auzit.

I-am citit îngrijorarea și nedumerirea pe față și asta mi-a dat forță. În bătălia epică a voințelor, deși eram pe moarte, câștigam.

— Numele? a spus el.

Am clătinat încet din cap.

— Lasă-l pe mâna mea, a zis Nikolaides, pierzându-și răbdarea.

— Nu, a replicat Sarazinul, îl vei omorî și nu vom afla nimic. Îl vom tortura ore întregi dacă vom fi nevoiți.

— Până când cineva va trece cu barca pe aici, ca să viziteze ruinele, și va deveni curios, a spus Nikolaides.

— Atunci, du-te și mută barca, i-a ordonat doctorul, ascunde-o în spatele stâncilor, ca să n-o vadă nimeni.

Nikolaides a ezitat, nefâind obișnuit să i se dea ordine.

— Du-te! a strigat Sarazinul. Nu facem decât să irosim și mai mult timp.

Bătrânul i-a aruncat o privire plină de ură, apoi a cedat, întorcându-se către cei doi albanezi și ordonându-le să-l ajute. Bărbații au intrat în pasajul principal, facându-se nevăzuți. Apoi Sarazinul s-a uitat în jos la mine – stăteam proptit de jgheab, legat de scândură, cu încheieturile umflate și răsucite, cu cătușele din oțel ce îmi tăiau carnea și cu degetele albe ca marmura, din cauza lipsei de sânge. Mi-a lovit laba piciorului zdrobită cu vârful pantofului său și m-a privit cum mă crispam de durere. A fa- cut-o din nou – mai tare – și, împotriva firii mele, am țipat.

— Lucrurile se vor înrăutăți și mai mult, mi-a promis el în șoaptă.

Și-a ridicat din nou piciorul, ca să mă lovească în carnea vie, însă nu a mai apucat s-o facă. Din întunericul pasajului lateral am auzit o voce.

Leyla țipa înnebunită în arabă.

Capitolul 39

Din locul în care mă aflam, vederea îmi era obstrucționată și nu am văzut-o pe Cumali când a ieșit la lumină cu fața înmărmurită, ținând mobilul strâns în mână. Fratele ei a alergat în întâmpinarea ei.

M-am întrebat o clipă ce se întâmplase – în mintea mea planul eșuase și îmi era greu să procesez chiar și cea mai rudimentară informație. Nu puteam concepe că Bradley era în viață și nu îmi mai aduceam aminte că un singur apel telefonic îmi putea slava atât viața, cât și misiunea.

Încercând să nu mă las copleșit de durerea pe care o simțeam în laba piciorului și în încheieturi, am privit cum Cumali a ajuns în dreptul fratelui ei și i-a întins telefonul. Deși vorbea în arabă, era evident că voia să afle ce se întâmplase. Gâfâind, Cumali n-a spus nimic, doar i-a arătat telefonul. Sarazinul s-a uitat la ecran…

Fiul lui iubit îl privea inocent și nedumerit. Lacrimile îi și- roiau pe obraji, însă știind că era filmat, micuțul a încercat să zâmbească. Avea ștreangul în jurul gâtului.

Doctorul se holba la imagine, simțind cum întregul lui univers se năruia. Tot ceea ce știa și înțelegea începea să se zguduie din temelii. S-a uitat la mine, aruncându-mi o privire ucigătoare. Cineva îi amenința copilul! Va…

S-a repezit în direcția mea, cu ochii plini de furie și, în mintea mea rănită, a început să se învârtă o rotiță. Era apelul telefonic pe care încercasem atât de mult să-l cronometrez, cel pe care îmi dorisem cu disperare să-l aud. Era singura explicație pentru spaima femeii și furia doctorului…

Bradley reușise!

M-am căznit să mă îndrept, dar eram în continuare legat de scândură. În ciuda valului de durere, am reușit să-mi amintesc ceea ce repetasem în camera mea de hotel, atunci când mintea și trupul meu erau întregi, iar teroarea era ceva pe care doar alții o cunoscuseră. Bănuisem că momentul pericolului maxim va fi atunci când Sarazinul va conștientiza că era o capcană și că în joc se afla viața copilului său – putea să se dezlănțuie, din cauza furiei, și să-l ucidă pe cel care se afla cel mai aproape de el. M-am lăsat în jos și mi-am adus aminte ce trebuia să spun.

— Fii rațional și îți vei putea salva fiul, i-am zis eu pe un ton pe jumătate șovăitor.

— De unde știi că este fiul meu?! a strigat el.

— Poți să-l salvezi dacă vrei, am repetat eu, neobosindu-mă să dau explicații.

Sora lui își revenise suficient cât să înceapă să strige la el cuprinsă de panică – pe jumătate în arabă, pe jumătate în engleză –

implorându-l să nu mai irosească timpul, să mă întrebe ce trebuia să facă pentru a-și salva copilul. Sarazinul mă fixa în continuare cu privirea, nesigur dacă să aleagă logica sau furia.

— Uită-te la poză! a strigat Cumali. Uită-te la fiul tău!

Ea i-a apropiat telefonul de față, iar el s-a uitat din nou la imaginea copilului. S-a întors către mine…

— Ce se întâmplă? Spune-mi! mi-a ordonat el.

— Vorbește cu bărbatul aflat la capătul celălalt al firului, i-am răspuns eu.

Doctorul și-a dus telefonul la ureche și a vorbit în engleză pe un ton plin de ură.

— Cine ești?! a întrebat el, încercând să dețină controlul.

Știam că Bradley va ignora întrebarea – întocmai cum plănuisem, îi va spune Sarazinului să privească o înregistrare video pe care i-o va trimite. Prima imagine va fi cu un ceas, ca să dovedească faptul că nu era o farsă, că nu juca teatru, că totul se întâmpla în direct.

Doctorul s-a uitat la înregistrare. A văzut ceasul și a părut că se clătina. Sora lui, care privea și ea, s-a agățat de el, strigând într-un amestec de arabă și turcă. În înregistrare se vedea capătul frânghiei legate de pironul din alamă de care fusese agățat becul din bucătărie. Celălalt capăt era legat în jurul gâtului micuțului. Stătea pe umerii dădacei obeze, scăldată în sudoare. Când genunchii slăbiți îi vor ceda ea va cădea, iar băiatul va rămâne atârnat.

Era o scenă oribilă și nu era de mirare că Bradley se împotrivise atât de vehement, însă aveam nevoie de ceva atât de șocant, încât Sarazinul să nu aibă timp să acționeze sau să-și facă un plan. Ca să fiu sincer, nu-mi puteam atribui – dacă ăsta era cuvântul – ideea în totalitate. Citisem despre asta cu mulți ani în urmă: în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, trupele japoneze îi obligaseră pe tații europeni să-și țină copiii pe umeri exact la fel. Apoi le-au forțat pe mamele copiilor să privească până când soții lor se clătinau și cădeau. Bineînțeles, pentru japonezi, practica asta era un fel de sport.

Doctorul a lăsat telefonul jos și m-a privit cu ură. În timp ce el a rămas țintit locului, Cumali s-a năpustit asupra mea, gata să-mi zgârie și să-mi sfâșie fața rănită.

Fratele ei a tras-o înapoi – încerca să gândească, plimbându-și repede privirea în jurul ruinelor. Era o imagine mai potrivită a închisorii în care se afla decât barele unei cuști. Mintea începea să mi se pună în funcțiune și am știut că trebuia să mențin presiunea, să îi opresc orice încercare de a întrerupe scenariul pe care îl scrisesem.

— Eu și cu oamenii mei nu vom tolera nicio amânare, am spus eu. Ascultă din nou la telefon.

Aflat în stare de șoc, doctorul și-a dus mecanic mobilul la ureche

și a auzit-o pe femeia de la capătul celălalt care plângea cu sughițuri și îi vorbea ca o isterică în turcă. Lucrul ăsta l-a dezorientat – era o limbă pe care nu o înțelegea – și i-a dat telefonul surorii lui.

A început să-i traducă în arabă, însă am oprit-o.

— În engleză, i-am comandat eu.

I-a spus fratelui său că femeia era dădaca.

— Te imploră, a zis ea, abia se mai poate ține pe picioare! Zice că, dacă nu o putem salva pe ea, măcar să îl salvăm pe copil.

L-a apucat cu mâna de cămașă, pierzându-și controlul.

— Ce Dumnezeu ai făcut? în ce ne-ai băgat?!

I-a smuls mâna de pe cămașă și ea s-a dat câțiva pași în spate, împleticindu-se, respirând întretăiat și privindu-l mânioasă.

— Credem că dădaca va mai rezista, probabil, încă șase minute, i-am zis eu. Desigur, ne putem și înșela. S-ar putea să reziste mai puțin.

Inventam, însă în acele circumstanțe disperate, nimeni n-a combătut afirmația. Sarazinul a privit imaginea de pe ecranul telefonului, apoi s-a uitat la mine. Știam că încerca să gândească, nesigur ce să facă.

— Ești tatăl lui, am zis eu încet. Fiul tău este responsabilitatea ta – salvează-l!

Cu mult timp în urmă, pe când mă aflam în Geneva, descoperisem că dragostea nu însemna vulnerabilitate, ci forță. Iar în acele clipe jucam totul pe această forță. Doctorul n-a spus nimic și a rămas nemișcat – incapabil să gândească sau să se hotărască –, prins între planul lui măreț pentru viitor și viața fiului său.

Trebuia să-l forțez și am încercat să scotocesc în mintea mea zdruncinată ceea ce trebuia să spun.

— Ce valoare are o promisiune, mai ales cea făcută unei soții muribunde? am zis eu. Dar n-ai decât s-o încâlci dacă vrei – încalcă o promisiune făcută în fața lui Allah.

M-a privit fix, abia respirând. Era speriat.

— De unde știi asta? Cine ți-a povestit despre Gaza?!

Nu i-am dat niciun răspuns, iar el s-a îndepărtat de amândoi. Era pierdut în beznă, încerca să găsească o scăpare din închisoare, se gândea – eram convins – la momentul în care o ținuse în brațe pe soția lui aflată pe moarte, la unica lor legătură care era fiul lui și la promisiunea sfântă pe care i-o făcuse ei și lui Dumnezeu că îl va proteja.

Mi s-a părut că-i vedeam umerii coborându-i, apoi a izbucnit cuprins brusc de panică.

— Ce vrei? m-a întrebat el, întorcându-se către mine. Spune-mi, ce vrei?

Suspinând ușurată, Cumali l-a îmbrățișat.

— Trebuie să îl anunț pe bărbatul de la telefon că sunt viu și teafăr, i-am răspuns eu. Dezleagă-mă!

Sarazinul a ezitat – odată ce mă elibera nu mai era cale de întoarcere –, însă nu avea timp să se gândească la asta. Cumali a venit lângă mine, mi-a dezlegat legăturile din piele care mă țineau țintuit de scândură, a scos o cheie din buzunar și mi-a desfăcut cătușele.

Acestea au căzut pe jos, iar eu era cât pe ce să leșin, din cauza valului de durere pe care l-am simțit când sângele a început să-mi curgă prin mâinile umflate. Am reușit să mă prind de marginea jgheabului și să mă ridic în fund. De îndată ce am pus laba piciorului zdrobită în pământ, durerea ascuțită pricinuită de nervii zdrobiți aproape că m-a aruncat în praf. Totuși am reușit să rămân în picioare și să-mi întind mâna după telefon.

Sarazinul mi l-a dat, doar că nu mi l-am dus la ureche, ci mi-am întins mâna înspre ei.

— Armele, am spus eu.

Mi-au înmânat amândoi pistoalele – al polițistei era un Beretta standard de 9 mm, însă al doctorului – probabil primit de la Nikolaides – era un SIG 1911 Stainless, fabricat în Elveția, o armă care se vindea ilegal.

Am vârât Beretta în buzunar, iar SIG-ul l-am ținut la îndemână între degetele umflate. Având în vedere starea mâinilor mele, nici nu eram sigur că puteam trage. Mi-am mutat greutatea corpului pe piciorul rănit și, luptându-mă cu un val de greață, am apropiat telefonul de ureche.

— Ben? am spus eu, cu o voce răgușită.

Era să nu mă recunoască.

— Tu ești? a întrebat el.

Sunetul vocii polițistului, pe care credeam că nu îl voi mai auzi niciodată, aproape m-a copleșit. M-am dezechilibrat puțin și mi-am dat seama că aproape mă distruseseră.

— Oarecum, am zis eu după o clipă. Voi porni microfonul, Ben, am continuat eu, încercând să-mi amintesc toate detaliile pe care le plănuisem cu atâta meticulozitate. Vei auzi tot ce se întâmplă. Dacă voi păți ceva, împușc-o pe dădacă, ai înțeles?

Am observat că Sarazinul și Cumali înregistraseră informația și am luat telefonul de la ureche. În ciuda faptului că mintea mea fusese puternic zdruncinată, știam că trebuia să acționez repede. M-am întors către femeie.

— Du-te prin tunel, stai ascunsă și supraveghează plaja. Când îi vei vedea pe ceilalți vino repede înapoi și anunță-mă. Ține minte, dacă faci pe deșteapta și le semnalizezi să mă atace, bărbatul din Bodrum va auzi. Știi ce va face.

A încuviințat din cap și a luat-o la fugă, disperată să reușească, disperată să îl salveze pe băiat. Din cauza anxietății și a fricii, mă îndoiesc că își dădea seama că tocmai devenise cel mai apropiat aliat al meu.

M-am întors și l-am privit pe doctor. Știam că, indiferent câtă agonie îndurasem, urma cea mai dificilă parte – trebuia să-l fac să-mi dezvăluie adevărul și să nu mă las păcălit de minciuni și de informații eronate.

— Mă numesc Scott Murdoch, am spus eu, resimțind durerea pricinuită de răni. Sunt agent secret american. Îți voi pune câteva întrebări.

Capitolul 40

Cu o seară în urmă stătusem treaz în camera mea de hotel ore întregi, gândindu-mă cum îl voi interoga pe Zakaria al-Nassouri dacă voi avea ocazia. Am hotărât că singura mea șansă era să îi adresez un tir de întrebări, fără să-i ofer răgazul să ghicească la care știam răspunsul și la care nu. Trebuia să amestec informațiile pe care le cunoșteam cu cele pe care nu le cunoșteam într-un mod atât de eficient, încât să nu îndrăznească să spună nicio minciună, și trebuia să o fac într-un mod atât de alert, încât să nu aibă timp să se gândească sau să se eschiveze.

Aveam convingerea că mi-ar fi fost greu cu câteva ore în urmă, însă, cum mintea și trupul meu avuseseră de suferit, habar nu aveam dacă voi reuși să stăpânesc situația. O singură greșeală, o inducere în eroare reușită, și totul va fi fost în zadar.

— Dacă minți, dacă îmi dai un răspuns incorect, l-am atenționat eu, te voi împușca și voi închide telefonul. După cum bine știi, bărbatul din Bodrum a primit instrucțiuni referitoare la fiul tău. Ai înțeles?

N-am așteptat răspunsul.

— Cine l-a recrutat pe Patros Nikolaides? am întrebat eu, îngrijorat să nu-mi pierd graiul.

Întrebarea mea directă l-a prins pe picior greșit. Nimeni nu îi pomenise numele bătrânului și vedeam că Sarazinul se întreba de unde naiba îl știam – intrase deja în defensivă.

— Sora mea, a răspuns el, încercând să arate că nu era tulburat.

— La vârsta de doisprezece ani, ea a câștigat un concurs de eseuri – ce subiect?

— Engleză… înțelegerea unui text scris în engleză.

Cu cine naiba vorbise, trebuie să fi gândit el, cine cunoștea detaliile astea? Mama lui…?

— La ce spital ai fost tratat pentru șrapnelul din coloana vertebrală?

— Infirmeria din Gaza.

Străbăteam toată lumea, sărind peste decenii…

— A făcut vreodată sora ta scufundări?

— Tatăl meu a învățat-o, când era mică.

Probabil avea dreptate – tatăl lor lucra la Departamentul de Biologie Marină de la Marea Roșie.

— Câte elicoptere de vânătoare Hind ai doborât?

Am verificat microfonul telefonului, sperând cu disperare că Bradley lua notițe – în starea în care mă aflam nu eram convins că îmi voi putea aminti răspunsurile.

Sarazinul era șocat – ne aflam în Afganistan.

— Trei, unii spun patru, a răspuns el.

Puteam citi pe chipul lui – „cine este bărbatul ăsta?”

— După războiul cu sovieticii, de unde ți-ai cumpărat certificatul de deces?

— Din Quetta, Pakistan.

— De la cine?

— De unde să știu eu?! Dintr-un bazar.

— Cine ți-a oferit noua identitate? am continuat eu tirada și m-am uitat fix în ochii lui.

— Abdul Mohammad Khan.

Față de celelalte răspunsuri, vocea lui a coborât cu un micron și mi-am dat seama că îl trădase. Bine.

— Vorbește mai tare, i-am spus eu. Adresa casei părintești din Jeddah?

— O știi, doar ai văzut o fotografie cu ea.

— *Am fost* acolo, eu am făcut fotografia, am replicat. Unde ai avut tabăra când ai luptat în Afganistan?

— În Hindu Kush, un sat numit…

Am vorbit peste el, dându-i impresia că știam deja răspunsul, menținând ritmul alert.

— Ce naționalitate are noua ta identitate?

— Libaneză.

Obținusem prima informație – aveam o naționalitate și știam că astfel puteam începe să-i dăm de urmă dacă voiam. Cercul se restrângea.

În casa din Bodrum, Bradley ținea telefonul lipit de ureche, încercând să audă tot, cu hârtii împrăștiate pe masa din fața lui, luând notițe, furios din cauza vitezei cu care înaintam.

Mai târziu mi-a spus că era aproape convins, judecând după vocea mea, că mă stingeam pe picioare.

Capitolul 41

Și eu aveam aceeași impresie. Am luat cu căușul palmei niște apă din jgheab și mi-am aruncat-o pe față – orice ca să pot continua, orice ca să îmi domolesc durerea și să îndepărtez ceea ce părea a fi un început de febră.

— Cine este Sa'id bin Abdullah bin Mabrouk al-Bishi? am întrebat eu.

— Călăul statului, a răspuns Sarazinul.

— Țara?

— Arabia Saudită.

— De unde îl știi?

A ezitat, moment în care mi-am dat seama că rana era încă deschisă chiar și după atâția ani.

— Mi-a omorât tatăl.

— Mai repede, l-am avertizat eu. Care este data ta de naștere?

Abia începuse să spună, când i-am adresat următoarea întrebare.

— Ce grupă sanguină ai?

N-a apucat să dea decât o jumătate de răspuns, când l-am bombardat din nou cu întrebări. Trebuia să-l amețesc în continuare…

— Care este denumirea populară pentru *amphirion ocellaris?*

— Peștele-clovn.

— Unde ai obținut diploma de doctor?

— Universitatea din Beirut.

— Cine a plătit?

— Bursă de studii – Departamentul de Stat al Statelor Unite.

N-am reacționat, dar, da, era logic.

— La ce moschee din Bahrain mergeai în tinerețe?

Nu îmi mai aduceam aminte numele, însă răspunsul Sarazinului părea corect.

— Cărui grup radical îi era afiliată?

— Frăția Musulmană.

— Numește ultimul spital unde ai lucrat.

— El-Mina District.

Asta a fost a doua informație – spitalele țineau evidența angajaților, deci puteau dezvălui numele pe care îl folosise de când își obținuse pașaportul libanez.

— Cine era directorul spitalului? în ce an ai început? Ce lună?

Sarazinul nu avea altă variantă decât să răspundă – viteza cu care îi adresam întrebările era susținută, însă mă afecta destul de grav. Mica mea rezervă de energie scădea vizibil și eram sigur că durerea pe care o simțeam în ceafă era un simptom al febrei –, mi-am dat seama că infecția provocată de rănile deschise începea să mi se răspândească în corp. „Grăbește-te, mi-am spus eu. Grăbește-te…”

— Numele mamei băiatului?
— Amina
— Ebadi?
— Da, a răspuns el, uluit de cunoștințele mele.
— Câte nume a mai folosit?
— Patru.
— Spune-mi care e relația dintre Brigada Martirilor Al-Aqsa și orfelinatul unde a fost fiul tău.
— Ei l-au înființat.
— Cum a fost omorâtă soția ta?
— O rachetă a sioniștilor.
Dumnezeule, amărăciunea din vocea lui.
— Cum îl chema pe fiul lui Nikolaides care a murit în Santorini?
— Poftim? a contracarat el, confuz și disperat. Ne-am întors în Grecia?!
Habar nu avea ce urma, iar lucrul ăsta îmi dădea forță. Mi-am dat seama că fiecare detaliu din călătoria mea epică era important – mă foloseam de fiecare pistă, profitam de toate informațiile. Nimic nu fusese irosit. *Nimic.*
— Numele fiului? am vrut să știu.
A încercat să-și aducă aminte, nefiind sigur că îl auzise vreodată rostit.
— Nu știu… nu pot… începea să se agite.
— Christopher, a spus, dar nu era sigur. Nu, nu…
— Christos, am precizat eu, lăsându-i puțin răgaz. Unde ai fost cu o zi înainte să vii în Bodrum?
— În Germania.
M-am gândit că era adevărat – trebuia să fie undeva aproape.
— Cât timp ai stat acolo?
— Două luni.
— Numele străzii unde se află moscheea pe care ai frec- ventat-o?
— Wilhelmstrasse.
— Orașul?
— Karisruhe.
— Spune-mi numele celor trei cetățeni străini pe care i-ai ucis în Hindu Kush.
— Nu… nu-mi amintesc…
— Prenumele! Cum își spuneau între ei?
— Jannika…
N-am așteptat. Nici eu nu mi le aduceam aminte.
— Ai folosit un forum de pe internet, ca să comunici cu sora ta?
— Da.
— Cine era Peștele-clovn?

— Porecla mea.
— De ce boală suferea fiul tău când te aflai în Hindu Kush? S-a holbat la mine – de unde naiba știam că fiul lui a fost bolnav?
— Fe…
Disperat, a încercat să mintă, să mă testeze, însă m-am uitat în ochii lui și s-a răzgândit.
— Meningită meningococică.
— Prea încet. Să nu mai încerci asta. Cum se numește cel mai mare hotel din Karisruhe?
Nu auzisem niciodată de acest oraș și aveam nevoie de încă o informație, ca să mă asigur că nu ne concentram asupra locului greșit. Am simțit cum se agrava febra.
— Deutsche König, a răspuns el.
— Ai lucrat acolo?
— La hotel?
— În Karisruhe?!
— Da.
— Unde?
— Chyron.
Nu-mi spunea nimic și nici măcar nu eram sigur că auzisem corect.
— Denumirea completă.
— Este o companie americană, este…
— Denumirea completă!
Sarazinul transpira, încercând, probabil, să-și imagineze sigla de pe clădire, și privea în gol. Am ridicat telefonul, ca să vorbesc cu Ben – ca și când aș fx vrut să pun viața băiatului în pericol. Și-a amintit…
— Chyron Pharma-Fabrik GmbH.
— Cum se numea moscheea pe care o frecventai în copilărie? Nu mă interesa – l-am văzut pe Sarazin destinzându-se, doar o ușoară relaxare a mușchilor faciali, și am știut că orașul Karisruhe și fabrica de medicamente constituiau una dintre cele mai fierbinți zone.
— Adresa la care ai stat când ai lucrat în El-Mina?
Abia reușea să țină pasul, însă a spus o stradă și un număr. Nici nu terminase, când i-am pus o altă întrebare…
— Numește trei persoane care îmi pot confirma adresa asta. Mi le-a spus, dar nu mă interesa deloc El-Mina, cu toate că bănuiam că sintetizase virusul acolo.
— Ce munceai la Chyron?
Am revenit acolo unde mă interesa – în zona fierbinte. Îmi dădeam seama după expresia de pe fața lui că nu era la fel de entuziasmat ca și mine.
— Primitor-distribuitor de marfa.
— Numele supraveghetorului?

— Serdar…
— Ce tură?
— Tura de noapte.
— Care este domeniul de activitate al fabricii?
— Farmaceutice – medicamente.
— Ce fel de medicamente?
— Vaccinuri.

Am riscat. Probabil a fost cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată, însă un doctor nu era angajat degeaba în tura de noapte într-o fabrică de medicamente la departamentul de livrări.

— Când a fost trimis virusul din Karisruhe?

A ezitat o fracțiune de secundă, moment în care am dus telefonul la ureche, gata să dau o comandă. S-a holbat la mine preț de o secundă.

— Ieri, a răspuns el încet.

Am conștientizat cum turnurile de granit ale misterului se prăbușeau și am simțit o ușurare atât de intensă, încât am uitat pentru o clipă de durere – așadar, știam: un vaccin contaminat cu virusul variolei ieșise pe porțile fabricii Chyron Chemicals din Germania în ultimele douăzeci și patru de ore.

Acesta ajunsese deja în America, sau era pe punctul de a ajunge, și gândul meu imediat a fost: cât era de mare? Ce amploare avea atacul?

— Câte doze? am întrebat eu.
— O sută.

Acea mică inflexiune, acea descreștere aproape imperceptibilă a sunetului de la sfârșitul cuvântului, ca și când ar fi *încercat* să pară indiferent, cea care m-a avertizat. Țineam în continuare telefonul la ureche, iar SIG-ul în mâna cealaltă. Apoi am îndreptat țeava spre fața lui…

— O să fac treaba asta o singură dată. Te întreb din nou. Câte doze?

A părut că ceda.

— Zece mii, a răspuns el.

Am avut nevoie de multă stăpânire de sine, ca să nu reacționez. Zece mii?! Cifra trebuia să fie adevărată, era mult prea mare pentru a fi o minciună. În acel moment am așezat și ultima piesă din puzzle. Având în vedere amploarea atacului și perioada anului, virusul nu putea fi ascuns decât într-un singur loc. Eram sigur că știam unde se afla și care fusese planul doctorului. Pentru prima oară de când începusem interogatoriul – mi se păruse că trecuse aproape o viață de atunci –, nu mai aveam nicio întrebare.

M-am rezemat de jgheab – aveam dureri, eram vlăguit și, din cauza febrei care creștea treptat, transpirația începuse să mi se

prelingă pe obraji.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe al-Nassouri fixându-mă cu ochii lui negri. Știa motivul pentru care interogatoriul luase sfârșit – aflasem toate informațiile de care aveam nevoie și toți anii lui de muncă – singurul lucru care făcuse ca viața lui să aibă importanță și sens – parcă fuseseră șterși cu buretele. A dat să spună ceva, probabil să mă blesteme în numele Dumnezeului lui, însă nu a avut ocazia. Am văzut-o pe Cumali alergând în viteză către noi.

— Vin! a strigat ea, cât pe ce să se împiedice când s-a oprit din fugă.

— Împreună? am întrebat eu, îndepărtând repede senzația de extenuare. Sau la distanță unul de celălalt?

— Nu, împreună.

Aveam o șansă – dacă se aflau la distanță unul de celălalt, bărbatul din spate ar fi fost avertizat de focul de armă și nu voiam să îmi încerc norocul în fața unui nemernic cu un pistol-mitralieră. Cea mai bună tactică era să-i iau prin surprindere și să lansez atacul asupra amândurora în același timp.

L-am auzit pe Bradley strigând în telefon, îngrijorat că se întâmplase ceva, întrebându-se de ce naiba încetase interogatoriul. Am dus repede aparatul la ureche.

— O problemă, am zis eu, ține-te bine, trei minute…

Am vârât mobilul în buzunar și am început să-mi îndoi degetele umflate, încercând să văd dacă puteam trage cu SIG-ul. Un singur lucru era cert – din cauza piciorului rănit, nu puteam nici să stau drept, nici să mă las pe vine. Aveam nevoie de ajutor.

Capitolul 44

Beretta a zburat prin aer. O scosesem din buzunar și i-o aruncasem repede lui Cumali. A prins-o și s-a uitat surprinsă la mine.

— Dacă pățesc ceva, am spus eu, bărbatul din Bodrum nu va accepta nicio scuză și o va împușca pe dădacă. Așa că ai grijă să rămân în viață. Ai înțeles?

A vrut să dea afirmativ din cap, însă a intervenit fratele ei.

— Asta nu e treabă de femeie. Dă-mi mie arma!

L-am privit sceptic, apoi m-am răzgândit – având în vedere trecutul și convingerile lui, ar fi trebuit să anticipez lucrul ăsta.

— Nu, am zis eu.

— Știi că am fost mujahedin, a insistat el. Am mai ucis și sunt un țintaș bun. Dă-mi-o!

— Nu, am repetat eu pe un ton ferm. Nu am încredere în tine – și, oricum, tu vei fi momeala.

El a reacționat – momeala? N-aveam timp să-i explic și m-am întors către Cumali.

— Ai mai omorât pe cineva?

— Niciodată.

Nu părea să agreeze prea mult ideea.

— Atunci, gândește-te la asta: nu omori pe cineva, îți salvezi nepotul.

I-am zis să fugă în spatele unor ruine care îi vor oferi protecție și de unde îi putea vedea bine pe cei trei bărbați.

— Ținta ta va fi bătrânul, i-am explicat eu. Se mișcă mai încet și nu are decât un pistol. Voi încerca să-i elimin pe ceilalți doi cu pistoalele-mitralieră. Am să stau jos, iar momeala va sta în picioare, prefăcându-se că mă interoghează. De îndată ce mă vei vedea că mă las pe umăr poți începe să tragi. Încearcă să-l nimerești pe Nikolaides în piept – continuă să tragi chiar dacă se prăbușește, ai înțeles? Zgomotul ajută întotdeauna.

Am luat capacul din oțel lustruit al lăzii frigorifice și l-am sprijinit de o coloană prăbușită. M-am lăsat în jos și m-am sprijinit de jgheab, cu spatele pe jumătate întors la dușmanii ce se apropiau.

Când mă vor vedea – prăbușit și cu fața întoarsă în partea cealaltă – nu vor bănui că ceva nu era în regulă. Nici nu vor zări SIG-ul pe care îl țineam pe genunchi. Capacul din oțel lustruit nu era oglindă, însă era mai bun decât nimic – îmi va oferi o vedere clară asupra câmpului de luptă și a pozițiilor exacte în care se aflau cei trei inamici ce se apropiau.

Am auzit-o pe Cumali spunând în șoaptă.

— Vin!

Am tras piedica SIG-ului, sperând ca polițista, în starea ei de

agitație, să nu fi uitat să facă la fel, și am așteptat în umbra Sarazinului. Abia mai respiram, eram un om distrus cu ochii pironiți asupra capacului din oțel lustruit al lăzii frigorifice.

Am zărit silueta lui Nikolaides și a celorlalți doi când aceștia au pătruns în arenă și am așteptat momentul în care țintașii vor striga „pedeapsa cu moartea”. Patru secunde… trei…

Soarele s-a deplasat ușor pe traiectoria lui și un fascicul de lumină a străpuns acoperișul năruit. Raza a lovit capacul din oțel și strălucirea puternică le-a atras imediat atenția celor trei bărbați.

Nikolaides nu era prost – și-a dat seama că cineva mutase capacul din oțel. A mijit ochii și a văzut că îi urmăream cu privirea. A strigat la albanezi, avertizându-i, apoi s-a aruncat într-o parte și și-a scos pistolul.

M-am lăsat pe umăr și am început să mă rostogolesc, ca să ajung în poziție de tragere. Cumali a deschis focul cu Beretta, însă n-a fost îndeajuns de bună ca să nimerească vreo țintă, darămite pe bătrânul ce sprinta.

M-am rostogolit în noroi și praf, urlând când durerea din piciorul rănit și din piept mi-a traversat corpul, încercând să-l țintesc pe Musculos. El se rotea cu pistolul-mitralieră, pregătit să ciuruiască jgheabul cu apă și tot ce se afla în apropierea lui, inclusiv pe mine.

Sarazinul, neînarmat, plonja în aer, încercând să se ascundă după mormanul de dărâmături…

Ajuns pe spate, aveam degetul pe trăgaci, dar era atât de umflat, încât abia dacă simțeam ceva. Cuprins de disperare, am tras trei rafale înspre Musculos, străduindu-mă din răsputeri să nimeresc ținta. În mod normal, primul glonț ar fi nimerit cel puțin ținta, însă situația de față nu era una obișnuită, prin urmare, primele două gloanțe l-au ratat complet…

Al treilea l-a nimerit în vintre și, cu toate că nu fusese rănit mortal, din cauza faptului că glonțul fusese tras de la mică distanță, taurul a căzut pe spate. A scăpat din mână Skorpionul și s-a prins de ceea ce îi mai rămăsese din organele genitale.

Cumali, care trăgea încontinuu în timp ce își urmărea ținta mișcătoare, habar nu avea ce se întâmpla pe câmpul de luptă. L-a ratat pe bătrân de la o distanță la care nimeni n-ar fi greșit, în schimb, l-a nimerit pe ajutorul lui în gât. Acesta s-a prăbușit imediat.

A continuat să tragă, urmărindu-l pe Nikolaides chiar dacă bătrânul se apropia repede de jgheab. Gloanțele ciuruiau noroiul din jurul meu.

Isuse! Aș fi lansat un strigăt de avertisment, însă nimeni nu l-ar fi auzit, din cauza țipetelor Musculosului care încerca să oprească sângele ce îi curgea din boașe. Am încercat să mă rostogolesc, ca să mă feresc, însă ceva m-a țintuit pe spate. Am simțit o durere ascuțită

în partea moale a umărului și am știut că unul dintre gloanțele ei dezlănțuite mă nimerise.

Am reușit să mă ridic într-un genunchi și să îndrept arma către silueta neclară a lui Nikolaides, care nu fusese nimerit. Mi-am blestemat degetul nenorocit, pentru că abia reușeam să apăs pe trăgaci, și am observat că mâna stângă, cu care țineam țeava, îmi tremura îngrozitor.

Am tras foarte repede patru gloanțe, dar nu am reușit să-l nimeresc decât în picioare. Grecul s-a prăbușit și pistolul i-a zburat din mână. M-am întors repede, știind că, dacă nu terminam treaba atunci, nu voi mai avea puterea s-o fac. L-am văzut pe Musculosul castrat întinzându-se după arma lui.

Am tras din nou – pentru prima oară, reușind să fac față provocării – și cele două gloanțe l-au nimerit în piept, ceea ce nu era cine știe ce, însă rana era suficient de gravă ca să îl omoare.

Sângerând și neînarmat, Nikolaides a văzut că Musculosul fusese nimerit. Cum stătea întins în praf, el și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine – în ochii lui se citeau ura și confuzia. Crezuse, am bănuit eu, că totul avea să fie simplu, o treabă lejeră de dimineață, totuși reușisem să supraviețuiesc torturii cu apă, să-i întorc pe cei care mă luaseră prizonier împotriva lui și să trag suficient de bine, încât să-i dobor pe doi dintre ei.

— Cine naiba ești? a mârâit el.

Am observat că reperase locul unde îi căzuse arma, aflată, de altfel, destul de aproape de el. Nu reușeam să-mi alung din gând rânjetul lui când mi-a zdrobit rotula cu vârful bocancului sau forța cu care mi-a lovit laba piciorului cu ciocanul.

— Mi se spunea Călărețul valurilor. Eu am fost cel care a ordonat asasinarea lui Christos în Santorini.

Nikolaides a făcut o grimasă – se afla atât de aproape de răzbunare, ca să eșueze tocmai acum? A scos un urlet și din pieptul lui a răzbătut un horcăit puternic. S-a aruncat înspre locul unde se afla pistolul. Am tras două gloanțe și, de la distanța aceea, capul lui, pur și simplu, a explodat.

Mi-am întors privirea – nu era niciodată plăcut să iei viața cuiva, chiar și a unui astfel de om. În ziua în care voi simți plăcere voi ști că a sosit timpul să ies pentru totdeauna din luptă. Am ridicat SIG-ul în dreptul lui Cumali – era udă de transpirație, iar valul de adrenalină atât de puternic, încât nu cred că înțelesese ceea ce se petrecuse – și i-am spus să scoată cartușul din Beretta.

— Acum ține pistolul, îndreptă-l spre pământ și trage de trei ori, am zis eu, pentru a mă asigura că nu mai rămăsese niciun glonț în cameră. Aruncă arma! am continuat eu și, după ce a făcut-o, i-am mai spus să procedeze la fel cu cele două pistoale-mitralieră și cu pistolul

lui Nikolaides. Acum adu-mi toate cartușele.

Le-a cules de pe jos, mi le-a dat, iar eu le-am vârât în buzunar. După ce muniția a fost scoasă din arme, am arătat către cătușe – se aflau pe jos, acolo unde le aruncase ea, cu cheia încă în încuietoare.

— Pune-i cătușele! i-am ordonat eu, arătând către Sarazin.

El ieșise din spatele mormanului de dărâmături și se reze- mase de jgheab, cuprins de disperare și întrebându-se de ce Dumnezeul lui îl părăsise în cel de-al doisprezecelea ceas.

— Cu mâinile la spate, i-am indicat eu.

În timp ce îi lega cătușele am privit roiurile de muște care se așezau deja pe cadavre și știam că scena asta nici nu se putea compara cu roiurile de agenți secreți din zeci de țări care vor tăbărî asupra doctorului.

Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine – țineam în continuare SIG-ul îndreptat înspre el, în timp ce cu mâna cealaltă am început să-mi rup o fâșie din cămașă, ca să-mi bandajez umărul și să opresc sângerarea. Privirile ni s-au întâlnit și am știut amândoi că nu va mai avea niciodată ocazia să adauge un volum la istoria neagră a omenirii.

— Îl iubesc, a spus el, referindu-se la fiul lui.

— Știu, am zis eu. A fost singura armă pe care am avut-o la îndemână.

Cumali mi-a dat cheia de la cătușe, iar eu am vârât-o în buzunar lângă muniție. Am legat bandajul cu ajutorul dinților, l-am strâns bine și, în timp ce sângerarea începea să se oprească, am scos din buzunar mobilul lui Cumali – cele trei minute aproape se scurseseră.

— Mai ești acolo? am întrebat eu gâfâind.

— Isuse, a răspuns el, câți morți?

Auzise schimbul de focuri prin difuzorul telefonului.

— Trei. S-a terminat – le poți da drumul.

O clipă mai târziu, el mi-a spus că dădacei îi cedaseră genunchii și că tăiase frânghia din jurul gâtului băiatului. M-am întors și m-am uitat la Sarazin și la sora lui, și i-am lăsat să îmi citească pe față – femeia și copilul erau în siguranță.

Doctorul – care stătea în noroi lângă jgheab, cu mâinile prinse la spate – și-a plecat capul și am știut că se ruga. Tulburată și copleșită de un val de ușurare, Cumali a început să plângă.

Am vrut să închid – știam că mai trebuia să dau un telefon extrem de important –, însă febra era atât de puternică, încât am simțit că amețeam. În acea confuzie amețitoare trebuia să mai aflu ceva.

— Ai fi împușcat-o pe dădacă? l-am întrebat eu pe Ben.

Nu mi-a răspuns, dar mi-am dat seama care era răspunsul.

— Tu ai fi făcut-o? m-a întrebat el o clipă mai târziu.

— Asta este diferența dintre noi, Ben, i-am răspuns eu pe un ton

blând. De aceea eu sunt făcut pentru meseria asta, iar tu nu. Bineînțeles că aș fi făcut-o.

Tremurând, și nu numai din cauza febrei, am închis și i-am făcut semn lui Cumali să vină la mine. Nu puteam merge – Dumnezeule, eram atât de vlăguit și de rănit, încât abia mă mai puteam ține pe picioare – și aveam nevoie să mă sprijin de ea. Mi-am pus brațul după gâtul ei, ridicându-mi greutatea de pe piciorul zdrobit, apoi m-am întors și m-am uitat la Sarazin.

— Dacă încerci să faci vreo șmecherie, vă împușc pe amândoi, am spus eu.

El a încuviințat din cap și ne-am privit pentru ultima oară – viața se schimbase pentru amândoi. Mi-am adus aminte ce spuseseră câțiva soldați britanici după războiul din Argentina – doar dușmanii lor știau cum era cu adevărat în linia întâi.

Nu i-am spus nimic – ce mai era de spus? — și i-am făcut semn lui Cumali să pornească din loc, lăsându-l pe fratele ei încătușat în praf. Singura cheie era în buzunarul meu, armele nu erau încărcate. Știam sigur că nu exista decât o singură cale de a pleca de la ruine – cu barca – și eu eram cel care o va lua cu el. Încrezător că doctorul era blocat, am știut că în mai puțin de douăzeci de minute după ce voi telefona își vor face apariția acolo zeci de oameni de la diferite agenții secrete. Nu mai aveau altceva de făcut decât să-l aresteze – nu mai exista niciun plan care trebuia năruit, nicio rețea ce trebuia descoperită și niciun alt conspirator care trebuia urmărit. Uciderea lentă a Americii se apropia de sfârșit.

Mă grăbeam. Am început să tastez cifrele cu degetele umflate și tremurânde, încercând să-mi amintesc numărul de telefon ce îmi fusese dat și pe care îl salvasem în mobilul zdrobit.

Târându-mi un picior după mine, dar ajutat de Cumali, am pătruns în pasajul năruit, afundându-ne și mai tare în întuneric. Exista un singur lucru pe care îl omisesem totuși. Tot restul vieții aveam să mă gândesc la greșeala pe care o făcusem.

Capitolul 43

Cumali m-a condus prin poarta zăbrelită și când am pășit printre ruine, lumina amețitoare a soarelui m-a orbit.

Distanța scurtă parcursă de la jgheabul cu apă fusese cea mai dureroasă călătorie din viața mea, mi se părea că primeam o nouă lovitură cu fiecare pas pe care îl făceam. Tortura cu apă, pierderea sângelui și febra mare începeau să-și facă resimțit efectul, vlăguindu-mă de forță. Am simțit cum trecutul și prezentul se contopeau.

M-am rezemat de o lespede și i-am comandat lui Cumali să scoată șalupa din ascunzătoare și să o aducă la vechiul debarcader. În timp ce ea se îndrepta către golfulețul aflat în spatele unor stânci, eu am apăsat pe ultima tastă a mobilului și am auzit bip-ul – legătura telefonică internațională fusese stabilită. Cineva a răspuns imediat.

Vocea mea era răgușită și aproape imperceptibilă.

— Domnule președinte? am spus eu cât am putut de tare.

— Cine e la telefon? a întrebat un bărbat, prea tânăr ca să fie Grosvenor.

— Trebuie… trebuie să vorbesc…

— Abia vă aud. Numele dumneavoastră, vă rog.

Vorbea ca un soldat din infanteria marină.

Eram mai slăbit decât aș fi crezut că voi ajunge vreodată, zdruncinat peste măsură, însă știam ce se întâmplase. Sunam de pe mobilul lui Cumali, iar sistemul de comunicații al Casei Albe identificase apelul telefonic ca provenind dintr-o sursă complet necunoscută. Cu toate că sunam pe linia directă a președintelui, nu aveau de gând să permită ca un astfel de apel să fie preluat fără să se știe cine suna. Prin urmare, acesta fusese direcționat către un centru de comunicație securizat îngropat adânc în munții Colorado, deci vorbeam cu unul dintre cei o mie opt sute de soldați din infanteria marină sau tehnicieni care se ocupau de sistem.

— Numele dumneavoastră, a repetat semnalizatorul Marinei.

— Mă numesc Sco…

Știam că nu asta trebuia să spun, numele nu avea nicio semnificație. Ochii mă dureau din cauza soarelui nemilos și am simțit cum mă desprindeam de propriul corp. Aveam senzația că mă aflam undeva, sus, și priveam în jos către el.

— Nu am înțeles, a spus semnalizatorul. Repetați, vă rog.

Abia dacă am auzit. L-am văzut pe taurul cel bătrân mânuind ciocanul și am auzit pe cineva țipând în mintea mea. Mi-am dat seama că era propria voce, însă singurele zgomote de pe plajă erau huruitul motorului ambarcațiunii ce se apropia și țipetele pescărușilor planând în cerc deasupra.

— Călătorul… am reușit să spun.

Cel puțin așa mi s-a părut, însă nu eram convins – poate era doar în închipuirea mea.

— N-am înțeles. Repetați.

Tăcere. Vedeam un băiețel bolnav de sindromul Down alergând pe nisip și aruncându-se în brațele tatălui său.

— Mai sunteți acolo? Repetați, vă rog.

Vocea semnalizatorului m-a adus în prezent.

— Sunt… Călătorul, am spus eu.

Semnalizatorul a auzit. În ultima lună fiecare soldat din infanteria marină primea același ordin atunci când își începea tura. Dacă auzeau un cuvânt, un anume nume de cod, trebuia să i se acorde prioritate imediată. Semnalizatorul tocmai îl auzise.

— Sunteți acolo?! Vă rog să așteptați, sir. Te rog să aștepți, Călătorule!

A tastat repede o serie de comenzi, anunțând o serie de oficiali care trebuia să fie înștiințați imediat – „Călătorul trăiește, Călătorul a luat legătura, Călătorul a ieșit la suprafață”.

Prima persoană de pe listă a fost ofițerul de serviciu al Agenției Naționale de Securitate, care ședea la biroul lui într-o încăpere mică din Casa Albă. Era foarte târziu – pe Coasta de Est era ora patru dimineața – când a ridicat receptorul și a auzit o voce necunoscută.

— Pentru președinte. Călătorul.

Cu toate că ofițerul de serviciu era sigur că șeful Statului dormea, instrucțiunile sale erau clare, prin urmare, a sunat la telefonul aflat în dormitorul președintelui.

Grosvenor însă nu dormea – în urmă cu mai bine de douăsprezece ore primise un telefon de la Dave care îi spusese despre mesajul plin de speranță primit de la Bradley. Stătea în fotoliu și privea luminile orașului Washington, tară să le vadă, când a sunat telefonul. A răspuns imediat, luându-l prin surprindere pe ofițerul de serviciu care se așteptase la o mică întârziere. Grosvenor asculta în timp ce bărbatul transmitea mesajul bâlbâindu-se.

— Ce-ai spus? s-a răstit președintele, începând să se agite.

— Este Călătorul, a spus, în cele din urmă, ofițerul de serviciu.

L-a auzit pe președinte murmurând ceva ce părea a fi

„Doamne Dumnezeule”, însă nu era sigur. De ce se ruga președintele?

— Ești acolo, Călătorule?

Am auzit vocea inconfundabilă a lui Grosvenor, deși legătura părea bruiată. Cu toate că mintea mea era zdruncinată, mi-am dat seama că cei din Colorado criptau convorbirea.

— Zece mii de doze, am șoptit eu.

— Zece mii?! a repetat președintele, nevenindu-i să creadă.

— Au ajuns acolo deja, am zis eu. Se folosește de doctorii

noștri… care vor începe, probabil, peste câteva ore.

La un moment dat, după ce părăsisem jgheabul, experiența mea trebuie să-și fi spus cuvântul, deoarece, fără să-mi dau seama, repetasem ceea ce trebuia să transmit. Simțeam că îmi lua foc gâtul. Doream cu disperare să iau o înghițitură de apă, dar am îndepărtat pe loc acest gând, temându-mă să nu se declanșeze din nou reflexul de vomă. Am încercat să îmi păstrez concentrarea.

— De la Chyron, am adăugat eu, cu o voce stinsă.

— Repetă, a spus președintele.

— Este o fabrică de medicamente… Karisruhe… Germania.

Pe linie a intervenit o altă voce. Era Dave. Știam că i se făcuse legătura, iar el ascultase.

— Poți să dictezi pe litere? a întrebat el.

Am încercat de câteva ori, însă n-am reușit să trec de primele litere, mintea mea se chinuia.

— Karisruhe? a întrebat Dave, încercând să confirme.

Vocea lui era extrem de blândă, cum n-o mai auzisem până atunci, și m-am întrebat care era motivul. Speram că era bine.

— Acolo este un hotel. Deutsche König, am reușit să rostesc înainte să mă lase din nou vocea.

— Minunat, e minunat, a spus Șoptitorul.

Probabil că președintele se întreba dacă eram pe moarte, dar, în ciuda mizei și a urgenței, nu a încercat să forțeze lucrurile – cred că știa că voi reuși, cumva, să rezist.

— Continuă, a spus el. Ești un erou. Continuă.

— Ar fi trebuit să întreb despre numărul de lot, am murmurat eu, mai slăbit ca niciodată. Am uitat unele lucruri… Sarazinul m-a rănit, știți… a fost un copil…

— Da, știm, a zis Dave.

— Nu ar fi trebuit să facem asta… a fost… n-am găsit altă cale…

— Bineînțeles că nu, a continuat Șoptitorul. Totul s-a terminat acum.

Am reușit, cumva, să găsesc un suflu de energie care m-a ajutat să clarific lucrurile.

— Este un vaccin, am spus eu. Se află în sticluțe de vaccin.

— Ce fel de vaccin? a întrebat Șoptitorul, cu aceeași voce ciudat de blândă.

— Injecții antigripale. A pus vaccinul în injecții antigripale. Anotimpul e potrivit, iar imunizarea începe mâine.

La capătul celălalt al firului s-a așternut tăcerea – cred că își dădeau seama că reușisem. Două apeluri telefonice din Hindu Kush duseseră, într-un fel sau altul, la cabinetele medicale din întreaga Americă. Apoi Dave a confirmat, spunându-i președintelui că aveau toate informațiile: ziua, fabricantul și metoda. Am crezut că vor

închide – trebuia să organizeze un milion de lucruri – când Grosvenor a început să-mi vorbească:

— Unde ești? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Totul luase sfârșit. Priveam cu ochii mijiți la soare, gândindu-mă la lunga călătorie care mă aștepta.

— Este pe o coastă, a precizat Dave, la treizeci de kilometri nord de Bodrum. Este corect?

Tot n-am zis nimic. Îmi adunam forțele care îmi mai rămăseseră – trebuia să mă târăsc pe nisip până la vechiul debarcader.

— Poți să reziști, Scott? m-a întrebat Grosvenor, devenind din ce în ce mai alarmat. Voi trimite chiar acum după tine elicoptere din flota Mediteranei. Poți să reziști?

— Va trebui să anunțăm Guvernul Turciei, a intervenit Dave.

— La naiba cu Guvernul Turciei! i-a spus Grosvenor.

— Nu, n-o faceți! Nu trimiteți pe nimeni, am spus eu. Nu voi fi aici.

Grosvenor a început să mă contrazică, dorind să afle ce voiam să spun, însă Dave l-a oprit.

— E în regulă, Scott. Te înțeleg. E în regulă.

— Al naibii să fiu dacă înțeleg! a zis Grosvenor. Ascultă-mă, trimit elicoptere.

— Este rănit, domnule președinte… l-au rănit…

Trebuia să plec, însă, brusc, am început să mă îngrijorez că uitasem ceva.

— Ați auzit? le-am spus eu. Zece mii de doze… Chyron… injecții antigripale.

— Da, am auzit, a răspuns pe un ton blând președintele. Vreau să spun că în numele…

Am închis. Se terminase. Totul luase sfârșit. Să îndur – oare nu asta spusesem că trebuia să fac? Să îndur.

Capitolul 44

Fluxul crescuse și, din pură întâmplare, mi-a fost de ajutor. Am traversat nisipul fierbinte șchiopătând și împleticindu-mă, îndreptându-mă către debarcaderul vechi. Deoarece nu aveam de ales, am fost nevoit să traversez apa care inunda țărmul.

Apa rece care îmi ajungea până la glezne mi-a calmat atât durerea din picior, cât și mintea. Am rămas nemișcat un minut, așteptând ca răceala apei să-mi tempereze febra, iar sarea să-mi curețe rănile deschise.

Mintea mi s-a mai limpezit. Am ajuns la debarcader, m-am prins de balustradă și m-am apropiat de locul unde mă aștepta Cumali. Adusese ambarcațiunea cu pupa în față, iar motorul era pornit. Nu îi spusesem – nu vorbisem despre nimic –, dar drumul ei se oprea aici. Urma să plec singur și știam că mă aștepta o încercare grea, mai ales în starea în care mă aflam, dar eram nerăbdător să încep.

Atunci am auzit focul de armă.

Ne-am întors și ne-am uitat înspre Teatrul Morții. În acel moment am înțeles ce omisesem, greșeala la care aveam să mă gândesc tot restul vieții. Oare o făcusem în mod deliberat?

Bineînțeles că atunci când am părăsit ruinele eram epuizat, abia puteam să merg și trebuia să dau un telefon urgent la Washington. Bineînțeles că luasem toate măsurile de precauție când descărcasem armele și păstrasem muniția. Astea erau toate în conștiința mea. Dar, oare, în subconștient știam că mai exista o armă? Cea care era încărcată – pistolul meu, pe care mi-l luaseră albanezii și îl aruncaseră lângă mobilul meu distrus la capătul pasajului aflat în ruină? Oare îl lăsasem acolo ca să-l poată folosi Sarazinul – și dacă era așa, de ce?

Era evident că doctorul își amintise de pistol și, de îndată ce am auzit focul de armă, am știut ce făcuse – cu mâinile încătușate la spate, se dusese împleticindu-se sau se târâse până la pasaj și se așezase lângă armă. A reușit să-și treacă mâinile în față, a ridicat pistolul, l-a pus între coapse, și-a aplecat capul, astfel încât țeava să-i ajungă în dreptul gurii, și a apăsat pe trăgaci. Probabil cunoștea și vechiul cântec:

Când ești rănit și părăsit pe câmpiile Afganistanului,
Și femeile vin să despice rămășițele
Înșfacă-ți pușca și zboară-ți creierii
Și înfățișează-te dinaintea lui Dumnezeu ca un soldat.

Cumali a înțeles aproape imediat ce însemna acel foc de armă și a dat s-o ia la fugă către ruine. Am apucat-o de braț, însă cum eram slăbit, a reușit să scape. Doar tonul meu imperios a făcut-o să se

oprească.

— Ascultă! am strigat eu. Când vor veni spune-le că n-ai știut nimic. Spune-le că tu ai fost cea care mi-ai salvat viața, spune-le despre bărbatul pe care l-ai împușcat. Spune-le că m-ai eliberat, că ți-ai trădat fratele. Spune-le ce vrei! Sunt singurul care știe adevărul, însă nu voi mai fi aici.

M-a privit nedumerită.

— De ce faci asta? a vrut ea să știe. De ce ai face asta pentru o femeie musulmană?

— N-o fac pentru tine! am răspuns eu. O fac pentru băiat – trebuie să aibă o mamă.

M-am prins cu mâna de acoperișul cabinei și am urcat la bord. Cumali fugea înspre tunel, însă știam că era în zadar. Fratele ei fusese mujahedin, doborâse trei elicoptere de vânătoare sovietice – nu avea cum să rateze.

Capitolul 45

Ținându-mă strâns de scaunul căpitanului și luptându-mă cu febra și cu durerea, am îndepărtat șalupa de debarcader și am ieșit în larg. Am virat înspre sud, ocolind țărmul, apoi am împins maneta la maximum și barca a început să prindă viteză.

Vântul își schimbase direcția, suflând cu putere contra refluxului. Prova despica valurile înalte, trimițând în aer perdele de stropi. Motorul vechi huruia. Călătoria asta mă epuizase, însă m-am străduit să blochez durerea și mi-am folosit umărul bun, ca să mențin cârma pe traiectoria dreaptă și corectă. În cele din urmă, am ocolit un promontoriu și am pătruns pe o întindere mare de apă adăpostită de bătaia vântului. Atunci am simțit că pot da drumul cârmei și am lăsat șalupa să înainteze singură.

Am coborât sub punte și am început să caut. Într-un dulap am dat peste un rucsac vechi în care am băgat SIG-ul și muniția pe care o aveam în buzunar. Lângă el – învelit în husă – am găsit un giulgiu impermeabil greu, de care erau prinse deja niște greutăți din plumb. Nu mai era de folos, dar cum mă aflam în acea stare deplorabilă, nu aveam chef să călătoresc cu el. Am deschis fereastra și l-am aruncat afară. Am văzut cum se legăna pe apă, apoi s-a scufundat lăsând în urmă o pată de spumă.

Am găsit ceea ce căutam sub o bancă din spate – trusa de prim ajutor a ambarcațiunii. Probabil că era veche de douăzeci de ani, însă nu fusese deschisă niciodată și era surprinzător de bine echipată.

M-am întors cu ea în cabină. Mi-am curățat laba piciorului cu tampoanele, iar cu ajutorul foarfecelor am îndepărtat carnea arsă din jurul rănii din umăr provocate de glonț. Am deșurubat capacul unei sticle cu antiseptic – depășise cu optsprezece ani data expirării – și am turnat conținutul pe răni. Și-a făcut efectul, la naiba – am urlat de durere și am rămas îndeajuns de conștient cât să fiu recunoscător că nu mă putea auzi nimeni.

Și astfel – cu rănile bandajate cu tifon îngălbenit, îmbibat în antiseptic și cu o vâslă pe post de cârjă – am zărit, în cele din urmă, acea porțiune a coastei pe care o căutam. În ultimele momente ale zilei, aflat la mare distanță de sud, am învârtit cârma și am trecut printre stâncile care adăposteau un sat pescăresc izolat. Se apropia furtuna. Primele rafale de ploaie goliseră debarcaderul, iar eu m-am apropiat de el neobservat.

Am parcat mica ambarcațiune cu pupa, am lăsat motorul pornit și am legat-o de un bolard. Am pus cealaltă vâslă printre spițele cârmei, ca să o blochez, și am tras rucsacul și cârja improvizată pe debarcader. Deoarece motorul pornit trăgea șalupa înapoi înspre larg, parâma de legare era perfect întinsă, și m-am folosit de ea ca să mă

târăsc lângă cârjă. Cu ajutorul unui cuțit pe care îl găsisem la bord, am tăiat parâma de legare și am privit cum ambarcațiunea a luat-o în direcția stâncilor întunecate. Chiar dacă ar fi reușit să traverseze culoarul, coasta era atât de stâncoasă, încât eram sigur că valurile vor arunca ambarcațiunea către țărm și ea se va face bucăți până la ivitul zorilor.

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr și m-am proptit în cârjă. Ca un soldat care se întorcea dintr-un război îndepărtat, am trecut pe lângă două cafenele dărăpănate și am pătruns pe străduțele lăturalnice ale unui orășel pe care abia mi-l mai aduceam aminte.

Capitolul 46

Casele sărăcăcioase aveau draperiile trase, felinarele erau puține și la distanță mare unele de altele. În timp ce se lăsa întunericul am luat-o pe o străduță îngustă și, tocmai când îmi făceam griji că greșisem direcția, am zărit fântâna publică.

Vechea găleată era în continuare legată de frânghie și florile din jurul fântânii erau la fel de ofilite cum fuseseră mereu. Lipsit de vlagă, am trecut șchiopătând pe lângă fântână și am ajuns la vechea căsuță. Scrisul de pe plăcuța din alamă era aproape ilizibil. Am bătut tare la ușă și, după o veșnicie, ea s-a deschis și doctorul Sydney a apărut în prag – era neras, pantalonii scurți și bufanți fuseseră schimbați cu o pereche de pantaloni uzați și asortați cu un tricou vechi Oktoberfest ’92 – în afară de asta nu părea prea schimbat.

Dacă băutura îi afectase, probabil, toate organele, mintea și memoria păreau să-i funcționeze surprinzător de bine. A recunoscut ceva pe chipul meu, pe când eu l-am privit în timp ce scotocea prin trecut, în căutarea unui nume.

— Jacob, nu? a spus el.

— Pe-aproape, am răspuns eu.

Și-a plimbat privirea peste umărul și piciorul meu bandajate, peste hainele sfâșiate și peste chipul meu descompus.

— Arăți bine, Jacob, a zis el, cu o mină serioasă.

Am încuviințat din cap.

— Și tu, doctore. Elegant ca de obicei.

El a izbucnit în râs.

— Intră, putem continua să ne complimentăm unul pe celălalt în timp ce eu mă uit la picior să văd dacă-l putem recupera.

M-a condus înăuntru. Mi-am dat seama ce lucru ciudat era memoria – încăperile păreau mult mai mici și distanțele mult mai scurte decât în noaptea în care îl adusesem pe Mack pe același drum. Ajunși în bucătărie, australianul a adus trei lămpi, m-a întins pe masă, mi-a desfăcut bandajele, s-a uitat la piciorul meu și mi-a administrat o doză puternică de antibiotic și o cantitate și mai mare de analgezice. Din fericire, când venea vorba de medicină, finețea nu era punctul lui forte.

A constatat că, în ciuda umflăturilor și a vânătăilor, nu-mi erau rupte nici coastele, nici rotula. Fracturate, poate, însă nu avea cum să-și dea seama fără raze X.

— Ai chef de un drum până la spitalul din Milas? m-a întrebat el.

A văzut privirea de pe chipul meu și a zâmbit.

— Mă gândeam că nu e o variantă bună, a zis el și m-a asigurat că le va imobiliza în ațele și le va bandaja cât va putea de bine.

Pe urmă mi-a făcut un anestezic local, mi-a curățat și cusut rana

provocată de glonț și mi-a spus că eram norocos.

— Mie nu mi se pare, am răspuns eu.

— Câțiva centimetri mai încolo și nu ai mai fi ajuns la spital, nici măcar la unul improvizat, ci direct la morgă.

După ce a îngrijit rănile, și-a întors atenția asupra dezastrului provocat de loviturile de ciocan. Fusese chirurg pediatru, având o vastă experiență în accidentele de mașină, prin urmare, l-am crezut când mi-a spus că vânătăile și umflătura vor trece de la sine.

— Fără radiografie și fără o sală de operații, nu pot face prea multe în ceea ce privește oasele mici care au fost rupte, mi-a precizat el zâmbind. Mi-ar fi de ajutor și o mână fermă.

A hotărât să se ocupe de fiecare os în parte, să le fixeze cât mai bine și să le bandajeze, cu speranța că vor rămâne la locul lor.

— Vei fi nevoit să faci exerciții intense, ca să-ți menții glezna mobilă și să nu ți se atrofieze mușchiul pulpei. Poate va funcționa.

Am încuviințat din cap și a potrivit lampa, ca să poată începe.

— O să te doară.

Aici a avut dreptate. După miezul nopții treaba a fost terminată, iar el a făcut o pauză – eram când conștient, când inconștient. Nu era deci convins că mai puteam rezista. M-a prins de sub brațe și m-a coborât de pe masă. Am traversat bucătăria, am intrat în camera de zi și ne-am îndreptat către scara care ducea la un dormitor nefolosit.

Pe la jumătatea drumului am auzit niște voci care veneau dintr-un colț al încăperii și am zărit din nou vechiul televizor, pornit pe CNN. Erau știrile principale ale serii, iar corespondentul delegat la Washington relata cum se făcuseră eforturi susținute încă de la primele ore ale dimineții pentru a localiza și a intercepta zece mii de doze de vaccin antigripal care fusese contaminat din greșeală cu ulei de motor, care putea fi fatal.

Nu voiam ca doctorul să își dea seama că mă interesa acest incident, prin urmare, i-am spus că doream să mă odihnesc puțin. M-am sprijinit de spătarul unui scaun și m-am uitat la ecran.

„Alarma a fost dată de președinte la conferința de presă de la ora 6 dimineața, relata corespondentul. În acest timp, atât cei de la FBI, cât și toate departamentele de poliție din țară au început să localizeze și să intercepteze toate vaccinurile anti- gripale care provin de la fabrica din Karisruhe, Germania, aparținând companiei Chyron Chemicals. Președintele a lăudat personalul Administrației Alimentelor și Medicamentelor care a descoperit problema și a anunțat telefonic Casa Albă la ora patru dimineața…”

— Gata? m-a întrebat doctorul, iar eu am dat afirmativ din cap, lăsându-l să mă ajute să urc scările.

Povestea spusă de cei de la Washington nu mă surprindea. Cum era vorba aceea – „în război, prima victimă este adevărul”?

Am ajuns lângă pat și m-am așezat încet pe el. Mi-am pus capul pe pernă, doctorul a stins lumina, iar eu am intrat într-o stare ciudată de inconștiență.

Capitolul 47

Febra a escaladat în zilele și nopțile următoare, iar doctorul abia dacă avusese ocazia să părăsească odaia mică. Mi-a povestit mai târziu că stătuse la căpătâiul meu, cu un pahar de Jack care nu se mai termina, ascultându-mă cum deliram.

A ascultat povestea unui bărbat legat de o scândură, înecându-se într-un ocean nesfârșit, a unui tată decapitat sub soarele necruțător, a unui oraș presărat cu trupurile unor oameni care sângerau, din cauza unui virus incurabil, a unui copil suferind de sindromul Down care avea ștreangul la gât. Mi-a spus zâmbind că mintea omului este un lucru ciudat – sub efectul febrei și al dozelor mari de medicamente, era capabilă de închipuiri îngrozitoare.

Dacă ar fi știut…

Îngrijorat că ororile se vor înrăutăți și convins că era o reacție urâtă la medicamente, a hotărât să le elimine. Poate că trupul meu se obișnuise cu medicamentele sau poate că lucrurile începuseră să intre pe făgașul normal, nu știu, însă febra a atins punctul culminant, iar coșmarurile s-au diminuat. Când am putut să mănânc mâncare solidă, el a hotărât să iasă în sat și să cumpere niște legume și alte provizii. Mi-am zis că poate i se terminase băutura.

S-a întors tulburat. Mi-a spus că un bărbat și o femeie sosiseră în sat, pretinzând că erau turiști, și că întrebaseră prin cafenele dacă nu cumva trecuse de curând pe acolo vreun american.

Am știut mereu că Dave și cu legiunile lui mă vor găsi – oamenii vorbesc, Echelon ascultă, cineva coboară în arhive și găsește raportul despre moartea lui Mack din urmă cu mulți ani. Nu îmi era teamă de străini, știam că fuseseră trimiși să mă ajute în caz că aveam nevoie – și, cu toate astea, nu aveam nici cea mai mică intenție să vorbesc cu ei. Eram distrus, dar îmi făcusem datoria, nimeni nu ar putea cere mai mult de-atât și era treaba mea cum reușeam să îmi revin.

Nu i-am zis doctorului nimic despre interlopi, însă am observat că, pe parcursul zilei, devenea din ce în ce mai îngrijorat în privința celui care își făcuse apariția la ușa lui. În seara aceea am coborât scările încet pentru prima oară și m-am dus în bucătărie, unde am descoperit că era un bucătar destul de priceput. În timp ce își asezona invenția proprie – miel marinat în cimbru și usturoi – m-a întrebat dacă mai cântam *Midnight Special.*

— Dacă mă mai gândesc la Mack, vrei să spui? Mai des decât aș fi crezut.

— Și eu, a zis el. Ce noapte îngrozitoare! După ce ai plecat, am auzit un elicopter. I-au recuperat trupul, nu?

— Da.

— Unde a fost îngropat?

A încercat să pară indiferent, însă era o întrebare ciudată. Mi-am dat seama unde bătea.

— Arlington, am răspuns eu.

— Era cadru militar?

— Sigur – doar că era un luptător într-un război care nu fusese niciodată declarat.

Doctorul și-a pus ierburile jos și s-a întors – ajunsese în acel punct.

— Și tu, Jacob? Cu asta te ocupi?

— Îți faci griji, doctore?

— Bineînțeles că-mi fac! La naiba! Mi-am făcut griji din noaptea în care ai venit. De îndată ce ai adormit ți-am deschis rucsacul. Am găsit un SIG pe care erau urme de praf de pușcă și suficientă muniție cât să armezi o țară mică din Africa. În plus, acum și-au mai făcut apariția doi oameni și mă întreb când va începe schimbul de focuri?

Era un om cumsecade, făcuse o treabă bună cu mine, și merita un răspuns cinstit.

— Da, și eu sunt soldat.

— Înrolat sau mercenar?

Am zâmbit.

— Detașat, în cazul ăsta.

— CIA sau ceva mai rău?

— Îmi place să cred că e ceva mai bun, dar părerile noastre s-ar putea să fie total diferite.

— Și oamenii din sat?

— Sunt de-ai noștri. Au venit să vadă dacă sunt bine.

— Ești sigur?

— Nu sunt asasini, doctore. Dacă erau, ai fi deja mort. N-ai de ce să-ți faci griji – îți dau cuvântul meu.

Am văzut că s-a liniștit și m-am bucurat. Câteva zile mai târziu, imediat după asfințitul soarelui, s-a auzit o bătaie în ușă. Intensitatea bătăii, faptul că poarta nu scârțâise, momentul zilei, toate astea m-au făcut să mă îngrijorez.

I-am făcut semn cu capul doctorului să deschidă, iar eu am urcat șchiopătând în dormitorul vechi a cărui fereastră îngustă oferea cât de cât o priveliște către ușa de la intrare. În fața ei stătea un tip în vârstă de treizeci de ani – era îmbrăcat ca un turist, însă era atât de crispat, atât de încordat, încât hainele l-ar fi păcălit doar pe un trecător de pe stradă.

Doctorul a deschis și turistul i-a spus că voia să-i vorbească bărbatului care sosise la el în urmă cu câteva săptămâni. Doctorul i-a zis că singurul musafir fusese fratele lui, care venise să-l viziteze și se întorsese în Australia în urmă cu câteva zile.

Agentul a încuviințat din cap. Mi-am imaginat că primise ordine să-și păstreze calmul.

— Ei bine, dacă fratele dumneavoastră revine, a spus el, și veți descoperi că, de fapt, este un american care a fost împușcat în umăr, îi veți da vă rog asta?

I-a întins un pachet sigilat și a plecat. Câteva minute mai târziu eu și cu doctorul ne aflam în bucătărie. M-a privit cum am rupt sigiliul și am scos un teanc de scrisori. A făcut ochii mari când a văzut că pe primul plic se afla sigiliul președintelui Statelor Unite.

A fost și mai uluit când a văzut că l-am pus deoparte și m-am uitat la celelalte plicuri. Am recunoscut scrisul de mână de pe unul – era de la Dave – și l-am așezat lângă cel de la președinte.

Mai rămăseseră două plicuri. Unul de la Departamentul de Poliție din New York și era de la Bradley, iar celălalt – pe care era o mâzgălitură ciudată – era adresat Biroului Oval cu mențiunea: „Vă rog, transmite-ți-l mai departe bărbatului care, uneori, folosește numele Jude Garrett.” Știam de la cine era.

Le-am luat, am traversat bucătăria șchiopătând și am urcat în camera mea.

Capitolul 48

Am citit scrisoarea lui Bradley mai întâi. Zicea că de îndată ce plecase din casa dădacei, ea sunase la poliția locală și le spusese ce se întâmplase.

Deoarece lucra pentru Cumali, îi convinsese repede că povestea era adevărată, în ciuda faptului că părea incredibilă. Nu era tocmai greu să reperezi un american de culoare și, alertat de un buletin de urmărire generală, fusese ridicat de un echipaj de patrulă înainte să ajungă la hotel. Aceștia îl trântiseră pe capotă, îi luaseră arma și îl duseseră la secția de poliție. Se temea de ceea ce era mai rău – de metoda îmbunătățită de interogatoriu pe care o folosea poliția turcă –, însă până atunci iadul se dez- lănțuise deja în Teatrul Morții.

Elicopterele americane din flota Mediteranei fuseseră deja trimise din ordinul președintelui – nu ca să mă ridice pe mine, ci să-l prindă pe Sarazin și să culeagă dovezile. Grosvenor îl sunase pe președintele Turciei, anunțându-l de venirea lor și îi spusese că îl localizaseră pe bărbatul care încerca să achiziționeze un declanșator nuclear. Drept urmare, agenții MIT și trupele militare turce s-au îndreptat înspre ruine. Cu două nave de luptă aparținând flotei turcești în larg, cu șase elicoptere ale Statelor Unite pe plajă și două sute de militari și agenți ai serviciilor secrete printre ruine, s-a dat ordin ca Bradley să fie închis până când situația devenea mai clară.

După cinci zile petrecute în închisoare – ca urmare a cererii directe adresate de Grosvenor omologului său turc – Bradley a fost eliberat și i s-a returnat pașaportul. El s-a întors la hotel și a purtat o discuție lacrimogenă la telefon cu Marcie care, după ce și-a revenit, l-a întrebat când se va întoarce acasă.

— Peste câteva zile, a răspuns el.

— Poftim?! a strigat ea.

Fiind un polițist conștiincios, nu avea să plece până când nu va fi rezolvat problema extrădării lui Cameron și a lui Ingrid pentru uciderea lui Dodge și a femeii de la Eastside Inn. În dimineața următoare, la mai puțin de douăsprezece ore după ce fusese eliberat, s-a întors la secția de poliție și a intrat în biroul lui Cumali. Hayrunnisa i-a spus în șoaptă că șefa ei era încă „anchetată” – și se părea că susținea cu fermitate varianta pe care i-o recomandasem. Atunci, el a cerut să vorbească neapărat cu persoana care se ocupa de investigarea crimei. După câteva telefoane, puștiul cu bocanci Dazzling l-a condus în biroul luxos al comandantului Poliției din Bodrum.

Îl știam pe individ – îl văzusem când fusesem urmărit de oamenii lui prin atelierul de reparații navale, în noaptea în care îl făcusem plăcintă pe Sponge Bob. Comandantul avea vreo cincizeci de ani, era

masiv și rumen la față, cu tenul curat și mustața îngrijită, iar nasturii din aur ai uniformei lui impresionante amenințau să pocnească în orice clipă. În ciuda parfumului, acesta avea un miros aparte și nu pot spune că am fost surprins când am citit ce îmi scrisese Ben.

Comandantul i-a spus că primise mai multe petiții de la avocații care le reprezentau pe Cameron și pe Ingrid – după cum anticipasem, de îndată ce ambele femei plecaseră de la interogatoriu, ele îi contactaseră imediat pe avocați. Comandantul a mai zis că petițiile l-au determinat să analizeze el însuși dovezile.

— Nu am mai ținut cont, firește, de așa-zisele probe pe care le-a descoperit bărbatul care-și zicea David Brodie Wilson. Nici măcar nu făcea parte din FBI și a intrat în țară sub pretexte false. Din câte știm noi, își pusese în gând să complice și să prelungească ancheta. Cercetările mele au arătat că detectivii turci au făcut o treabă excelentă. Concluzia lor inițială a fost corectă: domnul Dodge a murit din imprudență. Căderea lui a fost un accident tragic.

Ben s-a holbat neîncrezător la el, însă turcul masiv nu a părut să observe. A zâmbit, și-a aprins o țigară și și-a desfăcut larg brațele.

— Nu am vrut, bineînțeles, să iau decizia asta singur, prin urmare, am prezentat dovezile și petițiile celui mai apreciat judecător local. Nici el nu a găsit un motiv pentru care cele două femei și ceilalți martori să mai fie reținuți în Bodrum. Acesta a sugerat, iar eu am fost de acord, să le returnăm pașapoartele și să îi eliberăm pe cauțiune, până se vor găsi dovezi noi.

— Le-ați dat drumul?! a exclamat Ben, acceptând greu această hotărâre, comportându-se din nou ca un legiuitor. Cât a fost cauțiunea?

Polițistul turc a încercat să evite răspunsul.

— Au fost zece… nu știu sigur… avem un dosar, va trebui…

— Cât? a insistat Ben, fără să se mai obosească să-și ascundă furia.

Comandantul a renunțat la toate amabilitățile prefăcute.

— Două milioane fiecare, a pufnit el.

Două milioane de dolari! Era o avere – însă nu și pentru Cameron. N-a fost nevoie ca Ben să întrebe ce făcuse ea – firește că dăduse mită ca să scape.

— Când au plecat? a întrebat el, cuprins de disperare.

— În urmă cu trei zile. S-au urcat la bordul iahtului și peste o oră se aflau deja în larg.

— Și dacă „dovezile noi” vor fi concludente? a întrebat Ben pe un ton aspru. Ce veți face atunci?

— Le vom anunța prin scris să se întoarcă. Dar, după cum v-am spus, sunt sigur că nu va fi nevoie.

Ben scria că individul schițase un zâmbet.

După cum ziceam, nu eram surprins. Deoarece tipul de la FBI ieșise din joc, fiind prins în vâltoarea altor evenimente, comandantul Poliției din Bodrum și judecătorul corupt și-au dat seama că soția lui Dodge era încolțită și au făcut ceea ce făcuseră de-a lungul secolelor și predecesorii lor otomani. Și-au întins mâna.

Ben scria că nu putea face mare lucru – cele două criminale plecaseră din Bodrum, iar banii plătiți de Cameron erau o garanție că și ceilalți martori se dăduseră la fund. Se gândise să reia cazul în New York, însă era suficient de realist să știe că resursele erau limitate, iar una dintre criminale apărea oficial pe lista victimelor de la World Trade Center. Dacă cele două femei nu se întorceau în America, șansele de a fi reținute erau foarte slabe. Având atâția bani la dispoziție, cu siguranță, nu intenționau să se întoarcă – puteau călători în jurul lumii tot restul vieții.

Am rămas nemișcat câteva minute, gândindu-mă la cele două femei și la crimele comise, dar nici măcar atunci nu mi-am amintit. Nu mi-am adus aminte deloc de comentariul pe care îl făcuse Ingrid în legătură cu faptul că nu cunoșteam nici pe jumătate povestea.

Capitolul 49

A doua scrisoare, cea adresată lui Jude Garrett prin intermediul Biroului Oval, era de la Battleboi.

Era mai bine scrisă decât mi-aș fi imaginat și, cunoscându-l pe uriaș, eram convins că se chinuise ore întregi să o compună.

„Eram încătușat, scria el, unul dintre cei zece prizonieri din interiorul unui autobuz cu geamuri zăbrelite. Traversam pista din aeroportul La Guardia, ca să ne îmbarcăm în avionul Con Air, care urma să ne ducă la închisoarea din Kansas, când ne-au oprit două SUV-uri negre cu sirenele pornite. M-am gândit că, indiferent cine erau indivizii dinăuntru, trebuie să fi primit autorizație ca să poată traversa aeroportul, însă, în afară de asta, nu eram prea interesat de ce se întâmpla. În dimineața respectivă îi scrisesem lui Rachel să nu mă aștepte, încercând să mă gândesc cum voi rezista cincisprezece ani în Leavenworth.”

Mi-a mai scris că cei doi gardieni din autobuz – care nu conteniseră să își bată joc de el pe seama greutății și a extravaganței lui – au coborât și s-au dus la bărbații în costume ce se dădeau jos din SUV-uri.

Bărbatul în costum, care era cel mai în vârstă și s-a dovedit a fi un funcționar înalt din Ministerul Justiției, și-a arătat legitimația și a început să dea ordine pe un ton autoritar. În timp ce prizonierii priveau prin geamurile zăbrelite, cei doi gardieni au urcat imediat în autobuz și și-au croit drum printre prizonieri.

„S-au oprit în dreptul meu, au desfăcut lacătul lanțului cu care eram legat de scaun și m-au condus înspre ușă. I-am întrebat ce naiba se întâmpla, însă nu mi-au răspuns. Probabil că nici ei nu știau. Pe drum, directorul executiv mi-a înmânat o scrisoare. Am deschis plicul și am văzut că era de la Biroul Oval, dar nu știam ce însemna – pentru prima dată în viață, nu puteam face legătura. Când am terminat-o de citit aproape că mi-au dat lacrimile. Era o grațiere din partea președintelui. *Pentru contribuția adusă la apărarea țării noastre,* scria. Numai Dumnezeu știe cine ești, însă mi-ai spus că vei face tot posibilul ca să mă ajuți și ai făcut-o.”

A mai scris că după ce se încheiaseră toate formalitățile s-a întors la Vechea Japonie, a traversat în fugă apartamentul fără să se descalțe și a găsit-o pe Rachel într-un colț al dormitorului – era distrusă. Ea și-a ridicat privirea, l-a văzut și, preț de o clipă, a crezut că visa. Apoi cel din vis i-a zâmbit, și-a desfăcut brațele și, fiind fiul unor catolici devotați, i-a spus nedumerit: „Este *Evanghelia după Marcu,* iubito – capitolul 16, versetul 6.”

Ea habar nu avea despre ce vorbea el, dar nu mai conta – s-a lăsat învăluită de îmbrățișarea lui caldă, l-a sărutat și, după ce au

rămas mult timp într-o tăcută recunoștință, el s-a așezat la masă și mi-a scris scrisoarea asta.

„Mi-ai dat o a doua șansă – șansa la viață, șansa la iubire, șansa de a deveni părinte. Cum poți să-i mulțumești cuiva pentru asta? scria el. Bănuiesc că nu ne vom revedea niciodată, dar ține minte asta – la această dată, în fiecare an, noi vom așeza încă un scaun la masa noastră și vom aștepta ca tu să bați la ușă. Să ai drum bun și fie ca Dumnezeu, oricare ar fi El pentru tine, să vegheze asupra ta.”

Capitolul 50

În ziua următoare, după exercițiile de rutină și fizioterapie, mi-am evaluat starea de sănătate. Deși piciorul meu începea să se vindece, eram nevoit să recunosc că dacă voiam să mă recuperez în totalitate, trebuia să fac mult mai multe exerciții.

Am discutat problema cu doctorul și în seara aceea după ce am luat cina, iar întunericul s-a așternut peste sat, am ieșit la plimbare pentru prima dată. Fără să mă sprijin de cârja improvizată sau de vreun baston, am străbătut încet străduțele înguste și am ajuns pe țărmul mării, trăgându-mi piciorul după mine. Obosisem, însă nu voiam să mă dau bătut.

A fost un exercițiu lent și chinuitor. După două ore am intrat pe poartă și m-am prăbușit în camera de zi. Doctorul se dusese deja la culcare, iar eu, după ce mi-am revenit, am profitat de ocazie, ca să caut prin rafturile pline de cărți. În spate, acoperită de praf, am găsit o *Biblie,* pe care o primise de la tatăl lui când absolvise facultatea de medicină.

Am căutat *Evanghelia după Marcu,* capitolul 16, versetul 6. Era versiunea Regelui Iacob și chiar dacă nu ești credincios, cuvintele sunt foarte frumoase. Am rămas în tăcere mult timp, gândindu-mă la Battleboi și la Rachel și, cu toate că nu pot spune că m-am rugat, eram recunoscător că măcar un singur lucru bun rezultase din toată acea afacere îngrozitoare.

În seara următoare, în ciuda durerii și a oboselii, m-am plimbat din nou pe acele străduțe neiertătoare. La fel am făcut și în serile următoare. Nu m-am întâlnit cu nimeni, nu am vorbit cu nimeni – eram ca o umbră în întuneric, însă o umbră care devenea din ce în ce mai puternică.

O lună mai târziu, deoarece începusem să mă aventurez din ce în ce mai departe, m-am simțit destul de încrezător, încât să îmi supun corpul unui test extrem – am străbătut 16 kilometri de-a lungul coastei și am coborât într-un sat pescăresc izolat despre care doctorul îmi spusese că era unul dintre cele mai frumoase de pe coastă.

— Ar trebui să treci și pe la șantierul naval, a spus el, încă mai folosesc metodele vechi. Cei de-acolo sunt singurii care mai lucrează în lemn.

Am pornit la drum într-o dimineață răcoroasă, urcând dealurile golașe din sudul Turciei, însoțit doar de mirosul de pini și de marea neliniștită și, spre surprinderea mea, am reușit relativ ușor – încă mai șchiopătam și din când în când trebuia să mă odihnesc. Nu mai aveam acele dureri îngrozitoare și istovitoare și am știut că șederea mea în casa doctorului se apropia de sfârșit.

Cărarea de pe coastă a început să coboare înspre sat – neatins

de turism, un amestec autentic de căsuțe și adăposturi pentru ambarcațiuni, casa bărbaților și a femeilor ale căror vieți se schimbaseră foarte puțin de-a lungul sutelor de ani.

După un prânz alcătuit din fructe de mare proaspete la o cafenea pustie m-am îndreptat către șantierul naval aflat într-un capăt al unui golfuleț retras și am descoperit că doctorul avusese dreptate – era minunat să vezi vechile cuptoare arzând, fumul plutind în aer și meșteșugarii aplecându-se și modelând lemnul bărcilor de pescuit, pregătindu-le pentru sezonul următor. Nu m-a băgat nimeni în seamă. Am trecut agale pe lângă stive de lemn pus la uscat, gândindu-mă câte talente pierduse lumea, câte lucruri valoroase se risipiseră fără ca noi să observăm măcar. Acești bătrâni cu dălțile și fierăstraiele lor trebuie să fi fost cândva cei mai bine plătiți membri ai comunității lor, și noi ce le-am oferit? Ingineri financiari și agenți de schimb tineri.

Am ieșit de după un colț și m-am oprit. În spatele șantierului, sub un acoperiș din pânză pleoștit, cocoțat pe niște pene de fixare din lemn, se afla un *keci*{35} cu carena din lemn. Avea o lungime de cinci metri, vechi de o jumătate de secol, probabil, și, în ciuda faptului că nu era vopsit și catargele erau coborâte, era evident că, odinioară, fusese o bijuterie.

Proprietarul lui îl adusese la șantier pentru a fi restaurat, însă, după stratul de praf acumulat pe etambou, omul fie rămăsese fără resurse financiare, fie își pierduse interesul. M-am apropiat și am tras puțin pânza, astfel încât lumina să cadă pe vas. Întotdeauna am fost de părere că nimic nu era mai trist decât un vas abandonat, dar îmbunătățirile care îi fuseseră aduse erau uluitoare, oferindu-i acea demnitate care contrazicea circumstanțele nefericite în care ajunsese.

Datorită faptului că Bill mă învățase să navighez la Long Island Sound, aflasem multe despre ambarcațiuni și, dintr-o singură privire, mi-am dat seama că era atât de bine meșteșugit, încât putea să reziste oricăror intemperii.

— Este de vânzare, am auzit în spatele meu vocea unui bărbat, cu o engleză perfectă pentru cineva care locuia în acel colț liniștit de lume.

M-am întors și am bănuit că era proprietarul șantierului. Avea vreo treizeci de ani, un zâmbet plăcut – un bărbat care încerca să scoată ceva din afacere, ca să-și ajute satul să supraviețuiască.

— Un rus bogat a găsit barca și a adus-o aici, a spus el. Pe vremea ei a câștigat întrecerile Fastnet, Transpac, Syndey și Hobart, precum și majoritatea competițiilor nautice. Când a ajuns la noi se afla într-o stare avansată de degradare, deoarece stătuse ani la rând ancorată undeva lângă insulele grecești. Am început reconstrucția ei de la carenă.

— Apoi ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Rusul nu s-a mai interesat de ea, plățile n-au mai fost făcute – fie a dat faliment, fie a fost omorât de un alt oligarh.

Probabil fusese cea de-a doua variantă, m-am gândit eu, deoarece așa se rezolvau mai toate litigiile în afaceri în Rusia. Proprietarul șantierului mi-a arătat o scară veche care stătea rezemată de partea laterală a *keci*-ului.

— Vă rog, a spus el, iar eu am urcat pe puntea din lemn de tec.

Cabina se afla în spate, sub punte, iar cârma era deasupra. De acolo puteai vedea întreaga întindere a apei. Era ușor să-ți dai seama de ce îl salvase rusul.

Am intrat în timonerie, am coborât și m-am plimbat agale prin încăperi. Pe vremea când navigam îi auzisem pe unii spunând că, o dată în viață, o ambarcațiune îi va vorbi unui marinar și am știut că – la bine și la rău – *keci-ul* era destinat să-mi aparțină.

Proprietarul șantierului urcase și el la bord. Când am ieșit prin trapă l-am văzut stând lângă un vinci.

— Cât va dura să îl vopsiți? am întrebat eu.

— O săptămână, a răspuns el. Însă va fi greu să facem rost de alte vele… Le avem încă pe cele originale, sunt peticite, dar funcționale. Haideți să mergem în birou să vă arăt documentele.

Douăzeci de minute mai târziu negociasem deja prețul, la care mai adăugasem încă două mii de dolari pentru îmbunătățirea echipamentului de navigare și aprovizionarea ambarcațiunii cu mâncare, combustibil și apă. L-am rugat pe proprietar să-mi împrumute telefonul lui, am ieșit afară și l-am sunat pe Fimbar Nanrahan în New York, ca să îi spun să transfere banii în contul proprietarului de șantier.

Bătrânul avocat nu a întrebat pentru ce erau banii – auzind că eram în Turcia, a bănuit, probabil, că mă aflam într-o misiune guvernamentală și nu a mai insistat. Înainte să închid l-am rugat să mai trimită treizeci de mii doctorului Sydney drept răsplată pentru tot ceea ce făcuse. Hotărâsem deja să nu mă mai întorc, ci să rămân să dorm pe vas și să supraveghez lucrările care trebuia făcute. Îmi luasem rucsacul în care aveam SIG-ul și scrisorile – nu mai aveam nevoie de altceva. Și, oricum, nu-mi plăceau despărțirile.

Am intrat din nou în birou și mi-am adus aminte că nu întrebasem ceva.

— Cum a fost botezat? am întrebat eu.

— *Nomadul,* a răspuns proprietarul.

Am încuviințat din cap – dacă mai aveam vreun dubiu că vasul nu era destinat să fie al meu, numele lui a risipit această îndoială. Cred că am menționat faptul că înțelesul arhaic al cuvântului Sarazin este „hoinar, nomad”.

Capitolul 51

Am ieșit în larg într-o dimineață de luni și, deși vasul era prea mare pentru o singură persoană, am reușit să-mi aduc aminte tot ceea ce mă învățase Bill și mi-am dat seama că, dacă nu încercam să mă ambiționez prea tare, voi reuși să-l stăpânesc.

Carena proaspăt vopsită, pânzele decolorate și vela peticită trebuie să fi oferit o priveliște ciudată, însă nu îmi făceam griji – era înspre sfârșitul anului, iar iarna se apropia atât de vertiginos, încât singurele ambarcațiuni pe care le-am văzut se pierdeau deja în zare.

Pe măsură ce deveneam din ce în ce mai încrezător și mai îndemânatic, am descoperit că *Nomadul* era capabil să prindă o viteză uluitoare și, după trei săptămâni, mă apropiam repede de „cizma” Italiei, intenționând să traversez Marea Adriatică și să ajung în orașul Split din Croația.

Am tras într-un avanpost mic, pe malul vestic al Greciei, unde nu exista decât un magazin universal și un debarcader dărăpănat, ca să alimentez cu combustibil și să cumpăr ceva provizii. Proprietarul bătrân a făcut plinul vasului, a pus într-o cutie de carton laptele și fructele pe care le cumpărasem, lângă care a aruncat câteva numere ale *International Herald Tribunes,* care nu se vânduseră în ultimele luni.

— Mai bine le luați dumneavoastră, eu, oricum, le voi da foc.

Două zile mai târziu, în timp ce îmi savuram cafeaua sub soarele după-amiezii și înaintam de-a lungul unei coaste pustii, ajunsesem la ultimele ziare când, pe ultima pagină a unuia dintre ele, am dat peste un articol, rătăcit parcă printre paginile financiare. Nu era cine știe ce, genul de articol pe care îl citești aproape tot timpul, o relatare simplă despre cum poliția greacă descoperise circumstanțele suspecte în care murise o americancă tânără care căzuse de pe iahtul ei luxos în largul coastei insulei Mykonos.

„Femeia, fosta soție a moștenitorului miliardar al unui fabricant de automobile, Dodge…”

M-am aplecat în față și am scanat repede paragrafele până când am găsit numele: Cameron murise. Conform spuselor celor de la poliție, aflată în stare de ebrietate, ea căzuse din spatele iahtului – articolul menționa că medicul legist local descoperise în trupul ei un cocktail de droguri recreaționale și alcool.

În mijlocul textului fusese inserată o fotografie care le înfățișa pe Cameron și pe Ingrid stând braț la braț, cu potaia lui Ingrid alături, în fața unei clădiri impresionante în stil baroc. Cuprins de un puternic sentiment de teamă, am citit repede articolul, ca să îmi dau seama ce semnificație avea poza.

După ce am parcurs câteva paragrafe am descoperit răspunsul.

În articol se spunea că biata Cameron se căsătorise cu Ingrid Kohl, o femeie pe care o cunoscuse de curând în orașul Bodrum din Turcia.

„Cele două femei au fost printre primele care au profitat de noua lege din Germania care permite căsătoria între persoanele de același sex. Au zburat la Berlin și s-au căsătorit la primărie la patru ore după ce legea intrase în vigoare. La ceremonie au asistat doi străini pe care ele îi întâlniseră pe stradă și de câinele lor. Apoi cuplul a plecat în luna de miere, urcându-se la bordul iahtului lor, ancorat lângă…”

M-am ridicat în picioare și m-am dus la balustrada de la tribord, încercând să respir. Soarele începea să coboare în mare, însă abia dacă am observat. Ingrid avusese dreptate când îmi spusese că nu înțelegeam nici jumătate din poveste. Dar în acele clipe totul era limpede.

Experiența și intuiția îmi spuneau că, în momentul în care cele două plecaseră din Berlin ca un cuplu proaspăt căsătorit, viața lui Cameron luase, practic, sfârșit. Deși nu aveam cum să demonstrez, eram convins că planul ingenios pe care Ingrid îl pusese la cale în timpul haosului din 11 septembrie conținea o „anexă” despre care Cameron nu știuse niciodată – Ingrid avea să facă în așa fel, încât să devină singura moștenitoare a averii lui Dodge. „Dar, oare, Ingrid nu o iubea pe Cameron?”, m-am întrebat eu, făcând din nou pe investigatorul. Cunoșteam deja răspunsul – fusese trădată și abandonată de iubita ei din copilărie. Nu o iubea pe Cameron, o *ura.*

Eram convins că nu întâmpinase nicio greutate în a-și masca sentimentele – era actriță și își jucase rolul până la capăt. Odată căsătorite, nu mai era nevoie să o convingă pe Cameron să își scrie testamentul – în calitate de soție legală, moștenea totul, chiar și în cazul în care Cameron murea fără să fi întocmit unul.

Urmarea poveștii trebuie să fi fost simplă – o noapte lungă de petrecere, o plimbare până la pupa, un ultim sărut sub clarul de Lună, o atingere ușoară care o trimisese pe Cameron peste bord, în timp ce iahtul își continuase drumul.

Întunericul începea să mă învăluie. Mi-am plecat capul, furios pe mine că nu anticipasem nimic, cu toate că fusesem avertizat. Am părăsit tribordul și m-am întors să mă uit la data de pe ziar.

Era vechi de câteva luni, trecuse mult prea mult timp – cu siguranță, iahtul fusese vândut, iar banii transferați printr-un labirint de companii offshore, imposibil de detectat, până când ajunseseră, în cele din urmă, într-o bancă gen Richeloud.

O persoană inteligentă ca Ingrid Kohl – sau cum s-o fi numit – adoptase, sigur, o nouă identitate și o nouă viață și am știut că își pierduse deja urma în lumea largă, protejată de inteligența și de ingeniozitatea ei fără margini.

Nu mai întâlnisem pe cineva la fel de bun ca ea și, cu toate

astea… cu toate astea… aveam un puternic sentiment că undeva… Pe vreun mal ciudat… pe o stradă a unui oraș străin… din Talinn sau din Riga… din Dubrovnik sau din Cracovia… voi repera un chip în mulțime…

Capitolul 52

Am rămas pe punte mult după ce se lăsase întunericul, gândindu-mă la cele două femei și la evenimentele care făcuseră să ne întâlnim.

Ca agent secret, întunericul fusese întotdeauna prietenul meu, însă de când vizitasem Teatrul Morții începusem să mă tem de el – un sentiment care bănuiam că va dăinui mai mult decât orice în viața mea. M-am ridicat în picioare, ca să verific luminile de navigație și traiectoria. Când am ajuns la jumătatea punții m-am oprit.

Din câte se părea, traiectoria mea fusese deja stabilită. M-am uitat la bolta înstelată, la poziția Lunii și la întinderea apei. Am ciulit urechile și am auzit o… tăcere asurzitoare.

Mai fusesem în locul ăsta.

Era acea viziune asupra viitorului pe care o avusesem în seara în care privisem pe fereastra Biroului Oval. Ca și în imaginea de atunci, în acea seară pe mare eram singur pe un iaht vechi, cu pânzele peticite și decolorate, vântul mă împingea tot mai adânc în întuneric până când eu și vasul aveam să ajungem un punct pe marea nemărginită.

Sosise acea noapte și acel moment, iar eu așteptam singur, cu sufletul la gură, ca valurile mării să mă înghită. *Nomadul* s-a înclinat și spuma albă a mării s-a adunat la prora când vântul s-a mai domolit puțin, doar ca să se întețească din nou. Înaintam cu viteză, iar eu m-am apropiat de balustradă, ca să mă ocup de vinci. Echipamentul a început să scârțâie din cauza efortului și, cu toate că nu era nici țipenie de om pe oceanul întunecat, nu mai eram singur.

Bill Murdoch se afla la celălalt vinci, cu umerii încordați, strigând și râzând din nou de mine și spunându-mi să îndrept vasul împotriva vântului.

Imediat o femeie a început să se ocupe de luminile de navigație. Deoarece mama mea murise când eram atât de tânăr, nu îmi aminteam mare lucru despre ea, iar un izvor secret al durerii mele era acela că, odată cu trecerea anilor, imaginea ei devenea din ce în ce mai nedeslușită. Însă în seara aceea, luminat de lămpile de navigație, am reușit să o văd limpede, fiecare trăsătură a feței.

În spatele meu am auzit voci care vorbeau în poloneză. Femeia din fotografie, care își ținea copiii aproape, îndreptându-se împreună cu ei către camera de gazare, se afla și ea la bord alături de mine. Ședea în cabină – îmbătrânise fericită, iar copiii, deveniți adulți, și nepoții stăteau în jurul ei.

Lucrurile se estompau, într-adevăr, aceea era o viziune a morții, însă nu a mea – era un alt fel de moarte. Îmi luam ră- mas-bun de la toate fantomele din trecutul meu. Era exact cum îmi spusese cândva

acel călugăr budist pe care îl întâlnisem în drum spre Khun Yuam – dacă vrei să fii liber, tot ce trebuie să faci este să renunți.

În timp ce navigam sub bolta înstelată, pe o mare roșiatică, am înțeles că mă născusem în lumea secretă, că eram făcut pentru a fi agent secret. Nu eu alesesem meseria asta, nu mi-o dorisem niciodată cu adevărat, ci îmi fusese destinată. Îmi începusem călătoria gândindu-mă că era o povară, iar în seara aceea mi-am dat seama că era un dar.

Și am știut că nu anul ăsta, dar poate anul viitor mă voi întoarce la New York. Într-o zi anume, la o oră prestabilită, voi ajunge în fața unei clădiri de lângă Canal Street, voi suna la interfon și voi urca scările către Vechea Japonie.

Ușa apartamentului se va deschide și înăuntru voi zări o masă aranjată pentru trei persoane; știam că bărbatul care locuia acolo își ținea întotdeauna promisiunea.

Sub privirile lui Rachel, Battleboi va râde și își va desface brațele uriașe în timp ce va veni în întâmpinarea mea. După o clipă ne vom privi unul pe celălalt și el mă va întreba de ce am venit.

Voi zâmbi fără să spun nimic, fiindcă, în sufletul meu, cunoșteam deja răspunsul, știam exact ce lăsasem în urma mea – ceva legat de ceea ce stătea scris în *Evanghelia după Marcu,* capitolul 16, versetul 6.

Era acea partea a poveștii epice care relata despre revenirea dintre morți, despre revenirea la viață și poate fi rezumată într-o singură frază: „A înviat!”

El a înviat.

SFÂRȘIT

Cred că John Irving, câștigător atât al *National Book Award* pentru literatură, cât și al unui Oscar pentru scenariu, a fost cel care a afirmat că a scrie un film este ca și cum ai înota într-o cadă, iar a scrie un roman este ca și cum ai înota într-un ocean.

Citisem această afirmație cu mult timp înainte să încep *Călătorul,* dar nici atunci nu am fost pregătit să accept cât de mare este oceanul și cât de greu va fi să îl traversez. Nu aș fi reușit niciodată fără anumite persoane, din bărcile de salvare, care m-au încurajat, strigând uneori „Rechinul!” ca să mă avertizeze atunci când părea că mă aflam în pericol. Ar fi, într-adevăr, o nesimțire din partea mea să nu îi menționez și să nu le transmit mulțumirile mele sincere.

În primul rând, lui Doug Mitchell, un producător de film extraordinar și un prieten minunat pe care îl cunosc de-o viață. Nu numai că mi-a dat sfaturi înțelepte, dar m-a și sprijinit și a crezut în mine atunci când aveam mai mare nevoie. Lui George Miller – regizor

și câștigător al premiului Academiei Americane de Film – care, într-o zi, a intrat în biroul în care mă aflam și m-a întrebat dacă aș vrea să colaborez cu el la un scenariu de film. Acest lucru mi-a stârnit curiozitatea și a inițiat călătoria mea în arta narațiunii care nu a încetat și care va continua, probabil, până când – cum se spune în *Road Warrior/Man Max 2* – „viața mi se va stinge și vederea îmi va slăbi”.

Trebuie să mulțumesc întregii echipe de la Secoma Group din Europa, în special lui Tony Field, Louisei Knapp și Carolinei Scavini – extrem de realizați în afaceri – pentru prietenia lor, pentru loialitatea lor nestrămutată și pentru marele ajutor pe care mi l-au oferit. Au avut grijă de atât de multe lucruri și m-au ajutat în atâtea feluri neașteptate, încât nu voi reuși să găsesc niciodată cuvintele potrivite ca să îmi exprim gratitudinea. Sunt conștient că, pentru un scriitor, nu este un lucru demn de laudă, dar acesta este adevărul.

Lui François Micheloud și lui Clément Bucher, vechi prieteni și asociați, care mi-au dezvăluit tainele vieții complicate din Elveția și care ne-au făcut traiul mult mai plăcut și mai interesant. A fost ideea lor să îi însoțesc într-o vizită la lagărul de concentrare din Natzweiler-Struthof – un loc sinistru și îngrozitor, unde am zăbovit mult timp privind o fotografie care înfățișa o femeie mergând alături de copiii ei către camera de gazare și unde mi-a încolțit în minte o idee.

Bill Scott-Kerr este editorul Transworid, de care aparține tipografia Batman Press. Entuziasmul lui nestăpânit, observările sale inteligente, redactarea lui incisivă, strategiile sale geniale de marketing, sprijinul său nestrămutat și cunoștințele sale profunde în ceea ce privește tainele lumii publicistice – un subiect demn de un roman al lui Dan Brown, după părerea mea – au întrecut așteptările mele. Sau ceea ce meritam, poate. Nu pot decât să sper că voi merge în continuare pe acest drum alături de el și de remarcabila echipă de la Transworid și de la Random House.

Aceleași sentimente se îndreaptă către Steven Matt, editorul meu din Olanda, care a fost prima persoană care a cumpărat manuscrisul – în condițiile în care doar o treime era finalizată, iar eu îmi făceam debutul ca autor de romane. Întotdeauna am fost de părere că olandezii sunt un popor curajos și inteligent, iar acum sunt convins de asta! Mulțumesc, Steven.

Jay Mandel din New York și Cathryn Summerhayes din Londra au reprezentat cartea – și mi-au acceptat nenumăratele e-mailuri nebunești – tot într-o manieră binevoitoare, inteligentă, dar și necruțătoare. Ambii sunt agenți literari la WME și au făcut o treabă cu adevărat remarcabilă. Le doresc o viață prosperă.

Trebuie să îi mulțumesc, de asemenea, lui Danny Greemberg din Los Angeles, care este atât prietenul, cât și impresarul meu de prea

mulți ani ca să le mai ținem socoteala. Soarta drepturilor de autor pentru ecranizare se află în mâinile lui, însă știu că nici nu se putea afla pe mâini mai bune.

Don Steele se găsește în mare pericol de a le conferi avocaților renume. Avocat în industria de divertisment la Hansen Jacobson din Los Angeles, este unul dintre băieții buni – și un avocat desăvârșit – într-un oraș în care lipsesc ambele categorii. Nu este o surpriză că lucrează la firma la care lucrează – Tom Hansen are gusturi minunate și este inteligent, înconjurându-se de oameni care gândesc la fel ca și el. Le mulțumesc amândurora.

Trebuie să le ofer mulțumiri speciale lui Brian și Sandrei Maki pentru tot sprijinul și credința pe care au arătat-o – atât mie, cât și proiectului – de-a lungul atâtor ani. Brian, un „devorator” de cărți, a parcurs fiecare ciornă a romanului, revenind cu o mulțime de sugestii folositoare și corecturi gramaticale. Chiar dacă nu am căzut întotdeauna de acord asupra folosirii corecte a limbii engleze, acest lucru nu diminuează nici măcar o clipă contribuția lui importantă! Multe mulțumiri amândurora.

Jennifer Winchester și-a adus contribuția pe care doar eu și familia mea o vom putea aprecia la justa valoare. Răbdătoare și imperturbabilă, ea a fost mereu acolo, fără să-și piardă cumpătul sau să se enerveze – chiar și atunci când mă încăpățânam să le fac pe amândouă. Îi mulțumesc ei și, în special, Marinkăi Bjelosovic, care a muncit din greu în numele nostru în ultimii opt ani. Sunt convins că ei i s-a părut o veșnicie.

Copiilor mei – Alexandra, Stephanie-Marie, Connor și Dylan – le mulțumesc din suflet pentru sprijinul nețărmurit și încrederea pe care mi-au acordat-o. Ați făcut ca totul să capete valoare. Vreau să-l menționez în special pe Dylan. În fiecare dimineață intra în birou, se uita peste paginile pe care le scrisesem în timpul nopții și dădea aprobator din cap. „Te descurci bine, tati”, zicea el de fiecare dată. Avea doar patru ani și nu știa să citească – nu am nicio îndoială că va rămâne cea mai călduroasă recenzie pe care am primit-o vreodată.

În cele din urmă, lui Kristen, soției mele – cea mai bună prietenă, ecoul meu, tovarășa care m-a însoțit de-a lungul călătoriei mele –, îi mulțumesc. A ascultat nenumărate idei neinspirate, a știut cum să le înlăture cu diplomație și le-a acceptat întotdeauna pe cele bune atunci când aveam norocul să îmi treacă prin minte. Greșelile din carte sunt ale mele, însă tot ceea ce este bun i se datorează în mare măsură ei. Nu aș fi reușit niciodată fără ajutorul, sfatul și încurajarea ei. Romanul *Călătorul* îi este dedicat ei, cu dragoste.

{1}

Metamfetamină (n.tr.) New York Police Department - Departamentul de Poliţie din New York (n.tr.)

{2} New York Police Department – Departamentulde poliţie din New York.

{3}

Acid gama-hidroxi-butiric (n.red.)

{4}

Ecstasy(MDMA) este un drog care face parte din categoria amfetaminelor (n.red.)

{5}

Servicii de criminalistică (n.tr.)

{6}

Cartelă folosită la metroul din New York (n.tr.)

{7}

Divizie aeriană din cadrul armatei SUA, înfiinţată în 25 februarie 1943, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.red.)

{8}

Bulevard (în limba rusă, în original) (n.red.)

{9}

Numele a două lanţuri de restaurante din America, Hooters Inc., cu sediile în Atlanta, Georgia, şi Clearwater, Florida (n.red.)

{10}

Salonic, din limba greacă transliterat Thessaloniki (n.red.)

{11}

English Gardens (în limba engl., în orig.) (n.red.)

{12}

Ermitaj, loc de retragere sau de meditaţie colectivă (n.red.)

{13}

Autostradă în limba germana.

{14}

Piaţă sau parte dintr-o piaţă, în oraşele arabe (n.tr.)

{15}

Supranumele caselor de film în limba hindu (n.red.)

{16}

’ Arbore conifer gigant din America (n.tr.)

{17}

Numele folosit în mass-media de pe glob pentru o presupusă reţea de spionaj utilizată de Statele Unite, Regatul Unit, Canada, Australia şi Noua Zeelandă (n.red.)

{18}

Alcoolici Anonimi (n.tr.)

{19}

Medicament luat pe baza de reţetă care se foloseşte şi ca analgezic (n.tr.)

{20}

Elicoptere de evacuare medicală (n.tr.)

{21}

Agenţia Naţională de Securitate din SUA (n.red.)

{22}

0 formă de analiză filosofică şi literară derivată în principal din lucrarea lui Jacques Derrida, *Of Grammatology,* 1967 (n.red.)

{23}

Norocosul (n.tr.)

{24}

Casa Franceză (n.tr.)

{25}

Milli Istihbarat Teşkilati - Organizaţia Naţională de Informaţii din Turcia (n.red.)

{26}

Arbore mic originar din Caraibe, America Centrală şi Mexico, cu flori de o complexitate olfactivă rară (n. red.)

{27}

Drug Enforcement Administration - Agenţia Antidrog din SUA (n.red.)

{28}

Burete (în engl., în orig.) (n.red.) Muzica rave este rudă cu cea electronică şi dance, asociată, desigur, cu petrecerile rave (n.red.)

{29} Muzica rave este rudă cu cea electronică și dance, asociată,desigur, cu petrecerile rave (n.trd)

{30} Instrument muzical principal cu patru coarde, asemănător cu o chitară mică (n. Red.)

{31} Dacă vrei să fii liber, (n.tr.)

{32}

Miezul nopţii (n.tr.)

{33}

Supozitor (n.tr.)

{34}

Nume de război (în lb. Fr „în orig.) (n. Red.)

{35} Vas mic cu două catarge (n.tr.)